ஸ்வாராஜ்யரதம்

ஸ்ரீவசநபூஷணம்.

T08554
R003B02
T
8554

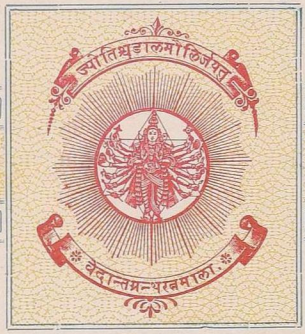
KUMBAKONAM.

ஸ்ரீமதோராமானுஜாயநமஃ

பிள்ளை லோகாசார்யர்

திருவாய்மலர்ந்தருளிய

ஸ்ரீவசநபூஷணம்.

இதற்கு

ஸ்ரீ ஜநந்யாசார்யரருளிச்செய்த

வ்யாக்யாநமும்

ஸ்ரீ யதிவர புநராவதாரமான ஸ்ரீ மணவாள மாமுனிகள்

திருவாய்மலர்ந்தருளிய வ்யாக்யாநமும்

பண்டிதர்களால்

ஸன்ஶுத்தி பரிசோதிக்கப்பட்டு

சென்னை

ஆநந்த முத்ராயந்த்ராலயத்தில்

அச்சிடப்பட்டன.

1908.

Copy Right Registered.

శ్రీ వచనభూషణ తాత్పర్య నియమములు.

———(o)———

లోకాచార్యాయగురవే కృష్ణపాదస్యసూనవే।
సంసారభోగిసందష్టజీవజీవాతవేనమః॥

లోకాచార్యాయగురవే కృష్ణపాదస్యసూనవే।
సంసారభోగిసందష్టజీవజీవాతవేనమః॥

లోకగురుంగురుభిస్సహపూర్వైర్వి కూరకులో త్తమదాసముదారమ్।
శ్రీనగపత్యభిరామవరేశౌ * దీప్రశయంవరయోగినమీడే॥

లోకగురుంగురుభిస్సహపూర్వైఃకూరకులోత్తమదాసముదారమ్।
శ్రీనగపత్యభిరామవరేశౌ * దీప్రశయంవరయోగినమీడే॥

పురుషకారనై భవఞ్చ సాధనస్యగౌరవమ్
తదధికారికృత్య మస్యసద్గురూపసేవనమ్।
హారిదయామహైతుకీమ్ గురోరుపాయతాఞ్చయో
వచనభూషణేఽవద జ్జగద్గురుంతమాశ్రయే॥

పురుషకారవైభవఞ్చ సాధనస్యగౌరవమ్
తదధికారికృత్య మస్యసద్గురూపసేవనమ్।
హారిదయామహైతుకీమ్ గురోరుపాయతాఞ్చయో
వచనభూషణేఽవద జ్జగద్గురుంతమాశ్రయే॥

సాఙ్గాఖలద్రవిడసంస్కృతరూపవేద సారార్థసఙ్గ్రహమహారసవాక్యజాతమ్।
సర్వజ్ఞలోకగురునిర్మితమార్యభోగ్యమ్ వన్దేసదావచనభూషణదివ్యశాస్త్రమ్॥

సాఙ్గాఖిలద్రవిడసంస్కృతరూపవేద
సారార్థసఙ్గ్రహమహారసవాక్యజాతమ్।

---

* దీప్రశయానగురుంచ భజేఽహమ్.

* దీప్రశయానగురుఞ్చ భజేఽహమ్. ఎన్నుపాఠాన్తరం.

సర్వజ్ఞలోకగురుగీర్మితమార్యపోక్యం
వక్తేసతావచకభూషణదివ్యశాస్త్రం ॥

ఆకర్ణోత్కర్ణవై కుణ్ఠప్రియాణాంకర్ణభూషణమ్ ।
గురుణాజగతాముక్తమ్ వ్యాప్తంవచనభూషణమ్ ॥

ఆకణ్ట్టోదకణ్ట్టవైకుణ్ట్ట ప్రియాణుంకణ్ట్టభూషణం ।
గురుణ్ణజగదాముక్తం వ్యాప్తంవచకభూషణం ॥

పేఱుతరువిక్కుమవళ్ తన్ పెరుమై యాఱుపెఱువాన్ముఱైయవన్
కూఱుగురువైప్పనువల్ కొళ్వతిలై యాకియ కులిర్న్దవరుళ్ తాన్
మాఱిల్పుకళ్గురుక్కళ్ వణ్మైయోడెలామ్ వచనభూషణమతిల్
తేఱిడ నమక్కరుళ్ ముడుమ్బొయ్తైయవన్ కழల్కళ్ శేర్న్ మనమే.

పేఱుతరువిక్కుమవళ్ తన్పెరుమై యాఱుపెఱువాన్ముఱైయవన్
కూఱుగురువైప్పనువల్ కొళ్వతిలై యాకియ కులిర్న్దవరుళ్ తాన్
మాఱిల్పుకழ్గురుక్కళ్ వణ్మైయోడెలామ్ వచనభూషణమతిల్
తేఱిడనమక్కరుళ్ ముడుమ్బొయ్తైయవన్ కழల్కళ్ శేర్న్ మనమే.

తిరుమామగళ్ తన్ శీరరుళ్నీర్మైయుమ్,
తిరుమాల్తిరువడి శేర్వழినైయుమ్,
అవ్వழియొழిన్ద వనైత్తిప్పునైయుమ్,
మెయ్వழియూన్ట్రియ మిక్కోర్పెరుమైయుమ్,
ఆరణమ్వల్లవరమరుమ్సన్నెజియైయుమ్,
నారణన్తాళ్ తరునఱుసీతియుమ్,
శోతివానరుళ్తూయమాకరువిన్,
పాతమామలర్ పణిపవర్ తన్నైయుమ్,
తీతిల్వానవర్ తేవనుయిర్కళ్,
ఏతుమిన్ఱి యెడుక్కుమ్బడియైయుమ్,
మన్నియవిన్బముమ్మాకతియుమ్కరు,
ఎన్నునిలై పెఱుఖ్ పొరుళ్తన్నైయుమ్,
అనైత్తులా వేదమదనుళ్నైత్తైయుమ్,
నచనభూషణవழియాలరుళియు,

---

* ఇవన్ – ఇఱైవన్ *(இறைவன்)* అని పాఠమాఱిల్ పాఠాంతరాలలో అక్షరాక్షణక్కుక్కుచ్ చేరుమెన్బార్కళ్. అన్ఱిక్కే కழల్ ఎన్ఱుమ్ పదిక్కలామ్ ఎన్ఱు శిలర్.

మొయ్యవర్ శికామణివణ్ పుకళ్ ముడుమ్బై,
యొయ్యవనెన్నోనేరులకారియన్,
తేన్మలర్ చ్చేవడి శిన్దైశెయ్పవర్,
మానిలత్తిన్బమతెయ్తివాళ్ పవరే.

తిరుమామగళ్ తన్ శీరురేట్రమ్,
తిరుమాల్ తిరువడి శేర్వళిగన్మైయుమ్,
అవ్వళియొళిన్త వఞ్ఞైత్తిన్ పుణ్మైయుమ్,
మెయ్వళియున్ఱియ మిక్కోర్పెరుమైయుమ్,
ఆరణమ్వల్లవరమరుమ్కన్నెరియైయుమ్,
కారణన్తాళ్ తరుకఱ్కురుకీ తియుమ్,
శేరతివానరుళ్ తూయమాకురువిన్,
పాదమామలర్ పణిపవర్ తన్మైయుమ్,
తీదిల్ వానవర్తేవణుయిర్కళ్,
ఏదుమిన్ఱియెరిక్కుమ్బడియైయుమ్,
మన్నియవినబముమ్ మాకతియుమ్కురు,
ఎన్ణుకిలిపెఱు మిన్పొరుళ్ తన్నైయుమ్,
అసైవిలావేద మదణుళినైత్తైయుమ్,
వసకభూషణ వళియాలరుళియ,
మఱైయవర్శికామణి వణ్బుగళ్ఴుమ్బై,
యిఱైయవనెఙ్కో నేరులకారియన్,
తేన్మలర్చ్చేవడి శిన్తైశెయ్పవర్,
మానిలత్తిన్బమతెయ్తివాళ్పవరే.

* లోకాచార్యకృతే లోకహితే వచనభూషణే।
తత్త్వార్థదర్శినో లోకే తన్నిష్ఠాశ్చసుదుర్లభాः ॥
జగదాచార్యరచితే శ్రీమద్వచనభూషణే।
తత్త్వజ్ఞానఞ్చతన్నిష్ఠామ్ దేహినాథయతీన్ద్రమే ॥

ఉలకాశిరియన్ తిరువడిక ళేశరణమ్.

లోకాచార్యక్రుతేలోక హితేవచభూషణే।
తత్వార్థతర్శినోలోకే తన్నిష్ఠాశ్చసుదుర్లభాः।
జగదాచార్యరచితే శ్రీమత్వచభూషణే।
తత్త్వజ్ఞానఞ్చతన్నిష్ఠామ్ దేహినాథయతీన్ద్రమే ॥

ఉలకాచరియన్ తిరువడిగళే చరణమ్.

---

* ఇన్త ఎస్లోకత్వయం పురాతనతాళగోచకంగళిలిల్లై. పూర్వాచార్యాళాయెழుత్తరుళి యిరుక్కిఱ ఎస్వామిగళుమ్ అతువన్త్రిక్కిఱతుమిల్లై. మున్ అచ్చిట్ట పుస్తకంగళి లిరుక్కిఱతు. ఇత మణవాళమామునిగళ్ అరుళిచ్చెయ్తు ఎన్ఱు పెరియోర్గళ్ అరుళిచ్ చెయ్వార్గళ్.

சாற்றும்போது அநுஸந்திக்கும் தனியன்கள்.

కోతిలుల కాశరియ కూరకులో త్తమతాతార్ ।
తీతిల్ తిరుమలై యాళ్వార్ శేమఙ్గుర నైమణవాళర్ ।
ఓతరియవుకళ్ త్తిరునాన్డై యపిరా తాతరుడ్క ।
పోతమణవాళమునిపొన్నడిగళ్ పోత్ తువనే ॥

వాళ్ఱియుల కాశరియ వాళ్ఱియవ మన్నకులమ్।
వాళ్ఱిముడుమ్బై యెన్నుమ్మునకరమ్ - వాళ్ఱి
మనఞ్జూళ్ న్ద వేరిన్బమ్ మల్కుమికుంగల్లార్ ।
ఇనఞ్జూళ్ న్దిరుక్కు మిరుప్పు ॥

ఉలకాశరియ తిరువడిగళే శరణమ్.

కోతిலுலகாசரியன் கூரகுலோத்தமதாதர்।
தீதில்திருமலையாழ்வார் செழுங்குரவைமணவாளர்।
ஓதரியபுகழ்த் திருநாவுடையபிரான்தாதருடன்।
போதமணவாளமுனி பொன்னடிகள்போற்றுவனே ॥

வாழியுலகாசரியன் வாழியவன்மன்னுகுலம்।
வாழிமுடும்பையென்னும் மாநகரம் - வாழி
மகஞ்சூழ்ந்தபேரின்பம் மல்குமிகுகல்லார்।
இனஞ்சூழ்ந்திருக்குமிருப்பு ॥

ఓతుముడుమ్బై యులకాశరియనరుళ్ ।
ఏతువమఱవాత వెమ్బెరుమాన్ - నీతి
వళువాచ్చి లువల్లూర్ మామఱైయోన్ పాతమ్ ।
తొళువార్కు వారా తుయర్ ॥

ஓது முடும்பை யுலகாசரிய னருள்
ஏது மறவாதவெம் பெருமான்—நீதி
வழுவாச் சிறுகல்லூர் மாமறையோன் பாதம்
தொழுவார்க்கு வாரா துயர்.

உலகாசரியன் திருவடிகளே சரணம்.

பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளே ஶரணம்.

ஜனன்யாசார்யர் திருவடிகளே ஶரணம்.

ஶ்ரீ வசனபூஷணத்துக்கு

ஆய் திருவாய்மலர்ந்தருளிய வ்யாக்யானத்தின்

அவதாரிகை.

சரமார்த்தப்ரகாஶகமான வதுவே ப்ரமாணஸாரமென்றும், சரமஶே ஷியான ஸதாசார்யனே ப்ரமேயஸாரமென்றும், தச்சேஷபூதரே ப்ர மாத்ருஸாரபூதரென்றும், தச்சேஷத்வமே சரமஸ்வரூபமென்றும், தச்

பெரியஜீயர் திருவடிகளே ஶரணம்.

ஜீயர் திருவாய்மலர்ந்தருளிய வ்யாக்யானத்தின்

அவதாரிகை.

ஸகல வேத ஸங்க்ரஹமான திருமந்த்ரத்தில், பதத்ரயத்தாலும் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிற வாகாரத்ரயமும், ஸ்வரூப ஸாதாரணமாகையா லே "ஶ்ரீர்ஸ்ய ப்ரஶமஜுஷ்டாணாம்" என்கிற நித்யஸூரிகளோபாதி, ஸுத்த ஸத்வமான பரமபதத்திலே, நித்யஸங்குசித ஜ்ஞானராய்க்கொண்டு, நிரங் தரம் பகவதநுபவ ஜனித நிரதிஶயானந்த தீர்ப்தராயிருக்கைக்கு யோக் யதையுண்டாயிருக்கச்செய்தேயும், "அநாதிமாயயாஸுப்தா:" என்கிறபடி யே "*திலதைலவத்தாருவஹ்நிவத்" துர்விவேசதீர்குணஅத்யயானந்தி பகவன்மாயாதிரோஹித ஸ்வப்ரகாஶராய், அனுத்யவிதயா ஸஞ்சிதானந்த புண்யபாபகர்மானுகுணமாக ஸுரநரதிர்யக்ஸ்தாவரயோனிகள்தோறு ம், "*மாறிமாறிப் பலபிறப்பும்பிறந்து, தேஹாத்மாபிமானமும், ஸ்வஸ்வாத ந்த்ர்யமும், அன்யஶேஷத்வமும், ஆகிற படுகுழியிலேவிழுந்து, தத்தத ஜுகுண ஸாத்யஸாதனங்களிலேமண்டி, *யாதானும்பற்றிநீங்கும் வ்ரதத் தையேறிட்டுக்கொண்டு, ப்ரபத்தஶேஷியாய் பரமப்ராப்ய ப்ராபகபூதஜன வன்பக்கல் அத்யந்தவிமுகராய், கர்ப்ப ஜன்ம பால்ய யௌவன வார்த்திக

சரணரவித்தயுகளமே சரமோபாயமென்றும், தத்கைங்கர்யமே சரமோ பேயமென்றும், அநுதியிட்டு தன்னிஷ்டராய்ப் போரும் சரமார்த்தாபிரா ஷிகளான ஸ்ரீமதுரகவிகள் தொடங்கி திருத்தமப்பஞர்பிள்ளை யளவாக, குரு பரம்பரையா லப்தமான சரமஸ்லோக சரமார்த்தவிசேஷத்தை, ஸர்வ ஸாஜீஞருமுஜ்ஜீவிக்கும்படி, லோகாசார்யபிள்ளை, வசனபூஷணமுகேன வெளியிட்டருளுகிறார். ப்ரபல ப்ரமாணமான வேதத்தில், கர்மப்ரதி பாதகமான வம்ஸத்தைப்பற்ற ப்ரஹ்மப்ரதிபாதகமான வம்ஸம் ஸாரம், அத்தைப்பற்ற ப்ரஹ்மநிஷ்டை ப்ரதிபாதகமான வசனம் ஸாரமென்றும்,

---

மரணகரகங்களாகிற வவஸ்தாஸப்தகத்திலே, நிரந்தரவிதத விவித நிர வதிகதுக்கங்களை யனுபவித்துத் திரிகிற ஸ்ஸம்ஸாரிசேதனரிலே, ஆரே னும் சிலர்க்கு ஜாயமானகால பகவத்கடாக்ஷ விசேஷத்தாலே ராஜஸ் தமஸஸுக்கள் தலைமடிந்து, ஸத்வம் தலையெடுத்து, மோக்ஷருசியுண் டானாலும், தத்வஹித புருஷார்த்தங்களை யுள்ளபடி யறிக்தே யுஜ்ஜீவிக்க வேண்டிகையாலும், அவை தன்னைஸாஸ்த்ரமுகத்தாலே யறியப்பார்க்கு மளவில், ஸாஸ்த்ரங்களில் தலையானவேதமானது, "அந்நுவேதை:" என்கிற

படியே யனர்தமாய், ஸ்வார்த்தநிர்ணயத்தில் ஸர்வஸாகர ப்ரத்யக்ஷாயா திஸாபேக்ஷமாயிருக்கையாலே, அல்பமதிகளுக் கவகாஹித்தர்த்தநிஸ்ச யம்பண்ண வரிதாகையாலும், அனர்த்தவேதபாரகராய் ஸ்வயோகமஹி மாக்ஷார்த்த பராபாதத்வவிபாகரான பரமர்ஷிகளாலே, ப்ரணீதங் களாய் வேதோபப்ரம்ஹணங்களான ஸ்ம்ருதிதிஹாஸபுராணங்களிலும், ஸாராஸாரவிவேகசதுரர்க்கொழிய, தாத்பர்யாப்ரம் தெரியாமையாலும், அவைபோலன்றிக்கே, ஸம்ஸாரிசேதனேஜ்ஜீவனகாமனை ஸர்வேச்வ ரன், தானே ஆசார்யனுய் வெளிப்படுத்தின ஸகலவேதஸாரமான ரஹ ஸ்யத்ரயமும், அதிஸங்க்ரஹதயா அதிகூடார்த்தங்களாகையாலும், பக வதாகஸ்மிக கடாக்ஷவிசேஷத்தாலே, "மயர்வற மதிநல மருளப்பெற்று, ஸகலவேத ஸாஸ்த்ர தாத்பர்யங்களையும் கரதலாமலகமாக ஸாக்ஷாத்கரி த்த பராங்குச பரகாலாதிகளானவாழ்வார்களருளிச்செய்த த்ராவிடவே தத்தங்கோபரங்கங்களான திவ்யப்ரபந்தங்களும், அளவிலீலாலர்த்த தர் ஸனம்பண்ணப் போகாமையாலும், ருசிபிறக்த சேதனர் இழுத்துபோம்படி யிருக்கையாலே, ஆழ்வாருடைய கீர்ஹேதுக கடாக்ஷலப்த திவ்யஜ்ஞான ரான நாதமுனிகள் தொடக்கமான, ஸத்ஸம்ப்ரதாயலப்தராய் ஸகல ஸா ஸ்த்ரநிபுணராய் பரமதயாளுக்களான பூர்வாசார்யாகள், அத்தவேதாதி களில் அர்த்தங்களை ஸங்க்ரஹித்து, மக்தமதிகளுக்கும் ஸுக்ரஹமாம்படி ப்ரபந்தீகரித்து முபதேசித்தும்போந்தார்கள். அப்படியே ஸம்ஸாரிசே தன நிமித்த ஸஹிக்கமாட்டாத பாமக்ர்பையாலே, ததுஜ்ஜீவனார்த்தமாக தாமும் பல ப்ரபந்தங்களு மருளிச்செய்த பிள்ளைலோகாசார்யர், ஆசார்ய பரம்பரா ப்ராப்தங்களான வர்த்தங்களில், அவர்கள் தாங்கள் கௌரவா திசயத்தாலே ரஹஸ்யமாக வுபதேசித்துப் போந்தவையாய், அருமை பெருமைகளைப்பற்ற, இதுக்குமுன்பு தாமும் ப்ரகாசிப்பியாமல் அடக்கிக் கொண்டுபோந்தவையுமான வர்த்தவிசேஷங்க ளெல்லாத்தையும், பின்புள் ளாருமிழுக்க வொண்ணுதென்கிற தம்முடைய க்ர்பாதிசயத்துக்குமேலே பெருமாளும் ஸ்வப்னத்திலே திருவுள்ளமாயருளுகையாலே, வசனபூஷ ணமாகிற விப்ரபந்தமுகேன வெளியிட்டருளுகிறார். முன்பே பேரருளாளப் பெருமாள், தமமுடையநிர்ஹேதுகக்ர்பையாலே, மணல்பாக்கத்திலே இருப்பாரொரு கம்பியாரை விசேஷகடாக்ஷம் பண்ணியருளி, தஞ்சமா

ஸர்வ விஶேஷண விஶிஷ்ட ஸ்வரூபத்தைப்பற்ற ஸர்வவிஶேஷ்ய ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபம் ப்ரமேயஸாரமென்றும் அத்தைப்பற்ற ஸுலபப்ரஹ்ம விஶேஷம் ப்ரமேய ஸாரமென்றும், ஸாதனத்தரங்ஷிட்டரில் ஸித்தஸாதனரிஷ்ட்டர் ப்ர மாதார்ஸாரபூதர், அவர்களைப்பற்ற சரமோபாயநிஷ்ட்டர் ப்ரமாதார்ஸார பூதரென்றும், இப்படி ப்ரமாண ப்ரமேய ப்ரமாதர் ஸ்வரூப ஶோதனம் பண்ணுகிற ஸாரஸங்க்ரஹமாய், ஒன்பதுப்ரகரணமான விப்ரபத்தத்தில், (வேதார்த்தம்) துடங்கி (அத்தாலேயதுமுற்பட்ட, தளவாக) ஸாரார்த்தப்ர மாணப்ரகரமிகையான ப்ரபத்தாதிஷ்ட்டிகை ; (இதிஹாஸ ஸ்ரேஷ்ட்டம்) துடங்கி (ப்ரபத்யுபதேஶம்பண்ணுத்து மிவளுக்காக, வளவாக) புருஷகார வைபவப்ரகரணம்; (ப்ரபத்திக்கு) என்றுதுடங்கி (ப்ரவர்த்திஶேரு, மள

யிருப்பன ஶிலவர்த்தவிஶேஷங்களை தாமேயவர்க்கு ஸ்வப்னமுகேன வரு ளிச்செய்து, நீர் போயங்கேயிரண்டாத்துக்கும் கடவேவர்தியும். இன்ன முமக்கிவ்வர்த்தங்களெல்லாம் விஶதமாக ஸமங்கேஶொல்லுகிறேமென்று திருவுள்ளமா யருளுகையாலே, அவரிங்கேவந்து பெருமாளை ஸேவித்துக் கொண்டு, தமக்கு முன்பங்கருளிச்செய்த வர்த்தங்களையும், அமலறியாத படி யனுஸந்தித்துக்கொண்டு, ஏகாந்தமானதொரு கோயிலிலே வர்தி யாகிற்கச்செய்தே, தம்முடைய ஶ்ரீபாதத்துக்கத்ரங்கரான முதலிகளும் தாமுமாக, பிள்ளை, ஒருகாளந்தகோயிலிலே யாத்ர்ச்சிகமாக வெழுந்த ருளி, அவ்விட மேகாந்தமாயிருக்கையாலே, ரஹஸ்யார்த்தங்களை யவர் களுக்கருளிச் செய்துகொண் டெழுந்தருளி யிராகிற்க, அவைதமக்கு பெருமாளருளிச்செய்த வர்த்தவிஶேஷங்களா யிருக்கையாலே, அவர்போ ரவித்தராய், உள்ளுகின்றும்புறப்பட்டுவந்து, பிள்ளைஶ்ரீபாதத்திலே விழுந்து அவ்ரோரேன்ன, அவரென்று பிள்ளைகேட்டருள, பேருளானப் பெருமாள் தமக்கிவ்வர்த்தங்களை ப்ரஸாதித்தருளினபடியையும், இத்தை ஶத்திலே போகவிட்டருளினபடியையும், இன்னமுமக்கங்கே விஶதமாகச் சொல்லுகேரு மென்றருளிச்செய்தபடியையும் விண்ணப்பஞ்செய்ய, கேட்டு மிகவும் ஹர்ஷ்டராய் அவரையுமபிமானித்தருள, அவரு மங்குற்றைக் கத்தரங்கராய் வர்திக்கிறகாலிலே, பெருமாளவர்க்கு ஸ்வப்னத்திலே இவ்வர்த்தங்கள் மறக்துபோகாதபடி இவற்றையெரு ப்ரபத்த மாக்கச் சொன்னேமென்று, நீர் பிள்ளைக்குச்சொல்லுமென்று திருவுள்ளமாக, அவர் இப்படி பெருமாள் திருவுள்ளமா யருளினரென்று விண்ணப்பஞ் செய்ய, ஆனலப்படி செய்வோமென்று திருவுளளப்பற்றி, அனக்தர மிப்ரபத்தமிட்டருளினரென்று ப்ரஸித்தமிறே. ரத்னப்ரகரமானபூஷணத் துக்கு ரத்னபூஷணமென்ன பேராமாப்போலே, பூர்வாசார்யர்களுடைய வசனப்ரகரமாய், அனுஸந்தாதாக்களுக்கு ஔஜ்வல்யகரமாயிருக்கை யாலே, இதுக்குவசனபூஷணமென்று திருநாமமாயிற்று. இப்ரபத்தத்தில், (வேதார்த்தமறுதியிடுவது) என்றுதுடங்கி, (அத்தாலே யதுமுற்பட்டது) என்றுமளவாக, வக்ஷ்யமாணர்த்த நிர்ணயகப்ரமாணநிர்த்தாரணம்பண்ணு கிறதாகையாலேப்ரபத்தோபோத்க்காதம்;(இதிஹாஸஶ்ரேஷ்ட்டம்)என்று துடங்கி (ப்ரபத்யுபதேஶம்பண்ணுத்து மிவளுக்காக) என்றுமளவும் ஸாப ராதசேதனருடைய ஸர்வாபராதங்களையும் ஸர்வேஶ்வரனை ஸஹிப்பித்து, ரக்ஷிப்பிக்கையே ஸ்வரூபமான புருஷகாரவைபவமும், அத்தபுருஷகார மும் மிகையாம்படியான உபாயவைபவமுஞ்சொல்லுகிறது ; (ப்ரபத்திக்கு) என்றுதுடங்கி (“ஏகாந்தீவயபதேஷ்டவ்யஃ”) என்றுமளவு மிவ்வுபாய வரணரூப ப்ரபத்தியினுடைய தேஶகாலாதி நியமாபாவம், விஷயகிய

வாக) உபாயவைபவப்ரகரணம்; (ப்ராபகாந்தரம்)துடங்கி (ஸ்வரூபமாயிருக்கு,மளவாக) உபாயாந்தரத்யாக ஹேதுவிஷேப்ரகரணம்;(இனவழி)னை துடங்கி (இடைச்சியாய்ப்பெற்றுவிடுதல்செய்யு, மளவாக) லித்தஸாதன

மம், ஆச்ரயவிஷேஷம், அத்தை ஸாதனமாக்கில் வருமவத்யம், இதின் ஸ்வரூபாங்கங்கள் முதலானவற்றை ஸோரச்சொல்லி,ப்ரபத்தவ்யனே உபாயமென்று ஸாதிக்கையாலே, பூர்வோக்தோபாயவிஷேமாகையால் உபாயப்ரகரணம் ; இதில் (ப்ராப்திக் குகப்பானுமவனே) என்றுமளவும் ப்ரதானப்ரமேயம், மேல்ப்ரஸங்கிகம் ; (உபாயத்துக்கு) என்றுதுடங்கி (உபேயவிரோதிகளுமாயிருக்கும்) என்றுமளவுமிவ்வுபாயத்தைக்கொண்டு உபேயத்தைப்பெருவானொரு சேதனனுக்கு, உபாயோபேயாதிகாரப்ரதானுபேக்ஷிதங்களையும், உபாயாந்தரத்யாகஹேதுக்களையும், மற்றும் த்யாஜ்யோபாதேயங்களாயுள்ளவற்றையும் விஸ்தரேண ஸொல்லுகையாலே, அதிகாரிநிஷ்ட்டாக்ரமஞ்சொல்லுகிறது;(தான் ஹ்ருதோபதேஸம் பண்ணும்போது) என்றுதுடங்கி (உகப்பு மூபகாரஸ்மர்தியும் கடக்கவேணும்) என்றுமளவாக, ஹ்ருதோபதேஸலமயத்தில் ஸ்வாசார்யபரதந்த்ர்யாதிகளான ஸதாசார்யலக்ஷணம், ஸச்சிஷ்யலக்ஷணம், ததுபயர் பரிமாற்றம், தீமனங்கெடித்த ஸ்வாசார்யவிஷயத்தில் ஸிஷ்யனுபகார ஸ்மர்திக்ரமம், இவற்றைச்சொல்லுகையாலே, லித்தோபாயநிஷ்ட்டனை வதிகரியுடைய ஸ்வாசார்யானுவர்தனக்ரமஞ்சொல்லுகிறது; (ஸ்வதோஷானுஸந்தானம் பயஹேது) என்றுதுடங்கி (கிவர்தகஜ்ஞானமபயஹேது) என்றுமளவாக, இவ்வதிகாரிக்கத்வேஷ்டுதுடங்கி, ப்ரபந்நபலமானகைங்கர்யபர்யந்தமாக வுண்டானபோகஞ்சுக்கெல்லாம் ஹேதுவாய்,ஸ்வகர்மபயகிவர்த்தகமானபகவன்னிர்ஹேதுக க்ருபாப்ரபாவஞ் சொல்லுகிறது ; (ஸ்வதந்த்ரனே யுபாயமாகத்தான்பற்றினபோதிறே) என்றுதுடங்கிமேலெல்லாம், *மிக்கவேதியர் வேதத்தினுட்பொருளானசரமபர்வநிஷ்ட்டையை வெளியாகச்சொல்லுகிறது; (வேதார்த்தமறுதியிடுவது) என்றுதுடங்கி யிவ்வர்த்தத்திலே தலைக்கட்டுகையாலே, இப்ரபந்தத்தில் சரமப்ரகரணப்ரதிபாத்யமான வர்த்தம் வேதார்ததாத்பர்யமென்றுமிடம் ஸம்ப்ரதிபன்னம். ஸ்ரீகீதைக்கு சரம ஸ்லோகம்போலேயிறே, இப்ரபந்தத்துக்கு சரமப்ரகரணம் ; அங்ஙனாத்யோபாயங்களை, உபதேஸித்துக்கொண்டுபோக்து, ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்ய பீதனனவனுக்கு அவற்றைத் தள்ளி லித்தோபாயங்காட்டப்பட்டது; இங்கு லித்தோபாயத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு போக்து ஈஸ்வரஸ்வாதந்த்ர்யத்துக்கஞ்சினவனுக்கு, ப்ரதமபர்வத்தைத்தள்ளி சரமபர்வங்காட்டப்பட்டது ; ஆக இப்படியாருப்ரகரணமாய் ஆறர்த்தப்ரதிபாதகமாயிருக்கும். ஒன்பது ப்ரகரணமாய், ஒன்பதர்த்தப்ரதிபாதகமாயிருக்குமென்றவுமாப் ; அந்தபக்ஷத்திலும் ப்ரதமப்ரகரணம் பூர்வவத் ; மேல் (ப்ரபத்திக்கு) என்றுதுடங்கி (பகவத்விஷயப்ரவர்த்திரோரும்) என்றுமளவும் பூர்வப்ரகரணோபாயவிஷேமாகையால், உபாயப்ரகரணம் ; (ப்ராபகாந்தரபரித்யாகத்துக்கும்) என்றுதுடங்கி (ஆகையாலேஸ்வரூபமாயிருக்கும்) என்றுமளவுமுபாயாந்தரதோஷப்ரகரணம், இப்ரகரணத்தில், ப்ரபத்யுபாயவைலக்ஷண்யகதனம் ப்ரஸங்கிகம் ; (இவனவழிபெறகினைக்கும்போது) என்றுதுடங்கி (இடைச்சியாய்ப் பெற்றுவிடுதல் செய்யும்படியாயிருக்கும்)

கிஷ்ட்டாவைவப்ரகரணம்;(இப்படி ஸர்வப்ரகாரத்தாலும்)என்றுதுடங்கி (உபேயவிரோதிகளுமாயிருக்கு, மளவாக) ப்ரபன்ன தினசர்யாப்ரகரணம்; (தான்ஹிதோபதேசம்) துடங்கி (ருசியாலே வருகையாலே, யளவாக) ஸ்தாசார்யலக்ஷணப்ரகரணம்;(ஸிஷ்யன்) என்றுதுடங்கி (உபகாரஸ்ம்ருதியும் நடக்கவேணும், மளவாக) ஸச்சிஷ்யலக்ஷணப்ரகரணம்; (ஸ்வதோஷானுஸந்தானம்) துடங்கி (அபயஹேது, வளவாக) நிர்ஹேதுகப்ரகரணம்; (ஸ்வதந்த்ரனை)துடங்கிமேலடங்கசரமப்ராப்யப்ராபகப்ரகரணம். ஸித்தோபாயத்தைவிரோதிப்பிக்கும் புருஷகாரவேஷமும், ததனுமிஷித ஸித்தோபாயவேஷமும், ததிதரோபாயத்யாகபுத்திவிஸேஷமும், உபாயஸங்காஸஹஸித்தோபாயநிஷ்டாஸ்வபாவவிஸேஷமும். தன்னிஷ்டாநுஷ்டாநாகிய திவிஸேஷமும், தத்ப்ராசார்யலக்ஷணவிஸேஷமும், தன்னிஷ்டாலக்ஷிஷ்யலக்ஷணவிஸேஷமும், தத்ப்பாவோதயநிர்ஹேதுகத்வகிரூபணவிஸேஷமும், தத்ஸ்வரூபாநுகுணசரமப்ராப்யப்ராபகநிரூபணவிஸேஷமும், ஆகிறஅர்த்தவிஸேஷ ஸம்பந்தமுடைய விப்ரபந்தம், மந்த்ரார்த்தமாஸ்வரூப ஸாதனபுருஷார்த்தவிஸேஷப்ரகாஸகமாயிருக்கும். இதில்ப்ரபன்னஸ்வரூபமும், தச்சரமஸ்வரூபமுஞ்சொல்லுகிறசதுர்த்தலப்தமப்ரகரணங்களில் ஸ்வரூபமும், ஸாதனதத்வ தத்ஸ்வீகாராபேக்ஷிதத்தத்ப்ரதமகர்தி கிரூபகங்களான த்விதீய தர்தீய ப்ரதமாஷ்டம ப்ரகரணங்களில் ஸாதனமும், சரமப்ரபன்னசரித சரமஸேஷி சரமப்ராப்ய ப்ரகாஸகங்களான பஞ்சமஷஷ்ட்டசரமப்ரகரணங்களில்புருஷார்த்தவிஸேஷமும்ப்ரகாஸிக்கிறதிறே;

என்றுமளவும் ஸித்தோபாயநிஷ்ட்டருடைய வைபவப்ரகரணம்; (இப்படி ஸர்வப்ரகாரத்தாலும்) என்றுதுடங்கி (உபேய விரோதிகளுமாயிருக்கும்) எஞ்ஞுமளவும், ப்ரபன்ன தினசர்யாப்ரகரணம்; (தான் ஹிதோபதேசம் பண்ணும்போது) என்று துடங்கி (சேதனனுடைய ருசியாலே வருகையாலே) என்றுமளவும் ஸ்தாசார்யலக்ஷணப்ரகரணம்; (ஸிஷ்யனென்பது) என்றுதுடங்கி (உபகாரஸ்ம்ருதியும் கடக்கவேணும்) என்றுமளவும் ஸச்சிஷ்யலக்ஷணப்ரகரணம்; (ஸ்வதோஷானுஸந்தானம்) என்றுதுடங்கி (நிவர்தகஜ்ஞான மபயஹேது) என்றுமளவும் பகவன்நிர்ஹேதுகவிஷயீகாரப்ரகரணம்; (ஸ்வதந்த்ரனை) என்றுதுடங்கி, மேலடங்க சரமப்ராப்ய ப்ராபகப்ரகரணம். இவ்விரண்டுக்ரமத்தையும்பற்றவிறே "பேறுதருவிக்குமவள் தன்பெருமை" "திருமா மகள்தன்" என்கிற தனியன்க ளிரண்டுமவதரித்தது; ஆகையா லிரண்டுப்ரகாரமு மனுஸந்திக்கக்குறையில்லை. இப்பத்தந்தான், தீர்க்கஸரணகதியான திருவாய்மொழிபோலே, த்வயவிவரணமாயிருக்கும்; எங்களனேயென்னில், திருவாய்மொழியில், முதல்மூன்றுபத்தாலே உத்தரகண்டார்த்தத்தையும், மேல் மூன்றுபத்தாலே பூர்வகண்டார்த்தத்தையுஞ்சொல்லி, மேல் காலுபத்தாலு மவ்வுபாயோபயோகியான குணங்களையும், ஆத்மாத்மீயங்களில் தமக்கு கலையயற்றபடியையும், அவஞ்ஞதிதமக்குண்டான நிருபாதிகஸம்பந்தத்தையும், தாம் ப்ரார்த்தித்தபடியே பெற்றபடியையும், ப்ரதிபாதிக்கையாலே, ததனுரூபார்த்தங்களைச்சொல்லி தலைக்கட்டினாற்போலே, இதிலும் ப்ரதமத்திலே புருஷகாரத்தையும், அனந்தரமுபாயத்தையும், அனந்தர மேததுபாயாதிகாரி நிஷ்ட்டையுஞ்சொல்லுகையாலே பூர்வகண்டார்த்தத்தையும், அவ்வதிகாரிநிஷ்ட்டைபொல்லுகிறவளவில், உபேயாதிகாராபேக்ஷிதங்களைச்சொல்லுகிறதுக்குள்ளே உத்தரகண்டார்த்தத்தையுஞ்சொல்லி, மேல் ப்ரகதஸேஷத்வாலும், ததுபதேஷ்டாவான வாசார்யனளவில், இவனுக்குண்டாகவேண்டும்

ப்ரதம த்விதீய ப்ரகரணங்களால் த்வயத்தில் ஸமாஸபதார்த்தமும், த்ர்தீயப்ரகரணத்தால் உத்தமனில் ஸ்வீகாரபூர்வபரவித்யாக கிருபணமும், சதுர்த்தப்ரகரணத்தால் உத்தமனில் அனுஷ்ட்டாத்ர்ஸ்வரூபமும், பஞ்சம சம ப்ரகரணங்களால் சரம சதுர்த்யர்த்தமும், ஷஷ்ட்ட ப்ரகரணத்தால் சரம நாராயண பதார்த்தமும், ஸப்தம ப்ரகரணத்தால் சரம காரமப்தார்த்தமும், அஷ்டம ப்ரகரணத்தால் பஹுவ்ரீஹிஸித்த ஸம்பந்தானுரூப ரக்ஷணிர்ஹேதுகத்வமும், (தன் வஸ்துவை கொடுக்கக்கடவனல்லன்) இத்யாதியாலே சரமநமஸ்ஸப்தார்த்தமும் ப்ரகாஸிக்கையாலே, இப்ரபந்தம்த்வயசரமார்த்த ப்ரகாஸகமுமாயிருக்கும்; (ப்ராபகாந்தரபரித்யாகத்துக்கும்) இத்யாதியால் ஸ்யபிலர்த்தமும் (எல்லாமாசார்யனே) என்றவதார ணர்த்தமும். (மோக்ஷத்துக்கே ஹேதுவாயிருக்கும்)என்று, ணிச்சிலர்த்தமும் ப்ரகாஸிக்கையாலே, இது ஸாண்யாபிமதத்ம சரமார்த்த ப்ரகாஸக முமாயிருக்கும். பின்னை ஸ்ரீரங்கநாள் $வெள்ளத்திருமுற்றத்திலே சரமார்த்தத்தை யருளிச்செய்யாகிற்க, †திருச்சாணூரில் கம்பியார், திருவடிகளிலே விழுந்து, போருளாளப்பெருமாள், தமக்கு ஸ்வப்நத்திலே இரங்கின சரமார்த்த ஸங்க்ரஹத்தை விண்ணப்பஞ்செய்ய, தாமனுசந்திக்கிறவர்த்தமும் "அதானுமைபைக்கண்டுவித்தாய், அவரையு மங்கிகரித்துப் போக்த

ப்ரதிபத்யனுவர்த்தன ப்ரகாரங்களையும், இவனுக்கு மஹாவிஸ்வாஸ ஹேதுவான பகவன்னிர்ஹேதுக க்ர்பாப்ரபவத்தையும், வாக்யத்வயோக்தோபாயோபேய சரமாவதியையுஞ்சொல்லி தலைக்கட்டுகையாலே, ஒன்பதர்த்தப்ரதிபாதகமான பக்ஷத்திலும், பூர்வவாக்யத்தில் கரியாபதோக்தமான ஸ்வீகார முபயாந்தர தயகபூர்வகமா யல்லதாமையாலும், தினசர்யைபு மப்பதத்திற்சொல்லப்படுகிற வதிகாரிக்கே யுள்ளதாகையாலும், ஸ்திரசார்யலக்ஷணம் த்வயோபதேஷ்டாவான வாசார்யன்பட்டி ரொல்லுகிறதாகையாலும், த்வயவிவரணமாக நிர்வஹிக்கக்குறையில்லை. இப்படித்வயவிவரணமானவிதிலே, த்வயத்தன்னிற்போலே மற்றை ரஹஸ்யத்வயார்த்தங்களும் ஸங்கரஹேணைக்தங்களாயிருக்கும் ; எங்களனையென்னில் (அஹமர்த்தத்துக்கு) என்றுதுடங்கி (அடியானென்றிறே) என்றுமளவாகவும் (ஸ்வரூபப்ரயுக்தமான தாஸ்யமிறே ப்ரதானம்) என்றும் ப்ரணவார்த்தஞ்சொல்லப்பட்டது; (ஸ்வயத்னநிவர்த்தி) இத்யாதியாலும் (தன்னைத்தானேமுடிக்கையாவது) என்றுதுடங்கி (இப்படிஸர்வப்ரகாரத்தாலும்) என்கிறதுக்கு கிழுள்ளத்தாலும் கமஸ்ஸப்தார்த்தஞ்சொல்லப்பட்டது; (பரப்ரயோஜனப்ரவர்த்தி) இத்யாதியாலும் (உபேயத்துக்கிணைய பெருமாளையும்) இத்யாதியாலும் (கைங்கர்யம்தான் பக்திமூலமல்லாதபோது) இத்யாதியாலும் த்ர்தீயபதார்த்தஞ்சொல்லப்பட்டது; (அஜ்ஞானத்தாலே) இத்யாதியாலும் (ப்ராபகாந்தரபரித்யாகத்துக்கும்) இதயாதியாலு முபயாந்தரத்யாகத்தை ஸஹேதுகமாகச் சொல்லுகையாலே, தத்யாஜ்யத்தையும் த்யாகப்ரகாரமுஞ்சொல்லுகிற பதத்வயார்த்தமுஞ் சொல்லப்பட்டது ; (இது தனக்குஸ்வரூபம்) இத்யாதியாலும் (ப்ராப்திக்குபாயமவன்னிணை) இத்யாதியாலும் "மாமேகம்-ஶரணம்" என்கிறபதங்களிலர்த்தஞ்சொல்லப்பட்டது ; (ப்பத்யுபாயத்துக்கு) இத்யாதியாலே "வ்ரஜ" என்கிற ஸ்வீகார வைலக்ஷண்யஞ்சொல்லப்பட்டது. (அவனிவனை) என்றுதுடங்கி (ஸ்வாதந்த்ர்யத்தாலேவரும் பாரதந்த்ர்யம்

$வெளித்திருமுத்தமென்றுவ்யவஹாரம். † கம்பியார்க்கு திருச்சுகனூர் அபிஜனமென்றும் மணலபாக்கம் நிவாஸமென்று மருளிச்செய்வர்கள்.

ருளுகிறவன்ஞாலிலே, பெரிய பெருமாளும் ஸ்வப்தத்திலே திருவாய்மலர்ந் தருளினபடியே ப்ரபத்திகரித்தருளின பரமசரமரஹஸ்யமாய்த்து சரமப்ர பன்னஜனஸ்ரவணமனனரஸனபோக்யபூஷணமான விந்த வசனபூஷணம். இதில் ப்ரதமவாக்யத்தாலே, வேத தாத்பர்ய மிப்ரபத்தவிஷயம் அத்தை யறுதியிடுகை ப்ரயோஜனம், கிஞ்சயகிர்ணேதவ்யத்வாதி ஸம்பந்தம், ஸாரார்த்தஸ்ரோதாஅதிகாரி, என்னுமிவை ஸூசிதங்கள்.

க. இந்த ப்ரதமவாக்யத்தால், உபப்ர்ம்ஹ்யோபப்ர்ம்ஹண விஸேஷத்தை யருளிச்செய்கிறார் (வேதார்த்த, மித்யாதி) ப்ரத்யக்ஷாதிப்ரமாண விலக்ஷணமாய் பரோக்ஷார்த்த ப்ரகாஸகமாய் அபௌருஷேயமாய் அவிச்சின்னபாட ஸம்ப்ரதாயலப்தமாய் யதார்த்தப்ரகாஸமாய் ஸ்வதஃப்ரமாண

மூலம்— க வேதார்த்தம்.

ப்ரபலம்), என்றுமளவும் ஸர்வபாபங்களையும் தள்ளி யங்கிகரிக்குமீஸ் வரஸ்வாதந்த்ர்யத்தையும், (கர்பாபலமுமனுபவித்தேயறவேணும்) என்று பலஸித்தியில் கண்ணழிவில்லாமையுஞ்சொல்லுகையாலே, உத்தரார்த்தத் திலர்த்தஞ் சொல்லப்பட்டது.

ஜீ=வ்யா•= க. (வேதார்த்த, மித்யாதி) ப்ரமாதாவானவன் ப்ரமா ணத்தைக்கொண்டிறே ப்ரமேயத்தை நிஸ்சயிப்பது. அத்தப்ரமாணங் தான், ப்ரத்யக்ஷாதிரூபேண அஷ்டவிதமாகச்சொல்லுவர்கள் ; அதில் ''ப்ரத்யக்ஷ மேகஞ்சார்ஷாஃ'' இத்யாதியிற்சொல்லுகிற பாஷ்ய குர்ஷ்டிகளைப் போலன்றியே, ப்ரத்யக்ஷாநுமானாகமங்கள் மூன்றையும் ப்ரமாணதயா அங்கிகரித்து, உபமானநிபஞ்சகத்தையும் அவற்றிலே யதாயோகமந்தர்ப் பவிப்பித்து, அவற்றில் ப்ரத்யக்ஷம் இந்த்ரியக்ரஹண யோக்யங்களிலும், அநுமானம் ப்ரத்யக்ஷஸித்தவ்யாப்தி க்ரஹணானுரூபமாக கதிபயபரோ க்ஷார்த்தங்களிலும்ப்ரமாணமாகவும், அதீந்த்ரியார்த்தத்தில் ஸாஸ்த்ரமே ப்ரமாணமாகவும் நிஷ்கர்ஷித்து, அதுதன்னிலும் ''வேதைகசக்ஷுரிதரம்ருஷ்யாதயஸ்து லபதிர் நயே ஸ்ருண்வந்தோ நியமாநே தந்த்ரேண மானம் ததிரத்ருஷிலிங்காயதே'' என்கிறபடியே ஸ்வ ப்ரமாண்யத்துக்கு மூலஸாபேக்ஷமான பௌருஷேய சாஸ்த்ரத்தைப் பற்ற, ஸ்வதஃப்ரமாண்யமுடைய வேதமே, ப்ரபலப்ரமாணமாகவு மநுதி யிட்டிருக்கும் பரமவைதிகராகையாலே, இப்ரபத்தத்தில் தாமருளிச்செய் கிற வர்த்தங்களெல்லாம் வேதப்ரதிபாத்யமென்றுமிடக்தோற்ற, முதலிலே வேதத்தை ப்ரமாணமாக அங்கிகரித்துக்கொண்டு, ததர்த்தநிர்ணயம் பண்ணுங்ரமத்தை இவ்வாக்யத்தாலே யருளிச்செய்கிறார். அகிலஹேய ப்ரத்யநீகத்வ கல்யாணைகதானத்வங்களாலே ஈஸ்வரன் அகில ப்ரமேய விலக்ஷணனு மிருக்குமாப்போலேயிறே, அபௌருஷேயத்வ நித்யத்வங் களாலே வேதம் அகிலப்ரமாணவிலக்ஷணமாயிருக்கும்படி ; வேதத்தினு டையஅபௌருஷேயத்வாதி, ''வாசாவிரூபநித்யயா'' இத்யாதிஸ்ருதியாலும், 'அநாதிநி தாஹ்யேஷாவாகுத்ஸ்ருஷ்டாஸ்வயம்புவா । ஆதௌவேதமயிதிவ்யா யதஸ் ஸர்வாஃப்ரவ்ருத்தயஃ' இத்யாதிஸ்ம்ர்தியாலும் ப்ரதிபாதிக்கப்படாகின்றதிறே. இத்தஸ்ருதி ஸ்ம்ர்திகள் வேதகித்யத்வத்தைச்சொல்லுகையாலே, ததபௌருஷேயத் வமும் ஸித்தமிறே; அதவல்ல ப்ரம விப்ரலம்பப்ரமாதாரூபதோஷச துஷ்டயஸம்பாவநகந்த ரஹிதமாயிருக்கும்; பௌருஷேயத்வமிறே அவை வருகைக்குமூலம். இப்படியிருக்கையால் இதுக்குமேல்பட்ட தொருஸாஸ் த்ரமில்லை ; ஆகையிறே ''நத்யந்த்யம்புநஸ்ருத்யுமுத்ஸ்ருத்யுஜயுஸ்ருதே । வேதாஸ்த்ரித்ரிரம் நாஸ்தி நத்வைவம்கேவாத்மரம்'' என்று இதிஹாஸிகராலும் பௌராணிகராலும்

மாய் "வேத்யஸ்தீ வேத:" என்று புருஷ்ஸுக்தஸுக்குஸ்வார்த்த ப்ரகாஸகமான வேதத்தின் கர்மப்ரஹ்மமாகிற பூர்வபரபாகார்த்தத்தை, ஸம்ஸயவிபர்யயமற நிஸ்சயிப்பது, வேதார்த்தானுஸாரிணிகளான ஸதாசாரத்தில் கீர்ணை

மூ.— அறுதியிடுவது.

ஏககண்ட்டமாகச் சொல்லப்பட்டது. இதி னேற்றமெல்லாக்திருவுள்ளம்பற்றியிறே "ஸுடர்மிகு ஸுருதி" என்று கம்மாழ்வா ருளிச்செய்தது; அவரைப்பிஞ்செல்லுமவராய் அபியுக்தாக்ரேஸரரான பட்டரும், "ஆதவேதஸ் ப்ரமாணம்" என்றுரிறே. இத்தைவே தமென்கிறது, "வேத்யஸ்தீ வேத:" என்கிறவ்யுத்பத்தியாலே, புருஷ்ஸுக்தகரய் ஆஸ்திகராயிருப்பார்குஸ்வார்த்த ப்ரகாஸகமாயிருக்கையாலே. இப்படியிருக்துள்ளவேதக்தான், ப்ரதிபாத்யார்த்தவிஸேஷத்தாலேபாகத்வயார்த்தமகமாயிருக்கும்; அத்தை இவ்விடத்தில் உபயபர ஸமான்யவாசியான வேதசப்தத்தாலே ஸாகல்யேன ஸொல்லுகிறது. (அர்த்தம்) என்று பூர்வபாகப்ரதிபாத்யமான கர்மத்தையும், உத்தரபாகப்ரதிபாத்யமான ப்ரஹ்மத்தையும்ஸொல்லுகிறது. பூர்வோத்தரமீமாம்ஸைகள் "அதாதோ தர்மஜிஜ்ஞாஸா" என்றும் "அதாதோ ப்ரஹ்மஜிஜ்ஞாஸா" என்றுமிறே உபக்ரமித்தது; ஆகையால் பாகத்வயத்துக்கும் ப்ரதிபாத்யம், ஆராதனரூபமான கர்மமும் ஆராத்யவஸ்துவானப்ரஹ்மமுமிறே. கர்மத்தினுடைய பகவதாராதனத்வம் "ஸுதாஸ்தஜ்ஜ்ஞான்யான்யதேவதாஸ்" என்று அக்னீஷ்டாதி ஸகலதேவதைகளும், பகவச்சரீரபூதராக ஸாஸ்த்ரஞ்சொல்லுகையாலே ஸித்தமிறே. இவ்வாகாரத்தையறிந்து அக்னீஷ்டாதிதேவதாந்தர்யாமி ஸமாராதனமாக அனுஷ்டிப்க்கு மவர்களிடத்தில், இதினுடைய பகவதாராதனத்வம் ஸ்பஷ்டமாயிருக்குமே; இவ்வாகாரமறியாதார் அவ்வோ தேவதாமாத்ரங்களையுத்தேஸித்துப்பண்ணுமகர்மமும், வஸ்துகதயா பகவதாராதனமாய்த்தலைக்கட்டும், "யேஅப்ய நிஷ்டயா ந்விதா: ஸ்ரத்தயான்விதா: ! தேஷாமேவைகா ஸ்ரேய ஜன்ய்வயிவிதபூர்வகம்" என்னக்கடவதிறே, யேஷ்ய ன்யதேவதாபக்தா யஜந்தே ஸ்ரத்தயான்விதா: ! தேஷாமேவைகா ஸ்ரேய ஜன்ய்வயிவிதபூர்வகம்" என்று தானே யருளிச்செய்தானிறே. ஆகையா லெல்லாப்படியாலும், கர்மத்துக்கு பகவதாராதனத்வம் ஸித்தமிறே. இப்படி யாராதன ரூபமான கர்மமும் ஆராத்யவஸ்துவானப்ரஹ்மமுமாகிற அர்த்தத்தையுமறியவே, த்யாஜ்யோபாதேயரூப ஸகலார்த்தங்களையு மறியலாமிருக்கையாலே, பாகத்வயப்ரதிபாத்யம் கர்ம ப்ரஹ்மங்க ளென்கிறது. எங்களேயென்னில் கர்மம்தான் புருக்ஷுக்களுக்கு ஜ்ஞ்வர்யஸாதனமாய், முமுக்ஷுக்களில் பக்திநிஷ்டர்க்குஉபாஸனங்கமாய், ப்ரபன்னர்க்கு கைங்கர்யரூபமாயிறே இருப்பது. இப்படி யிருந்துள்ள கர்மத்தின் வேஷத்தை உள்ளபடியறியவே, அனந்தஸுத்திரபல ப்ரஹ்மப்ராப்திகாமரான ஸாதகர்க்கு, இது உபாஸனங்கத்வேனுபாதேயம்; ஜ்ஞ்வர்யார்த்திகளுக்கு உபாதேயமானவாகாரத்தால் த்யாஜ்யமென்றறியலாம். அனன்யஸாதனர்க்கு இது கொண்டு ஸாதிக்கவேண்டுவ தொன்றில்லாமையாலே கைங்கர்யரூபேணோபாதேயம்; உபாஸகர்க்கு உபாதேயமான வாகாரத்தாலே த்யாஜ்யமென்றறியலாம். ப்ரஹ்மத்தை யறியும்போது, தத்ஸ்வரூப ரூபகுணவிபூதிகளெல்லா மறியவேண்டுகையாலே, விபூதிபூத சேதனசேதனங்களின் ஸ்வரூபமறியலாம்; அதில் ஜ்ஞானானந்தலக்ஷணமான சேதனஸ்வரூபவைலக்ஷண்ய மடியாக வருகிறதாகையாலே, கைவல்யத்தின் வேஷமறியலாம்;

யகப்ரமாணமான மன்வாதிஸ்மர்திகளாலும், புராவ்ர்த்த ரூபங்களான இதிஹாஸங்களாலும், ஸர்காதி பஞ்சலக்ஷணோபேதங்களான புராணங் களாலுமென்கிறார். முதலிலே (வேதம்) என்று "ஆப்தோ வேதஃ ப்ரமாணம்" "ஆதேள வேதா: ப்ரமாணம்" என்கிற ஆசார்யோக்தியை யனுஸந்திக்கி றார். வேதஸப்தம் உபயபாகலாமான்யவாசியாகையாலே, அர்த்தஸப்த மும் ஸாமான்யவாசியுமாமிறே. (அர்த்தமறுதியிடுவது) என்று ஸப்தமறு திமிடுகை வ்யாவர்த்திக்கிறது. "இதிஹாஸபுராணாப்⁴யாம் வேதம் ஸமுபப்³ருʼம்ʼயேத் ।

ப்ரஹ்மத்தினுடைய ஸேஷித்வ ப்ராப்யத்வங்களே யறியவே, ததனுபவாதி கள் புருஷார்த்தமென்றறியலாம் ; ததுபாஸ்யத்வ ஸரண்யத்வங்களையறி யவே, தத்ப்ராப்திஸாதன விரோதிகளை யறியலாம் ; ஸாத்ய ஸாத⁴னோ⁴பாயங்களினுடைய த்யாஜ்யத்தையும், ப்ரஹ்மத்தினுடைய கரதி ஸயபோக்யதையையும், அனன்யஸாத்யத்வத்தையும், தத்ப்ராகாரதயபர தந்த்ரமானஸ்வஸ்வரூபத்தையும் தர்ஸிக்கவே, ஸுஸ்பஷ்டமாகவறியலாம். ஆக இப்படியிருக்கையாலே பாகத்வயத்துக்கும் ப்ரதிபாத்யம், ஆராதன ஸ்வரூபமான கர்மமும் ஆராத்யஸ்வபாவான ப்ரஹ்மமுமென்னக் குறை யில்லை, "த்வதா³ராத⁴நஸ்வரூபபரிக்ரியாலேபோ³பகரணாய ।
ஊர்த்⁴வா ஸ்ருʼஷ்டிர்விராஜோ மநுமுபதி³ஸதி ஸா மாநவீம் ஸப்தபூர்வாம்" "த்வதர்சாவிதிமுபரி பரிக்ஷீயதேபூர்வபாக: ! ஊர்த்வே பாகஸ்த்வதிஹாகுண விபவபரிஜ்ஞாபநே ஸ்த்வத்பதராப்தேள" என்றிறே பட்டருளிச்செய்தது. இப்படி பாகத்வயப்ரதிபாத்யங்களான இவர்த் தங்களை அநுதிமிடுகையாவது, கர்மத்தினுடைய ஸ்வரூபாங்கபலாதிகளை யும், ப்ரஹ்மத்தினுடைய ஸ்வரூபரூபகுண விபூத்யாதிகளையும், ஸம்ஸய விபர்யயமற நிர்ணயிக்கை. அதுதான் பெய்யும்போது, ஸகலஸாகர ப்ரத்யயன்யாயத்தாலும் ஸகலவேதார்த்தப்ரத்யயன்யாயத்தாலும் பெய்ய வேணும். அதில் ஸகலஸாகர ப்ரத்யயன்யாயமாவது—ஒருவாக்கியத் திலே ஓரர்த்தத்தைச் சொன்னால், அதினுடைய அங்கோபாங்காதி களை நேராகவறிக்கைக்காக, ஸாகாந்தரங்க ளெல்லாத்திலும் ஸஞ்சரி த்து, அவற்றிற்சொல்லுகிற வர்த்தங்களிலும் ஜ்ஞானம் பிறந்து, அவ் வர்த்தங்களுக்கு அன்யோன்யம் விரோதங்களையும் ஸமிப்பித்து, தன க்கபிமதமான அங்கியோடே பேருமவற்றைச்சேர்க்கை. ஸகல வேதார்த்த ப்ரத்யய ன்யாயமாவது — ஒரு வேதார்த்தத்திலே ஒருவாக்யமோரர்த் தத்தைச்சொன்னால், அல்லாதவேதார்த்தங்களிலும் ஸஞ்சரித்து, அவற் றிற்சொல்லுகிற வர்த்தங்களுக் கன்யோன்யம் விரோதம் வாராதபடி விஷயவிபாகம்பண்ணி, தனக்கபிமதமான வர்த்தங்களோடே பேருமவற் றைச்சேர்க்கை. இதுதான் மஹாமதிகளான மஹர்ஷிகளுக்கொழிய, அல் லாதார்க்கு பெய்யப்போகாமையால், உபப்ரம்ஹணங்கள் கொண்டே நிர் ணயிக்கவேணும். ஆகையாலே தன்னிர்ணயகங்களை யருளிச்செய்கிறார், (ஸ்ம்ருʼதிஹாஸ புராணங்களாலே, என்று) ஸ்ம்ருதிகளாவன—ஆப்த ரான மன்வத்ரி விஷ்ணு ஹாரீத யாஜ்ஞவல்க்யாதிகளாலே அபிஹிதங்க ளான தர்மஸாஸ்த்ரங்கள்; இதிஹாஸங்களாவன—புராவ்ர்த்தப்ரதிபாத கங்களான ஸ்ரீமத்ராமாயண மஹாபாரதாதிகள் ; புராணங்களாவன— ஸர்காதிபஞ்சலக்ஷணோபேதங்களான ப்ராஹ்ம பாத்ம வைஷ்ணவாதிகள். வேதார்த்தமநுதிமிடுவது இவற்றாலே என்று இப்படி கியமேன வருளிச் செய்தது, இவற்றையொழிய ஸ்வபுத்யா நிர்ணயிக்குமளவில், அல்பஸ் ருதஜனவனுக்கு விப்ரதிபத்தி வருமாகையாலே, வேதகாலுஷ்யஹேதுவா மென்று கிடைத்து. இன்னியமர்தான் "இதிஹாஸபுராணாப்⁴யாம் வேதம் ஸமுபப்³ருʼம்ʼ

விஶ்வஸ்ருக்தஸ்ய வேதோ மாமயம்ஸ்ருஷ்டிரிதி'' ''இதிஹாஸபுராணாப்யாம் வேதம் ஸமுபப்ரம்ஹயேத் । பிபேத்யல்பஶ்ருதாத்வேதோ மாமயம்ப்ரதரிஷ்யதி'' என்று அவிஶ்வாஸத்தை விஶ்வாஸிகரிக்கும் ஸ்மர்த்யாத் யுபப்ரம்ஹணங்களைக் கொண்டே, வேதார்த்தத்தை நிர்ணயிக்க வேணுமென்றதிறே.

உ. இவற்றில் எத்தாலெவ்வர்த்த மறுதியிடப்படுமென்ன வருளிச்செய்கிறார் ஸ்மர்தியாலே, (ஸ்மர்தியால்) மன்வாதி ஸ்மர்தியாலே, பகவதர்சாவிதிபரமான பூர்வபாகார்த்த கர்மவிஶேஷம் அறுதியிடக்கடவது; இதிஹாஸ புராணங்களாகிற ஸ்மர்தி வ்யாவர்த்தங்களான மற்றையிரண்டாலும், பகவத்ஸ்வரூபாதிஜிஜ்ஞாஸாபரமான உத்தரபாகார்த்தப்ரஹ்மம் அறுதியிடக்கடவது. இத்த ஸ்மர்த்யாதிகளுக்கு வேதார்த்த நிர்ணயகத்வம் ஸமமாகிலும், அர்த்தவ்யக்திபேத நிர்ணயகத்வஸ்வரூபமானதத்தத்பாகப்ராதான்யமுண்டென்றபடி. ''ஆதீதிஹம்வேதோ-ப்ரஹ்மேதி'' ''ஆஸ்நாயாதிஹாஸ:'' ''ஆவீதிதம்தமோபூதம்'' ''ஆபோனுரா இதி ப்ரோக்தா:'' என்றித்யாதியால் ஸ்மர்திக்கு ப்ரஹ்மபரத்வ முண்டேயாகிலும் கர்மபரத்வத்திலும், ''ஸ்வகர்ணாத

ஸ்மர்தீதிஹாஸபுராணங்களாலே.

உ. ஸ்மர்தியாலே பூர்வபாகத்திலர்த்தமறுதியிடக்கடவது; மற்றையிரண்டாலும் உத்தரபாகத்திலர்த்தமறுதியிடக்கடவது.

யேன் । விஶ்வஸ்ருக்தஸ்ய வேதோ மாமயம்ஸ்ருஷ்டிரிதி'' ''இதிஹாஸபுராணாப்யாம் வேதம் ஸமுபப்ரம்ஹயேத் । பிபேத்யல்பஶ்ருதாத் வேதோ மாமயம்ப்ரதரிஷ்யதி'' என்று பாரஸ்பத்யஸ்மர்திமும் மஹாபாரதத்திலும் சொல்லப்பட்டதிறே. இவ்வுபக்ரமவாக்யப்ரகிரணயாலே, புருஷகாரவைபவக்துடங்கி ஆசார்யாபிமான பர்யந்தமாக, இப்ரபந்தத்தி லிவரருளிச்செய்கிற வேதார்த்தங்களெல்லாம் உபப்ரம்ஹணங்கள் கொண்டே நிஶ்சயித்தருளிச்செய்கிறு ரென்று மிடக் தோற்றுகிறது; அதுதான் தத்ததர்த்தங்க ளருளிச்செய்கிற ஸ்தலங்களிலே ஸம்ப்ரதிபன்னம். ஆக இவ்வாக்யத்தால், ஸகலப்ரமாணங்களிலும் வேதமே ப்ரபலப்ரமாண மென்றுமிடமும், ததர்த்த நிர்ணயம்பண்ணும் க்ரமமுஞ் சொல்லிற்றாய்த்து.

உ. இவற்றில் எத்தாலே எந்தபாகத்திலர்த்தம் அறுதியிடக்கடவ தென்ன வருளிச்செய்கிறார், (ஸ்மர்தியாலே, என்று தொடங்கி) உபப்ரம்ஹயமான வேதத்துக்கு, ப்ரதிபாத்யார்த்த விஶேஷத்தாலேயிறே பாக பேதமுண்டாய்த்து; அப்படியே உபப்ரம்ஹணங்களுக்கும் ப்ரதிபாத்ய விஶேஷத்தாலே பேதமுண்டிறே. அதில் ஸ்மர்திகள் பூர்வபாகோபப்ரம்ஹணங்களாகவும், இதிஹாஸாதிகள் உத்தரபாகோப ப்ரம்ஹணங்களாகவும் நிர்மிதங்களாகையாலே, தத்தத்உபப்ரம்ஹணங்களைக்கொண்டே தத்தத்பாகார்த்த நிஶ்சயம்பண்ணவேண்டியிறேயிருப்பது. அத்தைப்பற்ற ஆசாரவ்யவஹார ப்ராயஶ்சித்தாதிகளுக்கு ப்ரதிபாதகங்களான தர்மஶாஸ்த்ரங்களாலே, கர்மப்ரதிபாதகமான பூர்வபாகத்திலர்த்தநிஶ்சயம் பண்ணக்கடவது; பகவத்ஸ்வரூபகுண விபூதிசேஷ்டிதங்களுக்குப்ரதிபாதகங்களான இதிஹாஸ புராணங்களாகிற மற்றையிரண்டாலும், ப்ரஹ்மப்ரதிபாதகமான உத்தரபாகத்திலர்த்தநிஶ்சயம் பண்ணக்கடவதென்கிறார். இப்படி உபயவிதமான உபப்ரம்ஹணங்களாலே உபயபாகார்த்தத்தையும் அறுதியிடுகையாவது-அநுதிஷ்டாகாத்தரார்த்தங்களுக்கும் ப்ரதிபாதகங்களான இவற்றாலே, அதிதிஷ்டாகார்த்தங்களை அபேக்ஷித விஶேஷ

మభ్యర్చ్య" "వర్ణాశ్రమాచారవతా" "స్వకర్మణాతమభ్యర్చ్య" "వర్ణాశ్రమాచారవతా" ఎన్నిత్యాదియాల్ ఇతిహాసాదికాలకు కర్మప్రధానమాగకంటేయాగియుం ప్రహ్మప్రధానమాగకంటే ప్రధానమాగకంటే. పూర్వపరకోపప్రహ్మణప్రధానమాగ స్మార్తియెప్పట్టు, ఉత్తరపూర్వకోపప్రహ్మణప్రధానమాగ ఇతిహాసపురాణాలు సారాంశమెన్నుమత్తరాలే (మత్తెయిరుండుం) ఎన్ను వ్యాఖ్యానిస్తిరుగ్.

౫. ఇవైతాన్ తమ్మిలొక్కుమోవెన్నిల్ ఓవ్వాదు : ఇతిహాసమే ప్రధానమెన్కిరుగ్మేల్, (ఇరండ్డిలు, మిత్యాదియాల్) సారపూర్వకోపప్రహ్మణత్వ సారాంశముళ్ళ ఇతిహాస పురాణాలకాగిన వీరండ్డిలుం వైత్తుక్కొండు, "అస్మిన్ కల్పేతు యత్ప్రోక్తం పురాణం బ్రహ్మణాపురా | తస్యతస్య తుమాహాత్మ్యం తత్ప్రధానేవర్ణ్యతే" "యస్మిక్ కల్పేపు యత్ప్రోక్తం పురాణం బ్రహ్మణాపురా | తస్యతస్యత మాహాత్మ్యం తత్ప్రధానేన

ப்ரதானமாய் அபூர்ணர்த்தமுமான புராணத்திற்காட்டில், "வேதைராமாயணே புண்யே பாரதேபரதர்ஷப | ஆதௌமத்யேததாந்தேச ஹரிஸ்சர்வத்ரகீயதே" "வேதே ராமாயணேபுண்யே பாரதேபரதர்ஷப! ஆதௌமத்யே ததாந்தேச விஷ்ணுஸ்சர்வத்ரகீயதே" என்று ஆதிமத்யாவஸானம் பரமபுருஷமஹாத்மத்தையே வர்ணிக்குமதாய் அபக்ஷபாதியாய் அனன்யபரமாய் பகவத்குண சேஷ்டிதோபயபரகாமகமாய் "யதிஹாஸ்தேதத்யத்ர யன்னேஹாஸ்தேந தத்க்வசித்" "யதிஹாஸ்தேததன்யத்ரயன்னேஹாஸ்தேனதத்க்வசித்"என்று பூர்ணர்த்தமுமான இதிஹாஸம் ப்ரபலமென்கிறார்.(இரண்டு)என்கிற விண்ணப்பால், இவற்றின் ஏகபரகோபப்ர்ம்ஹண தவஸாம்யமும், ஸ்வஸ்வலக்ஷணலக்ஷித்த பேதமும், அன்யோன்யப்ரதியோகித்வமும் தோன்றுகிறது.

வாக்யஜலைகேன குதர்மதருஹாரிணி | வேதஸைலாவதிர்னேன நீரஜஸ் காமஹ்ரிக்தர|பிபேதி கஶ்ரனஸ் சாஸ்த்ரான் னரஸ்தீவ்ராதிவேஷதாத்| பாரதஸ்ஸாஸ்த்ரஸாரோ'யமத:காவ்யாத்மனுக்த:|விஷ்ணைவேதேஷு வித்வதஸு குருஷு ப்ரஹ்மணேஷுச | பக்திர்ப்பவதி கல்யாணீ பாரதாதேவதீமதாம்" இத்யாதிகளாலே புராணவிஶேஷங்களிலே இதிஹாஸம் ஸ்லாகிக்கப்படாகின்றதிறே ; மத்யஸ்த்ததையாவது—"யஸ்ய்ங் கிஞ்சேது யஶ்ரேஷ்டி க்தம் புராணம் ப்ரஹ்மணா புரா | தஸ்யதஸ்ய து மாஹாத்ம்யம் தத்ஸ்வரூபேணவர்ண்யதே" "யஸ்மின் கல்பேது யத் ப்ரோக்தம் புராணம் ப்ரஹ்மண புரா|தஸ்யதஸ்ய துமாஹாத்ம்யம் தத்ஸ்வரூபேணவர்ண்யதே" என்றுஸர்வபுராணத்துக்கும் ப்ரவர்தகன் ப்ரஹ்மாவாய், அவனுக்கு யாதொரு கல்பத்திலே குணத்ரயத்தில் யாதொரு குணம் விஞ்சியிருக்கிறது, அக்குணானுகுண தேவதையுடைய மாஹாத்ம்யத்தை புராணத்தில் ஸொல்லுகையாலே, பக்ஷபாதிகளாயிருக்கும் புராணங்கள் போலன்றிக்கே,லௌகிகவைதிக ஸகலார்த்த நிர்ணயத்திலே அதிக்ர்தங்க ளாகையாலே ஒரு விஷயத்திலும் பக்ஷபாதமின்றிக்கேயிருக்கை ; கர்த்தாராப்தமத்வமாவது—ப்ரபத்தகர்தாவானவன் யதார்த்ததர்ஶன ஸாமர்த்யத்தையும், யதாதர்ஷ்டார்த்தவாதித்வத்தையும் மிகவு முடையவனுமிருக்கை. "அதேதிஹாஸபுராணயோரிதிஹாஸாபலீயாம்ஸ:, க்ருத: தேஷாம் பரிக்ரஹாதிரேகாத்,ஸர்வ்தர்மார்த்தகாமமோக்ஷாணாமர்தப்ரதிபாதனேன ப்ரதிபாத்யவஸ்துதேஶ்ச" "அதேதிஹாஸபுராணயோரிதிஹாஸாபலீயாம்ஸ், குத:தேஷாம் பரிக்ரஹாதிரேகாத்,ஸர்வத்ர மாத்யஸ்த்யேன பூதார்த்தப்ரதிதே:,வசனஸௌஷ்ட்டவேன;கர்த்துராப்ததமத்வாவகதேஶ்ச" என்று தொடங்கி பரிக்ரஹாதிஶயாதிகளாலே புராணாதிஹாஸப்ராபல்யம், ஸாமான்யேன தத்வநிர்ணயத்திலே உய்யக்கொண்டராரும் ; "மஹாபாரதம் ஹி பரிக்ரஹாவிஶேஷாவஸிதம்" "மஹாபாரதம் ஹி பரிக்ரஹாவிஶேஷாவஸிதம்"என்று தொடங்கி, "தர்மே சார்த்தே ச காமே ச மோக்ஷே ச பரதர்ஷப | யதிஹாஸ்தேததன்யத்ர யன்னேஹாஸ்தேந தத் க்வசித்" "தர்மே சார்த்தே ச காமே ச மோக்ஷே ச பரதர்ஷப|யதிஹாஸ்தேததன்யத்ர யன்னேஹாஸ்தேந தத் க்வசித்" இதி லௌகிகவைதிக ஸகலார்த்த நிர்ணயாதி கர்த்தவேன, க்வசிதபி அபக்ஷபாதித்வாச்ச, "புராணேப்யோ பலவத்தரம்" "புராணேப்யோ பலவத்தாம்" என்று மதளவாக பரிக்ரஹாதிஶயத்தாலும் மத்யஸ்த்ததையாலும் புராணங்களிற் காட்டில் இதிஹாஸவிஶேஷமான மஹாபாரதத்துக் குண்டான ப்ராபல்யம், ஸ்ரீ ஸஹஸ்ரகாமபாஷ்யத்திலே பட்டராலும் ப்ரதிபாதிக்கப் பட்டதிறே.

ச. இந்த ப்ராபல்யஸித்தமான இதிஹாஸத்தினுடைய ப்ராதான்யத்தை மூதலிக்கிறூர் மேல், (அத்தர, லித்யாதியால்) ப்ரதிபாத்யார்த்த விஶேஷஸித்த ப்ராபல்யத்தாலே, புராணங்களில் வ்யாவர்த்தமான இதிஹாஸமானது, "இதிஹாஸ: புராணாதிக்ய:" "இதிஹாஸபுராணாப்யாம்" "இதிஹாஸான் புராணானிகல்பான்" "இதிஹாஸபுராணப்யாம்" எனும் உபப்ர்ம்ஹ்யோபப்ர்ம்ஹணங்களிலே புராணங்களில் முற்பட எடுக்கப்பட்டதென்று இதின் ப்ராபல்யம் ஸ்த்திரீகரிக்கப்படுகிறது. ஆக வேதத்தின் உபயபரார்த்தோபப்ர்ம்ஹண பேதமும், பூர்வோபப்ர்ம்ஹணத்தில் ப்ரபலமான உத்தரோபப்ர்ம்ஹணத்வயத்தில், ப்ரதமோபப்ர்ம்ஹணத்தின் ப்ராதான்யம் ஸொல்லிற்ருய்த்து. இவ்வளவும் இப்ரபந்தாரம்பம்.

நு. இப்படி ப்ரதானமான இதிஹாஸத்வயத்தான், அர்த்தவிஶேஷதாரதம்யமுடைத்தென்கிறூர் மேல், (இதிஹாஸா திவாக்யத்வயத்தால்) மஹாபாரத ராமாயணமாகிற இதிஹாஸத்வயத்தில், ப்ரதிபாத்யார்த்த

ச. அத்தாலேயதுமுற்பட்டது.
நு. இதிஹாஸஶ்ரேஷ்ட்டமான

ச. அதின் ப்ராபல்யத்தை யிஸைவிக்கிறூர். (அத்தாலே, என்று தூடங்கி) அந்த ப்ராபல்யத்தாலே, "இதிஹாஸபுராணபஞ்சமம்" "இதிஹாஸபுராணாப்யாம்" எனும், "இதிஹாஸபுராணாப்யாம்" "இதிஹாஸபுராணபஞ்சமம்" என்றும், "இதிஹாஸபுராணாப்யாம்" "இதிஹாஸபுராணப்ப்யாம்"என்றும் ஸ்ருதிஸ்ம்ர்திகளிலே இரண்டையும் சேரச்சொல்லுகிறவளவில் இதிஹாஸமானது புராணத்துக்கு முன்னே ஸொல்லப்பட்டதென்கை. தீவர்த்வஸமாஸத்தில் "அல்பாச்தரமாதல், அப்யர்ஹித" மாதலிறே முற்படுவது; அதில் அல்பாச்தர மன்றியேயிருக்க அதுமுற்பட்டது அப்யர்ஹிதத்வத்தாலேயிறே; இந்த வப்யர்ஹிதத்வத்துக்கு மூலம் அதின் ப்ராபல்யமென்று கருத்து.—, அதவா (ஸ்ம்ர்தீதிஹாஸ புராணங்களாலே) என்று பாகத்வயோபப்ர்ம்ஹணங்களேயும் ஸமஸ்தமாகச் சொல்லுகிறவிடத்தில், "இதிஹாஸாஶ்ச புராணைஶ இதிஹாஸபுராணை, ஸ்ம்ர்தயஶ்ச இதிஹாஸபுராணைஶ ஸ்ம்ர்தீதிஹாஸபுராணை" என்றிப்படியிவர்க்கு ஸமாஸவிவக்ஷையாகையாலே, அல்பாச்தரமான புராணத்துக்கு முன்ன இதிஹாஸத்தை அருளிச்செய்ததின் கருத்தை (இவையிரண்டிலும்) இத்யாதியாலே யருளிச்செய்கிறூ ராகவுமாம். இந்த யோஜநையில் (அத்தாலேயது முற்பட்டது) என்கிற விதுக்கு, அந்த ப்ராபல்யத்தாலே (இதிஹாஸ புராணங்களாலே) என்கிறவிடத்தில் புராணத்துக்குமுன்னே இதிஹாஸம் ஸொல்லப்பட்டதென்று பொருளாகக்கடவது. ஆக வேதார்த்தநிர்ணயம் பண்ணுமனவில் ததுபப்ர்ம்ஹணங்களாலே பண்ணவேணுமென்றும், அதில் பூர்வோத்தர பாகோபப்ர்ம்ஹணங்களின்னதென்றும், உத்தரபாகோப பர்ம்ஹணங்களான இதிஹாஸ புராணங்களில் இதிஹாஸம் ப்ரபலமென்றும் அருளிச்செய்கையாலே, மேல் தாமருளிச் செய்யப்புகுகிற வர்த்தங்களுக்கு ப்ரமாண மொருங்கவிட்டருளினாய்த்து.

நு. முதலிலே (வேதார்த்தம்) இத்யாதியாலே வேத தத்தர்த்த ததுபப்ர்ம்ஹணங்களே ஸாகல்யேனோபதானம்பண்ணி, அந்த வேதத்திலுடைய பாக விபாக ததுபப்ர்ம்ஹண விபாகங்களும் பண்ணினரேயாகிலும் சேதனருடைய வுஜ்ஜீவனத்துக்கு அபேக்ஷிதார்த்தங்க ளருளிச்செய்ய விழிக்தவராகையாலும், அதுதான் பூர்வபாகவேத்ய மன்றிக்கே உத்தரபாகவேத்யமாகையாலும், பூர்வபாகத்தில் முமுக்ஷுவுக்கு ஜ்ஞாதவ்யாம்

விசேஷத்தைப்பற்ற ஸ்ரேஷ்ட்டமான ஸ்ரீராமாயணத்தால் "காவ்யம்மாயணகர்த்ஸ்நம்நிஷாமயேத்" "காவ்யம் ராமாயணம் கர்த்ஸ்நம் ஸீதாயாஸ்சரிதம் மஹத்" என்று பிறர் ஸ்ரீமையைவிடுவிக்க பெருமாளேப்பிரிந்து, ஸ்ரீமைபிருந்த பிராட்டியுடைய கர்பாதிசயத்தால் வந்த வேற்றஞ் சொல்லுகிறது. "வேதானத்யாபயாமாஸ மஹாபாரத பஞ்சமான்" "வேதானத்யாபயாமாஸ மஹாபாரத பஞ்சமான்" என்று பஞ்சமவேதமான மஹாபாரதத்தால், "*இன்னர் தாதனென்று கழுத்திலே மடக்கோலைகட்டி தாது போன கர்ஷ்ணனுடைய ஸுலபரக்ஷகத்வத்தால் வந்த வேற்றஞ்சொல்

ராமாயனத்தால் சிறையிருந்தவளேற்றஞ் சொல்லுகிறது.
மஹாபாரதத்தால் தூதுபோனவனேற்றஞ்சொல்லுகிறது.

முழுள்ளதும், உத்தரபாகார்த்தங்களான ஸ்வரூபோபாய புருஷார்த்த ப்ரதிபாதன ஸ்தலங்களிலே தத்தத்குண தியாஜ்யோபாதேயகதனமுகேன ஜீவாபிக்கலாயிருக்கையாலும், உத்தரபாகார்த்த நிர்ணயத்திலே ப்ரவர்த்தராய், அது தன்னிலும் பகவத்ஸ்வரூபரூப குணவிபூதிகளையும் பகவதுபாஸனாதிகளையும், பரக்கநின்று ப்ரதிபாதிக்கிற விடங்களில், ஸாராஸார விவேகபூர்வகமாக தாத்பர்யார்த்தங்களை ஸங்க்ரஹித்து, ஸம்ஸய விபர்யயமற சேதனர்க்கு ப்ரதிபத்தி விஷயமாம்படி யருளிச்செய்து மேல் வுரைரூர்மேல். அதில் ப்ரதமத்திலே உத்தரபாகோபபாதனத்வயத்தில் ப்ரபலமாகச் சொன்ன இதிஹாஸங்களில் வைத்துக்கொண்டு, ஸ்ரீராமாயணத்தினுடைய ப்ரபல்யத்தை ப்ரகாசிப்பியா கின்றுகொண்டு, தத்ப்ரதிபாத்ய விசேஷத்தை யருளிச்செய்கூர், (இதிஹாஸ ஸ்ரேஷ்ட்ட, மென்று தொடங்கி) ஸ்ரீராமாயணத்துக்கு இதிஹாஸ ஸ்ரேஷ்ட்டதையாவது "வால்மீகயே மஹர்ஷயே ஸக்திதேஹாஸனம்தத்வாப்ரஹ்மணஸமனுஜ்ஞாதஸ் லோப்புபாவிஸதாஸனே" "வால்மீகியேமஹர்ஷயே ஸக்திதேஹாஸனம்தத்வாப்ரஹ்மணஸமனுஜ்ஞாதஸ் லோப்புபாவிஸதாஸனே" என்று ஸர்வலோக பிதாமஹனை ப்ரஹ்மாவாலே ஸம்பாவிதனை ஸ்ரீவால்மீகி பகவானாலே ப்ரணீதமாகையாலும் "நதே வாகநுதா காவ்யே காசிதத்ர பவிஷ்யதி" "க தே வாகனர்த்தா காவியே காசித்தவபவிஷ்யதி" என்று ப்ரஹ்மா வனுக்ரஹிக்கையாலே இதில் சொன்ன வர்த்தங்களெல்லாம் மெய்யாகக்கடவதாகையாலும், "யாவத்மாயணகதா லோகேஷு ப்ரசரிஷ்யதி" "யாவத் ராமாயணகதா லோகேஷு ப்ரசரிஷ்யதி" என்று ஸகலலோகபரிக்ரஹமுண்டாகையாலும், இதிஹாஸாத்தாங்களைப் பற்ற ப்ரபல ப்ரமாணமாயிருக்கை. இதுதன்னை கடவில் திருவீதிப்பிள்ளை பட்டர் தத்வத்ய ப்ரபத்தத்தில் ப்ரமாணநிகாரத்திலே யருளிச்செய்தாரிறே. இன்னமும் "வேதவேத்யே பரே புமான்" "வேதவேத்யே பரே புமான்" இத்யாதிப்படியே ஸர்வஸ்மாத் பரனை ஸர்வேஸ்வரன் ஸம்ஸாரி சேதன ரக்ஷணார்த்தமாக இதரஸஜாதீயனுய் வந்தவதரித்தாப்போலே, ஸர்வப்ரமாணைக்கர்ஷ்டமான வேதமும், ததவதார குணசேஷ்டித ப்ரதிபாதனமுகேன ததாஸ்ரயண ருசியை ஸம்ஸாரிகளுக் குண்டாக்கி ரக்ஷிக்கைக்காக, ஸ்ரீ ராமாயண ரூபேணவதரித்த தென்று சொல்லப்படுகையாலும் இதினுடைய வேற்றம் ஸம்ப்ரதிபன்னம். பிராட்டி என்றே (ஸ்ரீமை யிருந்தவள்) என் றருளிச்செய்தது, அவளுடைய தயாதிசயத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கைக்காக ; தேவதேவதிவ்யமஹிஷியான தன் பெருமையும் ஸ்ரீமை யிருப்பின் தன்மையும் பாராதே, தேவஸ்த்ரீகள் ஸ்ரீமையை விடுவிக்கைக்காக தான் சிறையிருந்தது தயாபரவசையாயிறே; ப்ரஜை கிணற்றில் விழுந்தால் ஓக்கக்குதித்தெடுக்கும் மாதாவைப்போலே,

லுகிறது. இதிஹாஸத்வ மிரண்டுக்குமொற்றிருக்க, ஸ்ரீராமாயணத்தின் ஸ்ரேஷ்டத்தைக்கு காரணம் ஸ்பத வைஷம்யத்தாலன்று, உபயமும் ஸம்ஸ்கர்தமாகையால் ; வக்தர்வைஷம்யத்தாலுமன்று, உபயவக்தர்க்கரும் ருஷிகளாகையால் ; க்ரந்தபஹுளத்வத்தாலுமன்று, மஹாபாரதமே பஹுளமாகையால் ; இனி தூர்யப்ரபவத்தைப்பகல் விளக்குபோத்தும் ஸ்ரமையிருந்த ப்ரபாவஞ் சொல்லுகையாகிற அர்த்த வைஷம்யமே காரணமாகக்கடவது. பிறற்காலில் விலங்கற ஸ்ரமை யிருந்தும், பிறரனர்த்தங்காணில் கால்கடை கெட்டும், ஸ்வாபாவிக பாரதக்தர்யமுடையளராயுமிருக்கு மிளகெஞ்ஜான புருஷகாரத்தி னேற்றஞ்சொல்லும் ஸாரதமத்தோடொக்குமோ ; ''ஸ்தனதைகாலில் விலங்கறவந்தும் ஸ்ரமைப்படாமல் கழுவியும், பிறரனர்த்தங்கண்டு கால்கடை தக்துபோய், கௌணபாரதந்த்ர்யம் பாவிக்கும் வன்னெஞ்சுடைய ஸ்வதந்த்ரோபாய வைபவஞ் சொல்

இச்சேதனர் விழுந்த ஸம்ஸாரத்திலே தானுமொக்க வந்து பிறந்து, இவர்கள் பட்டைதைத் தானும்பட்டு ரக்ஷிக்கையாலே, நிருபாதிகமாதர்தவ ஸம்பந்தத்தால் வந்த நிரதிஸயவாத்ஸல்யத்துக்கும் ப்ராரம்பகமிறேயிது. இந்த குணதிக்யத்தை வெளியிடுகைக்காகவிறே பரமாசார்யரான கம்மரும் வார் '' தனிச்சிறையில் விளப்புற்ற கிளிமொழியாள் '' என்றருளிச்செய்தது ; அவருடைய திவ்யஸூக்திபிறே இவரிப்படி யருளிச்செய்கைக்கு மூலம். ஸ்ரமையிருப்பு தண்மையாவது-கர்மநிபந்தனமாகிலிறே; ஆஸ்ரிதரானதேவர்களுடைய ஸ்த்ரீகள் ஸ்ரமையை விடுவிக்கைக்காக, தன்னனுக்ரஹத்தாலே தானே வலியச்செய்ததாகையாலே, ஏற்றத்துக்குடலாமித்தனமிறேயிது ; ஸம்ஸாரிகளோடொக்க கர்ப்பவாஸம் பண்ணி பிறக்கிறவிது, ''பலபிறப்பா யொளிவரும்'' என்றும்படி ஸர்வேஸ்வரனுக்கு தேஜஸ் கரமாகிறது, கர்மநிபந்தனமன்றிக்கே அனுக்ரஹ நிபந்தனமாகையிறே ; ஆனபின்பு இதுவும் அனுக்ரஹநிபந்தன மாகையாலே இவளுக்கு தேஜஸ்கரமாமித்தனை. இத்தை ராவண பலாக்ரஹத்தாலே வந்ததாகவினைப்பார் இவள் ஸக்தி வியோஷ மறியாத க்ஷுத்ரரிறே ; ''ஸ்ரீர்ஹ்ய'' ''ஸ்ரீர்தோ பவ'' என்னவள் ''நஷ்டோ பவ'' ''நஷ்டோ பவ'' என்ன மாட்டாளன்றே ; ஆகையா லிது தன் னனுக்ரஹத்தாலே பராக்ஷணார்த்தமாகச் செய்த ஸெயலாகையாலே, இதுவே இவள் தயாதி குணங்களுக்கு ப்ராகரமக மென்று திருவுள்ளம் பற்றி யாய்த்து இவர் (ஸ்ரமையிருந்தவள்) என்றருளிச்செய்தது. ஸ்ரீராமாயண மெல்லா மிவளுடைய வேற்றஞ் சொல்லுகிற தென்னுமிடம் ''காவ்யஂராமாயணம் க்ருத்ஸ்நஂஸீதாயாஶ்சரிதம் மஹத்'' ''காவ்யம் ராமாயணம் க்ர்த்ஸ்னம் ஸீதாயாஸ் சரிதம் மஹத்'' என்று ஸ்ரீ வால்மீகிபகவான் தானே வாயோலையிட்டு வைத்தானிறே; ''ஶ்ரிம த்ராமாயணமஷிபரம் ப்ராணிதீத்வ்ச்சரிதை'' ''ஸ்ரீமத்ராமாயண மஷி பரம் ப்ராணிதி த்வச்சரித்தரே'' என்றருளிச்செய்தாரிறேபட்டர். அனக்தரம் மஹாபாரத ப்ரதிபாத்யத்தை யருளிச் செய்கிறார், (மஹாபாரதத்தா, லென்று தொடங்கி) ''க்ருஷ்ணத்வைபாயனம் வ்யாஸம் வித்தி நாராயணம் ப்ரபும் । கோஹ்யன்யோ புவி மைத்ரேய மஹாபாரதக்ருத்பவேத் ॥ ஏவம்விதம் பாரதக்ருத்து ப்ரோக்தம் யேன மஹாத்மனா । ஸோயம் நாராயணஸ் ஸாக்ஷாத் வ்யாஸரூபீ மஹாமுனி:'' ''க்ருஷ்ணத்வைபாயனம் வ்யாஸம் வித்தி நாராயணம் ப்ரபும்। கோஹ்யன்யோபுவிமைத்ரேய மஹாபாரதக்ர்த்பவேத்॥ ஏவம்விதம்பாரதக்ருத்து ப்ரோக்தம் யேனமஹாத்மனா| ஸோயம் நாராயணஸ் ஸாக்ஷாத் வ்யாஸரூபீ மஹாமுனி:'' என்று பகவதாவேஸாவதாரமாய், ''ஸஹோவாச வ்யாஸ: பாராஶர்ய:'' ''ஸஹோவாசவ்யாஸ: பாராஸர்ய:'' என்று

லும் ஸாரப்ரமாணம். இப்படி (இதிஹாஸஶ்ரேஷ்ட்டம்) என்று ஸாரதம ப்ரமாணத்தை ப்ரதமத்திலே உபாதானம் பண்ணின வித்தால், ஸாரதம ப்ரமாணவேத்ய சரமஶ்லோகியாய், ஸம்ஸாரிகள் ஶிறையை விடுவிக்கைக்காக இக்கரைப்பட்டு ஶிறையிருக்கும், அவர்கள் வெளுத்சொல்பொருத்தும், இஞ்சொல் ஶொல்வாரைத்தேடியும், ஆற்றுமைக்கரைபுரண்டு பாரதக்தர்ய த்தை கோக்கியும், ஸ்வரக்தியை கைவிட்டும், ஶக்திமான் பின்துடரும்படி யாயும், ஆஸ்ரயிக்கர் திகளுக்கு ஹிதஞ் சொல்லியும், ததீயர் வரக்கண்டு ஸத்தையைப்பெற்றும், தத்ஸம்பர்ஶ முள்ளதுபெற்று பாடாற்றியும், ததீய விக்ரஹமங்களாஶாஸனம்பண்ணியும், ததீயருடன் ஸல்லாபித்து தாபமாரி யும், ஸாபாதாளவிலுங் க்ர்பாஜுக்களாயும், அனன்யார்ஹராயும் அனன் யதைவராயும் அனன்யபோகராயும் போரும் பரமபக்த கடகருடைய தன் னேற்றம் இப்பக்தத்திலே ஆமூலசூடம் ப்ரதானப்ரமேயம், என்றுமிடக் தோற்ற முதலிலே பிக்து ப்ரக்ஷேபம் ஶெய்தருளுகிறார், என்று பிள்ளை யருளிச் செய்வர்.

ப்ததமனுக ப்ரஸித்தனுமிருக்துள்ளஸ்ரீவேதவ்யாஸபகவானுலே "வேதாஶ்சோப வ்ரும்ஹணாப்யாம் ஸமாஶாஸ்த்ரோபப்ரும்ஹணாச்ச" "வேதாதத்பாபயாமாஸமஹாபாரதபஞ்சமான்" என்கிறபடியே பஞ்சமவேதமாகப்ரணீதமாய், அனேகபுராண ப்ரஸ்தமா யிருக்துள்ள மஹாபாரதமும், ஸ்ரீராமாயணத்தோபாதி ப்ரபலப்ரமாணம் இதுவும் கடலில் திருவீதிப்பிள்ளை பட்டர் தாமே யருளிச்செய்தார் பெரிய பட்டரும் ஶ்ரீஸஹஸ்ராக்ம பாஷ்யோபோத்காதத்திலே, "ஶ்ரீமாயண வ்ருத்தோர்ரோம் ப்ரமாணம்" "ஸ்ரீராமாயணன் மஹாபாரதம் ப்ரமாணம்" என் றருளிச்செய்தாரிறே; ஸர்வேஶ்வரனென்றுதே (தூதுபோனவன்) என் றது அவனுடைய வாஶ்ரிதபாரதக்தர்யதை ப்ரகாஶிப்பிக்கைக்காக; தேவதேவனுன தன்பெருமையும் ஶெய்கிற தொழிலின் தன்மையும் பாராதே, பாண்டவர்களுக்காக கழுத்திலே ஓலைகட்டித் தூதுபோய்ற் றது ப்ரணதபாரதக்தர்ய ருசிபரவஶனுகிறே; இதுதானவனுடைய ஆஶ் ரயண ஸௌகர்யபாதகமான நீர்மைக்குடலாயிருக்துள்ள வாத்ஸல்யாதி களுக்கெல்லாம் ப்ரகாஶகமா யிருப்பதொன்றிறே. இக்த குணதிக்யத் திலே ஈடுபட்டிறே "இன்னுர் தாதனெனநின்றருன்" என்றும் "குடை மன்னரிடை நடக்ததாதர" என்றும் திருமங்கையாழ்வர் அருளிச்செய் தது; அக்த திவ்யஸூக்தியிறே இவ ரிப்படியருளிச் செய்கைக்குமூலம், "பேஶ்யத்தே பேஶ்யகையிறே இவர்களுக்கேற்றம். தாதுபோனது தண் மையாவது—கர்மவஶ்யதையடியாக வரிவிறே; ஐச்சமாகவரும்ரிதவிஷய த்தில் செய்கிற தாழ்ச்சியெல்லா மேற்றத்துக்குடலாயிறே யிருப்பது. "நஞ்ஜீர்ண: ஶுசி ர்பவதி ஜாயமான:" "ஸஶுத்ரோயான் பவதி ஜாயமான:" என்று பாரர்த்தமாக பிறக்கையாலே கிறம்பெறு மென்று ஶ்ருதிஶொன்ன விது, பாரர்த்தமாக தன்னிச்சையாலே ஶெய்யுமவையெல்லாமிவனுக்கு தேஜஸ் கரமென்று மதுக்குபலக்ஷணமிறே. இவன் ஶெய்ததாத்பர்யத்தை 'மாக்ர்ய ஹேதுவாக கிணப்பார், அறிவுகேடரில் தலையானவர்களித்தனை; அறி வில் தலைகின்றவர்கள் "எத்திறம்" என்று மோஹிக்கும்படியாயிறே யிரு ப்பது; இப்படி யிருக்துள்ளவின்கீர்மையி லேற்றத்தை வெளியிடுகைக் காக வாய்த்து இவர் (தூதுபோனவன்) என்றருளிச்செய்தது. மஹாபா ரதமெல்லாமிவனுடைய வேற்றஞ்சொல்லுகையிலே தாத்பர்ய மாகையா லேயிறே, மஹாபாரதகதைஶொல்லத்துடங்குகிறவன் "நாராயணக்தாம் மம்" "நாராயணகதாமிமாம்" என்றது. ஆகவிப்ரபக்தத்வயத்துக்கும் ப்ர தானப்ரதிபாத்யங்கள் இன்னதென்றுமிடம் ப்ரகாஶிப்பிக்கப்பட்டது.

కూ. ఇవ్వేవ్వర మిరండినుర్రత్తై యరుళిచ్చెయ్గిరుర్ మేల్, (ఇవై యిరండాలు మిత్తియిరాల్) పిఱైయిరుత్తల్ తూదుపోగల్ ఆగిఱ వివైయిరండాలుం, అపరాధ పరిహారత్తిల్ హేతుభూతమాన పురుషకారత్

కూ. ఇవైయిరండాలుం

కూ. ఉపక్రమ్హణముకేన వేదాంతతాత్పర్యత్తై కిష్కర్షిత్తు ఉజ్జీవనత్తుక్ కుడలానవఱ్ఱైచ్ చొల్లువదాగవిఱైవ ఉపక్రమిత్తదు; అదిలీప్పోదు మొన్నవివఱ్ఱుల్ వేదాంతత్తిల్ లెవ్వర్ తంగళ్ మొల్లిఱ్ఱుయ్త్తెన్ఱు మాదంగళ్ముయిలే యరుళిచ్చెయ్గిరుర్ మేల్, (ఇవై ఎన్ఱు తుడంగి) అదావదు,(పిఱైయిరుత్తలైఱ్ఱుం) (తూదుపోనవనైఱ్ఱుం)ఎన్న వివయిరండాలుం అపరాధపరిహృష్టరాన చేతనర్కాగ్ర యణీయయామలవిల్, అఖిల జగన్మాతరావన లంపత్తరాలుం,కర్పదిక ళాలుం, నడువొరు పురుషకారం వేండ్రదపడి వగ్ తారగ్రయిక్కలాడ్పడ్డ యాయ్, అపరాధంగళైప్పార్త్తు పిఱగ్ ''క్షమస్వ'' ''క్షమస్వ'' ''క్షమస్వ మామ్'' ''క్షమస్వ మామ్'' ఎన్నుమీడ్వరర్తయత్తై తిరుత్తి, అవర్గళై యంగీకరిప్పిక్కుం పురుషకారభూతైయానవళ్ వైభవముం ; అంగీకరిత్తాల్, పిన్నైయవళ్ తానే ''పిరైకుఱైక్కిలుం, ఎన్నడియారదుపెయ్యార్'' ఎన్నుమరుళిత్తు, తాన్ తిణ్ణియనుప్ పిన్ఱు రక్షిక్కుముపాయభూతనానవన్ వైభవముళ్ చొల్లిఱ్ఱుప్పత్తెన్ఱదు (పురుషకారం) ఎన్నుం (ఉపాయం) ఎన్నుం ఇవ్వఱ్ఱై నిరుపకమాగ వరువిత్చెయ్తదు పిరాట్టిక్కు పురుషకారత్వముం, ఈశ్వరనుక్ కుపాయత్వముం అసాధారణమెన్ఱు తోఱ్ఱువిక్కవాగ. ఇదుతన్నై ''మత్పా[ప్]ప్తిం ప్రతిజానానాం నంసారేషత్తామథుః। లక్ష్మీఃపురుషకారత్వేనిర్దిష్టాపరమర్షి భిఃమమాపి చమతంచ్యోత్తన్నాన్యథాలక్షణంభవేత్ '' ''మత్ప్రాప్తిం ప్రతిజానానాం సంసారేషదతామథ। లక్ష్మీఃపురుషకారత్వేనిర్దిష్టాపరమర్షిభిః॥ మమాపిసమతం హ్యేదతన్నాన్యథా లక్షణంభవేత్'' ఎన్నుం ''అహం మత్పా[ప్]ప్త్యుపాయో వై సాక్షాల్లక్ష్మీపతిస్స్వయం। లక్ష్మీఃపురుషకారేణ వల్లభాప్రాప్తియోగినీ। ఏతస్యాశ్చ విశేషోయం నిగమాన్తేషుకథ్యతే'' ''అహం మత్ప్రాప్త్యుపాయోవై సాక్షాల్

நின் தயாஞத்வாதிவைபவமும், ஸித்தோபாயத்தினுடைய ஸுலபத்வாதி வைபவமும் ஹார்தமாக ஸொல்லிற்றாய்த்து. மஹாபாரதராமாயணங்களே (இவை மிரண்டாலும்) என்றருளிச்செய்வர்.

எ. இத்த புருஷகாரம் கார்யகரமாம்போது வேண்டிவ தேதென்ன க்ர்பாதிகள் வேணு மென்கிறீர் மேல், (புருஷகாரமாம்போ தித்யாதி யால்) ஸ்வதந்த்ரோபாயத்தின் இச்சானுவிதானம்பண்ணி, தததிஸயகர மாய்க் கொண்டு புருஷீகரிப்பிக்கும்போது, (ஆம்போது) என்றது உபய ஸம்பந்தமும் ததனுரூபபுருஷகாரத்வமும் அனுகூலியா யிருக்கச்செய்தே யும், தத்ஸ்வாதந்த்ர்யநிருத்தமான காலமன்றியே, க்ர்பாவிஸிஷ்டஸ்வா தந்த்ர்யங் கண்டு நிரோதமற்று புருஷீகரிப்பிக்கும்போ தென்றபடி. பர துஃகாஸஹிஷ்ணுதாரூபையான க்ர்பையும், பாரதீனஸ்வரூபநிமித்வ

புருஷகாரவைபவமு முபாயவைபவமும் ஸொல்லிற்றாய்த்து.

எ. புருஷகாரமாம்போது

யுள்ளது; ஆகையாலே பிராட்டிக்கு புருஷகாரத்வமும், ஈஸ்வரனுக் குபாயத்வமும் நிரூபகமாகத்தட்டில்லே; இவ்வர்த்தத்தை வெளியிடுகைக் காகவாய்த்து இவரிப்படியருளிச்செய்தது. இப்படி யுபப்ர்ம்ஹணமான ப்ரபந்தத்வயத்தாலும் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிற புருஷகாரத்வமு முபாயத்வ மும், உபப்ர்ம்ஹணமான வேதார்த்தத்தினுக்தமான ஸ்த்ல மேதென்னில், கடவல்லியுபநிஷத்ஸித்தமானத்வயத்தில் பூர்வவாக்யத்திலே உபயமும்ஸே வ்யதமிறே. இச்சேதனனுக்கு இருவரோடும் ஸம்பந்தமுண்டாயிருக்க ஈஸ்வரஸமாஸ்ரயணத்துக்கிவள் புருஷகாரமாகவேண்டுகிற தென்னென் னில், மாதர்த்வப்ரயுக்தமான வாத்ஸல்யாதிரேகத்தாலும், அவனைப் போலே காடின்யமார்தவங்கள் கலந்திருக்கை யன்றிக்கே கேவலம் மார் தவமேயாய், பிறர்க் கண்குழிவு காணமாட்டாத ப்ரக்ர்தியாகையாலும், விமுகரையு மபிமுகராக்குகைக்கு க்ர்ஷி பண்ணு மவளாகையாலும், குற்றவாளர்க்கு கூசாமல் வந்து காலிலே விழலாம்படி யிருப்பளாய், பும்ஸ் த்வப்ரயுக்தமான காடின்யத்தோடே பித்ர்த்வப்ரயுக்தமான ஹிதபரதை யையுமுடையனுய், குற்றங்களே பத்தும்பத்தாகக்கணக்கிட்டு க்ரூரதண்டங் களைப்பண்ணுகையாலே, குற்றவாளர்க்கு முஞ்செல்ல குடல்கரிக்கும்படியி ருக்குமீசுவரனை, உக்தோபயங்களாலே குற்றங்களை யடைய மறப்பித்து கூட்டிவிடுமவளுமா யிருக்கையாலே, அபராதமே வடிவான விச்சேதனன் அவனை யாச்ரயிக்குமளவில் புருஷகாரமாகவேணும்; ஆகையிறே இவனை யுபயமாகவரிக்க விழிகிறவளவில் இவனை புருஷகாரமாகமுன்னிடுகிறது.

எ. அனக்தரம் புருஷகாரத்தின்படிகளை விஸ்தரேண உபபாதிக்கக் கோலி, ப்ரதமத்திலே புருஷகாரத்வத்துக்கு அவஸ்யாபேக்ஷித குணங் களை யருளிச்செய்கிறார், (புருஷகாரமாம்போது) என்று தொடங்கி (புருஷ காரமாம்போது) என்றது புருஷகாரமாமிடத்திலென்றபடி. க்ர்பையா வது - பதுஃகாஸஹிஷ்ணுத்வம், பாரதந்த்ர்யமாவது - பாரதீனத்வம், அனன்யார்ஹத்வமாவது - தத்வயதிரிக்தவிஷயானர்ஹத்வம்; இவை புரு ஷகாரத்துக் கவஸ்யாபேக்ஷிதமானபடி யென்றென்னில், சேதனர் ஸம் ஸாரத்திற்படுகிற துஃகம் கண்டு பொருக்கமாட்டாமல், ஈஸ்வரனேடே இவர்களைச் சேர்க்கைக் குடலான யத்னம்பண்ணுகைக்கு க்ர்பைவேணும்; ஸ்வதந்த்ரனை வசீகரிக்கும்போது அனுவர்தனத்தாலே வசீகரிக்க வேண்டுகையாலே பாரதந்த்ர்யம் வேணும்; நம்மை யொழிக்கதொருவிஷ

மாகிற பாரதந்த்ர்யமும், அன்யார்ஹத்வயோக்யதாராஹித்யரூபமான அனன்யார்ஹத்வமும், உபயஸம்பந்தானுகுணமாக அவஶ்யம்வேணுமென்கிறார். நிரபேக்ஷமான ஸ்வதந்த்ரவஸ்துவின் க்ர்பையும், ஸர்வஸாதாரணமான பாரதந்த்ர்யமும், அனன்யார்ஹமான ஜ்ஞானஶக்தியாதிபவத்குணமும் புருஷகாரஹேதுவாகக் கூடாமையால், அன்யோன்யஸாபேக்ஷமான விவைமூன்றும் புருஷகாரவஸ்துவுக்கே வுள்ளதொன்றே; ஆஶ்ரயணேன முகர் துஃகம் பொருமைக்கும், தத்க்கடகத்வம்பக்னமாகாமல் ஸப லமாகைக்கும், க்ர்பாதிமூன்றும் புருஷகாரத்துக்கபேக்ஷிதமிறே. இதில் பாரதந்த்ர்யானன்யார்ஹத்வங்கள் பகவன்னிரூபகவஸ்துஸ்வரூபஸ்வபாவமாய், க்ர்பை நிரூபகஸ்வரூபத்தைப்பற்றிநின்று சேதனனை விஷயீகரித்து ஜீவபரகடகங்களாயிருக்கும்; புருஷகாரஸ்வரூபஸ்வபாவவத் தத்க்ர்த்யமும் பராதீனமுமாய் பரார்த்தமுமாயிருக்குமிறே.

க்ர்பையும் பாரதந்த்ர்யமு மனன்யார்ஹத்வமும் வேணும்.

யத்துக்கர்ஹமன்றியே நமக்கே யதிஶயகரமாயிருக்கும் வஸ்துவாகையாலே நங்கார்யமன்றே ரொல்லுகிறது, என்று ரொன்னபடி அவன் ரெய்கைக் குறுப்பாகையாலே அனன்யார்ஹத்வம் வேணும்; ஆகையாலிவை மூன்றும் புருஷகாரத்வத்துக் கவஶ்யாபேக்ஷிதமிறே. ஈஶ்வரன் க்ர்பைபிற்காட்டில் இவள் பக்ர்க்கு விரோஷமென்றென்னில், ஈஶ்வரனுவான் நிரங்குஶஸ்வதந்த்ரனும், நிக்ரஹானுக்ரஹங்க ளிரண்டுக்கும் கடவனும், சேதனர்மங்களை நிறுத்தறுத்துத்தித்து மவனுகையாலே, அவனுடைய க்ர்பை ஸ்வாதந்த்ர்யத்தாலே அமுக்குண்டுகிடக்கது ஓரொரு தரைகளிலே தலையெடுக்கக்கடவதா யிருக்கும்; இவளுக்ரஹைகரஸீலையாகையாலே, இவளுடைய க்ர்பைக்கு வேரொன்றும் ஓர்பிபவமில்லாமையுர்லே எப்போது மொருபடிப்பட்டிருக்கும்; ஆகையா லிவளுடைய க்ர்பை கரை யழிக்கிருக்கும்; ஸம்பந்தத்தில் வ்யாவர்த்திபோலேயாய்த்து க்ர்பையில் வ்யாவர்த்தியும்; இப்படி யிருக்கையாலேயிறே இவளை யாஶ்ரயிப்பார்க்கு வேரொரு புருஷகாரம் தேடவேண்டாதொழிகிறது. ஈஶ்வரவிஷயத்தில் இவளுடைய பாரதந்த்ர்யானன்யார்ஹத்வங்களும் ஸ்வரூபப்ரயுக்தமானமாத்ரமன்றிக்கே, "ஶ்ரீஶ்சதே லக்ஷ்மீஶ்ச பத்ன்யௌ" என்றும் "விஷ்ணுபத்னீ" "விஷ்ணுபத்னீ" என்றும் ரொல்லுகிற பத்னீத்வப்ரயுக்தமாய், "அஹன்தா ப்ரஹ்மணஸ்தஸ்ய ஸாஹமஸ்மி ஸனாதனீ" என்றும் "ஶ்ரீஸ்ஸவக்ஷோநித்யஶ்ரீ:" "ஶ்ரீவத்ஸவக்ஷோநித்யஶ்ரீ:" என்றும் ரொல்லுகிற ஸ்வரூபநிரூபகதர்மாதிஶயித்தமான அனன்யத்வப்ரயுக்தமாயிருக்கும்; இப்படி யிருக்கையாலேயிறே அல்லாதார்கடைய மிதுனரோஷத்வமும், இவளொருத்திக்கும் தேதேகரோஷத்வமுமாய்த்து. இந்த அவ்யவதானேன வுண்டான ஸம்பந்தத்தாலேயிறே, இவளுக் கீஶ்வரனை வரீகரிக்கு மளவில் புருஷகாரம் வேண்டாதொழிகிறது. இம்மூன்றுகுணத்திலும் வைத்துக்கொண்டு க்ர்பையானது "க்ரி - ஸேவாயாம்" "ஶ்ரிங் - ஸேவாயாம்" என்கிற தாதுவிலே கிஷ்பன்னமான ஶ்ரீரூபத்தில் "ஶ்ரயதே" "ஶ்ரியதே" என்கிற க்ர்மணிவ்யுத்பத்தியிலும், பாரதந்த்ர்யானன்யார்ஹத்வங்களிரண்டும் "ஶ்ரயதே" "ஶ்ரயதே" என்கிற க்ர்தரிவ்யுத்பத்தியிலும் நித்யயோகவாசியான மதுப்பிலும் ஸித்த்தமிறே.

அ. இந்தக்ர்பாதிகளின் புருஷகாரஹேதுத்வத்தை அனுஷ்ட்டானமேஷமாக மூதலிக்கிறார்மேல், (பிராட்டி இத்யாதியால்) நித்யானபாயினியான பிராட்டி, ராவணப்ரார்தையாய் முற்பட பெருமாளைப்பிரித்து காட்டித்து, "கார்யம் கருணமார்யேண நகஸ்சின்னாபராத்யதி" "கார்யம் கருணமார்யேண நகஸ்சின்னபராத்யதி" என்று தன்னை கலித்துபோந்த ராக்ஷஸி

அ. பிராட்டி

அ. இந்த க்ர்பாதித்ரயத்தையு மெல்லாரு மறியும்படி தானே வெளியிட்டருளின வைபவத்தை, ஸ்ரீராமாயணத்தில் இவளுக்கு சொல்லப்பட்ட விஸ்லேஷத்ரயத்தாலும் தர்சிப்பிக்கிறார் மேல், (பிராட்டி) என்று தொடங்கி வாயத்ரயத்தாலே, (பிராட்டி இத்யாதி) அதாவது "தேவத்வே தேவதேஹேயம் மனுஷ்யத்வேசமானுஷீ । விஷ்ணோர்தேஹானுரூபாம்வை கரோத்வேஷாத்மனஸ்தனும்" "தேவத்வே தேவதேஹேயம் மனுஷ்யத்வேசமானுஷீ விஷ்ணோர்தேஹானுரூபாம்வை கரோத்வேஷாத்மனஸ்தனும்" எனகிறபடியே நாயகனை லர்வேஶ்வரனுடைய தத்தவதாரஸஜாதீயமான விக்ரஹபரிக்ரஹம்பண்ணி வந்தவதரிக்கு மவளாகையாலே "ராமத்வேஉபஸ்தே" "ராகவத்வேபவத்ஸீதா" என்கிறபடியே அவன் சக்ரவர்த்தித் திருமகனைவாறே தனதநுரூபமாகத் தானும் ஜனகராஜன் திருமகளான பிராட்டி, தண்டகாரண்யத்திலே எழுந்தருளி யிருக்கச்செய்தே, இராவணன் பிரித்தானென் றொருவ்யாஜத்தாலே ப்ரதமம் பெருமாளைப் பிரிந்து இலங்கைக் கெழுந்தருளுத்து "தேவ்யாகாருண்யரூபயா" "தேவ்யாகாருண்யரூபயா" என்று தத்குணஸாரத்வத்தாலே காருண்யத்தானுகச் சொல்லும்படியான தன்னுடைய பரமக்ர்பையை ப்ரகாரபிப்பிக்கைக்காகவென்கை, எங்ஙனேயென்னில் தேவஸ்த்ரீகள் ஸிறையை விமிவிக்கைக்காகதான் ஸிறையிருக்கையாலும்; அவ்விருப்பிலே தன்னை அல்லும்பகலும் தர்ஜனபர்ஸனம்பண்ணி யருவித்தின்ன க்ரூராக்ஷஸிகள், ராவணன் பராஜிதனகவும் பெருமாள் விஜயிகளாகவும் த்ரிஜடை ஸ்வப்னம் கண்டத்தாலே பீதைகளாய் நடுங்குகிறதசையிலே "ஶ்ரூயதாம் ஶரணம் ஹி வ:" "ஶ்ரூயதாம் ஶரணம் ஹி வ:" என்று நீங்கள் கோவுபதிம் ஸமயத்துக்கு நானிருந்தேனே நீங்க ளஞ்சவேண்டா என் றபயப்ரதானம் பண்ணுகையாலும்; அது உக்திமாத்ரமாய்ப்போகாமே, ராவணவதானந்தரம் தனக்கு போபனம் சொல்லவந்த திருவடி, இவர்கீன சித்ரவதம் பண்ணும்படி காட்டித்தரவேணுமென்ன, அவனேடே மன்னடி "ராஜஸம்ஶ்ரயவஶ்யானாம்" "ராஜஸம்ஶ்ரயவஶ்யானும்" இத்யாதியாலே அவர்கள் குற்றத்தை குணமாக வுபபாதித்தும் "மர்ஷயாமாஸுரர்ஜுல" "மர்ஷயாமீஹதுர்பலா" என்று பிறர் கோவுகண்டு பொருத்திருக்கத்தக்க நெஞ்ஜுரக்தனக்கில்லாமையை மூன்னிட்டும் "கார்யம் கருணமார்யேண நகஸ்சின்னாபராத்யதி" "கார்யம் கருணமார்யேண நகஸ்சின்னபராத்யதி" என்று அவனுக்குமீரங்கி யல்லது கிற்கவொண்ணுதபடி வுபதேபித்தும், இப்படி யொருகீலகின்றுதா னடியிற்பண்ணின ப்ரதிஜ்ஞானுகுணமாக, ஆர்த்தாபராதகளானவர்கீன ரக்ஷிக்கையாலும் தன்னுடைய க்ர்பையை வெளியிட்டாவீறே. (நடுவி லித்யாதி) நடுவிற்பிரிவாவது மீண்டு பெருமாளுடனேகூடி திருவயோத்தையிலே யெழுந்தருளி திருவபிருவாய்த்திருக்கிற காலத்திலே "அஹத்யேலுப்தராஜ்யாவை தேஹே மமாயணமுபஸ்தி தா: । கிமிச்சஸிகாமஸ்ய ம்ர்யோஹி ஸர்வம் தவானகே" "அபத்யலாபோவைதேஹிமமாயம்ஸமுபஸ்த்திதா: கிமிச்சஸிஸகாமாத்வம் ப்ரூஹிஸர்வம் வரானனே" என்று உனக்கபேக்ஷை யேதென்று கேட்ட

కలీ, నీరుక్కనైన తిరువడియుడన్ మన్నిట, కుట్రమే కట్రమాక కైక్కినపడియారలే, పురుషకారముక్యకారణమాన తన్ కర్పయై, స్వాపరా తపిత్తరెల్లారుం మరియుంపడి వెళియిడుకైక్కాక. ఇన్నైయపెరుమాళై విడి విత్తు కాట్టిలేవిట, (కడివిర్పిరిత్తతు) ''।నళల్వదైయవ సౌమిత్రే జీవితం జాహ్నవీజలే। త్యజేయంరాఘవంవంశే భర్తారాపరిహాస్యతి'' ''కకల్వత్తైయవ సైలమిత్రే జీవితం జాహ్నవీజలే। త్యజేయం రాకవం వంశే పార్తుర్మాపరిహాస్యతి'' ఎన్రు కైవిట్ట పెరుమాళ్ నీనైవిప్పిన్పొన్రు అవరై

మూర్పడప్పిరిత్తతు తన్నుడైయ కర్పయై వెళియిడుకైక్కాక. కడివిర్పిరిత్తతు పారతన్త్ర్యత్తై వెళియిడుకైక్కాక.

రూల ''తపోవనాని పుణ్యాని ద్రష్టుమిచ్ఛామి రాఘవ। గఙ్గాసీరనివిష్టాని ఋషీణామ్ఆశ్రమాణి చ॥ ఫలమూలాశినాం వీర పాదమూలేషు వర్తితుమ్। ఏష మే పరమఃకామో యన్మూలఫలభోజిషు॥ అప్యేకరాత్రం కాకుత్స్థ వసేయమ్ఆశ్రమేషు కిమ్''''తపోవనంనీపుణ్యానీ త్రష్టుమిచ్ఛామి రాకవ। కఙ్కాతీరనివిష్టానీ ఋషీణాం పుణ్యకర్మణాం॥ పలమూల భోజనుం వీరపాదమూలేషువర్తితుం। ఏషమేపరమఃకామో యన్మూలఫలభోజిషు॥ అప్యేకరాత్రంకాకుత్స్థవసేయమ్ఆశ్రమేషు కిమ్''అని తనక్కుణ్డాన వనవాసవిరువాఞ్చైయై విణ్ణప్పంసెయ్య, అత్తైప్పట్ర పోకవిడివారైప్పోలే లోకాపవాతపరిహారార్త్తమాక పెరుమాళ్ కాట్టిలే పోకవిడప్పోనతు. ఇప్పిరివుక్కు ప్రయోజనం పెరుమాళ్ కాట్టిలే వైత్తపోదెరిది కాట్టిలే విట్టపోదెరిది వాసియర అవరుడైయ కీనైవిప్ పిన్సెల్ల వేణ్డిం పడియాన తన్నుడైయ పత్నీత్వప్రయుక్తమాన పారతన్త్ర్యత్తై ప్రకాసిప్పిక్కై కఙ్కైక్ కరైయిన వనక్తర మీనైయపెరుమాళ్ కనక్కక్లెసప్పట్టుక్కొణ్డు పెరుమాళ్ తిరువుళ్ళముమాయ్ విట్ట కార్యత్తై విణ్ణప్పం సెయ్య, అత్తైక్ కేట్టు మికవుం ప్రలాపిత్తు ''।నళల్వదైయవ సౌమిత్రే జీవితంజాహ్నవీజలే। త్యజేయం రాఘవం వంశే భర్తారాపరిహాస్యతి'' ''కకల్వత్తైయవ సైలమిత్రే జీవితం జాకవ్ నవీజలే। త్యజేయం రాకవం వంశే పార్తుర్మాపరిహాస్యతి'' ఎన్రురైత్తపిన్నుం తన్ ప్రాణత్తై కొక్కిక్ కైక్కొణ్డిరుక్కవేణ్డియాన పారతన్త్ర్యత్తైయిరే ప్రకాసిప్పిత్తతు; పిర్కాల జీవిక్కవేణ్డుం పారతన్త్ర్యర్కు మూవు తేట్టమానాలుం ముడియప్పోకాతే, ''మాయుం వకైయఱియేన్ వల్వినైయేన్ పెణ్పిరవ్తే'' ఎన్రురైత్తే యాళ్వార్; ప్రథమవిర్లెక్షత్తిల్ పత్తుమాలత్తుక్కుళ్ళే పఱివతెల్లామ్పట్టవళ్ ''పతిర్హి దైవతం నార్యాఃపతిర్బన్ధుఃపతిర్గతిః। పాణిగ్రహీక్షియం లప్స్వా భర్తుఃకార్యం విశేషతః'' ''పతిర్హి దైవతం కార్యాఃపతిర్బన్ధుఃపతిర్గతిః। పారా ణిగ్రహీ తైవతం కార్యం విరోషతః'' ఎన్రు తామరు

భర్తార్వయేభర్తృనమ్బన్ధి రఘుపత్యంపహీణమాభూదితిహేతోర్దైవ్యేనజీవితం గఙ్గా జలేనుజ్ఝేయమితిశ్లోకార్ధః॥ ''త్యజేయంరాజవంశస్తు భర్తుర్హేపరిహాస్యతే'' ఇతి పాఠాన్తరమ ప్యుత్తరార్ధేదృశ్యతే॥ తదా మధ్యర్తృనమ్బన్ధి రాజవన్తర్విచ్ఛిద్యేతేత్యశనేనజీవితం నత్యజేయ మిత్యర్థః॥ ఉభయతాపి ''అపత్యేలాభ్వైదేహి'' ఇతి భర్తృశిష్యతిరస్కార్యస్య మయి విద్యమాన త్వాత్ పరత న్త్రోయం మయాదేహోధార్తవ్యఇతి భావః॥

విట్టిరుక్తమైయాల్, స్వకార్యానుగుణమాన పారతక్త్రయత్తై తుస్వ తక్త్రరుమరియుమ్పటి వెళియిటికైక్కాక, అస్వమేతయాకత్తిలే, పెరు మాళ్ తిరుమున్పే పిఱక్తతత్తైప్పుక్కు, (అనన్తరం ప్రిరిక్తతు) ''అన న్యా రాహవేణాహమ్'' ''అనన్యా రాకవేణ్ణహం'' ఎన్కిఱ స్వవ్వర్థ్యను

అనన్తరం ప్రిరిన్త తనన్యార్హత్వత్తై వెళియిటుకైక్కాక.

ళిచ్చెయ్తపటియే పతిచిత్తానువీతానమే నమక్కు స్వరూపమెన్నుమ్ పారతక్త్రయపుత్తియాలేయిరే అనేకలమ్వత్సరమ్ పాటార్ఫ్రి 'యిరుక్తతు ; ఆకయిప్పటి యిప్పిరివిలే తన్నుటైయ పారతక్త్రయత్తై వెళియిట్టారిరే. ''అనన్తర మిత్యాతి'' అనన్తరత్తిల్ ప్రిరివావతు, మీణ్టు పెరుమాళ్ సన్నితియిలే వక్తిరుక్కచ్ చెయ్తే ప్రిరిత్తు పిఱక్తతత్తిలే పుక్కువిట్టతు. ఇప్పిరివుక్కు ప్రయోజనమ్ ''అనన్యార్హవేణాహం'' ''అనన్యాహీ మమాపిత'' ''అనన్యారాకవేణ్ణహం'' ''అనన్యార్హి మయాతీత'' ఎన్ నుపయమ్మతమాన తన్నుటైయవనన్యత్వప్రయుక్తమాన వనన్యార్హత్వత్తై స్వరమ్మతమాంపటి ప్రకాశిప్పిక్కై. ఎమ్మనేయెన్నిల్; పెరుమాళ్ అస్వమేతమ్ పణ్ణి యరుళాకిర్క్కచ్చెయ్తే, శ్రీవాల్మీకి భకవానుటైయ కియోకత్తాలే కుశలవిర్కళ్ వన్తు శ్రీరామాయణత్తై పాటిక్కొణ్టు తిరియాకిర, అత్తైప్పెరుమాళ్ తిరుచ్చెవిహాత్తి సన్నిధియిలేయివర్కళై యళైత్తు విశేషజ్ఞ రెల్లారైయుమ్ కూట్టి యవర్కళ్ పాట్టుక్కేళాకిర్కిర కాలిలే, అవర్కళై ప్రిరాట్టియుటైయ పిళ్ళైకళెన్ఱిర్తవనత్తరమ్,ప్రిరాట్టియళవిలే తిరువుళ్ళమ్ చెన్ఱుతనక్కేర ఘాత్తైయాకిల్ కరికవిత్తిరళిలే కాణ వన్తు ప్రత్యయముకత్తాలే తన్ఘాత్తియై ప్రకాశిప్పిప్పాళాక వెన్ఱు, తాతముకేన పెరుమాళ్ మహర్షిక్కుమ్ ప్రిరాట్టిక్కుమ్ అరివిత్తువిట, అప్పటియే శ్రీవాల్మీకిపవాణ మూన్ని ట్టిక్కొణ్టు అత్తమహరిషత్తిలే పెరుమాళ్ సన్నిధియిలేవన్తొటు క్కికిర్కచ్చెయ్తతే, శ్రీవాల్మీకిపవాన్ ఇవుళ్ ఘాత్తై యెన్నుమిటమ్ కానుమరివిన్,మహర్షిమొన్నతువే పోరుమ్, ఆనుమ్ లోకాపవారతపరిహారార్థమాక ఒరుప్రత్యయమిత్తిరళిలే పణ్ణవేణుమెన్ఱు తిరువుళ్ళమానపటియారే ''సార్వ్ సమాగత్ కృష్ణాసీతాకాసాయవాసినీ । అబవిత్ప్రాజ్ఞలిర్వ్యక్యమక్షోపృష్టిరవాబ్రువీ'' ''ఐవాన్ ఐమాకతాన్ తర్షిట్వా ఐతాకాషాయ వాసినీమ్। అబ్రవీత్ ప్రాజ్ఞలిర్వాక్యం మతాతార్షిట్టి రవాక్ముకి'' ఎన్కిఱ పటియే కైయుమఞ్చలియుమాయ్ కవిత్తలిలియిట్టుక్కొణ్టిరిన్ఱు''యథాహం రాఘవాదన్యం మనసాపి నచి న్తయే।తథా మేమాధవీదేవి విపరందాతుమర్హ తి।మనసాకర్మణావాచా యథా రామంసమర్షయే । తథా మేమాధవీదేవి విపరందాతుమర్హతి ॥ యదైతత్సత్యముక్తంమే వేద్మి రామాత్పరంనచ । తథా మేమాధవీదేవి విపరందాతుమర్హతి'' ''యథాహం రాకవాదన్యం మనసాపి నకిన్తయే । తతా మే మాతవీదేవివిపరం తాతు మర్హతి ॥ మనసా కర్మణా వాచా యథా రామం సమర్చిత్తయే । తతామే మాతవీదేవి విపరం తాతు మర్హతి ॥ యతాహమ్ రాకవాదన్యం మనసాపి నచిన్తయే । తతామే మాతవీదేవి విపరం తాతు మర్హతి ॥ యతైతత్ సత్య ముక్తమ్మే వేత్మి రామాత్ పరం నచ । తతామే మాతవీదేవి విపరం తాతుమర్హతి'' ఎన్ను ఘపతమ్పణ్ణ ''తత్ర కవన్యాం వై దేవ్యాం ప్రాదురాసీన్మహోద్భుతం । భూతలాదుద్ధితం దివ్యం సింహాసనమనుత్తమమ్ ॥ ధ్రియమాణం శిరోభి స్తం నాగై రమలవిక్రమై: । దివ్యం దివ్యేనవపుషా సర్వరత్నవిభూషితమ్ ॥ తస్మిన్తు ధరణీదేవీ భాసుభ్యాంగృహ్యమైథిలీం । స్వాగతేనాభినన్దైనా మాసనేచోపవేశయత్ ॥

ரூபமான அனன்யார்ஹத்வத்தை அன்யார்ஹரு மறியும்படி வெளியிடு கைக்காக, பிரிவுக்கு யோக்யதையற்றும் பிரிந்து காட்டித்து ஸ்வாஸ்ரய ணத்தில் ருசி விளையும்படி ஸ்வஸ்வபாவவிரோஷத்தை வெளியிடுகைக்காக வென்றபடி.

ஊ. ஸம்ஸ்லேஷ தசையிற்போல் விஸ்லேஷதசையிலும் புருஷகா ரத்வம் தோன்றுமோவென்ன தோன்றுமென்கிறார் மேல், (ஸம்ஸ்லேஷ மித்யாதியால்) ''ஸீதாமுவாச'' ''ஸீதாமுவாச'' ''மாழைமான் மடனுங்கி'' ''ஸ்ரீமேவரணஜ்ஞ:'' ''தமேவஸரணங்கத:'' லக்ஷ்மணகுஹகாதிகளுக்கு புரு

ஊ. ஸம்ஸ்லேஷவிஸ்லேஷங்களிரண்டிலும் புருஷகாரத்வந்தோற்றும்

தாமாஸனகதாம்பூஷ்ணீ ப்ரவிஶ்ய ஸ்ரீ:ரஸாதலம் । புஷ்பவர்ஷிரவிச்சின்னா திவ்யா ஸீதாவரித்'' ''ததாஸபத்ன்யாம் வைதேஹ்யாம் ப்ராதுராஸீன் மஹாத்ப்புதம் । பூதலா துத்தித்தம் திவ்யம் ஸிம்ஹாஸனமனுத்தமம்॥தீர்யமாணம் ஸிரோபிஸ்தம் காகை ரமிதவிக்ரமை: । திவ்யம் திவ்யேனவபுஷா ஸர்வர்தனவிபூஷிதம் ॥ தஸ்மிம்ஸ்து தாரணீதேவீ பாஹ்யப்பாம் க்ர்ஹ்ய மைதிலீம் ஸ்வாகதேனு பினந்த்யைனு மாஸனேசோபவேஶயத் ॥ தாமாஸனகதாம் தர்ஷ்ட்வா ப்ரவி மந்தீம்ரஸாதலம்। புஷ்பவர்ஷ்டிரவிச்சின்னு திவ்யாஸீதாமவாகிரத்" என்று அவ்வளவிலே பூமியினின்றும் ஒருதிவ்யஸிம்ஹாஸனம் வந்து தோன்ற, அதிலே ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டி யிவளை ஸ்வாகதப்ரஸ்னபூர்வகமாக இரண்டு கையாலு மெடுத்துக்கொண்டுபோய் வைக்க ஆஸனகதையாய்க்கொண்டு ரஸாதலத்தை ப்ரவேஶியாகிற்கிற விவளைக் கண்டு திவ்யபுஷ்பவர்ஷ்டி யிடைவிடாமல் இவள்மேலே விழுந்ததென்கையாலே இப்பிரிவிலே தன்னு டைய'வனன்யார்ஹத்வத்தை ப்ரகாஶிப்பித்தாளிறே. ஆகவிவ்வவதாரத் திலிவளுக்கு மொல்லப்பட்ட விஸ்லேஷதசையதுக்கும் ஹேது, இக்குணங் களை யிப்படி வெளியிடுகை யாய்த்து; இங்கனன்றிக்கே அனபாயினியாய் அகர்மவஶ்யையாயிருக்கிற விவளுக்கு கர்மவஶ்யரைப்போலே இப்படிபிரிவு வருகைக்கு யோக்யதை யில்லையிறே. தன்னுடைய புருஷகாரத்வோப யோகியான குணங்களையும் புருஷகாரத்வத்தையும் ப்ரகாஶிப்பிக்கைக்காக வந்தவவதாரமிறே யிது; ஆகையிறே ''ஸமுத்தாந்யமவாஸாத்ய ஸீதாவாரயுகஸ்ரீ மயஸ்யயோக்யம்'' ''யதுதானயதுதாஹரக்தி ஸீதாவதாரமுகமேத தமுஷ்ய யோக்யம்" என்று பட்டரு மருளிச்செய்தது. இப்படி சேதனர்பக்கலனுக்ர ஹத்துக்குடலான க்ர்பையையும், ஈஶ்வரன்பக்கலனுகி வஶீகரிக்கைக்கு டலானபாரதக்த்ர்யாதிகளையும் தானேவெளியிட்டது, ஶாஸ்த்ரங்களில் கேட் கிறமாத்ரமன்றிக்கே அனுஷ்ட்டானபர்யந்தமாகக் காண்கையாலே தன்னை புருஷகாரமாகப் பற்றுவார்க்கு ருசி விஶ்வாஸங்கள் பிறக்கைக்குறுப்பாக.

கூ. ஏவம்பூததகுணவிஶிஷ்டையான விவளுடைய புருஷகாரத்வம் தோற்றுவதெங்கேயென்ன வருளிச்செய்கிறார்மேல், (ஸம்ஸ்லேஷவிஸ்லேஷ ங்க ளென்றுதுடங்கி) புருஷகாரத்வமாவது—கடகத்வம், அது இவளுக்கு அவனோடுகூடியிருக்கும்தசையிலும் நீங்கியிருக்கும்தசையிலும் ப்ரகாஶிக் குமென்கை; ஸம்ஸ்லேஷதசையிலே இவையபெருமாளை காட்டிக் கெழுக் தருளுகிறபோது பெருமான் திருத்திப்போவதாகத் தேடினவளவிலே, என் னையுங் கூட்டிக்கொண்டு போகவேண்டுமென்று ''ஸ்ருத்வாத்வச்ரணெளகாடம் நிபீட்ய ரகுனந்தன:। ஸீதாமுவாசாதியஶா: ராகவஞ்சமஹாவ்ரதம்" என்

ష్కారమానమై ఐంస్లేషికతయిలో తోర్రినుప్పోలే, రాక్షసీ కులవిభూమికలుక్కు అపరాతపయశీవర్తకపురుషకారమానమై విశ్లేషి

కిరపడియే శరణం పుకుకిరవళవిలుం ; పఞ్చవడియి లెమ్ఫుత్తరువినపోతు నీరుం కిళుమ్ం వాయ్త్తిరుప్పతొరు ప్రతేరుత్తైప్ పార్త్తు పార్ణశారథియైచ్ చమయుమెన్ను పెరుమాళరుళిచ్చెయ్య, కత్తలియిలే ఎవ్వాతక్తిత్తై వైత్తపోతే పెరుమాళ్ ఉమ్మై కైవిట్టారెన్నువిళ్కిత్తరాయ్ ''ఏవమ్ ఉక్తస్తవాహేన లక్ష్మణస్సంయతాఞ్జలిః । సీతాసమక్షం కాకుత్స్థ మిదం వచనమబ్రవీత్ ॥ శరవాసన్మే కాకుత్స్థ త్వయి వర్షశతం స్థితే । స్వయమ్తు రుచిరేదేశే క్రియతామితి మాం వద '' ''ఏవముక్తస్తు రామేణ లక్ష్మణస్ సంయుతాఞ్జలిః । సీతాసమక్షం కాకుత్స్థ మిదం వచనమబ్రవీత్ ।।పరవానస్మి

தலையிலும் விரதமாகத்தோன்றும்; அத்தலையில் ததீயசித்தகாலுஷ்யத்தை ஶமிப்பித்தலையுண்டிறே.

இ. தத்தத்தலைகளில் புருஷீகரிப்பிக்கும் ப்ரகார மென்னென்ன, அவனைச்சிருங்கிக்கும் ஸம்ஶ்லேஷதலையில் நியதாவான ஸ்வதக்த்ர

கூ. ஸம்ஶ்லேஷதலையி லீஶ்வரனைத் திருத்தும்;
விஶ்லேஷதலையில் சேதனனைத் திருத்தும்.

ஸ்ரீமஹாகஸ்ஸுலுஷஸ்ய ஜ்ஞ நி ஸ்வாகஸ்ரீ:''"மாதர்மைதிலி ராக்ஷஸீஸ்த்வயிததை வார்த்தாபாதாஸ் த்வயா ரக்ஷிக்த்யா பவனுத்மஜால் லகுதரா ராமஸ்ய கோஷ்ட்டக்ர்தர|காகமதம்ச விபீஷணம்ஶரணமித்புக்திக்ஷமைரக்ஷதஸ் ஸானஸ்ஸார்த்மஹாகலஸ் ஸ-கயது க்ஷார்திஸ்த்வாகஸ்மிகி"என்னு பவனுத்மஜன்னிமித்தமாக ரக்ஷித்தாளென்றன்றே பட்டருளிச்செய்தது; அவ்விடத்தில் புருஷீகரித்தமை எங்களனேயென்னில் பலாத்காரத்தாலன்றிக்கே அனுலாரத்தாலே யபராதங்களைப் பொருப்பிக்கையாலே புருஷகாரத்வமென்கிறது; 'திருவடியைப் பொருப்பிக்குமவள் தன் மொல்வழி வருமவளைப் பொருப்பிக்கச் சொல்லவேண்டாவிறே'என்றுதிருவடிவிஷயமாகவும் புருஷீகரித்தமை யருளிச்செய்தாரிறே இவர்தாமே; ஆகையாலிரண்டுதலையிலு மிவள் புருஷகாரத்வம் தோற்றுமென்கிற மாத்ரத்தைச் சொல்லுகிற விவ்வாக்யத்தில் இதுவுங்கூட்டக்குறையில்லை.

கo. இவ்வுபயதலையிலு மிவள்புருஷீகரிக்கும் ப்ரகாரமென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார், (ஸம்ஶ்லேஷதலையி லென்று தொடங்கி) ஈஶ்வரனைத் திருத்துகையாவது—அபராதத்தையேபார்த்து "க்ஷீராப்தி" "க்ஷமி" "க்ஷிபாமி" "க்ஷமாமி" என்றிருக்குமிருப்பைக் குலைத்து அங்கிகாரோன்முகனுக்குகை; சேதனனைத் திருத்துகையாவது—அக்ர்த்யகரணாதிஶீலனுப் பகவத்விமுகனுப்த் திரிகிற வாகாரத்தைக் குலைத்து ஆஶ்ரயணோன்முகனுக்குகை. ஸம்ஶ்லேஷதலையில் இதரபெருமாளுக்காக ஈஶ்வரவிஷயத்திலும், விஶ்லேஷதலையில் ராக்ஷஸிகளுக்காக திருவடிவிஷயத்திலும் புருஷீகரித்தமை, உபயதலையிலும் புருஷகாரத்வம் தோற்றும் என்கிறமாத்ரத்துக்கு கூட்டிக்கொள்ளலா யிருந்ததாகிலும், ப்ராகரணிக மானவர்த்தம் ஸம்ஸாரிசேதனனைய மீஶ்வரனையும் மோசவிதிகையாகையாலே, இவ்வாக்யத்துக்கிப்படியே யர்த்தமாகக்கடவது; ஆகையாலீஶ்வரனைவி தான்கூடியிருக்கும் தலையில், சேதன ஞ்ரயணோன்முகனுப் வக்திருக்கச்செய்தே பூர்வாபராதத்தைப் பார்த்து ஈஶ்வர னங்கிகரியாதிருக்குமளவில் அவன ஸ்வாதக்த்ர்யத்தைத் தவிர்த்து க்ர்பாதிகுணங்களைக்கிளப்பி இவனை யங்கிகரிக்கும்படி யாக்குகையும்; பிரிக்திருக்கும் தலையில் ஈஶ்வரனங்கிகாரோன்முகனுப் வக்திருக்கச்செய்தே, இச்சேதனன்கர்மானுகுணமாக விமுகனுயிருக்குமளவில், இவன் வைமுக்யத்தை மாற்றி ருசியைவிளைப்பித் தாஶ்ரயணோன்முகனுக்குகையும் இவரிரண்டு தலையைத் திருத்துகையாவது. ஆகவிப்படி யங்கிகாரவிரோதியானஸ்வாதக்த்ர்யத்தை மாற்றி அங்கிகாரத்துக்குடலான க்ர்பாதிகளை யுத்ப்பவிப்பிக்கையாலும், ஆஶ்ரயணவிரோதியான வைமுக்யத்தைமாற்றி ஆஶ்ரயணருச்யாதிகளை ஜனிப்பிக்கையாலும், "க்ரு-ஹிம்ஸாயாம்" "க்ரு-ஹிம்ஸா யாம்" என்கிறதாதுவிலும், "க்ரு-விஸ்தாரே" "க்ரு-விஸ்தாரே" என்கிறதாதுவிலும் நிஷ்பன்னமான ஸ்ரீ ஸப்தத்தில் "க்ருணாதி" "க்ருணீதே" "க்ருணுதே" "க்ருணுதே" என்கிற வ்யுத்பத்தித்வயார்த்தமு மிவ்விடத்தில் தோற்றுகி

னைத்திருத்தும் ; தன்னுற்முமைக்கிறையான விஸ்லேஷதசையில் நியாம யனை ஸ்வதந்த்ரனைத்திருத்தும்.

கக. எத்தாலே திருத்துவதென்ன தத்தநிதோபதேஸத்தாலே யென்கிறார், "ஏவேத்வத்ரே)ர்ய ஜனிபரிபூர்ணாகஸநே ஹித்ஸ்ரோ வ்ருத்ர்யே ஹவதிச கதாசித்கலுஷதீ: | கிமேதன்னிர்தோஷ: க இஹ ஜகதீதி த்வமுசிதை ருபாயை ர்விஸ்மார்யஸ்வஜனயஸி மாதாததஸினா:" "பிதேவத்வத்பரேயான் ஜனனிபரிபூர்ணகலி ஜனே ஹிதஸ்ரோ தோவ்ர்த்யபவதிச கதாசித்கலுஷதீ: | கிமேதன்னிர்தோஷ: க இஹ ஜகதீதி த்வமுசிதை ருபாயை ர்விஸ்மார்யஸ்வஜனயஸி மாதாததஸினா:" என்று சேதனன் பண்ணு மெண்ணிற்த குற்றங்களைக் கண்டு இவனை யடக்கவேணுமென்று ஹிதபுத்தியாலே ஹிதைஷியானவன் பரம, கண் டாற்முதவிவரும் இச்சிற்றத்துக்கடி யென்னென்ன, இவன் தீரக்கழியப்

கக. இருவரையும்

றது; "ஸ்ருணோதிநிகிலாந்தோஷான் ஸ்ருணோதிச குணைர்ஜகத்" "ஸ்ருணோதி நிகிலாந்தோஷான் ஸ்ருணோதிச குணைர்ஜகத்" என்று இவ்யுத்பத்திக்வயமும் சேதனபரமாய்த் தோற்றுதேயாகிலும், (ஈஸ்வரனைத்திருத்தும்) என்கிறவிடத்திலு மிந்த ன்யாயந் தோற்றுகையாலே இப்படி சொல்லக்குறையில்லை.

கக. இருவரையுந்திருத்துவது எவ்வழியாலே யென்னுமாகாங்க்ஷை யிலே யருளிச்செய்கிறார், (இருவரையு மென்று தொடங்கி) ஈஸ்வரனைத் திரு த்துவது இச்சேதனனுடைய வபராதங்களைக் கணக்கிட்டு நீரிப்படிதள்ளிக் கதவடைத்தால் இவனுக்கு வேறொரு புகலுண்டோ, உமக்குமிவனுக்கு முண்டான பக்தவிரோஷத்தைப் பார்த்தால் "உறவேல் நமக்கிங்கொழிக்க வொழியாது" என்கிறபடியே குடலீர்விழிக்தாலும்போகாததொன்றன்றே, ஸ்வமமானவிவனை லபிக்கை ஸ்வாமியான வும்முடைய போராயன்றேயிருப் பது, "எதிர் சூழல்புக்குத்திரிகிற வுமக்கு கான் சொல்லவேணுமோ, ரக்ஷணஸாபேக்ஷனுய் வந்தவிவனை ரக்ஷியாதபோது உம்முடைய ஸர்வ ரக்ஷகத்வம்விகலமாகாதோ, அனுதிகாலம் நம்முடைய வாஜ்ஞாதிலங்கனம் பணணி நம்முடையபரிற்றத்துக் கிலக்காய்ப்போந்தவிவனை அபராதோசித தண்டம்பண்ணுதே அதனைப் பொருத்தங்கேரித்தால் சாஸ்த்ரமர்யாதை குலையாதோவென்றன்றே திருவுள்ளத்திலோடுகிறது, இவனைரக்ஷியாதே அபராதானுகுணமாக தியமித்தால் உம்முடைய க்ர்பாதிகுணங்கள் ஜீவிக் கும்படி யென், அவைஜீவித்ததாலது இவனை ரக்ஷித்தாலன்றே, நியமி யாதபோதுசாஸ்த்ரம்ஜீவியாது, ரக்ஷியாதபோது க்ர்பாதிகள்ஜீவியாது, என்செய்வோ மென்றஞ்ஜவேண்டா, சாஸ்த்ரத்தை விமுகர்விஷயமாக்கி க்ர்பாதிகளையுமிமுகர்விஷயமாக்கினால் இரண்டும்ஜீவிக்கும, ஆனபின்பிவனை ரக்ஷித்தருளீரென்றுமுபதேஸத்தாலே ; இவ்வுபதேஸக்ரமம் இவர்தாமரு ளிச்செய்த பறக்கடியிலும், ஆச்சாம்பிள்ளை அருளிச்செய்த பறக்தரஹஸ் யத்திலும் விஸ்தரேணக் காணலாம்; "ஏவேத்வத்ரே)ர்ய ஜனி பரிபூர்ணாகஸி ஜனே ஹித்ஸ்ரோ வ்ருத்ர்யே ஹவதிச கதாசித்கலுஷதீ: | கிமேதன்னிர்தோஷக இஹஜகதீத்வமுசிதைரு பாயை ர்விஸ்மார்யஸ்வஜனயஸி மாதாததஸினா:" "பிதேவ த்வத்பரேயான் ஜனனி பரிபூர் ணகலி ஜனே ஹிதஸ்ரோதோ வர்த்ய பவதிச கதாசித் கலுஷதீ: | கிமேதன் னிர்தோஷக இஹ ஜகதீதி த்வமுசிதை ருபாயைர் விஸ் மார்யஸ்வஜனயலி மாதர ததலினா:" என் றபராதபரிபூர்ணசேதன விஷயமாக ஹிதபரனை ஸர்வேஸ்வரன் திருவுள்ளம் பரிறும்படியையும், அத்தசையில் இச்சிற்றத்துக் கடியென்னென்பது, இவர் தீரக்கழியச்

பண்ணுகிற குற்றங்களென்ன, இங்கதில்லாதாரார்என்ன,குற்றவாளரைக் கைக்கொள்ளில் ஶாஸ்த்ரம் ஶிஷ்டாசாரமென்ன, குற்றங்கண்டி கைவிடில் க்ர்பை குமரிராதோவென்ன, இரண்டுங்குலையாமல் ஶெய்யவடிப்பதென்னென்ன, உம்முடைய ஶாஸ்த்ரமர்யாதையை விழுகர் பக்கலிலும்; க்ர்பாகுணத்தை அபிமுகர் பக்கலிலும் விபத்தமாக்குமென்ன, அவனப்படி ஶெய்யும்படி ஈஶ்வரனே யுபதேஶித்து திருத்தும்; ''மித்ரமௌபயிகம்கர்தும் ராமஸ்தானம்வபரீப்ஸதா । வதஞ்சானிச்சதாகோரம் த்வயாஸௌபுருஷர்ஷபஃ ॥ விதிதஸ்ஸஹிதர்மஜ்ஞஸ்ஸராணகதவத்ஸலஃ । தேனமைத்ரீபவதுதே யதிஜீவிதுமிச்சஸி'' ''மித்ரமௌபயிகம்கர்தும் ராமஃ ஸ்த்தானம்பரீப்ஸதா । வதஞ்சானிச்சதாகோரம் த்வயாஸௌபுருஷர்ஷபஃ ॥ விதிதஸ்ஸஹிதர்மஜ்ஞஶ்ஶரணாகதவத்ஸலஃ । தேனமைத்ரீபவது தே யதிஜீவிதுமிச்சஸி'' என் றுனக்குக்காலான்றவிடம் வேண்டில்,குட்டிக்குலையாகவுறுப்புண்ணுதோழியவேண்டில், பெருமாளுடன் தோழமைக்கொள்ளவடிக்கும் ஆனுகூல்யலேஶங்கண்டிகைக்கொள்ளும் ப்ரஸி

திருத்துவது முபதேஶத்தாலே.

செய்த வபராதமென் றவன்மொன்னில், மணல்மேற்றிலே கல்லராய் வாருண்டோ இக்த ஜகத்தில் அபராதமற்றிருப்பா ராரென்பதாய் உசிதோபயங்களாலே யபராதங்களை மறப்பித்து பிராட்டி பேர்க்கும்படியை மருளிச்செய்கையாலே, உபதேஶத்தாலே ஈஶ்வரனைத் திருத்தும் படியை ஸங்க்ரஹேண பட்டருமருளிச்செய்தாரிறே. அவதாரதஶையிலேயும் ''ப்ராணான்ஶயமாபன்னாம் த்ருஷ்ட்வா ஸீதாதவாயஸம் । க்ரூரோத்தரமதோத்தார யுவாசதயயாவிபுஃ'' ''ப்ராணஸம்ஶயமாபன்னம் த்ர்ஷ்டவா ஸீதாதவாயஸம்। த்ராஹீத்ராஹீதிபர்தாரமுவாச தயயாவிபும்''என்றுவாசாமகோசரமானமஹாபராதத்தைப் பண்ணினகாகத்தை தயையறப்பதாகவிட்ட ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்துக்கு ஒரு கண்ணழிவுகற்பித்து பெருமாள் ரக்ஷித்தருளுத்து மிவளுபதேஶத்தாலேயென்றுமிடம் பாத்மபுராணத்திலே ஶொல்லப்பட்டதிறே. சேதனனேத்ருத்வது உன்னபராதத்தின் கனத்தைப்பார்த்தால் உனக்கோரிடத்திற்காலான்றவிடமில்லை, ஈஶ்வரனுவான் நிரங்குஶஸ்வதந்த்ரனுகையாலே அபராதங்களை பத்தும்பத்தாகக் கணக்கிட்டு கிறுத்தமுதத்துத் தீர்தாகிற்கும், இவ்வனர்த்தத்தைத் தப்பவேண்டில் அவன் திருவடிகளிலே தலைசாய்க்கையொழிய வேறுவழியில்லை, அபராதபரிபூர்ணனை வென்னை யவனங்கிகரிக்குமோ தண்டியானே வென்றஞ்ஜவேண்டா, ஆபிமுக்யமாத்ரத்திலே அகிலபாபதங்களையும் பொறுக்கைக்கும் போக்கியமாகக் கொள்ளுகைக்கும் ஈடானகுணங்களாலே புஷ்கலனென்று லோகப்ரஸித்தனுயிருப்பானொருவன், ஆனபின்பு நீஸுகமே யிருக்கவேணுமாகில் அவனையர்ஶயிக்கப்பார், என்றும் பரமஹிதோபதேஶத்தாலே; அப்படி யெங்கேகண்டோமென்னில் பாபிஷ்டனுய் வழுகெடநடந்துத் திரிகிற ராவணனைக் குறித்து ''மித்ரமௌபயிகம்கர்தும் ராமஃஸ்தானம்யுபீப்ஸதா । வதஞ்சானிச்சதாகோரம் த்வயாஸௌபுருஷர்ஷபஃ ॥ விதிதஸ்ஸஹிதர்மஜ்ஞஶ்ஶரணாகதவத்ஸலஃ । தேனமைத்ரீபவது தே யதிஜீவிதுமிச்சஸி'' என்று பெருமாளோடிரவு பண்ணுகைகாணுனக்குப்பாபம், அதுமெய்யப் பார்திலையாகில் வழியடிப்பார்க்கும் தறையிலே கால்பாவினென்று வழியடிக்கவேணுமே, உனக்கோரிருப்பிடம் வேண்டியிருந்தாயாகிலு மவரைப்பற்ற

த்தராய், ப்ராதிகூல்யகிவர்த்தியே யமையுங்கைக்கொள்ளவென்னும் தர்ம ஸ்ரீக்ஷமமறியுமவராய், தாமிருந்தவிடத்தை யடைந்தவர்கள் குற்றம் கற்றமாகக் கொள்ளுமவராய்க் கானவரிருப்பது, நீகுடிவாழவேண்டில் அவருடனுறவு கொண்டு வாழ்ந்திடுவாயாக வென்று, க்ரூரசேதனனை யுபதேசித்து திருத்துமென்கிறார்.

கூ. இந்த வுபதேசரத்வயத்தால் பலித்த தின்னதென்கிறார் மேல், (உபதேசரத்தால் லித்யாதியால்) கர்தாவானவன் கர்மபல மனுபவிக்கவேண்டாவோ நாம் செய்வதென்னென்று, கர்மத்தின் தலையிலே ஸ்வாதந்த்ர்யத்தையாரோபித்தி மேல் நழுவுகிற ஈச்வரனுடைய கர்மபாரதந்த்ர்யமும், கர்மமென்றொன்றுண்டோ தேவர் கற்பித்த நித்தனையன்றே, அசேதன

கூ. உபதேசரத்தாலே இருவருடையவும் கர்மபாரதந்த்ர்யம் குலையும்.

வேணும், அவனுதல்லாததொரு ஸ்தலமில்லைகாண், எளிமையாக எதிரி காலிலே குனிந்து இவ்விருப்பிருப்பதில் பட்டுப்போக வமையுமென் றிருந்தாயோ, உன்னை சித்ரவதம்பண்ணுமல் கல்கொலையாகக் கொல்லும்போது மவரைப்பற்றவேணுங்காண், நானபண்ணின வபராதத்துக்கு என்னையவர் கைக்கொள்வரோவென் றிருக்கவேண்டா, ஆபிமுக்யம் பண்ணினால் முன்பு செய்த வபராதத்தைப்பார்த்து ஸ்ரீமுகம் புன்மை அவர்பக்கலிலில்லைகாண், அவர் புருஷோத்தமர்காண், ஸ்வாதந்த்ர்ய பரமதர்மமென்றறியுமவராய் ஸ்வரூபததோஷம்பாராத வத்ஸலராக வெல்லாரு மறியும்படிகாண் பெருமாளிருப்பது, நீஜீவிக்கவேணுமென் றிச்சித்தாயாகில் அவரோடினக்குறவுண்டாகவேணுமென்று இப்படியச்சமுறுத்தி யுபதேசித்தாளிறே; அவன் திருத்தாதொழிந்தது இவளுடைய வுபதேசக்குறை யன்றே அவனுடைய பாபப்ராசர்யமிறே. இப்படி வுபயரையுமுபதேசரத்தாலே திருத்து மென்கையாலே, "ஸ்ரு-ச்ரவணே" "ஸ்ருணோதி" "ச்ராவயதி" "ஸ்ருத்வைதி" "ச்ராவயதி" என்கிறதாதுவிலே கிஷ்பன்னமான ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் "ச்ரூணோதி" "ச்ராவயதி" "ஸ்ருத்வைதி" "ச்ராவயதி" என்கிறவ்யுத்பத்திகளில் வைத்துக்கொண்டு "ச்ராவயதி" "ச்ராவயதி" என்கிறவ்யுத்பத்யர்த்தம் சொல்லப்பட்டது; "ச்ராவயதி" "ச்ராவயதி" என்கிறவிது ஈச்வரவிஷயமாகவே பூர்வர்கள் க்ரந்தங்களில்பலவற்றிலுங் காணப்பட்டதாகிலும் "அதவா விமுகானாமபி பகவச்சாஸ்த்ரயோஸ்தத்வஜ்ஞாபநாயைவ ச்ரவணாதிகர்தவ்யதா" இதி ராமாநுஜார்யைரபிதாநாத்" "அதவாவிமுகானுமபி பகவதாச்ரயணேபதேசஸ்ராவயிதர்த்வம் "விதி தஸ்ஸஹி தர்மஜ்ஞஸ் ஸாதுஸ்தவத்ஸலஸ்" தேனமைதர் பவதுதே யதிஜீவி தமிச்சஸி" இதிராவணம்ப்ரத்யுபதேசாத்" என்று தத்வதீபத்திலே சேதனவிஷயமாகவும் ஜீயரருளிச்செய்கையாலே, இவ்விடத்திலும் சேதன விஷயமாகவும் சொல்லக் குறையில்லை.

கூ. இவ்வுபதேசரத்தர லிரண்டிதலையிலும் பலிக்குமதேதென்ன வருளிச்செய்கிறார், (உபதேசரத்தாலே என்றுதுடங்கி) அதாவதுப்படி யிரண்டிதலைக்கும் தத்தத்தனுகுணமாக விவள்பண்ணு முபதேசரத்தாலே புண்யபாபங்களின் வசத்திலே யிழிப்புண்மி பகவத்விமுகனுய்த் திரிகையாகிற சேதனனுடைய கர்மபாரதந்த்ர்யமும், இவன்பண்ணின கர்மத்தை ப்ரதானமாக்கி அதுக்கிடாகவே செய்வனித்தனென்று இவனுடைய ரக்ஷணத்தில் விமுகனுமிருக்கையாகிற ஈச்வரனுடைய கர்மபாரதந்த்ர்யமும் நிவர்த்தமாமென்கை. சேதனனுடையகர்மபாரதந்த்ர்யம்அனுக்யசித்

மானவிதுக்கு ப்ரேரகரும் பலப்ரதரும் வேருண்டோ, ஆனபின்பு மூச்சற்ற கர்மத்துக்கொரு ஸ்வரதக்த்ர்யத்தைக் கற்பித்து, பரதந்த்ரவஸ்துவைப் பாரடிக்கை உமக்குப்பழியாய்விடுங்காணும், இவரைக்கைக்கொண்டருளீர், என்னு மிவ்ளுபதேஸத்தாலே குலியும் ; அனுதிகாலமேபிடித்து பிறப்ப திறப்பதாய்க் கொண்டி ஸ்வர்கநரகங்களிலே சுமன் றலிக்தலிப்படுகிற மூக்தசேதனனுடைய அனுதிகர்மபாரதக்த்ர்யமும், உன்னுடைய ஜ்ஞாத்த்ர்வநிபந்தனகர்த்த்வமும், பகவதநிஜமுமாய்தப்ரேரிதருமாய் வருகையால், அந்த கர்த்த்வமடியானகர்மமு மப்படியிருக்கு மத்தனையல்லது அதுக்கு ஸ்வாதந்த்ர்யகந்தமு மிலலகாண், ஆனபின்பு அவன்போகரஸத்துக்குறுப்பாம்படி உன்னை பகவதேகபரதந்த்ரனாக வனுஸந்தித்துஜ்ஜீவி, என்னு மிவ்வுபதேஸத்தாலே குலியும்.

கக. இவ்வுபதேஸவிஸேஷம் பலியாவிடில் லித்தேரபாயவிஸேஷங்களாலே திருத்துமென்கிறார்மேல், (உபதேஸத்தாலித்பாதியால்) உபயானுகுணமான வுபதேஸத்தா லுபயபரதந்த்ரரும் மீளாதபோது, உபதேஸங் கேளாமல் திமிரித்திரியுக் தன்புத்ரனுக சேதனனை, வத்ஸலியான தன் மாதர்த்வநிபந்தனமான வருளாலே பகவதபிமுகனும்படி திருத்தும் ; இவனபிமுகனு புஜ்ஜீவிக்கவேணுமென்னு மிவளிரக்கம் இவனை யபிமுகிகரிப்பித்துஜ்ஜீவிப்பிக்குமிறே; தன்னுபதேஸத்தை மீறவல்ல ஸ்வதந்த்ரனியக்தாவான தன்வல்லபனை, ஆலோகாலரபரதிகளி னளவிறந்தவழகாலே பித்தேறி அவன் உனக்கென்செய்கேனென்று நீர் பண்டமான தலையிலே, ஓட மேத்தி கூலிகொள்வாரைப்போலே, இச்சேதனனை யங்கிகரித்தருளவேணுமென்று காட்டிக்குடுத்து, தானே ''ஸ்ரீதைகுறைக்கிலும் என்னடியாரது

கக. உபதேஸத்தாலே மீளாதபோது சேதனனை
யருளாலே திருத்தும் ;

ஸம்பந்தகார்யமான அவித்யாநிபந்தனம், ஈஸ்வரனுடைய கர்மபாரதந்த்ர்யம் நிரங்குஸஸ்வாதந்த்ர்யகார்யமான ஸ்வஸங்கல்பநிபந்தனம் ; இவையிரண்டு மனுலித்தமாய்ப் போந்ததேயாகிலும், மாதர்த்வஸம்பந்தத்தாலேசேதனனுக் காப்த்தையாய், மஹிஷீத்வஸம்பந்தத்தாலே ஈஸ்வரனுக்கபிமதையுமான விவள், இரண்டிதலையும் கெஞ்சிளகி ஆஸ்ரயணங்கி காராபிமுகமாம்படியாகப் பண்ணுமுபதேஸத்தாலே நிவர்த்தமாகத்தட்டில்லை.

கக. இவ்வுபதேஸத்தாலிவர்கள் மீளாதபோது இவள்செய்வதென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார், (உபதேஸத்தாலே மீளாதபோ தென்று தொடங்கி) சேதனன் மீளாமைக்கடி அனுதிகாலம் 'யாதானும்பற்றி நீங்கும்' என்கிறபடியே பகவத்விமுகனும் விஷயாந்தரப்ரவணனும்ப் போருகையால் வந்த தூர்வாஸனைதிகள் ; ஈஸ்வரன் மீளாமைக்கடி அபாதானுகுணமிவனை பரிக்ஷிக்கவேணுமென்னு மபிஸந்தியாலே நின்றகிலியிளகாமல் நிற்கைக்குடலான நிரங்குஸஸ்வாதந்த்ர்யம். இவ்வோஹேதுக்களாலே இரண்டிதலையும் தன்னுடையவுபதேஸத்தால் ஸ்வஸ்வகர்மபாரதந்த்ர்யத்தில் நின்றும் மீளாதவளவில் ; (சேதனனையருளாலே திருத்துகையாவது)—அம்யோயிவனுடையதுர்புத்திநீங்கியனுகூலபுத்தியுண்டாகவேணுமென்று அவந்திறத்தில் தானண்ணுகிற ''பங்கயத்தாள் திருவருள்'' என்கிற பரமகர்பையாலேஅவன்பாபபுத்திகுலிக்துபகவதபிமுகனும்படிபண்ணுகை; (ஈஸ்வரனை யழகாலேதிருத்துகையாவது)—ஓங்கரண்போ உனக்குப்பணி

மெய்யார்”என்றவள் தன்னையு முதரி கைக்கொள்ளும்படி திருத்தியருளும்; போகதசையில் திருப்பவளத்தில் கொடுக்கும் கர்பூரகிரமாக கைக்கொள்ளும்படி மெய்யான வுபாயங்கொண்டிறே இவள் திருத்துவது. ஸ்வலைக்தர்ய காருண்ய ரூப லீத்தோபாய ஸாமர்த்ய்ம் காட்டவேணுமென்னுங் கருத்தைப் பின்னென்று உபதேஸம் ஸபலமாகாமலொழிகிறதித்தனை; ஸ்தனக்தயனையும் காயகனையு மிணைத்துக்கொண்மி ஸயிக்குமாப்போலே போக கடகத்வங்களேகாலத்திலே கடிக்கையால் போகபுருஷகாரவிச்சேதம் வருமென்று ஸங்கிக்கவேண்டா.

கச. கிழ் (மஹாபாரதத்தால்) என்று ப்ரஸ்துதமான வுபாயவைபவ ஹேதுக்களை யருளிச்செய்கிறார்மேல் (அறியாதன இத்யாதியால்) அர்

ஈஸ்வரனை யழகாலே திருத்தும்.

கச. அறியாதவர்த்தங்களை

யன்றே விது என்றுபதேஸத்தை யுதரினவாறே, கண்ணைப்புரட்டுதல் கச்சைகெகிழ்குதல் மெய்து தன்னழகாலே யவனைப்பிச்செற்றி தான்ஸொன்ன படி மெய்தல்லதுநிற்கமாட்டாதபடிபண்ணி அங்கிகாரோன்முகனுக்குகை. ஆக (புருஷகாரமாம்போது) என்றுதுடங்கி இவ்வளவாக புருஷகாரத் வோபயோகிகளான குணவிஸேஷங்களையும், அவைதன்னைத்தானே வெளியிட்டபடியையும், ஸம்ஸ்லேஷவிஸ்லேஷங்க ளிரண்டிலும் புருஷீகரிக்கையையும், தத்ப்ரகாரவிஸேஷங்களையும் ஸொல்லிற்றாயத்து.

கச. க்ர்பாதிகளைவெளியிட்டமைச்சொன்னபோதே ஸ்ரீராமாயணத்தில் புருஷகாரவைப முக்தமானபடியை யுபபாதித்தாராய், மஹாபாரதத்திலுபாயவைப முக்தமானமையை யுபபாதிக்கிறார்மேல், (அறியாத என்று துடங்கி) ‘‘அஜ்ஞாதஜ்ஞாபன மாசார்யக்ர்த்யமிறே, ஸரண்யக்ர்த்யமன்றே, ஆகையிறே ‘‘என்னைப்பெற்ற வத்தாயாய்த் தக்தையாய்’’ என்று ப்ரியகரத்வஹிதகரத்வங்களாகிற மாதாபித்ர்க்ர்த்யங்களை ஸ்வய மேவ தமக்குச் செய்தவுபகாரத்தை யருளிச்செய்தவனக்தரம், ஆசார்யன் மெய்யும்விஸேஷோபகாரத்தையுக் தானேதமக்குச்செய்தமையை யருளிச்செய்கிற வாழ்வார் ‘‘அறியாதனவறிவித்த’’ என்றருளிச்செய்தது; இவ்விடத்தில் இவரருளிச்செய்கிற வாக்யத்தான் அந்த திவ்யலாக்திக்கு ஸாகமாயிறே யிருக்கிறது. (அறியாதவர்த்தங்களை யடைய வறிவிக்கையாவது)—தத்வவிவேகத்துடங்கி ப்ரபத்திபர்யக்தமாக அர்ஜுனனுக்கு மூன் பஜ்ஞரதமாயிருக்த வர்த்தங்களேயெல்லா மறிவிக்கை; தேஹாத்மாபிமானியாய் தேஹானுபந்திகளானபக்துக்கள்பக்கலிலே ‘‘அஸ்த்தானே ஸ்நேஹத்தைப் பண்ணிகிற்கிறவினை ப்ரக்ர்த்யாத்மவிவேகாதிகளாலே தெளிவிக்கவேண்டுகையாலே, ‘‘నత్వేవాహంజాతునాసంనత్వంనేమేజనాధిపాః |న చైవ నభవిష్యామస్సర్వేవయమతఃపరమ్॥ దేహినోఽస్మిన్యథాదేహే కౌమారంయౌవనంజరా। తథా దేహాన్తరప్రాప్తిర్ధీర స్తత్ర నముహ్యతి’’ ‘‘తదేవాహం జాతుకాలం నత్వం నేమేజనాధిపాः। నచైవ నవిష్యామస్ సర్వేవయమతఃపరం ॥ దేహినోస్మిన్ యథాదేహే కౌమారంయౌవనంజరా । తథాదేహాన్తరప్రాప్తిర్ ధీరస్తత్ర నముహ్యతి” இத்யாதிகளாலே ப்ரக்ர்த்யாத்மவிவேகமாகிற தத்வவிவேகத்தையும்; ‘‘అన్తవన్తఇమేదేహా నిత్యస్యోక్తా శ్శరీరిణఃశ। అనాశినోఽప్రమేయస్య తస్మాద్యుధ్యస్వభారత ॥ నజాయతేమ్రియతేవా కదాచి న్నాయమ్భూత్వా భవితావా నభూయఃశ। అజోనిత్యశ్శాశ్వతోఽయమ్పురాణో నహన్యతే హన్యమానేశరీరే॥ వాసాంసిజీర్ణానియ

జ్ఞానం మూర్ఖు కేట్టరియాత తత్వవివేకాదియాయ్ ప్రపత్యంతమాన షట్ కర్తయార్త్తంకళై ఒన్నుం కళువాతపడి, "శరీమ్యేవనమంత" "కరిష్యే వచనంతవ" అన్ను తుణిక్తుకిర్కుంపడి విస్తరమాక వరివిత్తు "అజ్ఞాతజ్ఞాపనమాన వాచార్యకర్త్యత్తైయుం, అపరాధపయకివర్తకమాన కడకత్వమాకిర పురుషకార కర్త్యత్తైయుం, ఇష్టాకిష్టప్రాప్తి పరిహార

అడైయవిత్తాచార్య కర్త్యత్తైయుం

ధావిహాయ నవానిగృహ్ణాతి నరోఽపరాణి । తథాశరీరాణివిహాయజీర్ణా న్యన్యానినయంతి నవాని దేహీ" "అతఏవహ ఇమేతేహ నిత్యస్యోక్తాస్సరీరిణః। అనుగ్రహకారప్రమేయస్య తస్మాత్పత్తస్వభారత ॥ నజాయతే మ్రియతేవా కదాచిన్నాయంభూత్వా భవితారవా నభూయః । అజోనిత్యస్ శాస్వతోయంపురాణో నహన్యతే హన్యమానేసరీరే॥ వాసాంసి జీర్ణాని యథావిహాయ నవానిగృహ్ణాతి నరోపరాణి । తథాసరీరాణి విహాయ జీర్ణాన్ యన్యానిసంయాతి నవానిదేహీ" ఇత్యాదికళాలే ఆత్మనికిత్యత్వ దేహభిన్నత్వంగళైయుం ప్రతమపూపదేసిత్తు, అవనుడైయ స్వరూపక్తిర్యప్రమత్తైత్ తవిర్కైక్కాక "భూమిరాపోఽనలోవాయుఃఖంమనోబుద్ధిరేవచ । అహంకార ఇతీయంమే భిన్నాప్రకృతిరష్టధా ॥ అపరేయమితస్త్వన్యాం ప్రకృతింవిద్ధిమేపరాం। జీవభూతాంమహాబాహోయయేదంధార్యతేజగత్" "భూమిరాపోరవోవాయుః కమ్మనోబుద్ధిరేవచ । అహంకారఇతీయంమే భిన్నప్రకృతిరష్టదా॥ అపరేయమితస్త్వన్యాం ప్రకృతింవిద్ధిమేపరాం । జీవభూతాంమహాబాహోయయేదంధార్యతేజగత్" "సర్వస్యచాహంహృది సన్నివిష్టోమత్తస్స్మృతిర్జ్ఞానమపోహనంచ" "సర్వేంద్రియగుణాభాసంసర్వేంద్రియవివర్జితం। అసక్తంసర్వభృచ్చైవనిర్గుణంగుణభోక్తృచ" "ఈశ్వరస్సర్వభూతానాం హృద్దేశేఽర్జునతిష్ఠతి । భ్రామయన్ సర్వభూతాని యన్త్రారూఢానిమాయయా" "సర్వస్యచాహంహృది సన్నివిష్టోమత్తస్స్మృతిర్జ్ఞానమపోహనంచ" "ఈశ్వరస్సర్వభూతానాం హృద్దేశేఽర్జునతిష్ఠతి । భ్రామయన్ సర్వభూతాని యన్త్రారూఢానిమాయయా" "సర్వభూతస్థమాత్మానం సర్వభూతానిచాత్మని । ఈక్షతేయోగయుక్తాత్మా సర్వత్రసమదర్సనః" "యోమాంపశ్యతిసర్వత్ర సర్వంచమయిపశ్యతి । తస్యాహంనప్రణశ్యామి సచమేనప్రణశ్యతి" "సర్వభూతస్థమాత్మానం సర్వభూతానిచాత్మని । సంపశ్యన్నాత్మయాజీస్వారాజ్యమధిగచ్ఛతి" "ఆత్మౌపమ్యేనసర్వత్ర సమంపశ్యతియోర్జున । సుఖంవాయదివాదుఃఖంసయోగీపరమోమతః" "ఆత్మైవేదంసర్వమితి సమపశ్యత్ సర్వమాత్మనా । ఆత్మాహ్యేషాంసర్వేషాం తస్మాత్సర్వమయోహరిః" "

రత్వమాగిற வுபாயக்ர்த்யத்தையும், நிரங்குஶஸ்வதக்த்ரனுய் கிரபேக்ஷோ பாயமாய் நித்யோபேயமானதான் வலியவேறிட்டுக் கொள்ளுகையாலே, உபாயப்ரபவபரமானமஹாபரதத்தால்லித்தோபாயவைபவமும் ஸொல்லி தலிகட்டித்தென்கிறார். உபதேஷ்டாவான ஸ்வாசார்யபரதக்த்ரனுடைய க்ர்த்யத்தை உபதேஶவிஷயபூதனுய் ஆசார்யபரதக்த்ர்யயோக்யதை யற்ற தானே ஸொல்கையாலும், ஸ்வவிஶேஷனைக்ர்த்யமான கடகத்வத்தை

புருஷகாரக்ர்த்யத்தையும்,

తిష్ఠతా'' தానிஸர்வாணிஸம்యம్యయுக்தஆஸீதமத్పరః।வஶேஹியస్యేంద్రియாణి தస్యప్రజ్ఞాప్రతిష్ఠిత్తా''என்றும்''యతో''యతో''నిశ్చరతిమనశ్చాఞ్చల మస్థిరమ్ । తత స్తోనియమ్యైతదాత్మ్యేవవశంనయేత్''''యదాయదాహిస్ంశ్చరతి మనస్ చంచలమస్థిరమ్।తదస్తదాహియమ్యైతదాత్మన్యేవవశంకురుతే''என்ற ஶ்ரீராயணோபகரணங்களான பதஞ்யாப்யங்தரகரணங்களின் ஸ்வாதீனமாக கியமிக்கும் ப்ரகாரத்தையும் ; ''చతుర్విధాభజన్తేమాం జనాస్సుకృతినోఽర్జున । ఆర్తోజిజ్ఞాసురర్థార్థీ జ్ఞానీచభరతర్షభ'' ''சதுர்விதாபஜக்தேமாம் ஜநாஸ்ஸுக்ர்தினோர்ஜுன । ஆர்தோஜிஜ்ஞாஸுரர்தார்த்தீ ஜ்ஞானீச பரதர்ஷப'' என்ற ஶ்ரயிக்கு மதிகாரிகளுடைய சாதுர்வித்யத்தையும் ; ''ద్వౌభూతసర్గౌలోకేఽస్మిన్ దైవఆసుర ఏవచ । దైవోవిస్తరశ్శ్రోమోక్షాయ నిబన్ధాయాసురీమతా'' ''த்வௌலோகேஸ்மின் தைவ ஆஸுர ஏவச । தைவோவிஸ்தரஶஸ்ர மோக்ஷாய நிபந்தாயாஸுரீமதா'' என்று தன்னுடையவராஜ்ஞானுவர்தனபரரானவர்கள் தேவர்கள் ததிவர்தனபரரானவர்கள் அஸுரர்களென்று தேவாஸுர விபாகத்தையும்; ''హన్తేకథయిష్యామి విభూతీర్ఆత్మనశ్శుభాః । ప్రాధాన్యతఃకురుశ్రేష్ఠ నాస్త్యన్తోవిస్తరస్యమే'' ''ஹந்தேதேகதயிஷ்யாமி விபூதீராத்மனஶ்ஶுபாः । ப்ராதான்யதः குருஶ்ரேஷ்டநாஸ்த்யன்தோவிஸ்தரஸ்யமே'' என்று தொடங்கி இவ்விபூதியில் ஸமஸ்தபதார்த்தங்களுக்கும் வாசகமானஶப்தங்கள் தன்னளவிலேப்ர்யவஸிக்கும்படி இவற்றையடைய ஸ்வப்ரகாரமாகக்கொண்டு வ்யாபித்துநிற்கும்படியையும்; ''దివ్యందదామితేచక్షుః పశ్యమేయోగమైశ్వరమ్'' ''திவ்யம்ததாமிதேசக்ஷுः பஶ்யமேயோகமைஶ்வரம்'' என்று திவ்ய சக்ஷுஸ்ஸைக்கொடுத்து, ''పశ్యామిదేవాం స్తవదేహే సర్వాం స్తథాభూతవిశేషసఙ్ఘాన్ । బ్రహ్మాణమీశం కమలాసనస్థ మృషీంశ్చసర్వా నురగాంశ్చ దివ్యాన్'' ''பஶ்யாமி தேவாம்ஸ்தவதேவதேஹே ஸர்வாம்ஸ்ததா பூததிவிஶேஷஸங்கான்। ப்ரஹ்மாணமீஶம்கமலாஸனஸ்த்தம்ர்ஷீம்ஶ்சஸர்வா னுரகாம்ஶ்சதிவ்யாந்' என்று தாயரிலே தன்னுடைய விஶ்வரூபத்தைக் கண்டு பேறும்படி பண்ணுகையாலே, தானுகந்தார்கு திவ்யஜ்ஞானத்தைக் கொடுத்து தன்படிகளை தர்ஶிப்பிக்குமென்றுமத்தையும் ; ''మన్మనాభవమద్భక్తో మద్యాజీమాంనమస్కురు। మామేవైష్యసియుక్త్వైవమాత్మానం మత్పరాయణः'' ''மன்மநாபவமத்பக்தோ மத்யாஜீ மாம் கமஸ்குரு । மாமேவைஷ்யஸி யுக்த்வைவ மாத்மானம்மத்பராயணः'' என்றிப்படி யிருக்துள்ளபரத்வஸௌலப்யயுக்தனான தம்திருவடிகளை ப்ராபிக்கையாகிற பரமபுருஷார்த்தத்துக்கு உபாயமாயிருக்துள்ளகர்மஜ்ஞான ரூபாங்கஸஹிதையான பக்தியையும்; ''మామేవయే ప్రపద్యన్తే మాయామేతాం తరన్తితే ॥ తమేవాద్యమ్పురుషమ్ప్రపద్యే ॥ తమేవశరణంగచ్ఛ సర్వభావేనభారత'' ''மாமேவயேப்ரபத்யன்தே மாயாமேதாம்தரந்திதே ॥ தமேவசாத்யம் புருஷம் ப்ரபத்யே ॥ தமேவஶரணங்கச்ச ஸர்வபாவேனபாரத'' என்றுத்தபக்த்யங்க

విశేషాయమానతానేపెయ్కయాలుం, కిత్యోపేయమాయిరుక్క ఉపాయత్తిన్ కాతాసిత్తక్కర్త్యత్తై తానే పెయ్కయాలుం, మూన్ఱైమేర్పిట్టుక్కొండ్టతు ఎన్నలామిఱే ; కితేతరవిషిత్సారత్తై యుపదేసిక్కయాలుం, "మాం శరణం వ్రజ" "మామ్ శరణమ్ వ్రజ" ఎన్ఱు తన్నైప్పఱ్ఱువిక్కయాలుం, విరోధినివర్త్తిపూర్వకబలస్థిత్తియైప్ పణ్ణిక్కొడుక్కయాలుమివఱ్ఱై యేర్పిట్టుక్కొండ్టమై కాణలామిఱే. ఆచార్యత్వం స్వకృతమాయిరుక్కవేర్పిట్టుక్కొళ్ళుకైయావతు—అత్యన్తస్వాలభావతారత్తిల్ పెయ్యుం కర్త్యత్తై పరత్వసౌలభ్యకలప్పత్తమానవతారత్తిలే పెయ్తమాత్రత్తైప్పఱ్ఱి వెన్ఱే కొళ్ళవేణ్ణుం ; ఇవన్ కార్యన్తానే పెయ్యవల్ల సకలనుమాయ్ ఆప్తనుమా యిరుత్తానేయాకిలుం, ఇవన్ స్వాపారాతపితనుప్ తళంపుకిఱవళవిలుం ఇవనై యఞ్ఞేలెన్ఱు

ఉపాయకర్త్యత్తైయున్తానే యేర్పిట్టుక్కొళ్ళుకైయాలే

మాన ప్రపత్తియైయుం ; సరమశ్లోకత్తాలే అన్త పక్తియపాయత్తిన్ తుష్కార్వాదికళై యుణర్న్తు మోకిప్పార్కు, లాకరమూమాయ్ స్వరూపానురూపమానవుపాయం ప్రపత్తియెన్ఱు మత్తైయుక్ తానే యఱివిత్తరుళినిఱే; ఆకయిప్పడి అఱియాతవర్త్తఙ్కళైయెల్లామఱివిక్కైయాలే ఆచార్యకర్త్యత్తై తానేర్పిట్టుక్కొండ్టానెన్కిఱతు. ఇన్ఱిపురుషకారకర్త్యముం పరాణ్యనై తన్నుతన్ఱే పిరాట్టి కర్త్యమిఱే, "మత్ప్రాప్తిమ్ప్రతి తిజన్యానాం సంసారోత్తారణాత్మనః | లక్ష్మీపురుషకారత్వేనానిర్దిష్టాపరమర్షిభిః ॥ మమాపీదమతం హ్యేతన్నాన్యత్రాలక్షణమ్భవేత్" "మత్ప్రాప్తిమ్పరతిజ్ఞానుం లక్ష్మీరేపత తామతః | లక్ష్మీపురుషకారత్వే కిర్తిష్టాపరమర్షిభిః ॥ మమాపిసమతం ఖ్యేతన్నాన్యతాలక్షణమ్పవేత్" ఇత్యాదికళాలే ఇతు తన్నై పకవచ్చాస్త్రత్తిలే తానేయరుళిచ్చెయ్తానిఱే. ఇవనుక్కు తత్వజ్ఞానుక్కిన పుణ్టాక్కిక్కొళ్ళవేణ్టికైయాలే ఆచార్యకర్త్యత్తైయేర్పిట్టుక్కొండ్టానుకిరున్, పురుషకారకర్త్యమేర్పిట్టుక్కొళ్ళవేణ్టువానెన్ అఙ్కీకరిత్తువిడవమైయాతోవెన్ఱిల్, అఙ్కీకారత్తుక్కిదువు మవశ్యాపేక్షితమాకైయాలే; ఎఙ్కనేయెన్ఱిల్ ఇవ్వుపాయత్తుక్కు పురుషాపేక్షితైయోపాది పురుషకారాపేక్షితైయుముణ్టిఱే, ఇవ్వుపాయాపేక్షత్తైయు మూపాయవరణరూపమాన పూర్వవాక్యత్తిల్ ప్రథమ సామపతఙ్కళిలే కాణలామ్, శ్రీపథత్తాలే పురుషకారత్తైయుం ఉత్తమనాలే యధికారియైయుమిఱే పొల్లుకిఱతు; ఆకైయాలే సేతనర్ తన్నై ఉపాయమాకప్పఱ్ఱుమిటత్తిల్ స్వాపారాతపయత్తాలే పిరాట్టియై పురుషకారమాక మున్నిట, అవళ్ ఇవనుపారాధీనత్తనమాన తన్ తిరువుళ్ళత్తిల్ పీఱ్ఱత్తైయాఱ్ఱిచ్ సేవిట, కైక్కొళ్ళుకై మూయిరుక్క, అఙ్కనమ్ కిఱ్కే ఇవనుపారాధీనత్తనమాన తన్ తిరువుళ్ళత్తిన్ కలక్కత్తైయుత్తానే తణిత్తుక్కొండు ఇవనైచ్చేర్త్తుక్కొళ్ళుకైయాలుం, అతు తాన్ పెయ్కిఱవళవిల్ అర్త్తిత్వ కిరపేక్షమాకచ్చెయ్కైయాలుం, పురుషకారకర్త్యత్తైయుత్తానే యేర్పిట్టుక్కొండ్టాన్ ఎన్కిఱతు. ఇని ఉపాయకర్త్యత్వం తన్నుతాయిరుక్క అత్తైయుత్తానే యేర్పిట్టుక్కొండ్టానెన్ఱతు "త్వమేవోపాయభూతోమేభవ" "త్వమేవోపాయపూతోమేభవ" ఎన్ఱివై నిర్త్తిత్తాల్ కార్యం పెయ్యవైమైక్తిరుక్క, నామే ఇవనుక్ కుపాయమాయ్ అనిష్టనివర్త్యాదికళైప్ పణ్ణక్కటవోమెన్ఱు తానేయెన్ఱుకొండ్టి "మామేకం శరణంవ్రజ, సర్వపాపేభ్యో మోక్షయిష్యామి" "మామేకమ్ శరణమ్వ్రజ, సర్వపాపేప్యోమోక్ష

அவனை முகங்கொண்டு வணக்கிச்சேர்ப்பிக்கும் புருஷகாரம் வேண்டுகையா லும், அத்தை முன்னிட்டே உபாயமாகக்கடவோமென்று கீத்யகிய தலங்கல் பத்தா லும் "மாம்" "மாம்" என்கிறவிடத்து புருஷகாரவிசிஷ்டமே யாகி லும் தோன்றுகின்றபுருஷகரிப்பிக்கக்காணுமையா லும், தத்ஸாபேக்ஷனு மாய் தத்க்ர்த்யத்தையேறிட்டுக்கொண்டானென்னவும் தட்டில்லை; "ஈச்வரோ ஹ்யேவைதஸ்ய ஸ்ரீமான் நாராயணோ" "உபாயோபேயத்வேதத்திஹதவதத்வம் ஈது குணை" என் றுபேயத்வம்போலே உபாயத்வமும் ஸ்வதஸ்ஸித்தமாய் தத் க்ர்த்யமும் ஸ்வக்ர்த்யமா யிருக்கதேயாகிலும், உபாயாந்தரங்களுபாயமாக தானுபேயமானுப்போ லன்றியே, கருமுகமாலையைஸ்ரீமாடாகக்குவாரைப் போலே, ஸ்வரூபதியாலே உபேயமானதானே யுபாயமாய், ஆகக்குக தத் க்ர்த்யமும் ஸ்வயவேண்டினமையைப்பற்ற ஏறிட்டுக்கொண்டானென்னலா மிறே; அஞ்சிலங்கல்பஸ்ரீத்தமான உபாயக்ர்த்யத்தை "மோக்ஷயிஷ்யாமி" "மோக்ஷயிஷ்யாமி" என்று மீண்டும் ஸங்கல்பிக்கிற வித்தைப்பற்ற ஏறிட் டுக்கொண்டதென்கிறார் என்றுமருளிச்செய்வர். ஆக வித்தேஷபாயமான

மஹாபாரதத்தி லுபாயவைபவமும் சொல்லிற்றாய்த்து.

யிஷ்யாமி" என்கையாலே; அல்லது "ஈபாயோபேயத்வேதத்திஹதவதத்வம் ஈது குணை" "உபாயோபேயத்வேதத்திஹதவதத்வம் னதுகுணை" என்கிற வஸ்துவுக் குபாயக்ர்த்யம் வர்தேறியன்றிறே; உபயலிங்கவிசிஷ்டதை யாலே உபாயோபேயத்வங்களிரண்டும் ஸ்வதஸ்ஸித்தமாயிறே யிருப்பது. அன்றிக்கே உபேயமானதன்னையுபாயமாக்குகையாலே உபாயக்ர்த்யத்தை யேறிட்டுக்கொண்டானென்கிறது என்பாருமுண்டு, அதுபால்மருக்தரமா ப்போலே இவனுபாயமாமிடமெங்குமுள்ளதொன்றுகையாலே, அர்ஜுன னுக் கிப்போது அஸாதாரணமாகச் செய்ததொன் றல்லாமையா லும், (உபாயம்) என்றே வஸ்துவை நிர்தேசிக்கிறது தத்வைபவம் சொல்லுகிற ப்ரகரணமாகையா லிவ்விடத்துக் குசிதமன்று; ஆனபின்பு கிழ்ச்சொன் னபடியே பொருளாகவேணும். ஆசார்யக்ர்த்ய மேறிட்டுக்கொள்ளுகிற வளவில் "கார்பண்யதோஷோபஹதஸ்வபாவஃ பர்ச்சாமித்வாம்தர்மஸம்மூடசேதாஃ । யச்ச்ரேய ஸ்யான்னிஸ்சிதம் ப்ரூஹிதன்மே ஸிஷ்யஸ்தேஹம் ஸாதிமாம் த்வாம்ப்ர பன்னம்" என்றிவ னர்த்தித்வமுண்டாகையாலே அன்யக்ர்த்யத்தை தானேறிட்டுக்கொண்டமாத்ரமே விவக்ஷிதமாகையாலும், புருஷகார க்ர்த்ய மேறிட்டுக்கொள்ளுகிறவளவில் அன்யக்ர்த்யத்தை யேறிட்டுக் கொண்டமையும் அது தன்னை அர்த்தித்வ நிரபேக்ஷமாக வேறிட்டுக் கொண்டமையும் விவக்ஷிதமாகையாலும், ஸ்வக்ர்த்யமேறிட்டுக் கொள்ளு கிறவளவில் அர்த்தித்வநிரபேக்ஷமாகச் செய்தவளவே விவக்ஷிதமாகை யாலும், (தானே யேறிட்டுக்கொள்ளுகையாலே) என்கிறவிது க்ர்த்யத்ர யத்திலும் யதாயோகமன்வயிக்கக்கடவது; ஆசார்யனஜ்ஞாதஜ்ஞாபனம் பண்ண, பிராட்டி புருஷீகரிக்க, வந்து தன்னை உபாயமாகப்பற்று மவனுக்கு அநிஷ்டநிவர்த்யாதிகளைப் பண்ணிக்குடுக்க வமைக்திருக்க; இவை யெல்லாத்தையுந்தானே யேறிட்டுக்கொண்டது வைபவமிறே. (ஏறிட்டுக் கொள்ளுகையாலே மஹாபாரதத்தி லுபாயவைபவம் சொல்லிற்றாய்த்து)

தானே, அஜ்ஞாதஜ்ஞாபகனுமாய் கடகனுமாகவற்றென்று முபாயவைபவ மும் மஹாபாரததாத்பர்யமென்றதாய்த்தென்கிறார்.

கடு. கிழ்ச் சொன்ன வைபவம்போலன்றியே உபயஸாதாரணமான வைபவவிஸேஷத்தை யருளிச்செய்கிறார்மேல், (புருஷகாரத்துக்கு மித்யா தியால்) ஈச்வரவைபவமுடைய வுபாயபூர்வபாவியான புருஷகாரத்துக்கும் தத்பூர்வ கிரபேக்ஷோபாயத்துக்கும் ஸாதாரணவைபவமாவது—ஆஸ்ரய ணேமுகனுடைய அனுகாலார்ஜிதமான வக்ர்த்யகரணஹேதோஷத்தை யும், கிர்தோஷப்ரமாணப்ரமாதாக்கள் மொல்லுத்துச் செய்யாமையாகிற குணஹானியையும், முழுகோக்குச்செய்து தோஷதூஷிதனுப் காஸ்திகனை விவேகம்கொண்டுகார்யமென்னென் றுபேக்ஷியாதே, கருணையாலேகாணக் கண்ணிட்டுஅங்கிகரிக்குமளவன்றிக்கே, இவனைச்சேற்பித்துகைக்கொள்ளு கையாகிற ஸ்வஸ்வாங்கிகாரத்துக் குபேக்ஷாகாரணங்களாய் காட்டேனின

கடு. புருஷகாரத்துக்கு முபாயத்துக்கும் வைபவ
மாவது தோஷத்தையும் குணஹா நியையும்
பார் துபேக்ஷியாதவளவன்றிக்கே, அங்கீகாரத்
துக்கவைதன்னையே பச்சையாக்குகை.

என்றது ஏறிட்டுக்கொண்டமை ப்ரதிபாதிக்கையாலே மொல்லிற்றாய்த் தென்றபடி.

கடு. ஆக புருஷகாரோபாயங்களிரண்டுக்கு மஸாதாரணவைபவ த்தை யருளிச்செய்தார் கீழ், உபயஸாதாரணவைபவத்தை யருளிச்செய் கிறார்மேல், (புருஷகாரத்துக்கு மென்றுதுடங்கி) தத்தத்ஸாதாரணவை பவம் மொல்லுகையாலே புருஷகாரத்தையு முபாயத்தையும் தனித் தனியே உபதானம்பண்ணி யருளிச்செய்தார் கீழ், இது உபயத்துக்கும் ஸாதாரணவைபவமாகையாலே (புருஷகாரத்துக்கு முபாயத்துக்கும்) என்று தத்தரேஜோபதானம்பண்ணி யருளிச்செய்கிறார்; உபயத்துக்கு மஸாதாரணவைபவம் மொல்லுகிற விடங்களில் (இருவரையுந் திருத்து வது) இத்யாதியாலே ஸாப்தமாக புருஷகாரஸ்வரூபமும், (உபாயக்ர்த்ய த்தையுந்தானே யேறிட்டுக்கொள்ளுகையாலே) என்கையாலே ஆர்த்த மாக உபாயஸ்வரூபமும் மொல்லப்பட்டது, இங்குபயஸ்வரூபகதனபூர்வ கமாக வைபவத்தை யருளிச்செய்கிறார், (தோஷத்தையும் குணஹானியை யும் பார்த் துபேக்ஷியாதவளவன்றிக்கே யங்கிகாரத்துக்கவை தன்னையே பச்சையாக்குகை) என்று. தோஷமாவது - அக்ர்த்யகரணநிமித்தா னுஷ்டானம், குணஹானியாவது - விஹிதாகரணம், இவை யிரண்டை யும் "ஸர்வாகர்ம்யே" "மனோவாக்காயை:" இத்யாதிசுர்ணையாலே எம் பெருமானு ரருளிச்செய்தாரிறே; "இதம்ருத்ய" "இதம்கர்தவ்ய" "இதம்குரு" "இதம்மாகார்ஷீ:" என்று விதிநிஷேதாத்மகமான ஸாஸ்த்ர்தான் பக வதாஜ்ஞாரூபமாயிறே யிருப்பது, "ஸ்ருதி: ஸ்ம்ருதி: மைவாஜ்ஞா" "ஸ்ருதி: ஸ்ம்ர்தி ர்மமைவாஜ்ஞா" என்று தானே யருளிச்செய்தானிறே; ஏவம்பூதஸாஸ் த்ரத்தில் நிஷித்தத்தைச் செய்கையும் விஹிதத்தைச் செய்யாமையுமிறே, அனுகாலம் "க்ஷமஸ்வ" "க்ஷமஸ்வ" "க்ஷமஸ்வ" "க்ஷமஸ்வ" என்றும் பகவன்னிக்ரஹத்துக்கிலக்காப்பட் போருகைக்குக்காரணம், (இவையிரண் டையும் பார் துபேக்ஷியாதவளவன்றிக்கே) என்றது - ஆஸ்ரயணேன் முகசேதனகதங்களான விவற்றை தர்ஸித்து இவனை வேண்டோமென்று கைவிடாதே அங்கிகரிக்கும் மாத்ரமன்றிக்கே யென்றப்படி; (அங்கிகாரத்

தோஷகுணஹானிகளாகிற வவைதன்னையே முகமலர்ந்து அங்கிகரிக்கைக் கடியான பச்சையாக்குகையாய்த்து. பரிறையிருக்கை கர்பாதிகுணங்களே வெளியிடுகை தபராவிபாகமபுருஷீகரிக்கைஉபயரையும் ஸ்வயமமாக்குகை புருஷகாரவைபவமென்றும், தூதுபோகை ஆரோபிதங்களானவுபதேஷ்ட்ர்த்வ கடகத்வமுடையனுகை உபேயமானதானுபாயமாகை உபாயவைபவ மென்றும் கிழ்சொன்ன வஸாதாரணவைபவத்தை பகல்விளக்குப்பிடித்து முபயஸாதாரண வைபவமிறேயிது ; ஸக்யமானவற்றைச் செய்கையிறே கிழில் வைபவம், ஆஸ்ஸ்வபாவங்களே ஸஸ்வபாவங்களாகவே விரும்பி மேல்விழவேண்டி மருமையுள்ள வைபவமிறேயிது.

கசு. இந்த புருஷகாரோபாயங்கள், வைஷம்யாதிபரிஹாரார்த்த மாக தோஷரத்யபிஸந்தி விராமமாத்ரத்தைப் பார்த்து இவனை அங்கி கரிக்கவேண்டாவோவென்ன, அப்படி மெய்யில் அவை யவர்களுக்கே யாய்

கசு. இரண்டுமிரண்டுங் குலையவெணுமென் றிருக்கில்

துக்கவை தன்னையே பச்சையாக்குகை யாவது) அப்படிப்பட்ட தோஷ குணஹானிகள் தன்னையே முகமலர்ந்து அங்கிகரிக்கைக் குறுப்பான உப ஹரமாக கொள்ளுகை. உபேக்ஷியாமைக்கு ஹேது தயாக்ஷார்திகள், பச்சையாக கொள்ளுகைக்கு ஹேதுவாத்ஸல்யம், ஸுலபபட்டதறையில் புற்கவ்வாதபஸு தன் கடையில் கின்றும் விழுந்த கன்றினுடம்பில் வழும் பைபோக்யமாக விரும்புமாப்போலே யிருப்பதொன்றிறேயிது, இக்குணத் துக்கொப்பதொரு குணமில்லையிறே, ஆகையாலேயிறே ''கிகரில் புகழாய்'' என்றருழ்வர் ருளிச்செய்தது ; உடையவரும் ''அபாரகாருண்யஸௌசீல்யவாத்ஸல்ய'' ''அபாரகாருண்யஸௌசீல்யவாத்ஸல்ய'' என்று குணந்தங்களோடொக்க வருளிச்செப்நிருக்கச்செய்தே, இதின் வ்யாவர்த்திதோற்ற மீளவும் ''ஆதிவாத்ஸல்ய ஸுகஜலதே'' ''ஆஸ்ரிதவாத்ஸல்யைகஜலதே'' என்றருளிறே. இவ் வாத்ஸல்யத்தான் மாதர்த்வஸம்பந்தத்தாலே, ஈஸ்வரனிலும் பிராட்டிக்கதி ஸயித்திறேயிருப்பது, ஆகையாலே இருவரும் தார்தமங்கிகரிக்குந்தமை யில், இச்சேதனனுடைய தோஷகுணஹானிகளை பச்சையாகக்கொண்டு அங்கிகரிப்பர்களென்கை.

கசு. இப்படி புருஷகாரமு முபாயமும் தோஷகுணஹானிகள் குலை வதர்குமுன்னே அங்கிகரிக்கிறதென், அவைகுலைந்தே அங்கிகரிக்கக்கட வோமென்றிருந்தால் வருவதென்றென்ன வருளிச்செய்கிறார், (இரண்டு மென்று தொடங்கி) இரண்டு மெண்கிறது - புருஷகாரோபாயங்களை, (இர ண்டுங் குலையவேணுமென் றிருக்கை யாவது) - இவனை யங்கிகரிக்கும் போதைக்கு இவனுடைய தோஷகுணஹானிக ளிரண்டும்போய்க்கொள்ள வேணுமென்று நினைத்து ஆஸ்ரயணீயனுகனை விவனை யங்கிகரியாதிருக் கை; இப்படி யிருக்கையில்(இரண்டுக்கு மிரண்டுமுண்டாகையாவது)— புருஷகாரத்துக்கு முபாயத்துக்கும்தோஷகுணஹானிகளிரண்டும் வருகை; எங்களேயென்னில் தோஷம்வருகையாவது—''த்வமாத்ம ஸர்வலோகானாம் தேவ தேவோஹரீஸ்பிதா'' ''அகிலஜகன்மாதரம்'' ''பிதாஸிலோகஸ்ய'' என்கிறபடியே லகலசேதனர்கும் நிருபாதிகமான தாயுக்தமப்பனுமாகை யாலே இச்சேதனனுடைய கன்மைத் தீமைகளிரண்டும் தங்களுதாம்படி யான வுறவுண்டாயிருக்க, சேதனனுடைய தோஷாதிகளைப் பார்த்தங்கி கரியாமையாலே தார்தர்யஸம்பந்தத்துக்குக் கொத்தைவினைக ; குண

விடுமென்கிறீர் மேல், (இரண்டு மித்யாதியால்) தோஷகுணஹாகிகள் பச்சையாக சேதனனை யங்கிகரிக்கும் புருஷகாரமு முபாயமும், ஸ்வஸ்வரூபகை காரவேளையில் அந்த தோஷகுணஹாகிக விரண்டின் அபிலஷித குலைய வேணுமென்றிருக்கில் ; இப்படி நினைக்கை ஸம்பந்தத்தை யழியமாருகிற புருஷகாரத்துக்கு முபாயத்துக்கும் அபிமுக சேதனகத தோஷகுண ஹானிகளிரண்டும் அப்போதே யுண்டாய்த்துதாம். இத்யதிப்ரம்தம் யதா ஸ்மாணவீபர்யயஸ்லோகம்.

ள. அபிமுகனுன தோஷகுணஹாகிபூர்ணசேதனன், அனுதியே பிடித்து அபிவர்த்தமாய் வருகிற தோஷகுணஹாகிக விரண்டும், ஸ்வரூபுஷ்டானஸ்திக்யங்களாலே நமக்கு கட்டுக்குலைக்துபோய்த்தென்று நிர்ப்பரனியிருமாந்திருக்கில், அவையடியற்றதென்று கர்வித்திருக்கிற வித்தலுக்கு, ஸாபேக்ஷ புருஷகாரோபாயங்களைப்பற்றத் தேடின வக்ததோஷகுணஹாகிகளிரண்டும், பழையபடியே நிலைகிற்க வண்டாய்த்துதா மென்கிறார். அகடிதகடனாரூபஸ்திரேகார்த்தம் புத்ரனை யதிதியிலே கைவளர விடுகை மாதாபிதாக்கள் குற்றமாமாபோலவும், தர்மமழுக்குதர்மியுதா

இரண்டுக்கு மிரண்டு முண்டாய்த்துதாம்.

ள. இரண்டுங் குலைந்ததென் றிருக்கில்

ஹாகிவருகையாவது—இவனுடைய துஷ்கங் கண்டிரங்காமையாலும், இவனுடைய தோஷத்தை போக்யமாகக் கொள்ளாமையாலும், கர்பவாத ஸ்லயங்களுக்கு ஹாகிவருகை.—, (அதவா இரண்டுமுண்டாய்த்துதாம்) என்கிறவிடத்திலும், தோஷகுணஹாகிகளாவன—அக்ர்த்யகரணக்ர்த்யகரணங்களு மாகவுமாம் ; புருஷகாரத்துக் ககர்த்யகரணமாவது—ஈஸ்வரனையுமுள்பட தோஷங்காணவொட்டாததான் தோஷாதிகள் குலைந்தன்றி அங்கிகரியேனென்றிருக்கை, க்ர்த்யாகரணமாவது-- இவனுடையதோஷாதிகள் பாராதே கைக்கொண்டு ஈஸ்வரனுடே பேர்பிக்கையாகிற ஸ்வக்ர்த்யத்தைச்செய்யாமை; ஈஸ்வரனுக்கு அக்ர்த்யகரணமாவது—ஸம்ஸாரி சேதனருடைய தண்மை பார்த்து கைவிடாதே ஸ்வபாவிக ஸம்பந்தமே ஹேதுவாக அத்வேஷத்துடங்கி உண்டாக்குகைக்கு, ‘‘எதிர்சூழல்புக்குத் திரிகிற ஸர்வபூத ஸுஹ்ர்த்தான தான், இச்சேதனனை யங்கிகரிக்குமளவில் இவன்தோஷாதிகள் குலைந்தலொழிய அங்கிகரியேனென்றிருக்கை ; க்ர்த்யாகரணமாவது — இவனுடைய தோஷாதிகளைப் பாராதே கைக்கொண்டு ஸ்வக்ர்த்யமான அகிஷ்டகிவ்ர்த்யாதிகளைப் பண்ணுமை ; இது தான் சேதனனுக்குச் சொன்ன வக்ர்த்யகரணாதிகளைப்போலே ஸாஸ்த்ரத்தைப்பற்றிச் சொல்லுகிறவையன்றே ; இவர்கள் ஸ்வபாவத்தைப் பற்றிச் சொல்லுகிறவை யித்தனையிறே.விமுகரையுமுள்பட தோஷகுணஹாகிகள் பச்சையாக மேல்விழுந் தங்கிகரிக்கும் ஸ்வபாவரான விவர்களுக்கு, அபிமுக சேதனர்களை அங்கிகரிக்குமளவில் தோஷாதிகள் குலையவேணு மென்றிருக்கைதான் முதலிலே கூடாமையாலே, இவர்களுக்கு இவைவருகைக்கவகாசமில்லையிறே. ஆயிருக்கச்செய்தே இப்படி யருளிச்செய்தது இவ்வர்த்ததத்வமறியாதவர்களுக்கு ஆஸ்ரயணேமுகனுன சேதனகதங்களான தோஷகுணஹாகிகள் குலையவேணுமென்றிராமல், அவற்றுடனே யங்கிகரிக்கை இவர்களுக் கவஸ்யகரணீயமென் றறிவிக்கைக்காக.

ள. இப்படி தோஷாதிகள் குலைந்தாலொழிய அங்கிகரியோ மென்றிருக்கில் அத்தலைக் கவையிரண்டும் வருமென்றுமிடம் சொல்லி,தோஷாதிகள்குலையப்பட்டன்றே ரூபமையங்கிகரித்ததென்றிருக்கில் இத்தலைக்கவை

மாப்போலவும், இத்தலையில்தோஷகுணஹாநி லத்ப்பாவவ்ர்த்திகள் புருஷ காரோபாயங்களின் லீராஸாபேக்ஷையாலும், தத்தனுகுணோபேக்ஷையா லும் வருகையால் அவையவர்களுக்கே யென்னலாமிறே. ஸம்பந்த வாத் ஸல்யஹாநிவருகையிறே அவர்களுக்கு தோஷகுணஹாநிகளுண்டாகையா கிறது ; இனி யிவன்ஸ்வயத்னத்தாலே அவை குலைந்ததென்றிருக்கை தது பயோபேக்ஷைக் கடியாகையாலே அபிவ்ர்த்தமாகாதிராதிறே. ஆக தோஷாதிகளுக் கிலைக்தவனே ஆஸ்ரயணாதிகாரி, அவற்றைவிரும்புமவர் களே புருஷகாரோபாயபூதர் ; தோஷாதிவிராமாபேக்ஷை உபாயபூர்வ பாவியான புருஷகாரத்துக்கு முற்பட்டு பஸ்சாத்பாவியான வுபாயத்து க்குபிற்படும், அதடியாகதோஷாதிகளுண்டாகை தத்லத்தகாரணமான வுபாயத்துக்கு முற்பட்டு தத்வர்த்திகாரணமான புருஷகாரத்துக்கு பிற் படும் ; ப்ரவர்தகரான ஸக்தரே கிவர்தகர், அப்ரவர்தகரான வஸக்தர் கிவர் தகராகமாட்டா ரென்றதாய்த்து. இதில் ஆஸ்ரயணவிரோதி கிவர்தகத்வ மாத்ரத்திலே புருஷகாரத்துக்கன்வயமுண்டத்தனை, ப்ராப்திவிரோதி கிவர்தகத்வமுபாயத்துக்கேயுள்ளதொன்றிறே ; சேதனனே கர்மப்ரவர்தக ஞயிருக்க ஈஸ்வரனே கர்மப்ரவர்தக னென்கிறது தத்காரயித்ர்த்வத்தைப் பற்றவித்தனை, "ஏஷ ஏவஸாதுகர்ம காரயதி" "ஏஷ ஏவாஸாதுகர்ம காரயதி" "ஏஷ ஏவஸாதுகர்மகாரயதி" "ஏஷஎவாஸாதுகர்மகாரயதி"என்றுகின்றதிறே.

கஅ. இந்தபுருஷகாரோபாயங்கள் தோஷாதிகளை பச்சையாக வங் கிகரித்த விடங்களைக் காட்டுகிறார்மேல், (ராக்ஷஸிகளித்யாதியால்) க்ரூர

இத்தலைக் கிரண்டு மூண்டாய்த்துதாம்.

கஅ. ராக்ஷஸிகள் தோஷம் ப்ரவர்த்தம்.

யிரண்டும் வருமென்கிறார் மேல், (இரண்டுங் குலைந்ததென்று தொடங்கி) (இரண்டுங்குலைந்ததென்றிருக்கையாவது)---இத்தனைகாலும் கம்மையங்கி கரியாதவிவர்கள் இன்றங்கிகரித்தது கந்தோஷாதிகள் குலையப்பட்டன்றோ, ஆகையால் கமக்கிவைகுலைந்ததென்றனுஸந்தித்திருக்கை ; இப்படியிருக் கில் (இத்தலைக்கிரண்டு மூண்டாகையாவது)! அக்ர்த்யகரணமும் க்ர்த்ய கரணமும் வருகை ; எங்களேயென்னில் இவ்வதிகாரிக்கு அனுதிகாலமங் கிகரியாதவர்கள் இன்று கம்மையங்கிகரித்தது, கம்முடைய தோஷகுண ஹாநிகளிரண்டுங் குலைந்தவாறேயன்றோ என்றனுஸந்திக்கை யக்ர்த்யமா யிருக்க அத்தைச்செய்கையாலும் ; "நீரஸனேன் கிறையொன்று மிலேன்" "அபராத்யமே" "லஜ்ஜாவநோ" "அதிக்ராமன்ஜீஞம்" இத்யாதிப்படியே கம்முடைய தோஷ குணஹாநிகளிப்போதளவாக வொன்றுங்குலைந்ததில்லையென்றும், இப்படி யிருக்கச்செய்தே தோஷாதிகள் பச்சையாக கம்மையங்கிகரித்தருளுவதே என்று மனுஸந்திக்கை க்ர்த்யமாயிருக்க அத்தைச்செய்யாமையாலு மிரண்டும் வருமிறே.

கஆ. இப்படி புருஷகாரமு முபாயமும், தோஷாதிகள் பச்சையாக வங்கிகரித்த விடமுண்டோ என்று மபேக்ஷையிலே, தத்ததங்கிகாரம்பெற்ற ராக்ஷஸிகளுடையவும் அர்ஜுநனுடையவும் தோஷங்களை தர்ஸிப்பிக்கவே, அது ஸித்தித்திக்குமென்றுகினைத் து, ப்ரதமம் ராக்ஷஸிகள் தோஷங்களை தர்ஸிப்பிக்கிறார், (ராக்ஷஸிக ளென்றுதொடங்கி) ஏகாக்ஷிஏககர்ணிமுதலான ஏழுநூறுராக்ஷஸிகளும், பரஹிம்ஸைபண்ணப் பெறிலுண்ணாதே தடிக்கும் படி ப்ரக்ர்த்யாபாபரீலைகளாய், பத்துமாஸ மொருபடிப்பட்ட தர்ஜந பர்த்ஸ

கர்மஜன்மங்களுடைய ராகையாலே ராக்ஷஸிகளுக்கு தோஷமுண்டென்று மிடம் ஸ்ப்ரஸித்தம்; தோஷமுள்ளவிடத்தில் குணஹாநியு முண்டிறே, தீர்ஜடை தூடக்கமானர் விலக்கவிலக்க கலித்து போக்தமையால் அதில்லா மையில்லையிறே; இப்படி தோஷாதிதுஷ்டங்களான ராக்ஷஸிகளை அதுவே பச்சையாக புருஷகார மங்கீகரித்தமை காட்டப்பட்டது.

ஈஈ. ஆகிஞ்சந்யபாகபூதனான கர்ஷ்ணன் தோஷாதிகள் பச்சையாக வங்கீகரிக்கக்கூடாதென்று ஸங்கித்து பரிஹரிக்கிறார் மேல், (ஜிதேந்த்ரியரித்யாதியால்) ஊர்வசீமேல்விழு, முறைகூறவல்லவனுய்க்கொண்டு ஜிதேந்த்ரியர்கு முக்யனுகையால் தோஷப்ரஸங்கமில்லை; "ஶிஷ்யஸ்தேঽஹம் ஶாதமாம் த்வாம் ப்ரபன்னம்" "பரிஷ்வஜேঽஹம் ஶாதிமாம் த்வாம் ப்ரபன்னம்" என்று

ஈஈ. ஜிதேந்த்ரியரில் தலைவனுயாஸ்திகாக்ரேஸரனுய் "கேஶவஸ்யாஜ்ஞ" என்று கர்ஷ்ணனுக்கு தாரகனுயிருக்கிற வர்ஜுனனுக்கு தோஷமேதென்னில்,

---

கம்பண்ணி கலித்து போக்தவர்களிறே; (இவர்கள் தோஷம் ப்ரஸித்தம்) என்றது—ஸ்ரீராமாயணம் கடையாரமிம் தேஶத்தி லறியாதாரில்லை யென்ற படி. எவம்பூதைகளானவர்களைக் குறித்து "ராஜஸம்ப்ரயவஸ்யானாம்" "பாபானாமவ ஶுபானாம்வா" "ராஜஸம்ப்ரயவஸ்யானும்" "பாபானுமவ ஶுபானும் வா" என்று குற்றத்தை குணமாக வுபபாதித்து திருவடியோடே மன்னுடி ரக்ஷிக்கையாலே, தோஷமேபச்சையாக வங்கீகரித்தமை ப்ரஸித்தமென்று கருத்து. குணஹாநி ஸொல்லதொழிக்கது, தோஷமே பச்சையாமிடத்தில் குணஹாநி பச்சையா மென்னுமிடம் ஸொல்லவேண்டாவிறேயென்று; இவர்கள் தங்களுக்கு குணஹாநியாவது-இடைவிடாமல் கலித்து போருகிறவிடத்தில் இவளும் கமலாபதியொருபெண் பிறக்தவளன்றே வென்று கிஞ்சும் மறக்து மல்பம் நெஞ்ஜிரக்க முண்டாதல், "த்வேஷம் ஶரணமஹிவ:" "பவேயம் ஶரணம்ஹிவ:" என்றதற்குப் பின்பு கலிகிறவிடத்தில் அய்யோ யிப்படி ஸொன்னவளன்றே வென்று ஸற்றும் நெஞ்சுருக்குதல் ஸெய்யாமையுமுதலானவை.

ஈஈ. இப்படி தோஷப்ரஸித்தி அர்ஜுனன்பக்கலில்லாமையாலும், குணப்ரதையுண்டாகையாலும், இவனுக்கு தோஷ மேதென்கிற ஸங்கையை அனுவதித்துக்கொண்டு தததோஷங்களை தர்ஶிப்பிக்கிறார், (ஜிதேந்த்ரியரி லென்று தூடங்கி) (ஜிதேந்த்ரியரில் தலை) என்றது— "ஆதரணஸ்யாதரண ஸ்யாபாதவிஶேஷ: ப்ரஸாதனவிஶேஷ: | உபமானஸ்யாபிஸகேப்ரத்யுபமானம் வபுஸ்தஸ்யாஶ்" "ஆபரணஸ்யாபரணம் ப்ரஸாதகவிஶேஷ: ப்ரஸாதனவிஶேஷ: | உபமானஸ்யாபி ஸகேப்ரத்யுபமானம் வபுஸ்தஸ்யாஶ்" என்றும் வைலக்ஷண்யமுடையஜார்வஸி வக்து மேல்விழு, முறைகூறி கமலக்கரித்து கடக்கின்றவ ஞகையாலே, இக்தரியஜயம பணினரில் தனக்குமேல்பட்டா ரில்லாதவனென்கை; (ஆஸ்திகாக்ரேஸரன்) என்றது- தர்மாதர்ம பரலோகசேதனேஸ்வராதி களுக்கு ப்ரதிபாதகமான ஶாஸ்த்ரத்தில் ப்ராமாண்ய புத்தியுடையவர்களுக்கு முன்னடக்குமவனென்கை; ("கேஶவஸ்யாஜ்ஞ" "கேஶவஸ்யாத்மா" என்று கர்ஷ்ணனுக்கு தாரகனுயிருக்கிற) என்றது—" அர்ஜுந: கேஶவஸ்யாஜ்ஞ க்ருஷ்ணஶ்சாஜ்ஞாகரீ டிந:" "அர்ஜுந: கேஶவஸ்யாத்மா கர்ஷ்ணஶ்சாத்மாகரீடிந:" என்றன் யோன்யம் ப்ராணபூதரா யிருப்பர்களென்கையாலே, இவனப்பிரியில் கர்ஷ்ணன் தரிக்கமாட்டானென்றும்படி அபிமதவிஷயமாயிருக்குமவனென்கை. இப்படியிருக்கிற (அர்ஜுனனுக்கு தோஷமேது) என்று ஸங்கை,

*కర్ష్ణ నరుళిచ్చెయ్తతే ప్రమాణమెన్ఱు ఆస్తిక్యమూడైయనుయ్క్ కొణ్డి, ప్రామాణికర్కు మున్నడక్కుమవనుకైయరేలే కుణహాశిప్రసఙ్గమిల్లైయే. "అర్జునఃకేశవస్యాత్త కృష్ణశ్చాత్తకెసినః | అర్జునేచజయోనిత్యం కృష్ణే కీర్తిశ్చ శాశ్వతీ" "అర్జునఃస కేశవస్సాత్మా కర్ష్ణస్సాత్మా కిరీటినః | అర్జునేన ఐయోరిత్తయం కర్ష్ణిణై కీర్తిస్చ సాస్వతీ" ఎన్ఱు కీర్తేహ్ష్ణవకరనుప్ పలవతారకనైన కర్ష్ణనుక్కు తారకనెన్ఱుంపడి అపిమతనైన వర్ఙ్ఞనుక్కు తోషాతిశైప్పావసఙ్కయుఙ్ కూడాతమైయాల్, ప్రసఙ్గ్య ప్రతిషేధిక్కప్పడిమ్ తోషాతి ఏతెన్నిలెన్ఱు సఙ్కిత్తు, "అష్టానేస్నేవాకాయ్య ధర్తృధర్తృధియాకులమ్ | పార్థమ్ప్రిపన్నముద్దిశ్య శాస్త్రివతరణంకృతమ్" "అస్తిత్తానే స్నేహకారుణ్యతర్మాతర్మ తియాకులం | పార్తం ప్రపన్నముత్తిస్య సాస్త్రావతరణం కర్తం॥" ఎన్ఱు ప్రాకర్తపత్తుక్కళ్ పక్కల్ అస్త్తానే యుణ్డాన మున్పిల్లాతతొరు స్నేహముమ్, పస్వాలుంపత్తిల్ పోలవఱ్కళ్ పక్కల్ అస్త్తానేయుణ్డానఇమిలా ఞాత్వనుపకారుణ్యముమ్, స్వవర్ణతర్మమాయ్క్కొణ్డు ప్రాప్తమాన పత్నువతనుపతర్మత్తిల్ అతర్మపుత్త్యా వర్తపిత్తియుమ్.

పన్తుక్కళ్ పక్కల్ స్నేహముమ్ కారుణ్యముమ్ వతపిత్తియుమ్.

(ఎన్ఱిల్) ఎన్ఱు తతనువాతమ్. తోషఙ్కళ్ తణ్ణీచ్ చొల్లుకిఱతు, (పన్తుక్కళ్ పక్కల్ స్నేహముఙ్ కారుణ్యముమ్ వతపిత్తియుమ్)ఎన్ఱు, ఇవఱ్ఱిల్ స్నేహకారుణ్యఙ్కళ్ తోషఙ్కళాకిఱతు - అస్త్తానే కర్తఙ్కళాకైయాలే; వతపిత్తితోషమాకిఱతు - స్వతర్మత్తిల్ లతర్మపుత్త్యావర్తతాకైయాలే; "అష్టానేస్నేహకారుణ్య ధర్తృధర్తృధియాకులమ్" "అస్త్తానే స్నేహకారుణ్య తర్మాతర్మతియాకులం" ఎన్ఱిరేం ఆళవన్తారుళిచ్చెయ్తతు; "ధర్తృశ్చేత్రే కురుశ్రేత్రే సమవేతా యుయుత్సవః" "తర్మక్షేతిరే కురుక్షేతిరే ఐమవేతా యుయుత్సవః" ఎన్కిఱపడియే యుతిష్ఠరిచ్చైయాలే ఇరణ్టితలైయుమ్ వర్తణిత్తు కిణ్ఱపిన్పు యుత్తమేకర్తవ్యమాయిరుక్క, అత్తసైయిలే "నకాఙ్క్షే విజయంకృష్ణ నచరాజ్యంసుఖానిచ | కిన్నోరాజ్యేనగోవిన్ద కిమ్భోగైర్జీవితేనవా ॥ ఏషామర్థే కాఙ్క్షితన్నో రాజ్యమ్భోగాస్సుఖానిచ | తఇమేవస్థితాయుద్ధే ప్రాణాంస్త్యక్త్వాధనానిచ" "నకాఙ్క్షేవిజయంకర్ష్ణ నచరాజ్యంసుఖానిచ | కిన్నోరాజ్యేనగోవిన్ద కిమ్భోగైర్జీవితేనవా ॥ ఏషామర్థ్ త్తేకాఙ్క్షితన్నో రాజ్యమ్భోగాస్సుఖానిచ | తఇమేవస్థిత్ ధ్తాయుద్ధే ప్రాణాన్ త్యక్త్వాధనానిచ" ఎన్ఱ్ ఇన్నోరాజ్యేనగోవిన్ద కిమ్భోగైర్జీవితేనవా ॥ ఏషామర్థే కాఙ్క్షితన్నో రాజ్యమ్భోగాస్సుఖానిచ | తఇమేవస్థితాయుద్ధే ప్రాణాంస్త్యక్త్వాధనానిచ" "నకాఙ్క్షేవిజయంకర్ష్ణ నచరాజ్యంసుఖానిచ | కి

ஆ.—"ரக்ஷ மாம் சரணாகதம்" "ரக்ஷ மாம் சரணகதம்" என்று சரணகதை யான த்ரௌபதியை சத்ருக்கள் பரிபவிக்கிற பரிபவத்தைக் கண்டும், ஸாமாந்யதர்மஜ்ஞராகியைப் பார்த்துதாஸீகித்து பொறுத்திருந்ததுமிவை யெல்லாம் தோஷமிறே.

உ. இதில் சரணகதையின் பரிபவங்கண்டிருந்ததொன்றுமே, சரணகதவத்ஸலனை க்ருஷ்ணனுடைய, "நம்மைநினைத்துக் கூப்பிடுகிற அபலையின் பரிபவத்தைக் கண்டாறியிருக்கவல்ல நிர்க்க்ருணனை பாபிஷ்டனன்றே விவன்" என்னுமப்பிராயத்தாலே பரிப்யாகஹேதுவான ப்ரதாகதோஷம், அஸ்த்தாநஸ்நேஹகாருண்யாதிகளிவனுக்கு ப்ரதாக தோஷமன்றென்று பரிஹரிக்கிறார்; இத்தனைதோஷமுள்ளவிடத்து குண ஹாகியுமுண்டிறே. "அநாஶ்ரிதோ உப்ரமேயஸ்ய தஸ்மாத்யுத்த்யஸ்வ பாரத" என்றருளிச்செய்தபோதே, "கரிஷ்யே வசநம் தவ" "கரிஷ்யே வசநம் தவ" என்றிசைந்து யுத்தோத்யுக்த னாகாதே பதினெட்டுச்சொல்லியிசைவிக்கவேண்டுகையால் குணஹாகியு மூண்டென்னுமிடம் ஸுஸ்பஷ்டம். பக்துஸ்நேஹாதிகள் மூன்றும்ஸ்வவர்ண தோஷம், த்ரௌபதிபரிபவங்கண்டிருந்தது ஸ்வரூபதோஷம், அதுப்ராயச் சித்தவிகாரச்யம், இதவிகாரச்யம், அது ஸ்தூலதர்சிகள்காணும்தோஷம், இது ஸூக்ஷ்மதர்சிகள்காணும்தோஷம்; ஆகையாலிதுவே ப்ரதாகதோஷம்.

உக. இப்படிச் சரணகதையின் பரிபவங்கண்டு கைவிட்டிருந்தபாண்ட வர்களையும், அவளைப் பரிபவித்த கௌரவாதிகளோடொக்கநிரஸிக்க ப்ராப்

உ. த்ரௌபதிபரிபவங்கண்டிருந்தது க்ருஷ்ண ப்ரீப்ராயத்தாலே ப்ரதாநதோஷம்.

உக. பாண்டவர்களையும் நிரஸிக்கப்ராப்தமாயிருக்க

ஜீ.—உ. இவையெல்லாம் அப்ரதாநம், இன்னமும் ப்ரதாகதோஷம் வேறே என்கிறார், (த்ரௌபதி) என்று தொடங்கி. முன்பு த்ரௌபதியை துர்யோதநாதிகள் பரிபவிக்கிறபடியைக் கண்டிருக்கச்செய்தே, கூதிலே தோற்றமையைநினைத்து தர்மபுத்தியாலே பொறுத்திருந்தாலும், "ஶ்ரீவந் புண்டரீகாக்ஷ! ரக்ஷ மாம் சரணாகதம்!" "கோவிந்த புண்டரீகாக்ஷ! ரக்ஷ மாம் சரண கதம்" என்று, க்ருஷ்ணனைச்சரணம்புகுந்தபின்பு பரிபவிக்கிறவளவில், பகவ தாச்ரிதரைப் பிறர் பரிபவிக்கக்கண்டால், சக்தனுகில் விலக்கவேணும் அச க்தனுகில் இழவோடேயவ்வருகேபோகவேணுமென்னும் விசேஷசாஸ்த்ர மர்யாதையைப்பார்த்தாதல், தன்னளவில் க்ருஷ்ணனுக்குண்டானஸ்நேஹ பக்ஷபாதங்களைநினைத்து அவனைச் சரணம்புகுந்தவள் பரிபவப்படப்பார் த்திருந்தால், அவன்முகத்திலே ராஜவிழிக்கும்படி யென்! என்றுதல், சட க்கெனவெழுந்திருந்து விலக்கவிறே அடுப்பது; அத்தைச்செய்யாதே, முன்புத்தையிற்காட்டில் ஒருவிசேஷமறவிருந்தாளிறே: இதுவேயாய்த்து இவன்தோஷங்களெல்லாவற்றிலும் ப்ரதாநமாக க்ருஷ்ணன் திருவுள்ளத் திலே பட்டுக்கிடப்பது. அத்தைப்பற்ற (க்ருஷ்ணப்ரீப்ராயத்தாலே ப்ரதாக தோஷம்) என்கிறது. தோஷத்துக்குப்ராதாந்யம் க்ரௌர்யத்தாலே யிறே. அல்லாதவைபோலன்றிக்கே "ந க்ஷமாமி" "ந க்ஷமாமி" என்னும்படி யான தோஷமிறேயிது.

உக. இத்தோஷத்தின்கொடுமையையுபபாதிக்கிறார்மேல், (பாண்டவர்க ளையும்) என்றுதுடங்கி.—அன்றிக்கே, இத்தோஷம்ஜவர்க்குமோவ்வாதோ. ஆனபின்பு இத்தலையையும் நிரஸித்துப்போகடாமல் வைத்தெனனன் கிற சங்கையிலே யருளிச்செய்கிறாராகவுமாம். முற்பட்டஸங்கதிக்கு,

ఆ.—త్రియుండ్రమిరుక్క, తలైయై యరుమల్ వైత్తదు శరణాగతియాన వళ్గుழుత్తై మంగళాశాసనత్తిర్కధికారియాగక్ కారణమాట్టామైయాలేయెన్ శిరీర్. "శరణ్యాయేతి" "శరణాగతం" అన్ను మాక్కువేరొన్రినాలుழుత్తుక్కు ఒరుగుణమాగవొరువక్ కారణమాట్టానే. ఇత్తాల్-పాగవతర్గళోడు పరిచయత్తవర్గళోడు అదుగండిరుక్కవర్గళోడు వాశియర వత్తియరెన్నుమ్, అవర్గళుముట్పట పాగవతసంబంధముండాగవే పగవతనుక్రహ విషయమావర్గళెన్నుమ్ శొల్లిర్ుప్పదు.

౭౭. ఆగిలిప్పడి నీచనాన వివనుక్కు ఇழిదొழిల్ శెయ్దు కోప్పత్తైవెళియిట్టదుమ్, శరణాగతియిన్గారియత్తిల్గట్టిగైక్గాగ వెళ్గినిర్ మేల్, (అర్జునుక్కు)ఇత్తియాతియాల్, పాగవతైయిన్ పరివగ్ కండిరుంద తణ్ణియనాన వర్జునుక్కుత్ తణ్ణియదొழిలాన దాత్య సారత్త్యంగళిల్గాలక్షేపమాగప్పణ్ణిర్ుప్పదుమ్, పరమస్వామిశ్టర్గళుక్కు అశ్టగరణమాగ వుపదేశిక్గప్పడుమ్ చరమోపాయమాన ప్రపత్తియైప్ పూర్ణమాగ

వైత్తదు త్రౌపదియుడైయ మంగళాశాసనత్తుక్కాగ.

౭౭. అర్జునుక్కుత్తాత్పర్యమాగత్ తణ్ణియనాన వివనుక్కు ఇழిదొழిల్ శెయ్దు కోప్పత్తైవెళియిట్టదుమ్, శరణాగతియిన్గారియత్తిల్గట్టిగైక్గాగ వెళ్గినిర్ మేల్, (అర్జునుక్కు)ఇత్తియాతియాల్, పాగవతైయిన్ పరివగ్ కండిరుంద తణ్ణియనాన వర్జునుక్కుత్ తణ్ణియదొழిలాన దాత్య సారత్త్యంగళిల్గాలక్షేపమాగప్పణ్ణిర్ుప్పదుమ్, పరమస్వామిశ్టర్గళుక్కు అశ్టగరణమాగ వుపదేశిక్గప్పడుమ్ చరమోపాయమాన ప్రపత్తియైప్ పూర్ణగరిమి

ஆ.—லே உபதேசித்ததும், ப்ரபக்கையான இந்தத்ரௌபதிகுழல் முடிப்பிக்கைக்காக; கடகன்போலத்தாதுபோய்ப் பூசல்விளைத்து, இவன்ஸாரதிபோலவிருந்து அவள் மநோரதத்தை நடத்தியும், ப்ரவ்ருத்தியிலே மூளும்படி நிவ்ருத்தியுபாயோபதேசம் பண்ணியும், சரணகதையினபேக்ஷையைத் தலைக்கட்டினனிறே; ஆகவிப்படி தோஷகுணஹாநிகள் பாரமல் அர்ஜுந ரக்ஷிக்கையாலே, உபாயமும்அவைபச்சையாகக்கொள்ளுமென்னுமிடம் ஸ்ப்ரஸித்தமென்றதாய்த்து. ஆக, இப்ப்ரகரணத்தால்தன்னைப்பேணுமே புருஷகரித்தும்ததுபயோகிகுணங்களைப்ரகாசிப்பித்தும்அநுகுணமாகசேத

ப்ரபத்த்யுபதேசம் பண்ணிற்றும் இவளுக்காக.

(ஆறு ப்ரகரணங்களில் ஒன்றுமதான)

புருஷகாரவைபவப்ரகரணம் முற்றிற்று.

ஜீ.—மம் பூயாத் ஸர்வகுணா மே பரமம் வசஸ்। இஷ்டோஸி மே த்ருட இதி ததோ வக்ஷ்யாமி தே ஹிதம்॥மந்மநா பவ மத்பக்தோ மத்யாஜீ மாம்நமஸ்குரு।மாமேவைஷ்யஸி ஸத்யம்தே ப்ரதிஜாநே ப்ரியோஸி மே” என்று-இவனளவிலுகப்புத்தேற்றவருளிச்செய்கையாலே இவன்தோஷங்களைப்பச்சையாகக்கொண்டி அங்கீகரித்தமை ப்ரஸித்தமென்று கருத்து. குணஹாகிசொல்லாதொழிந்தது, தோஷம்பச்சையாமிடத்தில் குணஹாநிபச்சையாமென்னுமிடம் கிம்புர்க்யாயஸித்தமாகையாலே. இவன்றனக்கு குணஹாநிகளாவன-“ஸ்ருண்யுஷ்வஸ்ய ப்ரப”“தஸ்மாத்யுத்த்யஸ்வபாரத”என்றருளிச்செய்தபோதே “கரிஷ்யே வசநம் தவ”“கரிஷ்யே வசநம் தவ”என்றெழுந்திருந்துஸ்வகருத்யமானயுத்தத்தைப்பண்ணுமையும், க்ருஷ்ணனைசரணம்புகுந்தவனைப் பரிபவிக்கவிட்டுப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தோமே!என்னுமநுதாபலேசம் நெஞ்சிலில்லாமையும்தொடக்கமானவை. தாத்யஸாரத்த்யங்கள் பண்ணிற்றும் ப்ரபத்த்யுபதேசம்பண்ணிற்றும்இவளுக்காகவாகில் இவன்தோஷத்தைப் பச்சையாகக்கொண்டிஅங்கீகரித்தானென்னுமதுகூடாதேயென்னில் ; அதுக்குக்குறையில்லை ; இவள்கார்யார்த்தமாகஇவனைக்குறித்திவையெல்லாம் செய்கிறவிடத்தில் இவன்தோஷங்களைப்பார்த்து முகம்சுழியாமல் உகப்போடேசெய்கையாலே :—அர்ஜுநனைக்குறித்து ஆசார்யக்ருத்யாதிகளேறிட்டுக்கொள்ளுகிறவளவில் அவன் தோஷத்தைப் பச்சையாகக்கொண்டிம் ஸாரதியாய்ப் புரையறக்கலக்கும் நின்றுசெய்கை முதலானவை யுண்டாகையால். (அறியாதவர்த்தத்தங்களே) இத்யாதியாலே - ஆச்ரயணலைகார்யபாதகங்களான வாத்ஸல்யாதிகுணங்கள் ஸூசிதம்; இங்கே, (தாத்யஸாரத்த்யங்கள்பண்ணிற்றும்)என்கிறவித்தாலே-“ஆத்மநஸ்து காமாய ஸர்வம் ப்ரியம்பவதி। ஸர்வஸ்யாத்மந ஏவ ப்ரியத்வாத்”“அஸ்மாகம் வேத்த பராந் வேத்த வேத்தாரம் வேத்த பாஷிதம்।யத்யதஸ்மத்ஸுதம் க்ருஷ்ண தத்தத்வாச்யஸ்லாகயாதத”என்கிறபடியே, கார்யகார்யஜ்ஞனான தான்போலுல்லது கார்யஸித்திபுண்டாகாதென்று இத்தலையை ரக்ஷிக்கைக்காகத் தான் தாபோனமையும், ஆபத்தமெடுக்கவொண்ணாதென்கையாலே ஸாரத்த்யத்திலே ப்ரவ்ருத்தனுய்க்கொண்டு தேர்க்காலாலே ப்ரதிபக்ஷத்தையழியச்செய்தமையும் தோற்றுகையாலே, ஆச்ரிதகார்யபாதகங்களான ஜ்ஞாநசக்த்யாதிகள்ஸூசிதம்; இன்னமும், (ப்ரபத்த்யுபதேசம் பண்ணிற்றும்) என்கையாலும், சரமச்லோகத்தில் “மாம்”“மாம்”“மாம்”“அஹம்” என்கிறபதங்களால் சொல்லப்படுகிற உபயவிதகுணமும் ஸூசிதமிறே. ஆகையால், புருஷகாரவைபவம் சொல்லுகிறவிடத்திலே ஸ்ரீமத்பதார்த்தம் ப்ரகடிதமானவோபாதி, உபாயவைபவம் சொல்லுகிறவிடத்திலே நாராயணபதார்த்தம் ப்ரகடிதம்.

ஆ.—தேச்வரர்களை சிக்ஷித்து வசீகரித்தும் சேதகதோஷாதிகளை விரும்பும் புருஷகாரவைபவம்சொல்லப்பட்டது ; இதிலுபாயவைபவபரமாய் வந்தவிடம், ப்ரதாகப்மேயமான புருஷகாரவைபவசேஷமாயிருக்கும்.

(ஆறு ப்ரகரணங்களில் ஒன்றுமதான)
புருஷகாரவைபவப்ரகரணம் முற்றிற்று.

உபாயவைபவப்ரகரணம்.

உக. மேல் (ப்ரபத்திக்கு)என்றுதொடங்கி(ப்ரவ்ருத்திசேரு)மளவாக (மஹாபாரதத்தாலுபாயவைபவம்) என்றும், (ப்ரபத்த்யுபதேசம பண்ணிற்றும்) என்றும், ப்ரஸ்துதமுமாய் ப்ரலங்கிகமுமான உபாயவைபவத்தை யருளிச்செய்கிறார். அர்ஜுநனுக்கு ப்ரபத்த்யுபதேசம் பண்ணுகிறவிடத்து ஒருதேசாதிநியதிகண்டிலோம், இதுக்கொரு நியதியுமில்லையோ வென்ன, விஷயகியதியொழிந்த வந்நியதிகளொன்றுமில்லையென்கிறார், (ப்ரபத்திக்கு) இத்யாதியால். “ముముక్షుర్వై శరణమహమ్ప్రపద్యే” “முமுக்ஷுர்வை சரண

உபாயவைபவப்ரகரணம்.

உக. ப்ரபத்திக்குத் தேசநியமமும் காலநியமமும் ப்ரகார நியமமும்அதிகாரிநியமமும் பலநியமமுமில்லை.

ஜீ.—உபாயத்வம் சொல்லுகையாலே “சரண் சரண்” “சரணை சரண” என்றதுவும் ஸூசிதம். ஆக (இதிஹாஸச்ரேஷ்டம்) என்று தொடங்கி இவ்வளவும்-ஸ்ரீ ராமாயண மஹாபாரதோக்தங்களான புருஷ காரோபாயவைபவங்கள், தத்தத்ஸ்வரூபங்களோடேவிசதமாக ப்ரதி பாதிக்கப்பட்டது.

(ஆறு ப்ரகரணங்களில் ஒன்றுமதான)
புருஷகாரவைபவப்ரகரணம் முற்றிற்று.

உபாயவைபவப்ரகரணம்.

உக. கீழுக்தமான வுபாயத்தினுடைய ஸ்வீகாரரூபையாய்,(ப்ரபத்த்யுபதேசம்பண்ணிற்றும்) என்று ப்ரலங்கிகமாக ப்ரஸ்துதையான ப்ர பத்திமீனுடையபடியை விஸ்தரேண வருளிச்செய்கிறார் மேல்.—அதில் ப்ர தமத்தில், அர்ஜுநனுக்கு ப்ரபத்த்யுபதேசம்பண்ணுகிறவளவில் யுத்த பூமியிலே ஒரு காலவிசேஷம் பராமல் ஸ்காராதிகளுமின்றிக்கே யிருக்க உபதேசிப்பானென், இதுக்குத் தேசாதி நியமங்களில்லையோ என்கிற சங் கையிலே அருளிச்செய்கிறார், (ப்ரபத்திக்கு)என்றுதொடங்கி.(ப்ரபத்தியா வது - பகவச்சரணவரணம். (தேசநிய) மமாவது - புண்யதேசங்களிலே செய்யவேணும், அந்யதேசங்களிலாகாதென்னுமது. (காலநியம)மாவது- வஸக்தாதிகாலங்களிலே செய்யவேணும், அந்யகாலங்களிலாகாதென்னு மது. (ப்ரகாரநியம)மாவது - ஸ்காரபாதப்ரக்ஷாலகாதிபூர்வகமாகச் செய்ய வேணும், ப்ரகாராந்தரத்தாலே செய்யவொண்ணுதென்னுமது.(அதிகாரி நியம) மாவது-த்ரைவர்ணிகராகவேணும், அத்ரைவர்ணிகராகவொண்ணு தென்னுமது.(பலநியம)மாவது-த்ருஷ்டாத்ருஷ்டபலங்களிலின்னபலத்துக் கிது ஸாதகம், அந்பலத்துக்கு ஸாதகமன்றென்னுமது. தேசகால ஸாத்குண்யவைகுண்யங்களடியாக வருமநிசயாநிசயங்களே யுடைத்தாவ தொன்றல்லாமையாலும், தீர்த்தத்தலே யவகாஹிக்குமளவில் சுத்தா சுத்தவிபாகமற அவகாஹிக்கலாயிருக்குமாப்போலே, ஸ்வயமேவ பவித் ரமாய் சுத்தாசுத்தவிபாகமறத்தன்னுடன்வயிக்கலாம்படியிருக்கையா லும், வர்ணாச்ரமரூபமாயிருப்பதொன்றன்றிக்கே ஸ்வரூபாநுரூபமாயிருப்ப

ஆ.—மஹம் ப்ரபத்யே" "உன்னடிக்கீழமர்த்துபுகுந்தேன்" என்றித்யாதி ப்ரஸித்தமாய்நிஷ்க்ருஷ்ட ஸ்வரூபாநுரூபமாய்மஹாவிச்வாஸரூபலிங்தோ பாயமான(ப்ரபத்திக்கு), "தர்ஜ்ஜே" "தர்மக்ஷேத்ரே" என்கிற(தேசநியம மும்), "ப்ராஸ்ய ஸுஹூர்த்தே சோத்தாய" "ப்ராஹ்மேமுஹூர்த்தே சோத்தாய" என்கிற(காலநியமமும்), "ப்ரக்ருஷ்ய பாதாவாசா மேத்" "ப்ரக்ஷாள்ய பாதாவாசா மேத்" என்கிற (ப்ரகாரநியமமும்), த்ரைவர்ணிகாதிகாரமாகிற அதிகாரி நியமமும்), ஜ்யோதிஷ்டோமாதிலிங்த (பலநியமமுமில்லை).

உச. ஸாலபலஸ்துவே தனக்கு விஷயமாகவேணுமென்னுமிந்த (விஷயநியம)மொன்று(மே)யுள்ளது.

உரு. இதுபோலன்றியே ப்ரவ்ருத்திரூபமான ஸாதநத்துக்கு இக் நியதிகளொன்றுங்குலியவொண்ணாதென்கிறார்மேல். (கர்மத்துக்கு)இத்யா தியால். "தர்ஜ்ஜேண பாபமபநுததி" "தர்மேண பாபமபநுததி" "இதுக்குமிறை" என்றித்யாதிலிங்தமாய் விசிஷ்டவேஷாநுரூபமாய் ப்ரவ்ருத்திரூபமான வைதிககர்மத்துக்கு "காசீ காஞ்சீ" "காசி காஞ்சி" என்கிறபுண்யக்ஷேத்ர ரம்" "ஸந்தே ஸந்தே ஜ்யோதிஷா யஜேத" "வஸக்தே வஸக்தே ஜ்யோதிஷா யஜேத" என்கிறவஸக்தாதிகாலமும் "ஸ்நாத்வா புஞ்ஜீத" "ஸ்நாத்வா புஞ்ஜீத" இத்யாதி தர்மசாஸ்த்ரோக்தமான ஸ்நாநாதி தத்தத்ப்ரகாரவிசேஷங்கள், அக்நி

உச. விஷயநியமமேயுள்ளது.

உரு. கர்மத்துக்குப் புண்யக்ஷேத்ரம்வஸந்தாதிகாலம் சாஸ் த்ரோக்தங்களான தத்தத்ப்ரகாரங்கள் த்ரைவர்ணிக

ஜீ.—தொன்றுகையாலும், சேதநருடைய ருச்யநுகுணமான பலவிசேஷங் களுக்கு ஸாதகமாவதொன்றுகையாலும், இந்நியமங்களொன்றுமிதுக்கில் லையென்கிறது. "ந ஜாதிர்தேஹம் ந குலம் ந லிங்கம் ந குணக்ரியா। நைஷாகாலோ நாஸ்ரமோ யோக் ஷ்யமஸேக்ஷதே॥ ப்ரபத்யக்ஷதயாவிஶ்வாத்ரா ஸ்த்ரியஶ்சாந்தரஜாதயः। ஸர்வ ஏவ ப்ரபத்யேரந் ஸர்வதாதா ரமச்யுதம்॥" "ந ஜாதிபேதம் ந குலம் ந லிங்கம் ந குணக்ரியாः। ந தேச காலௌ நாவஸ்தாதாம் யோகோ ஹ்யயமபேக்ஷதே॥ ப்ரஹ்மக்ஷத்ர விசச்சூத்ராः ஸ்த்ரியச்சாந்தரஜாதயः। ஸர்வ ஏவ ப்ரபத்யேரந் ஸர்வதாதா ரமச்யுதம்॥" என்று-ப்ரபத்திக்குத்தேசகாலப்ராகாராதிகளியமாபாவம்பர த்வாஜஸம்ஹிதையிலும், "ப்ரபத்தேः க்வசிதப்யேவம் பாரபேக்ஷா ந வித்யதே। ஸாஹி ஸர்வத்ர ஸர்வேஷாம் ஸர்வகாமப்ரதா॥" "ப்ரபத்தேः க்வசிதப்யேவம் பாரபேக்ஷா ந வித்யதே। ஸாஹி ஸர்வத்ர ஸர்வேஷாம் ஸர்வகாமப்ரதா॥" என்று-பல நியமாபாவம் லக்ஷ்மீரமஸம்ஹிதையிலும் சொல்லப்பட்டதிறே.

உச. இவையில்லையாகில் மற்றும் சில நியமங்கள்தாவிதுக்குண்டோ வென்ன அருளிச்செய்கிறார், (விஷயியமமேயுள்ளது)என்று. அதாவ து-இன்னவிஷயத்திலேசெய்யவேணும் என்கிறநியமமே யிதுக்குள்ளதென் றபடி. இவையெல்லாம் தாமே மேலே உபபாதித்தருளுகிறார்றே.

உரு. இதுக்கிவை யொன்றுமில்லையாகில் பின்னையெதுக்குத் தான் வையெல்லாமுள்ளதென்ன அருளிச்செய்கிறார், (கர்மத்துக்கு)என்று தொட ங்கி. (கர்ம)மாவது-ஜ்யோதிஷ்டோமாதிகள். (புண்யக்ஷேத்ரங்க)ளாவன- சாஸ்த்ரங்களில் பரவதயாZபிஹிதங்களானதேசங்கள். (வஸக்தாதி)எவ் கிறவிடத்தில், (ஆதி)சப்தத்தாலே கர்ஷமசரச்சுக்குருஷ்ணபக்ஷபூர்வா ஹ்நாபராஹ்நாதிகாலங்களைச்சொல்லுகிறது; "ஸந்தே ஸந்தே ஜ்யோஷா யஜேத" "வஸக்தே வஸக்தே ஜ்யோதிஷா யஜேத" இத்யாதிகளாலேகாலநியமம் சொல்லப்படாநின்றதிறே. (சாஸ்த்ரோக்தங்களான தத்தத்ப்ரகாரங்க)

ஆ.—வித்யாங்ககர்மாதிகாரமுள்ள த்ரைவர்ணிகரென்கிற க்ஷேத்ராதி யான ஸாபல்யயோக்யதாபரதகயோக்யத்வததது குணலப்பத்வரூபமான இவையெல்லாம், தப்பவொண்ணுதபடி வ்யவஸ்த்திதங்களாயிருக்கும்; ஆக ஸ்வரூபத்தைப்பற்றிவருமதுக்கு விஷயமொழிந்த நியமாபேக்ஷையில்லை, தோல்புரையேபோமதுக்கு தத்தக்கியதி தப்பில் விபரீதமாய்த் தலைக் கட்டுகையால், ததபேக்ஷையுண்டென்றபடி.

உசு. மேல் ப்ரபத்திக்கு தேசாதிநியமமில்லை என்ற ப்ரதிஜ்ஞையை உபபாதிக்கிறார், (“ந தேஷ:” “ஸ ஏஷ:”) இத்யாதியால், “ந தேஷ:தேச: காலஶ்ச பவதீஹ யதா ததா|புருஷாத் புருஷம் ப்ராப்ய ததா தோஷ்குணவபி” என்று தோஷதுஷ்டனை ராவணன்த்யாஜ்யன், குணவானனபெருமாளுபாதேயர்,

---

ரென்றிவையெல்லாம் வ்யவஸ்த்த்திதங்களாயிருக்கும்.

உசு. “ந தேஷ: காலஶ்” “ஸ ஏஷ தேஷ: காலஶ்”

ஜீ.—ராவண-சௌசரசமஸ்காரவ்ரதஜ்பாதிரூபேண அவ்வவகர்மங்களுக் கநுகுணமாக சாஸ்த்ரவிஹிதங்களான அவ்வவப்ரகாரங்கள். (த்ரைவர் ணிகர்) என்றது—உபயஸம்ஸ்கார பூர்வகமாக வேதாதிகாரிகளானவர் களுக்கே வைதிககர்மாதிகாரமுள்ளதாகையாலே; இதுதான் க்ரு ஹமேதித்வக்ருஷ்ணகேசித்வ வேதவேதாங்கயுத்தத்வாதிகளுக்கும் உப லக்ஷணம். (வ்யவஸ்த்த்திதங்களாயிருக்கும்) என்றது-கியதங்களாயிருக்கு மென்றபடி.

உசு. ப்ரபத்திக்கிவையொன்றுமில்லை என்று கிழ்ப்பண்ணின ப்ரதிஜ் ஞையை உபபாதிக்கையிலே ப்ரவ்ருத்தராய், ப்ரதமம் தேசகாலநியமரா ஹித்யத்தை உபபாதிக்கிறார், (“ந தேஷ:” “ஸ ஏஷ:”) என்றுதுடங்கி. “பத்த வைரஞ்ச பாபாச்ச ராக்ஷஸேந்த்ரா)த்விதீயக:|அதேச காலே சம்ப்ராப்ஸ லர்வதா சங்க்யதாமயம்” “பத்தவைராச்ச பாபரச்ச ராக்ஷஸேந்த்ராத்விபிஷணா: | அதேசகாலே ஸம்ப்ராப்தஸ் லர்வதா சங்க்யதாமயம்” என்று முன்பு ஸ்ரீ ஜாம்பவாந் மஹாராஜர் பெருமாளுக்கு விண்ணப்பஞ்செய்தபக்ஷத்தை தாஷிக்கிற திருவடி— அதேசகாலே சம்ப்ராப்த இத்யயம் ந விபிஷண:|விவக்ஷாசாத்ர மேஉஸ்தியம் தாக் கிபோதயதாமதி||ஸ ஏஷ தேஷ:காலஶ்ச பவதீஹ யதா ததா | புருஷாத் புருஷம் ப்ராப்ய ததா தோஷகுணவபி | தெளராத்மயம் ராவணே தருஷ்டவா விக்ரமஞ்ச ததா த்வயி | யுக்தமாக மம் தஸ்ய ஸத்ருசம் தஸ்ய புத்திதஃ ||’ என்று-ராவணனுலே அவமாநித னும் ஸ்வகிகர்ஷத்தை முன்னிட்டுக்கொண்டு சரணமென்றுவந்த ஸ்ரீவிபி ஷணழ்வான், அதேசத்திலே அகாலத்திலே வந்தானென்று தேவரீரு டைய மத்ரிகளாலே யாதொன்று சொல்லப்பட்டது, இத்தப் பக்ஷத்தில் விசேஷித்து எனக்கித்தவிவக்ஷை யுண்டாகாகின்றது, அவன் வருகிற வளவில் யாதொரு தேசத்திலே யாதொரு காலத்திலே வந்தான், அவன் வரவுக்கு அத்தஇதுவேதேசமும்அத்தஇதுவேகாலமுமாய்யாதொருதேஷத்தில் படிப்பட்ட விவக்ஷையை நானறிந்தவளவு விண்ணப்பம் செய்யக்கேட் டருளவேணும், எங்ஙனேயென்னில், தமஃப்ரக்ருதியாகையாலே பரஹிம் ஸையே யாத்ரையான ராவணனிற்காட்டில், ஸத்த்வோத்தரராகையாலே

ஆ.—என்று ராவணனைவிட்டுப் பெருமாளைப்பற்றும் பாவசுத்தியுள்ள விபீஷணழ்வான் வந்ததுவே தேசகாலங்கள், அதில் குறைபார்க்கக்கடவ தல்லவென்று திருவடி ஸ்வமதோபயார்ஸம்பண்ணுகையாலே, இப்ப்ரபத்திக்கு இன்ன தேசகாலமாகவேணுமென்னும் நியதியில்லை.

உள. இக்கியதிராஹித்யஹேது, அநுஷ்டாநமகத்ரஸித்தமென்கிறார், (இவ்வர்த்தம்)இத்யாதியால்.தேசாதிகியதியில்லையென்கிறவிவ்வர்த்தம் "த்வயேந மந்த்ரேண" "த்வயேந மந்த்ரத்நேந" என்று-ஸர்வாதிகாரமாய் அவிளம்ப்ய பலப்ரத மந்த்ரத்நமானத்வயத்தில், ப்ரபத்திவிஷயப்காசமான ப்ரதமபதத்திலே "ஸ்ரீமத்" "ஸ்ரீமந்" என்று புருஷகாரோபாயங்கள் தேசகாலோபாதியற எங்குமெப்போதும் நித்யஸம்யுக்தங்களாய்க்கொண்டு ருசிபிறக்கபோது எல்லாருமாச்சாயிக்கும்படி யிருக்குமென்கையாலே, அவ்சதமல்ல,ஸுஸ்பஷ்டம்; ஆக ப்ரபத்திக்கு தேசகாலாதி நியதி ராஹித்யம் ஆரப்தவாக்யாநுஷ்டாநஸித்தமென்றதாய்த்து.

---

* என்கையாலே யிதுக்கு தேசகால நியமமில்லை.

உள. இவ்வர்த்தம் மந்த்ரரத்நத்தில் ப்ரதமபதத்திலே ஸுஸ்பஷ்டம்.

ஜீ.—பரக்ஷணமே யாத்தையாயிருக்கிற தேவரீரை ப்ராப்யராக புத்தி பண்ணிஅப்படியே அவனைவிட்டுப் போராதொழிக்தால் அவனுடைய வக்ருத்யத்துக்கு ஸஹகாரியாய் அந்தப்ராதிகூல்யத்தோடே முடிந்துபோகையகிறதோஷத்தையும், தார்மிகரான தேவரீருடனேகூடப்பெற்றால் தத்ப்பலமான தேவரீர்திருவடிகளில் கைங்கர்யத்தைலபித்துவாழுகையாகிற கன்மையையும்புத்திபண்ணி, அப்படியே தேவரீர்திருவுள்ளத்திலே புண்படிம்படி குற்றத்தைத் தீர்க்கழியச்செய்து கிற்கிற ராவணன்தெளராத்ம்யத்தையும், துராத்மாக்களையாயாஸேவழிக்கவல்ல தேவராண்பிள்ளைத்தனத்தையுங்கண்டால், விசேஷஜ்ஞனனவனுக்கு இவ்வவ ப்ராப்தம், ந்யாயத்திலே ஸஞ்சரிக்குமவனுடைய புத்திக்குமித்ய ஸத்ருசம்" என்றுரைக்கிறே. ஆக இப்ப்ரபாவசுத்தியையுடையனன ஸ்ரீவிபீஷணழ்வான் சரணமென்றுவந்த தேசகாலங்களில் குறைபார்க்கக்கடவதல்ல, அவன் வந்ததுவே தேசமும் காலமுமென்று, சரணகதிதர்மஜ்ஞனனதிருவடி நிர்ணயிக்கையாலே, ப்ரபத்திக்குத் தேசகாலநியமமில்லையென்கை.

உள. இதுதான்ப்ரபத்யநுஷ்டாநரூபமானத்வயத்தில் ப்ரதமபதத்திலே காணலாமென்கிறார், (இவ்வர்த்தம்)என்றுதுடங்கி. ஸகலோபநிஷத்ஸாரமாய் ஸர்வாதிகாரமாய் அவிளம்ப்யபலப்ரதமாய் ஸர்வேச்வரனுக்கத்யந்தாபிமதமாயிருக்கையாலே ஸர்வமந்த்ராந்தர்பாத்ருஷ்டதயா "த்வயேந மந்த்ரேண" "த்வயேந மந்த்ரரத்நேந" என்கிறபடியே, மந்த்ரத்தாக்கியமாயிறே த்வயமிருப்பது; அத்தவைபவத்தோற்றுகைக்காக, த்வயமென்னுதே (மந்த்ரரத்நம்) என்கிறார்; அதில் ப்ரதமபதத்தில் மதுபர்த்தமான புருஷகாரோபாயநிர்த்யோகத்துக்கு ப்ரயோஜகம்-ஏதேனுமொருதேசத்திலே ஏதேனுமொருகாலத்திலே ஒருஸம்ஸாரிசேதனனுக்கு பகவத்ஸமாச்சயணருசிவினாத்தால், "சஞ்சலம் ஹி மநः" "சஞ்சலம் ஹி மநः" "கின்ற வாகில்லாநெஞ்சு" என்கிறபடியே-சூறாவளிகாற்றுப்போலே சுழன்றுவருகிற நெஞ்சு, தளமாக அங்குரித்து க்ஷணபங்குரையான ருசிதீருவதுக்கு முன்னே, ததுபத்திக்ஷணத்திலே ஆச்சயிக்கலாயிருக்கையிறே; ஆகையாலே ப்ரபத்தியினுடைய தேசகாலநியமாஹித்யம் அந்தப்பதத்திலே கன்றுகத் தோற்றுமென்கிறார்.

ஆ.—உஅ. இனி ப்ரகாரியதிராஹித்யத்தை மூதலிக்கிறார், (ப்ரகாரியதி) இத்யாதியால். ஸ்காராதிப்ரகாரியதி யில்லையென்னுமிடம் ஸ்த்ரீபும் விபாகமற எங்குமநுஷ்டாநசேஷமாகக் காணலாம்.

உக. அதெங்கேகண்டதென்ன, உத்க்ருஷ்டகுலத்திலே பிறந்து உத்க்ருஷ்டபர்யையான த்ரௌபதி, ஆபத்கையாய் ப்ரபத்தி பண்ணுகிற போது சுத்த்தியைபேக்ஷித்தன்றே தக்ஷிரபேக்ஷப்ரபத்தி பண்ணிற்று; ஆசாரப்ரதாநனவர்ஜுநன் சோகார்த்தனும் வேதார்த்தப்ரவணம் செய்கிறவிடத்து "நெடுந்தகையை நீனையாதார் நீசர்" என்னும் பகவத்ஸ்மரணமற்ற நீசலோகாமத்த்யையிறே, ஏகார்த்தத்திற்கேட்குமிக்க சமர்த்தத்தைக் கூசாமற் கேட்டதும் என்றிது நியமஸ்தாநஷ்டாநவித்தமென்கிறார்.

ங. இதில்பலிதார்த்தத்தைபருளிச்செய்கிறார், (ஆகையால்) இத்யாதியால். ப்ரகாரியமாபேக்ஷையில்லாமை இதுக்குஸ்வபாவமாகையாலே,

---

உஅ. ப்ரகாரநியதியில்லையென்னுமிடமெங்கும் காணலாம். !

உக. த்ரௌபதி ஸ்நாதையாயன்றே ப்ரபத்திபண்ணிற்று; அர்ஜுநன் நீசர் நடுவேயிறே யிவ்வர்த்தங்கேட்டது.

ங. ஆகையால் சுத்த்தியசுத்திகளிரண்டுந்தேடவேண்டா ;

ஜீ.—உஅ. ப்ரகாரியமாஹித்யத்தைத்தர்சிப்பிக்கிறார்மேல், (ப்ரகாரியதி) என்றதுதொடங்கி, (எங்குங்காணலாம்) என்றது-இத்தை யநுஷ்டிப்பார் ச்ரவிப்பார் எல்லார்பக்கலிலுங் காணலாமென்றபடி.

உக. அதெங்கே கண்டதென்ன; பூர்வப்ரக்ருத விஷயங்களிலே தர்சிப்பிக்கிறார், (த்ரௌபதி) இத்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே. (ஸ்நாதையாயன்றே ப்ரபத்திபண்ணிற்று) என்றது-துச்சாஸநாகர்ஷ்டையாய் ஸபையில் வருகிறபோது, "ரஜஸ்வலேகவஸ்த்ராம் நது மாம் நேதுமர்ஹஸி । க்ருணாஷ்வ புரஷ்ரேஷ்ட ஸபாயாம் நாஹமுத்ஸஹே" "ரஜஸ்வலேகவஸ்த்ராஹம் நது மாம் நேதுமர்ஹஸி । குரூணஞ்ச புராஸ்த்தாதும் ஸபாயாம் நாஹமுத்ஸஹே" என்னும்படி அசுத்தையாயிருக்கிறவள் ஸ்நாகம்பண்ணியன்றே ப்ரபத்திபண்ணிற்றென்றபடி ; இத்தால்—ப்ரபத்திபண்ணுவார் ப்ரயதராய்ப் பண்ணவேணுமென்னும் நியதியில்லாமை காட்டப்பட்டது. (நீசர்நடுவேயிறேயிவ்வர்த்தங்கேட்டது) என்றவிடத்தில் (நீசர்) என்கிறது "நெடுந்தகையை நீனையாதார் நீசர்" எனருழவாருளிச்செய்த சௌரிசிக்தாவிமுகரான ஹேயரை. "விஷ்ணுர் ஹி விஹிநஸ்து யஜ்ஞேஷ்வ ஸ்வபாகதஃ" "விப்ராத் த்விஷட்குணயுதாதரவிந்தநாபயுதாவரவிந்தவிமுகாச்ச்வபசம் வரிஷ்டம்" "விஷ்ணுபக்திவிஹீநஸ்து யதிச்ச ச்வபசாதமஃ" "விப்ராத் த்விஷட்குணயுதாதரவிந்தநாபதாரவிந்தவிமுகாச்ச்வபசம் வரிஷ்டம்" என்றுபகவத்விமுகரை ச்வபசாதமராகச் சொல்லிற்றிறே ; அதுக்குமேல் சரணகதையை பரிபவித்தும் சரணகதரானபாண்டவர்கள் திறத்திலே தீங்குகளீச்செய்தும் போருகையாலே, "ஸ்வஜ்ஞாலாம் த்ரஜேத்" "ஸ்வயச்சண்டாலதாம வரஜேத்" என்கிற கர்மசண்டாலரிறே கைகலந்துநிற்கிறது. (நீசர்நடுவே) என்கையாலே நீசஸ்ப்ருஷ்டியாலிவனுக்குண்டான வசுத்தியும் நீசலோகாசத்திலே யென்னுமிடமும் தோற்றுகிறது. இத்தால்-ப்ரபத்தச்ரவணம் பண்ணும்போது நீசமத்யத்திலாகாதென்னும் நியதியில்லாமை காட்டப்பட்டது.

ங. இத்தால் பலித்ததைச்சொல்லாகின்றுகொண்டு இவ்வர்த்தத்தைநிகமிக்கிறார், (ஆகையால்) என்றுதொடங்கி, (ஆகையால்) என்றது

ஆ.—யோக்யதாபாதகசுத்தியும்அயோக்யதாபாதகாசுத்தியுமாகிற ப்ரவ்ருத்திரூபமானவிரண்டும், பரவகமுமாய்ப்ரவ்ருத்யஸஹமுமான நிவ்ருத்திரூபநிரபேக்ஷ ப்ரபத்திக்கு, கின்றலிலக்குமேற்பட தேடவேண்டா ; ப்ரவ்ருத்திரூபமான வுபயபாதகமும் ப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்திரூப க்ரியாஸஹமான வித்துக்கு வேண்டாவிறே ; ஆனால் வேண்டுவதென்னன்ன, ப்ரபதகாலத்தில் சுத்தனயிருந்தாலுகில் அப்படியே அதிகாரியாமித்தனை, அன்றியே தத்தாலுயிருந்தாலுகில்அப்படியே அதிகாரியாமித்தனை, சுத்தனுகவும் வேண்டா, அசுத்தனுகவும்வேண்டா, ''அபவித்ரஃ பவித்ரோ வா ஸர்வாவஸ்தாங்கதோபிவா । த்வயஸ்மாணமாத்ரேண ஸபாஹ்யாப்யந்தரச்சுசிஃ'' என்றிதியாதிகள் உபயஸாபேக்ஷதையுமிவனுக்கில்லையென்றுகின்றதிறே.

ஙக. உபயஸாபேக்ஷதையுமில்லைஎன்னுமிவ்வர்த்தத்திலே, அபயப்ரதாநம் கேட்கிற வேல்வெட்டிப்பிள்ளைக்கு, அதருளிச்செய்கிற கம்பிள்ளை ப்ராஸங்கிகமாக வருளிச்செய்த வார்த்தையை ஸ்மரித்து விச்வஸிப்பதென்கிறார்—கம்பிள்ளை, வேல்வெட்டி ஸோமயாஜியார்க்கு ''ஆஜ்ஞாப்ரஜ்ஞாக்ருஷ்ணை' 'அஞ்சலிம் ப்ரார்முகஃ க்ருத்வா' என்று நியமத்துடன் பெருமாள் ஸமுத்ராராஜனைப்ரபத்திபண்ணினார்''என்றருளிச்செய்ய, அவர் ''மற்றைகர்

இருந்தபடியே அதிகாரியாமித்தனை.

ஙக. இவ்விடத்திலே, வேல்வெட்டிப்பிள்ளைக்கு

ஜீ.—அநுஷ்டாநதசையிலும் ச்ரவணதசையிலும் இவர்களிருவருமிப்படி செய்கையாலென்றபடி. (சுத்தத்யசுத்திகளிரண்டுக்தேடவேண்டா) என்றது-ப்ரபத்தியில் அக்வயிக்குமளவில் அசுத்தனயிருக்குமவனுக்கு சுத்தி ஸம்பாதிக்கவேண்டா, சுத்தனயிருக்குமவனுக்குஅசுத்தி ஸம்பாதிக்கவேண்டா வென்றபடி. (அசுத்தி தேடவேண்டா) என்றது-கிழ்ச்சொன்னவர்களிருவருமசுத்தரானதசையிலேப்ரபத்திமிலக்வயித்தமை சொல்லுகையாலே அசுத்திதானிதுக்கு வேணுமோவென்று சங்கியாமைக்காக. (இருந்தபடியே யதிகாரியாமித்தனை) என்றது-ப்ரபதகாலத்திலசுத்தனயாதல் சுத்தனயாதல் யாதொரு படியிருந்தான், இருந்ததொரு ப்ரகாரத்திலே இதுக்கதிகாரியாமித்தனையென்றபடி. த்ரௌபதியுமர்ஜுநனும் ப்ரபதத்யநுஷ்டட்டாக தச்சரவண தசைகளில், ததங்கமாக சுத்தித்ஸம்பாதியாதவோபாதி அசுத்தியும் ஸம்பாதித்துக்கொண்டமையில்லையிறே, இருந்தபடியே அதிகாரிகளான வித்தனையிறே.

ஙக. இவ்வர்த்தவிஷயமாகஆப்தவசநத்தை ஸ்மரிப்பிக்கிறார்மேல், (இவ்விடத்திலே)என்றுதுடங்கி. அதாவது-வேல்வெட்டிப்பிள்ளை, ''பெருமாள் கடலை சரணம் புகுகிறவிடத்தில் ப்ராங்முகத்வாதிகியமோபேதராய் சரணம்புகுருகையாலே, இதரோபீயங்களோபாதி ப்ரபத்திக்கும் சிலகியமங்கள் வேண்டியிருக்கிறதோ என்று கம்பிள்ளையைக்கேட்க, பெருமாள் பக்கல் கண்ட நியமம இவ்வுபாயத்துக்குடன்வந்தியாயிருப்பதொன்றன்று, உபாயபரிக்ரஹம் பண்ணினவருடைய ஸ்வபாவத்தாலே வந்ததித்தனை; பெருமாள்தமக்கு 'ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய தவாஸ்மீதி யாசதே । அபயம் ஸர்வபூதேப்யோ ததாம்யேதத் வ்ரதம் மம ॥' 'ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நோ யஸ்தவாஸ்மீதி ச

ఆ.—మత్తైప్పట్రప్పత్తినారితాయిరుత్తలియెన్ఱ, ''పెరుమాళ్ సామాన్యధర్మజ్ఞస్థానకరాయ్ వన్దవరాకైయాల్అప్పడిచెయ్తరిత్తనైకాణుమ్, విభీషణన్ సముద్రత్తిన్మేలేవారాగిఱ్ఱ కఱుకనైయవాగిలుమవన్తు శరణంపుక్కిలన్ కణ్డీరే, కిన్ఱలీలైయిలే ఇదుక్కధికారం ఇత్తనైకాణుమ్'' ఎన్ఱరుళిచ్చెయ్తారిఱే.

కూ. కర్మాధికళ్పోలన్ఱియే ఇదుక్కు(అధికారియమిన్ఱిక్కే యొழిత్తపడి యెన్ ఎన్నిల్) ఎన్ఱు ప్రకరం పణ్ణి, ఉత్తరమరుళిచ్చెయ్కిఱార్,(ధర్మపుత్రాధికళుమ్)ఇత్యాదియాల్, ''వర్ణానాంబ్రాహ్మణోగురుః'' ''వాఞ్ఞరూపస్తారహ్మణ్యోగురుః''ఎన్ఱుఉత్తమవర్ణరానబ్రాహ్మణరైప్ పఱ్ఱ ఒరుపహుత్తారహ్మిన్ఱ క్షత్రియరాన ధర్మపుత్రాధికళుమ్ ''ద్రౌపద్యా సహితాన్పర్వే నమశ్చక్రుర్జనార్దనమ్'' ''త్రౌపద్యా సహితాస్సర్వే కమచక్రుర్జగార్తమ్'' ఎన్ఱు విశ్వసిత్తు శరణంపుకురుకైయాలుమ్; మత్రాధికారమఱ్ఱ త్రౌపదియుమ్ ''శఙ్ఖచక్రగదాపాణే ద్వారకానిలయాచ్యుత। గోవిన్ద పుణ్డరీకాక్ష రక్షమాం శరణాగతామ్'' ''శఙ్ఖకచకరగతాపాణే ద్వారకానిలయాచ్యుత। కోవిత్త పుణ్డరీకాక్ష రక్షమాం శరణకతామ్'' ఎన్ఱు కూచ్చమఱ్ఱు శరణంపుకురుకైయాలుమ్; శాస్త్రవచ్యజ్ఞమన్ఱియే ప్రతికూలనాన కాకాసురనుమ్ ''సకృత్ప్రపన్నాయతథాస్మీతి యాచతే। అభయం సర్వభూతేభ్యో దదామ్యేతద్వ్రతం మమ'' ''సకృదేవ ప్రపన్నాయ తవాస్మీతి చ యాచతే। అభయం సర్వభూతేభ్యో దదామ్యేతద్వ్రతం మమ'' ''సకృదేవ ప్రపన్నో యస్తవాస్మీతి చ యాచతే। అభయం సర్వభూతేభ్యో దదామ్యేతద్వ్రతం మమ'' ఎన్ఱు పేచ్చుకొడుత్తు శరణంపుకురుకైయాలుమ్; తమఃప్రకృజ్ఞమానకాలియనుమ్ ''సోఽహంతే దేవదేవేశ

పిళ్ళై యరుళిచ్చెయ్త వార్త్తైయై వ్యాఖ్యానిప్పతు.

కూ. అధికారియమిన్ఱిక్కే యొழిత్తపడి యెన్ ఎన్నిల్, ధర్మపుత్రాధికళుమ్, త్రౌపదియుమ్,

---

జీ.—లీలైయొరుముழక్కిట్టివిత్తనెన్ఱిల్లైయే; ఇత్తాల్సొల్లిఱ్ఱు య్త్తతు-పెరుమాళిక్ష్వాకువంశ్యరాయసారపరాహారాయిరుక్కైయాలే తమ్ముడైయ కియఙ్కనోడే శరణంపుక్కార్, ఇవన్ రాక్షస్యజాతియనుకైయాలే కిన్ఱలీలైయిలేశరణంపుక్కవన్, ఆకైయాలే యోక్యనుక్కయోక్యతై వ్యాఖ్యానిక్కవేణ్డా, అయోక్యనుక్కు యోక్యతైవ్యాఖ్యానిక్క వేణ్డా, కిన్ఱలీకైకళిలే అధికారికళామిత్తనైయెన్ఱుమతు'' ఎన్ఱరుళిచ్చెయ్తవార్త్తై.

కూ. అకత్తరమధికారియమాపావత్తై ఉపపాదిప్పతాక తజ్జిజ్ఞాస్యప్రకరత్తై అనువదిక్కిఱార్, (అధికారియమిన్ఱిక్కే యొழిగతపడియెన్ ఎన్నిల్)ఎన్ఱు. అదుక్కుత్తరమరుళిచ్చెయ్కిఱార్,(ధర్మపుత్రాధికళుమ్) ఎన్ఱుతుడఙ్కి. అదావదు ''ద్రౌపద్యా సహితాస్సర్వే నమశ్చక్రుర్జనార్దనమ్'' ''త్రౌపద్యా సహితాస్సర్వే కమచక్రుర్జగార్తమ్'' ఎన్ఱుక్షత్రియరానధర్మపుత్రాధికళుమ్; ''శఙ్ఖచక్రగదాపాణే ద్వారకానిలయాచ్యుత।గోవిన్ద పుణ్డరీకాక్ష రక్షమాం శరణాగతామ్'' ''శఙ్ఖకచకరగతాపాణే ద్వారకానిలయాచ్యుత। కోవిత్త పుణ్డరీకాక్ష రక్షమాం శరణకతామ్'' ఎన్ఱు స్త్రీయాన త్రౌపదియుమ్; ''సకృత్ప్రపన్నాయతథాస్మీతి యాచతే। అభయం సర్వభూతేభ్యో దదామ్యేతద్వ్రతం మమ'' ''సకృదేవ ప్రపన్నాయ తవాస్మీతి చ యాచతే। అభయం సర్వభూతేభ్యో దదామ్యేతద్వ్రతం మమ'' ''సకృదేవ ప్రపన్నో యస్తవాస్మీతి చ యాచతే। అభయం సర్వభూతేభ్యో దదామ్యేతద్వ్రతం మమ'' ఎన్ఱు పేచ్చుకొడుత్తు మహాభారతత్తైప్ పణ్ణినకాకముమ్; ''సోఽహం తే దేవదేవేశ నార్చనాదిష్వ స్తుతే న చ। సామర్థ్యవాక్ కృపామాత్రమోప్తిత్తిక్రమీ

ఆ.—నార్చనాదౌ స్తుతౌ చ సామర్థ్యాత్ కృపామాత్ర మనోవృత్తిః ప్రదీపమే'' ''లోకనాథం తమేవ దేవతాంతరేభ్యో నారాయణాత్ పరం వాసుదేవం ప్రపద్య

ஆ.—சரணம்புகுருகையாலும் ; இன்னமும் முசுகுக்தப்ரஹ்லாதஸைபரி ஸுமுககோபஜநரதிப்ரப்ருதிகள், ஸ்வஸ்வாபிலஷிதலிதத்யர்த்தமாக சரணம்புகுருகையாலும்அதிகாரியதிலில்லை,ஸர்வாதிகாரமித்தணென் கிறார். மந்த்ராதிகாரிகளோடும் தந்த்ராதிகாரிகளோடும் சாஸ்த்ரவச்ய ரோடும்அசாஸ்த்ரவச்யரோடும்அநுகூலரோடும் ப்ரதிகூலரோடும்ஸ்வதந்த் ரரோடும் பாரதந்த்ரரோடும் வாசியற ஸர்வரும் ப்ரபத்திபண்ணுகையாலே ஸர்வாதிகாரமென்றது ஸித்தம்.

நகூ. இனி பலகியதியின்றிக்கே யொழிந்த ப்ரகரத்துக்குத்தரமரு ளிச்செய்கிறார்மேல், ஐஹிகபலகாங்க்ஷிகளான தர்மபுத்ராதிகளுக்கு, ஐஹிகஸுகோபயோகியான ராஜ்யம் பலம்; ஸ்வவலாகாங்க்ஷியான த் ரௌபதிக்கு, ஐஹிகந்தன்னில் அத்யற்பமான அகலிதவஸ்த்ரம்பலம்; ப்ரா ணகாங்க்ஷிகளான காககாளியர்களுக்கு,ஐஹிகாமுஷ்மிகபலாநுபவோப கரணமானப்ராணஸ்த்திதியேபலம்; ஸ்வரூபாநுரூபபலகாங்க்ஷியானஸ்ரீகஜே ந்த்ராழ்வானுக்கு,ஸ்வரூபஸ்த்திதிஹேதுவான கைங்கர்யம்பலம்;ராமப்ரா ப்த்யாகாங்க்ஷியான ஸ்ரீவிபீஷணழ்வானுக்கு, கைங்கர்யபூர்வபாவியான

துடக்கமானவர்கள் சரணம்புகுருகையாலே யதிகாரி நிய மமில்லை.

நகூ. பலநியமமின்றிக்கே யொழிந்தபடி யென்னில்; தர்மபுத்த்ராதிகளுக்கு பலம் ராஜ்யம்; த்ரௌபதிக்கு பலம் வஸ்த்ரம்; காகத்துக்கும் காளியனுக்கும் பலம் ப்ரா ணம்; ஸ்ரீகஜேந்த்ராழ்வானுக்கு பலம் கைங்கர்யம்; ஸ்ரீவிபீ ஷணழ்வானுக்கு பலம் ராமப்ராப்தி;பெருமாளுக்கு பலம்

ஜீ.—இத்தேர்க்ருபாம் கூய மயிப்ரணதேஉஹிதேச்ரத்தாம்ஸ்துயுஜ்ஜவ்ஹி ஹிதேவநேச்ச''''மூ டோஉயமல்பமதிரல்பவிசேஷ்டிதோஉயம் கிலிஷ்டம் மகோஉஸ்யவிஷயை ர்கமயிப்ரலங்கி|இத்தமக்ருபாம் குரு மயிப்ரணதேகிலேசவரம்ஸ்தோது மம்புஜபவோஉபிஹிதேவநேச"என்றுக்ஷத்த்ரபந்துவும்;"ஹ்ருத்ப்ரபன்நாந் ஹ்ருத்ப்ரபன்நாந் ஹ்ருத்ப்ரபன்நாந்

ஆ.—தத்ப்ராப்தியே பலம்; ஸமுத்ரோத்திதீர்ஷ்ணவான பெருமாளுக்கு, ஸ்வாபிமதப்ராப்திஸாதகமானஸமுத்ரதரணம் பலம்; ராமாநுஜஞ்சராராபிலாஷியான இளயபெருமாளுக்கு, கைங்கர்யாநுரூப ததநுவ்ருத்தி பலம்; ஆக அல்பாஸ்த்திரமாய் ஸ்வரூபவிருத்தத்தமான பலத்தோடு அகதஸ்த்திரமாய் ஸ்வரூபாவிருத்தத்தமான பலத்தோடு ஸாதாரூபபலத்தோடுவாசியற, ஸர்வபலத்துக்கும் ஏகஸாதகமான ப்ரபத்திக்கு பலியதியில்லை.

கூ. ஆக ப்ரபதநம் நிரபேக்ஷமாய் அங்காஸஹமாய் ஸ்வரூபாநுரூபமாய் இதரஸாதகவ்யாவ்ருத்தமாயிருக்கையாலே, தேசாதி நியமஸாபேக்ஷமன்றென்று பண்ணின ப்ரதிஜ்ஞையையுபபாதித்து, (விஷயநியமமேயுள்ளது) என்ற ப்ரதிஜ்ஞையை யுபபாதிக்கிறார்மேல், (போக்யமுமாயிருக்கு)மளவாக;பகவதேகவிஷயையான ப்ரபத்திவிசேஷத்துக்கு(விஷயநியம)மாவது-ஸௌலப்ப்யாதிகுணபூர்த்தியுள்ளவிடமேயவிஷயமாகையென்ன, அப்பூர்த்திதாஸுள்ளதெவ்விடத்தேயென்ன, "பூர்ணஸ்ய பூர்ணமாதாய பூர்ணமேவாவசிஷ்யதே । ஸர்வம்பூர்ணமஸ்து" "பூர்ணஸ்ய பூர்ணமாதாய பூர்ணமேவாவசிஷ்யதே । ஸர்வம்பூர்ணம் ஸுஹோம்" என்று தத்குணபூர்த்தி ப்ரகடமாகவுள்ளதும் ஸுலபமான (அர்ச்சாவதாரத்திலே) என்கிறார்.

கூ. இந்த ஸுலபவிஷயமொன்றிலுமே ப்ரபத்திபண்ணவேணுமென்னும் நிர்பந்தமென்னன்ன, சிஷ்டாசாரத்தைப்பற்றவென்கிறார்மேல் (ஆழ்வார்கள்)இத்யாதியால். "மயர்வறமதிகலமருளப்பெற்று உபயவிபூதி

வஸமுத்ரதரணம்; இளயபெருமாளுக்கு பலம் ராமாநுவ்ருத்தி.

கூ. விஷயநியமமாவது குணபூர்த்தியுள்ளவிடமே விஷயமாகை; பூர்த்தியுள்ளதும்அர்ச்சாவதாரத்திலே.

கூ. ஆழ்வார்கள் பலவிடங்களிலும்ப்ரபத்திபண்ணிற்றும்

ஜீ.—மாகவும், ப்ராப்தார்த்தமாகவும், கைங்கர்யார்த்தமாகவும், ராமப்ராப்த்யர்த்தமாகவும், ஸமுத்ரதரணார்த்தமாகவும், ராமாநுவ்ருத்யர்த்தமாகவும், ப்ரபத்திபண்ணுகையாலே, ப்ரபத்திக்கு பலியமமில்லை என்றதாய்த்து.

கூ. ஆக, ப்ரபத்திக்கு தேசகாலாதியமாபேக்ஷையில்லை யென்ற ப்ரதிஜ்ஞையை யுபபாதித்தார்கீழ், (விஷயநியமமேயுள்ளது) என்ற ப்ரதிஜ்ஞையை யுபபாதிக்கிறார்மேல், (விஷயநியமமாவது) என்றுதுடங்கி. (குணபூர்த்தியுள்ளவிடமே விஷயமாகை) என்றது-பரத்வாதிகளீலுந்திலும் வைத்துக்கொண்டு ஸௌலப்ப்யாதிகுணபூர்த்தியுள்ளவிடமே விஷயமாகையென்றபடி. அந்தகுணபூர்த்திதாஸுள்ளதெங்கே யென்ன, (பூர்த்தியுள்ளதுமர்ச்சாவதாரத்திலே)என்கிறார். "அர்ச்சாவதாரவிஷயே மயாயுக்தேச தஸ்தத । உக்தாகுண கசக்யந்தே வக்தும் வர்ஷசதைரபி" என்று ஸ்வதஸ்ஸர்வஜ்ஞனானதானே சொல்லப்புக்காலும் சொல்லித்தலைக்கட்டவரிதாம் படியிறே அர்ச்சாவதாராகுணபூர்த்தி யிருப்பது.

கூ. இக்குணபூர்த்தியுள்ள வர்ச்சாவதாரமே ப்ரபத்திக்கடைத்த விஷயமென்னுமத்தை, ப்ரபந்நஜநகூடஸ்த்தருடைய அநுஷ்டாநத்தாலும்ப்ரகாசிப்பிக்கிறார்மேல்,(ஆழ்வார்கள்)என்றுதுடங்கி. "மயர்வறமதிகலமருள" ப்பெறுகையாலேபரத்வாதிகளெல்லாமகரதலாமலகமாகக்கண்டிருக்கிறவர்களிறேஆழ்வார்கள். இப்படியிருக்கிறவர்கள் ப்ராப்யத்வராதிசய

ஆ.—யையும்ஸாக்ஷாத்கரித்துபரத்வாதிகளெல்லாம்பாணிமாணிக்கமாகக் காணவல்ல ஆழ்வார்கள், ''திருவேங்கடத்தானே - உன்னடிக்கீழமர்ந்து புகுந்தேன்'' ''ஆழிவண்ணா நின்னடியிணையடைந்தேன்'' ''நின்னருளே புரிந்திருந்தேன்'' ''உனதருளே பார்ப்பன்'' ''உன்னபாதமென்ன'' ''உன் கடைத்தலையிருந்துவாழும்'' ''அம்மான்திருக்கமலபாதமவர்க்கு'' ''என்னுள் கெடிமாமிடர்'' ''கருக்கோட்டியுட்கிடந்து கைதொழுதேன்'' ''அட்டபுய கரத்தான்தாள்முதலே நங்கட்குச் சார்வு'' என்றிதியாதிப்படியே பலவிடங்களிலே ஸ்வரூபாநுரூபமான ப்ரபத்யுபாயரத்ந்யவஸ்யாயம்பண்ணிற்றும் ஸர்வஸுலபமான வர்ச்சாவதாரத்திலே; ஆகையாலிது சிஷ்டாநுஷ்ட்டாநஸித்தமென்கிறார்.

கூ. குணபௌஷ்கல்யமுள்ள பரத்வத்திலவர்கள் ப்ரபத்திபண்ணுதொழிவானென்என்னில், விசேஷித்து தத்பௌஷ்கல்யமிங்கேயுண்டாகையாலேயென்கிறார்மேல், (''பூர்ணம்'' ''பூர்ணம்'')இத்யாதியால், ''ஸர்வம்

அர்ச்சாவதாரத்திலே,
கூ. * ''வூர்ணம்'' ''பூர்ணம்'' என்கையாலே யெல்லாகுணங்களும் புஷ்கலங்கள்.

ஜீ.—த்தாலே பலகாலும் ப்ரபத்தி பண்ணுகிறவளவில்,பலவிடங்களிலுமர்ச்சாவதாரத்திலேயிறே ப்ரபத்திபண்ணிற்றது. ஸ்த்தலாந்தரத்தில் காதாசித்கமித்தறேயிறே. எங்ஙனேயென்னில்ஆழ்வார்களுக்கெல்லாம்தலைவரான கம்மாழ்வார்''ஆறெனக்கு நின்பாதமே சரணகத்தந்தொழிதாய்''''கழல் களவையேசரணாகக்கொண்ட'' '' நம்பெருமானடிமேல் சேமங்கொள் தென்குருகூர்ச்சடகோபன்'' ''உன்னடிக்கீழமர்ந்துபுகுந்தேன்'' என்றுஇப்படி பலவிடங்களிலும் ப்ரபத்திபண்ணிற்றது அர்ச்சாவதாரத்திலேயிறே ; ''பிறந்தவாறு'' ஓன்றிலுமிறே அவதாரத்திலே சரணம்புக்கது. திருமங்கையாழ்வாரும் ''வந்துன்திருவடியடைந்தேன் கைமிசாரணியத்துளெந்தாய்'' '' விரையார் திருவேங்கடவா நாயேன் வந்தடைந்தேன்'' ''காவளம்பாடி மேயக்கண்ணனே கனிகணீயே'' ''ஆழிவண்ணா நின்னடியிணையடைந்தேனணிபொழில்திருவரங்கத்தம்மானே'' என்று இப்படி அர்ச்சாவதாரத்திலேயிறே பலவிடங்களிலும் ப்ரபத்திபண்ணிற்று. மற்றையாழ்வார்களுக்குமிப்படி தத்தத்ப்ரபந்தங்களிலே கண்டுகொள்வது. (ப்ரபத்திபண்ணிற்றும்) என்கிறவித்த ''ச'' சபதத்தாலே (பூர்த்தியுள்ளதும்) என்று கிழ்சொன்னத்தை ஸமுச்சயிக்கிறது.

கூ. இப்படி யிவ்வாழ்வார்கள் ப்ரபத்திபண்ணுமிடங்களில் பரத்வாதிகளெல்லாமிருக்க அர்ச்சாவதாரத்திலே பண்ணுகைக்கடி, இதின் குணபூர்த்தியிறே; அந்த குணபூர்த்திதன்னே ஸப்ரமாணமாகவருளிச்செய்கிறார்மேல் (''பூர்ணம்'' ''பூர்ணம்'') என்றுதுடங்கி. (''பூர்ணம்'' ''பூர்ணம்'' என்கையாலே) என்றது- ''பூர்ணஸ்ய பூர்ணமாதாய பூர்ணமேவாவசிஷ்யதே।

கரவல்ல்யுபநிஷதி, ''இதம்பூர்ணமதः பூர்ணம்பூர்ணாத்பூர்ணமுதிச்யதே। பூர்ணஸ்ய பூர்ணமாதாய பூர்ணமேவாவசிஷ்யதே ॥ ஸர்வம்பூர்ணம் ஸஹோம்'' இதி. அஸ்யார்தः-இதம்-ஏதத் நாராயணாக்யம், பூர்ணம் - கல்யாணகுணபூர்ணம்; அதः - நித்யவிபூதிஸ்தபரவாஸுதேவாக்யம், பூர்ணம் -குணைः பூர்ணம், பூர்ணாத் - ஸத்குணபூர்ணாத்பரவாஸுதேவாதிவ்யூஹக்ரமம் பூர்ணம் - வ்யூஹரூபம், உதிச்யதே -த்வாப்ப்யாம் த்வாப்ப்யாம் குணாப்ப்யாம் பஹுவிதத்வேபவகச்சதே, பூர்ணஸ்ய - அனாவ்ருதாகரஸ்ய க்ஷீரஸமுத்ரவிசேஷஸ்யாதபூர்ணத்வாத்பூர்ணத்வாவஹாத்பூர்ணகும்பவத், பூர்ணம் - கல்யாணகுணபூர்ணவிக்ரஹரூபம், ஆதாய - ஸ்வஹேத்வேனஸ்வீகருத்ய,

ஆ.—பூர்ணம்'' ''ஸர்வம்பூர்ணம்'' என்று சுருதிசொல்லுகையாலே சேஷித்வோபயோகிகளான ஸ்ரீயஃபதித்வாதிகளும், ஆச்ரயணோபயோகிகளான வாத்ஸல்யாதிகளும், கார்யோபயோகிகளான ஜ்ஞாநசக்த்யாதிகளும், அநுபவோபயோகிகளானஸௌகந்தர்யாதிகளுமான எல்லாகுணங்களும் ப்ரகாசிக்கையாலே புஷ்கலங்களாயிருக்கும்; ''என்திருமகள்சேர்மார்பன்'' ''அலர்மேல்மங்கையுறைமார்பா'' என்றும், ''கோரைகாத்தவன்'' என்றும், ''கிகரில்புகழாய்'' ''முன்செய்திவ்வுலகமுண்டு'' ''உலகமுண்டபெருவாயா'' என்றும், ''கடல்வண்ணா சுடர்சூழொளிமூர்த்தி'' என்றுமித்யாதிகளிலே உக்தகுணங்களெல்லாம் அர்ச்சாவதாரத்துக்குண்டென்னுமிடங்காணலாமிறே.

ஈக. ஓழிக்கதகுணங்களீப்பற்றவும் ப்ரபத்த்யபேக்ஷிதகுணப்ராகாரமுள்ளதுஇவ்வர்ச்சாவதாரத்திலேயென்கிறார்மேல்,(ப்ரபத்திக்கு)இத்யாதியால். பகவத்விஷயத்தை ப்ரத்யக்ஷித்துப்பண்ணவேண்டும்ப்ரபத்திக்கு, அதுரூப விஷயமாகைகபேக்ஷிதங்களான மாம்ஸத்ருஷ்டிவிஷயமாகையாகிறஸௌலப்ய்ஸுலபனும், பெருமையுற்றுக்கலக்துபரிமாறுகையாகிற ஸௌசீல்யம், கலக்து ஸம்பக்தமற்றிராதே உடையவனும் ஸ்வாமித்வம், ஸ்வாமியாய் குற்றம் காடவொட்டாத வாத்ஸல்யமென்கிற இக்த ஸௌலப்யாதிகுணவிசேஷங்கள், பதார்த்தத்தசம்ம பண்ணப்போகாத இருட்டறையில் பளபளத்துவிளங்கும் விளக்குப்போலே ஸங்கோசமற ப்ரகாசிப்ப

ஜீ.—ஸர்வஸ்யாபூர்ணம் ஸஹோம்'' ''பூர்ணஸ்ய பூர்ணமாதாய பூர்ணமேவாவசிஷ்யதே । ஸர்வம்பூர்ணம்ஸஹோம்'' என்று சுருதிசொல்லுகையாலேயென்றபடி; (எல்லாகுணங்களும் புஷ்கலங்கள்) என்றது - ஆச்சர்யணஸௌகர்யாபாதகங்களான குணங்களோடு கார்யபாதகங்களான குணங்களோடுவாசியற ஸகலகல்யாணகுணங்களு மிவ்விஷயத்திலே ஸம்பூர்ணமென்றபடி.

ஈக. ஆனால் ''வாஸுதேவோ²ஸிபூர்ணஃ'' ''வாஸுதேவோ²லிபூர்ணஃ'' என்கிற பரத்வத்திற்காட்டில் இங்குத்தைக்கேற்றமென்என்ன, அருளிச்செய்கிறார், (ப்ரபத்திக்கு)என்றுதுடங்கி. (ப்ரபத்திக்கபேக்ஷிதங்களான) என்றது-உபாயமாகப்பற்றுமிடத்தில்வேண்டுமவையானவென்றபடி.(ஸௌலப்ய்யாதிக)ளாவன-கண்டுபற்றுகைக்குறுப்பான ஸௌலப்ய்யமும், மேன்மைகண்டகலாமைக்குறுப்பான ஸௌசீல்யமும், கார்யஞ்செய்யுமென்று விச்வஸிக்கைக்குறுப்பான ஸ்வாமித்வமும், குற்றங்கண்டி வெறுவாமைக்குறுப்பான வாத்ஸல்யமும்; ''கிகரில்புகழாய்''இத்யாதிகளாலே இக்காகுணத்தையுமிறே ஆழ்வாரருளிச்செய்தது. (இருட்டறையில் விளக்குப்போலே ப்ரகாசிப்பதிங்கே) என்றது-பரத்வத்தில் இக்குணங்களெல்லாமுண்டாயிருக்கச்செய்தே,பரமஸாம்யாபக்கர்க்கு முகங்கொடித்திருக்கிறவிடமாகையாலே, பகல் விளக்குப்போலே ப்ரகாசமற்றிருக்கும்;அர்ச்சாவதாரமானவிடத்தில் தண்மைக்கெல்லிகிலமான ஸம்ஸாரிகளுக்கு முகங்கொடித்துக் கொண்டிருக்கையாலே, அக்தகாரத்தில் தீபம்போலேஅத்யுஜ்ஜ்வலமாய்த்தோற்றுமென்றபடி; விஷயமுள்ளவிடத்தேயிறேகுணங்கள்

பூர்ண ஏவ - ஸகலகல்யாணகுணபரிபூர்ணோ²ர்ச்சாவதாரே²பி, அவசிஷ்யதே - நித்யாத்ருச்யணீயத்வாய நித்யஸந்நிஹித்ஸ்ஸுலப்யாதிவிக்ரஹாக்ருதிபூமிஸ்பர்சத்வாதிஷு சரமதிசா உவஸ்திஷ்டதே, ஓம்-ரக்ஷகத்வே ப்ராப்யத்வேபி ஸ்வீகாரே²ர்ச்சாவதாரே, ஸர்வம் - ஆச்ரயணஸௌகர்யாபாதகாசேஷகார்யாபாதக நிகில கல்யாணகுணஜாதம், ஸஹபூர்ணம் - மிலிதம்ஸத் புருஷ-லமஸஶோக்யதே.

ஆ.—திக்தஅர்ச்சாவதாரத்திலே; ஸங்குசிதமாய் பகல்விளக்குப்பட்டிருக்குமந்த பரத்வத்திலென்கிறார். ஸௌலப்ப்யமுதலாக வெடித்தது ஸுலப விஷயமே ப்ரபத்திக்குவேணுமென்னும் ப்ராதான்யத்தைப்பற்ற.

ஈஅ. மேல் பரத்வத்திலர்ச்சாவதாரத்துக்குள்ள தன்னேற்றத்தை யருளிச்செய்கிறார், (பூர்த்தியையும்) இத்யாதியால். அவாப்தஸமஸ்தகாமத்வமாகிற பூர்த்தியை இவனிட்டதுகொண்மி தருப்தனுப் குலைத்துக்கொண்டுஸ்வேச்சாசாரித்வமாகிற ஸ்வாதந்த்ர்யத்தை இவனிச்சாதீநவருத்தியையுடையனுப் குலைத்துக்கொண்டு, அபராதமே பச்சையாக வாதரிக்கிற

டறையில் விளக்குப்போலே ப்ரகாசிப்பதிங்கே.

ஈஅ. பூர்த்தியையும் ஸ்வாதந்த்ர்யத்தையுங்குலைத்துக்கொண்டு,

ஜீ.—ப்ரகாசிப்பது; அங்குள்ளாரும்சீலாதிகுணநபவம்பண்ணுகைக்கு வருவதிங்கேயிறே; ஸௌலப்ப்யம் முன்னுகவருளிச்செய்தது கண்டுபற்றுகைக் குறுப்பான ஸௌலப்ப்யமே ப்ரபத்திக்கு ப்ரதாகாபேக்ஷிதமென்று தோற்றுகைக்காக.

ஈஅ. இக்குணங்கள் (ப்ரகாசிப்பதிங்கே) என்றத்தை யுபபாதிக்கிறார், (பூர்த்தியையும்) என்றுதுடங்கி. (பூர்த்தி)யாவதுஅவாப்தஸமஸ்தகாமத்வம்; அத்தைக் (குலைத்துக்)கொள்ளுகையாவது-இவனிட்டதுகொண்டு தருப்தனுகவேண்டும்படி ஸாபேக்ஷனுயிருக்கை; (ஸ்வாதந்த்ர்ய)மாவது-ஸ்வாதீநஸ்வரூபாதிமத்த்வம்; அத்தைக்(குலைத்துக்)கொள்ளுகையாவது-ஆச்ரிதாதீநஸ்வரூபஸ்வதந்த்ர்யாதிகளினுடையனுகை, “ததிச்சயா மஹாதேஜாபுங்தேவை பக்தவத்ஸலஃ। ஸகாகம் பாகம் ததா யாதிராம் குருதே வைஜகத்பதிஃ ॥ ஸ்வதந்த்ரஸ்ஸஜகந்காதோ உபஸ்வதந்த்ரோ யதாதகர। ஸர்வசக்திர் ஜகத்தாதாபபசக்த இவ சேஷ்டதே” என்னக்கடவதிறே. “அர்ச்சகபராதீநகிலாத்மஸ்த்திதிஃ”என்னருளிச்செய்தாரிறே பட்டர்; தன்னிச்சையொழிய இவற்றைக்குலைக்கைக்கு ஹேதுவில்லாமையாலே (குலைத்துக்கொண்டு) என்கிறார்; (தன்னேயகாதரிக்கிறவர்களைத் தானுதரித்துகிற்கிறவிடம்) என்றது-தானிப்படி ஸுலபனுப்வக்துகிறுல்அரியவனெளியவனுப்கிற்கப்பெற்றேமென்றுவிரும்பிமேல் விழுகையன்றிக்கே, அவ்வெளிமைதானே ஹேதுவாக உபேக்ஷிக்கிற ஸம்ஸாரிகளை தான்விடமாட்டாதவளவன்றிக்கே, அவர்களையொழியச்செல்லாமைதோற்றும்படிகிற்கலத்தலம்அர்ச்சாவதாரமென்கை.(பூர்த்தியையும் ஸ்வாதந்த்ர்யத்தையுங் குலைத்துக்கொண்டு)கிற்கையாலேஸௌலப்ப்ய ஸௌசீல்யங்களும், (தன்னேயகாதரிக்கிறவர்களைத்தானுதரித்துகிற்கை)யாலேஸ்வாமித்வவாத்ஸல்யங்களுமிங்கேதோற்றுனின்றதிறே.—அன்றிக்கே(பூர்த்தியையும்) என்றுதுடங்கி இவ்வாக்யமெல்லாவற்றும்-குணசதுஷ்டயத்திலும் ப்ரதாகமான ஸௌலப்ப்யத்தையே வோடவைத்தாராகவுமாம்; அப்போதிவ்விஷயத்தினுடைய ஸௌலப்ப்யாதிசயத்தை தாரிப்பிக்கிறுரென்று வாக்யஸங்கதியாகக்கடவது; கண்ணுக்குவிஷயமாம்படி கிடையஸங்கிதி பண்ணுகிறவளவன்றிக்கே, ஸர்வப்ரகாரபரிபூர்ணனுய் கிரங்குச ஸ்வதந்த்ரனுயிருக்கிற தன்னை, ஸாபேக்ஷனும் பரதந்த்ரனுமாக்கிக்கொண்டு, தன்னேயகாதரிக்கிற ஸம்ஸாரிகளைத் தானுதரித்து கிற்கைக்கு மேற்பட்ட ஸௌலப்யமில்லையிறே; “ஏவமப்யேஷ ப்ரகாரோஉவ மாத்மானமத்யர்த்தமகஃ।

ஆ.—தன்னை, அதிஸைலஸ்ப்யமேபற்றுசாக முகம்பாராமலகாதரிக்கிறஹீந ஸம்ஸாரிகளை, அவ்வகாதரங்கண்டு விடமாட்டாத ஸ்நேஹமுடைய தான், அநாதரகத்தமற ஆதரிக்கிறவிடமர்ச்சாவதாரம்; அதுவே ப்ரபத்திக்கு விஷயமென்கிறார்

ங்ஙை. பரத்வாதிகள் ப்ரபத்திக்கு விஷயமாகாது, அர்ச்சாவதாரமே விஷயமென்னுமிடத்தை ஸ்தாபநாத்தமாக அருளிச்செய்கிறார், (பூகத ஜலம்) இத்யாதியால். ஸாக்ஷாதிமாயும் ப்ரயத்நஸாத்யமாய்க்கொண்டு துர்லபமான பூகதஜலம்போலே, அந்தராத்மதயாஸாக்ஷாதிமாயும் அஷ்டாங்கயோகஸாத்யமாய்க்கண்ணுக்கெட்டாத வந்தர்யாமித்வமும், அதிவிப்ரக்ருஷ்டமர்யெட்டுப்படாத ஆவரணஜலம்போலே அவ்வருகுபட்டு ஸம்ஸாரவர்த்திகளுக்கெட்டுப்படாத பரத்வமும், அதுபோல திவிப்ரக்ருஷ்டமன்றியேயிருக்கும் மநுஷ்யாதிகளுக்கு செல்லப்போகாத பாற்கடல்போலே அண்டத்துக்குட்பட்டும் மூலமூடங்களான மநுஷ்யாதிகளுக்கு அலப்ப்யமான வ்யூஹமும், முன்புசொன்னவைபோலன்றியே ஸாக்ஷாதிமாயும் தத்காலவர்த்திகளுக்கே உபஜீவ்யமாய் பிற்பட்டார்க்குபஜீவ்யமல்லாத பெருக்காறுபோலே பூமியிலே அவதரித்தும் தாதாதவிகர்க்கே ஆச்ரயணீயமாய் பிற்பட்ட பாவிகளுக்கெட்டாதேபோன விபவமும், ப்ரபத்திக்கு நித்யவிஷயமாகமாட்டாது; முன்புசொன்னவைபோலன்றியே அயத்நஸித்தமாய் அதிஸுலபமாய்

தன்னையநாதரிக்கிறவர்களைத் தாஞ்தரித்து நிற்கிறவிடம். ங்ஙை. பூகதஜலம்போலே அந்தர்யாமித்வம்; ஆவரணஜலம்போலே பரத்வம்; பாற்கடல்போலே வ்யூஹம்;

ஜீ.—பூர்வஸ்மாத் பூர்வஸ்மாஜ்ஜ்யாயாம்ஸ்தே ஸ்தே ஸ்தர:॥ஸௌலப்யே ஜகத்ஸ்வாமீ ஸுலபஸ்ஸ்ய ஸ்தே ஸ்தர:॥ “ஏவம் பஞ்சப்ரகாரோ ஹ்யமாத்மகோ பததாமத:॥ பூர்வஸ்மாத பிஷ்டாஸ்மாஜ்ஜ்யாயாம்ஸ்சைவோத்தரோத்தர:॥ ஸௌலப்ப்யமேதா ஜகத்ஸ்வாமீ ஸுலபோஹ்யுத்தரோத்தர:” என்று பரத்வாதிகளைக்காட்டிலும் ஸௌலப்ப்யமுண்டாயிருக்கச்செய்தே, பூர்வபூர்வத்தைக்காட்டில் உத்தரோத்தரத்துக்கு ஸௌலப்ப்யமதிசயித்திருக்குமென்று தானே யருளிச்செய்கையாலே ஸௌலப்ப்யத்துக்கெல்லைநிலம் அர்ச்சாவதாரமிறே.

ங்ஙை. பரத்வாதிகளுடைய தெளர்லப்ப்யத்தையும் அர்ச்சாவதார ஸௌலப்ப்யத்தையும் திருஷ்டாந்தமுகேந தர்சிப்பிக்கிறார் மேல், (பூகத ஜலம்) என்றுதுடங்கி. திருஷ்ணர்த்தனுக்கு தேசாந்தரத்தில் போகவேண்டாதபடி நிற்கிறவிடந்தன்னிலேயுண்டாயிருக்கச்செய்தேயும், கொட்டுங்குக் தாவியுங்கொண்டு கல்லிஞலல்லது குடிக்கக்கிடையாத பூகதஜலம்போலேயாய்த்து, கண்டுபற்றவேணுமென்றுசைப்பட்டவனுக்கு ஹ்ருதயத்திலேயிருக்கச்செய்தேயும், “கட்கிலீ” என்கிறபடியே கண்ணுக்குவிஷயமன்றிக்கே, அஷ்டாங்கயோகரூபயத்நத்தாலே காணவேண்டிம்படியான வந்தர்யாமித்வம், அவனுக்கு, அண்டத்துக்குப்புறம்பே பெருகிக் கிடக்கிற ஆவரணஜலம்போலேயாய்த்து, இவனுக்கும் “அப்பால்முதலாய்நின்றவளப் பெரியவாரமுது” என்கிறபடியே லீலாவிபூதிக்கப்பால்பட்டிருக்கிற பரத்வம். அப்படி அதிவிப்ரக்ருஷ்டமன்றியே அண்டாந்தர்ப்பூதமாயிருக்கச்செய்தேயும், அவனுக்கு துஷ்ப்ராபகமான பாற்கடல்போலேயாய்த்து, இவனுக்கும்“பாலாழி நீ கிடக்கும் பண்பை யாங்கேட்டேயும்” என்கிறபடியே கேட்டருக்குமத்தனையல்லது சென்று காணவரிதாம்படியிருக்கிற வ்யூஹம் ப்ரத்யாஸந்நமாயும் தாத்காலிகர்க்குபஜீவ்யமாய் பாச்சாத்யஜனவனுக்கு

ஆ.—ஹிதமாய் எப்போதும்நிலைநிற்கிற பெருக்காற்றில் தேங்கினமடிக்கள் போலே, அஷ்டாங்கயத்நதாரகமநநிரபேக்ஷமாய் கோயில்முதலான நிவ்யஸ்த்தலங்களிலும் க்ருஹங்களிலும் ஸ்நிஹிதமாய் ஸ்த்தாவரப்ரதிஷ்ட்டையாகநிலைத்து, தத்தவதாரங்களின் நித்யவிக்ரஹவிசிஷ்டமாய் கண்ணுக்கிலக்கமாய்க்கொண்டு ஸர்வஸமாச்ரயணீயமான வர்ச்சாவதாரமே, துர்லபவிஷயபராங்முகையான ப்ரபத்திக்கு ப்ரியதமவிஷயம். பெருவிடாயன் குளிர்ந்து தெளிந்து நிறைந்த தடாகமருகிருக்க, அத்தை விட்டு, கிணறுகல்லியும், அண்டத்தப்புறத்தெழப்பாய்ந்தும், பாறைகளிற் பாரிபுகுந்தும், வற்றினவாற்றிலோடிச் சென்று தண்ணீர்குடித்து விடாய் கெடத் தேடுமாப்போலே யாய்த்து, ஸுலபவிஷயமான வர்ச்சாவதாரத்தை விட்டு துர்லபங்களான வந்தர்யாமித்வாதிகளைக்கிட்டி ப்ரபத்தி பண்ணத் தேடுகை.

ச0. இப்படி ப்ரபத்திக்கு ஸுலபவிஷயமாமனவேயல்ல, ருசிஜநகத்வாதிகளுமிவர்ச்சாவதாரத்துக்குண்டென்கிறார், (இதுதான்) இத்யாதியால். இப்படிப்ரபத்திக்குகேரேவிஷயமானவிவ்வர்ச்சாவதாரந்தான்"இச்சயாவஸாநந்நரோ உநர்த்த பரம்ஸ்ரீமாம்| யாத்யுத்தமத்ரச்சாத்யர்த்த விசாரே தத்ர காரதி॥ மூத்ரஸ்ரர மிதரஸ்யாம் யத்ரமுத்ர ஜந்த்ரியம்|அபாநவாயு நா ஜுஷ்டம் சர்வ்வைவாதிசரிஷ்யதி" "இச்சயா விஷயாஸக்தோ நரோர்கர்த்தபரம்பராம்|யாதியத்ராமூத்ரசரத்யர்த்த

பெருக்காறுபோலே விபவங்கள்; அதிலே தேங்கின மடிக்கள்போலே அர்ச்சாவதாரம்.

ச0. இதுதான் சாஸ்த்ரங்களால் திருத்தவொண்ணாதே, ஜீ.—துர்லபமானபெருக்காறுபோலேயாய்த்து, "மண்மீதுழல்வாய்" என்கிறபடியே பூமியிலேயவதரித்து ஸஞ்சரித்தும், தத்காலவர்த்திகளுக்காச்ரயணீயமாய்பிற்காலத்திலுள்ளாரெவரெனக்குக்கிட்டாதபடியானவிபவம். முன்பு சொன்னவைபோலன்றிக்கே, அவனுக்குவிடாய் கெடப்பருகலாம்படி பெருக்காற்றிலே தேங்கின மடிக்கள்போலேயாய்த்து-இவனுக்கும் தேசகாலகரணவிப்ரக்ருஷ்டமன்றிக்கே கோயில்களிலும் க்ருஹங்களிலும் என்று மொக்கவெல்லார்க்கும் கண்ணுக்கிலக்காம்படிநிற்கிற "தின்ஞுர்வணங்கும் சோதி"யான வர்ச்சாவதாரம், "ஔமநிஷேதேந்ஸ்யதி கூடீகுஜ்ஜே" "பௌமகிகேத நேஷ்டவபி குடகுஞ்சேஷு" என்கிறபடியே பலவிடங்களிலும் ஸந்நிதிபண்ணிநிற்கும்படியைகீனத்திறே, (மடிக்கள்போலே)என்று பறைவசகத்தாலே யருளிச்செய்தது. அவதாரகுணங்களெல்லாம் அர்ச்சாஸ்த்தலங்களிலே பரிபூர்ணமாயிருக்கையாலும், அவதாரவிக்ரஹங்களை அர்ச்சாரூபேண பலவிடங்களிலும் பரிக்ரஹித்துக்கொண்டிருக்கையாலும், (அதிலே தேங்கின மடிக்கள்போலே) என்கிறது.

ச0. இப்படி ஆச்ரயணருசிபிறக்தார்க்கு ஆச்ரயணீயத்வே ஸுலபமாயிருக்குமனவேயன்று, ருசிஜநகத்வாதிகளு மிவர்ச்சாவதாரத்துக்குண்டென்று இதின் வைபவத்தை யருளிச்செய்கிறார் மேல், (இதுதான்)என்று தொடங்கி. ப்ரக்ருதமானலைலைலப்பயாதிகுணயோகத்தையுட்கொண்டு(இதுதான்) என்று பாராசர்யக்கிறார்; (சாஸ்த்ரங்களால் திருத்தவொண்ணாமையாவது-ஹிதாநுசாஸநம்பண்ணுகிற சாஸ்த்ரங்களானவை, அருசிபிறக்கும்படி இதரவிஷயங்களிலுடைய தோஷாதிக்யத்தையும். ருசிபிறக்கும்படி பகவத்விஷயத்திலுடைய குணாதிக்யத்தையுமுபதேசித்தாலும், அவற்றுலிதரவிஷயங்களைவிட்டு இவ்விஷயத்தைப்பற்றும்படி பண்ணப்போகாமை; துர்வாஸகாபலம் உபதேசத்தை கிரார்த்தக

ஆ.—தம்விசாரேதத்ரகா ரதி॥மூத்ரத்வாரமிதம் குஹ்யம்யத்ரமுக்த்தம் ஜகத்ரயம்| அபாகவாயுகா ஜுஷ்டம் ஸர்வதைவா திகுத்விதம்" என்றே வமாதிகளால் விஷய கிந்தைப்பண்ணும் ஹிதாநுசாஸகசாஸ்த்ரங்களாலே சாஸித்து திருத்தவொண்ணைதபடி, அப்ராப்தங்களுமாய் அபேரக்ஷங்களுமாய் ஜுகுப்ஸிதங்களுமான ஹேயவிஷயங்களிலே, மீட்க வொண்ணாதபடி பெருமிடர்செய்துமண்டி, பகவத்விஷயமென்றால் கற்றங்கண்ட யரீன பேலே முகம்மாறிக்கொண்டி, அநாதிகாலமேபிடித்து விழுகராயகர்த்தப்பட்டி அஸத்கல்பராய்ப் போரும் சேதகர்க்கு, பகவத்விஷயமென்றால் வேப்பங்குடிகீரராய் ''யாதாநும்பற்றி நீங்கிப்'' போருகிற வைமுக்க்யத்தை மறுவலிடாதபடி ருசிவாஸகைகளுடன் மாற்றி, ''தன்பாலாதரம் பெருக வைத்த" என்று தன்னைக்கோகாட்டலாட்டும் விஷயங்களை காரித்துமியும்படி, மெய்யான ஸ்வருசியை பலபர்யந்தமாக வீஸ்ப்பிக்கக் கடவதாய், பற்றற்று விடாதபடியான தன்பக்கலுண்டான ருசி ஸ்வஸைகதர்யாவிஷ்காரத்தாலே ஒருபடி பிறத்தல்''திவத்தைத்தரும் மெய்" என்று இஷ்டாகிஷ்டப்ராப்தி பரிஹாரம் பண்ணுமயத்னஸித்தோபாயமாய் ''உன்னடிக் கீழமர்ந்து புகுந்தேனே" என்றுபாயாந்தரியவஸாயிகளாலே ''எனக்குத் தேனே பாலே" இத்யாதிப்படியே நிரதிசயபோக்யமான உபேயமாயிருக்கு

விஷயாந்தரங்களிலே மண்டி விழுகராய்ப்போரும் சேதநர்க்கு வைமுக்க்யத்தை மாற்றி ருசியை விஸ்தாரக்கக் கடவதாய், ருசிபிறந்தாலுபாயமாய், உபாயபரி

ஜீ.—மாகங்விமிமீதே;''ஜன்மாந்தரஸஹஸ்ரேஷு யஸ்யாஹம் நிஷ்கிஞ்சநோ பவேயம்| தஸ்யாஹம் ஸுலபோ நித்ய ஸுஸாதுர்ஜநஸேவிந:''ஜந்மாந்தரஸஹஸ்ரேஷு யா புத்திர்நிச்சயாத்மிகா| ஸாமேவ பஜதே ஜந்துருபதேசோ நிரர்த்தக:" என்னக்கடவதிறே ; (விஷயாந்தரங்களிலே மண்டி விழுகராய்ப் போரு)கையாவது ''சிலம்படியிருவிற்கருநெடுங்கண்ணர்திறத்தனுபத்தையே மறக்கு புலம்படிக்துண்ணும் போகமே பெருக்க" என்றும், ''சுரிகுழல்மடக்தையர் திறத்துக்காதலே மிகுத்துக் கண்டவரிருந்த" என்றும், ''மாதரார்கயற்கணென்னும் வலீ யுட்பட்டழுந்துவேனை" என்றும் சொல்லுகிறபடியே இதரவிஷயங்களிலே அத்யபிவிஷ்டராய் ''யாதாநும்பற்றி நீங்கும் விரதத்தை" யேறிட்டுக்கொண்டி, பகவத்விஷயத்தில் முகம் வைக்க வீசையாதே வர்த்திக்கை ; இப்படிபோரும் சேதநர்க்கு (வைமுக்க்யத்தைமாற்றி ருசியை விளைக்கை)யாவது -''போதரேயென்றுசொல்லிப் புக்கியிற்புகுந்து தன்பாலாதரம் பெருகவைத்தவழகன்" என்கிறபடியே ஸ்வஸைகதர்யாதிகளாலே சித்தாபஹாரம்பண்ணி, தன்னைக்காணவேண்டோமென்திருக்குமிருப்பைக் குலைத்து, கண்டகண்மாற வைக்கமாட்டாதபடி பண்ணுகை. (ருசிபிறக்தாலுபாயமாகை)யாவது இப்படி தன் வைலக்ஷண்யதர்சகத்தாலே தன்னை சித்யாநுபவம் பண்ணப் பெறவேணுமென்னும் ருசி பிறக்த வகதரம், ''ஆறெனைக்கு நின்பாதமே சரணகத்தக்தொழிக்தாய்" என்கிறபடியே ஸம்ஸாரநிவ்ருத்தி பூர்விகையான ஸ்வப்ராபதிக்கு தானே ஸாதகமாகை. (உபாயபரிக்ரஹம் பண்ணினால் போக்யமுமாயிருகை)யாவது தன்னை உபாயமாக பரிக்ரஹித்தால் உபேயவித்தில்கொருதேசவிசேஷத்திலே போமளவும் பார்த்திருக்கவேண்டாதே,''அணியரங்கனென்ன முதனைக்கண்டகண்கள் மற்றொன்றினைக்காணுவே" என்றும் ''எனக்குத் தேனே பாலே கன்னலே யமுதே திருமாலிருஞ்சோலைக்கோனே"என்றும் சொல்லுகிறபடியே நிரதிசயபோக்யமாயிருக்கையாலே, தானே உபேய

ஆ. —மென்கிறார். ஆக உபாயோபேயமாய் ததுபயருசிஜநகமாய் இதரவிஷயருசிமோசகமாய்தேசாத்யுபாதியற ஸர்வஸ்மாலபமாய் அநாதரிப்பாரை யாதரிக்குமதாய் ப்ரபத்யநுகுணமாய் ஸர்வகுணஸம்பூர்ணமாய் ப்ரபந்ந ஜநகூடஸ்த்தர்க்குச் சரணவரணவிஷயமுமான அர்ச்சாவதாரமே ப்ரபத்திக்கு கியதவிஷயம் ; இக்கியதியே ப்ரபத்திக்குள்ளதென்று கிழோடே ஸம்பந்தம்.

சக. மேல் (இதில் ப்ரபத்திபண்ணும்)என்று தொடங்கி(“ஸம்ஶ்ரயணம்” “இதம் சரண”) மளவாக இவ்வர்ச்சாவதாரத்தில் ப்ரபத்திபண்ணுமதிகாரி தசைவித்த்யத்தையும், அதில்முக்க்யாதிகாரிவிசேஷத்தையு மருளிச்செய்கிறார், (இதில்)இத்யாதியால். ப்ரபத்திக்குகியதவிஷயமான விந்தவர்ச்சாவதாரத்தில், பரஸமர்பணரூபப்ரபத்திபண்ணும் கிவருத்த்யதிகாரிகள், ப்ரபதநஹேதுபேதத்தாலே மூவர்.

சஉ. அவர்களாரென்ன(அஜ்ஞரும் ஜ்ஞாநாதிகரும் பக்திவிவசரும்) என்கிறார்.

க்ரஹம் பண்ணினால் போக்யமுமாயிருக்கும்.

சக. இதில் ப்ரபத்திபண் ணுமதிகாரிகள் மூவர்.

சஉ. அஜ்ஞரும், ஜ்ஞாநாதிகரும், பக்திவிவசரும்.

ஜீ.—மூமாயிருக்கை. ஆகப்ரபத்திக்கு குணபூர்த்தியுள்ளவிடமேவிஷயமாக வேணுமென்றும், அதுதானுள்ளது அர்ச்சாவதாரத்திலேயென்றும், அத்தைப்பற்ற ஆழ்வார்களெல்லாரும் ப்ரபத்திபண்ணிற்று இவ்விஷயத்திலே யென்றும், இவ்விஷயத்திலே யெல்லாகுணங்களும் புஷ்கலங்கள் என்றும், விசேஷித்துப்ரபத்திக்கபேக்ஷிதகுணங்கள்விசதமாகப்ரகாசிப்பதிங்கேயென்றும், இதுதான்தன்னுடைய கைபேக்ஷியாதிகளை யழியமாறி, தன்னை ஆதரிப்பாரை யாதரித்துக்கொண்டிகிற ஸ்தலமென்றும், பரத்வாதிகளோரொருப்ரகாரத்தாலே துர்லபம் இது ஸர்வப்ரகாரஸுலபமென்றும், இவ்வளவேயன்று இவ்விஷயம் ருசிஜநகமுமாயுபாயோபேயமுமாயிருக்குமென்றும், சொல்லப்பட்டது ; இத்தாஹுபாயோபேயங்களிரண்டிலும் தானேயாய், ஸ்வேதரவிஷயவிரக்திபூர்வகமாக ஸ்வவிஷயருசியை ஜநிப்பிக்குமதாய், ஸர்வஸுலபமாய், தனபடிகளை யழியமாறிக்கொண்டு தன்னையாதரிப்பாரையுமாதரிக்குமதாய், ப்ரபத்த்யபேக்ஷிதகுணஜ்ஞவலமாய், ஸமஸ்தகுணஸம்பூர்ணமாய், ப்ரபந்நஜநகூடஸ்த்தர்க்கு உபாயவரணவிஷயமாயிருந்துள்ள அர்ச்சாவதாரமே ப்ரபத்திக்கு கியதவிஷயமென்றதாய்த்து.

சக. (ப்ரபத்திக்கு தேசகியமும்) என்று தொடங்கி, இவ்வளவுமுபாயவரணத்திகையான ப்ரபத்தியினுடைய தேசகாலாதிகியமாபாவமும் விஷயகியமும் தர்சிப்பிக்கப்பட்டது ; இப்படி விஷயவிசேஷத்தை தர்சிப்பித்தவநந்தரம் பகவச்சாஸ்த்ராதி ஸித்தமான வதிகாரிவிசேஷங்களையும் ப்ரகாசிப்பிக்கவேணுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி, அதிகாரிவிசேஷத்தை யருளிச்செய்கிறார், (இதில் ப்ரபத்திபண்ணுமதிகாரிகள் மூவர்) என்று. அதாவது ஸைலப்ப்யாதிகுணபூர்த்தியாலே ப்ரபத்திக்கு கியதவிஷயமான இவ்வர்ச்சாவதாரத்தில் ப்ரபத்திபண்ணுமதிகாரிகள், ப்ரபதநஹேதுபேதத்தாலே மூன்றுவகைப்பட்டிருப்பர்களென்கை.

சஉ. அவர்களாரென்னுமாகாங்க்ஷையிலே யருளிச்செய்கிறார், (அஜ்ஞரும்) என்றதுதொடங்கி. (அஜ்ஞ)ராகிறார் - பகவல்லாபத்துக்குறுப்பாக ஸாதநாநுஷ்டாநம் பண்ணுகைக்கீடான ஜ்ஞாநமில்லாதவர்கள்; அஜ்

ஆ.—சூ. இதரஸாதகங்களறியவுமநுஷ்டிக்கவு மரிதென்றும்(அஜ்ஞாநத்தாலே) ஸாதகாந்தரங்களை விட்டு, அவை யிரண்டுக்குமெளிதான ப்ரபத்திபண்ணும்(ப்ரபக்தர்) ஸ்த்தூலதர்சிகளான (அஸ்மதாதிகள்) என்று துச்சீகரிக்கிறார்; இதரஸாதகம் ஸ்வரூபத்துக்கப்ராப்தம், ப்ரபதகம் ஸ்வரூபப்ராப்தமென்றறியாமையாகிற அஜ்ஞாநத்தாலே ப்ரபக்தரென்றும் யோஜிப்பர்கள்; துஷ்கரத்வாதிப்ரபத்தியால் விமுகை இரண்டுக்குமொக்கும்; அஜ்ஞாநமசக்திக்குபலக்ஷணம். ஸாதகாந்தரம் பரதந்த்ர ஸ்வரூபகாசகம், ப்ரபதகம் ஸ்வரூபாநுரூபமென்கிற (ஜ்ஞாநாதிக்யத்தாலே ப்ரபக்தர்) நாதமுநிகள் துடக்கமான (பூர்வாசார்யர்கள்). பகவத்ப்ரஸாதலப்த்தையான பக்தியின் பாரதந்த்ர்யஜ்ஞாநகாலுஷ்யத்தாலே (ப்ரபக்தர்) ''மய்வமதிகலமரு''ளிப்பெற்ற (ஆழ்வார்கள்).

சூ. அஜ்ஞாநத்தாலே ப்ரபந்நர் அஸ்மதாதிகள்;
ஜ்ஞாநாதிக்யத்தாலே ப்ரபந்நர் பூர்வாசார்யர்கள்;
பக்திபாரவச்யத்தாலே ப்ரபந்நர் ஆழ்வார்கள்.

ஜீ.—ஞாநமசக்திக்குமுபலக்ஷணம்;(ப்ராபகாந்தரபரித்யாகத்துக்குமஜ்ஞாநாசக்திகளன்று) என்று மேலே மிவர்தாமே யருளிச்செய்கிறரிறே. (ஜ்ஞாநாதிக)ராகிறர்-ஜ்ஞாநசக்த்யாதிகளுண்டாயிருக்கச்செய்தேயும், பகவதத்யந்தபரதந்த்ரமான ஸ்வரூபயாதாத்ம்ய தர்சநத்தாலே, உபாயாந்தரங்கள் ஸ்வரூபவிருத்தமென்று பரித்யஜிக்கும்படிக்கிடான ஜ்ஞாநபூர்த்தியுடையவர்கள். (பக்திவிவச)ராகிறர்-ஒன்றையுமடைவுபடவநுஷ்டிக்கக்ஷமரல்லாதபடி பகவத்ப்ரேமாதிசயத்தாலே சிதிலகரணராயிருக்குமவர்கள்.

சூ. இப்படி யிவ்வஜ்ஞாநாதிகளடியாக ப்ரபத்தி பண்ணினவர்கள் இன்னரென்னுமிடங் காணலாமிடமுண்டோ வென்னுமாகாங்க்ஷையிலேஅருளிச்செய்கிறர், (அஜ்ஞாநத்தாலே) என்று தொடங்கி. (அஜ்ஞாநத்தாலே ப்ரபந்நர்) என்றது-இதரோபாயாநுஷ்டாநத்திலிழிகைக்கு ஈடான ஜ்ஞாநாதிகள் முதலிலே யில்லாமையாலே, அகர்யகதிகளாய்க்கொண்டி பகவத்விஷயத்திலே பரந்யாஸம் பண்ணினவர்களென்றபடி; (அஸ்மதாதிகள்) என்று ஸ்வகைச்யாநுஸந்தாநத்தாலே மத்தாதிகாரிகளோடே தம்மையுங்கூட்டி யருளிச்செய்கிறர். (ஜ்ஞாநாதிக்யத்தாலே ப்ரபக்தர்) என்றது – உபாயாந்தரங்கள்ஸ்வரூபகாசகமென்று கடுங்கும்படியானஸ்வரூபயாதாத்ம்யதர்சநத்தால் வந்த ஜ்ஞாநபூர்த்தியாலே அகர்யகதிகளாயக்கொண்டி, ஸ்வரூபாநுரூபமாக பகவதேகாந்தபரரானவர்களென்றபடி;(பூர்வாசார்யர்களர)கிறர் - நாதயாமுநயதிவராதிகள்.(பக்திபாரவச்யத்தாலே ப்ரபக்தர்) என்றது - பகவத்ப்ரேமபௌஷ்கல்யத்தாலே, ''காலாழும் நெஞ்சழியும் கண்சுழலும்'' என்றும் ''இட்டகாலிட்டகை'' என்றும் சொல்லுகிறபடியே சிதிலகரணராயிருக்கையாலே, ஸாதகாநுஷ்டாநத்துக்கு ஆளன்றிக்கே அகர்யகதிகளாய்க் கொண்டு, அவன்பக்கலிலே பரஸமர்பணம் பண்ணினவர்களென்றபடி; பக்திபாரவசர்க்கு ஸாதகாநுஷ்டாநம் பண்ணப்போகாதென்னுமிடம், ''உன்னைக்காணுமவாவில் வீழ்த்து நானெங்குத்தேனுமல்லேன்''என்றும்''என்கொளவன்'' என்கிறபாட்டிலும் ஆழ்வார் ஸுஸ்பஷ்டமாக வருளிச்செய்தாரிறே.

ஆ.—சச. அஜ்ஞாகாதிஹேதுகமான வதிகாரிபேதோக்திக்கு ஹ்ரு தயமருளிச்செய்கிறார்மேல், (இப்படி) இத்யாதியால். அஜ்ஞாகாதிஹேதுபே தத்தாலே ப்ரபத்த்யதிகாரத்தை இப்படி பிரித்துச் சொல்லுகிறதும், இவ் வதிகாரிகளுக்கு தத்தாமதிகரித்த அஜ்ஞாகாதிஹேதுகப்ரபத்திவிசே ஷங்களிலுண்டான ப்ரதிபத்தி யந்தி விசேஷத்தைப் பற்ற. ப்ராப்தப்ரா ப்த ஸ்வரூப ஜ்ஞாகமில்லாத முற்பட்டவர்களுக்கு அஜ்ஞாகஹேதுக ப்ர பத்தியிலும் துஷ்கரத்வப்ரதிபத்தி கடக்கிலும், ப்ராப்தப்ராப்த ஜ்ஞாக முள்ள நடுவிலவர்களுக்கு ஜ்ஞாகாதிக்யஹேதுக ப்ரபத்தியிலும் ஸ்வரூப ஜ்ஞாகம் கடையாடிலும், பக்திபரவசரான பிற்பட்டவர்களுக்கு பக்திபார வச்யஹேதுக ப்ரபத்தியிலும் கிஷ்டடையாயிருக்குமென்றபடி.

சச. இப்படி சொல்லுகிறதும் ஊற்றத்தைப்பற்ற.

ஜீ.—சச. இப்படி அஜ்ஞாகாதிகளிலோரொன்றே இவர்களுக்கு ப்ர பதகஹேதுவாகச் சொல்லுகைக்கு மூலமின்னதென்கிறார், (இப்படி) என்று தொடங்கி, அதாவது அஜ்ஞாகாசக்திகளும் ஸ்வரூபயாதாத்ம்யஜ்ஞாகமும் பகவத்ப்பக்தியுமாகிற இவை மூன்றிலும், மூவர்க்குமவ்வயமுண்டாயிருக்கச் செய்தே ஓரொன்றே இவர்களுக்கு ப்ரபதகஹேதுவாகச் சொல்லுகிறதும் இவற்றிலோரொன்றே இவ்வதிகாரிகள்பக்கல் உறைத்திருக்கையாலே யென்கை. இத்தால் முற்பட்டவர்கள்பக்கல் ஜ்ஞானபக்திகளிரண்டும் குறைத்து அஜ்ஞாகமே மிஞ்சியிருக்கும்; நடுவிலவர்கள்பக்கல் அஜ்ஞாக மற்பமாய் பக்தியுமளவுபட்டு ஜ்ஞாகமே மிஞ்சியிருக்கும்; பிற்பட்டவர்கள் பக்கல் அஜ்ஞாகமத்யற்பமாய் ஸ்வரூப ஜ்ஞாகமும் குறைவற்றிருக்கச் செய்தே ப்ரேமமே கரைபுரண்டிருக்கும்; ஆகையாலெலலாம் எல்லார்பக் கலிலுமுண்டேயாகிலும், அற்பங்களானவை கிடக்கச்செய்தே அதிக மானதுவே பவ்வவர்க்குப் ப்ரபதக ஹேதுவாமென்றதாய்த்து.—இந்த யோஜகைக்கொருகுறையுண்டு - "மயர்வறமதிநலம் பெற்ற வாழ்வார்களுக் கும், அஜ்ஞாகம் கிறிது கிடக்கிறதுண்டென்று கொள்ளவேண்டிவருகை யாலே: ஆனால் செய்வதென் என்னில், (ஊற்றத்தைப் பற்ற) என்கிற வித்தையநுஸந்தாகபரமாக்கி யோஜிக்குமளவிலிவிவிரோதமில்லை; அப் போது (இப்படி) இத்யாதிக்கு அஜ்ஞாகாசக்திகளும் ஸ்வரூபயாதாத்ம்ய ஜ்ஞாகமும் பகவத்பக்தியுமாகிற விம்மூன்றினுடையவு மநுஸந்தா நம் மூவர்க்குமேதேனுமொருபடி யுண்டாயிருக்கச்செய்தே, ஓரொன் றே யிவர்களுக்கு ப்ரபதகஹேதுவாகச் சொல்லுகிறதும், இவற்றிலோ ரொன்றிலே யிவ்வதிகாரிகளுக்கூற்றமாகையாலே என்று பொருளாகக கடவது; அதாவது அகங்யதிகளாய் ப்ரபந்நராகைக்குடலான அஜ்ஞா நாதித்ரயாநுஸந்தாநமும்மூவர்க்குமுண்டானாலும், மூன்றிலும்வைத்துக் கொண்டு ப்ரசுரமானதே தந்தாமுக்கு அகங்யதிகளாய் ப்ரபத்திநிலிழி கைக்குஹேதுவாகவநுஸந்தித்திருக்கையாலே யென்றபடி. இதில் ப்ரத மாதிகாரிகளுக்கு அஜ்ஞாநாநுஸந்தாநம் ஸ்வரஸம்; நடுவுசொன்னவர் களுக்கும் ப்ராமாணிகராகையாலே அஜ்ஞாநத்தினுடைய ஸ்வாஸநி வருத்தி கூடாமையால் அஜ்ஞாநாநுஸந்தாநங்கூடும்; பிற்பட்டவர்கள் "மயர்வறமதிநலம்பெற்றவர்களாகையாலேஅஜ்ஞாநாநுஸந்தாநம்கைய கிபந்தநமாமித்தனை.

ஆ.—சரு. இந்த ஹேதுத்ரயத்தின் காரணத்ரயத்தை யருளிச்செய்கி ரூர்மேல். இந்த அஜ்ஞாநாதிகளில் அஜ்ஞாநாசக்திகள் அசித்தத்த்வத்தை ப்பற்றிவரும், துர்ஜ்ஞேயத்வதுஷ்கரத்வங்கள் ப்ராக்ருதகரணஸங்கோச கிபந்தகமாய் வருகையால்; ஜ்ஞாநாதிக்யம் ஆத்மஸ்வரூபத்தைப்பற்றி வரும், ப்ரபத்யப்ராப்திகள் ஸ்வரூபாநுஸந்தாநகிபந்தகமாய் வருகை யால்; பக்திபாரவச்யம் ஈச்வரதத்த்வத்தைப்பற்றிவரும், பாரவச்யம் பகவத்வைலக்ஷண்யஜ்ஞாநகிபந்தகமாய் வருகையால்.

சசு. இந்தபேதங்கண்டவிடமுண்டோவென்ன உண்டென்கிரூர், (“என்னுன்”) இத்யாதியால். “என்னுன் செய்கேன்” என்கிற வாழ்வா ருடைய ப்ரபதநோக்தியிலே, அஜ்ஞனு கானென்செய்கேன், அப்ராப்த னுனு கானென்செய்கேன், பக்திபரவசனுன கானென்செய்கேன், என்றிம் மூன்றுபேதமுமுண்டு.

சது. இம்மூன்றும் மூன்றுதத்த்வத்தையும் பற்றிவரும்.

சசு. “என்னுன்செய்கேன்” என்கிறவிடத்தில் இம்மூன்று முண்டு.

ஜீ.—சரு. இவ்வஜ்ஞாநாதித்ரயத்துக்கும் காரணமின்னதென்கிரூர், (இம்மூன்றும்) என்றுதுடங்கி. (மூன்று தத்த்வத்தையும்பற்றிவரும்) என்றது ஸாதநாநுஷ்டாநாதிகளில் அஜ்ஞாநசக்திகளுமூலம், கர்மகிபந்தகமானவ சித்ஸம்பந்தமாகையாலே அஜ்ஞாநம் அசித்தத்த்வத்தைப்பற்றிவரும்; இத ரஸாதகங்களில் ஸ்வரூபவிரோதித்தமென்றுபரிதபஜிக்கைக்குடானஜ்ஞாநபூர் த்திக்கடி, மத்யமபதத்தில் சொல்லுகிறஆத்மஸ்வரூபயாதாத்ம்யதர்சந மாகையாலே, ஜ்ஞாநாதிக்யமாத்மதத்த்வத்தைப்பற்றிவரும்; ஒன்றையு மடைவுபடவநுஷ்டிக்கமாட்டாதபடி காரணசைதில்யத்தைபண்ணும்பக்தி விவ்ருத்திக்குக்காரணம் “காதல்கடல்புரைய வீளைவிதகாரமாமேனி” என்னும் பகவத்விக்ரஹவைலக்ஷண்யமாகையாலே, பக்திபாரவச்யம் பக வத்தத்த்வத்தைப்பற்றிவருமென்றபடி.

சசு. அதிகாரித்ரயத்துக்கும் அஜ்ஞாநாதித்ரயத்திலுமக்வயமுண்டா யிருக்க ஓரொன்றே ப்ரபதகஹேதுவாகச் சொல்லுகிறது (ஊற்றதைப் பற்ற) என்றிறே சொல்லிற்று; இப்படிஏகாதிகாரிபக்கலிலே இம்மூன்றுமுண் டென்னுமிடங்காணலாமிடமுண்டோ என்னஅருளிச்செய்கிரூர், (“என் னுன்”) என்றுதுடங்கி. அதாவது எம்பெருமான்தமதுடைய ஆர்திகண் டிரங்கக் காணுமையாலே, தன்னைப்பெறுமிடத்தில் சில ஸாதநாநுஷ்டா நம்பண்ணவேணுமென்றிருந்தாருகக்கொண்டு, உபாயாந்தராநுஷ்டாநத் துக்கு யோக்யதை யில்லாதபடி அஜ்ஞருன கான் என்செய்கேன்; ஜ்ஞாநம் தந்தோமே யென்னில், நீதந்த ஜ்ஞாநத்தாலே ஸ்வரூபபாரதந்த்ர்யத்தை யுணர்ந்து ஸாதநாநுஷ்டாநமபேக்ஷிதமென்றிருக்கிற நான் என்செய் கேன்; ஸ்வரூபத்துக்குச் சேராதாகிலும் உன்னைப்பெறலாமாகில் அது தன்னை யநுஷ்டிக்கலாய்த்திறே; ஜ்ஞாநமாத்ரத்தைத் தந்தாயாகில், பக்திரூபபந்தஜ்ஞாநத்தைத் தருகையாலே ஒன்றையுமடைவுபட வநுஷ்ட் டிக்க க்ஷமனல்லாதபடி பக்திபரவசனுன நான்என்செய்கேனென்று மூன்றும் ஆழ்வார்க்கு விவக்ஷிதமாகையாலே, இவ்விடத்திலே யிம்மூன்றுமுண் டென்கை; ஆகையாலிவ்விடத்திலே காணலாமென்றுகருத்து.

ஆ.—சள. அந்த ஸ்ருதியில் பக்திபாரவச்யமொன்றையுமேபற்றி ப்ரபத்திவருமென்றே கொள்ளவேணும், அஜ்ஞாநாப்ராப்திகள் பாரவச்யத்தாலே ஜ்ஞாநவிஷயமாகமாட்டாமையால்.

சஅ. அசித்தையும் ஆத்மாவையும்பற்றி வருமதில், பகவத்வைலக்ஷண்யத்தைப்பற்றி ப்ரபந்நாகாம் அதுவேமுக்ய்ம; மற்றையவையிரண்டும் கௌணமென்கிறார்.

சக. உக்தார்த்தத்துக்கு ப்ரமாணோபாதாநம் பண்ணுகிறார் மேல், "அவிद्याதோ தேவே பரிபூர்ணதயா வா விதிதயா ஸ்வபக்தேர்பூம்நா வா ஜகதி கதிமக்யாமவிதுஷாம்। கதிர்கம்யச்சாலை ஹரிரிதி ஜிதந்தாஹ்வயமஹோரஹஸ்யம் வ்யாஜஹ்ரே ஸ கலு பகவாக் சௌநகமுநிः" என்கிற ச்லோகத்தில் "அவிद्याதः" என்று ஜ்ஞாந

சள. அங்கொன்றைப்பற்றி யிருக்கும்

சஅ. முக்யமதுவே.

சக. "அவிद्याதः" "அவித்யாதः" என்கிற ச்லோகத்திலே

ஜீ.—சள. ஆனல் இமமூன்றுமவ்விடத்தில் ப்ரபத்திகாரணமாகிறதோ வென்ன(அங்கொன்றைப்பற்றியிருக்கும்)என்கிறார்; அதாவதுஅவ்விடத்தில் ப்ரபத்தியானது மூன்றிலும் வைத்துக்கொண்டின்றியிருக்கிற பக்திபாரவச்யத்தையே தனக்கு ஹேதுவாகப்பற்றியிருக்குமென்றபடி.

சஅ. இத்தஹேதுத்ரயமடியாக வரும் ப்ரபத்திகளில் முக்ய்மே தென்ன (முக்ய்மதுவே) என்கிறார்; அதாவது - பக்திபாரவச்யமடியாக ப்ரபத்திபண்ணுமிடத்தில் ப்ராப்யருசி கண்ணழிவற வுண்டாகையாலே யதுவே முக்ய்மென்றபடி.

சக. இவ்வதிகாரித்ரயத்துக்கும் ப்ரமாணமுண்டோவென்ன ப்ரதமம் பட்டருளிச்செய்ததொரு ச்லோகத்தை உதாஹரிக்கிறார், ("அவிद्याதः" "அவித்யாதः") என்றுதுடங்கி, "அவிद्याதோ தேவே பரிபூர்ணதயா வா விதிதயா ஸ்வபக்தேர்பூம்நா வா ஜகதி கதிமக்யாமவிதுஷாம்। கதிர்கம்யச்சாலை ஹரிரிதி ஜிதந்தாஹ்வயமஹோரஹஸ்யம் வ்யாஜஹ்ரே ஸ கலு பகவாக் சௌநகமுநிः" இச்ச்லோகார்த்தம்ஜிதந்தாவ்யாக்யாநோபோத்காதத்திலே "ப்ரபத்திக்கதிகாரிகள்அஜ்ஞரும் ஸர்வஜ்ஞரும் பக்திபரவசருமென்று த்ரிவிதமாக பட்டருளிச்செய்தாரிறே" என்றுதுடங்கி, 'அஜ்ஞனுகிறான் பகவல்லாபத்துக்கு தன்பக்கலில் ஜ்ஞாநசக்திகளில்லாதவன்; ஸர்வஜ்ஞனுகிறான் தேசகாலவஸ்துக்களால் பரிச்சேதிக்கவொண்ணாத வைபவத்தையுடையவன் ஈச்வரனென்றிருக்கையாலே அகர்யஸாத்யனென்றிருக்குமவன்; பக்திபரவசனுகிறான் ஜ்ஞாநசக்திகளுண்டாயிருக்கச்செயதே அடைவுபடவநுஷ்டிக்கமாட்டாதவன்; இவர்கள் மூவரும் பகவத்விஷ்யமொழிய வேறுபாயமுண்டென்றறியாதவர்கள்; இவர்களுக்கு ப்ராபகனுமாய் ப்ராப்யனுமாயிருக்கும் ஸர்வேச்வரன்'என்று ஜிதந்தை என்றுபேரையுடைத்தான மந்த்ரஹஸ்யத்தை, ஸர்வஜ்ஞனுஸ்ரீசௌநக

ஆ.—ஹேதுகப்ரபத்தியையும் "தேவே பரிபூர்ணத்வே வா விதேயே" "தேவே பரிபூடதயா வா விதிதயா" என்று ஜ்ஞாநாதிக்யஹேதுகப்ரபத்தியையும், "ஸ்வதந்த்ரோபாயோ வா" "ஸ்வபக்தேர்ப்பூம்நா வா" என்று பக்திபாரவச்ய ஹேதுகப்ரபத்தியையும் சொல்லிற்று.

சூ0. "இமம் சரணமஜ்ஞாநாமிதமேவ விஜாநதாம்। இமம் திதீர்ஷ தாம் பாரமிதமாநாத்ந்ய மிச்சதாம்" "இதம் சரணமஜ்ஞாநாமிதமேவ விஜாநதாம்। இதம் திதீர்ஷ் தாம பரமிதமாநாக்ந்யமிச்சதாம்" என்கிற ச்லோகத்திலும் அஜ்ஞாந விஜ்ஞாநதிதீர்ஷைகளாலே இம்மூன்றதிகாரமுமுக்தமென்றிவ்வளவாக

இம்மூன்றும் சொல்லிற்று.

சூ0. "இதம் சரணமஜ்ஞாநாம்."

ஜீ.—பகவான் வ்யாக்யாநம்பண்ணப்பெறுவதேயென்கிறார்" என்றுச்சான் பிள்ளையருளிச்செய்தார். (ஜ்ஞாநாதிக்யத்தாலே ப்ரபத்நர்) என்கிறவிடத்தில் ஸ்வரூபயாதாத்ம்யஜ்ஞாநம் ப்ரபதநஹேதுவாகச்சொல்லிற்று, இந்த ச்லோகத்தில் பலவதநத்யஸாத்த்யத்வஜ்ஞாநம் ப்ரபதநஹேதுவாகச் சொல்லிற்று, ஆகையாலிரண்டும் ஜ்ஞாநாதிகர்க்கு அகிஞ்சநத்வபூர்வக மான ப்ரபதநத்துக்கு ஹேதுவாமென்று கொள்ளவேணும்; கிழுமிதுதான யர்த்தமானலோவென்னிலொண்ணாது, (இம்மூன்றும் மூன்று தத்த்வத்தையும்பற்றி வரும்) என்றத்தோடி சோமையால்.

சூ0. அகத்தரமிவ்வர்த்தவிஷயமாக அகிலஜகந்மாதாவாய் ஆப்ததமையான பிராட்டி, லக்ஷ்மீதந்த்ரத்திலருளிச்செய்த வசநத்தை உபாதாகம்பண்ணுகிறார், ("இமம் சரணமஜ்ஞாநாம்") ("இதம் சரணமஜ்ஞாநாம்") என்று. "இமம் சரணமஜ்ஞாநாமிதமேவ விஜாநதாம்। இமம் திதீர்ஷ தாம் பாரமிதமாந ந்யமிச்சதாம்" "இதம் சரணமஜ்ஞாநாமிதமேவ விஜாநதாம்। இதம் திதீர்ஷ்தாம் பாரமிதமாநக்த்யமிச்சதாம்" இந்த ச்லோகத்தில் "இதம்" என்று பராமர்சிக்கிறது கிழ்ச்சொன்ன சரணகதியை; "அபாயோபாயநிர்க்ரு மத்ய்யமாம் ஸ்திமாஸ்திதா। சரணாகதிரக்ரைஷா ஸம்ஸாரார்ணவதாரிணீ" "அபயோபாயகிர்முக்தா மத்தயமாம ஸ்த்திதிமாஸ்த்திதா। சரணகதிரக்யைஷா ஸம்ஸாரார்ண வதாரிணீ" என்றிறே கிழ்ச்சொல்லின்றது; லிங்கவ்யத்யயம் சரணசப்தவிவக்ஷையாலே; இதில் அஜ்ஞஸ்வஜ்ஞர்களை ஸ்ப்புடமாகச்சொல்லுகையாலே மேல் பக்திபரவசரைச் சொல்லுகிறதென்று கொள்ளவேணும்; "இமம் திதீர்ஷ தாம் பாரம்" "இதம் திதீர்ஷ்தாம் பாரம்" என்றது சடக்கெனவ கிஷ்டகர்வருத்தி பிறக்கவேணுமென்னும் த்வரையுடையார்க்கென்றபடி; "ஆந ந்யமிச்சதாம்" "ஆகத்யமிச்சதாம்" என்றது ஸ்வரூபப்ராப்த பரிபூர்ணபகவதநுபவத்தைப் பெற்றாலல்லது தரிக்கமாட்டாதார்க்கென்றபடி; இவையிரண்டும் பக்தியினுடைய பூமாவாலே வருமவையிறே; பக்திபாரவச்யமுபாயாந்தராநுஷ்ட்டாநத்தில் அசக்திக்குமுறுப்பாய், அநிஷ்டநிவ்ருத்தியினுமிஷ்டப்ராப்தியினுமுண்டான விளம்பாக்ஷமதைக்குமுடலாயிறே யிருப்பது; அதில் விளம்பாக்ஷமதைக்குடலானவாகாரத்தை இந்த ச்லோகத்தில் சொல்லுகிறது; ஆனால், கிழ் அசக்திக்குடலாகவன்றோசொல்லிப்போந்தது, அதுக்கிது ப்ரமாணமாமோவென்னில், அதிகாரித்வித்தயம் தர்சிப்பிக்கிறவளவே இவ்விடத்திலபேக்ஷிதமாகையாலே இது ப்ரமாணமாகச் சொல்லத்தட்டில்லை; "அவிஜ்ஞாந" "அவித்யாத" என்கிற ச்லோகத்தில் ஜ்ஞாநாதிக்யத்துக்குடலாகச் சொன்னதும் கிழ்ச்சொல்லி

ஆ.—அர்சாவதாரத்தில் ப்ரபத்திபண்ணுமதிகாரிவிசேஷங்களை யருளிச் செய்து,

நுக. அதில் பக்திபரவசர்க்கு பாரவச்யபாகவிசேஷத்தாலே இப் ப்ரபத்திதான் குலையுமென்கிறார் மேல், (பக்திதன்னிலே) இத்யாதியால். ப்ரபத்தியிலே மூட்டுமதான ஸத்தாபிபத்தப்ரபத்திதன்னிலே, க்ருதப்ரப த்த்யத்த்யவஸாயபஞ்ஜகமான புருஷப்ரபதாதிப்ரேரகத்வாதிசயரூபாவஸ் த்தாபேதமும் பக்த்யுத்பாதகேச்சாநுகுணமாகப் பிறக்தவாறே, ஸக்ரு த்க்ரணீயமாய் உபாயார்தரஸ்பர்சகத்தமபேரூத பூர்வக்ருதமான விப்ர பதகத்தான், சணக்கியிறகண்ட ப்ரஹ்மாஸ்த்ரம்போலே கிலேகுலையக்கடவ தாயிருக்கும்.

நுஉ. இப்படி ப்ரபத்தியிலே மூட்டுவது குலைப்பதாய்க்கொண்டு, ஒரு படிப்பட்டிராமை பக்திக்குள்ளதொன்றென்கிறார், (தன்னைப்பேணவும்) இத்யாதியால். ''காறை பூணும்...தன் கோவைச்செவ்வாய் திருத்தும்'' என்று தன்னைப்பேணவும்பண்ணும்; ''அயர்க்கும்'' என்று ஸ்வரஸங்கார மர்த்தஹேதுவாய்த்தோ வென்று மோஹம் வீணை ''தேறி'' என்றத்த

நுக. பக்திதன்னிலே யவஸ்தாபேதம் பிறந்தவாறே
இதுதான் குலையக்கடவதா யிருக்கும்.
நுஉ. தன்னைப்பேணவும்பண்ணும் தரிக்கவும்பண்ணும்.

ஜீ.—வக்ததும் பிக்மாயிருக்கச்செய்தே, அதிகாரித்ரைவித்த்யத்துக்கு ப்ரமாணமாகவத்தைச் சொன்னப்போலே.

நுக. ஆக ப்ரபத்த்யதிகாரித்ரைவித்த்யத்துக்கு ப்ரமாணங்காட்டினு ராய்கின்றார்க்கிழ். இந்த த்ரிவிதப்ரபத்தியிலும்பக்திபாரவச்யப்ரபத்தியே முக்யமென்றிறே கிழ்சொல்லிற்று; ஏவம்பூதப்ரபத்திநிஷ்டரானவர் கள் தங்கிஷ்டை குலைக்து பகவல்லாபார்த்தமாக ஸ்வயத்நத்திலே மீளுவது, அவன்வரக்கொள்ள அவனியுபேக்ஷிப்பதாகிற விவற்றுக்குதிர நுமேதென்ன வருளிச்செய்கிறார், (பக்திதன்னிலே) என்றுதுடங்கி. (பக்தி தன்னிலேயவஸ்தாபேதம் பிற)க்கையாவது காரணசைதில்யத்தாலே ஸ்வயத்நக்ஷமானறிக்கே, அவனேயுபாயமாகவத்த்யவஸித்து, அவன் வரவு பார்த்திருக்குமவஸ்தையளவன்றிக்கே, கண்ணஞ்சுழியிட்டு எதேனு மொருபடியாலேயாகிலும்அவனியிப்போதே பெறவேணுமென்னு மதிமாத்ரத்வரावஸ்தைவினைகை. (இது) என்று ப்ரபத்தியைச்சொல் லுகிறது. தாத்ருசாவஸ்தைபிறக்தால் ப்ரபத்தி(குலை)கையாவது ''என் ஞன்செய்கேன்'' என்று ஸ்வப்ரவருத்தியிலேயவயமற்று பகவதி க்ஷேபராய் நிருக்குமிருப்புக்குலைகை.

நுஉ. இப்படி ப்ரபத்திநிஷ்டைகுலையும்படி பிறந்த பக்தியும் அவஸ் த்தாபேதம்விளைக்குமத்தையருளிச்செய்கிறார், (தன்னை) என்றுதுடங்கி. (தன்னைப் பேணப்பண்ணு)கையாவது-''காறைபூணும்'' இத்யாதியில் படியே அவன்வரவுக்குடலாகத் தன்னையலங்கரிக்கும்படி பண்ணுகை; அதாவது பகவல்லாபார்த்தமாக ஸ்வயத்நத்திலே மூட்டுமென்றபடி; இது மடலெடுக்கைமுதலானவற்றிலே மூட்டுமதுக்குமுபலக்ஷணம்; (தரிக்கப் பண்ணு)கையாவது-அரைக்ஷணமவனியொழியதரிக்கமாட்டாமையாலே, அவன்வரவுக்குடலாக ஸ்வயத்நத்திலே மூளும்படிபண்ணினவதுதானே, அவன்வரக்கொள்ள விளம்பரோஷத்தாலே ''போகுகம்பி'' ''கழகமேறல் கம்பி'' என்று அவனியுபேக்ஷித்து தள்ளி தரித்திருக்கும்படி பண்ணுகை. ஆக இவையிரண்டாலும் ''என்னஞ்செய்கேன்'' என்றும் ''தரியேனினி''

ஆ.—க்ஷணத்திலே அத்திமதசையில்போல் மேல்மேலன தெளிவுபிறந்து, இத்த தசையில் வாராதொழியாயென்று தரிக்கவும்பண்ணும்; இப்படி காகாஸ்வபாவத்தை விலக்கை பக்திக்குள்ளதொன்று.

நக. இத்த ஸ்வபாவம் பக்திவிஷயத்தைப்பற்றி வருமவையெல்லாத் திலுங் காணலாமென்கிறார் மேல், (இத்த ஸ்வபாவம்) இத்யாதியால். பல ஸ்வபாவத்தை விலக்கையாகிற வித்த ஸ்வபாவவிசேஷங்கள், ''வல்வினை யேனையீர்கின்ற குணங்களையுடையாய்'' ''கோவித்தன்குணம்பாடியாவி காத்திருப்பேனே'' என்று பாதகமாயும் தாரகமாயும் போருகிற கல்யாண குணங்களிலும், ''கண்ணன் நாமமே குழறிக்கொன்றீர்'' ''மடக்கிளியைக் கைகூப்பி வணங்கினாளே'' என்று ஸாத்மியாதும் ஸாத்மித்தும் போருகிற

நக. இந்த ஸ்வபாவவிசேஷங்கள் கல்யாணகுணங்களிலும்

ஜீ.—எண்ணுமிருக்குமிருப்புக்கு ப்ரதிகோடியை விலக்குமென்றபடி. ஆகையால் ப்ரபத்திநிஷ்டைகுலுக்கு ஸ்வப்ரவ்ருத்யாதிகளில் இழி கைக்கடி பக்தியினுடையவஸ்த்தாபேதமென்று கருத்து.

நக. (தன்னைப்பேணவும்பண்ணும் தரிக்கவும்பண்ணும்) என்று எம்பெருமான் வருகைக்குடலாக க்ருஷிபண்ணுகையும், அவன் வரக்கொ ள்ள அவனியுபேக்ஷிக்கையுமாகிற பரஸ்பரவிருத்தஸ்வபாவங்களே விலக்கும்படியையிறே சொல்லிற்று; இப்படி பக்தியானது ஸ்வாவஸ்த்தரவி சேஷங்களாலே சேதநர்க்கு விலக்கும் பரஸ்பரவிருத்தஸ்வபாவங்கள் தத்விஷயமாத்ரத்திலன்றிக்கே, தத்ஸம்பந்திவஸ்துக்கள்விஷயமாகவுங் காணலாமென்கிறார் மேல், (இத்த) என்றுதுடங்கி. (இத்த ஸ்வபாவவிசே ஷங்கள் என்று கீழ்சொன்னவைதன்னையே சொல்லுகிறதன்று, இப்படிப் பட்டஸ்வபாவவிசேஷங்களென்றபடி; அவையாவன-அநுபாவ்யவிஷயமோ ருபடிப்பட்டிராகிற்கச்செய்தே அத்தையநுபவிக்கிறவிவர்களுக்கு தாரக மாய்த்தோற்றுகையும்பாதகமாய்த்தோற்றுகையும்.(கல்யாணகுணங்கள்) இத்யாதி. ''கோவித்தன்குணம்பாடியாவிகாத்திருப்பேனே'' என்று தாரகமாகவும், ''வல்வினையேனையீர்கின்றகுணங்களையுடையாய்'' என்று பாதகமாகவும் சொல்லுகையாலே கல்யாணகுணவிஷயமாகவும், ''சரங் களாண்டதண்டாமரைக்கண்ணனுக்கன்றியென்மனந்தாழ்துகில்லாதே'' என்று தாரகமாகவும், ''சரங்களே கொடிதாயடுகின்ற'' என்று பாதகமா கவும் சொல்லுகையாலே திருச்சரவிஷயமாகவும், ''திருமாலிப்பாடக் கேட்டு மடக்கிளியைக்கைகூப்பிவணங்கினாளே'' என்று தாரகமாகவும், ''கண்ணன்நாமமே குழறிக்கொன்றீர்''என்று பாதகமாகவும் சொல்லுகை யாலே திருநாமவிஷயமாகவும், ''எங்களுக்கேவொருகால்வந்துதவுன் குழலின்னிசை போதராயே'' என்று தாரகமாகவும், ''அவனுடைத்திங் குழலீருமாலோ'' என்று பாதகமாகவும் சொல்லுகையாலே திருக்குழ லோசைவிஷயமாகவும் காணலாமென்றபடி. என்றுமொக்க போக்யங்களா யிருக்துள்ள கல்யாணகுணதிகள் தாரகமாய்த்தோற்றுவது பாதகமாய்த் தோற்றுவதாகிறது, அதுபோக்தாக்களானவிவர்களுடைய ப்ரேமஸ்வபாவ விசேஷங்களாலேயிறே; அல்லது குணதிகளின் ஸ்வரூபபேதத்தாலன்றே; ஆகையால் பக்த்யவஸ்த்தாபேதஜநிதங்களான ஸ்வபாவவிசேஷங்கள், இவ்வோவஸ்துக்கள்விஷயமாகவுங்காணலாமென்கிறது. குணதிகள் தார கங்களாகவும் பாதகங்களாகவும் பேசுகிறவிடத்தில், இரண்டுமொருவர் பேச்சன்றிக்கேயிருக்கதேயாகிலும், ஆழ்வார்களெல்லாருமேகப்பக்குதி

ஆ.—திருநாமங்களிலும், ''ஶ்ரீமந் நாராயண'' ''சிங்கம் பிங்கம் ஸரைர்தக்தம்'' ''எரிசிதறும் சரத்தால்'' ''சரங்களாண்ட'' என்று சேதநபேதநாதிமுகத்தாலுமுகாலும் ப்ராகூலரை முடித்தமநகூலரை வாழ்வித்தும் போருகிற திருச்சரங்களிலும், ''அவனுடைத் தீங்குழலீருமாலோர்'' ''எங்களுக்கே வொருநாள் வந்ததாய்'' என்று அஸஹ்யமாயும் ஸஹ்யமாயும் போருகிற திருக்குழலோசையிலும் விசேஷஜ்ஞர்க்குக் காணலாம்; பக்திவிஷயபகவத்ஸம்பந்தமுடையவைபோல் பக்திபாரவச்யமும் ப்ரபத்தியிலே மூட்டுவது குலைப்பதாய்க்கொண்டு பலஸ்வபாவத்தை வீளக்கைதத்ஸம்பந்தி வஸ்துஸ்வபாவமென்றபடி; ஆச்சயதோஷத்தால் குலையிலிறே யதிகாரப்ரச்யுதிவருவது.

திருச்சரங்களிலும் திருநாமங்களிலும் திருக்குழலோசையிலுங் காணலாம்.

ஜீ.—களாகையாலும், எல்லாருடையபக்தியும் பகவத்ப்ரஸாதலப்த்தையான பரபக்தியாகையாலும், அத்தபக்திஸ்வபாவவிசேஷங்கள் காட்டுகிற மாத்ரமேயிவ்விடத்திலபேக்ஷிதமாகையாலே விரோதமில்லே. ''சரங்களே கொடிதாயபிகின்ற'' என்கிறவிது பராஜிதராக்ஷஸர்பாகரமன்றே, அத்தை ''சரங்களாண்ட'' என்கைக்கு ப்ரதிகோடியாகச்சொல்லாமோவென்னில், ராமவிஜயம் தமக்கிஷ்டமாகையாலே, அத்தவிஜயத்துக்கிலக்காய்த்தோற்ற ராக்ஷஸர்தசைபிறந்து, பிராட்டிமார்தசைபிறக்து பேசுமாப்போலே, தாமானதன்மைதோற்றுதே தோற்ற ராக்ஷஸர் பாகரத்தாலே விஜயத்தைப்பேசி அநுபவிக்கிறுரென்றிறே இத்திருமொழிக்கு வ்யாக்யாகம் பண்ணியருளுகிறவாசார்யர்களருளிச்செய்வது; ஆகையால் தம்முடைய ப்ரேமஸ்வபாவத்தாலே ததவஸ்தாபகரான பின்பு, திருச்சரங்கள் பாதகமாய்த்ததும் தமக்கேயாய்த்தோற்றிப்பேசுகையாலே, அப்படிசொல்லக்குறையில்லே.—அதவா (தன்னேப்பேணவும் பண்ணும் தரிக்கவும்பண்ணும்) என்றவிவையிரண்டாலும் அவன் தானே வருமளவும் தரியாமல் வரவுக்குடலாக யதிரிக்கப்பண்ணுவது, வரக்கொள்ள ப்ரணயரோஷத்தாலே தள்ளி தரித்திருக்கப் பண்ணுவதாம்படியையிறேசொல்லிற்று; இப்படி விருத்தஸ்வபாவங்களேயொன்றுதானே வீளக்குமென்னுமிது வேறுசிலவிஷயங்களிலும்காணலாமோவென்ன வருளிச்செய்கிறுர், (இந்த) என்று துடங்கி. அதாவதிப்படிப்பட்ட ஸ்வபாவ விசேஷங்கள் '' கோவித்தன்குணம்பாடி'' என்றுதுடங்கி கீழ்சொன்னபடியே ஒருதசையிலே தாரகமாகப்பேசுவது ஒருதசையிலே பாதகமாகப் பேசுவதாம்படி, இவர்களுக்கு தரிப்பும் பாதையுமாகிற விருத்தஸ்வபாவங்களே வீளக்கிற கல்யாணகுணதிகளிலேயும் காணலாமென்கை. ஆக (ப்ரபத்திக்கு) என்றுதுடங்கி இவ்வளவாக ப்ரபத்திவைபவத்தையும், தத்விஷயவைபவத்தையும், ததநிகாரித்ரைவித்யத்தையும், தரிவிதப்ரபத்தியிலும்பக்திபாரவச்யஹேதுகப்ரபத்தியினுடைய முக்யதையையும், அதுதனக்கு ஸ்வஹேதுபூதபக்தியவஸ்தாபேதத்தாலேவரும் குலத்தலையும், அத்தபக்தியவஸ்தாத்தாபேதம் செய்விக்குமம்சங்களேயுமருளிச்செய்தார்.

ஆ.—நு.சை. இத்தஸ்வகதப்ரபத்தி உபயஸ்வரூபலம்பத்தத்துஷ்கமாய்த் தலைக்கட்டுமென்கிறார், (இதுதன்னை) இத்யாதியால். ரக்ஷகன்பண்ணும் ரக்ஷணஹேதுவாக ரக்ஷ்யமானவிவன்பண்ணும் ப்ரபத்திதன்னை உள்ளபடி கிருபித்துப்பார்த்தால், ஹிதைஷியாய் அறியாததசையிலும் ரக்ஷிக்கையாகிற பெற்றபிதாவுக்கு, பிதாபுத்த்ரலம்பத்தமறிந்த ரக்ஷணீயபுத்த்ரன் உபயதாநியைப்பண்ணி என்னை ரக்ஷிக்கவேணுமென்று மார்விலேபொறித்தெழுத்துவாங்கினால், கல்லபிதாவும் கல்லபுத்த்ரனுமாய்த்தென்று, காட்டார் பழிமொழியும் வீணாக்து, உபயலம்பத்தக்கொத்தையும் விணையுமாப்போலே, விசேஷஜ்ஞர் சிரிக்கைக்குமுபயலம்பத்தக்கொத்தையும் விணைக்கைக்குமடியாயிருப்பதொன்று.

நு.சை. இதுதன்னைப்பார்த்தால் பிதாவுக்கு புத்த்ர னெழுத்துவாங்குமாப்போலே யிருப்பதொன்று.

ஜீ.—நு.சை. இப்ப்ரபத்திதனக்கு(தர்மபுத்த்ராதிகளும்)என்றுதுடங்கிமூக்த்தரானவதிகாரிகள்பக்கலிலே ஸாதநதயாநவஷ்ட்டானம் காண்கையாலும், கர்மஜ்ஞாநபக்திப்ரபத்திகள் என்றுபாயங்களோடே ஸஹபடிதமாய்ப் போருகையாலும், "ஸைஷ நாமகாமேந ந ஸாத்யம் ஸாதநாந்தரை: । மயீவ நிஷ்டாம் ஸ்ருணு யத்ஸ்ருஜ்யேந யோ நேந ந ச முக்திதஃ ப்ராப்யதே பரமம் தாம யதோ நாவர்ததே புந: । தேந தேநாப்யதே தத்தக்க்யாஸைவை மஹாமுநே । பரமாத்மா ச தேவை ஸாத்த்யதே புருஷோத்தம:" என்றும் "இமம் சரணமஜ்ஞாநாம்" "இதம் சரணமஜ்ஞாநாம்" என்றும் இப்படியே சாஸ்த்ரங்களித்தை ஸாதகமாகச் சொல்லுகையாலும், உபாயத்வப்ரதிபத்தியோக்யதையுண்டாகையாலே, அத்தை வ்யவர்த்திக்கைக்காக அதுக்குடலான பலவற்றையும் ருளிச்செய்கிறார் மேல்; அதில் ப்ரதமத்திலே இப் ப்ரபத்தியை யுபாயமாகக் கொண்டால் வருமவத்யத்தை தர்சிப்பிக்கிறார், (இதுதன்னை) என்றுதுடங்கி, (இதுதன்னைப்பார்த்தால்) என்றது-இச்சேதநனிச்சவரவிஷயத்தில் பண்ணுமிப்ப்ரபத்திதன்னை யுபாயமாகப்பார்த்தாலென்றபடி.—ஈச்வரன் தன்னை ரக்ஷிக்கைக்கு ஹேதுவாக இச்சேதநன்பண்ணும் ப்ரபத்திதன்னை கிருபித்தால் என்றிங்கனே அகத்த்யாஹாரேண யோஜிக்கவுமாம்; அப்போதுமர்த்தமொக்குமிறே. (பிதாவுக்குபுத்த்ரனெழுத்துவாங்குமாப்போலே யிருப்பதொன்று) என்றது-உத்பாதகனுகையாலே ஹிதைஷியாய், தானறியாததசையிலும் தன்னை ரக்ஷித்துக்கொண்டு போரும் தம்ப்பனுக்கு, புத்த்ரனுவன், தானறிந்ததசையிலே என்னை நீ ரக்ஷிக்கவேணுமென்று எழுத்துவாங்கினால் இரண்டுதலைக்குமுண்டான வுறவுக்குக் கொத்தையாமாப்போலே, ஸ்தாகாரணபூதனும் ஸர்வதசையிலும் ரக்ஷகனுய்க்கொண்டுபோருகிற அகாரவாச்யனை ஸர்வேச்வரனுக்கும் மகாரவாச்யனை விவனுக்குமுண்டான ஸம்பந்தத்துக்கவத்யகரமென்றபடி; (எழுத்துவாங்கு)கையாவது - ரக்ஷகன்பேரைத் தன் மார்பிலே யெழுதிக்கொள்ளுகை.

ஆ.—நிந்.ஆகில்இப்ப்ரபத்திக்கு ஸ்வரூபமாய்த்தானேயென்ன ஸாதநத்வகாரமற்ற கீழ்கின்றவாகாரத்தை யருளிச்செய்கிறார்மேல், (இதுதனக்கு) இத்யாதியால். சரணவரணரூபையானவிப்ப்ரபத்திக்கு ஸ்வாஸாதாரணரூபம், அதிகாரிவிசேஷணமாகையே கீழ்கின்றவேஷமானதன்னை, பலஸாதநமானவுபயமென்ன, ஸ்வய்யாவர்த்யாதிகாரம் குலையும்படி பொருதொழிகை. பரப்ரேரிதமாய் பரதந்த்ரவஸ்துவிசேஷணமானதன்னை ஆபாதஸ்வப்ரதீதிமாத்ரமாய்க்கொண்டு உபாயமென்னப்பொருதிறே; இது வரணபூர்வபாவியுமாய் வரணகந்தரபாவியுமான ஸ்வரூபமென்னவும் உபேயமென்னவும் பொருது; (தன்னைப்பொருது) என்கிற ஸாமாந்யோக்தி, உசிதார்த்தத்தை யிப்படிகாட்டித்தேயாகிலும், உபாயமென்னப்பொருது என்னுமிதுவே ப்ரகரணோசிதம். பரதமானதன்னை ஸ்வதமாக்கப் பொருதென்னுமருளிச்செய்வர்; ஸ்வதமானபோது ஆச்ரயவிஷயதாஷ்கமாய்க்கொண்டு தானழியும்; பரதமானபோது ஆச்ரயவிஷயோத்தேஜகமாய்க்கொண்டு தான் வீறுபடிக்கும்.

நிசு. "ஸ்வஸ்ய த்யாகஸ்ய" "யத்யத் ஸாங்கம் தத்தத் ஸாதநம்" என்கையால் உபாயத்வலக்ஷணமான விதரோபாயத்யாகமாகிற வங்கமிதுக்குண்டேயென்ன, இக்தவங்கத்தினுகாரவிசேஷத்தை யருளிச்செய்து, உபாயத்வத்தை துடைக்கிறார்மேல், (அங்கம்) இத்யாதியால். ஸித்தோபாயஸ்வீகாரத்தைப்பற்ற ச்லோகத்தில் விதேயமான விதரோபாயத்யாகமாகிறவங்கம், த்யாகரூபமான தன்னையொழித்த ப்ரதியோகிஸ்வீகாரரூபமானவற்றை, அதிகாரபங்கம் வாராதபடி பொருதொழிகை; ஸ்வரூபோத்பாதகத்வம், உத்பத்யஸ்வரூபவர்த்தகத்வம், வர்த்திதஸ்வரூப பலப்ரதத்வமாகிற அங்கலக்ஷணமின்றியே, இதரஸ்பர்சாஸஹத்வமாத்ரமேயிறே இத்வங்கத்துக்குள்ளது; ஸ்வீகாரபூர்வபாவித்வமாத்ரங்கொண்டு இத்தையங்கமென்கிறதித்தனையிறே; இதுக்கங்கியாய்த்தோற்றுகிறதுபாயமாகிலிறே இதங்கமாவது; இனி ஸித்தோபாயத்துக்கு அங்கஸாத்யத்வ

நிந். இதுதனக்கு ஸ்வரூபம் தன்னைப்பொருதொழிகை.

ஜீ.—நிந். ஆனலிதுதனக்கு ஸ்வரூபமேதென்ன வருளிச்செய்கிறார், (இதுதனக்கு)என்றுதுடங்கி. (இதுதனக்கு ஸ்வரூபம்) என்றது - இப்ப்ரபத்திதனக்கஸாதாரணகாரமென்றபடி; (தன்னைப்பொருதொழிகை)யாவது - உபாயவரணத்மகமான தன்னை உபாயமென்ன ஸஹியாதபடியாயிருக்கை; அதாவது ஆபாதப்ரதீதியிலொழிய உள்ளபடி கிருபித்தால் ஸ்வஸ்மிந்நுபாயத்வப்ரதிபத்திக்கு யோக்யமாகமாட்டாதபடி யிருக்கை யென்றபடி. அன்றிக்கே (தன்னைப்பொருதொழிகை) என்கிறவிடத்தில் உபாயத்வேக ப்ரதீதமானதன்னைப்பொருதொழிகை என்று அநத்யாஹாரேண யோஜிக்கவுமாம்; இப்படிசொன்னலும் ஸ்வஸ்மிந்நுபாயத்வப்ரதிபத்யஸஹத்வமே பொருளாமிறே.

நிசு. சரமச்லோகத்தில் இத்தை ஸாங்கமாகவிதிக்கையாலே "ஸ்வஸ்ய த்யாகஸ்ய, த்யத்தயாங்கம், தத்தத் ஸாதநம்" என்கிற ந்யாயமிதுக்கும் வராதோவென்ன, அங்கஸ்வரூபத்தை தர்சிப்பிக்கவே அத்த ந்யாயமிங்குவாராதென்று பார்த்து அதுதன்னை யருளிச்செய்கிறார், (அங்கம்) என்றுதுடங்கி. (தன்னையொழித்தவற்றைப் பொருதொழிகை)யாவது - ஸ்வீகாரரூபமான தன்னையொழித்த சேதநப்ரவ்ருத்திகளில் ஔறையும் ஸஹியாதபடியிருக்கை; ஸாதநரூபஸகலப்ரவ்ருத்திகளினுடை

ஆ.—மில்லியிறே. அன்றியே ப்ரபத்யங்கமானவிது, அங்கியானஸ்வீகாரத்தன்னையொழிந்தவற்றைப் பொருதொழிகையென்றும், தியாகரூபமான தன்னையும் ஸ்வீகாரரூபமானவொழிந்தவற்றையும் ப்ரவ்ருத்யஸஹத்வோக பொருதொழிகையென்றுமருளிச்செய்வர். ஆக, அங்கத்வந்துடையுண்கையால் உபாயமென்னப்பொருது என்ற ப்ரதிஜ்ஞையுபபாதிக்கப்பட்டது.

நு.ஈ. ஆகில், பொறுப்பதேதென்னவருளிச்செய்கிறூர்மேல், ஸித்தோபாயமானவீச்வரன், உபேயமான தன்னை சேதநன் சயலருகியைப் பற்ற உபாயமென்னப்பொறுக்கும், ஸித்தோபாயமென்றிவ்வளவை ஸஹிக்குமித்தனையல்லது, அங்கியென்னவும் ஸஹியாது, அங்கமென்னவும் ஸஹியாது.

நு.அ. இப்பொருமை எல்லாவுபாயத்துக்குமொக்குமோவென்ன, ஸாத்தியமான கர்மாத்யுபாயங்கள், அங்கம் அங்கி என்கிற விரண்டையும் பொறுக்குமென்கிறூர். கர்மம் ஆத்மயாதாத்ம்யஜ்ஞாநபூர்வகமாகையாலே

நு.ஊ. அங்கம் தன்னையொழிந்தவற்றைப்பொருதொழிகை.
நு.எ. உபாயம் தன்னைப்பொறுக்கும்.

ஜீ.—யவும் ஸவாஸாத்யாகமிறே யிதுக்கங்கம் ; ''ஸ்வயத்ந்ஸாத்ய'' ''யத்யத் ஸாங்கம்'' என்கிறவிடத்தில், ப்ரவ்ருத்திரூபாங்கஸஹிதமானவற்றையிறே ஸாதநமாகச் சொல்லுகிறது; அப்படியன்றிக்கே இதினுடைய வங்கம் கிவ்ருத்திரூபமாகையாலே, இதுதானே இதினுடைய வநுபாயத்வஸாதகமென்று கருத்து.

நு.எ. இதினுடைய வநுபாயத்வத்தை த்ருடீகரிக்கைக்காக ஸித்தஸாத்யோபாயங்களின் படிகளைச்சொல்லி, அவையிரண்டையும்பற்ற இதுக்குண்டான வ்யாவ்ருத்தியையருளிச்செய்கிறூர், (உபாயம்) என்றுதுடங்கி (பொறுது) என்னுமளவாக. (உபாயம் தன்னைப் பொறுக்கும்) என்றது - ஸித்தோபாயமான ஸர்வேச்வரன் இஷ்டாகிஷ்டப்ராப்திபரிஹாரங்களிரண்டுக்கும் ஸ்வயமேவ நிர்வாஹகனுகையாலே, தன்னையுபாயமென்றுஸ் அதுக்குத்தகுதியாமிருக்குமென்றபடி. ''ஸ்வயமேவ ஸ்வயத்நேந ஸாத்ய ஸாதநமிதி'' ''உபாயோபேயத்வே ததிஹ தவ தத்த்வம் க துகுணை'' என்றுபேயத்வத்தோபாதிவஸ்துவுக்கு ஸ்வரூபமாயிறே உபாயத்வமிருப்பது; ''யேந வேதவிதோ விப்ரா யே சாத்ய்யாத்மவிதோ ஜநாः। தே ஸர்வ நிமஹாத்மாநம் க்ருஷ்ணம் தர்மம் ஸநாதநம்॥ சரணம் சரணம் சைத்ய மஹர்ஷி வ்ய மஹர்ஷ யः। அம்ருதம் ஸாதநம் ஸாத்ய மஸ்மாகம் ஸம்ஸ்ய நீமிஷிணः'' ''யே ச வேதவிதோ விப்ரா யே சாத்ய்யாத்மவிதோ ஜநாः। தே வதந்தி மஹாத்மாநம் க்ருஷ்ணம் தர்மம் ஸநாதநம்। சரண்யம் சரணம் ச த்வாமாஹுர்திவ்யா மஹர்ஷயः। அம்ருதம் ஸாதநம் ஸாத்யம் ஸம்பச்யந்தி மநீஷிணः'' என்னக்கடவதிறே. (தன்னைப்பொறுக்கும்) என்கிறவிவ்வளவே சொல்லிவிடுகையாலே, தன்னையொழிந்தவற்றைப்பொருமையர்த்தாதீத்தம் ; இந்த ஸித்தோபாயம் ஸஹாயாந்தரஸம்ஸ்காரஸஹமாயிறேயிருப்பது, இவ்வுபாயவிரோதமும் ஸ்வய்மதிரிக்தமாயிருப்பதொன்றை ஸஹியாமையாலேயிறே ''ஆநுகூல்யஸங்கல்பாதிகளுக்குபாயாங்கத்வமன்றிக்கே, அவை காதஸ்வதந்தமபோலே ஸம்பாவிதஸ்வபாவத்வமுண்டாகிறது'' என்று இவ்வர்த்தத்தை பரத்தபடியிலே இவர்தாமே யருளிச்செய்தாரிறே.

நு.அ. (உபாயாந்தரமிரண்டையும் பொறுக்கும்) என்றது-ஸித்தோபாயேதரமான ஸாத்தியோபாயம், ஸ்வபாரதந்த்ர்யஜ்ஞாநரஹிதராய் ஸ்வயத்நபரராயிருப்பார்க்கு மோக்ஷஸாதநதயா சாஸ்த்ரவிஹிதமாகை

ஆ.—ஜ்ஞாநத்தையங்கமாகவுடைத்தாய், ஜ்ஞாநம்விரோதிபரிஹாரபூர்வகமாகையாலே கர்மத்தையங்கமாகவுடைத்தாய், பக்திகர்மஜ்ஞாநாத்மகமாகையாலே ததுபயத்தையுமங்கமாகவுடைத்தாய், அந்தஜ்ஞாநகர்மங்கள்தான் ப்ரீதிபூர்வகமாய் வருகையால் பக்தியை யங்கமாகவுடைத்தாய், இப்படியுபயாந்தரங்களுக்கு அங்யோங்யமங்காங்கிபாவமுண்டாகையால் இரண்டையும் பொறுக்குமீறே.

நு.கை. ஆகில், ஸித்தோபாயேதரமாய்க்கொண்டு உபயாந்தரமென்னலாமிவ்வன்ஞம் ப்ரபத்தியும் இரண்டையும்பொறுக்குமே, பொருதென்னீரென்ன, ப்ரவ்ருத்திரூபமாகையால் அங்கமென்னவும்பொருது, நிரபேக்ஷஸித்தோபாயமாயிருப்பதொன்றுகையாலே அங்கியென்னவும் பொருதென்கிறார்; ''ஆநுகூல்யாதிகளுமங்கமல்ல இப் ப்ரபத்தியுண்டாகவே அவகாஹநவேதமம்போலே தன்னடையே வருமவையாகையால், உபயமாகாதவித்தை உபயமாகவித்தத்தும், ஜ்ஞாநபாகாநுகுணமாக உபயாந்தரங்களிவிட்டு ஸித்தோபாயநிஷ்ட்டை வருகைக்கு வழியாகவித்தனை. ஆக, அதிகாரிவிசேஷணமானவித்துக்குபயத்வாகாரம் நோகத் துடையுண்கையால், அங்காங்கித்வங்களை ஸஹியாதென்றதாய்த்து.

நுஅ உபாயாந்தரமிரண்டையும் பொறுக்கும்.

நுகை. இதிரண்டையும் பொருது.

ஜீ.—யாலே, ஸ்வஸ்மிந்நுபாயத்வப்ரதிபத்திஸஹமுமாய், ஸ்வோத்பத்யாதிகளில் ப்ரவ்ருத்திரூபாங்கலாபேக்ஷமாகையாலே ஸ்வவ்ய திரிக்தங்களை யுமஸஹிக்குமதாய் இருக்குமென்றபடி. ''ஜ்ஞாநஸ்யைவ ஸ்வநந்யத்வே'' ''ஸ்வோத்பத்யாதிகர்மாபேக்ஷாயாம் நிகாத்யநிகர்ஷாத் க்ரியோபகாரகத்வம்'' ''ஜ்ஞாநஸ்ய ஸ்வோத்பத்யாதிகர்மாபேக்ஷாயாம் ந

ஆ.—சூ○. இப்படி யிப் ப்ரபத்தி யுபாயமல்லவாய்விட்டால் பேற்றுக்கடி யாக சில இத்தலையில் வேண்டாவோவென்ன, அதுக்கு வேண்டுவது இவ்வ ளவேயெனகிறார்மேல், (பலத்துக்கு) இத்யாதியால். ஸ்வதந்த்ரஸ்வாமி கொடுக்கிறபலனுபத்துக்கு, திருமந்த்ரோக்தமான சேஷசேஷிஸம்பந்த ஜ்ஞாநமும், காணுன்னே ரக்ஷிபனென்னுல் ப்ரதிஷேதியாமையுமே, சாஸ் த்ரம் சிலுகிடாமைக்கு வேண்டுவது. ஜ்ஞாநமடியாக பலமுண்டாகையா லும், அதுதான் ஸ்வரூபமாகையாலும், ஸர்வமுக்திப்ரஸங்கஸஹேது கத்வங்கள் வாராதென்றபடி.

சூக. இத்தலையில் சிலஸாபேக்ஷனும், பலப்ரதனுனல் வருங்குறை யேதென்ன, உபயர்க்குங் கொத்தையாமென்கிறார், (அல்லாதபோது) இத் யாதியால். ஆத்மஜ்ஞாநாதியொழிய அவன்ஸாபேக்ஷனுக இவன் சிறிது செய்யும்போது, திருபாதிகாரக்ஷயாரக்ஷகலம்பந்தத்துக்கும் ஸாபேக்ஷத் வசங்காகந்தமற்ற பூர்த்திக்கும், ஸோபாதிகத்வாபூர்த்தித்வங்களாகிற கொத்தையாம். ஸர்வபெனமன் ஸாபேக்ஷனுய்தன்மஹிஷீரக்ஷணம்பண்

சூ○. பலத்துக்கு ஆத்மஜ்ஞாநமும் அப்ரதிஷேதமுமே வேண்டுவது.

சூக. அல்லாதபோது பந்தத்துக்கும் பூர்த்திக்கும் கொத்தையாம்.

ஜீ.—அதவர இதினநுபாயத்வத்தை ஸாதிக்கைக்காக இதினு டைய ஸ்வரூபாங்கங்களிரண்டையும் தாமே யருளிச்செய்கிறார், (இதுதன க்கு[நூறு]) இத்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே; இதினநுபாயத்வத்தை ஸ்புடமாக்குகைக்காக லித்த்தஸாத்த்யோபாயங்களின்படிகளை தர்சிப்பிப்போ மென்று திருவுள்ளம் பற்றி, ப்ரதமம் லித்த்தோபாயத்தின்படியை யருளிச்செய்கிறார், (உபாயம்[நூஎ]) இத்யாதியால்; அநக்தரம் ஸாத்த்யோபாயத்தின்படியை யருளிச்செய்கிறார், (உபாயாக்தரம்[நூஅ]) இத்யாதியால்; இவை யிரண்டினும் ப்ரபத்திக்குண்டான வ்யாவருத்தியை தர்சிப்பிக்கிறார், (இதிரண்டையும்) இத்யாதியால் என்றிங்ஙனே லங்கதியாகவுமாம்; இவ்வுபயலங்கதிக்கும் வாக்யங்களுக்கர்த்தம் பூர்வவத்.

சூ○. இப்படி யிப்ப்ரபத்தி யுபாயமல்லவாய்விட்டால், பலஸித்திக்கு இவன்பக்கலிலும் சிலவேண்டாவோவென்ன வருளிச்செய்கிறார், (பலத்து க்கு) என்றுதுடங்கி. (பலத்துக்கு) என்றது-பலஸித்திக்கென்றபடி; (ஆத்மஜ்ஞாந)மாவது ஸ்வஸ்வரூபஜ்ஞாநம். அதாவது-தத்தேகசேஷத்வ தத்தேகரக்ஷயத்வங்களேயறிகை; (அப்ரதிஷேத)மாவது - திருபாதிகசே ஷியாய் திருபாதிகரக்ஷகனுவவன் பண்ணும் ரக்ஷணத்தை விலக்காமை. அதாவது - ஸ்வரக்ஷணே ஸ்வாக்வயிவ்ருத்தி. அவதாரணத்தால்-இவை யிரண்டுமொழிய பின்னையொன்றும் வேண்டாவென்றபடி. சரமபதத்திற் சொல்லுகிற பலத்துக்கு, ப்ரதமபதத்திற்சொல்லுகிற ஆத்மஜ்ஞாநமும், மத்ய்மபதத்திற்சொல்லுகிற அப்ரதிஷேதமுமிறே வேண்டுவது.

சூக. இப்படியன்றிக்கே, பலஸாதகமாக இவனும் சில செய்யவேணு மென்னுல், வருத்தீங்கென் என்ன வருளிச்செய்கிறார், (அல்லாத) என்னு துடங்கி. (அல்லாதபோது) என்றது - இவ்வளவன்றிக்கே பலஹேதுகமாக இவன் சில செய்யவேண்டும்போதென்றபடி; (பந்தத்துக்கும் பூர்த்திக் கும் கொத்தையா)கையாவது-இவனுடையரக்ஷணம் தன் பேறும்படியான

ஆ.—ணுகையும், அவள் ஸ்வரக்ஷணார்த்தமாக யத்நம்பண்ணுகையும், ஸம்பந்தபூர்த்திகளுக்குக் கொத்தையாகாதிராதிறே.

சூ உ. ஆகில் அநிஷ்டநிவருத்தியர்த்தமாகவாகிலும் சிறிது யத்நிக்கவேண்டாவோவென்ன, அப்படிசெய்யில் அவ்வநிஷ்டமபிவ்ருத்த மாய்வீமென்கிறார், (ஆபத்தை) இத்யாதியால். ஆமஜ்வரத்தை யாற்றக் கோலி ஆற்றிலே முழுகத்தேவாரைப்போலே, ஸம்ஸாரமாகிற மஹாபத்தை ஸ்வயத்நத்தாலே மறுவலிடாதபடி போக்கிக்கொள்ளுகிறேமென்று விபரீதஜ்ஞாநத்தாலே ப்ரமித்து, ஸ்வயத்நநிவர்த்யமல்லாத வத்தவாபத்தை, ஸ்வயத்நமாகிற வபத்ய்யஸேவையாலே சதசாகமாகவீளத்துக் கொள்ளாதே, அத்த ப்ரமத்தை விட்டு, ஸ்வயத்நநிவருத்தனயிருக்கையே தன்னிவருத்திக்கு வேண்டுவது. அநிஷ்டநிவருத்தியில் இவன் கைமுடங்கவே, தந்நிவர்தகன் கை நிமிருமிறே.

சூ கூ. ஆகில் ரக்ஷணத்துக்கு வேண்டுவதேதென்ன, அவன் திருவுள்ளத்தைப் பின்செல்லுகையே வேண்டுவதென்கிறார், (ரக்ஷணத்துக்கு) இத்யாதியால். நிருபாதிகரக்ஷகன் பண்ணும் ரக்ஷணத்துக்கு பக்ஷபாதி

சூ உ. ஆபத்தைப் போக்கிக்கொள்ளுகிறேமென்று ப்ரமித்து அத்தை வீளத்துக்கொள்ளாதொழிகையே வேண்டுவது.

சூ கூ. ரக்ஷணத்துக்கபேக்ஷிதம் ரக்ஷயத்வாநுமதியே.

ஜீ.—அவனுடைய நிருபாதிகசேஷித்வத்துக்கும், இவனுடைய ப்ரவ்ருத்தியிலொன்றையுமபேக்ஷியாத நிரபேக்ஷோபாயத்வத்துக்கும் அவத்ய மாயத் தலைக்கட்டுகை.

சூ உ. ஆனாலும் அகந்தக்லேசபாஜகமான ஸம்ஸாரஸாகரத்தில் அழுந்திக் கிடக்தலைகிற தன்னுபத்தையுணர்ந்தால், ஆபத்ஸகனனவிச் வரணே ஸ்வப்ரபத்தியாலே வசீகரித்து, ததப்ரஸாதத்தாலே இத்தைக் கழித்துக்கொள்ள வேண்டாவோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார், (ஆபத்தை) என்றுதுடங்கி. அதாவது - ஸர்வேச்வரன் திருவடிகளிலே ப்ரபத்தி பண்ணி, ஸம்ஸாரமாகிற (ஆபத்தைப் போக்கிக்கொள்ளுகிறேமென்று) தான் பண்ணுகிற ப்ரபத்தியாலே, தன் (ஆபத்தைப்போக்கிக்கொள்ளுகி) றுகை (ப்ரமித்து), ததேகபாரதத்தியரூபஸ்வரூபஹாநியாகிற ஆபத்தை (வீளத்துக்கொள்ளாதொழிகையே) தந்நிவருத்திக்கு இவன் செய்ய வேண்டுவதென்றபடி. ஓராபத்தைப் பரிஹரிக்கப்புக்கு ஓராபத்தை வீளத் துக்கொள்ளாதே, இவன் ஸ்வயத்நத்தில் நிவருத்தனயிருக்கவே எம் பெருமான் தானே ரக்ஷிக்குமென்று கருத்து. (அத்தை) என்றது- ஆபத்ஸாமாந்யத்தைப்பற்ற; அல்லது ப்ரகருதாபத்துதன்னையே பராமர்சித்தபடியன்று.

சூ கூ. ஆனாலும் “ரக்ஷ்யாபேக்ஷோ ப்ரதீக்ஷதே” “ரக்ஷியாபேக்ஷாம் ப்ரதீக்ஷதே” என்று ரக்ஷகனன ஸர்வேச்வரன், ரக்ஷயபூதனன இச்சேதகனுடையவபேக்ஷையைப் பார்த்திருக்குமென்கையாலே, அவன்பண்ணுமரக்ஷணத்துக்கு இவனுடைய வபேக்ஷையும் வேண்டியன்றே யிருக்கிறதென்ன வருளிச்செய்கிறார், (ரக்ஷணத்துக்கு) என்றுதுடங்கி. அதாவது - நிருபாதிகரக்ஷகனனவன் பண்ணும் ரக்ஷணத்துக்கு இச்சேதகன்பக்கல் வேண்டுவது, நீ யெனக்கு ரக்ஷயமென்றால் அல்லேனென்னுதே, தன்னு

ஆ.—யாகாமைக்கபேக்ஷிதம், நீ யெனக்கு ரக்ஷ்யமென்றால் ஓக்குமென்று அநுமதிபண்ணுமென்றிவ்வளவே வேண்டுவது. அதில்லாமையிறே அநாதி காலமிழந்ததும்.

சூசை. இவ்வநுமதிதான் ஸாதநமாகாதேவென்னவொண்ணுதென்கிறார் மேல் (இதுதான்) இத்யாதியால். இந்த ரக்ஷ்யத்வாநுமதிதான் ஸாத்யஸித்தரூபமான எல்லாவுபாயங்களுக்கும் வித்யநுஷ்டாநத்வாரேண பொதுவாகையாலும், ஸ்வரூபதர்மமான சைதந்யத்தின் ஆகாராந்தரமான பரேச்சாநுவிதாகரூபகார்யமாகையாலும், வரணதசையளவன்றிக்கே ப்ராப்யப்ராப்திதசையிலும ''அது நமது விதிவகையே'' என்றநுமதிமூன்னுக ப்ராபிக்கவேண்டியநுவர்த்திக்கையாலும், சேஷமாய் பரதந்த்ரமான ஸ்வரூபத்துக்கு சேஷ்யதிசயகரியாய் தச்சித்தாநுவிதாநம் பண்ணிக்கொண்டு ஸ்வரூபத்தை யதிரேகித்திருப்பதொன்றல்லாமையாலும், சைதந்யாதாரமல்லாத அசித்வ்யாவர்தகையான சைதந்ய

சூசை. எல்லாவுபாயத்துக்கும் பொதுவாகையாலும், சைதந்யகார்யமாகையாலும், ப்ராப்திதசையிலு மநுவர்த்திக்கையாலும், ஸ்வரூபாதிரேகியல்லாமையாலும், அசித்வ்யாவ்ருத்தவேஷத்தை ஸாதநமாக்கவொண்ணுது.

ஜீ.—டைய ரக்ஷ்யத்வத்தை இசையுமிவ்வளவேயென்கை, ''ரக்ஷ்யேக்ஷ்ய'' ''ரக்ஷ்யாபேக்ஷாம்'' என்கிறவிடத்தில் சொல்லுகிறவபேக்ஷை, ரக்ஷ்யத்வாநுமதித்யோதகமித்தனை என்று கருத்து. '' யஜ்ஞாப்ரதீ ப்ரார்தநா மத்ர'' ''யச்ஞா ப்ரபத்திர் ப்ரார்த்தகாமதிர்''என்கிற ஸ்வீகாரத்தை அப்ரதிஷேதத்யோதகமென்றிறே இவர்தாமருளிச்செய்தது.

சூசை. இப்படி அநுமதிஸாபேக்ஷனுப் ரக்ஷிக்குமாகில் இவ்வநுமதிதான் ஸாதநமாகாதேவென்ன வருளிச்செய்கிறார், (எல்லாம்) என்றுதொடங்கி. (எல்லாவுபாயத்துக்கும் பொதுவாகை)யாவது - போகமோக்ஷோபாயங்களில் ஏதேனுமொன்றிலே யதிகரிக்கு மவனுக்கும், நீ யிவ்வுபாயத்தை யநுஷ்டிடியென்றால் அப்படியே செய்கிறேன் என்னுமநுமதிபூர்வகமாக அநிலிழியவேண்டுகையாலே, ஸகலோபாயஸாதாரணமாயிருக்கை. இத்தாலோரிடத்திலும் இவ்வநுமதிக்கு அதிகாரிவிசேஷணத்வமொழிய, பலஸாதகத்வமில்லாமை காட்டப்பட்டது. (சைதந்யகார்யமாகை)யாவது ரக்ஷ்யத்வம் சேதநாசேதநஸாதாரணமாயிருக்கச்செய்தே, ஜ்ஞாநகூர்யமாகையாலே அவ்வாகாரத்தை அறிகைக்கு யோக்யமல்லாத வசேதநம்போலன்றிக்கே, ஜ்ஞாநாச்ரயபூதனுகையாலே அத்தை யறிகைக்கு யோக்யனுமிருக்கிற இச்சேதநன்பக்கலுண்டானவநுமதி, இவனுடைய ஜ்ஞாநகார்யமாய்க்கொண்டு வர்த்ததாயிருக்கை ; இத்தாலிவ்வநுமதி சேதநனுவசியைப்பற்ற வர்த்ததாகையாலே, ஸாதககோடியிலக்வயியாதென்றபடி. (ப்ராப்திதசையிலுமநுவர்த்திக்கை)யாவது உபாயதசையளவிலன்றிக்கே உபேயதசையிலும், அவன் வ்யாமோஹாநுகுணமாகக் கொள்ளும் விநியோகவிசேஷங்களில், திருவுள்ளமானபடிகொண்டருள வேணுமென்னுமநுமதி இவனுக்கு கடத்துசெல்லுகை. இத்தால் ஸாதநமாகில் பலஸித்த்தியளவிலே மீளவேணுமென்றுகருத்து. (ஸ்வரூபாதிரேகியல்லாமை)யாவது, சேஷிசெய்யுமதுக்குடன்பட்டிருக்கை சேஷத்வபாரதந்த்ர்யகார்யமாகையாலே, இவ்வநுமதி ஸ்வரூபத்துக்குப்புறம்பன்றிக்கே

ஆ—வேஷாநுமதியை, பொதுவன்றியே ஸ்வதந்த்ரமாய் சேதநதர்மமல்லாததாய் ஸ்வதசையளவிலே நிற்பதாய் ஸ்வரூபாதிரேகியான ஸாதந கோடியிலே ஒதுக்கவொண்ணாது. (இதுதான்) என்றது ப்ரபத்தியென்று கொள்ளும்போது, ஸக்ருத்க்ருதையான வித்தை, தசாந்தரத்திலநுவர்திக்குமென்னக்கடவது.

சூடு. இவன் தன்னுடைய அசித்வ்யாவ்ருத்திக்கு ப்ரயோஜநமின்னதென்கிறார் மேல், பகவச்சேஷமான ஜ்ஞாநகாகக்ஷைரூபையான (அசித்வ்யாவ்ருத்திக்கு) அநரூபமான (ப்ரயோஜநம்), பரமசேதநமான ஸித்தோபாயத்தினபக்கல்''என்னைத் தீமனங்கெடுத்தாய்'' ''மருவித்தொழும் மனமேதக்தாய்'' என்கிற (உபகாரஸ்ம்ருதியும்), நித்யசேஷிவிஷயகிங்கர்யமாகிற (உபேயத்தில்) ''உகக்கு பணிசெய்து'' என்கிற(உகப்பும்) ஸ்ம்ருதிப்ரீதியோக்யதையற்ற அசித்திற்காட்டில் ததுபயயோக்யதையிலே இவன் சேதநஞானவற்ரூல் பெற்றபலம்.

சூசு. ஏதத்ருசனனு இவனுக்கு ப்ராப்யுபாயமாயநுவதுஇன்னதுஎன்கிறார்மேல்,(''உன் மனதாதால்'')இத்யாதியால். ''குவளேயநகண்ணி''என்கிறஜ்ஞாநமும், ''கொள்ளியம்பாவை'' என்கிற பாரதந்த்ர்யமும், ''நின்

சூடு. அசித்வ்யாவ்ருத்திக்கு ப்ரயோஜநம், உபாயத்திலுபகாரஸ்ம்ருதியும் உபேயத்திலுகப்பும்.

சூசு. "உன்மனத்தாலென்னினைந்திருந்தாய்" என்கிற படியே ப்ராப்திக்குபாயம் அவன்நினைவு.

ஜீ.—ஸ்வரூபமாயிருக்கை ; இத்தால் ஸாதகமாகில் ஸ்வரூபாதிரேகியாயிருக்கவேணுமென்றுகருத்து. (அசித்வ்யாவ்ருத்தவேஷ)மாவது ஜ்ஞாதருத்வத்தாலே ஜ்ஞாநசூந்யமானவசித்தில் வேறுபட்டிருக்கிற ஆத்மாவினுடைய ஆகாரம்; இவ்விடத்தில் அவ்வாகாரமாவது - ஜ்ஞாநகார்யமான அநுபநகி; இத்தை (ஸாதகமாக்கவொண்ணாது) என்றது - இப்படி இதினுடைய அஸாதந்த்வஹேதுக்களகேகமூண்டாகையால் இத்தை ஸாதகமாகக் கற்பிக்கப்போகாதென்றபடி. (அசித்வ்யாவ்ருத்திவேஷம்) என்று பாடமாகில், ஜ்ஞாநசூந்யமான வசித்திற்காட்டில் ஆத்மாவுக்குண்டான ஜ்ஞாதருத்வரூபவ்யாவ்ருத்தியின் வேஷமானவதுமதியை என்று சப்தார்த்தம்.

சூடு. ஆனால் இவ்வசித்வ்யாவ்ருத்திதனக்கொருப்ரயோஜகம் வேண்டாவோவென்ன வருளிச்செய்கிறார், (அசித்வ்யாவ்ருத்திக்கு) என்றுதுடங்கி. (உபாயத்திலுபகாரஸ்ம்ருதி)யாவது ''என்னைத் தீமனங்கெடுத்தாய்'' ''மருவித்தொழும் மனமேதக்தாய்'' என்கிறபடியே ஸித்தோபாயமானவெம்பெருமான் தன்திறத்தில் பண்ணினவுபகாரங்களை யநுஸந்தித்திக்கை. (உபேயத்திலுகப்)பாவது-அவன்திருவடிகளில் தான் பண்ணுங்கைங்கர்யங்களில் ''உகக்கு பணிசெய்து'' என்கிறவுகப்பும், அத்தாலவனுக்கு விளேகிற ப்ரீதியைக்கண்டு தனக்கு விளேகிற ப்ரீதியும்.

சூசு. இப்படி இவன்பக்கலுள்ளதொன்றுமுபாயமன்ரூகில், இவனுக்கு தத்ப்ராப்த்யுபாயக்தானேதென்ன வருளிச்செய்கிறார், (''உன்மனத்தால்'') என்றுதுடங்கி. அதாவது இத்தலையிலுள்ளதொன்றும் பேற்றுக்கு உபாயமல்லாமையாலே, ''உன்மனத்தாலென்னினைந்திருந்தாய்''

ஆ.—தாள்கயக்த" என்கிற ஸ்வரூபாநுரூபபக்தியும், அங்கிகாரஹேதுவன்றியே இவற்றைப் பார்த்துகைவிடவோ, உன்னேயேபார்த்து கைக்கொள்ளவோ, ஏது திருவுள்ளம் என்கிற திருமங்கையாழ்வார் திருவுள்ளக்கருத்தின்படியே, பரதந்த்ரனுய் ஸ்வம்மானவிவன் ஸ்வதந்த்ரனுய் ஸ்வாமியானவவனை ப்ராபிக்கைக்குபாயமாயறுவது, நீனைத்தபடிசெய்து தலைக்கட்டவல்லனுமாய், ப்ராப்தனுமான அவனுடைய இவனை யுஜ்ஜீவிப்பிக்க வேணுமென்னும் சலனமற்ற (நினைவு).

சுஎ. ஆகில் இன்னுள்வரை யவனுக்கின்னினைவுண்டாய்த்தில்லையோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார், (அதுதான்) இத்யாதியால். ப்ரப்த்யுபாயமாயற்றவன்னினைவுதான், இவனவனைப் பிரிந்து திரிகிறவகாதிகாலமே பிடித்து (எப்போதுமுண்டு).

சுஅ. ஆகில் இன்னுள்வரை பலியாதொழிவானென் என்ன வருளிச்செய்கிறார், (அது பலிப்பது) இத்யாதி. அசுரதியைப்பிடித்துண்டான வவன் நினைவு இவனுக்கு ப்ராப்திஸாதகமாய் பலிப்பது, தன்னநமதியளவாக தத்ப்ராப்திஸாதகமென்று ப்ரமிக்கிற இந்த அஜ்ஞசேதனுடைய பரிபக்தகமான ஸ்வரக்ஷணநிமித்தமான நினைவு, அவன் நினைவே தஞ்சமென்னும்படி அவன்தன்னினைவாலே ஸ்வாஸகமாகவற்றதாகில்.

சுக. ப்ரப்தியிலிவன்னினைவு குலியவேணுமென்னுமிதுக்கு சிஷ்டவசநங் காட்டுகிறார், (அந்திமகாலம்) இத்யாதியால். அழகியமணவாளப்பெருமாள் பட்டருடைய வந்திமதசையிலே கஞ்சியரெழுந்தருளி வினவி

சுஎ. அதுதானைப்போதுமுண்டு.

சுஅ அது பலிப்பது இவன்னினைவு மாறினால்.

சுக. "அந்திமகாலத்துக்குத் தஞ்சம், இப்போது தஞ்சமென் என்கிற நினைவு குலைகை" என்று ஜீயரு ளிச்செய்வர்.

ஜீ.—என்று கைகழிந்தவற்றுக்கும் ஒருபோக்கடிபார்த்திருக்கக்கடவவன் திருவுள்ளத்தால் நினைத்திருந்ததென் என்று, ஹிதைதியானவவன்நினைவே வுபாயமென்று ஆழ்வாரநுஸந்தித்தபடியே, அவனைப் ப்ராபிக்கைக்குபாயம், ஸர்வஜ்ஞனுய் ஸர்வசக்தியாய் ப்ராப்தனுய் பரமதயாளுவாயிருக்கிறவவனுடைய, இச்சேதநோஜ்ஜீவநார்த்தமான நினைவென்றபடி.

சுஎ. அந்நினைவுதானவனுக்கு எப்போதுண்டாவதென்ன வருளிச்செய்கிறார், (அதுதானைப்போதுமுண்டு) என்று. (எப்போதும்)என்றது - இவன் "யதாநும்பற்றி நீங்கித்திரிகிறகாலத்தேநி இன்றேடி வசியற ஸர்வகாலத்திலுமென்றபடி.

சுஅ. ஆனால் அதிக்காள்வரை பலியாதிருப்பானென் என்னவருளிச்செய்கிறார், (அது பலிப்பதிவன்னினைவுமாறினால்) என்று. அதாவது-அவள்னினைவு இவனுக்கு கார்யகரமாவது, இவனுடைய ஸ்வரக்ஷணசிக்தை மாறினகாலத்திலென்றபடி.

சுக. இவ்வர்த்தத்தினுடைய ஆப்த்யர்த்தமாக கஞ்சியர் வார்த்தையை யருளிச்செய்கிறார், (அந்திமகாலத்துக்கு) என்றுதொடங்கி. அதாவது-கஞ்சியர், தம்முடைய ஸ்ரீபாதத்திலேயுள்ளாரொரு ஸ்ரீவைஷ்ணவரை

ஆ.—யருள, அவரும் ஜீயர அந்திமகாலத்துக்குத் தஞ்சமேதென்ன, இப்போது தஞ்சமென் என்கிறகிணவு குலகையே காணும் தஞ்சம்; "அஹம் ஸ்மராமி" "அஹம் ஸ்மராமி" என்றதசையில் அவன் வாய்புகுசோறுக ணுமென்று ஜீயருளிச்செய்தாரென்று இவ்வர்த்தத்தை ஸ்த்திரீகரிக்கி ரூர். ஆக இவன் பேறிழவு தன்னுதாம்படியான பக்த்தவிசேஷமுள்ள ஸ்வ தக்த்ரஸ்வாமியான அவன்னிணவே பேற்றுக்குடலாய், தத்ப்ரதிபந்்தக மான இவன்னிணவிழவுக்குடலாய்விடு மென்றதாய்த்து.

எ0. இப்படி ப்ராப்திப்ரதிபக்த்தகமான கிணவுடைய இவனுக்கு ப்ராப்த்ருத்வ மில்லை, ப்ராப்தாவல்லாதவனுக்கு ப்ராபகாபேக்ஷையில்லை, ப்ராபகமில்லாதவனுக்கு ப்ராப்தியால் வரும் ப்ரீதிப்ராப்தியுமில்லை, ஆன பின்பிவ்விடத்திலே ப்ராப்த்ருத்வாதிகளுடையவனுரென்ன, அவையெல்லா மவனே யென்கிறார், (ப்ராப்தாவும்) இத்யாதியால். தன் ஸ்வத்தை ப்ராப்தி யுடன் ப்ராபிக்குமவனுக்தான், இவணை ப்ராபிக்குமிடத்து ப்ராபகனும், இவ ணை ப்ராபித்துகப்பானும், ஸ்வாமியாய் ஸ்வதக்த்ரனுய சேஷியானவ னே ; அவதாரரூபேணவும் ஸ்வஸங்கல்பரூபேணவும் ப்ரதாகபலித்வரூபே ணவும் உக்தத்ரயமுக்தானேயாகையால், ஈச்வரலாபம்ஆத்மாவதன்றியே ஆத்மலாபம் ஈச்வரனதென்னுமுபயஸம்பக்த்தவிசேஷார்த்தம் சொல்ல ப்பட்டது.— அன்றியே பாரதேநப்ராப்யத்வமடியாக (ப்ராப்தாவும்) அவ னேயென்று ஸமாகரதிகரித்து, இவனுடைய ப்ராப்திகர்த்ருத்வம் மூச் சறுத்தும், ஸ்வதக்த்ரப்ராபகத்வமடியாக (ப்ராபகனும்) அவனே யென்று

எ0. ப்ராப்தாவும் ப்ராபகனும் ப்ராப்திக்குகப்பானுமவனே.

ஜீ.—கோவறிகைக்காகச் சென்றெழுந்தருளியிருக்கிறவளவிலே, அந்த ஸ்ரீவஷ்ணவர், "அடியேனுக்கந்திமகாலத்துக்குத் தஞ்சமாயிருப்ப தொன்றருளிச்செய்யவேணும்" என்ன, "அந்திமகாலத்துக்குத் தஞ்சம், கமக்கிப்போது தஞ்சமென் என்கிற தன்னுடைய ஸ்வரக்ஷணசிக்தை குலகைகாணும்" என்றருளிச்செய்தவார்த்தை. ஆகையாலே, ஈச்வர னிவ்வாத்மோஜீவகத்துக்குறுப்பாகப்பண்ணும் சிந்தனை பலிப்பது இவ னுடைய ஸ்வரக்ஷணசிக்தை மாதினுலென்றதாய்த்து.

எ0. ப்ராபகன் ஈச்வரனுனும், ப்ராப்தாவும் ப்ராப்திக்குகப்பானு மிவனன்றே, ஆனபின்பிவன்னிணவை இப்படி கோரகத்துடைக்கலாமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ப்ராப்தாவும்) என்றுதுடங்கி.—அன்றிக்கே இச் சேதனன்கையியுள்ளவற்றில் உபாயத்வகக்த்தமறத்துடைத்து, ஈச்வரனே யுபாயமென்று கிஷ்கர்ஷித்தபோதே, ப்ராப்த்ருத்வமும் ப்ராப்தியில் வருமு கப்பும்இவனதன்றிக்கே, உபாயபூதனை ஈச்வரனதேயாய் பலித்துவிடு கை; ஆகையால் (ப்ராப்தாவும் ப்ராபகனும் ப்ராப்திக்குகப்பானுமவனே) என்று நிகமித்தருளுகிறாகவுமாம். (ப்ராப்தா) அவனுகையாவது-"ஸ்வல்ப மாத்மனி ஸம்ஷ்டம் ஸ்வாமித்வம் ப்ரகாணி ஸ்திக்மி" "ஸ்வதஸ்மித்த்தமான ஸ்வஸ்வாமித்வ மம்பக்த்தமடியாக, உடைமையைப் ப்ராபிக்குமுடையவனைப் போலே இவ வாத்மாவைப் ப்ராபிப்பான் தானுயிருக்கை. (ப்ராபகன்) அவனுகையாவது - தானிவனைப் ப்ராபிக்குமிடத்தில் ப்ராப்திக்குமுபாயமும், ஸர்வஜ்ஞத்வஸர் வசக்தித்வஸத்யஸங்கல்பத்வாதிகுணவிசிஷ்டனுய் கிங்குரஸ்வதக்த்ரனு தானுயிருக்கை. (ப்ராப்திக்குகப்பா) னவனுகையாவது-ஸ்வத்தினுடைய லாபத்திலே தத்ப்போக்தாவான ஸ்வாமிஹ்ருஷ்டனுமப்போலே, இவனைப்

ஆ.—ஸ்வயத்நத்தில் மூச்சறுத்தும், பராதிநப்ரயோஜநபோக்த்ருத்வரூப போக்யத்வமடியாக (உகப்பானுமவனே)என்று ஸ்வார்த்தபோக்த்ருத்வம் மூச்சறுத்தும், இப்படி யிவனுடைய பரப்ரேரிதத்வபரரக்ஷ்யத்வபரை கார்த்தத்வரூபபாரதந்த்ர்யசேஷத்வவிரோதியைச் சொல்லுகிறதென்று மருளீச்செயவர்.

எக. உத்தார்த்தவிசேஷங்களுக்கு ப்ரயோஜநங்களே யருளிச்செய்கிறார். (ஸ்வயத்ந) இத்யாதியால். (ப்ராப்தாவும் ப்ராபகனும்) அவனே என்கிற (ஸ்வயத்நநிவ்ருத்தி), பரேச்சாதிநஸ்வரூபஸ்திதியுடையனுகையாகிற (பாரதந்த்ர்ய)த்தின் ஸ்வரூபத்தாஸ்திதிரூப (பலம்); (ப்ராப்திக்குகப்பானுமவனே) என்கிற (ஸ்வப்ரயோஜநநிவ்ருத்தி), பரைகப்ரயோஜநத்வமாகிற (சேஷத்வ)த்தின் ஸ்வரூபலாபத்திரூப (பலம்);பாரதந்த்ர்யசேஷத்வங்கள் ஸ்வயத்நஸ்வப்ரயோஜநத்வங்கள் கடையாடில், கிட்டத்தின்னமாணிக்யம்போலே தன்னுருகெடுத்துவைத்துக்கொண்டு, அவை நிவ்ருத்திகளாகவே, தெளியக்கடைந்த மாணிக்யம்போலே பரமம்செய்யுமிறே. தத்வயநிவ்ருத்தியும் ததுபயபலமாயிருக்குமென்றதாய்த்து.

எஉ. இந்த பாரதந்த்ர்யஜ்ஞாநம்பிறந்து பின்னுமிவனுக்குண்டாம் ஸ்வயத்நங்களில் ஸ்வப்ரயோஜநமில்லை என்கிறார்மேல், (பரப்ரயோ

எக. ஸ்வயத்நநிவ்ருத்தி பாரதந்த்ர்யபலம்; ஸ்வப்ரயோஜநநிவ்ருத்தி சேஷத்வபலம்.

எஉ. பரப்ரயோஜநப்ரவ்ருத்தி ப்ரயத்நபலம்;

ஜீ.—ப்ராபித்தால், ப்ராபிக்கப்பெற்றேமே! என்றுகப்பானும், இவ்வாத்மாவுக்குநித்யபோக்தாவானதானுயிருக்கை. இவைமூன்றும்(அவனே)என்கிற அவதாரணத்தாலே இவற்றிலிவனுடைவயிப்பதானதுமில்லையென்கை. இதில் (ப்ராப்தாவும் ப்ராபகனும்) அவனேயென்கையாலே, இவனுக்கு ஸ்வயத்நத்திலிக்யமில்லையென்னுமிடமும், (ப்ராப்திக்குகப்பானுமவனே) என்கையாலே, ஸ்வப்ரயோஜநத்திலிக்யமில்லை யென்னுமிடமும் ஸித்தமாய்த்து.

எக. ஆனால், ஜ்ஞாத்ருத்வகார்யமான கர்த்ருத்வபோக்த்ருத்வங்களுடையவனுகையாலே, ஸ்வயத்நஸ்வப்ரயோஜநங்களுக்கர்ஹனுயிருக்க, இவையிரண்டினுடையவும் நிவ்ருத்தி யிவனுக்கெவ்வழியாலே வருகிறதென்கிற சங்கையிலே அத்தை யருளிச்செய்கிறார்,(ஸ்வயத்நநிவ்ருத்தி) இத்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே. அதாவது - ஜ்ஞாத்ருத்வநிபந்தமான கர்த்ருத்வமுண்டாயிருக்கச்செய்தே பகவத்ப்ராப்திக்குத் தானெரு யத்நம்பண்ணுமிலிருக்கையாகிற இந்த ஸ்வயத்நநிவ்ருத்தி, ''பாரதந்த்ர்யஸ்வரூபஸ்தித்யாதிமத்வமாகிற பாரதந்த்ர்யத்தின் கார்யம்; அப்படியே, போக்த்ருத்வமுண்டாயிருக்கச்செய்தே, அத்தலையை ரஸிப்பிக்குமதொழிய தனக்கென்ன ஒன்றில் ரஸமின்றிக்கே யிருக்கையாகிற ஸ்வப்ரயோஜகநிவ்ருத்தி, பாரதந்த்ர்யரூபகத்வமே வடிவாயிருக்கையாகிற சேஷத்வத்தின் கார்யம். இத்தால்-பாரதந்த்ர்யசேஷத்வங்களிரண்டுமே ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபமாகையாலே, அவ்வாகாரங்களே யறியவே இவை யிரண்டும் தன்னடையேவருமென்றதாய்த்து.

எஉ. ஆனால் இப்படி ஸ்வயத்நஸ்வப்ரயோஜநங்களிலிக்யமற்றிருக்குமாகில், இவனுடைய ப்ரயத்நத்துக்கும் சைதந்யத்துக்கும் ப்ரயோஜந

ஆ.—ஜகம்) இத்யாதியால். இக்தகிஞ்சித்யதிகாரிக்கு அவச்யகரணீயங்களான ஊர்த்தவபுண்ட்ரதாரணதவயோச்சாரணமாலாகரணதிபாரோபணதி சிஷ்டாசாரரூபஸ்வப்ரயத்கத்துக்குபலம், ப்ரயத்கவிஷயபூதனுமாய் ப்ரேரகனுமான பரனுக்கு ப்ரீதிவர்த்தகமாய்க்கொண்டு தத்ப்ரயோஜகமான ப்ரவ்ருத்தி விசேஷமாயிருக்குமத்தனை. அது ஸ்வப்ரயோஜகப்ரவ்ருத்தியாகாமையால் பாரதக்த்ர்யவிரோதியாகாது.

சேதகனுனவிவன்சைதக்யபலமின்னதென்கிறீர்மேல், (தத்விஷயம்)இத்யாதி. தான்செய்யும் சேஷவ்ருத்தியைக்கண்டி அத்யந்தப்ரீதனுனவக்த விலக்ஷணசேஷியை விஷயீகரித்து ப்ராப்தப்ரீதியுடையனுகை, இவன் சேதகனுகையால் பெற்றபலம். அன்றியே ததநுபவத்தினுண்டானப்ரீதி இவனுக்குமன்றியே அவனுக்கேவிஷயமாயிருக்கை சைதக்யபலமென்றருளிச்செய்வர்.

எங. இவனுக்குண்டாம்ப்ரீதி அவனுக்கேயாகவேண்டிவரானென்ன, இவனுக்கு சேஷத்வமே அந்தரங்கரூபகமாகையாலெனகிறீர், (அஹமர்த்தம்) இத்யாதியால். ப்ரத்யக்காய்க்கொண்டி ஸ்வயம்ப்ரகாசமாய் அஹம்சப்தார்த்தமான ஸ்வரூபத்துக்கு, ப்ரகாசத்வாதுகூலத்வர

தத்விஷயப்ரீதி சைதந்யபலம்.

எங. அஹமர்த்தத்துக்கு ஜ்ஞாநாநந்தங்கள்
தடஸ்தமென்னும்படி தாஸ்யமிறே

ஜீ.—மென்னென்ன வருளிச்செய்கிறீர், (பரப்ரயோஜக) இத்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே. அதாவது "ஸர்வம் கரிஷ்யாமி" "அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி" "வழுவிலாவடிமை செய்யவேண்டும்" "உனக்கே காமாட்செய்வோம்" என்கிறபடியே பரனுக்கு ப்ரீத்யாஜகமாகப்பண்ணும் கைங்கர்யரூபப்ரவ்ருத்தி, இவனுடைய ப்ரவ்ருத்த்யுத்யோகரூபமான ப்ரயத்கத்துக்குப் ப்ரயோஜகம்"நித்யகிங்கரோ ப்ரஹ்ருஷ்யேயம்" "நித்யகிங்கரோ ப்ரஹர்ஷயிஷ்யாமி" என்கிறபடியே அத்தலையிலுகப்புகலுப்பாகத் தான் பண்ணுகிற கைங்கர்யத்தாலே அத்யத்தஹருஷ்டனுயிருக்கிறவக்தபரவிஷயமாகவுடைத்தான ப்ரீதி, இவனுடைய அஸித்வ்யாவ்ருத்திரூபமான சைதந்யத்துக்குப் ப்ரயோஜகமென்கை. "படியாய்க்கிடக்துன்பவளவாய்காண்பேனே" என்னக்கடவதிறே. இத்தால் பாரதக்த்ர்யசேஷத்வங்களாலே பலித்த ஸ்வயத்கஸ்வப்ரயோஜகவ்ருத்திகளையுடையனுசேதகனுடைய ப்ரயத்கசைதந்யங்களுக்கு, பாரதக்த்ர்யசேஷத்வாதுகுணமாக ப்ரயோஜகங்கள்சொல்லிற்றுய்த்து.

எங. சேஷத்வாதிகளும் ஜ்ஞாத்ருத்வாதிகளும் ஆத்மதர்மங்களாயிருக்கச்செய்தே, சேஷத்வாதிகளைப் ப்ரதாகமாக்கி ஜ்ஞாத்ருத்வாதிகளை ததநுகுணமாக யோஜிக்கைக்கு நியாமகமேது, மற்றைப்படி தானுனுலோவென்ன வருளிச்செய்கிறீர், (அஹமர்த்தத்துக்கு) என்றுதுடங்கி. (அஹமர்த்த)மாவது - ப்ரத்யக்தவேனாஹம்புத்திவ்யவஹாரார்ஹமானவாத்மவஸ்து ; (ஜ்ஞாகாகர்தங்க)ளாவன - தக்தகமான ப்ரகாசத்வாதுகூலதவங்கள்; "ஜ்ஞானாந்தமயஸ்த்வாத்மா" "ஜ்ஞாகாகர்தமயஸ்த்வாத்மா" "ஸ்வரூபமணுமாத்ரம் ஸ்யாத் ஜ்ஞாநைகலக்ஷணம்" "ஸ்வரூபமணுமாத்ரம் ஸ்யாத் ஜ்ஞாகா

ஆ.—காரத்தையிட்டுப் பிரித்து வ்யவஹரிக்கும் ஸ்வரூபஜ்ஞாகாகங்களும் பஹிரங்கமாய்க்கொண்டு புறவிதமென்னும்படி, பராதிசயகரத்வமே வேஷமான தாஸ்யமேயிறே, தன்னைப் புறவிதமாக்கும் ஸ்வரூபகாரதரமற்று, அந்தரங்கமாய்க்கொண்டி ஸ்வரூபத்தையுள்ளபடி கிரூபிக்கும் கிரூபகவிசேஷம். கித்யவிசேஷ்யவிசேஷிக்கு கித்யவிசேஷணமான சேஷமாயிறே யிவ் வஹமர்த்தஸ்தப்பாவமிருப்பது; இதரவ்யாவர்த்தகமாய்வருமவையிறே மற்றுள்ளவை. இப்படிசேஷத்வஜ்ஞாகமே கிரூபகமும் கிரூப்யமுமான ஸ்வரூபத்துக்கு, ஸ்வப்ரயோஜகாகாவயம் கூடாதென்றபடி.

எச. லோகத்தில் வக்தேதரியாயிருப்பதன்றே தாஸ்யம் என்ன, அன்றென்கிறார்; ஸ்வரூபகிரூபகமான விக்த தாஸ்யக்தான் ஸ்வதஸ்ஸித்தமாகை

அந்தரங்கநிரூபகம்.

எச. இதுதான் வந்தேதரியன்று.

ஜீ.—கக்ஷைகலக்ஷணம்" என்றிவற்றையிட்டிறே வஸ்துவை கிரூபிப்பது; (தடஸ்த்தமென்னும்படி)என்றது பஹிரங்ககிரூபகதயா புறவிதமென்னும்படியென்றபடி; (தாஸ்ய) மாவது சேஷத்வம். இது (அந்தரங்ககிரூபக)மாகையாவது, பகவத்ஸ்வரூபத்துக்கு ப்ரகாரதயா சேஷமாய்க்கொண்டு தன் ஸத்தையாம்படி இருக்கும் வஸ்துவாகையாலே, ப்ரதமம் சேஷத்வத்தையிட்டு கிரூபித்துக்கொண்ட மற்றுள்ள ஆகாரங்களையிட்டு கிரூபிக்க வேண்டும்படியிருக்கை. இத்தால், (கிரூபகமாகையாவது, வஸ்துவை வஸ்த்வந்தரத்திற்காட்டில் வ்யாவர்த்திக்குமதாகையாலே, தாஸ்யம் ஈச்வரவ்யாவர்த்தகமாய், ஜ்ஞாகாகங்களை அசித்வ்யாவர்த்தகங்களாயிருக்கும்; இப்படி கிரூபகத்வயமும் வஸ்துவுக்கபேக்ஷிதமாயிருக்கச்செய்தே, பகவத்ப்ரகாரதயா லப்தஸ்தாகமான வஸ்துவுக்கு, அசித்திற்காட்டிலுண்டானவாசியை யறிவிக்கிறமாதத்மான ஜ்ஞாகாகங்கள் புறவிதமாம்படி ப்ரகாரத்வப்ரயுக்தமான சேஷத்வமே அந்தரங்ககிரூபகமாயிருக்குமென்றதாய்த்து. (இறே) என்றிவ்வர்த்தத்தில் ப்ரமாணப்ரஸித்தி. ப்ரதமம் சேஷத்வத்தையிட்டு வஸ்துவை கிரூபித்துக்கொண்டி, பின்னை ஜ்ஞாகாகங்தலக்ஷணமுமாய் ஜ்ஞாகுணகமுமாய் அசித்வ்யாவருத்தமுமாயிருக்குமென்னுமிடத்தை தருதீயபதத்தாலே கிரூபிக்கிற ப்ரணவமும், ஸமஸ்தவஸ்துக்களும் ஸர்வேச்வரனுக்கு ப்ரகாரமென்னுமத்தை ப்ரபாதிக்கிற காராயணபதமும், முதலானவை இதில் ப்ரமாணம்; "தாஸோ ஹ்யேஷாம் ஸ்வயம்ப்ரபு: | ந்யாயாத் லக்ஷணம் தேஷாம் ஸ்ருதௌ ச" "தாஸபூதாஸ் ஸ்வதஸ் ஸர்வே ஹ்யாத்மாக: பரமாத்மக: | காங்கதா லக்ஷணம் தேஷாம் பக்தே மோக்ஷே ததைவ ச" இத்யாதிகளுமுண்டிறே. "அடியேனுள்ளான்" என்றுரைப்பெரியாழ்வார். திருக்கோட்டியூர்நம்பி ஸ்ரீபாதத்திலே ஆழ்வானுறுமாஸம் ஸேவித்துநின்று மஹார்தியாகப்பெற்றவர்த்தமிறேயிது. இப்படி சேஷத்வம் அந்தரங்கநிரூபகமாகையாலே கிரூபிதஸ்வரூபவிசேஷங்களான ஜ்ஞாத்ருத்வாதிகளையே ததநுகுணமாக யோஜிக்கவேணுமென்று கருத்து.

எச. இது ஸ்வரூபகிரூபகமாகில், ஆத்மாவுள்ளவன்றே தடங்கியுண்டாய்ப்போரவேண்டாவோ, இதுக்கு முன்பின்றிக்கே யிப்போதுண்டாகையாலும், லோகத்திலிதுதான் ஔபாதிகமாய்கடக்கக்காண்கையாலும், தாஸ்யமாத்மாவுக்கு வக்தேதரியன்றேவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இதுதான் வக்தேதரியன்று) என்று. (இதுதான்) என்று ப்ரக்ருதமான தாஸ்யத்தைப் பராமர்சிக்கிறது; (வக்தேதரி) யாவது-ஆகந்துகம்; (அன்று)

ஆ.—யாலே வக்தேறியன்று, ''ஆத்மதாஸ்யம் ஹரேஸ்ஸ்வாம்யம் ஸ்வபாவம் ச ஸதா ஸ்மர'' ''ஆத்மதாஸ்யம் ஹரேஸ் ஸ்வாம்யம் ஸ்வபாவம் ச ஸதா ஸ்மர'' ''காணுமுனக்குப் பழவடியே''னிறே.

எடு. ஆகில் வக்தேறியாய்ப்போவதேதென்ன, பகவத்பாரதந்த்ர்ய விரோதியான ஸ்வ(ஸ்வாதந்த்ர்யமும்)பகவச்சேஷத்வவிரோதியான(அந்யசேஷத்வ)மாய்த்து ஆகக்துகமாய்க்கொண்டு பற்றிக் கழியுண்ணுமதென்கிறார். ஸத்தாப்ரயுக்தம் நித்யஸித்தம், உபாதிப்ரயுக்தம் ஆகக்துகம்.

எசு. இந்த சேஷத்வப்ரகாசவிரோதியாய்ப் போக்தென், என்ன, ஸாமாக்யசேஷத்வஸதப்பாவவிரோதியாயிருக்கும் ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்யம் என கிறார்.

அந்த ஸ்வாதந்த்ர்யம்போய் சேஷத்வத்துக்கிசைந்தபின் பகவச்சேஷத்வப்ரகாசவிரோதியாயிருப்பதேதென்ன, நிருபாதிகசேஷிக்கு நிருபாதிகசேஷமாகையாகிற தச்சேஷத்வத்தை ப்ரகாசிக்கவொட்டாமல் மறைக்கும் ப்ரபலவிரோதி, மாதாபித்ருதேவதாந்தரமாகிற ததிதரசேஷத்வப்ரதீதி யென்கிறார். (ஸ்வாதந்த்ர்ய)ரக்ய (சேஷத்வ)ங்கள் அயதாசேஷத்வப்ரதீதியதாவஸ்தாதிசேஷத்வப்ரகாசத்துக்கும் நிரோதகங்கள் ; இந்த ஸ்வாதந்த்ர்யம் குலையவே அயதாசேஷத்வப்ரமத்திலிசைவுபுறக்கும், அந்த ப்ரமம் குலியவே யதாசேஷத்வப்ரகாசமுண்டாம்.

எடு. ஸ்வாதந்த்ர்யமும் அந்யசேஷத்வமும் வந்தேறி.
எசு. சேஷத்வவிரோதி ஸ்வாதந்த்ர்யம் ; தச்சேஷத்வ விரோதி ததிதரசேஷத்வம்.

ஜீ.—என்கையாலே ஸ்வாபாவிகமென்றபடி. ''ஸ்நேஜீவநேஷ்வ யஸ் தே ஸ்வநந்தாயாம் ஸ்ப்ருஹா யஸ் / ஆத்மதாஸ்யம் ஹரேஸ்ஸ்வாம்யம் ஸ்வபாவம் ச ஸதா ஸ்மர'' '' ஸ்வோஜ்ஜீவகேச்சா யதிதே ஸ்வஸ்தாயாம் ஸ்ப்ருஹா யதி ஆத்மதாஸ்யம் ஹரேஸ் ஸ்வாம்யம் ஸ்வபாவம் ச ஸதா ஸ்மர'' ''காணுமுனக்குப்பழவடியேன்'' என்னக்கடவதிறே.

எடு. ஆனால் வக்தேறியாக விவக்ஷிதங்கள்தானெவையென்ன, இதுக்கு விரோதிகளானவை யென்றருளிச்செய்கிறார், (ஸ்வாதந்த்ர்யமும்) என்றுதுடங்கி. (ஸ்வாதந்த்ர்ய)மாவது - நானெனக்குரியனென்றிருக்கை; (அந்யசேஷத்வ) மாவது பகவதந்யவிஷயங்களிலே தொண்டுபட்டிருக்கை ; இவற்றை (வக்தேறி) என்கிறது - இவனுடைய அவித்யாதிகளடியாக வக்தவையாகையாலே.

எசு. இவை இதுக்கு விரோதிகளானமையை உபபாதிக்கிறார் மேல் (சேஷத்வவிரோதி) என்றுதுடங்கி. (சேஷத்வவிரோதி ஸ்வாதந்த்ர்யம்) என்றது - நானெனக்குரியேனென்றிருக்குமனவில், ஒருவிஷயத்திலும் சேஷத்வமில்லாமையாலே ஸ்வாதந்த்ர்யம் சேஷத்வத்தையுதிக்கவொட்டாதென்றபடி.

(தச்சேஷத்வ விரோதி ததிதரசேஷத்வம்) என்றது - ஸ்வாதந்த்ர்யம் குலைக்து சேஷத்வத்துக்கிசைந்தாலும், பகவத்வ்யதிரிக்தவிஷயங்களிலே ஒன்றுக்குத் தன்னை சேஷமென்றிருக்குமது, நிருபாதிகசேஷியானவவன்பக்கல் சேஷத்வத்தைத் தலையெடுக்கவொட்டாதென்றபடி.

ஆ.—எள. இப்படி பகவதேகசேஷத்வமேவடிவான ஸ்வரூபத்துக்கு, ஆகத்துகமாலிக்யமறவே சேஷத்வமே நித்யநிரூபகம் என்கிறார், (அஹங்காரம்) இத்யாதியால். ப்ரகருதிஸம்பந்தநிபந்தநமான தேஹாத்மாபிமாநம் ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்யாபிமாநம்என்கிற (அஹங்காரமாகிற) ஸ்வரூபப்ரகாதிரோதாயகமாய்க்கொண்டு வந்தேறியான (ஆர்ப்பை) ஆசார்யன் ஜ்ஞாநக்கையாலே பற்றறத் (துடைத்தால்) சேஷத்வமேஸ்வரூபமான நித்யமாத்மாவுக்கு, தேவத்வமநுஷ்யத்வாதிகள்போலழியுமதன்றிக்கே, ஸம்ஸாரதசையோடி மோக்ஷதசையோடு வாசியற ஒன்றாயும் (அழியாதபேர்), ''குலதொலடியேன்'' ''அடியானிவனென்று'' ''அடியவர்கள் தம்மடியான்'' என்னுமதிறே; ஸ்வரூபத்தைமறைக்கும்அஹங்காரமாலிக்யமறவே, விளக்கினமாணிக்கக்கண்ணாடிபோல் நிர்மலசேஷத்வமே நிரூபகமாயிருக்கும்.

எஅ, எக. இப்படி பகவச்சேஷத்வமே ஸ்வரூபநித்யநிரூபகமென்று நிஷ்கர்ஷித்த பரமேகாந்திக்கு, தேஹாத்மாபிமாநத்தியான (க்ராமகுலாதிகளால்

எள. அஹங்காரமாகிற ஆர்ப்பைத் துடைத்தால்
ஆத்மாவுக்கழியாதபேர் அடியானென்றிறே.
எஅ. க்ராமகுலாதிகளால் வரும்பேர் அநர்த்தஹேது.

ஜீ.—எள. (இதுதான் வந்தேறியன்று) என்றுதுடங்கி உபபாதித்த அர்த்தத்தை மூதலிக்கிறார் மேல், (அஹங்காரம்) என்றுதுடங்கி. அஹங்காரந்தான் தேஹாத்மாபிமாநரூபமாயும் ஸ்வாதந்த்ர்யரூபமாயும் இரண்டுவகைப்பட்டிறே யிருப்பது; அதில் இங்கு ஸ்வாதந்த்ர்யத்தைச் சொல்லுகிறது; (ஆர்ப்)பு ஸம்பந்தத்தையாலே திரோதாயகதவமும் ஆகந்துகத்வமும் தோற்றுகிறது; அத்தை (துடை)க்கையாவது - ஸதாசார்யோபதேசாதிகளாலே ஸ்வாஸகமகப் போக்குகை. (ஆத்மாவுக்கழியாத பேர்அடியான்) என்றது-ஔபாதிகமான ஜாதிவர்ணாச்ரமாதிகளாலே வந்தழிக்தபோம் நாமங்கள்போலன்றிக்கே, யாவதாத்மாநுவர்த்தியான காமம் தாஸனென்னுமதென்றபடி; (இறை) என்றிவ்வர்த்தத்தில் ப்ரமாணப்ரவித்தி; ''ஈச்வரோ ரக்ஷகஸ்தவ'' ''தாஸபூதாஸ்ஸ்வதஸ்'' ''ஆத்மாதாஸ்யம்'' ''ஆத்மதாஸ்யம்''இத்யாதிகளிவ்விடத்தில் விவக்ஷிதங்கள்; ஆகையால் ஸ்வாதந்த்ர்யாதிகள் ஔபாதிகம், தாஸ்யம் ஸ்வாபாவிகமென்னக் குறையில்லையென்று கருத்து.

எஅ. அதுவென், க்ராமகுலாதிகளால் வரும் வ்யபதேசமன்றோ கடக்து போருகிறது என்னவருளிச்செய்கிறார், (க்ராம) இத்யாதியால். அதாவது - க்ராமகுலாதிவ்யபதேசம் அஹங்காரஜநகமாகையாலே ஸ்வரூபஹாநிருபகர்த்தகரமென்றபடி; ஆகையாலவற்றாலிவன் வ்யபதேஷ்டவ்யனல்லனென்று கருத்து.

எக. உக்தார்த்தத்துக்கு ப்ரமாணங்காட்டுகிறார் மேல், (''ஏகாந்தீ வ்யபதேஷ்டவ்ய:'') (''ஏகாந்தீ வ்யபதேஷ்டவ்ய:'') என்று. ''ஏகாந்தீ வ்யபதேஷ்டவ்ய: ஸ்வபரேஷ்வேவ ப்ரமாணமுலாதிஷு: விஷ்ணுர்வ்யபதேஷ்டவ்ய: ஸ்ரேஷ்ட: ஸர்வம் ச ஏவஹி'' ''ஏகாந்தீ வ்யபதேஷ்டவ்யோ வைக்ராமகுலாதிபி: விஷ்ணுரா வ்யபதேஷ்டவ்யஸ்தஸ்ய ஸர்வம் ஸ ஏவ ஹி''. இத்தால் பகவதேகபரனுமிருக்குமவன் க்ராமகுலாதிஸம்பந்தங்களையிட்டுச்சொல்லப்படுமவனல்லன், பகவத்ஸம்பந்தத்தையிட்டு சொல்லப்படுமவன்; அவனுக்கத்த க்ராமகுலாதிகளெல்லாம் பகவானேயிறே என்கிறது. (ப்ராப்தாவும்) இத்யாதி வாக்யத்திலே இச்சேதநனுடைய ஸ்வ

ஆ.—வரும்) வ்யபதேசம், சேஷத்வரூபஸ்வரூபஹாநியாகிறமஹாகர்த்தஹே துவென்றருளிச்செய்து "ஏகாந்தீ வ்யபதேஷ்டவ்யோ நைவ க்ராமகுலாதிபிஃ। விஷ்ணுர் வ்யபதேஷ்டவ்யஸ் தஸ்ய ஸர்வம் ஸ ஏவ ஹி" "ஏகாந்தி வ்யபதேஷ்டவ்யோ வைவ க்ராமகுலாதிபிஃ। விஷ்ணுர வ்யபதேஷ்டவ்யஸ் தஸ்ய ஸர்வம் ஸ ஏவ ஹி" என்ற தற்கு ப்ரமாணோபாதாகம் பண்ணுகிறார்.

(ஆறு ப்ரகரணங்களில் இரண்டாமதான)

உபாயவைபவப்ரகரணம் முற்றிற்று.

—— ——

எகூ. "ஏகாந்தீ வ்யபதேஷ்டவ்யஃ" "ஏகாந்தீ வ்யபதேஷ்டவ்யஃ".

(ஆறு ப்ரகரணங்களில் இரண்டாமதான)

உபாயவைபவப்ரகரணம் முற்றிற்று.

——

ஜீ.—யத்கர்மவிருத்யாதிகள் தோற்றினபடியாலே, இவற்றுக்கு நிதாகமின்னதென்றும், ஏவம்பூதனுடைய ப்ரபத்தைதத்யப்ரயோஜகமும் சேஷத்வாதிப்ராதாத்யஹேது ஆத்மஸ்வரூபத்தினுடைய தாஸ்யாத்தராங்கரூபகத்வமென்றும், இப்படியிருக்கிறவனது ஸ்வாபாவிகம், ஏதத்விரோதிகள் ஔபாதிகமென்றும், தத்கர்மவிருத்தியிலாதமாவுக்கு தாஸ்யமே நித்ய நிரூபகமாயிருக்குமென்கையாலே இவர்த்தத்தை மூதலித்தும், க்ராமகுலாதிகளாலிவன் வ்யபதேஷ்டவ்யனல்லனென்றும், உக்தார்த்தத்தில் ப்ரமாணமும் சொல்லுகையாலே (ஸ்வயத்கர்மவிருத்தி) இத்யாதிவாக்யம் தொடங்கி மிவ்வளவும் ப்ராஸங்கிகம்.

ஆக இப்ப்ரகரணத்தால் ப்ரபத்திக்கு தேசாதிகியமங்களில்லை, விஷயகியமமேயுள்ளதென்னுமிடமும், அவ்விஷயக்தானினதென்னுமிடமும், அவ்விஷயத்தினுடைய வைலக்ஷண்யமும், அதில் ப்ரபத்திபண்ணுமதிகாரிகளுடைய வைலக்ஷண்யமும், அதில் ப்ரபத்திபண்ணுமதிகாரிகளுடைய தரைவித்யமும், ப்ரபத்திஸ்வரூபாயபாகத்வமும், ப்ரபத்திதன்னுடைய ஸ்வரூபாதிகளும், ப்ரபத்தவ்யனே உபாயமென்னுமிடமும் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டது.

(ஆறு ப்ரகரணங்களில் இரண்டாமதான)

உபாயவைபவப்ரகரணம் முற்றிற்று.

—— ——

அதிகாரிநிஷ்ட்டாப்ரகரணம்.

ஆ.—அ○. ஆகஇப்படி அஹங்காரகர்ப்பமான வ்யபதேசமகர்த்தஹேது, அத்ற்ற சேஷத்வவ்யபதேசமுஜீவகஹேது, இத்தபவச்சேஷத்வாக்ய சேஷத்வவிரோதிகளான அந்யசேஷத்வஸ்வாதந்த்ர்யங்கள் ஆகக்துக ங்கள், பகவச்சேஷத்வமே அந்தரங்கநித்யகைங்கர்யபகம், சேஷபூதசைதந்ய தத்கார்யபலம் தத்வியப்ரிதிப்ரயோஜகங்கள், ஸ்வப்ரயோஜகஸ்வயத்ந கிவ்ருத்தி தச்சேஷத்வபாரதந்த்ர்யபலம், சேஷத்வபாரதந்த்ர்யஸ்துப்ரா ப்திப்ரீதிகர்த்ருத்வங்கள் சேஷியான ஸ்வதந்த்ரஸ்வாமியது, அதி ஏவ ப்ராப்திதசையில் கிஞ்சிந்மனது, ப்ராப்த்யுபாயமாயிருப்பதும்அவன்னி ஜேவு, அது அகாதிலித்தமாயிருக்க இவன் ஸ்வார்த்தகிஞ்சிந்மாறினபோ து உபாயமாமென்று ஸ்ரீமஹாவலோககர்யாயே ப்ராஸங்கிகமானவர்த்தத் தை தலைக்கட்டி, ப்ரஸ்துதமான வுபாயோபேயங்களினதிகாரிகளிருக்கும்ப டியையருளிச்செய்கிறார்மேல், (உபாயத்தில்[துக்கு]) இத்யாதியால்.ஸ்வதந்த்ரனேஸித்த ாதாபாயமென்கிறவதத்யவலாயரூபமானவுபாயத்தில், ''ஈஜ் ஸ்ய ஸ்வயஂ ந ஸித்''''தத்தஸ்ய ஸத்ருசம பவேத்'' என்றுஸ்வசக்தியைவிட்டு பார தந்த்ர்யத்தைகோக்கி,லங்கரபவகத்திலேபெருமாள்வரவுபார்த்திருத்த(பிரா ட்டியை)ப்போலே,உபாயாதிகாரியும் ஸ்வரக்ஷணர்த்தவ்யாபாரசக்தியைவி ட்டு,ஸ்வயத்காரர்ஹஸ்வரூபத்தையே கோக்கி துஸ்ஸஹமானஸம்ஸாரத்தி லே ஸ்வதந்த்ரனுடைய அங்கீகாரகாலத்தைப்பார்த்திருக்கவேணும்; ஸபா மத்யே ஸ்ரீர்த்வப்ரயுக்தலஜ்ஜையைவிட்டு,பர்த்தாக்களரக்ஷகரென்னும் ப்ரதிபத்தியையும்விட்டு,க்ருஷ்ணனே ஆபத்ரக்ஷகனென்றத்ய்வலித்து, சரணகதையாய்நின்ற(த்ரௌபதியைப்)போலே,லௌகிகஸங்கிதியில்தத்ஸ ங்கரஹப்ரவ்ருத்தித்யாகலஜ்ஜையைவிட்டு,உபாயாந்தரங்களிலுபாயதவபர திபத்தியைவிட்டு,ஸுலபஸ்வாமியே உபாயமென்றத்ய்வலித்துக்கொண்டு ப்ரபக்நனாயிருக்கவேணும்; ஒருசேவகன் ஒருசேவகனவரசலிலே காயை

அதிகாரிநிஷ்ட்டாப்ரகரணம்.

அ○. உபாயத்துக்கு, பிராட்டியையும் த்ரௌபதியையும் திருக்கண்ணமங்கையாண்டானையும்போலே யிருக் கவேணும்; உபேயத்துக்கு, இளையபெருமாளையும்

அதிகாரிநிஷ்ட்டாப்ரகரணம்.

ஜீ.—அ○. அகத்தரம் அதிகாரிசேதகம்பண்ணுகிறது:—உபாயமுபேயா ர்த்தமாகையாலும்,(உபேயத்திலுகப்பும்) என்றும், (பரப்ரயோஜகப்ரவ்ரு த்தி ப்ரயத்நபலம், தத்வியப்ரீதி சைதந்யபலம்) என்றும் உபேயாதி காரமும் கீழ் ப்ரஸக்தமாகையாலும், த்வயநிஷ்ட்டனான வதிகாரிக்கு உபயமுமபேக்ஷிதமாகையாலும், உபாயோபேயாதிகாரங்களில் இச்சே தகன் இன்னவின்னபடி யிருக்கவேணுமென்னுமத்தை தத்தத்நிஷ்ட்டரை

ஆ.—படிக்க அதுபொருமல் அவனை நிர்வர, இருவரும் பொருதுபட்டுக்கிடக்கிறபடியைக்கண்டு, ஒருக்ஷத்ரசேதரன் தன்னபிமாநத்திலே யொதுங்கினதென்னுமிவ்வளவுக்காக தன்னையழியமாறினபடி கண்டால், பரம சேதரன் திருவாசலிலே யொதுங்கினால் அவனென்பமேமேவென்று தண்டியில் குதித்து திருக்கண்ணமங்கையில் பத்தராவிதிருவாசலில் கைப்புடையிலே ''ஸகாயேன்வந்தடைக்தேன்'' என்று அப்படியே பாவித்து பரவ்யபாரமே ஸ்வவ்யாபாரமாம்படிகண்வளர்க்தருளின (திருக்கண்ணமங்கையாண்டாணி)ப்போலே, ஸ்வவ்யாபாரயோக்யஜாதிஸ்மரணமற்று ''காம்பரத்தலை சிரத்துன்கடத்தில் யிருத்துவாழும் சோம்பி'' னகவேணுமென்கிறார். ஸீதத்தோபாயபலமான பகவத்கைங்கர்யரூபமாயும் தத்விஷயவிக்ரஹமாயுமிருக்கிறஉபேயத்தில், கைங்கர்யாபிநிவேசியான(இளையபெருமாளையும்), ஸ்ரீகார்யம்கிமித்தமாகதம்மையழியமாறின(பெரியவுடையாரையும்),எம்பெருமான் திருமேனியிலே கெருப்புப்படில் செய்வதேதென்னும் பயத்தாலே ஸகும்பமாக வணைத்துக்கொண்டு திருமேனியை தயஜித்த(பிள்ளைதிருநறையூரரையரையும்), திருக்குழலோசைகேட்டோடுகிறபோது பர்த்தா கையில் ப்பிடித்துத் தகைய, உன்னைச்சில் சரக்கைக்கொள்ளலாகாதோ வென்று சரீரத்தைவிட்டு, க்ருஷ்ணன திருவடியைக்கிட்டின (சிந்தயந்தியையும்போல)வும், உபேயாதிகாரி கைங்கர்யாபிநிவேசியாய் தத்ததீயப்ரேமாக்த்ததை பாஸ்ல ஸ்வசரீரத்தை யழியமாறும்படி ப்ரேமாதிகனுமிருக்கவேணுமென்கிறார். பரமமிகவிட்ட தீ திருகாராயணபுரத்தெம்பெருமான் திருமேனி பைஸ்பர்சியாதபடி, திருகறையூரரையர் தழுவிக்கொண்டி ஸகும்பமாக திருகாட்டுக்கெழுக்தருளினதென்றருளிச்செய்வர்.

அக. உபாயாதிகாரிகளுக்கு நிதர்சநபூதரானால், அக்யபரையான (த்ரௌபதி)யில் அகக்யபரையான (பிராட்டிக்கு) நிவருத்தயதிகாரத்தில் (வாசி), விரோதிவர்க்கத்தை பஸ்மீகரிக்கவல்ல (சக்தி)யுண்டாகையும், (பிரா

பெரியவுடையாரையும் பிள்ளைதிருநறையூரரைய
ரையும் சிந்தயந்தியையும்போலே யிருக்கவேணும்.
அக. பிராட்டிக்கும் த்ரௌபதிக்கும் வாசி, சக்தியும்அசக்தியும்.

ஜீ.—நிதர்சநமாக்கிக்கொண்டருளிச்செய்கிறார், (உபாயத்துக்கு) இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. (உபாயத்துக்கு)என்றது - உபாயத்துக்காதிகாரியாம் போதென்றபடி; உபாயாதிகாரத்துக்கென்னவுமாம்; இப்படியே (உபேயத்துக்கு) என்றதுவும். (உபாயத்தில்) என்று பாடமானபோது உபாயவிஷயத்திலென்றபடி; இப்படியே மற்றையதுவும்.

அக. அவர்களைப்போலே யிருக்கவேணுமென்றதின் கருத்தை தர்சிப்பிக்கைக்காக, அவர்கள் தங்கள் படிகளை அடைவே யருளிச்செய்கிறார் மேல்; அதில் பிராட்டியுடையவும் த்ரௌபதியுடையவும் படிகளை யருளிச்செய்கைக்குடலாக, ப்ரதமத்திலே யுபயர்க்கும் வாசியையருளிச்செய்கிறார், (பிராட்டிக்கும்) என்றுதுடங்கி. அதாவது ''த ஏத்ய ஸாயுஜ்யம் ஹரேத்'' ''தத்தஸ்ய ஸத்ருசம் பவேத்'' என்றிருக்த பிராட்டிக்கும், ''ரக்ஷ மாம்'' ''ரக்ஷ மாம்'' என்ற த்ரௌபதிக்கும் தம்மில் வாசி, ''ஸ்ரீர்ஹ்ரீர்ஹ'', ''ஸ்ரீதோ பவ'' என்று கெருப்பை நீராக்கினப்போலே, ''ஸர்ஜோ ஹ்ரீ'' ''தக்த்தோ பவ'' என்று விரோதிவர்கத்தை பஸ்மமாக்கி தன்னை ரக்ஷித்துக்கொள்ளவல்ல

ஆ.—ட்டி) யில் (த்ரௌபதிக்கு...வாசி), உறியுண்கிற சேஷ்யை யிடுக்க மாட்டாத(அசக்தி) புண்டாகையும்.

அ௨. இப்படி சக்தாசக்தைகளாயிருவர்கள் செய்ததேதென்ன, நாயகசக்தியையேநோக்கும(பிராட்டி) ஸ்வபாரதந்தர்யஹாநியைப் பிறப்பிக்கும் ஸ்வரக்ஷணஹேதுவான(ஸ்வசக்தியை) மநுவலிடாதபடி(விட்டாள்); ஸ்வசக்திதியாகம் பரசக்த்யாலம்பநஸுகம். ஆபத்ஸகன் க்ருஷ்ணனென்று விச்வஸித்து, (த்ரௌபதி) ஸபாமத்யே யிருகையையும் விட்டு, பரம புருஷ்ணை சரணம்புக்கு ஸ்த்ரீத்வப்ரயுக்தமான (லஜ்ஜையை) பிற்காலியாமல் (விட்டா)னென்கிறார்; ஸ்வஸ்வபாவத்யாகம் ஸ்வவிச்வாஸவிஷேஷபலமாய் வந்ததிவளுக்கு. ஜாத்யாதிகளிலுத்க்ருஷ்டனை (திருக்கண்ணமங்கையாண்டான்), ஸ்வஜாதிஸ்வவர்ணநுரூபமான(ஸ்வவ்யபாரத்தை) வாலகாருசியுடன்(விட்டான்); பரசக்தியைப்பற்றி ஸ்வசக்தியை விடுகையும், பரகரக்ஷகத்வத்தைப்பற்றிஸ்வரக்ஷணுபிமாகத்தை விடுகையும், பரவ்யாபாரத்தைப் பற்றி ஸ்வவ்யபாரத்தை விடுகையும், உபயாதிகாரிக்குத்யமென்றபடி.

அ௨. பிராட்டி ஸ்வசக்தியைவிட்டாள்; த்ரௌபதி லஜ்ஜை யை விட்டாள்; திருக்கண்ணமங்கையாண்டான் ஸ்வவ்யாபாரத்தைவிட்டான்.

ஜீ.—சக்தியுண்டாகையும்; ஸ்வயத்நத்தாலே விரோதிகளைத்தள்ளி தன்னை நோக்கிக்கொள்ளப் பார்த்தாலும், நோக்கிக்கொள்ளுகைக்கிடான சக்தி தனக்கில்லாமையும் என்கை.

அ௨. ஏவமபூதரானவர்கள் செய்தவைதன்னை யருளிச்செய்கிறார், (பிராட்டி ஸ்வசக்தியை விட்டாள், த்ரௌபதி லஜ்ஜையை விட்டாள்) என்று. (ஸ்வசக்தியைவி)நிகையாவது - காயகரான பெருமாள் ரக்ஷிக்கு மத்தனையல்லது, கம்முடைய சக்தியால் நம்மை ரக்ஷித்துக்கொள்ளுகை நம் பாரதந்த்ர்யத்துக்கு நாசகமென்று ஸ்வசக்தியைக்கொண்டு காரியம்கொள்ளாதொழிகை. ''அஸந்தேஷ்ஷ்டு ராமஸ்ய தவஸாச்சாநுபாலநாத் । ந த்வா கர்ஷ்டு மஸ்ரீவ தக்ஷ்ண பஸ்ரீர் தேஜஸா'' ''அஸக்தேசாத் து ராமஸ்ய தபஸச்சாநுபாலநாத் । ந த்வா குர்யு தசக்ரீவ பஸ்ம பஸ்மார்ஹதேஜஸா'' என்றருளிறே. (லஜ்ஜையைவி)நிகையாவது-துச்சாஸகன் ஸபாமத்யே துகிலை யுறிகிறவளவில், லஜ்ஜாவிஷ்டையாய்க்கொண்டு தாஞ்ஞருதலே யிடுக்குகையன்றிக்கே, இரண்டிகையும் விடுகை. பேரளவுடையாளாகையாலே பிராட்டிக்கு பெருமாளே ரக்ஷக ரென்று விச்வஸித்து ஸ்வசக்தியை விட்டிருக்கலாம்; அத்தனையளவன்றிக்கே யிருக்கச்செய்தே, மஹாபத்தசையிலே இவ்வளவில் க்ருஷ்ணனே ரக்ஷகனென்று மஹாவிச்வாஸம்பண்ணிமஹாஸபாமத்தியே இவள் லஜ்ஜை யை விட்டதிறே யிது. (திருக்கண்ணமங்கையாண்டான் ஸ்வவ்யாபாரத்தை விட்டான்), அதாவது - ஸ்வரக்ஷணஹேதுவான ஸ்வவ்யாபாரங்களை விட்டானென்றபடி; ஒருசேவகனுடைய காயை ஒருசேவகன் அடிக்க, அவன் அது பொறுமல் அடித்தவனைடெதிர்த்துப் பொருது அவனையுங்கொன்று தானும் குத்திக்கொள்வதாகயிருக்கிற படியைக்கண்டு, ஒரு க்ஷுத்ரசேதகன் தன்னபிமாநத்திலே யொதுங்கினதென்னுமிவளவுக்காக தன்னை யழிய மாறினபடி கண்டால், பரமசேதநனபிமாநத்திலே யொதுங்கினால்அவனென்படுமோவென்று ஸ்வரக்ஷணவ்யாபாரங்களை யடையவிட்டு, அக்கரயோபாதியாகத்தம்மையநுஸந்தித்துக்கொண்டு, அப்போதேவந்துதிருக்கண்ணமங்கையில் பத்தராவி திருவாசலில் கைப்புடையிலே புகுந்து கண் வளர்ந்தாரென்று ப்ரஸித்தமிறே.

ஆ.—அக. உபேயாதிகாரிக்குத்யவிசேஷங்களை யருளிச்செய்கிறார், (பசியர்) இத்யாதியால். பெரும்பசியராய் சோறுசமைவதைப்போதோவென்று துடித்துக்கொண்டாகாங்க்ஷித்திருப்பார் ஊர்க்க(ட்ட சோறுமுண்ணவேணும்) நாட்டுக்க(டுகிற சோறுமுண்ணவேணுமென்று) மகோரதிக்குமாப்போலே, நாட்டுக்குக் கட்டினகாப்பே காட்டுக்காம்படி கொடியகாட்டுக்கு பித்ருவசநபரிபாலகராய் பெருமாள் முகமலர்ந்து போகிறபோது, "பாலாத்ப்(ப்)ருதி ஸுஸ்நிக்தஃ" "பால்யாத் ப்ரப்ருதி ஸ்நிக்தஃ"என்று பால்யம் துடங்கி திருத்தொட்டிலிலிணைத்தீண்டவேண்டும்படி ஸ்நிக்தரான இளையபெருமாள் "ந சஸீதா த்வயா ஹீநா ந சாஹமபி ராகவ | முஹூர்தமபி ஜீவாவோ ஜலாந்மத்ஸ்யாவிவோத்த்ருதௌ" "ந சஜீதா த்வயா ஹீநா ந சாஹமபி ராகவ| முஹூர்தமபி ஜீவாவோ ஜலாந்மத்ஸ்யாவிவோத்த்ருதௌ" என்று பிராட்டிபோல(பிரியில்) ஸ்வஸத்தை (தரியாமையை முன்னிட்டு)ப் பின்சென்று "ஏவமஸ்து ஸஹ வைதேஹ்யா கிரிஸாநுஷு ரம்ஸ்யதே | அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி ஜாக்ரதஸ் ஸ்வபதஸ்ச தே |பரவாகஸ்மி காகுத்ஸ்த்த த்வயி

அக. பசியராயிருப்பார் அட்டசோறுமுண்ணவேணும்அடுகிற சோறுமுண்ணவேணுமென்னுமாப்போலே, காட்டுக்குப் போகிறபோது இளையபெருமாள் பிரியில் தரியாமையை முன்னிட்டு, அடிமைசெய்யவேணும் எல்லாவடிமையும்

ஜீ.—அக. இனி உபேயாதிகாரிகளில் ப்ரதாநரான இளையபெருமாள்படியை விஸ்தரேண வருளிச்செய்கிறார், (பசியர்) என்றுதுடங்கி. அதாவது-(பசியராயிருப்பார்) தங்கள் பசியின் கனத்தாலே, இதுக்குமுன்பாக்கின சோறும் இப்போதாக்குகிற சோறும் எல்லாம் நாமே உண்ணவேணுமென்று மகோரதிக்குமாப்போலே, பெருமாள் காட்டுக்கெழுந்தருளுகிறபோது, "பால்யாத்ப்ரப்ருதிஸ்நிக்த"ரான இளையபெருமாள்,படைவீட்டில் நின்றும் புறப்படுவதற்குமுன்னே கூடப்போவதாக உத்யோகிக்கிறபடியைக் கண்டு, நீர் நில்லுமென்று நிர்பந்தித்தருள, "ஸுப்ய மாமநுசரம் வைதர்ம்யம் நேஹ வித்யதே | க்ருதார்தோஹம் பவிஷ்யாமி தவ சார்த்தஃ ப்ரகல்பதே" என்றும், கங்கைகடக்குதினவன்று மீளவிடைகொடுக்குப்பாக அவர் அதேகமருளிச்செய்ய, "ந சஸீதா த்வயா ஹீநா ந சாஹமபி ராகவ|முஹூர்தமபி ஜீவாவோ ஜலாந்மத்ஸ்யாவிவோத்த்ருதௌ" "ந சஜீதா த்வயா ஹீநா ந சாஹமபி ராகவ | முஹூர்தமபி ஜீவாவோ ஜலாந்மத்ஸ்யாவிவோத்த்ருதௌ"என்றும் சொல்லுகையாலே பிரியில் தாமுளராகமாட்டாமையை முன்னிட்டு "ஸுப்ய மாம்" "குருஷ்வ மாம்" என்றவகந்தரத்திலே, "தநுராதாய ஸுநிசம் க்ஷணம் க்ருத்வாபி ஸுஸ்திரா | ஆஹரிஷ்யாமி தே நித்யம் மூலாநி சபலாநி ச |வந்யாநி யாநி சான்யாநி ஸ்வாஹாநீ தபஸ்விநாம்" "தநுராதாய ஸகுணம் கணித்ரபிடகாதரः | அக்ரதஸ்தே கமிஷ்யாமி பக்த்தாகமநதீரசயக் ॥ ஆஹரிஷ்யாமி தே நித்யம் மூலாநி சபலாநி ச|வந்யாநி யாநி சாக்யாநி ஸ்வாஹாராணி தபஸ்விநாம்" என்கையாலேஸ்வசேஷத்வாநுகுணமாக வடிமை செய்யவேணுமென்றும், ததகந்தரத்திலே "ஏவமஸ்து ஸஹ வைதேஹ்யா கிரிஸாநுஷு ரம்ஸ்யதே | அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி ஜாக்ரதஸ்ஸ்வபதஶ்ச தே" "பவாம்ஸ்து ஸஹ வைதேஹ்

ஆ.—வர்ஷசதம் ஸ்த்திதே। ஸ்வயம் துருசிரே தேசே க்ரியதாமிதி மாம் வத"என்று சேஷத்வம்கிலே நிற்கும்படிசேஷவருத்தியான வடிமைசெய்யவேணும்; அதில் இன்னதுசெய்வன் இன்னதுசெய்யேன் எனனுதே,சேஷிக்கபிமதமான எல்லாவடிமையும் செய்யவேணும்; செய்யுமிடத்து ஸ்வாதந்த்ர்யவிஷ்யம் தட்டாதபடி,ஸ்வதந்த்ரசேஷி ஏவிக்கொள்ளவும் வேணுமென்றுப்ரார்த்தித்தார்; "லுகரீவமாருதிவிபீஷணபுண்யபாதஸஞ்சார"த்தாலே சோஷணதாஹநப்ரகாரம் பண்ணின திருப்படைவீட்டிலே,பெருமாள் காச்சியாருடன் பெருமழியோடே நாகளிக்கப்புக்குப் புகுந்தபோது,அடிமைக்குக் கூட்டுப்படுவாரொருவருமற்ற காட்டிலே, தாமேயான தனியிடத்துத் தாமேயடிமைசெய்கையாகிற ஸ்வயம்பாகத்திலே, கைங்கர்யாபிநிவேசமாகிற வயிற்றை, பதினாலாண்டிலமைவுதலறப் பெருக்கினபடியாலே,ஸ்ரீபாதாதிகளுடன் பகுத்டிமைசெய்கையாகிற (ஒப்பூணுண்ணமாட்டாதே)

செய்யவேணும் ஏவிக்கொள்ளவும்வேணும் என்னூர்; படைவீட்டில் புகுந்தபின்பு காட்டில் தனியிடத்தில் ஸ்வயம்பாகத்திலே வயிற்றைப்பெருக்கினபடியாலே,

ஜீ.—யா கிரிஸாநுஷு ரம்ஸ்யதே। அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி ஜாக்ரதஸ்ஸ்வபதச்ச தே"என்கையாலே-அதுதன்னிலும் இன்னவினவடிமையென்று ஒருகியதியின்றியே எல்லாவடிமையும் செய்யவேணுமென்றும்; பஞ்சவடியிலே எழுந்தருளினபோது, நீரும்கிழவும்வாய்த்திருப்பதொருப்ரதேசத்தைப்பார்த்து பர்ணசாலையைச் சமையும் என்ன,"ஏவமுக்தஸ்து ராமேண லக்ஷ்மணஸ்ஸம்யதாஞ்ஜலிர்வாக்யமக்ரூர மித மப்ரவீத்"" "ஏவமுக்தஸ்து ராமேண லக்ஷ்மணஸ்ஸம்யதாஞ்ஜலிர்। ஸீதாஸமக்ஷம் காகுத்ஸ்த்தமிதம் வசகமப்ரவீத்" என்று - கந்தலியிலே ஸ்வாதந்த்ர்யத்தை வைத்தபோதே பெருமாள் நம்மைக்கைவிட்டாரென்று விக்ருதராய்,பிராட்டிமுன்னிலையாகக் கையமஞ்ஜலியுமாய்கின்று, "பரவாகஸ்ஸ காகுத்ஸ்த்த த்வயி வர்ஷசதம் ஸ்த்திதே। ஸ்வயம் துருசிரே தேசே க்ரியதாமிதி மாம் வத"என்கையாலே-அடிமைசெய்யுமளவில் ஸ்வாதந்த்ர்யமாகிற தோஷம் கலசாதபடி யுசிதகைங்கர்யங்களிலே ஏவிக்கொள்ளவேணுமென்றும் ப்ரார்த்தித்தாரென்கை. (படைவீட்டில்) இத்யாதி.-திருப்படைவீட்டிலே யெழுந்தருளிவிக்து புகுந்து திருவபிஷேகம் பண்ணியருளினபோது, தம்மோடிகூட வடிமைசெய்கைக்கொருவருமில்லாததொரு தனிக்காட்டிலே தாமே யடிமைசெய்து கைங்கர்யாபிநிவேசத்தைப் பெருக்குகையாலே, ஸ்வயம்பாகத்திலே வயிற்றைப் பெருக்கினவன் ஒப்பூணுண்ணமாட்டாதாப்போலே,ஸ்ரீபரதாழ்வான்துடக்கமானவர்களோடொக்கத் தாமுமோராடிமை செய்துதிற்கமாட்டாதே,திருவெண்கொற்றக்குடையை யெடுக்கை,திருவெண்சாமரம் பரிமாறுகையாகிற இரண்டடிமையை ஏககாலத்தில் செய்தாரென்கை. இந்த வ்ருத்தாந்தத்தான் ஸ்ரீராமாயணத்திலில்லை. "ந்ருசாமரவாணீஸ்து லக்ஷ்மணோ நுஜகாமஹ" "சத்ரசாமரபாணீஸ்து லக்ஷ்மணோ நுஜகாமஹ" என்கிறது ஸ்ரீராமாயணமன்றேவென்னில், காட்டுக்கெழுந்தருளுவதற்குமுன்னே திருவபிஷேகார்த்தமாக வலங்கரித்து, தம்முடையதிவ்யாத்புதத்தில் கின்றும் புறப்பட்டு,சக்ரவர்த்தித்திருமாவிகையைகோக்கி திருத்தேரிலேயேறி பெருமாளெழுந்தருளுகிறபோது, இளையபெருமாள் செய்த வ்ருத்தாந்தமாக திருவயோத்யாகாண்டத்திலே சொல்லப்பட்டதாகையாலே, இவ்விடத்துக்கது

ஆ.—"ஸ்தவாமரபாணிஸ்து லக்ஷ்மோ உனுஜாமஹ" "சத்ரசாமரபாணிஸ்து லக்ஷ்மணோ உநுஜகாமஹ" என்று மற்றைத் திருக்கைக்குக் கூறுகொடுக்கமாட்டாத (ஒருதிருக்கையாலே) தம்முடையஆகாரார்த்தரமான (திருவெண்கொற்றக்குடையையும்) அத்தை தரிக்க ஆசைப்பட்டலிகிற (ஒரு திருக்கையாலே) ஸ்வாகாரார்த்தரமான (திருவெண்சாமரத்தையும்) சேதநஸமாதியான வவற்றுடன், ப்ரயோஜக கர்தாவாய்கின்று (தரித்து) பலர் செய்யுமடிமையைத்தாமொருவரே செய்தார்.

அச. ஒழிந்த உபேயாதிகாரிகள்மூவரும் செய்ததேதென்ன, அவர்

ஒப்பூணுண்ணமாட்டாதே, ஒருதிருக்கையாலே திருவெண்கொற்றக்குடையையும், ஒருதிருக்கையாலே திருவெண்சாமரத்தையும், தரித்தடிமைசெய்தார்.

அச. பெரியவுடையாரும் பிள்ளைதிருநறையூரரையரும் உடம்

ஜீ.—சேராது. ஆனால்இவரென்கொண்டிப்படியருளிச்செய்தாரென்னில்;பாத்மபுராணப்ரக்ரியையாலே யருளிச்செய்தார்."அஹத்ஸ்தாந்நிதே புண்ய ஸுபல ந்நே ஸுபா ந்விதே! ராமவஸ்யாபிஷேகார்த்தம் மங்கள சக்ரிரே ஜகாः" "அத தஸ்மிந் திதே புண்யே சுபலக்கே சுபாக்விதே । ராகவஸ்யாபிஷேகார்த்தம் மங்களம் சக்ரிரே ஜகாः" என்றுதுடங்கி பரக்கச் சொல்லிக்கொண்டுவந்து, "மஸ்தே)புஷ்பஜலைஸ்து த்ரெஸ்நயஸ்ஸ்ரீலக்ரவ்ரதः । ஜபஸ்தோ வைஷ்ணவ் ஸூக்தா சதுர்வேதமயாஸ்ஸுபாः॥ அபிஷேகம் ஸுபம் சக்ருः காகுஸ்தம் ஜகதாம் பதிம்।தஸ்மிந் ஸுபதமே லக்னே தேவதுந்துபயோ திவி॥நிதேதுः புஷ்பவர்ஷாணி வவர்ஷுச்ச ஸமந்ததः। திவ்யாம்பரைः பூஷணைச்ச திவ்யகந்தாநுலேபநைः॥புஷ்பைः நாநாவிதைः திவ்யைः தேவ்யா ஸஹ ரகுநந்தவஹः।அலங்கருதச்ச சுசுபே முகிபிः வேதபாரகைः॥ சத்ரம்ச சாமரம்திவ்யம் திருதவாக் லக்ஷ்மணஸ்ததா।பார்ச்வே பரதசத்ருக்கௌ தாலவ்ருந்தே விவேஜது॥ தர்பணம் ப்ரதிதௌ ஸ்ரீமாந் ராக்ஷஸேந்த்ரோ விபிஷணः।ததா பூர்ணகலசம் ஸுக்ரீவோ வாநரேச்வரः॥ஜாம்பவாம்ச மஹாதேஜாः புஷ்பமாலாம் மநோஹராம்।வாலிபுத்ரஸ்து தாம்பூலம் ஸகர்பூரம் ததௌ ப்ரியாத்॥ஹநுமாந் தீபிகாம் திவ்யாம் ஸுஷேணஸ்து த்விஜம் சுபம்। பரிவார்ய மஹாத்மாநம் மந்த்ரிணஸ்ஸமுபாஸதே" என்ற பாத்மபுராணத்தில் உத்தரகண்டத்தில் காற்பத்தொன்பதாமத்யாயத்திலே சொல்லப்பட்டதிறே. "ஸத்ரஞ்ச சாமரம் திவ்யம் த்ருதவாக்" "சத்ரம்ச சாமரம் திவ்யம் த்ருதவாந்" என்றது தோற்றவிறே (திருவெண்கொற்றக்குடையையும் திருவெண்சாமரத்தையும்தரித்து) என்றருளிச்செய்தது.

அச. (பெரியவுடையாரும் பிள்ளைதிருநறையூரரையரும் உடம்பையுபேக்ஷித்தார்கள்).-ஸ்ரீஜடாயுமஹாராஜரைப்பெரியவுடையார்என்றருய்த்து

ஆ.—களில் மிதுகவிச்லேஷத்தில் தம்மையழியமாறும்பெரியவுடையாரும், அச்சேர்த்தி நித்யமாகவேணுமென்று மங்களாசாஸநம்பண்ணும் பிள்ளை திருநறையூரரையரும், ப்ரேமபரவச்யத்தாலே கைங்கர்யோபகரணமான திருமேனியை அழியக்கிட்ட சரக்காக்கி உபேக்ஷித்தார்கள்; ''சிந்தயந்தீ ஜகத்ஸர்வம் பரப்ரஹ்மஸ்வரூபிணம்। நிருச்ச்வாஸதயா முக்திம் கதாக்ய கோபகந்யகா'' ''சிந்தயந்தீ ஜகத்ஸர்வம் பரப்ரஹ்மஸ்வரூபிணம் । நிருச்ச்வாஸதயா முக்திம் கதாக்யா கோபகந்யகா'' என்று பர்தாவரத் தகைவுபட்ட சிந்தயந்திக்கு, அப்போதே க்ருஷ்ணாநுபவம் பண்ணப்பெறுமல் துவண்ட வுடம்பு, இவளுபேக்ஷித்து விடவேண்டாதபடி, க்ருஷ்ணவிக்ரஹஸம்ரக்ஷணாதமாவை மிருஞ்சிக்

பையுபேக்ஷித்தார்கள்; சிந்தயந்திக்குடம்பு தன்னடையே போய்த்து.

ஜீ.—கம்முதலிகளருளிச்செய்வது. இவர்தாம், பஞ்சவடிமிலே பெருமாளெழுந்தருளித்தம்மையங்கீகரித்து ''இஹ வத்ஸ்யாமி ஸௌமித்ரே ஸார்த்தமேதேந பக்ஷிணா'' ''இஹ வத்ஸ்யாமி ஸௌமித்ரே ஸார்த்தமேதேந பக்ஷிணா'' என்றவன்றுதுடங்கி திருவடிகளுக்குமிகவும்பரிவராய், பெருமாளெழுந்தருளியிருக்கிற திவ்யாச்ரமத்துக்கு ஆஸந்நமாக வர்தியாநிற்கச்செய்தே, அசிந்திதமாக ராவணன்வந்து பிராட்டியைப் பிரித்துக் கொண்டுபோக, அப்போது பிராட்டி இவரையொரு வ்ருக்ஷத்தின்மேலேகண்டு ''என்னையிவனிப்படியபஹரித்துக்கொண்டு போகாநின்றான்'' என்று இவர் பேரைச்சொல்லிக்கூப்பிட, உறங்குகிறவிவர் அந்தஆர்த்தத்வநியைக்கேட்டுணர்ந்து, ராவணன்கொண்டுபோகிறபடியைக்கண்டு ''உனக்கிது தகாதுகாண்'' என்று தர்மோபதேசம்பண்ணினவளவில் அவன்கோபமையாலே, ''நம் ப்ராணனெடுத்துகண்டிருக்கக்கடவொமல்லோம் யுத்தம்பண்ணிமீட்குதலில்லையாகில் முடிதலில்செய்யக்கடவோம்'' என்றத்யவஸித்துஅதிபலபராக்ரமராகையாலேஅவனெடுமஹாயுத்தத்தைப்பண்ணி, அவன்கையாலேயடிபட்டுவிழுந்து தம்திருமேனியை விட்டாரிறே.—பிள்ளைதிருநறையூரரையர் ஸகுடும்பமாக திருநாராயணபுரத்தில் வேதநாராயணப்பெருமாளை ஸேவிக்கச் சென்று புகுந்தவளவிலே, பரமஸுகிகள் அத்தக்கோயிலிலே அக்கிப்ரக்ஷேபத்தைப் பண்ண, உள்ளுகின்றவர்களெல்லாரும்புறப்பட்டோடிப்போகச் செய்தே, அந்த வெம்பெருமான் திருமேனிக்கழிவு வருகிறபடியைக்கண்டு ஸஹிக்கமாட்டாத ப்ரேமாதிசயத்தாலே தாமுமொக்கமுடிவதாகவத்யவஸித்து இவர்நிற்கையாலே பிள்ளைகளுமிவரைவிட்டுப்போகோமென்றுநிற்க, அவர்களும் தாமும் கூடவதுக்குள்ளே நின்று திருமேனியை விட்டாரென்று ப்ரஸித்தமிறே.(சிந்தயந்திக்குடம்புதன்னடையே போய்த்து).-அதாவது:—''காசிதாவஸதஸ்யாந்தே ஸ்த்ரித்வா திருஷ்டவா பஹிர்குரும் । தத்மயத்வேக கோவிந்தம் தத்யௌ மீலிதலோசநா ।। தச்சித்தவிமலாஹ்லாதாக்ஷீணபுண்யசயா ததா । தத ப்ராப்திமஹாதாஜ்ஞவிஹகேஷபதாகா ॥ சிந்தயந்தீ ஜகத்ஸர்வம் பரப்ரஹ்மஸ்வரூபிணம் । நிருச்ச்வாஸதயா முக்திம் கதாக்யா கோபகந்யகா'' என்கிறபடியே திருக்குரவையினன்று திருக்குழலோசையைக் கேட்டு, ஸ்ரீப்ருந்தாவநத்தேறப் போவதாகப்புறப்பட்டவளவிலே, குருதர்சநத்தாலேபோகமாட்டாமல் நின்று க்ருஷ்ணைனத்யாகம்பண்ணி, தத்கதசித்தையாகையாலே வந்த நிர்மலஸுகத்தாலும் ததப்ராப்திநிபந்தகமான ஹர்ஷாதிக

ஆ.—கொண்டி அவன் திருவடிகளிலே சேர்க்கக் கொள்வதாய், நிணவறத் தன்னடையே விட்டுப்போய்த்து.

அநு. இந்த வுபயவிதாதிகாரிகள் அதுஷ்டாநதாத்பர்யத்தை யருளிச்செய்கிறார், (உபாயத்துக்கு) இத்யாதியால். ஸ்வப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி ரூபப்ரபத்யு பாயத்துக்கு ஒருவனதிகாரியாம்போது, நிதர்சநமான மூவரையும்போலே ஸ்வரக்ஷணஹேதுவான ஸ்வயத்நசக்தியும், த்யாகஸ்வீகாரங்களில் பிற்காலிக்கப் பண்ணும லஜ்ஜையும், ஸ்வபாரதந்த்ர்யவிருத்தமான யத்நமும், தத்தத்கர்த்தஸ்பர்சமற உபாயசக்த்யா குலையவேணும்; அநநரூபமான வுபேயத்துக்கதிகாரியாம்போது, நிதர்சநமான கால்வரையும்போலே கைங்கர்யப்ரேமமும், ப்ரேமத்தாலே தன்னுடம்பைப் பேணுமையும், விக்ரஹாநுபவம் பெருவிடில் முடியும்படி தரியாமையும், உபயவைலக்ஷண்யப்ரகாசத்தாலே யுண்டாகவேணும்; இப்படி செய்யாவிடில் தத்தத்திகாரிபூர்த்தியில்லை.

அசு. பிள்ளைதிருநறையூரரையர் வலிய திருமேனியை த்யஜிக்கை சாஸ்த்ரவிருத்தமன்றேவென்ன பரிஹரிக்கிறார்மேல், (இவனுக்கு) இத்யாதியால். பகவத்ப்ரேமாக்தனை இவனுக்கு, "இதம் சுரூள்ளீ" "இதம் குர்

அநு. உபாயத்துக்கு, சக்தியும் லஜ்ஜையும் யத்நமும் குலைய வேணும்; உபேயத்துக்கு, ப்ரேமமும் தன்னைப்பேணுமையும் தரியாமையும் வேணும்.

அசு. இவனுக்கு வைதமாய் வருமதிறே த்யஜிக்கலாவது,

ஜீ.—துக்கத்தாலும் ப்ரக்ஷிணசேஷபுண்யபாபையாய், தத்ஸ்மாணம்செல்லாகிற்க, தத்ப்ராப்த்யலாபக்லேசத்தாலே தரிக்கமாட்டாமல் மூச்சடங்குகையாலே, இவனுக்குத்தானுபேக்ஷிக்கவேண்டாதபடி தேஹம் தன்னடையே விட்டுக்கொண்டு நின்றதென்கை.

அநு. ஆக, இப்படி நிதர்சநபூதர்படிகளைச்சொல்லி, இனி யிவர்கள்போலே யிருக்கவேணுமென்றதின் கருத்தை யருளிச்செய்கிறார், (உபாயத்துக்கு) இத்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே. அதாவது - உபாயத்துக்கதிகாரியாம்போது, தன்னுடைய ரக்ஷணம்தானே பண்ணிக்கொள்ளுகைக்குப்பான சக்தியும், தான் பரிக்ரஹிக்கிற வுபாயத்துக்கு விரோதிகளான வற்றை விடுமளவில், காட்டார் சிரிக்குமதுக்குக் கூசும் லஜ்ஜையும், தன் பாரதந்த்ர்யவிரோதியான ஸ்வயத்நமும் கைவிடவேணும்; உபேயத்துக்கதிகாரியாம்போது, சேஷியைப்பிரியாதேநின்று எல்லாவடிமையுமவனேவினபடி செய்யவேணுமென்னும் ப்ரேமமும், அத்தலைக்கொரு தீங்குவரில் அதுகண்டாற்றமாட்டாமல் தன்னுடம்பை யுபேக்ஷிக்கையும், தத்விக்ரஹாநுபவாலாபத்தில் தரித்திருக்கமாட்டாமல் மூச்சடங்கும்படியாகையும் வேணுமென்றபடி.—ஆகையாலே, அவர்களைப்போலே யிருக்கையாவது-இவ்வதிகாரங்களை யுடையராகை யென்று கருத்து.

அசு. "விஷ்ணோ: கார்யம் ஸமுத்திச்ய தேஹத்யாகோ யதா க்ருத:।தத்ர வைகுண்ட்டமாஸாத்ய முக்தோ பவதிமாகவ:" என்றுக்கேயபுராணத்திலும், "தேவ கார்யமிதம் ப்ராப்தம் மயா தேஹம் யஸ்பரித்யஜேத்।ஸயாதி விஷ்ணுஸாயுஜ்யமஷி பாதகக்ருந்நர:" "தேவகார்யபரோ பூத்வா ஸ்வாம் தநும் யஸ்பரித்யஜேத்।ஸ யாதி விஷ்ணுஸாயுஜ்யமபி பாதகக்ருந்நர:" என்று வாயவ்யத்திலும், "ரஜ்ஜ்வாதம் ஸமாச்ரித்ய நேஹத்யாகம் கரோதியஸ்।தஸ்ய வம்சே ம்ருதாஸ்ஸர்வே கச்சந்த்யாத்யந்திகம் லயம்"

ஆ.—யாத்” என்கிற விதிப்ரயுக்தமாய் கோபாதிஹேதுகமாய்வரும் நிஷித்தமான சரீரத்யாகத்தையிறே வித்த்யதிக்ரமபீதியாலே வருந்தித் த்யஜிக்கலாவது;ப்ராப்தவிஷயராகப்ராப்தமாய் வித்த்யநுஸாரம்பண்ணவொட்டாத ராகப்ரேரித ஸ்வசரீரத்யாகத்தை வருந்தியும் த்யஜிக்க வொண்ணுதிறே. ஸ்வதோஷத்தாலே வருமதிலே தோஷம் வருமித்தனையல்லது, ப்ராப்தராகத்தால் வருமதில் தோஷப்ரஸங்கமே யில்லீயென்றபடி; ‘மந்நிமித்தக்ருதம் பாபமபி தர்ம்யா கல்பதே|மாமகாத்ருத்ய தர்மோஉபி பாபம் ஸ்யாந்மத்ப்ரபாவத:” என்னுமிறே.

அள. ஸ்வசரீரத்யாகரூபஸ்வயத்நம் பாரதந்த்ர்யதோஷணமாகாதோவென்ன,உபாயாதிகாரிக்காம் அல்லதுபோபாதிகாரிக்குதோஷணமாகாதென்கிறார், (உபாயத்வ) இத்யாதியால். ஸ்வதந்த்ரஸ்துவே வுபாயமென்று பாரதந்த்ர்யஸ்து வநுஸந்தித்திக்கிற வுபாயத்வாநுஸந்தாநம், தன்னை தோ

ராகப்ராப்தமாய் வருமது த்யஜிக்கவொண்ணுதிறே.

அள. உபாயத்வாநுஸந்தாநம் நிவர்தகம்; உபேயத்வாநுஸந்தாநம் ப்ரவர்தகம்.

ஜீ.—“ரங்கநாதம்ஸமாச்ரித்ய தேஹத்யாகம் கரோதிய:। தஸ்யவம்சே ம்ருதாஸ்ஸர்வே கச்சந்த்யாத்யந்திகம் லயம்”என்று வாமநீயத்திலும் சொல்லுகையாலும், விசேஷித்து ஆச்வமேதிகபர்வத்தில் வைஷ்ணவதர்மசாஸ்த்ரத்தில் பஞ்சமாத்த்யாயத்திலே “அக்நிப்ரவேசம் வ்யாலாக்நிபக்ஷணம் வாபி மஹாப்ரஸ்தாநமேவ வா। ந கரோதி விதாநேந மஹாபாதகமுச்யதே॥ப்ராணாந்த்யஜதி யோ மர்த்ய: மாம் ப்ரபந்ந உபாஸக:। ந தஸ்ய புநராவ்ருத்திர்ப்ரஹ்மலோகாத் ந விந்ததி॥ஸர்வபாபவிநிர்முக்தோ ப்ரஹ்மலோகே மஹீயதே॥ப்ராணாந்த்யஜதி யோ மர்த்ய: மாம் ப்ரபந்ந: ஸமாஹித

ஆ.—ரும்பு நறுக்கவொட்டாதபடி ஸ்வயத்நிவர்த்தகமாயிருக்கும்; நித்ய நைமித்ய நிஷித்ய நிஷேதங்களை விடுவிக்கிற தத்விக்ரஹவலக்ஷண்யஜ்ஞாநாநுரூபமான உபேயத்வாநுஸந்தாநம், தரும்பெறுக்காடிம்படி தன்னை ஸ்வயத்நத்திலே ப்ரவர்திப்பிக்கும். ஸ்வதந்த்ர நித்யோபாயோபேயாநுஸந்தாநம் நிவ்ருத்திப்ரவ்ருத்திநிஷ்டைகளைப் பிறப்பித்து, உபயாதிகாரத்தையும் கிலிப்பிக்குமென்றபடி.

அஅ. பரவர்தகமான துர்நிவார தத்ப்ராவண்யம் ஏது செய்வியாதென்கிறார் மேல், (அப்ராப்த) இத்யாதியால். ஸ்வரூபநாசகமாய்க்கொண்டு அப்ராப்தமான ஹேயவிஷயங்களிலே, ஒன்றாலும்மீளாதபடி லக்நனவன், அவ்விஷயத்நத்தை விடுவிக்கவேணுமென்று அதிலாஹஸங்கைக்கோலி தன்னையழியமாறி யிராநின்றால், ஸ்வரூபவர்த்தகமாய்க்கொண்டு ப்ராப்தமாய் நிரதிசயபோக்யமான பகவத்விஷயத்தை லபிக்கவேணுமென்னும் அநிவாரிதப்ராவண்ய ப்ரவநநவுபேயாதிகாரிக்கு, தன்னையழியமாறும்படியான ப்ரவ்ருத்தி விசேஷமுண்டாமென்னுமிடம் கிம்புநர்ந்யாயலப்தமேயென்கிறார். ஒருவேச்யாலக்நன் அவளுக்கு வ்யாதியாற ப்ரார்த்தித்து ஒருதேவதைக்கு தன்தலையறுத்துக் கொடித்தானென்றருளிச்செய்வர்.

அக. இத்ப்ரேமகார்யப்ரவ்ருத்தி, உபயாதிகாரிக்குப்போல வுபயாநர்தகதமாகாதென்கிறார் மேல், (அநுஷ்டாநமும்) இத்யாதியால்.

அஅ. அப்ராப்தவிஷயங்களிலே லக்நனவன் அதுலபிக்கவேணும் என்றிராநின்றால், ப்ராப்தவிஷயப்ரவணனுக்குச் சொல்லவேண்டாவிறே.

அக. அநுஷ்டாநமுமநநுஷ்டாநமுமுபாயகோடியிலந்வயியாது.

ஜீ.—கமாம்; ராகப்ராப்தமாய்வரும்போது, அவ்விஷயத்திலுபேயத்வாநுஸந்தாநமிதுக்கு ப்ரவர்தகமாமென்னவுமாம்.

அஅ. இப்படியொரு ஸாதநபுத்தியாவன்றிக்கே, தத்விஷயப்ராவண்யாதிசயத்தாலே ஸ்வதேஹத்தை விடும்படியான கிலிவிளையக்கூடுமோவென்ன அருளிச்செய்கிறார், (அப்ராப்த) இத்யாதியாலே, அதாவது-ஸ்வரூபப்ராப்தமல்லாத ஹேயவிஷயங்களிலே ப்ரவணனுவன், தன்னை யழியமாறியாகிலுமவ்விஷயத்தை லபிக்கவேணுமென்று ஸ்வதேஹத்யாகத்திலே ப்ரவர்தியாகின்றால், ஸ்வரூபப்ராப்தமான விலக்ஷணவிஷயத்திலே ப்ரவணனுவனுக்கு, அவ்விஷயத்தைப்பற்ற தன்னை யழியமாறுகையாகிற வித நூடுமென்னுமிடம் கிம்புநர்ந்யாயலப்தமென்றேவென்கை.—ஒரு வேச்யையளவிலே ஒருவன் அதிலக்நனுய்க்கொண்டுபோருமவனுய், அவளுக்கு வ்யாதிகனக்க வந்தவளவிலே, "இவளாறியெழுந்திருந்தவாறே நானென் தலையை யரிந்துதருகிறேன்" என்று ஒருதேவதைக்கு ப்ரார்த்தித்து, பின்பு தன்தலையையரிந்துகொடுப்பதும் செய்தானென்று ப்ரஸித்தமிறே.

அக. உபாயோபேயாதிகாரங்களுக்குடலாக மற்றும் சொன்ன வநுஷ்டாநங்கள்போலன்றிக்கே, உபாயதயா சாஸ்த்ரவிஹிதமாகையாலே, அநர்யஸாதநனுக்கு அநுஷ்டாநமானவிந்ததேஹத்யாகம் ராகப்ராப்தமாகையாலே துஸ்த்யஜமாயிருந்ததேயாகிலும், உபாயகோடியிலே அந்வயித்தன்றி நில்லாதே யென்ன வருளிச்செய்கிறார், (அநுஷ்டாநமும்) என்றுதுடங்கி. அதாவது-அநுஷ்டாநமாகச்சொன்ன ஸ்வசக்தித்

ஆ.—பூர்வாதிகாரிகளுக்குண்டான ஸ்வசக்தித்யாகாதிவிசிஷ்டாநுஷ்ட்டாநம்உத்தராதிகாரிகளில் ஓருவருக்குண்டான ஸ்வசரீரத்யாகமாகிற பாமரத்ருஷ்ட்யா தோன்றுகிற அநநுஷ்ட்டாகமும், ஸ்வதக்த்ரக்ருத்யமான வுபாயகோடியி லொருபடியாலுமக்வயியாது; ஸ்வரூபத்திலும் ப்ராப்யத்தி லுமக்வயிக்குமித்தனை.

கூ○. இப்ப்ராவண்யம் விசிஷ்டவேஷவிரோதியிலே மூட்டுகிறவள வேயோ, நிஷ்க்ருஷ்டவேஷ விரோதிகளிலும் மூட்டுகிறதில்லையோ வென்கிறார், (அநந்யோபாயத்வமும்) இத்யாதியால். "காராயணனே... பறைதருவான்" என்கிற வகந்யோபாயத்வமும் குலையும்படியான "கோற்கின்ற கோன்பிணக்குறிக்கொள்" என்கிற வுபாயாந்தரப்ரவ்ருத்தியும், "உனக்கே காமாட்செய்வோம்" "உனக்கேயாளாய்த்திரிகின்றோம்" என்கிற வகந்யோபேயத்வமும் குலையும்படியான "யாமணிவோம்" "கமக்கே கலமாதலில்" என்று ஸ்வஸ்வத்வாக்வயமாகிற உபேயாந்தர ப்ரவ்ருத்தியும், "தேவாதிதே

கூ○. அநந்யோபாயத்வமும் அநந்யோபேயத்வமும் அநந்யதைவத்வமும் குலையும்படியான ப்ரவ்ருத்திகாணுநின்றேமிறே.

ஜீ.—யாகாதிகளும் ப்ரேமாதிகளும் உபாயோபேயாதிகாரார்த்தப்பூதமாகையாலே உபாயகோடியிலக்வயியாதாப்போலே, அநநுஷ்ட்டாநமாகச்சொன்னஸ்வதேஹத்யாகமும், உபாயபுத்த்யாவநுஷ்ட்டிதமன்றிக்கே ராகப்ராப்தமாகையாலே உபாயகோடியில் அக்வயியாது; உபேயாதிகாரத்திலே யந்தர்ப்பவிக்குமித்தனையென்கை. உபாயதயா சாஸ்த்ரலித்த்தமேயாகிலும், உபாயபுத்த்யாவநுஷ்ட்டிதமானதுக்கேயிறே உபாயத்வமுள்ளது. அங்ஙனன்றிகில்பரபக்ஷனுவன்உபாயபுத்த்தியற உபேயபுத்த்யாபண்ணுகிற புண்யதேசவாஸாதிகளுமுபாயகோடியிலே அக்வயிக்கவேணுமிறே.

கூ○. அன்றிக்கே, இந்த ப்ரபத்திதான் உபாயகோடியிலே அக்வயித்ததாகிலும் அநந்யோபாயத்வத்துக்குக் குலைத்தல் வருமித்தனையிறே; அது ப்ரேமபரவசர்க்கவத்யமன்றென்கைக்காக ப்ரேமபரவசர்ப்ரவ்ருத்திகளை தர்சிப்பிக்கிறார், (அநந்யோபாயத்வமும்) என்றுதுடங்கி. அநந்யோபாயத்வம் குலையும்படியான ப்ரவ்ருத்தியாவது - "திருந்தவேகோற்கின்றேன்" "கோற்கின்றகோன்பிணக்குறிக்கொள்" "குதிரியாய் மடலூர்தும்" "ஓதிகாமம்" "ஊராதொழியேன் நான் - வாரார்பூம்பெண்ணுமடல்" "உலகறிய வூர்வன்நான் — மன்னிய பூம்பெண்ணை மடல்" என்று-கோன்புகோற்கை, மடலெடுக்கை முதலான வயாபாரங்களிலே யிழிகை. அநந்யோபேயத்வம் குலையும்படியான ப்ரவ்ருத்தியாவது - அத்தலைக்கதிசயத்தை வினைக்கையே புருஷார்த்தமென்றிருக்கை தவிர்த்து, "கமக்கேகலமாதலில்" என்றும், "தாமலர்தண்ணந்துழாய் மலர் கொண்டு சூடுவோம்" என்றும் தனக்கதிசயக்தேடத்துடங்குகை. அநந்யதைவத்வம்குலையும்படியான ப்ரவ்ருத்தியாவது - "காமதேவா வுன்னை புகும்மியையும் தொழுதேன்" "பேசுவதோன்றுண்டிங்கெம்பெருமான்" என்று-காமன்பக்கலிலே தேவதாபுத்திப்பண்ணியாராதிக்கை. (காணுகின்றேமிறே) என்றது - ப்ராப்யவஸ்துவில் ப்ராவண்யாதிசயத்தாலே பேரளவுடையவர்கள்பக்கலிலுமுண்டாகக் காணுகின்றேமிறே யென்கை. மூன்று சொன்ன ப்ரவ்ருத்திக்குபாயகோட்யந்வயம் வஸ்துகத்யா வருமென்று கொள்ளுகிறமாத்ரமிறே; அங்ஙனன்றிக்கே, கேவலோபாயபுத்த்தியா

ஆ.-வஜ்ஞச் ... சேவி" க்கையாகிற வகர்யதைவத்வமும்குலியும்படியான "உன் னேயுமும்பியையும்தொழுதேன்" என்கிற வகர்யசேஷத்வ விருத்தப்ரவிரு த்தியும், உபேயப்ராவண்யமடியாக "மயர்வறமதிநலமருள" ப்பெற்றுத்தெளி யக்கண்டவர்களுக்குமுண்டாகக் காரணின்றேமிறே.

கூக. பரதந்த்ர்யபோகத்வாகர்யார்ஹத்வஜ்ஞாகங்களான விக் தப்ரவிருத்திகள், ஹேதுபேதத்தைப்பற்ற ச்லாக்க்யங்களாயிருக்குமென் கிறார், (ஜ்ஞாகவிபாகம்) இத்யாதியால். ஸாக்ஷாத்காரஜ்ஞாகத்தின் வி சேஷபரிபாகரூபபக்திகார்யமாய் கர்தவ்யாகர்தவ்யவிவேகதிரோதாயக பாரவச்யரூபமானவஜ்ஞாகத்தாலே, பக்திபாவசர்க்கு ஸ்வசரீரத்யாகரூப பஜாகாதியர்வருமவையான விருத்திவிசேஷங்களெல்லாம், ச்லாக்க்யங் களுமாய ப்ரார்த்தகீயங்களுமாகையாலே (அடிக்கழஞ்சுபெறும்). ஜ்ஞா நத்தையில் வருமஜ்ஞாகார்யங்களாய்த்து ஸ்வரூபஹாநியைப் பிறப்பிக் குமத்தனையல்லது, பக்திபாரவச்யதசையில் வருமஜ்ஞாகார்யம் ஸ்வ ரூபவர்த்தகமத்தனை யென்றபடி.

கூஉ. இந்த பக்திப்ரேரிதவ்ருத்திகள், பூர்வபாவியான வுபாயப்ரதிபக் த்தகங்களாகாதென்கிறார் மேல், (உபாயபலம்) இத்யாதியால். உபாயஜ்ஞா நாகந்தரபாவியான உபேயப்ராவண்யகார்யங்களாய்க்கொண்டு இவையுண்

கூக. ஜ்ஞாநவிபாககார்யமான வஜ்ஞாநத்தாலே வருமவை யெல்லாம் அடிக்கழஞ்சுபெறும்.

கூஉ. உபாய பலமாய்உபேயார்த்தர்ப்பூதமாயிருக்குமதுஉபா யப்ரதிபந்த்தகமாகாது.

ஜீ.—வதஷ்டிதமானவையிறே யிவை ; ஆகையால் ப்ரேமபரவசர்க்கிது அவத்யமன்றென்று கருத்து.

கூக. இத்தனையும் கலக்கத்தாலே வந்தவையிறே, அஜ்ஞாகமூல மாய் வருமவையொன்றுமாதரணீயமன்றேயென்ன வருளிச்செய்கிறார், (ஜ்ஞாக)இத்யாதியாலே. (ஜ்ஞாகவிபாக)மாவது—"ஞானங்கனிக்தலம்" என்கிறபடியே- ஜ்ஞாகத்தினுடைய பரிபாகரூபையானபக்தி; அதின்கார் யமான (அஜ்ஞாக)மாவது- அந்தபக்த்யநிசயத்தாலே வரும் ப்ராப்தாப்ரா ப்தவிவேகபாவம் ; அத்தாலேவரும் ப்ரவ்ருத்திவிசேஷங்களெல்லாம் (அடிக்கழஞ்சுபெறும்) என்றது-அதி ச்லாக்க்யங்களாயிருக்குமென்றபடி. கர்மநிபந்த்தகமான வஜ்ஞாகத்தாலே வருமவையே ஹேயங்களென்று கருத்து.

கூஉ. ஆனாலும், இவ்வநிப்ரவ்ருத்தி இத்தலையில் ப்ரவ்ருத்தியிலொன் றையும் ஸஹியாதலித்தேதாபாயத்தின் கார்யகரத்வத்துக்குப்ரதிபக்தக மாகாதோவென்ன வருளிச்செய்கிறார், (உபாய) இத்யாதியாலே. (உபாய பலம்) என்றது-ஸித்தோபாயமான வவன்பண்ணின க்ருஷிபலமென்றபடி. "மயர்வற மதிநலமருளினன்" "பேமர்காதல்கடல்புரைய வீனவித்த காரமர்மேனி நங்கண்ணன்" என்றும் ஏவம்பூதப்ரவ்ருத்திஹேதுவான பக்திக்கு உத்பாதகனும் வர்த்தகனுமவனேயிறே; ஆகையாலே, பக்திபா ரவச்யநிபந்த்தமான விப்ரவ்ருத்தியை உபாயபலமென்கிறது. (உபேயார் தர்ப்பூதமாயிருக்குமது) என்றது- ப்ராப்யத்வரையின் முறுகுதலாலே கண் ணஞ்சுழலியிட்டு இத்தலை படுகிற வலமாப்பெல்லாம் கமை யாசைப்ப ட்டிப்படிபடப் பெறுவதே என்று அவன்முகமலருகைக்குறுப்பாகையாலே, மடலெடுக்கை துடக்கமான விந்த ப்ரவ்ருத்திகள் அவன் முகமலர்த்திக் காகப் பண்ணும் கைங்கர்யத்தேதாபாதியாய்க்கொண்டு, உபேயத்திலே

ஆ.—டாகையாலே, உபாயத்தின் பலமாய், உபாயஸ்வீகாரராகத்தரபவிக ளான ஆநுகூல்பாதிகள்போலே,பகவத்கைங்கர்யரூபோபேயத்திலே அத்த ர்ப்பூதமாயிருக்கிற காமபுஜாதியான விவைதனக்கு,பூர்வபாவியான வுபா யத்துக்கு அநுதயாபாதகப்ரதிபத்தகமாகாது சேஷிக்கதிசயகரங்களர கையாலே கைங்கர்யரூபலித்தஸாத்யஸமாகமென்கிறார்.

கூக. ததப்ராபத்யர்த்தமாக வருமிவற்றுக்கு ஸாதகத்வந்தான் வ ரில் தட்டென் என்கிறார்,(விளம்பாஸஹம) இத்யாதியால். பலவிளம்பத்தை ஸஹியாதென்றன்றே ஸித்த்தஸாதகத்தனக்கு உபாயத்தரங்கனீப்பற்ற ஏற்ற முண்டாகிறது ; அத்தைப்பற்றவும் விளம்பாஸஹத்வமிவற்றுக்கே யதிசயித்திருக்கையால், இவைதானும் ஸித்த்தோபாயவிசேஷங்களானால் வரும்தட்டென் என்றுகருத்து. இவன் இவற்றிலே முயல்வதற்குமுன்னே,அ வனை த்வரித்துக்கொண்டு வரப்பண்ணுமவையிறே யிவை. ஆனால் ஸித்த் தோபாய த்வித்வம் வாராதோவென்னவேண்டா,ஒன்று ஜ்ஞாநதசையிலும் ஒன்று பக்திதசையிலும் வருகையால் ; ஏகதசையில் வரிலிறே ஸமவிகல் பம்வருவது.—அன்றிக்கே, சேஷிக்கதிசயகாமாகையாலே ஸாத்யமான

கூக. ஸாத்யஸமாநம் விளம்பாஸஹமென்றிறே ஸாதநத்

ஜீ.—அந்தர்பூதமாயிருக்கை. (உபாயப்ரதிபத்தகமாகாது) என்றது - ஏவம்பூதமானது உபாயத்தினுடைய கார்யகரத்வத்துக்கு விலக்காகா தென்றபடி.

கூக. இப்படி மடலெடுக்கை முதலானவை ஸித்த்தோபாயப்ரதிபத் த்தகமாகாதென்னுமிடம்சொல்லி, அவைதனக்கு ஸித்த்தோபாயஸாம்யத் தை விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார்மேல், (ஸாத்யஸமாகம்) இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. அதாவது - ஸாத்யவஸ்துவே ஸாதகமாகையாலே ஸாத்யத்துக்கு ஸமாகமென்றும், பலவிளம்பத்தை ஸஹியாதே சிக்கர மாக கார்யம் செய்துகொடுக்குமென்றுமிறே இதரஸாதகங்களிற் காட்டில் ஸித்த்தஸாதகத்துக்கேற்றம்; ஸாத்யத்தில்ப்ராவண்யமடியாகவிறே இத் த ஸாதகபரிக்ரஹந்தன்னிலிழிகிறது;அவைஇரண்டுமிவற்றுக்குமுண்டென் றுகருத்து. எங்ஙனே யென்னில் - மடலெடுக்கைமுதலான ப்ரவ்ருத்திகள் சேஷிக்கதிசயகரங்களாகையாலே கைங்கர்யரூபஸாத்யத்துக்கு ஸமா கங்களாயிருக்கையாலும்,மடலூருதல்கோன்புறோற்குதல் செய்வனென்று துணிந்தபோதே, ஸர்வேச்வரன் த்வரித்துக்கொண்டுவந்து இவர்கள் காலி லேவிழும்படிபண்ணிக்கொடுக்கையாலே பலவிளம்பாஸஹங்களாயிருக்கை யாலும், ஸித்த்தஸாதகம்போலே இதரஸாதகங்களிற்காட்டிலேற்றத் தையுடைத்தாய், ஸாத்யப்ராவண்யமடியாகவிவற்றிலிழிகிற வாகாரமு மொத்திருக்கையாலே. இத்தால் - ஸித்தோபாயத்தையொழியவுமிது தானே கார்யம் செய்யவற்றுகையாலே, தத்ப்ரதிபத்தகமென்னும் தாஷ் ணமில்லையென்றுகருத்து.— அன்றிக்கே, (உபாயப்ரதிபத்தகமாகாது) என்றத்தை இனனமும் முகபேதத்தாலே வுபபாதிக்கிறார், (ஸாத்ய)இத் யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. அதாவது-பால்மருந்தாமாப்போலே ஸாத்ய வஸ்துதானே ஸாதகமாகையாலே, ஸாரஸ்யத்தில் ஸாத்யத்தோடொத் திருக்குமென்றும், ஸாத்யத்தை ப்ராபிக்குமளவில் காலவிளம்பத்தைப் பொறுது கடிக ப்ராபித்துவிடுமென்றுமன்றே ஸாதகாந்தரத்திற்காட்டில் ஸித்த்தஸாதகத்துக்கேற்றம்; இப்போது சொல்லுகிறது, இவரகாரத் வயமும் ஸாத்யப்ராவண்யமேஹேதுவாமென்று தோற்றுகைக்காக. இப்படி யாகையாலே, தானடியாகவினைந்து க்ஷணகாலவிளம்பம் பொறுமல் துடிக் கும்படி முறுகடியிடுகிற ஸாத்யப்ராவண்யமடியாகவிறே மடலெடுக்கைமு

ஆ.—கைங்கர்யஸமாகமம், இதரஸாதநங்கள்போலன்றியேபலவிளம்பாஸஹமாயிருக்குமென்றிறே ஸித்தஸாதநத்துக்கேற்றம்; அப்படியே யிவையுமென்று ஸாத்யஸமாகத்தை மேலேகூட்டியுமருளிச் செய்வர்.

ஹேதுஸாம்யத்தாலிவையும் ஸித்தஸாதநமாமென்கிறார் மேல் (ஸாத்யப்ராவண்யம்) இத்யாதியால். கைங்கர்யரூப ஸாத்யப்ராப்திப்ராவண்யமடியாகவிறே தத்விளம்பாஸஹமான ஸித்தஸாதநத்திலிழிகிறதும்; தத்விக்ரஹாநுபவரூபகைங்கர்யப்ராவண்யத்தாலே இவற்றிலே யிழிகையால், இவற்றையும் ஸித்தஸாதநம் என்னலாமென்று கருத்து. ஆக, பக்திபரவச்யகார்யங்களான காமபஜநாதிகள் உபேயார்த்தக்கதமாய்க்கொண்டு, உபாயப்ரதிபத்தகமாகாதென்றதாய்த்து.

கூச. இப்படி ப்ரவர்தகமான விந்த ப்ராவண்யம் ஆத்மகுணகாரணமாயிருக்கு மென்கிறார், (இவனுக்குப் பிறக்கும்) இத்யாதியால். ஸத்வகுணோத்மேஷமுடைய விவனுக்கு ஆசார்யாங்கீகாரஹேதுவாக பகவத்ப்ரஸாதத்தாலே பிறக்கும் முமுக்ஷுத்வமுத்தவாநுகுணமான ஜ்ஞாநாத்யாத்மகுணங்களெல்லாவற்றுக்கும், ப்ரகாச ப்ரதாநஹேது ஸத்தாப்ரயுக்தமாய்த் துடிப்பிக்குமித்த பகவத்ப்ராவண்யம்.

துக்கேற்றம்; ஸாத்யப்ராவண்யமடியாகவிறே ஸாதநத்திலிழிகிறது.

கூச. இவனுக்குப் பிறக்குமாத்மகுணங்களெல்லாவற்றுக்கும் ப்ரதாநமேது இந்த ப்ராவண்யம்.

ஜீ.—தலாநவிஸ்ஸாதநத்திலிழிகிறதென்கை. ஆகையாலே, ஏவம்ப்பூதப்ராவண்யத்தின் முறுகுதலாலே கண்ணுஞ்சுழலேயிட்டுச்செய்கிறவிப்ரகாரத்திகள் உபாயம் மேல்வீழுக்து கார்யம்செய்கைக்குடலாமித்தனையல்லது, தத்ப்ரதிபக்தகமாகாதென்று கருத்து. ஆக, (இவனுக்கு வைதமாய் வருமதிறே த்யஜிக்கலாவது) என்றுதுடங்கி இவ்வளவும்வர, பிள்ளைதிருக்றையூராரையர் ப்ரவ்ருத்திவ்யாஜத்தாலே, பகவத்ப்ரபக்நனிருக்தானேயாகிலும் உபேயபாநனவனுக்கு தத்விஷயப்ராவண்யத்தால்வரும் ஸவதேஹாத்யாகம் துஸ்த்யஜம், உபாயபுத்த்யாவதிஷ்ட்டிதமல்லாமையாலே அதுதானுபாயகோடியிலக்வியாது, வஸ்துதஸ்யா அக்வயித்ததாகிலும் ப்ரேமபரவசர்க்கு தோஷாயவன்று, புத்த்திபூர்வகமாகவகர்யோபாயத்வாதிகள் குலையும்படியான ப்ரவ்ருத்திகள் தெளியக்கண்டவர்கள்பக்கலிலும் காண்கையாலே; இவைதான் அஜ்ஞாநமூலமேயாகிலும் ப்ரேமகார்யமான வஜ்ஞாநத்தாலே வந்தவையாகையால் அதிச்லாக்க்யங்கள், ஸித்தோபாயப்ரதிபக்தகமாகாது; அவ்வளவன்றிக்கே, அத்தோடொக்கச்சொல்லலாம்படியன்றே இவற்றின்பெருமையென்று சொல்லுகையாலே உபேயாதிகாரத்தில் (தன்னைப் பேணுமை) என்று சொன்ன வீது அநக்யஸாதநத்வத்துக்குச் சேருமோ வென்னுமதிசங்காபரிஹாரம் பண்ணப்பட்டது.

கூச. ஏவம்ப்பூதமான ப்ராவண்யம்விஷயவைலக்ஷண்யாதீகமத்தனையன்றே, சமதமாத்யாத்மகுணங்களன்றே அதிகாரத்தை மினுங்குவிப்பதென்ன, அவைதன்னையுமிதுதானேயுண்டாக்குமென்கிறார்மேல், (இவனுக்கு)என்றுதுடங்கி. "शमदमनिष्ठत्व" "समदमयत्नात्मा" "அமாநித்வம்" "அமாநித்வம்" இத்யாதியிற்சொல்லுகிறபடியேஇச்சேதநனுக்குண்டாகத்தக்கஆத்மகுணங்கள்தானகேகமுண்டிறே; அவையெல்லாவற்றுக்குமித்த ப்ராவண்யம்(ப்ரதாகஹேது) வாகையாவது - அநகூலஸஹவாஸசாஸ்த்ராப்யாஸாசார்யோபதேசாதிகளான ஹேதவ்கதாங்களிற் காட்டில் முக்ய ஹேதுவாயிருக்கை.

ஆ.—கூடு. உக்தார்த்தப்ரமாணோபாதாகம்பண்ணுகிறார், (''மாற்பால்'') இத்யாதியால். ''*மாற்பல்மனஞ்சுழி''த்தபின்பிறே ''மங்கையர்தோள்கை விட்ட''து; (''பரமாத்மநி யோ ரக்தஃ'' ''பரமாத்மநி யோ ரக்தஃ'') என்று பரமாத்மாவின்பக்கல் ரக்தியுண்டானவிறே அபரமாத்மாக்கள்பக்கல் விரக்தியுண்டாவது; அந்தமிதுகசேர்த்தியைக் கண்ட பின்னிறே இந்த ஐச்வர்யகைவல்யங்களே யொழிக்கது.

கூஊ. ப்ரவண்யஹேதுககுணப்ரதாகங்கள் இன்னதென்கிறார், (ஆத்மகுணங்களில்) இத்யாதியால். ஸ்வாதிகாராபேக்ஷிதஜ்ஞாதாத்யாத்மகுணங்களில், அதிகாராநுவயப்ரதாகம் பாஹ்யகரணகியமகரூபமான சமமும் அந்தஃகரணகியமகரூபமான தமமுமென்கிறார்; ''ஈஸ்ட்ரோ தாந உபரதஸ்திதிக்ஷு ஸ்மாஹிதஃ'' ''சாக்தோ தாந்த உபரதஸ்திதிக்ஷுஃஸ் ஸமாஹிதஃ'' ''சமதமகியதாத்மா'' இத்யாதிப்ரமாணஸித்தங்களிறே யிவை.

கூடு. ''மாற்பால் மனஞ்சுழிப்ப,'' ''பரமாத்நி யோ ரக்தஃ'' ''பரமாத்மநி யோ ரக்தஃ'' ''கண்டு கேட்டுற்றுமோந்து''.

கூஊ. ஆத்மகுணங்களில் ப்ரதாநம் சமமும் தமமும்.

ஜீ.—கூடு. இவ்வர்த்தத்தில் ப்ரமாணோபாதாகம் பண்ணுகிறார், (''மாற்பால்'') என்றுதொடங்கி. ''மாற்பால் மனஞ்சுழிப்ப மங்கையர் தோள் கைவிட்டு - நாற்பால் மனம்வைக்க நொய்விதாம்'' என்று-ஸர்வேச்வரன் பக்கலிலே ஹ்ருதயம் ப்ரவணமாக, போக்யைகளான ஸ்த்ரீகளுடையதோளோடே யஸ்ஸகயில் நசையற்று, ப்ரமாணங்களிலே மஸ்ஸைவைக்கவே ளிதாமென்றும்; ''பரமாத்நி யோ ரக்தோ விரக்தோஉபரமாத்நி'' ''பரமாத்மநி யோ ரக்தோ விரக்தோஉபரமாத்மநி'' என்று - பரமாத்மாவின் பக்கலிலே ரக்தனும் அத்தாலே பரமாத்மேதரவிஷயத்தில் விரக்தனுமவனென்றும்; ''ஒண்டொடியாள் திருமகளும் பூமியேமி லிராகிற்பக் கண்ட சதிர்கண்டி - கண்டுகேட்டுற்று மோந்துண்டிழலுமைங்கருவிகண்ட வின்பம் தெரிவரிய வளவில்லாச் சிற்றின்பம் ஓழிக்தேன்'' என்று-பெரிய பிராட்டியாரும் தேவருமாயொரு தேசவிஸேஷத்திலே யெழுக்தருளியிருக்கிற சேர்த்தியைக்கண்டு அங்கேப்ரவணனும், ஐச்வர்யகைவல்யங்களில் விரக்தனுனேனென்றும் பகவத்ப்ரவண்யமிதரவிஷயவிரக்திஹேதுவாகச் சொல்லப்பட்டதிறே.

கூஊ. பகவத்ப்ரவண்யமாத்மகுணங்களெல்லாவற்றுக்கும் ப்ரதாகஹேதுவென்று ப்ரஸ்தாவித்து, இதரவிஷயவிரக்திஹேதுத்வமாத்ரத்தில் ப்ரமாணங்களே தர்சிப்பிப்பனென் என்கிற சங்கையிலே யருளிச்செய்கிறார், (ஆத்மகுணங்களில் ப்ரதாநம் சமமும் தமமும்) என்று. (சம) மாவது - அந்தஃகரணகியமகம்; (தம)மாவது - பாஹ்யகரணகியமகம்; ''ஶமஶ்சித்தப்ரஸாதநிக்ரஹஃ'' ''சமஶ்சித்தப்ரசாந்திஸ்ஸ்யாத் தமஶ்சேக்த்ரியநிக்ரஹஃ'' என்னக்கடவதிறே. ''க்ஷமா ஸத்யம் தமஶ்சமஃ'' ''க்ஷமா ஸத்யம் தமஶ்சமஃ'' என்கிறவிடத்தில் ''தமோ பாஹ்யகரணோபரமனர்ஹவிஷயேப்யோ நியமகம்; சமோஉந்தஃகரணஸ்ய ததா நியமகம்'' என்றிறே பாஷ்யகாரருமருளிச்செய்தது; மாறிச்சொல்லுமிடமுமுண்டி. இந்தசமதமகங்களுண்டான விடத்தில் அல்லாதகுணங்கள் தன்னடையே வருமாகையாலே ப்ரதாநமான விவற்றுக்கு ஹேதுவென்னுமிடத்தில் ப்ரமாணம் காட்டப்பட்டதென்று கருத்து. — அன்றிக்கே, கீழ்ச்சொன்ன விரக்திஹேதுத்வம், ஸகலாத்மகுணைப்பத்திக்கும் ஹேதுவென்னுமிடத்துக்கு உபலக்ஷணமாக்கி, இவ்வாத்மகுணங்களில்

ஆ.—கூ.ள. இவை யிரண்டாலும் வரும் ப்ரயோஜகவிசேஷங்களை ஆசாரோ ஹணக்ரமத்தாலும், ப்ரதாகப்ரயோஜகமான ப்ராப்யலாபஹேதுபரம்பரை களை அவரோஹணக்ரமத்தாலுமருளிச்செய்கிறார் மேல், (இவையிரண்டும்) இத்பாதியால். ப்ரதாககுணங்களான விவையிரண்டும், ஸதாசார்யபகவத்ப் ராதத்தாலே கிடைக்கும் ஹிதைஷியான ஸதாசார்யன், ஸ்வாபிமதார்த்தத் தையுபதேசிக்கும்படி கைபுகுரும்; இது ப்ரதமாங்கிகாரமல்லாமையால் ஸ ஹேதுகத்வதோஷம் வாராது; முன்பு நிர்ஹேதுகமாக வங்கிகரித்தபின்பு, சமதமாதிகண்டிகத்துவிசேஷமாக வங்கிகரிக்கையுமுண்டிறே. இத்தலையில் நன்மைகண்டிகக்கும் ஹிதைஷியான ஸதாசார்யன், ஜாத்யத்தனுக்கு கி திபோல கைபுகுதவறே,ஸ்வரூபாதிப்ரகாசகமான மாணிக்கச் செப்பான திருமந்த்ரம்,ஸ்வார்த்தாதஸத்தாகபரனும்படிகைபுகுரும்;அர்த்தப்ரதாக மான திருமந்த்ரம்அநுஷ்டாகபர்யந்தமாக கைபுகுந்தவாறே, அதில்ச்சமி த்த "ஸ்ரீஸ்தகபாண"மான வீச்வரன் "இனிகான்போகலெரட்டேன்" என்

கூ.ள. இவையிரண்டுமுண்டானுல் ஆசார்யன் கைபுகுரும்; ஆசார்யன் கைபுகுந்தவாறே திருமந்த்ரம் கைபுகுரும்; திருமந்த்ரம் கைபுகுந்தவாறே ஈச்வரன் கைபுகுரும்; ஈச்வரன்கைபுகுந்தவாறே, "வைகுந்தமாநகர் மற்றது

ஜீ.—ப்ரதாகமேதென்கிற சங்கையிலே, (ஆத்மகுணங்களில் ப்ரதாகம் சம மும் தமமும்) என்றருளிச்செய்தாராகவுமாம்.

கூ.ள. இந்தசமதமங்களுண்டானுல் இவனுக்குண்டாகக்கடவ பல ரம்பரையை யருளிச்செய்கிறார் மேல், (இவை யிரண்டும்) என்றுதுடங்கி. பகவத்ப்ராவண்யமடியாகவரும் பரிபூர்ணமான சமதமங்களைக் கீழ்ச்சொல் லிற்றேயாகிலும், இவ்விடத்தில் ஆசார்யாங்கிகாரத்துக்கு பூர்வபாவி யான வளவிலே யொதுக்கிச் சொல்லுகிறது. இந்தசமதமங்களி(ரண்டுமுண் டானுல்ஆசார்யன் கைபுகுரு)கையாவது-இவ்வாதமகுணம்கண்டிகத்து ஸம ஸாரநிவர்தகமான பெரியதிருமந்த்ரத்தை ஸார்த்தமாகவுபதேசிக்கும்படி யிவனுக்குவச்யனுகை,"தஸ்மை ஸ வித்வாநுபபந்நாய ஸம்யக்ப்ரசாந்தசித்தாய சமான்விதாய யேநாக்ஷரம் புருஷம் வேத ஸத்யம் ப்ரோவாசதாம் தத்த்வதோ ப்ரஹ்மவித்யாம்" "தஸ்மை ஸ வித்வாநுபபந்நாய ஸம்யக் ப்ரசாந்தசித்தாய சமாந்விதாய । யேகாக்ஷ ரம் புருஷம் வேத ஸத்யம் ப்ரோவாச தாம் தத்த்வதோ ப்ரஹ்மவித்யாம்" என்று- சமதமோபேதனுய்க்கொண்மி உபபந்நனுவனுக்கிறே ப்ரஹ்ம வித்யையை தத்த்வதः உபதேசிக்கச்சொல்லிற்று. இத்த சுருதியில் ஆசார் யோபஸத்திக்குடலாகச்சொன்ன சமதமங்களுக்கு, "தீக்ஷே ச்ரவணோபயுக்த மவதாநம் விக்ஷேபம்-ந தூபாநிவ்ருத்திர்யஜயுஷः" "ஏதேகாச்ரவணே பயுக்தமவதாநம் விவக்ஷிதம்-கதாபாஸநோபயுக்தாத்யக்தேந்த்ரியஜயாதிः" என்றிறே சுருதப்ராகாசகாகார் வியாக்யாகம் பண்ணிற்று.—(ஆசார்யன் கைபுகுந்தவாறே திருமந்த்ரம்கைபுகுரு) கையாவது "ஸந்நஸ்ய ப்ராஹ்மணோ விதுः" "தக்மந்த்ரம் ப்ராஹ்மணஜீகம்" என்று-திருமந்த்ரம் ஆசார்யாதீகமாகை யாலே, உபதேஷ்டாவானவன் கைபுகுந்தவாறே, கதுபதேசமுகத்தாலே ஸார்த்தமாக விவன் கெஞ்சிலே ப்ரதிஷ்ட்டிதமாகை,—"ப்ரஹ்மவித்ப்ராஹ்மணைவிதுः" என்கையாலே - "ப்ராஹ்மணஜீகம்" "ப்ராஹ்மணஜீகம்"என்கிறவிடத்தில்,ப்ராஹ்மணசப்தத்தால்ஆசார்யனைச்

ஆ.—னும்படி கைபுகுரும்; ஸ்வதந்த்ரனை வீச்வரன் பரதந்த்ரனும்படிகை புகுந்தவாறே, "மற்றது" வான "வைகுந்தமாககர்" "கையதுவே" என்று இதர வ்யவஸ்துத்த முக்தப்ராப்யபூமியான பரமபதம், "பொன் னுலகாளீரோ" என்று தானுகந்தார்க்குக் கொடுக்கும்படி கைபுகுரும்.

கூஅ. பரமபதப்ராப்திரூபப்ராப்யலாபம், இத்தை ப்ராபிக்கும் ஸ்வ தந்த்ரோபாயமான நியந்தாவாலே யுண்டாம். இந்த ஸ்வதந்த்ரப்ராபகலா பம், நமச்சப்தசரணசப்தங்களாலே தத்ப்ரகாரசமான திருமந்த்ரத்தாலே யுண்டாம். இந்த ஸங்க்ரஹவிவரணரூபமந்த்ரலாபம், ஸ்வார்த்தோபதே சியான ஸதாசார்யனுலே யுண்டாம். (ப்ராபகலாபம்) என்று மந்த்ரார்த்தத் தை விசேஷிக்கையாலே, ஸ்வார்த்தோபதேஷ்ட்ருத்வப்ராதாந்யக்தோற் றுகிறது; "ஸ்ரீமந்நாராயணோ நமஃ" "காரயாசார்த்ததோ குருஃ" என்றிறே ப்ரமாணம். இந்த ஸதாசார்யலாபம் தத்ப்ராவண்யஹேதுக சமதமரூபமா ன வாத்மகுணத்தாலே யுண்டாம். ஆக சமதமஹேதுசரமஸாத்ய்ப்ரா தாந்யமும் ப்ராப்யலாபஹேதுப்ரதாகப்ராதாந்யமும் உபயக்ரமத்தாலும் சொல்லப்பட்டது.

கூக. இந்த சமதமரூபையான விரக்தி, போகமோக்ஷாபிலாஷிக ளெல்லார்க்கும் வேணுமென்கிறார், (இதுதான்) இத்யாதியால். ஆப்தர

கையதுவே" என்கிறபடியே ப்ராப்யபூமி கைபுகுரும்.

கூஅ. ப்ராப்யலாபம் ப்ராபகத்தாலே; ப்ராபகலாபம் திருமந் த்ரத்தாலே; திருமந்த்ரலாபம் ஆசார்யனுலே; ஆசார்ய லாபம் ஆத்மகுணத்தாலே.

ஜீ.—சொல்லுகிறது.(திருமந்த்ரம் கைபுகுந்தவாறே ஈச்வரன்கைபுகுரு)கை யாவது- "ஸ்வாதீனம் ச தைவதம்" "மந்த்ராதீகம் ச தைவதம்" என்று- திருமந்த்ரமிட்டவழக்காயிருக்குமவனுகையாலே, அர்த்தஸஹிதமாக வது கைபுகுந்தவாறே, தத்ப்ரதிபாதயனுதான் இவனுக்கு அநிஷ்டகிவருத் திபூர்வகேஷ்டப்ராப்திக்கு ப்ராபகனுகை. (ஈச்வரன் கைபுகுந்தவாறே, "வைகுந்தமாககர் மற்றதுகையதுவே" என்கிறபடியே ப்ராப்யபூமிகைபு குரு)கை யாவது-"தைவாதீனம் ஜகத் ஸர்வம்"'"தைவாதீகம் ஜகத் ஸர்வம்"என்று உபயவிபூதியும் ஈச்வரனிட்டவழக்காகையாலே, அவன் ப்ராபகனுய் கைபு குந்தவாறே, ப்ராப்யபூமியான ஸ்ரீவைகுண்டமிவனுக்கதயத்தலுல பமாகை.

கூஅ. இப்படி சமதமங்களுண்டாகவே உத்தரோத்தரமிவையெல் லாம் ஸித்திக்கும் ப்ரகாரத்தை ஆரோஹக்ரமத்தாலே யருளிச்செய்து, இதில் யாதொன்றுக்கு யாதொன்று ஹேதுவாகச்சொல்லிற்று அதுகிய தமென்னுமிடத்தை அவரோஹக்ரமத்தாலே யருளிச்செய்கிறார், (ப்ராப்ய லாபம்) இத்யாதியாலே. இதுதனக்கு ப்ரயோஜகம் இத்தஹேது பரம்பரை யில் ப்ரதமஹேது சமதமங்களாகையாலே, அவச்யமிவையிரண்டுமிவனுக் குண்டாகவேணுமென்கை. ஈச்வரனே ப்ராபகனுகையாலே, ப்ராப்யலாப மீச்வரனுலே என்கிற ஸ்த்தாகத்திலே (ப்ராபகத்தாலே) என்றருளிச் செய்தது.

கூக. இந்தசமதமாதிகள்தான் போகமோக்ஷாகாமரெல்லார்க்கும்வே ணுமென்கிறார்,(இதுதான்)என்றுதுடங்கி. ஐச்வர்யகாமர்க்கு சப்தாதிபோ

ஆ.—ங்காரஹேதுவான இவ்விஷயவிரக்திதான்க்ஷுத்ப்ரயோஜநார்த்திகளான ஐச்வர்யகாமர்க்கும் அகங்யப்ரயோஜநராயுமங்யஸாதநரான வுபாஸகர்க்கும், அகங்யப்ரயோஜநருமாயகங்யஸாதநருமான ப்ரபந்நர்க்கும் உபரஸ்திரூபக்ய தாஜ்ஞாதவைசத்யாத்யகங்யபோக்யத்வஸித்த்யர்த்தமாக வவச்யம் வேணும். உபயர்க்குபாஸநாங்கமாக வேணுமே, ப்ரபந்நர்க்குபேயாநுகூணமாக வேணும்.

க००. இம்மூவரிலுமதிகமாகவபேக்ஷிதம் ப்ரபந்நனுக்கென்கிறார், (மூவரிலும்) இத்யாதியால். இப்படி பிக்காநிகாரிகளான மூவரிலும் வைத்துக்கொண்டு இவ்விஷயவிரக்தி மிகவும் வேண்டுவது, பகவதேகபோகனான ப்ரபந்நனுக்கு.

க०க. (மிகவும்) என்றதை விசதீகரிக்கிறார் மேல், (மற்றை யிருவர்க்கும்) இத்யாதியால். பலஸாதநகலக்கமுடைய மற்றையிருவர்க்கும், சாஸ்த்ரநிஷித்தத்தவிஷயபரதாரஸ்பர்சநிவ்ருத்திமாத்ரமே யமையும் ; உபய கல

கூக. இதுதான் ஐச்வர்யகாமர்க்கும் உபாஸர்க்கும் ப்ரபந்நர்க்கும் வேணும்.

க००. மூவரிலும்வைத்துக்கொண்டு மிகவும்வேண்டுவது ப்ரபந்நனுக்கு.

க०க. மற்றையிருவர்க்கும் நிஷித்தவிஷய நிவ்ருத்தியேய

ஜீ.-கோ புருஷார்த்தமாகிலும், தத்ஸாதநாநுஷ்டாநதசையில்சமதமாதிகள்வேணும் ; "இந்த்ரியாணி புரா ஜித்வா ஜிதம் த்ரிபுவநம் த்வயா" "படிமன்னுபல்கலென்பற்றோடறுத்தை ம்புலன்வென்று" என்னக்கடவதிறே. "ஐம்புலன்வென்று" என்றது-மதோ நியமதத்துக்குமுபலக்ஷணம்.— உபாஸகர்க்கு வித்யாங்கதயா சமாதிவேணும்; "தஸ்மாதேவம்விச்சாந்தோ தாந்த உபரதஸ்திதிக்ஷுஸ்ஸமாஹிதோ பூதவாத்மந்யேவாத்மாநம் பச்யேத்" "புன்புலவழியடைத்தரக்கிலச்சிணைசெய்துன்புலவழிதிறந்து ஞானநற்கடர்கொளி" என்னக்கடவதிறே. ப்ரபந்நர்க்கதிகாரார்த்தமாக சமாதிவேணும்; "ஏதாந் ஸீ தம் விநிச்சித்ய தேவதா விஷயாந் ஸ்ருந் ।
ஶ்ருத்வாயம் ஸமம் கிருஷ்ணாத் கிருஷ்ணைகாஶ்ரயः" "ஏகாகீ து விரிச்சித்ய தேவதா

விஷயாந்தரான்।பக்த்யுபாயம் ஸமம் க்ருஷ்ணப்ராப்தௌ க்ருஷ்ணைகஶரணः" "அடக்கரும்புலன்கணேக்தடக்கி யாசையாமவைத் அடக்கறுத்து வந்துநின்தொழிற்கணின்ற வெனை" என்னக்கடவதிறே.

க००. இப்படி யதிகாரித்ரயத்துக்கும் அபேக்ஷிதமேயாகிலும், அதிகமாகவேண்டுவது ப்ரபந்நனுக்கென்கிறார், (மூவரிலும்) என்றுதுடங்கி. இவனுக்கிலாதிக்யம் சொல்லுகைக்காகவிறே அல்லாதவர்களை இவ்விடத்தில் ப்ரஸங்கித்ததும்.

க०க. அவ்வாதிக்யத்தன்னை யருளிச்செய்கிறார் (மற்றையிருவர்க்கும்) என்றுதுடங்கி. அதாவது-சப்தாதிபோகபரனை வைச்வர்யகாமனுக்கும், ஸாதகாந்தரபரனை உபாஸகனுக்கும், சாஸ்த்ரநிஷித்தத்தவிஷயமான பரதாராதியில் நிவ்ருத்திமாத்ரமமையும் ; ததுபயவ்யாவ்ருத்தனையிருக்கிற ப்ரபந்நனுக்கு, சாஸ்த்ரவிஹிதவிஷயமான ஸ்வதாரத்தில் நிவ்ருத்தி அவர்களைப்பற்ற வேற்றமென்கை. அவர்களிருவரிலும், ஐச்வர்யகாமனுக்

ஆ.—க்கமற்றப்பரபக்ஷனுக்கு, ததேகபோகத்வதூஷணம்வாராதபடி, சாஸ்த்ரவிஹிதவிஷயஸ்வதாரஸ்பர்சநிவ்ருத்தி, அவர்களேப்பற்ற தன்னேற்றம். விசிஷ்டாகாரநிஷேதத்தோடு அநிஷேதத்தோடு வாசியற, நிஷ்க்ருஷ்ட ஸ்வரூபவிரோதித்வேக நிஷித்தத்தமாகிறதிறே மிவ்வதிகாரிக்கு.

கo௨. இந்த விஷயவிரக்தியின் ஹேதுபேதங்களேயருளிச்செய்கிறூர் மேல், (இதுதான்) இத்யாதியால். ஸ்வபரவிபாகமற இவ்விஷயவிரக்தி தான், உளளபடி அவன் வடிவழகைக் காட்டக்கண்டார் சிலர்க்கு ''மற்றெுன்றினைக் காணவே'' என்னப்பண்ணும் லித்த்தேரபாயமானவவன் வடிவழகாலே வருத்தமற வப்போதே பிறக்கும். ஒன்ருலும் மீளாதபடி விஷயமக்ராஞர் சிலர்க்கு, கமமதுபவத்துக்கிட்டுப்பிறக்துமிவனுமிப்பாடுபடுவதேயென்னும் திருவருளாலே அயத்நேந பிறக்கும். தத்த்வஜ்ஞராயும் ப்ரக்ருதிவாஸனையநுவர்த்திப்பார் சிலர்க்கு பூர்வாசார்யர்கள் ஸ்வதாரவிக்தராயிறே போந்தார்கள்; எம்பார் தனியிடங்கண்டிலனென்ருரே; அவர்களாசாரத்தைப் பின்செல்லாவிடில், அவர்கள் பேற்றுக்கசலாய்அகர்த்தப்படோமோவென்னும்படி பண்ணும் சிஷ்டாசாரதர்சகச்ரவணங்களாலே க்ரமேண பிறக்கும்.

மையும்; ப்ரபந்நனுக்கு விஷிதவிஷய நிவ்ருத்தி தன்னேற்றம்.

கo௨. இதுதான் சிலர்க்கழகாலே பிறக்கும்; சிலர்க்கருளாலே பிறக்கும்; சிலர்க்காசாரத்தாலே பிறக்கும்.

ஜீ.—கு, ஸ்வதாரத்தில் ஸாதகதசையில் தர்மபுத்த்த்யா ப்ரவ்ருத்தியும், பலதசையில் போக்யதாபுத்த்த்யா ப்ரவ்ருத்தியுமாயிருக்கும்; உபாஸகனுக்கு பலம் பகவதநுபவமாகையாலே, அவனேப்போலே பலதசையில் அக்வயமில்லேயேயாகிலும், உபாஸகதசையில் தர்மபுத்த்த்யா ப்ரவ்ருத்தி வேணும்; ப்ரபக்நனுக்கு, தர்மபுத்த்த்யா ப்ரவர்திக்கையும் ஸ்வாதிகாரபஞ்ஜகமாகையாலே விஹிதவிஷயத்தினும் நிவ்ருத்தியேணுமென்றதாய்த்து.

கo௨. தர்மபுத்த்த்யா ப்ரவ்ருத்திக்கு பரிஹாரம் பண்ணுவது போக்யதாபுத்த்த்யா ப்ரவ்ருத்திதான் தவிர்க்தாலன்ரே, அநாதிகாலம் வாஸனை பண்ணிப்போந்தவிஷயங்களில் நிவ்ருத்திதான்பிறக்கும்படி யெங்ஙனேயென்கிற சங்கையிலே யருளிச்செய்கிறூர், (இதுதான் சிலர்க்கு) என்றுதுடங்கி.(சிலர்க்கழகாலே பிறக்கும்) என்றது-ஸாக்ஷாத்க்ருதபகவத்தத்த்வரான பக்திபாரவச்யப்பக்தர்க்கு, ஸகலஜகமோஹகமான தத்விக்ரஹ ஸௌக்தார்யாநுபவத்தாலேபிறக்குமென்றபடி.—(சிலர்க்கருளாலே பிறக்கும்)என்றது- அளவிலிகளான வஜ்ஞாபப்பக்தர்க்கு, அவதாரங்களில் ''மன்யாகாம் ச லோக்ஸ்ய க்ருதா கார்யாணி சகஃ'' ''மர்யாதாகாம் ச லோகஸ்ய கர்தா காரயிதா ச ஸஃ'' என்கிறபடியே அதிகாராநுகுணமாக வவனுசரித்தும் ஆசரிப்பித்தும் போந்தபடிகளேயும், அளவுடையரான பூர்வாசார்யர்களாசரித்துப் போந்த படிகளேயும், சாஸ்த்ரமுகத்தாலுமாசார்யோபதேசக்ரமத்தாலுமறிகையாலே, அவ்வாசாரங்களே யநுஸந்தித்திக்க வநுஸந்தித்திக்கப் பிறக்குமென்றபடி.

ஆ.—க०க. இப்படிபிக்கஹேதுகவிரக்திப்ரகாரம்(பிறக்கும்படியென் னில்) என்று ப்ரச்நம்பண்ணி, உத்தரமருளிச்செய்கிறார், (அழகு) இத் யாதிபரல், வைரவருக்கான வவன்வடிவழகு, விஷயாக்தரஸத்ப்பவப்ரதி பத்த்யபரவமாகிற வஜ்ஞாநத்தை அவிச்சிந்நமாக விளைக்கும்; பரதுக்காஸ ஹிஷ்ணுத்வமானவவனருள் ஹேயத்வதர்சநமடியாக விஷயங்களில் அரு சியைக்கொழுத்துவிட விளைக்கும்; விசிஷ்டசிஷ்டாசாரஸ்மரணம் விஷயா ஸக்தி அகர்த்தகரையென்று அச்சத்தை விஷயஸ்பர்சபிரிவுபாம்படி நிராக த்ரம் விளைக்கும். ஸௌக்தர்யாதிஹேதுகவிரக்திவிசேஷங்கள் விஷயதர்ச நாபாவம் நிமித்தமாகவும், தர்சகத்தில் ஹேயதரப்ரகாசம் நிமித்தமாக வும், தத்ஸக்திகியில் பிறக்கும் விகாரதர்சகபிதிநிமித்தமாகவுமுண்டா கின்றன.

க०ச. விரக்தியை வகையிட்டுச் சொல்லுகிறது ஒன்றிலே யொன்றுக் கூற்றமாகையாலே யென்கிறார்; அழகுக்கு விஷயாஜ்ஞாகத்தைப் பிறப்பிக் கையிலும், அருளுக்கதிலருசியைவிளைக்கையிலும்; ஆசாரத்துக்கச்சத்தை விளைக்கையிலும ஹேற்றமென்கிற விவ்வூற்றத்தைப்பற்ற விரக்திவியக்திபே தம்சொல்லுகிறது. அழகுமாசாரமுமருசியையும் அருளச்சத்தையும்விளைக் கவற்றுகிலும்,ஸ்வஸ்வரூபாநுரூபமானவொவ்வொன்றிலேயூன்றிநிற்கும்; அழகு இதரவிஷயங்களைக் காரித்துமியும்படி அருசியை விளைக்குமதாகிலும் விஷ்

க०க. பிறக்கும் க்ரமமென் என்னில்; அழகஜ்ஞாநத்தை வி ளைக்கும்; அருள் அருசியை விளைக்கும்; ஆசாரம் அச்சத் தைவிளைக்கும்.

க०ச. இவையுமூற்றத்தைப்பற்றச்சொல்லுகிறது.

ஜீ.—க०க. இவ்வோஹேதுக்களால்பிறக்கும் க்ரமத்தை, தஜ்ஜிஜ்ஞாச ஸுப்ரக்நத்தை யநுவதித்துக்கொண்டருளிச்செய்கிறார், (பிறக்கும் க்ர மம்) என்று துடங்கி. (அழகஜ்ஞாநத்தைவிளைக)கையாவது - சித் தாபஹாரியாகையாலே, விஷயாந்தரத்தன்னை யொன்றுகவறியாதபடி யாக்குகை. (அருளருசியை விளைக்)கையாவது - விஷயாந்தரங்களைக்கா ணும்போது அருவருத்துக் காரித்துமிழ்ந்துபோம்படி பண்ணுகை. (ஆசாரமச்சத்தை விளைக்)கையாவது - குகிசெல்லச்செய்தே, அவர்க ளாசரித்தபடி செய்யாதபோது நமக்கசர்த்தமே பலிக்குமென்று, விஷ யஸ்பர்சத்திலிழிய நடுங்கும்படி பண்ணுகை. ஆகையால் இக்க்ரமத்திலே பிறக்குமென்று கருத்து.

க०ச. இத்தத்ரிவிதப்ரபந்கர்க்கும் ஸௌக்தர்யாதித்ரயத்திலோ ரொன்றே விரக்திஹேதுவாகச் சொல்லுகிறதுக்கு நிதாகத்தையருளிச் செய்கிறார், (இவையுமூற்றத்தைப்பற்றச்சொல்லுகிறது) என்று. அதா வது—(அஜ்ஞாகத்தாலே ப்ரபக்கர்) இத்யாதியால் - இவர்களுக்குச்சொன் ன ப்ரபத்திஹேதுக்களானவை ஓரொன்றினூற்றத்தைப்பற்றச்சொன்னப் போலே, (அழகாலே பிறக்கும்) என்றதுதடங்கிச் சொன்னவிரக்திஹேதுக் களான விவையும், ஓரொன்றினூற்றத்தைப்பற்றச்சொல்லுகிறதென்கை. இத்தால் - பக்திபரவச்யப்ரபக்கர்க்கு, அருசிக்கடியான க்ருபையும் அச்ச த்துக்கடியான வாசாராநுஸந்தாகமுமுண்டாயிருக்கச்செய்தே, பகவத் விக்ரஹவைலக்ஷண்யத்தை ஸாக்ஷாத்கரித்ததுபவிக்குமவர்களாகையா லே வடிவழகிலே யெப்போதும் நெஞ்சுபற்றிக்கிடக்கையால் விஷயாந்த ரங்களை யறியாதபடிபண்ணுமவ்வழகே அவர்கள்பக்கலுறைத்திருக் கும்; ஜ்ஞாநாதிக்யப்ரபக்கர்க்கு, அஜ்ஞாகஹேதுவான விக்ரஹஸௌக்தர்

ஆ.—யாஜ்ஞாகத்தைவிசாரிக்கையே தனக்கு நிலைகின்றவேஷமாய், ஆசாரம் நிஷ்டர்தடை கணிசியாத ஹேயமென்று அருசியைவிசாரிக்கவற்ருகிலும் தத் கர்ஹிதஸ்பர்சபீதியை விசாரிக்கையே தனக்கு நிலைகின்றவேஷமாய், அருள் விஷயஸ்பர்சம் ப்ராப்யவிரோதமென்னுமச்சத்தைவிசாரிக்கவற்ருகிலும் துஷ்காவஹவிஷயதோஷத்தை தர்சிப்பிக்கையே தனக்கு நிலைகின்றவேஷமாய், இப்படியொன்றிலேயொன்றுக்கூற்றமாயிருக்குமென்றபடி.

க०டு. ஈத்ருசவிரக்திகளின் முக்ய்யாமுக்க்யதோசதம் பண்ணுகிறார், (அருசி) இத்யாதியால். அழகடியான வஜ்ஞாநவிரக்திஹேதுவை யொழிக்தால் அருளடியான வருசியன்றே விரக்திப்ரதாநஹேதுவென்ன, அவ் விஷயங்களில் விரக்திஹேதுவான வருசிபிறக்கும்போதைக்கு, தோஷதர்சகம் பண்ணினாலல்லது அதுபிறக்கக்கூடாமையாலே தோஷதர்சகமவச்ய மபேக்ஷிதமாயிருக்கும்.

க०சு. இஹலோகவிஷயங்களிலே வரும் தோஷங்காணில் பரலோக விஷயங்களிலதுகாணவிரகற்று, அங்கே ருசிமண்டிம்படியாய், வருக்தி பாஞ்சபௌதிகத்வாதிதோஷகல்பனைபண்ணி விரக்திபிறக்கவேண்டுமிரு மையுண்டிறே;ஆகையால் விஷயங்களிலருசிபிறக்கை விரக்திக்கு ப்ரதாக ஹேதுவன்று.

க०டு. அருசிபிறக்கும்போதைக்கு தோஷதர்சநமபேக்ஷிதமா யிருக்கும்.

க०சு. அது ப்ரதாநஹேதுவன்று.

ஜீ.—யத்தை அர்சாவதாரத்திலே கண்டநுபவிக்கையும் பயஹேதுவா ன ப்ராக்தநநிஷ்டாசாராநுஸந்தாநமுமுண்டாயிருக்கச்செய்தே, அவன் தன்க்ருபையை முழுமடைசெய்தெடுத்த விஷயங்களாகையாலே அருசிக்க டியானக்ருபை அவர்கள்பக்கலுறைத்திருக்கும்; அஜ்ஞாகப்ரபந்தர்க்கு, அர் சாவதாரத்திலே காதாசித்கமாக விக்ரஹலாவண்யாநுபவமும் அரு சிஹேதுவான க்ருபையும் ஒருமர்யாதை யுண்டாயிருக்கச்செய்தே, பூர் வர்களாசாரங்களேயே பலகாலம் அநுஸந்தித்துக்கொண்டு போருகை யாலே பயஹேதுவான அவ்வாசாரங்கள் அவர்களெஞ்சிலே யூன்றியிருக் கும். இவ்வூற்றத்தைப்பற்ற ஓரொன்றே விரக்திஹேதுவாகச் சொல்லு கிறதென்றதாய்த்து.

க०டு. விஷயவைலக்ஷண்யாதிசயத்தாலே விஷயாக்தராஜ்ஞாகம் விளையவும் கூடும், ஆப்தரான சிஷ்டர்களுடைய வாசாராநுஸந்தாநத் தாலே அவிஹிதவிஹிதவிஷயஸ்பர்சத்திலச்சம் விளையவும் கூடும், அநா திகாலமாசைப்பட்டு மேல்விழுந்துபோக்த விஷயங்களிலே அருசிபிறக் கை அகடிதமிறே; அப்படிப்பட்டவருசிதான் அவனருளாலே பிறக்கும் போதைக்கு அபேக்ஷிதாம்சத்தை யருளிச்செய்கிறார், (அருசி) என்று தொடங்கி. (தோஷதர்சந) மாவது - போக்யதாபுத்த்யா பரிஷ்வங்கிக்கிற யோஷித்தேஹம் "மாம்ஸாஸ்ருக்பூயவிண்மூத்ரஸ்நாயுமஜ்ஜாஸ்த்தி" ஸமுதாயமாய் சர்மாவகத்தமாய துர்கந்தியாயிருக்கும்படியையும், போகந்தான்அல்பமாய்அஸ்திரமாய் துக்கமிச்ரமாய்அகர்த்தவ்யஹமாயி ருக்கும்படியையும், பரத்யக்ஷாதிப்ரமாணங்களாலே தர்சிக்கை.

க०சு. ஆனால் அதுவோ பின்னையருசிஹேதுவென்ன வருளிச்செய் கிறார், (அது) இத்யாதியால். (ப்ரதாநஹேதுவன்று) என்றது - அது வுமொருஹேது, முக்ய்யஹேதுவன்றென்றபடி.

ஆ.—க०எ. ஆகில், ப்ரதாநஹேதுவாவதேதென்ன, விஷயாஸக்தி, ஸ்வரூபகாசகையாகையாலும் ப்ராப்திப்ரதிபந்தகையாகையாலும் சிஷ்டகர்ஹிதையாகையாலும் நமக்கப்ராப்தையென்றே யத்தைவிடுகையே விரக்திக்கு ப்ரதாநஹேதுவென்கிறார். தோஷஜ்ஞதமின்றியுமப்ராப்தமென்றே விடுமிடங்களில் விரக்தியுண்டாயும், அதுண்டாயுமப்ராப்தமென்று விடாவிடங்களில் விரக்தியுண்டாகாமலும் போருகிறதிறே.

க०அ. இப்படி விஷயாந்தரங்களே தோஷங்கண்டன்றியே யப்ராப்தமென்று விடுமாப்போலே, உபாதேயமான குணபூர்ணபகவத்விஷயத்தில் விழுகிறதும் தத்கல்யாணகுணங்கண்டன்று; ததப்ருதக்ஸித்தமான ஸ்வரூபத்துக்கு ஸ்வதஃப்ராப்தமென்று.

க०கூ. இதரவிஷயபகவத்விஷயங்கள் அப்ராப்திப்ராப்தியடியாக த்யாஜ்யோபாதேயங்களென்றுகொள்ளாதே, தோஷகுணங்களடியாக த்யாஜ்யோபாதேயங்களென்றுகொள்ளும்போது, ஆற்றுமையடியாக குணஹீநமென்று நீசைத்த பக்திபராவச்யதசையில், மடங்கி மேல்விழுகையாகிற பகவத்விஷயத்தில் ப்ரவ்ருத்தியும், ஸம்ஸாரத்தின் ஹேயத்வ துஃகமயத்வாதிதோஷங்களே யநுஸந்தித்திக்கிற ஸாராஸாரவிவேகஜ்ஞாநதசையில், மடங்கி அஹங்காரதத்காரியவிஷயாந்தரங்களிலழுந்துகையாகிற ஸம்ஸாரப்ரவ்ருத்தியும், ஸர்வதா கூடாதொழியவேணுமென்கிறார். பகவத்விஷயம் ஸ்வரூபப்ராப்தமாகையாலே வுபாதேயம்,

---

க०எ. அப்ராப்ததையே ப்ரதாநஹேது.

க०அ. பகவத்விஷயத்திலிழுகிறதும் குணங்கண்டன்று; ஸ்வரூபப்ராப்தமென்று.

க०கூ. இப்படி கொள்ளாதபோது, குணஹீநமென்று நிஸைத்ததசையில் பகவத்விஷயப்ரவ்ருத்தியும், தோஷொநு

ஜீ.—க०எ. ஆனால், ப்ரதாநஹேதுதானேதென்ன (அப்ராப்ததையே ப்ரதாநஹேது) என்கிறார். (அப்ராப்ததை) யாவது—பகவதேகபோகமான ஸ்வரூபத்துக்குச் சோததாயிருக்கை. இத்தால் —அருளாருரியை விலக்குமிடத்தில் தோஷதர்சநாதிகளைப் பண்ணுவித்து விலக்குகையால், தோஷதர்சநமும் அப்ராப்திதர்சநமும் அருளுக்கு கௌணமுக்யஹேதுக்களாயிருக்குமென்றதாய்த்து.

க०அ. "மாற்பால் மனஞ்சுழிப்ப" இத்யாதிப்படியே ப்ராவண்ய விஷயமாகச்சொன்ன பகவத்விஷயத்தில் குணங்கண்டிழிகிறவோபாதி, இதுவும் தோஷங்கண்டேவிடுகிறதானாலோ வென்ன, (பகவத்விஷயத்திலிழுகிறதும் குணங்கண்டன்று) என்கிறார். ஆகிலெத்தாலேயென்ன, (ஸ்வரூபப்ராப்தமென்று) என்கிறார். அதாவது - பகவத்விஷயத்தைப்பற்றுகிறது அத்தலையில் கல்யாணகுணங்களடியாகவன்று, இவ்வாத்மாவுக்கு வகுத்த விஷயமென்னுமத்தாலே யென்கை.

க०கூ. கீழ் தாமருளிச்செய்தபடியே யர்த்தத்தை யங்கீகரியாதபோதைக்கு விரோதம் காட்டுகிறார், (இப்படி) என்றுதுடங்கி. (இப்படிகொள்ளாதபோது) என்றது - இதரவிஷயங்களிலருசிக்குஹேது அப்ராப்ததை, பகவத்விஷயத்தில் ருசிக்குஹேது ப்ராப்ததையென்று கொள்ளாதே, தோஷதர்சகத்தையும் குணதர்சகத்தையும் இவற்றுக்கு ஹேதுவாகக் கொள்ளும்போதென்றபடி. (குணஹீநமென்று நீசைத்த தசையில் பகவத்விஷயப்ரவ்ருத்தி) யாவது - பிரிவாற்றுமை கரைபுரண்டு பெருவிடா

ஆ.—இதரவிஷயம் ஸ்வரூபத்துக்கப்ராப்தமாகையாலே த்யாஜ்யமென்றிப்படி கொள்ளும்போதாய்த்து, தத்தத்தசைகளில் ததுபயப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகூடுவதென்றபடி.

கக௦. குணஹீநத்வாநுஸந்தாநதசையிலும் தத்விஷயப்ரவ்ருத்தி கூடுமென்கைக்கு ப்ரமாணம் காட்டுகிறார்மேல், (''கொடியவெண்ணெஞ்சம்'') இத்யாதியால். ப்ரணயரோஷத்தாலே ''கடியன்'' இத்யாதி குணஹீநத்வத்தையநுஸந்தித்கிறதசையிலே ''ஆகிலும் கொடிய வெண்ணெஞ்சமவனென்றே கிடக்கும்'' என்று தத்விஷயஸக்திவிடாதென்றும்; ''வேம்பின் புழு'' என்றுதுடங்கி, விரஸவஸ்துவைத் தின்றுவளரும் ஜந்து ஸாஸவஸ்துவில் முகம்வையாதாப்போலே, சேஷியான நீ குணஹீநனுனும் சேஷமான கான்உண்ணியல்லது மற்றொரு குணவத்தான சேஷ்யக்தரத்தை யாசைப்படேனென்றும் இப்படியாழ்வார்கள்பாசுரங்களில் தத்குண

வீந்த்தாநதசையில் ஸம்ஸாரத்தில் ப்ரவ்ருத்தியும் கூடாது.

கக௦. ''கொடியவெண்ணெஞ்சமவனென்றே கிடக்கும்'' ''அடி

ஜீ.—ய்ப்பட்டுத் துடித்து அலமராநிற்க, சடக்கெனவந்து முகங்காட்டாமையாலே குணஹீநமென்று சிந்தித்ததசையிலே, பின்னையும் ''அவனையல்லதறியேன்'' என்று அவன்பக்கலிலே யத்யபிநிவேசத்தைப்பண்ணுகை.—(தோஷாநுஸந்தாநதசையில் ஸம்ஸாரத்தில் ப்ரவ்ருத்தி)யாவது-மாதாபித்ராதிகளும் பார்யாபுத்ராதிகளும் ஜ்ஞாதிகளும் பந்துக்களும் க்ருஹக்ஷேத்ராதிகளுமாய் சப்தாதிபோகங்களே அநுபவித்திருக்கையாகிற ஸம்ஸாரத்தின் துக்கபஹுலத்வாதிதோஷத்தை ப்ரத்யக்ஷாதிகளாலே யறிக்தநுஸந்தியாநிற்கச் செய்தேயும் அதிலே அபிநிவேசம் கடந்து செல்லுகை. இவையிரண்டும் கூடாதென்றபடி. அன்றிக்கே, (தோஷாநுஸந்தாநதசையில் ஸம்ஸாரத்தில் ப்ரவ்ருத்தி)யாவது - தத்த்வவித்துக்களான மஹர்ஷிகள்துடக்கமானார், ஸாராஸாரவிவேகவத்தயா விஷயதோஷாநுஸந்ததாநமுண்டாயிருக்கச்செய்தே, சாஸ்த்ரத்தை விஹித தயா ப்ராப்தமென்கிற புத்த்தியாலே பண்ணுகிற ப்ரஜோத்பாதகாதிரூப ஸம்ஸாரத்தில் ப்ரவ்ருத்தியாகவுமாம். இப்படிகொள்ளாதபோதிவைகூடாதென்று வீரோதங் காட்டுகையாலே இப்படி கொள்ளவேணுமென்னுமிடம் ஸ்தாபிக்கப்பட்டது.

கக௦. குணஹீநமென்று கிணைத்த தசையில் பகவத்விஷயப்ரவ்ருத்தியெங்கேகண்டதென்ன வருளிச்செய்கிறார், (''கொடியவெண்ணெஞ்சம்'')என்றுதுடங்கி, அதாவது—''கடியன்'' என்றுதுடங்கி, ''அறிவருமேனி மாயத்தன்''என்னுமளவும்-ஸ்வகார்யபரன், பிறர்கோவறியாதவன், ஒருவர்க்குமேட்டாதவன், வஞ்சகன், துர்ஜ்ஞேயஸ்வபாவன் என்று அவன்குணஹாகியைச் சொல்லி, இப்படியிருந்தாலுகிலும், அதிலோகரூரமான வெண்ணெஞ்சு அவனையல்லதறியாதே யிருக்குமென்றும்; வேம்புக்கிட்டுப்பிறந்த புழு அந்த வேம்பையே புஜிக்குமதொழிய கரும்பைக்கண்டாலும் விரும்பாது, அப்படியே, ''கடல்மல்லைக் கிடந்தகரும்பு'' என்னும்படி கிரதிசயபோக்யனான நீதானே வேம்புபோலே விரஸனனவன்றும், த்வதேகாயார்ஹசேஷபூதனுனான், எனக்குவகுத்தசேஷியான உன் திருவடிகளையொழியவாசைப் படே

ஆ.—ஹேயத்வஸ்மரணதசையிலும் தத்ப்ரவ்ருத்தியுண்டென்றருகின்றதிறே.

ககக. ஆகில், "ந்ருணாம்யமபாஸ்ரயேத்" "குணைர்தாஸ்யமுபாகதஃ" என்றித்யாதிகளிலே பகவத்குணங்களுக்குத்தோற்று அடிமைப்பக்கிருக்கையுண்டேயென்ன, சேஷியின் குணவசீக்ருதனுய் வரும் தாஸ்யத்தைப்பற்ற, ததப்ருதக்ஸித்த்த சேஷத்வரூபஸ்வரூபப்ரயுக்தமான ஸ்வாபாவிகதாஸ்ய மொன்றுமேயிறே ஸத்தாப்ரயுக்தத்வேக ப்ரதாநமாய்த்ததென்கிறார்.

ககஉ. ஏததப்ராதாய்ப்ரமாணோபாதாகம் பண்ணுகிறார், (அஸ்மத்தை) இத்யாதியால். "ஸுகுமாரையாயிருக்கப் பின் துடர்ந்து நீர் வந்தது பெருமாள்வடிவழகிலே யிடுபடுகையாலிறே" என்ற வஸ்துவையைக்கு, கித்பாகபாயிகியான பிராட்டி, "தர்மியைவிட்டு தர்மம் கில்லாதாப்போலே, பிரிந்திருக்க யோக்யதையற்ற ஸ்வரூபத்தை யுடையேனுகையாலே பின் சென்று வந்தேனத்தனை, பெருமாள் விரூபராதல் என்னகவாயும் கண்ணுக்கிலக்காதல் செய்யிலிறே என் ஸ்வரூபம் உனக்குள்ளபடி யறியலாவது;

யேன் நான் பின்னுமுன் சேவடியன்றி நயவேன்" என்ஞ நின்றாரிளிறே.

ககக. குணக்ருததாஸ்யத்திலுங் காட்டில் ஸ்வரூபப்ரயுக்தமான தாஸ்யமிறே ப்ரதாநம்.

ககஉ. அஸ்மத்தையைக்குப் பிராட்டி யருளிச்செய்த வார்த்தையை ஸ்மரிப்பது.

ஜீ.—னென்னும்; "மயர்வறமதிநலமருளப்" பெற்றவர்கள் அருளிச்செய்யாகின்றாரிளிறே யென்கை.

ககக. "ந்ருணாம்யமபாஸ்ரயேத்" "குணைர்தாஸ்யமுபாகதஃ" என்றருளிலில்லையோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார், (குணக்ருததாஸ்யத்திலும்) என்று தொடங்கி, (குணக்ருததாஸ்ய)மாவது - அவன் குணங்களுக்குத்தோற்றுஅடிமையாயிருக்கை. (ஸ்வரூபப்ரயுக்தமானதாஸ்ய)மாவது - சேஷத்வைகரூபணீயமானதன்ஸ்வரூபத்தைப் பார்த்து அடிமையாயிருக்கை. ஸ்வரூபமிப்படியிருந்தாலும், குணதிகவிஷயமாகையாலே குணக்ருததாஸ்யமுமிவ்விஷயத்திலே யதுவர்தியாகிற்கும்; ஆகையிறே, சேஷத்வைகரூபகரான விஷயபெருமாள் தாமப்படியருளிச்செய்ததும். ஆனாலும், குணக்ருததாஸ்யமானது ஔபாதிகமாகையாலே யப்ரதாகமாய், மற்றையது நிரூபாதிகமாகையாலே ப்ரதாகமாயிருக்கும்; அத்தைப்பற்றவிறே ததப்ராதாகயப்ரஸித்த்திதோற்றவருளிச்செய்ததது.

ககஉ. இவர்த்தத்துக்கு ஸம்வாதமாக பிராட்டிவார்தையை ஸ்மரிப்பிக்கிறார் மேல், (அஸ்மத்தையைக்கு) என்றுதொடங்கி. அதாவது - அத்ரி பகவாஞ்சமத்திலே பெருமாளெழுந்தருளி மஹர்ஷியையுமநுவர்த்தித்திருந்தவநந்தரம், தத்பத்நியான வஸ்துவையைப் பிராட்டி சென்றநுவர்த்தித்திருக்கிறவளவிலே, அவள், பிராட்டியைப்பார்த்து, "பத்துஜந்துகத்தையும் அபிமாகத்தையும் ஐச்வர்யத்தையும் விட்டு பெருமாள்பின்னேகாட்டிலேபோக்தவிது தைவயோகத்தாலே யுமக்கு நன்றாகக்கூடிற்று, நகரஸ்தனுகிலுமாம் வநஸ்தனுகிலுமாம் கல்லவனுகிலுமாம், தீயவனுகிலுமாம், ஸ்த்ரீகளுக்கு தைவம் பர்தாவேகிகர், கீர்ப்பபெயப்போதும் பெருமாள்விஷயமாக வநகூலித்துப் போரும்" என்ன; பிராட்டி லஜ்ஜித்துக் கவிழ்தலையிட்டிருந்து, "எனக்குப்பெருமாள்பக்கல் பாவபர்த்தம் ஸ்வதஃ உண்டாயிருக்கச்செய்தே, அவர்தாம் குணதிகராயிருக்கையாலே, என்னுடைய பாவ

ஆ.—வெறும் வடிவழகுகண்டு பின் துடர்க்தேனல்லகாண்" என்றருளிச் செய்த இதிஹாஸச்ரேஷ்ட்டப்ரமித்தவார்தையை ப்ரமாணமாக ஸ்மரிப்பதென்கிறார்.

ககக. குணபூர்ணபகவத்விஷயத்தில் அத்வயரூபப்ரவ்ருத்தி குணங்கண்டல்லது கூடுமோவென்று சங்கித்து, குணங்கண்டன்மியே ஸ்வரூபநிபந்தகமாக பகவத்விஷயத்திலிழிகிறவதுக்கடி "அன்புருகி நிற்குமது" என்கிற ஸத்தாநிபந்தகநியப்ராவண்யம். ததாவிதப்ராவண்யத்தனக்கடி ஸ்நேஹோத்பாதகதத்ஸம்பந்தம். ப்ராவண்யப்ரேரகமான வத்ஸலேஷிபாவஸம்பந்தத்தான், ப்ராக்ருதஸம்பந்தம்போலாகாத்தமாய்க்கொண்டுபாதிப்ரயுக்தமாமதன்று; விசேஷ்யவசேஷிக்கு விசேஷணரூபசேஷமாய்க்கொண்டுநித்ய தத்ஸத்தாப்ரயுக்தம்.

ககச. ஏவம்விதமான ஸத்தை ஸத்தாப்ரயுக்தஸம்பந்தநிபந்தக ப்ராவண்யத்தின் கார்யமான தத்விக்ரஹாநுபவமில்லாதபோது குலையும்படிவரும். அந்த ப்ராவண்யாதீநமான ஸத்தை தத்கார்யாநுபவாலாபத்தாலே குலையாமைக்காக, அநுபவஹேதுவாக வருமகங்யோபாயத்வாதி பஞ்ஜகங்களான காமபஜநாதிஸ்வயதகப்ரவ்ருத்திகளானவை யெல்லாம், பாரதக்த்ர்யாதுஸக்த்தாகத்தால் அவர்ஜநீயங்களுமாய், சேஷிக்கதிசயகாங்களுமாயிருக்கையாலே, ஸ்வரூபப்ராப்தங்களுமாயிருக்கும்.

ககங. பகவத்விஷயப்ரவ்ருத்தி பின்னைச்சேருமோ வென்னில், அதுக்கடி ப்ராவண்யம்; அதுக்கடி ஸம்பந்தம்; அதுதானெளபாதிகமன்று ; ஸத்தாப்ரயுக்தம்.

ககச. அத்தவத்தை ப்ராவண்யகார்யமான வநுபவமில்லாத போது குலையும்; அதுகுலையாமைக்காக வருமவையெல்

ஜீ.—பக்தத்தை குணநிபந்தகமேயென்றிருப்பர்கள் நாட்டார், அவ்வாச்ரயத்தை குணங்களோடி வ்யதிரேகித்துக் காட்டவொண்ணுமையாலே, கானவர்பக்கலிருக்குமிருப்பை யறிவிக்கப்பெறுகிறிலேன், அவர் குணஹீநருமாய் விரூபருமானவன்றும் கானவர்பக்கலிப்படிகாணுமிருப்பது"என்றருளிச்செய்தவார்தை.

ககங. இப்படி ஸ்வரூபப்ரயுக்தமான தாஸ்யமே ப்ரதாநமாகில், சேஷி செய்தபடிகண்டிருக்குமதொழிய, அகப்போபாயத்வாதிகள் குலையும்படி யவ்விஷயத்தைக்குறித்துப் பண்ணுகிற ஸ்வப்ரவ்ருத்திசேருமோவென்கிற சங்கையை யநுவதிக்கிறார், (பகவத்விஷயப்ரவ்ருத்தி) இத்யாதியால். அத்தைப்பரிஹரிக்கிறார், (அதுக்கடி ப்ராவண்யம்) என்றுதுடங்கி. (ப்ராவண்ய) மாவது - அதிமாத்ரஸ்நேஹம். அந்தப்ராவண்யத்துக்கடி விஷயவைலக்ஷண்யமன்றோவென்ன, (அதுக்கடி ஸம்பந்தம்) என்கிறார். (ஸம்பந்த)மாவது-சேஷ்சேஷிபாவம். அதுதான் குணக்ருதமாயும் வாராதோவென்ன, (அதுதானெளபாதிகமன்று; ஸத்தாப்ரயுக்தம்) என்கிறார். (ஸத்தாப்ரயுக்தம்) என்றது - இவ்வாத்மாவினுடைய ஸத்தையே பிடித்துள்ளதொன்றென்கை.

ககச. இத்தால் கீழ்ப்பண்ணின சங்கைக்குப்பரிஹாரமானதேதென்ன வருளிச்செய்கிறார் மேல் வாக்யத்ரயத்தாலே.(அந்தஸத்தை ப்ராவண்யகார்யமான வநுபவமில்லாதபோது குலையும்) என்றது - அப்படிப்பட்ட ஸத்தைதான், ஸ்வப்ரயுக்தஸம்பந்தமடியாயிருக்கிற ப்ராவண்யகார்யமான பகவதநுபவமில்லாதபோது க்ஷணகாலமும் நில்லாதென்றபடி.—(அதுகுலையாமை

ஆ.—இப்படி ஸத்தாப்ரயுக்தமான ப்ராவண்யமிவனுக்குண்டாகையாலே, ஸம்பத்தஜ்ஞாநம் பிறக்கவே குணஜ்ஞாநமில்லாவிடிலும், நிருபாதிக பத்துவானபகவத்விஷயத்தி லாச்ரயணரூப ப்ரவ்ருத்தி, ஸ்வரூபப்ராப்த மாகையாலே சேருமென்று பரிஹரிக்கிறார். ''ஆக, இப்ப்ரகரணத்தால் ப்ரபத்தியின் அங்கியம நியமாதிகாரி விசேஷணத்வ நிரூபணமும், அபேக்ஷிதாநுமதிலிங்கத்தேதாபாயததிகாராநுகுணஸ்வரூபநிரூபணமும், உபயாநுஷ்டாநசோதகவிஷயங்களில் பகவத்ப்ரவ்ருத்திப்ரகாரநிரூபணமும் சொல்லப்பட்டது. (இதிரண்டையும் பொருத)வரை, ப்ரதாநப்ரமேயமும். மேலடங்க ப்ராஸங்கிகவிசேஷப்ரகரணமுமாயிருக்கும்.

ஜகந்நாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்.

லாமவர் ஐநீயங்களுமாய் ப்ராப்தங்களுமாயிருக்கும்; ஆகையாலே, பகவத்விஷயப்ரவ்ருத்தி சேரும்.

பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்.

ஜீ.—க்காக வருமவையெல்லாம் அவர்ஜநீயங்களுமாய் ப்ராப்தங்களுமா யிருக்கும்) என்றது-அத்தலத்தையழியாமைக்குப்பாக வருகிற மடலெ டுக்கை முதலான ஸகலப்ரவ்ருத்திகளும், பகவதநுபவமொழியத் தரிப் பில்லாமையாலே தவிருவோமென்றாலும் தவிரப்போகாதவையுமாய், எல் லாம் சேஷிக்கதிசயகரங்களாகையாலே ஸ்வரூபப்ராப்தங்களுமாயிருக்கு மென்றபடி.—(ஆகையாலே பகவத்விஷயப்ரவ்ருத்தி சேரும்) என்று - உக்ததத்தை ஹேதுவாக்கிக்கொண்டு, ப்ரக்ருதஸங்கையைப் பரிஹரித்துத் தலைக்கட்டுகிறார்.

பெரியஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ப்ரதமப்ரகரணம் ஸம்பூர்ணம்.

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நமஃ.

த்விதீயப்ரகரணம்.

ஆ.—ககரு. உக்தோபாயபூர்வபாவியாய்க்கொண்டு, த்யாகவிஷயமான வுபாயாந்தரங்களின் த்யாகப்ரகாரோபபாதகமுகேந தோஷவிசேஷங்களை யருளிச்செய்கிறார், (ப்ராபகாந்தரம்) துடங்கி (ஸுகரூப) மளவாக. அப்ராப்தமென்றுவிதிகை விஷயாந்தரத்துக்கேயல்ல, ஸாதகாந்தரத்துக்குமொக்குமென்கிறார், (ப்ராபகாந்தரம்) இத்யாதியால். ச்லோகத்தில் ''தர்ம'' சப்தவாச்யங்களாய் மோக்ஷஸாதகங்களான கர்மஜ்ஞாநாதிப்ராபகாந்தரங்களுடைய தோஷஸர்கல்யபக்தஸித்தஸ்வாஸ்ரயத்வத்துக்கும் ப்ரதாகஹேது, துர்ஜ்ஞேயத்வதுராநுஷ்டேயத்வரூபங்களானவஜ்ஞாகாரசக்திகளன்று; பாதக்த்ரஸ்வரூபத்துக்கு ஸ்வதந்த்ரக்ருத்யங்களானவை விரோதிகளென்று விடிமதே ஸ்வரூபஜ்ஞனுக்கு ப்ரதாகஹேது. இவற்றை யஜ்ஞாகாரசக்திகளடியாக த்யஜிக்கில், ஜ்ஞாகசக்திகளுண்டாமளவில் மீண்டும் பரிக்ரஹிக்கவேண்டி வருகையால் அது ஸ்வாஸ்ரயாத்யகமாகமாட்டாது; ஸ்வரூபவிரோதிகளென்று த்யஜிக்கில் மீண்டும் பரிக்ரஹிக்கக் கூடாமையால், அது ஸ்வாஸ்ரயாத்யகமாகவற்றென்றபடி.

ககசு. இப்படி யிவற்றை விரோதிகளென்னலாமோ, அவையும் மோக்ஷோபாயங்களன்றோவென்ன, உள்ளபடி யுணர்த்தவர்களுக்கபராயங்களத்தனை யென்கிறார், (ப்ராபகாந்தரமஜ்ஞர்க்கு) இத்யாதியால். ஸ்வரூபவிரோதியான ப்ராபகாந்தரத்தை அஜ்ஞாகாரசக்திகளடியாகவிடிமஜ்ஞர்க்கா

ககரு. ப்ராபகாந்தரபரித்யாகத்துக்கும் அஜ்ஞாநாசக்திகளன்று, ஸ்வரூபவிரோதமே ப்ரதாநஹேது.

ககசு. ப்ராபகாந்தரமஜ்ஞர்க்குபாயம்.

ஜீ.—ககரு. இதரவிஷய பரித்யாகத்துக்கும்பகவத்விஷயபரிக்ரஹத்துக்கும் ப்ரதாகஹேதுக்களின்னதென்கிறார்கீழ்; இக்த ப்ரஸங்கத்திலே, இதரோபாயபரித்யாகத்துக்கு ப்ரதாகஹேது இன்னதென்கிறார்மேல், (ப்ராபகாந்தரபரித்யாகத்துக்கும்) என்றுதுடங்கி. (ப்ராபகாந்தரங்க)ளாவனப்பத்த்யுபாயத்தையொழிக்தவுபாயங்கள். (அஜ்ஞாகாரசக்திகளன்று) என்றது - அவற்றையறிகைக்கு மநுஷ்ட்டிக்கைக்குமீடான ஜ்ஞாகசக்திகளில் லாமைதத்யாகத்துக்கு ப்ரதாகஹேதுவன்றென்றபடி. (ஸ்வரூப விரோதமேப்ரதாகஹேது) என்றது-பகவதப்யக்தபரதக்த்ர்யமாகிற ஸ்வரூபத்துக்குச்சேராதென்னுமதுவே முக்ய ஹேதுவென்றபடி.—இத்தால்-(அஜ்ஞாகத்தாலேப்ரபந்கர்) என்கிறவிடத்திற்சொன்ன அஜ்ஞாகாரசக்திகள் முக்ய ஹேதுவன்றென்னுமிடம் சொல்லுகிறது. அஜ்ஞாகாரசக்திகளடியாக விடில் ஜ்ஞாகசக்திகளுண்டாகில் பரிக்ராஹ்யமாமீறே, ஸ்வரூபவிரோதமென்று விட்டாலிறே மறுவலிடாதொழிவது.

ககசு. இப்படி ப்ராபகாந்தரத்தை விரோதியென்று தள்ளலாமோ, அதுவும் மோக்ஷோபாயமாயன்றே போருகிறது, அதுபின்னையார்க்குபாயமென்ன வருளிச்செய்கிறார், (ப்ராபகாந்தரம்) என்றுதுடங்கி. (அஜ்ஞர்க்குபாயம்) என்றது-ஸ்வரக்ஷணே ஸ்வயத்ககத்தாஸஹமான ஸ்வரூபத்தை

ஆ.—பிற்று, இது அஷ்கரோபாயம் ப்ரபத்தி ஸுகரோபாயமென்று ப்ர பத்தியோடொக்க அதுவுமுபாயமாகத்தோற்றுவது.

ककल. இது பரதந்த்ரஸ்வரூபவிரோதியென்றுணர்த்துவிடும் ஜ்ஞாநி களுக்கு, ஸ்வயத்நரூபமாய்க்கொண்டு ஸ்வரூபவிரோதியுமாய், ஸ்வதந்த்ர ஸ்வாமியுடைய வுபேக்ஷாஹேதுவாய்க்கொண்டு ப்ராப்யவிரோதியுமா யிருக்கையாலே, அபாயமாகவே தோற்றும்.

ककअ. இவை ஜ்ஞாநிகளுக்கபாயமாவானென் என்ன, அபாயமாய்த் தோற்றுகைக்கடி, ஸ்வதந்த்ரக்ருத்யமாய்க்கொண்டு பரதந்த்ரஸ்வரூபக சகமாகையாலே யென்கிறார்.

ककக. ததபாயத்வப்ரகாசகப்ரமாணங்காட்டுகிறார், (''நெறிகாட் டி'') இத்யாதியால். ஸாதகாந்தரங்களைக்காட்டி யகற்றப் பார்த்தாயே வென்று, இவை யவிநா யகற்றுமபாயங்களாகவே த்ராவிடவேதஸ்ருக்தி சொல்லாநின்றதிறே.

கஉ0. இவற்றிநபாயத்வத்தைஸ்வபாவத்வயத்தாலே ஸ்த்திரீகரிக்கி றார் மேல், ''சரீரே ச கதேள சாபி வர்ததே மே மஹத்ப்பயம்'' ''சரீரே ச கதேள சாபி வர்ததே மே மஹத்ப்பயம்'' என்று ஸாதகாந்தராநுஷ்ட்டாநயோக்யமான சரீரத்திலே இருக்கவே காலாந்தரத்தைக் கவிவிக்குமாப்போலே, த்யக்த மான விவற்றிலே மீண்டும்மூட்டிகிறதேரவென்று, ஆச்சர்யத்தளவல்லாத பயம் கனக்க வநுவர்தியாநின்றதென்கையாலே, இவை ஸ்வரூபஹாநிநிமி த்தபயஜாதகங்களுமாய்; ''மா ஶுச:'' ''மா சுச:'' என்று ஸாதகாந்தரதர்

ककल. ஜ்ஞாநிகளுக்கபாயம்.

ककअ. அபாயமாய்த்தது ஸ்வரூபநாசகமாகையாலே.

ककक. ''நெறிகாட்டி நீக்குதியோ'' எனுஞநின்றதிறே.

கஉ0. ''வர்ததே மே மஹத்ப்பயம்'' ''வர்ததே மே மஹத்ப்பயம்''

ஜீ.—புன்னபடி தர்சிப்பிக்கைக்கிடான ஜ்ஞாநமில்லாதவர்களுக்குபாயமா யிருக்குமென்றபடி.

ककல. ஆனால், ஜ்ஞாநிகளுக்கிதெங்ஙனேயென்ன, (ஜ்ஞாநிகளுக் கபாயம்) என்கிறார். அதாவது - ஸ்வரூபயாதாத்ம்யஜ்ஞாநமுடையவர்களு க்கு அபாயமாயிருக்கு மென்கை.

ककअ. இவர்களுக்கு அபாயமாவானென் என்ன, (அபாயமாய்த்தது ஸ்வரூபநாசகமாகையாலே) என்கிறார். (ஸ்வரூப)மாவது - அத்யந்தபார தக்த்ர்யம்; இதுக்கு ஸ்வயத்நரூபமானவதுநாசகமிறே.

ककக. ததபாயத்வத்தை ஜ்ஞாநிகாமக்ரேஸரரான வாழ்வார்பாசு ரத்தாலே தர்சிப்பிக்கிறார், (''நெறிகாட்டி'') என்றுதுடங்கி. அதாவது- உன்னையொழியவேறேருபாயத்தைக்காட்டி யுன்பக்கலினின்று மகற்றப் பார்க்கிறாயே வென்கையாலே, ப்ராபகாந்தராபாயத்வம் ஸித்தமிறே யென்கை, நீக்குகையாவது - பரதந்த்ரமான வஸ்துவை ஸ்வதந்த்ரக்ருத்ய மான வுபாயாநுஷ்ட்டாநத்திலே மூட்டித்தனக்கசலாக்குகையிறே.

கஉ0. இதிலுடைய ஸ்வரூபநாசகத்வப்ரயுக்தமான தாஷணவிசேஷங் களை யருளிச்செய்கிறார், (''வர்ததே'' ''வர்ததே'') இத்யாதி வாக்யத்வய த்தாலே, அதாவது-''காலேஷ்வபி ச ஸர்வேஷு நிக்ஷேபாரஸ்து சாஶ்வத: | சரீரே ச கதேள சாபி வர்ததே மே மஹத்ப்பயம்'' ''காலேஷ்வபி ச ஸர்வேஷு நிக்ஷேபாரஸ்து சாஶ்வத: | சரீரே ச கதேள சாபி வர்ததே மே மஹத்ப்பயம்'' என்றுபாயாந்தர நுஷ்ட்டாநத்துக்கு யோக்யமான காலதேசதேஹவிஷயமாகவும், உபா

ஆ.—சகத்தாலே கலங்கி சோகாவிஷ்டனான அர்ஜுநனை, பழுதையைப் பம்பென்று சோகிக்கவேண்டாவென்கையாலே, ஸ்வாநுரூபமல்லாமை பைப்பற்ற சோகஜநகங்களுமாயிருக்கும். இப்படி பயசோகஜநகங்களான வபாயங்களாகையாலே, ஸ்வரூபவிரோதித்வமே யிவற்றின் நிரவசேஷபரித்யாகஹேதுவென்னுமிடம் ஸுவ்யக்தம்.

கஉக. இதின் ஸ்வரூபவிரோதித்வத்தையிசைவிக்கிறார் மேல், (இப்படி) இத்யாதியால். ஸ்வரூபவிரோதித்வேக இவை த்யாஜ்யங்களென்று கொள்ளாதபோது, உபாயமாகத்தோற்றுகிற விந்த ஸாதநாந்தரங்களை ப்ரவர்திப்பிக்குமிடத்து, கூச்மாண்டகணஹோமாதிப்ராயச்சித்த கர்மவிதியோக்யதை ஸம்பாதிக்கவேண்டாமையால் கூடாது; ஸ்வரூபப்ராப்தங்களேயாகில் ப்ராயச்சித்தம்பண்ணி யிவற்றிலிழியவேண்டுவதில்லை; ஸ்வரூபப்ராப்தத்திலிழிகிறவனுக்கு அது காணுமையால்.

கஉஉ. இவை புத்த்திவிசேஷபரிசுத்தங்களாகிலும், அஹங்கார கர்ப்பத்வேந த்யாஜ்யங்களேயத்தனை யென்னுமிடம் சிஷ்டோக்திலித்த

என்கையாலே பயஜநகம்; "மா ஶுச:" "மா சுச:" என்கையாலே சோகஜநகம்.

கஉக. இப்படிகொள்ளாதபோது ஏதத்ப்ரவ்ருத்தியில் ப்ராயச்சித்தவிதி கூடாது.

கஉஉ. திருக்குருகைப்பிரான்பிள்ளான் பணிக்கும்படி-மதிரா

ஜீ.—யாந்தரங்கள் தன்விஷயமாகவும், எனக்கு மஹாபயம்வர்தியாநின்றதென்கையாலும்; உபாயாந்தரச்ரவணாநந்தரம்அர்ஜுநனுக்கு சோகம்பிறக்க, ஸ்வரூபாநுரூபோபாயத்தை யுபதேசித்து, "மா ஶுச:" "மா சுச:" என்று சோகாபநோதநம்பண்ணி யருளுகையாலும்; ஸ்வரூபவிரோதியான ப்ரபாகாந்தரம் ஜ்ஞாநிகளுக்கு பயஜநகமுமாய் சோகஜநகமுமாயிருக்குமென்கை.

கஉக. கிழ்ச்சொன்னபடியே யர்த்தத்தை யங்கீகரியாதவளவில் விரோதங்காட்டுகிறார், (இப்படிகொள்ளாதபோது) என்றுதுடங்கி. (இப்படி கொள்ளாதபோது) என்றது - ஸ்வரூபநாசகமென்று கொள்ளாதபோதென்றபடி; (ஏதத்ப்ரவ்ருத்தியில் ப்ராயச்சித்தவிதி கூடாது) என்றது -"நஸ்ருதேவஹி ஶாஸ்த்ரார்த: க்ருதோ(யம் தாரயேந்நரம்। ஊஹாபோஹ்யஸம்யோ(நே நிஷ்ணாதோ(ஸி தேவநயா॥ அபாயஸம்ப்ராப்தே ஸத்யுபி ப்ராயச்சித்தம் நாம கர்ம நாஸ்தீத்யுக்தம் பவதி। ப்ராயச்சித்தம் ஹி நாம கர்ம பாபக்ஷயஹேதுத்வேந ஶ்ருதம்। ஸ ச பாபக்ஷய: ப்ராயஶ்சித்தாந்தரேண விநாபி ஸம்பவதி। தஸ்மாத் ப்ராயஶ்சித்தம் ந ஸ்வதந்த்ரம் கர்ம। கிந்து ப்ராயஶ்சித்தாந்தரவிதிஸாபேக்ஷம்। தஸ்மாத் ப்ராயஶ்சித்தாந்தரவிதிவிஷயே ப்ராயஶ்சித்தம் ந கர்தவ்யமிதி ந்யாயவிதோ விது:। ஏவம் ப்ராப்தே ப்ரதிவிதீயதே। ப்ராயஶ்சித்தம் ஹி நாம ஸ்ம்ருதிஷு ஶ்ரவணாத் ப்ராப்தமபி

ஆ.—மென்கிறீர்மேல், (திருக்குருகைப்பிரான்) இத்யாதியால். ஸகல வேதசாஸ்த்ரதாத்பர்யஜ்ஞரான திருக்குருகைப்பிரான்பிள்ளான் திருவுள்ளத்தில் சோதித்தபடியே பணிக்கும்படி, அவாச்யத்ரவ்யத்தின் அத்யல்பத்துலேசஸ்ப்ருஷ்டமான ஸ்ப்ருஹணீயபாவநபாஜகஸ்த்த பரிசுத்த்தஜலம் பரித்யாஜ்யமாமாப்போலே, ''நீர்நமதென்று'' அவாச்யமான வஹங்கார லேசமிச்ரமாய் பரிசுத்த்தசேஷத்வஜ்ஞாநாநந்தர்கதமாய் தத்கைங்கர்ய புத்த்த்யர பரிசுத்த்தமுமான ஸ்வயத்நரூப மோக்ஷோபாயாந்தரங்கள், இவை பரிசுத்த்தமோக்ஷஸாதநங்களேயாகிலும், ஸ்வயத்நரூபஹேயாஹங்காரஸ்பர்சமுண்டாகையாலுபாதேயமன்றென்றபடி.

கஉங. ஆகிலுமிவை ஸாதகமாக வீச்வரன் மோக்ஷபலத்தைக் கொடாநின்றானே யென்ன, ரத்நராஜியார்த்திகள் உதாரனான ராஜாவின்பக்கலிலே பலகரையும் எனுமிச்சம்பழமும் கொடுத்து ரத்நராஜ்யங்களைப் பெற்றால், அத்த குருட்டுப்பலகரையு மெலுமிச்சங்காயும், மஹாலாபமான அவ

பித்துமிச்ரமான சாதகும்ப்பமயகும்ப்பகததீர்த்தவலி
லம்போலே அஹங்காரமிச்ரமான வுபாயாந்தரம்.

கஉங. ரத்நத்துக்குப் பலகரைபோலேயும் ராஜ்யத்துக்கு

ஜீ.—செய்யும் ப்ரகாரமென்றபடி. (மதிரை)யாவது - அத்யந்தகிஞ்சித்த்த த்ரவ்யமாய் ஸ்வஸ்பர்சலேசமுள்ள வஸ்துக்களையும் தன்னைப்போலே கிஞ்சித்த்தமாக்குமதிறே; இத்தை யஹங்காரத்துக்கு த்ருஷ்டாந்தமாக்குகையாலே - அதினுடைய அத்யந்தகிஞ்சித்த்தத்வமும், தத்ஸ்பர்சலேசமுள்ளவஸ்துவும் தத்வநிஷ்கிஞ்சித்த்தமென்னுமிடமும் தோற்றுகிறது. (சாதகும்ப்ப)மாவது - ஸுவர்ணம்; (தக்மயகும்ப்பம்) என்றது - உள்ளுத்ரவ்யாந்தரமாய் ஸுவர்ணம் மேற்பூச்சாயிருக்கையன்றிக்கே, அதுதானே உபாதாநமாகப்பண்ணின குடமென்றபடி. இத்தால் - பாத்ரசுத்தி சொல்லுகிறது. (தத்கததீர்த்தலலிலம்) என்கையாலே - அதுக்குள்ளீருக்கிற ஜலத்தின் பாவகத்வம் சொல்லுகிறது. (அதுபோலே அஹங்காரமிச்ரமான உபாயாந்தரம்) என்கையாலே - இங்கும் பாத்ரசுத்தியும் தத்கதபதார்த்தசுத்தியும் சொல்லவேணும். அதாவது - ''ஆத்மா ஜ்ஞாநமயோऽமலः'' ''ஆத்மா ஜ்ஞாநமயோऽமலः'' என்கிற ஸ்வதோ நிர்மலதையாலும் பகவதநகயார்ஹசேஷதையாலும் பரிசுத்த்தமாயிறே பக்த்யாச்ரயமான ஆத்மவஸ்து விருப்பது; தத்கதபகதியும் பகவதேகாகாரதயா பரிசுத்த்தையிறே; அஹங்காரம் கலசிற்றில்லையாகில் ஒரு குறையில்லையே.—ஆக, இத்தால் செல்லிற்றுரும்த்ததென் என்னில்; ஸுவர்ணபாத்ரகதமான தீர்த்தஜலம், பாத்ரசுத்த்தியுமுண்டாய்த் தானும் பரிசுத்த்தமாயிருக்க, ஸுராபிதுமிச்ரதையாலே கிஞ்சித்த்தமாமாப்போலே, ஸ்வதோ நிர்மலத்வாதிகளாலே பரிசுத்த்தமான வாத்மவஸ்துகதையாய் பகவதேகவிஷயதய பரிசுத்த்தையாயிருக்கிற பக்திதான், ஸ்வயத்நமூலமான வஹங்காரஸ்பர்சத்தாலே, ஜ்ஞாநிகளங்கிகரியாதபடி கிஞ்சித்தையாயிருக்குமென்றதாய்த்து. (பணிக்கும்படி) என்றதுக்கு ச்சேர, வாக்யத்தின்முடிவிலே, என்று என்கிற வித்தனையும் கூட்டி நிர்வஹிப்பது.

கஉங. இன்னமுமிதுக்கு பலவிஸ்தரூசத்வமென்பதொரு தூஷணமுண்டென்கிறார், (ரத்நத்துக்கு) என்றுதுடங்கி. அதாவது - த்வீபாந்தரங்களிலே சிலர் பலகரையாபரணமாகப் பூண்கையாலே, பலகரையைக் கொடுத்தவர்களுக்கு ரத்நத்தைக்கொடுப்பர்கள்; உதாரரான ராஜாக்கள்

ஆ.—ற்றுக்கு ஸத்ருசப்ரதேயமாகமாட்டாதே அபேக்ஷிதார்த்தஸாதக மாத்ரங்களாய்விடுமாப்போலே, மோக்ஷார்த்திகளும் பரமோதாரனுன வெம்பெருமான்பக்கலிலே, ஸ்வயத்நஸாத்யையான துச்சப்தியைப்பண் ணினாராய் அகத்ஸத்த்திரபலமான மோக்ஷத்தைப்பெற்றாரும், அத்தக்விஷ்ட பக்தி அதுக்கு ஸத்ருசமன்றியே, அகங்பரத்வஸாதகமாத்ரமாமத்தனை யிறே யென்கிறார்.

கஉச. ஆனாலும் பலஹேதுவாகவேதேனும் சிறிது அவனுக்குக்கொ டுக்கவேண்டாவோ என்ன, தன்னுதென்று ஓராத்மாத்மீயங்களில்லா தபடி தான் நித்யதரித்ரனுகையாலே, மதீயமென்ன யோக்யதையற்ற தனக்கு, ததீயமென்னுமல் ஸ்வாமிக்குக் கொடுக்கலாவதொன்றுமில்லை என்கிறார்.

கஉடு. "மதாமி பு³த்³தி⁴யோக³ம் தம் யேன மாமுபயா ந்தி தே" "ததாமி புத்த்தி யோகம்தம் யேக மாமுபயாந்தி தே"என்றுஅவன் தக்தபக்தியை அவனுக்

ஈலுமிச்சம்பழம்போலேயும், பலத்துக்கு வஸ்துவன்று.

கஉச. தான் தரித்ரனுகையாலே தனக்குக் கொடுக்கலாவ தொன்றில்லை.

கஉடு. அவன் தந்தத்தைக் கொடுக்குமிடத்தில், அடைவிலே

ஜீ.—ராஜ்யார்த்தியாய்வந்து ஓரெலுமிச்சம்பழத்தைக் கொடுத்தவனுக்கு ராஜ்யத்தைக்கொடுப்பர்கள்; இப்படி கொடுப்பர்களென்றால் மஹாரர்க்க மானரத்தத்துக்கும் மஹாலம்பத்தான ராஜ்யத்துக்கும், பலகரையு மெலு மிச்சம்பழமும் ஸத்ருசஸாதகமல்லாதாப்போலே, "ஏ⁴க்ஷ்யே லக்ஷ்யஸ்ஸன்னயா" "ஏ⁴க்ஷ்யேஸன்னயா சக்ய" "பக்தியா லப்யஸ்த்வனன்யயா" "பக்தியாத்வகக்யயா சக்ய" என்கிறபடியே - பக்திசலனுய் பரமோதாரனுன வீச்வரன், இவன் பக்கல் பக்திமாத்ரமே பற்றுசாக பரமபுருஷார்த்தலக்ஷணமோக்ஷத்தைக் கொடுத்தானும், பலத்துக்கிது ஸத்ருசஸாதகமன்றென்கை.

கஉச. ஆனல், விஸத்ருசமான பலகரையையும் எலுமிச்சம்பழத் தையும் உபஹாரமாகக்கொடுத்து, ரத்நத்தையும் ராஜ்யத்தையும் பெறுகிறவர் கள்தான்பெறுகிறபடியென், அவ்வோபாதியாகிறது என்ன; அதுதனக்கும் யோக்யதையில்லை யென்கிறார், (தான்) என்றதுதொடங்கி. அதாவது-அங்கு தானும் தனக்குரியனுய் தனக்கென்ன ஒருபலகரையும் எலுமிச்சம்பழ முமுண்டாகையாலே யதுசெய்யலாம்; இங்கப்படியன்றிக்கே "யானே நீ யென்னுடைமையும் நீயே" என்கிறபடியே ஆத்மாத்மீயங்களிரண்டும்அங் குத்தையதாய், தனக்கென்ன ஒன்றுமில்லாத அகிஞ்சநனுகையாலே, பேற் றுக்கு ஹேதுவாக அவன்விஷயத்தில் தனக்கு ஸம்பாவிக்கலாவதொன்று மில்லை யென்கை.

கஉடு. கோதாகத்தில் பிதாவுக்கு புத்த்ரன் தக்ஷிணைகொடுக்குமா ப்போலே, அவன்தக்ததுதன்னை யவனுக்குக் கொடுத்தாலோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார், (அவன்) என்றதுதொடங்கி. (அவன்தக்ததத்தைக் கொ டுக்கையாவது - "ப்ரிய்தே பிதாஸ்ம்யஹ மிதீர்ஷ்வாய நிவேதிதம்। பூர்வமேவ க்ருதா ப்ரஹ்ம ஹஸ்தபாதாதிஸம்யுதா" "விசித்ரா தேஹஸம்பத்திரீச்வராய நிவேதிதும்। பூர்வமேவக்ருதா ப்ரஹ்மக் ஹஸ்தபாதாதிஸம்யுதா" என்றும், "அக்காள் நீதக்த வாக்கை" என்றும் சொல்லுகிறபடியே-அடியிலே யவன்தக்த காணக்களேபரங்களை, "மன்னா ஏ⁴ஷ மத்ப்⁴ருத்ய மத்யாஜீ மாம் நமஸ்குரு" "மன்னா ஏஷ மத்ப்பக்தோ மத்யாஜீ மாம் நமஸ்குரு" என்றும் "ஸதீம் க்ரியஸ்வோ மாம்

ஆ.—குக்கொடித்தாலோவென்ன, ஸ்வதந்த்ரஸ்வாமியான அவன்தந்த பக்தியே, தரித்ரனைவிவன் பூர்ணனவனுக்குக் கொடுக்குமிடத்து, அவன் தந்தத்தை மீண்டி அவன்கையிலே கொடுக்கையாகிற வடைவிலே கொடுக்கில், அவனைப்பெறுகைக்கது ஸாதநமாகமாட்டாமையாகிற வநுபாயமாமத்தனை; கொடித்தத்தை கொடுக்கில் பலஸாதநமாகமாட்டாதிறே. கரம் கொடித்தத்தையேமக்குக்கொடித்து நாக்கு நீட்டாகின்றாய் நீ யென்றபஹரிக்கைக்குடலாமித்தனை. அன்றியே அவன் கொடித்த பக்தியை தன்னுதாக வபிமாநித்து, அடைவுகெடும்படிகொடிக்கிறானுக பாவிக்கில், பரதர்வ்யாபஹாரமாகிற கோயில் களவு, வருக்தியும் மறைக்கவொண்ணுதபடி பாவஜ்ஞராய வெளிப்பட்டுவிடும். திருவாபரணத்தைக் களவுகண்டு மீளக் கொடுக்கையோபாதியாய்விடுமிறே.

கஉசூ. இப்படி களவுவெளிப்படுமளவேயன்று, தன்னுடன் கலந்த பர்தாவினுடைய போகத்தையே தன்ப்ரயோஜநமென்றுகிணையாதே, தன் வயிறுவளர்க்கைக்குறுப்பென்று பதிவ்ரதை கிணைக்கில், சேஷபூதையான தனக்கும் ரக்ஷகனான பர்தாவுக்கும் அவச்யமாமாப்போலே, பரபோகோபகரணபக்தியே ஸ்வபோகத்துக்குறுப்பென்று சேஷபூதன் கிணைக்கில், தேதகபோகனான தனக்கும் நிருபாதிகரக்ஷகனான சேஷிக்கும் நிலைகின்றவத்யமாய்த் தலைக்கட்டு மென்கிறார்.

கொடுக்கில் அநுபாயமாம்; அடைவுகெடக் கொடுக்கில் களவுவெளிப்படும்.

கஉசூ. பர்த்ருபோகத்தை வயிறுவளர்க்கைக் குறுப்பாக்குமாப்போலே, இருவர்க்குமவத்யம்.

ஜீ.—யத்ந்ஶ்ச ம்ருஶ்ரவஸ்ஸு'' ''ஸததம் கீர்தயந்தோ மாம் யதந்தஶ்ச த்ருடவ்ரதாஃ'' என்றும் சொல்லுகிறபடியே - த்யாகார்சநப்ரணாமாதிகளாலே தச்சேஷமாம்படிபண்ணுகை. (அடைவிலேகொடுக்கை)யாவது - ததீயமென்னும் புத்தியாலே ஸமர்ப்பிக்கை. இப்படி கொடுக்கில் (அநுபாயமாம்) என்றது - அவனத்தை யவனுக்கே கொடுத்த வித்தனையொழிய, தானொன்று கொடுத்ததாகாமையாலே, அது பேற்றுக்கு ஸாதகமாகாதென்றபடி. (அடைவுகெடக்கொடுக்கை)யாவது - மதீயமென்னும் புத்தியாலே ஸமர்ப்பிக்கை. இப்படிசெய்யில் (களவுவெளிப்படும்) என்றது-பகவத்ப்ரவ்யாபஹாரம் ப்ரகாசிக்குமென்றபடி. ராஜமஹேந்த்ரன்படியை ரஹஸ்யத்திலே களவுகண்டு ஓலக்கத்திலே கொடுக்குமாப்போலேயிறே இவன்கொடை.

கஉசூ. இன்னமு முபாயாந்தரத்துக்கொரு தூஷணம் சொல்லுகிறார், (பர்த்ருபோக) இத்யாதியாலே. அதாவது-பார்யையானவள் ஸ்வயம்ப்ரயோஜநமான பர்த்ருபோகத்தை ஸ்வோதரபோஷணத்துக்கு ஸாதகமாக்கிக்கொள்ளுமளவில், தன்னை பரார்தமாக விரும்பின பர்தாவுக்கும், தத்பார்யையென்று பேரிட்டிருக்கிற தனக்குமவத்யமாமாப்போலே, பகவத்வைலக்ஷண்யாநுபவத்தாலே விலக்ஷண போகரூபையான பக்தியை மோக்ஷஸாதகமாக்குமளவில், தன்னை சேஷபூதனுகவிரும்பித் தன்னோடே கலக்து பரிமாறின வீச்வரனுக்கும் தச்சேஷபூதனென்று பேரிட்டிருக்கிற தனக்குமவத்யமாய்த் தலைக்கட்டுமென்கை.— ''ராதரி பர்தாவோடே ஸம்ச்லேஷித்து விடிவோறே கைக்கூலிதரவேணும் என்று வலைக்குமாப்போலே, பக்தியை யுபாயமாகக்கொள்ளுகை'' என்றிறே பிள்ளானு மருளிச்செய்தது.

ஆ.—கஉள, கஉஅ. இப்படி யிருவர்க்குமவத்யகரமான வித்தபக்தியை "श्रोतव्यो मन्तव्यो निदिध्यासितव्यः" "ச்ரோதவ்யோ மந்தவ்யோ நிதித்யாஸிதவ்யஃ" என்றித்யாதிகளாலே ஸாராமசமான வேதாந்தங்கள் மோக்ஷோபாயமாக விதிக்கிறபடி யென் என்று சங்கித்து பரிஹரிக்கிறார், (ஔஷத ஸேவை) இத்யாதியால். வேண்டிக்கொள்ளவும் ஔஷதஸேவைபண்ணுதே முகமாறித்திரிகிற வபிமதரான ரோகிகளுக்கு, ரோகாநுகுணமாக ததபிமதமான வபத்த்யவஸ்துக்களிலே, ரோகாசகரமான வந்த தில் யௌஷதத்தை மறைத்துக் கலசியிடும் ஹிதைஷிகளான வைத்யரைப் போலே, ஸம்ஸாரமஹாரோகாசகரமாம் ஔஷதமான கச்சுமாமருந்தை யுபதேசித்தாலும் ஸேவியாதே விமுகராய்த் திரிகிற சேஷபூதரான ஸம்ஸாரிகளுக்கு ஸம்ஸாராநுகுணமாக ததபிமதமாய் அஹங்காரகர்ப்பமான ஸ்வயத்நத்திலே நோய்களுக்கும் மருந்தான வீச்வரஜ்ஞைத்தெரியாதபடி கலந்து, அந்த வேதாந்தங்கள் வாத்ஸல்யத்தாலே விதிக்கிற வித்தனை. பரிசுத்தப்பகவதுபாஸநத்திலே யிழியவே, ஸ்வாதந்த்ர்யாத்யஸேஷ்டவஸ்து

கஉள. வேதாந்தங்களுபாயமாக விதிக்கிறபடியென் என்னில்;

கஉஅ. ஔஷதஸேவைபண்ணுதவர்களுக்கு அபிமதவஸ்துக்களிலே அத்தைக்கலசியிடுவாரைப்போலே, ஈச்வரனைக் கலந்து விதிக்கிறதித்தனை.

ஜீ.—கஉள, இப்படி ஸ்வரூபவிரோதாதி தோஷதுஷ்டமானவித்தை, ஹிதாநுசாஸகம் பண்ணுகிறவேதாந்தங்கள், "ஓமித்யேதத்ஸாம் த்யுகீத" "ஆத்மா நமேவ லோகமுபாஸீத" "ஆத்மா வா அரே த்ரஷ்டவ்யோ"ச்ரோதவ்யோ மந்தவ்யோ நிதித்யாஸிதவ்யஃ" "ஓமித்யாத்மாநம் த்யாயத" "ஆத்மாநமேவ லோகமுபாஸீத" "ஆத்மா வா அரே த்ரஷ்டவ்யஃ ச்ரோதவ்யோமந்தவ்யோ நிதித்யாஸிதவ்யஃ" என்று இச்சேதநனுக்கு மோக்ஷோபாயமாக விதிக்கிறதுக்கு நிதாநமருளிச்செய்வதாக, தஜ்ஜிஜ்ஞாஸுபரசாஸ்த்ரத்தை யநுவதிக்கிறார், (வேதாந்தங்கள்) என்றுதொடங்கி.

கஉஅ. தக்கிதாகதன்னை யருளிச்செய்கிறார், (ஔஷதஸேவை) இத்யாதியாலே. அதாவது - அத்யத்புருக்ஷராய்த் திரியாகிறக்கச்செய்தே, அத்தை யவிளம்பே போக்குமாப்தமான மஹௌஷதத்தை ஸேவிக்கச்சொன்னலதுக்கிசையாத பாலபுத்த்ராதிகளுக்கு அவர்களாசைப்பட்டு விஷியோகங்கொள்ளும் வஸ்துக்களிலே அந்த ஔஷதத்தைக் கலசியிடும் வத்ஸலரான மாத்ராதிகளைப்போலே, சீக்கிரமாக ஸம்ஸாரவ்யாதியைத் தீர்க்கும் லித்தோபாயமாகிற கச்சுமாமருந்தை ஸ்வப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்தி பூர்வகமாக ஸேவிக்கச்சொல்லி முதலிலே யுபதேசித்தால், அநாதியாய் வருகிற ஸ்வயத்நவாஸனையாலே அதுக்கிசையாத சேதநரையும் விடமாட்டாமையாலே அவர்களுக்கபிமதமான ஸ்வயத்நரூபமாயிருக்கிற உபாஸநத்திலே ததங்கத்வேந லித்தோபாயமான வீச்வரஜ்ஞைக்கலத்து தாத்ருச மான உபாஸநத்தை யவர்களுக்கு மோக்ஷோபாயமாக விதிக்கிற வித்தனையென்கை.—த்ருஷ்டாந்தத்தில், அபிமதவஸ்து வ்யாதிஹரமன்றியே தக்மிச்ரமாக ப்ரயோகித்த ஔஷதமே வ்யாதிஹரமாகிறப்போலே, தார்ஷ்டாந்திகத்திலும், உபாஸகமன்றிக்கே தக்மிச்ரனான வீச்வரனே உபாயமென்னுமிடம் ஸம்ப்ரதிபந்நம். அவ்யவதாநேந ஸேவிக்குமளவில் அவிளம்பே வ்யாதியைப் போக்கும் ஔஷதம்; அபிமதவஸ்துமிச்ரமானபோது

ஆ.—ளடங்குமே முன்னமென்னும் ஹிதைவஷித்வத்தாலேயாயிற்று அவை ஸ்வயத்நரூபோபாஸகத்தைவிதித்ததுமென்றபடி.

கஉக. ஸ்வரூபஹாநிகராக்ருத்யவிசேஷநிவர்தகார்த்தமாகவாயிற்று இத்தவுபாஸகத்தை வேதாந்தசாஸ்த்ரம் விதித்ததுமென்கிறார், (இத்தை) இத்யாதியால், இத்த உபாஸகத்திலே யிவ்ணமூட்டினது, ஸ்வர்கஸாதகப்ரவ்ருத்தியாகிற பரஹிம்ஸையினின்றுமிவ்ணை மீட்கைக்காக, இத்த ஹிம்ஸாசப்தமபிசாரகர்மவாசகமென்னவொண்ணாது, தத்நிவர்தகம் ஸ்வர்காதிஸாதகவிதியேயாகையாலும் ஏதத்விதியல்லாமையாலும், ஆனாலும் துர்க்கஸாதகமன்றியே ஸுகஸாதகமான விவற்றை பரஹிம்ஸையென்னலாமோவென்னவேண்டா, ‘‘நர்யமேத மயஜேத’’ ‘‘ஸ்ரவதுர்கமயம்கதே’’ என்றுப்ராக்ருத

கஉக. இத்தை ப்ரவர்த்திப்பித்தது பரஹிம்ஸையை நிவர்த்திப்பிக்கைக்காக.

ஜீ.—து விளம்பேக கார்யகரமாகிறுப்போலேயாய்த்து உபாஸகமிச்சனபோது ஈச்வரன் விளம்ப்யபலப்ரதனுகிறதும்.

கஉக. இனி யிப்படி இதுதன்னைவிதித்தது, கீழ்நின்ற கிலேயைக்குலித்து மேலேகொண்டுபோகைக்காகவித்தனை யென்கிறார், (இத்தை) என்றுதுடங்கி. அதாவது - சாஸ்த்ரமாகிறது, ‘‘ஸ்ரைகுண்யவிஷயா வேதாஃ’’ ‘‘த்ரைகுண்யவிஷயா வேதாஃ’’ என்கிறபடியே பெற்ற தாய் அத்தபதிராதிகளான விகலகரணரோடு படிகரணரோடு வாசியற வத்ஸலையாயிருக்குமாப்போலே, ‘‘மாதாபித்ருஸஹஸ்ர’’ ங்களிற்காட்டிலும் வத்ஸலதரமாகையாலே, தமஃப்ரசுரரோடு ரஜஃப்ரசுரரோடு ஸத்த்வப்ரசுரரோடு வாசியற, அவர்கள் அபதே ப்ரவ்ருத்தராய் நசிக்கவிட க்ஷமமல்லாமையாலே, அவ்வோருருடைய குணநுகுணமாக புருஷார்த்தங்களையும் தத்ஸாதநங்களையு முபதேசித்து, கொள் கொம்பிலே யேற்றுகைக்குச் சுள்ளிக்கால் நாட்டுவாரோபாதி, இவ்வோமுகங்களால் தன்னுடைய தாத்பர்யாம்சத்திலே யாரோபிக்கைக்காக ப்ரவர்திப்பிக்கிறதாகையாலே, சயேக விதிதுடங்கி ப்ரபத்திபர்யந்தமாகவருமளவும் சேதநர் கின்றகின்றவளவுக்கீடாக, உத்தரோத்தரபுருஷார்த்தலாபநங்களை ப்ரவர்திப்பித்து, பூர்வபூர்வங்களை நிவர்திப்பிக்கக் கடவதாயிருக்கும்; ஆகையாலே இவ்வுபாஸகத்தை ப்ரவர்திப்பித்தது பரஹிம்ஸையை நிவர்திப்பிக்கைக்காக.—(பரஹிம்ஸை)என்றது-மேலான ஹிம்ஸையென்றபடி; பரதேவதை, பரகதி என்கிற விடங்களில் - மேலான தேவதை மேலான கதி யென்றர்த்தமாகிறுப்பாலே. அதாவது - சயேகவிதிக்குமேலாக விதிக்கப்பட்ட பச்வாலம்ப்ப நாதிகளைச் சொன்னபடி. அத்தை ஹிம்ஸை யென்னலாமோ வென்னில், விஹிதஹிம்ஸையென்னக் கடவதிறே. ‘‘அக்நீஷோமீயம் பசுமாலபேத’’ ‘‘அஸ்நீஷோ மீயம் பசுமாலபேத’’ என்கிற விடத்தில், ஆலம்ப்பசப்தம், ‘‘ஆலப்யுஃ ஸ்வர்யுஹிம்ஸ்யோஃ’’ ‘‘ஆலம்ப்யஃ ஸ்பர்சஹிம்ஸயோஃ’’ என்கையாலே ஹிம்ஸாவாசியிறே. இத்தால், காம்யகர்மத்தைச்சொன்னபடி. (பூர்வவிஹிதஹிம்ஸை) யென்று சயேகவிதியைச்சொல்லுகையாலும், ததுபரிவிஹிதமான காம்யமே இவ்விடத்தில் விவக்ஷிதம்.—அன்றிக்கே, விஹிதமேயாகிலும், பகவச்சேஷத்வஜ்ஞாநபூர்வகமாக வகர்யப்ரயோஜகனுய்க்கொண்டு, அக்நீத்ராதிதேவதாந்தர்யாமிஸ்மாராதகமாகவே பண்ணும் பச்வாலம்ப்பகாதியுக்தயாகாதிகர்மத்தைப்பற்ற, ஸ்வதந்த்ரனுய்க் கொண்டு, ஸ்வர்காதிபலஸாதகமாக அக்நீத்ராதிதேவதாமாதாங்களை யுத்தே

ஆ.—போகமடங்க வுள்ளபடி நிரூபித்தால் துக்கப்ராயமாகையாலே, தத் ஸாதனமடங்க ஹிம்ஸையாமென்றே முமுக்ஷுக்களுக்குத் தோற்றுகை யால்; பகவத்பாரதந்த்ர்யத்தின் மிடத்தையுருக்கும் ஸ்வாதந்த்ர்யப்ரம காரணமான ஸ்வர்காதிஸாதநப்ரவ்ருத்தியை, ஸ்வரூபஜ்ஞர் பரஹிம்ஸை யென்றேயிறே நிஷேத்திருப்பது.

கஙo. இப்படி விதேயமானவித்தை மீண்டும் நிஷேதிக்கிறதென் என்ன வருளிச்செய்கிறார் மேல், (இதுதான்) இத்யாதியால். பரஹிம்ஸாவிவர்தகத்வேக விஹிதமானவிதுதான், காஸ்திகரான தமப்ரசுரைப் பற்ற விதிக்கப்பட்டி சாஸ்த்ரவிச்வாஸமுடைய ரஜப்ரசுரரான ஆஸ்திகரைப்ப ற்ற நிஷேதிக்கப்படுகிற பூர்வவிஹிதஹிம்ஸையாகிற வபிசாரகர்மம்போ லே, அப்யசேஷத்வமற்ற வாத்மாக்களைப்பற்ற ‘‘நிதிஷ்யாத்மிவ்ய:’’ ‘‘நிதித்யாஸிதவ்ய:’’ என்றுவிதிக்கப்பட்டு, பாரதந்த்ர்யஜ்ஞாகம்பிறக்த பரம ஸாத்விகரைப்பற்ற ‘‘பரித்யேஜ்ய’’ ‘‘பரித்யஜ்ய’’ என்று இந்த வுபாஸகம் நிஷேதிக்கவும்படத் தட்டில்லை.

கஙக. நிஷேத்தியங்களான விவற்றை யேதுக்காக விதித்தென்ன வருளிச்செய்கிறார்மேல் (அத்தை) இத்யாதியால். க்ரூரகர்மமான வந்த வபி

கஙo. இதுதான் பூர்வவிஹிதஹிம்ஸைபோலே
விதி நிஷேதங்களிரண்டுக்கும் குறையில்லை.

கஙக. அத்தை சாஸ்த்ரவிச்வாஸத்துக்காக விதித்தது;

ஜீ.—சித்துப்பண்ணும் பச்வாலம்ப்பநாதியுக்தகாம்யகர்மம்வீசேஷஜ்ஞர்க்கு பரஹிம்ஸாப்ராயமென்னலாம்படி அத்யந்தநிக்ருஷ்டமாயிருக்கையாலே, இவ்வாகாரத்தையிட்டு அதுதன்னை பரஹிம்ஸையென்றருளிச்செய்தா ராகவுமாம். சாஸ்த்ரவிஹிதமுமாய் பகவதேகவிஷயமுமாயிருக்கிற ப்ராப காத்தரத்தை, ஜ்ஞாநிகளுக்கபாயமென்றவோபாதி, இதுவுமதிகாரிவிசே ஷத்தையிட்டுச் சொல்லலாமிறே. ‘‘அத பாதகபீதஸ்த்வம்’’ என்று-உபாயாந்தரத்தை பாதகமாகச்சொல்லிற்றிறே தர்மதே வதையும், புருக்ஷுவுக்குபாதேயமான புண்யந்தானே முமுக்ஷுவுக்கு பா பசபதவர்யமாகாகின்றதிறே. ஆக, எல்லாவற்றலும் - இவ்விடத்தில் கா ம்யகர்மத்தையே சொல்லுகிறது, இப்படிதான் யோஜிக்கிறது உபாஸகவிதி க்கு நிவர்த்யம் காம்யகர்மமாக இவர்தாமே பரந்த ரஹஸ்யத்திலே யருளிச் செய்கையாலே.

கஙo. ஆனுலிப்படி விதித்தத்தைப் பின்னை நிஷேதிக்கிறதென் என்ன வருளிச்செய்கிறார், (இதுதான்) என்றுதுடங்கி. (இதுதான்) என்கி றது - கீழ்ச்சொன்ன உபாஸகத்தை. (பூர்வவிஹிதஹிம்ஸை)யாவது - ‘‘ஜ்யேனாஜிசரேத் யஜேத’’ ‘‘ச்யேனேநாபிசரந் யஜேத’’ என்று ப்ரதமத் திலே விதிக்கப்பட்ட அபிசாரகர்மம்; அது தமப்ரசுரராய் காஸ்திக ராயிருப்பாரைப்பற்ற விதிக்கப்பட்டு, ஆஸ்திகராய் காரீர்யாதிகாம்யகர் மங்களிலே யிழிகைக்கு யோக்யரான ரஜப்ரசுரரைப்பற்ற நிஷேதிக்கப்படு கிறுப்போலே, இவ்வுபாஸகமும் ஸ்வாதந்த்ர்யாக்யசேஷத்வகிர்வ்ருத்திபூர்வ கமாக பகவச்சேஷத்வத்திலே யூன்றுவிக்கைக்கு யோக்யரான ஸத்த்வப்ர சுரரைப்பற்ற விதிக்கப்பட்டு, பாரதந்த்ர்யஜ்ஞாகம பிறக்து பகவதேகோபா யத்வத்திலே யூன்றுகைக்கு யோக்யரான பரமஸத்த்வநிஷ்ட்டரைப்பற்ற நிஷேதிக்கப்படவும் குறையில்லை.

கஙக. இப்படி நிஷேதிக்கப்படுமவையான விவைதன்னை அடியிலே யெதுக்காக விதித்தென்ன வருளிச்செய்கிறார், (அத்தை)என்றுதுடங்கி.

ஆ.—சாரகர்மத்தை, சாஸ்த்ரமில்லே யென்றிருக்கும் காஸ்திகனுக்கு, சாஸ்த்ரவிச்வாஸமுண்டாகைக்காக விதித்தது ; அஹங்காரகர்ப்பமான விக்தபக்தயுபாயத்தை, அக்யசேஷமென்று ப்ரமித்த வக்யதாஜ்ஞாநிக்கு, ஸ்வரூபம் பகவச்சேஷமென்று விச்வஸித்து ஸத்தைபெறுகைக்காக விதித்தது. சாஸ்த்ரவிச்வாஸஜநகமானவது தத்ப்ரவர்தகஸ்வரூபஜ்ஞாநஜநக மாகமாட்டாதாப்போலே, ஸ்வரூபவிச்வாஸஜநகமானவிதுவும் தத்யாதாத்ம்யவிச்வாஸஜநகமாகமாட்டாதென்று கருத்து. அத்தை விதித்து மீள கிஷேதிக்கைக்கடி ஹிம்ஸாரூபமாய்க்கொண்டு பாபஹேதுவாகையாலே; இத்தை விதித்து மீள கிஷேதிக்கைக்கடி அஹங்காரகர்ப்பமாய்க்கொண்டு ஸ்வரூபகாசகமாகையாலே.

கஊ. இவை யிவனுக்கு விரோதிகளென்னுமிடமொத்திருக்கதே யென்ன, அதிலுமிது கொடிதென்கிறார்மேல், (அது) இத்யாதியால். விசிஷ்டவேஷவிரோதியான வக்த வபிசாரம் துஷ்கரதபஸாதங்களான சிலதேஹங்களே பரிக்ரஹிப்பித்து ஆத்மஸ்பர்சியாகாமல் தோல்புரையான தேஹத்தளவிலே போய்விடும். கிஷ்க்ருஷ்டவேஷவிரோதியான விக்த ஸ்வயத்நப்ரவருத்த்யநுகரமம் கேஷத்வவேஷமானஸ்வரூபஸ்பர்சியாய்க் கொண்டு தத்காசகமாய் ப்ரரப்பாநுவமளவாகத் தொடரும் மர்மஸ்பர்சி.

கஙஙு. அவ்வளவேயன்று, ஸ்வரூபவிரோதியான விதுதான் காய க்லேசகரகர்மஸாத்யமாகையாலே, எலி யெலும்பனுவிவனுல் செய்துத லிக்கட்டவொண்ணுதபடி துஷ்கரமுமாய், முகங்கொள்ள வரிதாயிருக்கும்.

இத்தை ஸ்வரூபவிச்வாஸத்துக்காக விதித்தது.

கஊ. அது தோல்புரையேபோம்; இது மர்மஸ்பர்சி.

கஙஙு. இதுதான் கர்மஸாத்யமாகையாலே துஷ்கரமுமா யிருக்கும்.

ஜீ.—அதாவது-"శరచిత్తశాస్త్రవశతోఽపాయోఽభిచారప్రతిః" "சடகித்தசாஸ்த்ர வசதோஉபாயோஉபிசாரச்ருதிः" என்கிறபடியே அபிசாரகர்மத்தையிதி த்தது சாஸ்த்ரத்தை யில்லையென்றிருக்கும் காஸ்திகனுக்கு சாஸ்த்ரவிச் வாஸம்பிறக்கைக்காக ; உபாஸநத்தை விதித்தது தன்னைஸ்வதக்த்ர னென்றும் அக்யசேஷபூதனென்றும் ப்ரமித்துப்போந்த சேதநனுக்கவை யிரண்டும்வந்தேறி, பகவச்சேஷத்வமே கிஷ்கின்றவேஷம் என்று தன் ஸ்வ ரூபத்தில் விச்வாஸம் பிறக்கைக்காக வென்கை.

கஙஊ. இப்படி வோரோவிச்வாஸத்துக்காக விதித்து கிஷேதித்த மை ஒத்திருந்ததாகிலும், இவ்வுபாஸநத்தை விடாமல் பற்றிகின்றுல் அபி சாரகர்மம்போலே க்ரூரமன்றே யிதுவென்ன, அதிலுங்காட்டில் க்ரூரமென் கிறார், (அது) என்றுதுடங்கி. பரஹிம்ஸாரூபமான வக்த வபிசாரகர்மம், தேஹாதிமாயிமாகிசெயலாய் விசிஷ்டவேஷவிரோதியாய், அத்தால்வரும் பலமும் சில துஷ்கரதபமாத்ரமாய்க்கொண்டு மேலெழப் போகையாலே (தோல்புரையேபோம்) என்கிறது; அஹங்காரகர்ப்பமான விக்தவுபாஸநம், ஆத்மஜ்ஞாநம் பிறக்தவன்செயலாய் கிஷ்க்ருஷ்டவேஷவிரோதியாய் பதவ தேகபாரதந்த்ர்யரூபஸ்வரூபகாசகமாகையாலே (மர்மஸ்பர்சி) என்கிறது.

கஙஙு. இவ்வளவேயன்று, இதுதான் துஷ்கரமுமென்கிறார், (இது தான்) இத்யாதியாலே. இப்படி ஸ்வரூபவிரோதியாயிருக்கிற விவ்வுபா ஸகந்தான் "యజ్ఞేన దానేన తపసా నాశకేన బ్రాహ్మణా వివిదిషన్తి" "அவிద்யயா మృత్యుం తీర్త్వా విద్యయాఽమృతమశ్నుతే" "నాన్యోఽతోఽస్తి" "యజ్ఞాద్గ్రహాత్తేరశ్వత్" "కషాయపక్తిः

ஆ.—ஆக துஷ்கரமுமாய் மர்மஸ்பர்சியுமாய் கிஷித்தமுமாய் க்ஷுத்ரமுமாய் அஹங்காரமிச்ரமுமாய் சோகபயஜனகமுமாய் அபாயமுமாய் ஸ்வரூப விரோதியுமான ப்ராபகாந்தரங்களை, ஸ்வரூபத்துக்கப்ராப்தமென்றே விட வேணுமென்று கிழோடே ஸம்பந்தம்.

கஙச. ஆகில், ஜ்ஞாநவிசேஷமாய்க்கொண்டு தத்வயதிரிக்தோபாயமான ப்ரபத்திக்கும் உக்ததோஷணம்வருமென்று சங்கிக்கவேண்டா வென்கிறீர்மேல், (ப்ரபத்தியில்) இத்யதியால். பகவச்சாஸ்ரைவிக்தசரணவரணரூபமான ப்ரபத்த்யுபாயத்துக்கு, அபாயத்வாதிதுஷ்கரத்வாக்தமாக உபாயாந்தரங்களுக்குச்சொன்ன ஸ்வரூபவிரோதிகளான விக்குற்றங்களொன்றுமில்லை ; வரணம் ஸ்வதந்தமாய்கின்று ஸ்வரூபயாதாத்ம்யமான பாரதந்த்ர்ய விரோதியாம் குற்றமேயுள்ளது.

கஙடு. இதுக்கு அக்குற்றமற்றமையைத் தோற்றுவிக்கிறீர்மேல், (ஆத்மயாதாத்ம்ய) இத்யாதியால். ஆத்மாவின் பாரதந்த்ர்யத்தை புணருகையாகிற ஆத்மயாதாத்ம்யத்தின் கார்யமான ஸ்வயத்நகிங்கருத்திரூப

கஙச. ப்ரபத்த்யுபாயத்துக்கு இக்குற்றங்களொன்றுமில்லை.

கஙடு. ஆத்மயாதாத்ம்யஜ்ஞாநகார்யமாகையாலே,

ஜீ.—கர்மணி ஜ்ஞாநந்து பரமா கதிஃ। கஷாயே கர்மபிஃ பக்வே ததோ ஜ்ஞாநம் ப்ரவர்ததே'' ''ஜந்மாந்தர ஸஹஸ்ரேஷு கதபோஜ்ஞாநஸம்பதிஃ। நராணாம் க்ஷீணபாபாநாம் கிருஷ்ணே பக்திஃ ப்ரஜாயதே'' ''யஜ்ஞேந தாநேந தபஸாகாரசகேந ப்ராஹ்மணோ விவிதிஷந்தி'' ''அவித்யயா ம்ருத்யும் தீர்த்வா வித்யயாம்ருதமச்நுதே'' ''ஸர்வாபேக்ஷா ச, யஜ்ஞாதிச்ருதேரச்வவத்'' ''கஷாயபக்திஃ கர்மாணி ஜ்ஞாநம் து பரமா கதிஃ। கஷாயே கர்மபிஃ பக்வே ததோ ஜ்ஞாநம் ப்ரவர்ததே'' ''ஜந்மாந்தரஸஹஸ்ரேஷு தபோஜ்ஞாநஸமாதிபிஃ। நராணாம் க்ஷீணபாபாநாம் க்ருஷ்ணே பக்திஃ ப்ரஜாயதே'' இத்யாதிகளிற்சொல்லுகிறபடியே காயக்லேசகரமான கர்மாநுஷ்ட்டாநத்தாலே ஸாதிக்கப்படுமிதாகையாலே, அசக்தனனவிவஞ்செய்து தலைக்கட்டவுமரிதாயிருக்குமென்கை.—ஆக, (ப்ரபகாந்தரபரித்யாகத்துக்கும்) என்றுதுடங்கி இவ்வளவாக, உபயாந்தரதோஷம் விஸ்தரேண ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டது.

கஙச. இப்படி ப்ராபகாந்தரத்துக்கு அகேகம்குற்றங்களை ப்ரதிபாதித்தீர், ப்ரபத்த்யுபாயத்துக்கொரு குற்றமுக்தானிலையோ வென்னவருளிச்செய்கிறீர், (ப்ரபத்த்யுபாயத்துக்கு)என்றுதுடங்கி.(இக்குற்றங்கள்)என்று-ஸ்வரூபவிரோதம்முதலாக துஷ்கரத்வபர்யந்தமாகச் சொன்னவையெல்லாவற்றையும் பராமர்சிக்கிறது. (ஒன்றுமில்லை) என்றது - ஒருதோஷமும் இதின்பக்கலில்லை யென்றபடி.—(இக்குற்றங்களொன்றுமில்லை) என்கையாலே - மற்றெருகுற்றமுண்டென்னுமிடந்தோற்றுகிறது ; அதாவது - வஸ்துதஃ உபாயத்வம் தனக்கின்றிக்கே யிருக்கச்செய்தே, ஆபாதப்ரதீதியிலே உபாயப்ரதிபத்த்யர்ஹமாம்படி யிருக்கை.

கஙடு. இக்குற்றங்களிதுக்கில்லையென்னுமத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கைக்காக, இதிணுடைய ஸ்வரூபோசிதத்வஸுகரத்வங்களை யருளிச்செய்கிறீர், (ஆத்மயாதாத்ம்ய) இதயாதியாலே. இப்ப்ரபத்தி (ஆத்மயாதாத்ம்யஜ்ஞாநகார்யமாகை)யாவது - திருமந்த்ரத்தில் மத்த்யமபதத்திற்சொல்லுகிறபடியே, ஆத்மாவினுடைய யதாவஸ்திதஸ்வரூபமான பகவதத்யந்த பாரதந்த்ர்யத்தை புணருகையாலே வந்ததாயிருக்கை. (ஸ்வரூபத்துக்குசிதமாகை)யாவது - அந்த பாரதந்த்ர்யமாகிற ஸ்வரூபத்துக்கநுரூபமா

ஆ.—மாயிருக்கையாலே, பரதந்த்ரஸ்வரூபத்துக்குசிதமாய், ''சிற்றவேண்டா'' சிற்றுதல்-சிதறுதலாய், பரக்க ஆயாஸிக்கவேண்டாவென்றுசொல்லுகிறபடியே, ஸ்வப்ரவருத்திநிவருத்தியாலே ஸாதிக்கப்படுமதாகையாலே, காயக்லேசதுஷ்கரமின்றியே, முகங்கொள்ளும்படி ஸுகரமுமாயிருக்கும். இத்தால் பரதந்த்ரஸ்வரூபத்துக்கநுசிதமாய் துஷ்கரமுமான உபாயாந்தரத்துக்குள்ள குற்றமிதுக்கில்லை யென்றதாய்த்து.

கஊசு. அத்த்யவஸாயஜ்ஞாநவிசேஷமான விதுவே யமையுமோ வவனைப் பெறுகைக்கென்ன, இவ்வளவல்லதவனுக்கிவனுல் செய்யலாவதில்லையென்கிறார்,(பூர்ணவிஷயம்)இத்யாதியால். ஸ்வப்ராப்யபூதன் அவராப்தஸமஸ்தகாமனுன பரிபூர்ணவிஷயமாகையாலே, அபரிச்சிந்நமான வவன் பெருமைக்கீடாக அவனை த்ருப்தனுக்கும் பச்சை, அபரிபூர்ணனுய் அதிக்ஷுத்ரனுன விவனுல் வருத்தியுமிடவொண்ணுது.

ஸ்வரூபத்துக்கு உசிதமுமாய், ''சிற்ற வேண்டா'' என்கிறபடியே நிவருத்திஸாத்யமாகையாலே ஸுகரமுமாயிருக்கும்.

கஊசு. பூர்ணவிஷயமாகையாலே பெருமைக்கீடாகப் பச்சையிட வொண்ணுது.

ஜீ.—யிருக்கை.(''சிற்றவேண்டா'')என்றது-சிற்றுதல்- சிதறுதலாய், பரக்கவேண்டாவென்கை, அதாவது-ஒரு வ்யாபாரம்பண்ணவேண்டா வென்றபடி. (நிவருத்திஸாத்யமாகையாலே ஸுகரமுமாயிருக்கும்) என்றது- '' ஶக்யோऽயமேகேந துதோऽபி நித்யம் ஸுகம் ஸுகேநைவ விதுஸ்ததாத்மா '' ''பகவத்ப்ரவருத்திவிரோதி ஸ்வப்ரவருத்திநிவருத்திः ப்ரபத்திः'' என்கிறபடியே - ஸ்வப்ரவருத்திநிவருத்தியாலே ஸாதிக்கப்படுமதாகையாலே, எளிதாகசெய்யனுமாயிருக்குமென்கை.—இவை இரண்டையும்சொல்லவே, கீழ்ச்சொன்ன தோஷங்களொன்று மிதுக்கில்லையென்னுமிடம் ஸித்தித்தபடியென் என்னில்; அபாயத்வபாபஜகத்வ சோகஜகத்வாஹங்காரமிச்ரதயாகிஞ்சித்தத்வாவ்யகரத்வங்கள் ஸ்வரூபவிரோதித்வத்தைப்பற்றிவருகிறவையாகையாலும், பலவிஸத்ருசத்வம் இது பலஸாதகமன்றிக்கே ஸித்தோபாயமே பலஸாதகமாய் இது தத்வரமாத்ரமாய் அதிகாரிவிசேஷணமாயிருப்பதொன்றுகையாலே இதின்பக்கல் வருகைக் கவகாசமில்லாமையாலும், இவ்வாறுதோஷமுமிதுக்கில்லாமை (ஸ்வரூபத்துக்குசிதம்) என்றதிலே ஸித்தமாமிறே ; கர்மஸாத்யதயா வரும் துஷ்கரத்வமில்லையென்னுமிடம், (நிவருத்திஸாத்யமாகையாலே ஸுகரம்)என்றதிலே ஸுஸ்பஷ்டமிறே. ஆகையால், ஸ்வரூபௌசித்யஸுகரத்வங்களாகிற விவையிரண்டுமிதுக்குண்டென்னவே, கீழ்ச்சொன்ன தோஷங்களொன்று மிதுக்கில்லையென்னுமிடம் ப்ரகாசிதமாயத்து.

கஊசு. இப்படி உபாயம் அவனென்று அத்த்யவஸித்து ஸ்வப்ரவருத்தியில் நிவருத்தனுயிருந்துவிட வமையுமோ, தத்ஸம்தோஷார்த்தமாக விவன்சிலபசீசையிடவேண்டாவோவென்னவருளிச்செய்கிறார்,(பூர்ணவிஷயம்) என்றுதுடங்கி. அதாவது - லோகத்தில் பச்சையிடுவார் அவரோவிஷயங்களின் தரத்துக்கீடாகவிறே யிடுவது; இங்கும் பச்சையிடப்பார்க்கில் அப்படியிடவேணுமிறே ; அவன் அவராப்தஸமஸ்தகாமதயா பரிபூர்ணனுயிருக்குமவனுகையாலே, அவனுடைய வைபவத்துக்கநுகுணமாக இவனுலொரு பச்சையிடப்போகாதென்கை.

ஆ.—கஙை. இவன் கிறிது பச்சையிடாதிருக்க அவனுக்கு ஸந்தோஷம் விளையுமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் மேல்; அநாதிகாலமேபிடித்து விழுகணுப்போந்த விவனுடைய வாபிமுக்யத்தை ஸ்லாகிப்பிக்குமதான வை முக்யத்தின் அபிஸந்த்திவிராமமாத்ரத்திலே, விழுகனுய்க்கொண்டே போரக்கடவோமென்ற நீனவுகுலேயப் பெற்றேம், இனி யிவன் கமக்கு செய்யவேண்டுவதென் என்று அவன்றிருவுள்ளத்திலே அவதாரபரிமித ஸந்தோஷம் பலபர்யந்தமாக விளையும்.

கஙஅ. ஆனலும் பூர்ணவிஷயத்தை அபூர்ணன் வந்துகிட்டப்போமோவென்ன, இவனுக்கு ஜகதனை வவன்பூர்தி, அந்யனென்று கைவாங்காதே நம் ஜகதனை விவன்பூர்தியெல்லாம் நமதன்றேவென்று களித்து மேல்விழுகைக்கு ஹேதுவித்தனை; தேங்கி பிற்காலிடுகைக்கு ஹேதுவன்றென்கிறார்.

கஙகூ. இப்படி அல்பஸ்துஷ்டனுமிதுக்கு ப்ரமாணம் காட்டுகிறார், (“பத்ரம் புஷ்பம்” “பத்ரம் புஷ்பம்”) இத்யாதியால். “பத்ரம் புஷ்பம் பலம்

கஙை. ஆபிமுக்யஸ்லாகமாத்ரத்திலே வந்தோஷம் விளையும்.

கஙஅ. பூர்தி கைவாங்காதே மேல்விழுகைக்கு ஹேதுவித்தனை.

கஙகூ. “பத்ரம் புஷ்பம்” “பத்ரம் புஷ்பம்”

ஜீ.—கஙை. ஆஞல் அவனுக்கிவளவில் ஸந்தோஷம்விளையும்படியென் என்ன வருளிச்செய்கிறார், (ஆபிமுக்ய) இத்யாதியாலே. அதாவது- அநாதிகாலம் “யாதானும்பற்றி கீங்கும் விரதத்தை” யேறிட்டுக்கொண்டு தன்பக்கல் விழுகணுப்போந்த விவன், அநந்யவுகுலேத தன்பக்கலபிமுகனுமைக்கு ஸ்லாகமானதொரு வ்யாபாரம்பெற்றவளவிலே, இத்தனை காலம் விழுகணுப்போந்தவன் இன்று அபிமுகனுகப்பெறுவதே யென்று அவன்றிருவுள்ளம் மிகவுமுகக்குமென்றபடி.

கஙஅ. அவனப்படியிருக்தாலும், அவன்பூர்தியானது, அகிஞ்சகரான கம்மாலவனை யுகப்பித்தனுகப்போகதென்று இவன்கைவாங்குமபடி பண்ணுதே வென்ன வருளிச்செய்கிறார், (பூர்தி) என்றுதுடங்கி. அதாவது - அவனுடைய அவாப்தலமஸ்தகாமத்வம், ஆச்ரயணைமுகனை விவன் கம்மாலவனை யொருபடியாலும் ஸந்தோஷிப்பிக்கப்போகாது என்று ததாச்ரயணத்தினின்றும் மீளுகையன்றிக்கே, காமிட்டதுகொண்டு திருப்தனுகவேண்டாத பரிபூர்ணனுகையாலே, கம்பக்கல்பெற்றது கொண்டு ஸந்தோஷிக்குமென்று அபிநிவேசித்துப் பற்றுகைக்குடலாமித்தனை யென்கை. அன்றிக்கே அவன்பூர்தி அவனை இப்படி ஸந்தோஷிக்கவொட்டுமோ, உபேக்ஷித்ததக் கைவாங்கப்பண்ணுதோவென்ன, (பூர்தி) இத்யாதியாலே யருளிச்செய்கிறாராகவுமாம். அதாவது-அவனுடையபூர்தியானது, இவன் பச்சைமிட்டிலன் என்று அநாதரித்து அங்கீகாரத்தினின்றும் கைவாங்காதே, ஆபிமுக்யஸ்லாகமாத்ரத்துக்குமேற்பட கமக்கிவன் சில செய்யவேண்டுவதுண்டோ” என்று விரும்பிக் கைகொள்ளுகைக்குடலாமித்தனை யென்கை.

கஙகூ. இப்படி யவன் அல்பஸ்துஷ்டனென்னுமதுக்கு ப்ரமாணமுண்டோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார்மேல், (“பத்ரம் புஷ்பம்” “பத்ரம் புஷ்பம்”) என்றுதுடங்கி. “பத்ரம் புஷ்பம் பலம் தோயம் யோ மே பக்த்யா ப்ரயச்சதி” [illegible]

ஆ.—தோயம் யோ மே பக்த்யா ப்ரயச்சதி । தదహం భక్త్యుపహృతమశ్నామి ప్రయతాత్మనః'' ''பத்ரம் புஷ்பம் பலம் தோயம் யோ மே பக்த்யா ப்ரயச்சதி । తదహం భక్త్యుపహృతమశ్నామి ప్రయతాత్మనః'' ''பத்ரம் புஷ்பம் பலம் தோயம் யோ மே பக்த்யா ப்ரயச்சதி । తదహం భక్త్యుపహృతమశ్నామి ప్రయతాత్మనః'' என்று பக்திபாரவச்யத்தாலே இவனடைவுகெடக்கொடுக்குமாப்போலே, நானும் ஸ்நேஹபாரவச்யத்தாலே அடைவுகெடஸ்வீகரிப்பன். ''அన్యత్పూర్ణాదపాం కుమ్భాదన్యత్తోయాదినేజనాత్ । అన్యత్కుశలసమ్ప్రశ్నాన్న చేచ్ఛతి జనార్దనః'' ''அన్யத் பூர்ணாதபாம் கும்பாத்காத்ய பாதாதவ நேஜநாத்। அன்யத் குசலஸம்ப்ரச்நாந் நசேச்சதி ஜநார்தநः'' என்று தனக்கென்றுவேறுகட்டிவைத்த தண்ணீரைக்காட்டுதல், திருவடிகளைநீளத்தல், உதவின விண்சொற்சொல்லுதல் செய்யுமிவ்வளவாயிற்று அவன்பெறுகைக்காசைப்படுவது. ''கன்னீர்தூய்ப் புரிவதுவும் புகை பூவே''—அகங்காரமமகாரங்களாலே பகவத்விஷயத்திலே ப்ரவணனாயிருக்கிற நான், அவன் ப்ரேமத்தாலேகலங்கித்தருமாப்போலே, வ்யாமோஹத்தாலேகலங்கிஅடைவுகெடவிரியோபசாரங்களைக்கொள்ளுகிறவன் என்றுதானேயருளிச்செய்தானிறே. ''అన్యత్పూర్ణాదపాం కుమ్భాదన్యత్తోయాదినేజనాత్ । అన్యత్కుశలసమ్ప్రశ్నాన్న చేచ్ఛతి జనార్దనః'' ''அன்யத் பூர்ணாதபாம் கும்பாத்காத்ய பாதாதவ நேஜநாத்। அன்யத் குசலஸம்ப்ரச்நாந் நசேச்சதி ஜநார்தநः''—அதாவது- ஸ்ரீதாதெழுத்தருளுகிறபோது, திருதராஷ்ட்ரன் பாண்டவபக்ஷபாதியாயிருக்கிற கிருஷ்ணன் வாராகின்றான், அவனுக்குச் சிலகாட்டையுங்கொடுத்து பொன்னையுங்கொடுத்து கமக்காக்கிக்கொள்ளுகிறோம் என்றுப்போலே சிலவற்றைச்சொல்ல; நீணவும் செயலுமொத்திராத வஞ்சகனானவன் கருத்தை யறிந்த ஸஞ்ஜயன், வருகிறவனங்ஙனேத்தவனல்லகாண, அவனுக்கு வேண்டுதிவ்வளவு என்கிறான்.—அதாவது - தான் குடிக்கும்தண்ணீரை யொருகுடத்திலே நிறைத்துக் குளிர வைக்கக்கடவனே, அத்தை யவன் வருகிற வழியிலே வாசலிலேவைக்கவமையும், அதுக்கு மேலொன்றும் வேண்டா; தன் க்ருஹத்திலே அதிதிவந்து புகுந்தால் காலிக்காமூவுவதாக ஸாமாக்யசாஸ்த்ரம் விதித்துவைத்ததிறே, அவ்வோபாதி யவன் திருவடிகளை விளக்கவமையும், அவனுவாசிக்கு விசேஷித்தொன்றும் செய்யவேண்டா; கெடுத்தாரம் வக்தவ்யை குசலப்ரச்நம் பண்ணக்கடவதிறே, அவ்வோபாதி ஓர்இன்சொல் சொல்லவமையும், ஏற்றமாக வொன்றும்வேண்டார்; இவ்வளவுகளினொழிய மற்றொன்றை யிச்சியாதகாண் அவனென்கை.—இத்தால் நீ கொடுக்கநினைக்கிற காட்டையும் பொன்னையும் அவனெருசாக்காக நீணத்திருக்குமோ; வல்லியாகிலுன் ஆபிமுக்யஸூசகமாக இவ்வளவுகளைச் செய்யப்பாரென்றபடி. ''பரிவதிலீசீன'' என்றுதுடங்கி (''புரிவதுவும்பு கைபூவே'') என்று ''ஹேயப்ரத்யநீகனுடை ஸர்வேச்வரீண ஸம்ஸாராக்முக்தராயதுபவித்து, அவ்வதுபவஜநிதப்ரீதியாலே ''ఏతత్సామ గాయన్నాస్తే''

''అన్యత్పూర్ణాత్'' ''அன்யத் பூர்ணாத்'' ''புரிவதுவும் புகைபூவே.''

ஆ.—மேதேனுமொரு புகை ஏதேனுமொரு பூவாகவுமாம்; பாவசுத்தி பார்க்குமல்லது பதார்த்தவைஷம்யம்மகாணக்கண்ணில்லே யவனுக்கு; இன்று இவனிட்டதுகொண்டு திருப்தனும் என்னுமிடம் ப்ரபலப்ரமாணஸித்தம்.

கசo. இப்படி யிவன் சிலசெய்யுமதும் ஸ்வரூபமாய் அத்தால் பலஸாதகமாயுறுவதேதென்ன வேறில்லே யெனகிறார், (புல்லிக்காட்டி) இத்யாதியால். கறவைக்குக்காட்டி யழைப்பதும் கட்டியிடுவதும் புல்லானுப்போலே, பலஸாதகமான திருவடிகள்தானே ஸாத்யமான பலமுமாயிருக்கையாலே, ஸாத்யஸாதகங்களிரண்டிக்கும் வஸ்துபேதமில்லே; அது ஸக்தாநபேதமே யுள்ளது.

கசக. இப்படி நிரதிசயபோக்யமான ஸாத்யமே நிரபாயஸாதகமாகையாலே, தச்சரணவரணரூபப்ரபத்தியும் ஸ்வயத்நநிவருத்திரூபமாய்க்கொண்டு, பரதந்த்ராத்மாநுகூலமான ஸ்வரூபமாயிருக்குமென்கிறார்.

ஆக, இப்ப்ரகரணத்தால் அபாயத்வாதிதோஷதுஷ்டங்களான ஸாத

கசo. புல்லிக்காட்டியழைத்துப் புல்லியிடுவாரைப்போலே பலஸாதநங்களுக்கு பேதமில்லை.

கசக. ஆகையாலே ஸ்வரூபமாயிருக்கும்.

ஜீ.—"ஏதத் ஸாம காயந்நாஸ்தே" என்கிறபடியே பாடி விஸ்திருதராகையைப்பெறவேண்டியிருப்பீர், உபகரணங்களில் குறைவுபார்த்தகலுகைத விர்த்து, அலம்ஸ்க்ருதமான ஜலத்தையேதேனுமொருபடி ப்ரயோகித்து, பின்னேயவனுக்கு அருள்கொடையாகக்கொடுப்பதுவுமேதேனுமொருபுகையும் ஏதேனுமொரு பூவும், இவ்வளவும் அமையும் கிடிகோலவனுக்கு" என்று அவனுடைய ஸ்வாராதகதையை ஸ்ஸங்க்ஷேபமாக ஆழ்வாருளிச்செய்தாரிறே.

கசo. (பூர்ணவிஷயம்) என்றுதுடங்கி இவ்வளவும் ப்ரஸக்தாநுப்ரஸக்தமாக வந்தவித்தனையிறே, ப்ரபத்திவைலக்ஷண்யமிறே கிழ்ச்சொல்லப்பட்டது, ஆகையாலே யதுக்கின்னமுமொரு வைலக்ஷண்யம் சொல்லுகைக்காக, லித்தோபாயத்துக்கும் பலத்துக்குமுண்டான ஐக்யத்தை முந்தறவருளிச்செய்கிறார், (புல்லிக்காட்டி)என்றுதுடங்கி. அதாவது-கோவை வரவழைத்துப் பின்னையதுக்கு தாரகாதிகளிட்டு நேரக்க கீனப்பார், தத்ப்போக்யமான புல்லுதன்னையே தத்ஸகாரஸாதகமாக முன்னிட்டழைத்துக்கொண்டி, அதுதன்னையே மேலுமிடமளவில் பலஸாதகங்களுக்கு பேதமில்லாதாப்போலே, விலக்ஷணகுணவிக்ரஹவிசிஷ்டனுனதானே முந்தற விவனைச்சேர்த்துக்கொள்ளுகைக் குபாயமாய், பின்னேயென்றுமொக்க விவனுக்குபேயமாயிருக்கையாலே, பலஸாதகங்களிரண்டும் ஏகவஸ்துவாயிருக்குமென்கை.

கசக. இத்தால் ப்ரபத்திக்கு வைலக்ஷண்யம் பலித்தபடியை யருளிச்செய்கிறார், (ஆகையாலே) என்றுதுடங்கி. அதாவது-ஸாத்யவஸ்துதானே ஸாதகமாகையாலே, தத்வரூபமானவிது தேவையாயிராதே ஸ்வரூபமாயிருக்குமென்றபடி. —அன்றிக்கே, இன்னமும் ப்ரபத்திக்கொரு வைலக்ஷண்யமருளிச்செய்கிறார், (புல்லி) இத்யாதியாலே. அதாவது-புல்லிக்காட்டி தேநுவை யழைத்துக்கொண்டு பின்னை அப்புல்லையே யிடுமனைவில் பலஸாதகங்களுக்கு பேதமில்லாதாப்போலே, "ஸ்வயம்ப்ரயோஜநே உஜ்ஜீவ:" "நமஶ்சக்ரே ஸர்ஜநார்தம்" "ஸகருத்க்ருதோ உஞ்ஜலி:" "நமச்சக்ருர்ஜகராத்மகம்" இத்யாதிகளிற்சொல்லுகிறபடியே அஞ்ஜல்யாதிரூபையான ப்ரபத்

ஆ.—காந்தரங்கள் ஸ்வரூபவிரோதித்வேக த்யாஜ்யங்கள், தத்த்யாகாங்கி யாய்த்தோஷமற்ற ப்ரபத்த்யுபாயம் ஸ்வரூபோசிதத்வாதிகுணவிலக்ஷண மென்றதாயிற்று; இதில் (ப்ரபத்த்யுபாயம்) துடங்கி மேல் ப்ரகரணங்களும்.

கசஉ. இனிமேல் (இவனவனை) துடங்கி (இடைச்சியாய்ப்பெற்றுவி டுதல்செய்யு) மளவாக, வித்தோபாயகிஷ்டர் வைபவத்தை யருளிச் செய்கிறார். கீழ்ச்சொன்ன ப்ரபத்தியேயோ இவனவனைப் பெறுகைக்குபா யமாய்த்தென்ன, இதுவுமன்றென்கிறார், (இவன்) இத்யாதியால். பரத ந்த்ரனை விவன் ஸ்வதந்த்ரனை வவனைத்தான் பலியாய்ப் பெற நினைக்கும் போது, ஸ்வரூபாநுரூபையான விந்த ப்ரபத்தியும் அவனைப்பெறுவிக்கு முபாயமன்று; அவனை யிழப்பிக்கு மபாயமத்தனை.

கசஙக. ஸ்வதந்த்ரஸ்வாமியான அவன் பரதந்த்ரனைவிவனை ஸ்வேச் ச்சையாலே பெற நினைக்கும்போது, இவன் அநாதிகாலமேபிடித்து புத்தி பூர்வகமாகப் பண்ணிப்போக்த வகேகமஹாபாதகமுமவனைப் பெறுகைக்கு விலக்கன்று. இவன் பலியானபோது ஸ்வகதமான ஸ்வரூபாநுரூபமான

கசஉ. இவனவனைப்பெற நினைக்கும்போது இந்தப்ரபத்தியு முபாயமன்று.

கசஙக. அவனிவனைப்பெற நினைக்கும்போது பாதகமும்

ஜீ.—தியைமுன்னிட்டு ஈச்வரனைவசீகரித்தால் பின்னை யவனுக்குகப்பாகச் செய்யுமடிமையும், "बद्धाञ्जलिपुटा भूत्वा नमो इत्येव वादिनः" "பத்தாஞ்ஜலிபுடா ஹ்ருஷ்டா நம இத்யேவ வாதிநः" "கைகளாலாரத்தோழுது தொழு துன்னை" இத்யாதிகளிற்சொல்லுகிறபடியே தன் ஸ்வரூபாநுரூபமான அஞ்ஜல்யாதி வ்ருத்திவிசேஷங்களாகையாலே, பலஸாதகங்களுக்கு பேத மில்லை. இப்படி பலமானது தானே ஸாதகமாகையாலே, இப்ப்ரபத்திதான் தேவையாயிராதே, இவனுக்கு ஸுகரூபமாயிருக்குமென்கை. ஆக, (ப்ர பத்த்யுபாயத்துக்கு) என்றுதுடங்கி இவ்வளவாக, ப்ரபத்தியினுடைய தோஷ்ராஹித்யமும் குணஸாஹித்யமும் சொல்லப்பட்டது.

கசஉ. இப்படி ப்ரஸ்துதையான ப்ரபத்தியினுடைய வபாயத்வத்தை யும் தத்ப்ரதிகோடியான பரகதஸ்வீகாரோபாயத்வத்தையும்,(இதுதன்னை ப்பார்த்தால்)இத்யாதியாலும், (ப்ராப்திக்குபாயம்அவன் நினைவு)இத்யாதி யாலும், கிழருளிச்செய்தபடியன்றியே, முகாந்தரேண வருளிச்செய்கிறார் மேல். அதில் இப்படி ஸ்வரூபாநுரூபமானவித்தை ஸாதகமாக்கிக்கொண்டு ஸ்வதந்த்ரனவனை யிவன்பெறப்பார்க்குமன்று, அவன்நினைவுகூடாதாகில் இது விபலிக்குமென்கிறார், (இவனவனை)என்றுதுடங்கி. அதாவது-உடமை யை உடையவன்சென்று கைக்கொள்ளுமாப்போலே, ஸ்வாமியானவன் றானே வந்து அங்கிகரிக்கக்கண்டிருக்கக்கடவ பரதந்த்ரனை விச்சேதகன், தான் பலியாய் தன்ஸ்வீகாரத்தாலே ஸ்வதந்த்ரனவனைப் பெற நினை க்குமளவில், அவன்நினைவுகூடாதாகில், இப்படி விலக்ஷணையாயிருக்கிற ப்ரபத்தியும் தல்லாபஸாதகமாகாதென்றபடி.

கசஙக. இனி அவனே ஸ்வீகரிக்குமளவில் உள்ளவாசி சொல்லுகிறார், (அவனிவனை) என்றுதுடங்கி. அதாவது - ஸ்வாமியாய் ஸ்வதந்த்ரனை அவன், ஸ்வம்மாய் பரதந்த்ரனாயிருக்கிற விவனை ஸ்வேச்ச்சையாலே பெற நினைக்குமளவில், பரபங்களில் ப்ரதாகமாக வெண்ணப்படும் பாதகமும் ப்ரதி பத்தகமாகமாட்டாதென்கை. இவையிரண்டாலும் ஸ்வகதஸ்வீகாராது பாயத்வமும், பரகதஸ்வீகாரோபாயத்வமும், காட்டப்பட்டது. "चित्तेपरम

ஆ.—துவும் பலஹேதுவாகாது ; அவனே பலியானபோது அபாயமான துவும் பலப்ரதிபந்தகமாகாது.

கசசை. இப்படி ஸ்வகதமானது விபலமாய் பரகதமானதுவே ஸபலமாகக் கண்டவிடமுண்டோ வென்ன காட்டுகிறார், (இவை இரண்டும்) இத்யாதியால். ஸ்வகதவைபல்யமும் பரகதஸாபல்யமுமென்கிற விவை யிரண்டும் "शैष्ये पुरस्ताच्चालयाम् यावस्मै न प्रतीयते" "சேஷ்யே புரஸ்தாச்சாலயாம் யாவந் மே ந ப்ரயீததி" என்று மீண்டருளுவேனுமென்று பெருமாளே ப்ரபத்திபண்ணின வுறவுள்ள ஸ்ரீபரதாழ்வான்பக்கலிலும், "ஏழை யேதலன் கீழ்மகனென்றுதிரங்கி" என்று தோஷமே பச்சையாகப் பெருமாளுறவுகொண்ட ஸ்ரீகுஹப்பெருமாள்பக்கலிலும் அநுஷ்ட்டாநசேஷமாகக் காணலாம்.

கசடு. தான் பலியாய் ப்ரபத்திபண்ணின ஸ்ரீபரதாழ்வானுக்கு, ப்ரபதகமாகிற நன்மைதானே பெருமாள் திருவுள்ளங்கன்னி யவ்வருகே போம்படிபண்ணும் தீமையாயிற்று; பெருமானே பலியாய்ச்சென்று கைக்கொண்ட ஸ்ரீகுஹப்பெருமாளுக்கு "ஏழை யேதலன் கீழ்மகன்" என்கிற வஜ்ஞாநாதிதீமைதானே அங்கிகாரஹேதுவான நன்மையாயிற்று.

விலக்கன்று.

கசசை. இவையிரண்டும், ஸ்ரீ பரதாழ்வான்பக்கலிலும் ஸ்ரீகுஹப் பெருமாள்பக்கலிலும் காணலாம்.

கசடு. ஸ்ரீபரதாழ்வானுக்கு, நன்மைதானே தீமையாய்த்து; ஸ்ரீ குஹப்பெருமாளுக்கு, தீமைதானே நன்மையாய்த்து.

ஜீ.—चिल्लाथैः प्रपत्तेरपि नोपधाः विपर्ययेण तु सैवास्य प्रतिषेधाय पातकम्" "சிதாः பரமல்லாபே ப்ரபத்திரபி நோபதாः। விபர்யயேண து ஸைவாஸ்ய ப்ரதிஷேதாய பாதகம்" என்னக்கடவதிறே.

கசசை. இப்படி யிவை யிரண்டும் காணலாமிடமுண்டோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார், (இவை) என்றுதுடங்கி.

கசடு. அவர்கள் தங்கள்பக்கலிவை கண்டபடி யென் என்னவருளிச் செய்கிறார், (ஸ்ரீபரதாழ்வானுக்கு) இத்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே. அதாவது-பெருமானீமீட்டுக்கொண்டிவ்வது திருவபிஷேகம்பண்ணுவித்து தன் ஸ்வரூபாநுரூபமான வடிமையைப்பெற்று வாழ்கைக்காக, "ஏஷோ ஸ்ச ஸைவ ஸ்ஸ ருக்" "ஏஷச்ச ஸசிவைஸ்ஸார்த்தம்" இத்யாதிப்படியே வழியே பிடித்து மநோரதித்துக்கொண்டுசென்று பெரிய ஆர்தியோடே அவர்திருவடிகளிலே ப்ரபத்திபண்ணின ஸ்ரீபரதாழ்வானுக்கு, அப்படிபண்ணின ப்ரபத்தியாகிற நன்மைதானே, சரண்யரான பெருமாள் திருவுள்ளத்துக்கநிஷ்டமாகையாலே தீமையாய்விட்டது.—"ஏழை யேதலன்" இத்யாதிப்படியே பெருமாள் தாமே வந்தங்கிகரிக்கப்பெற்ற ஸ்ரீகுஹப்பெருமாளுக்கு, தோஷமே பச்சையாக வங்கிகரிக்கையாலே, பாதகமாகிற தீமைதானே நன்மையாய்விட்டதென்கை.—"यत्त्वय्यियं तिदा पुण्यमपुण्यम्यत्" "யத்த்வத்ப்ரியம் ததிஹ புண்யமபுண்யமம்யத்" என்றிறே புண்யபாபலக்ஷணம்; ஆகையாலிவர்கள்பக்கலிலே காணலாமென்கை.

ஆ.—கசசு. இப்படி இவன்பண்ணும் ப்ரபத்தி பொறுப்பித்துக்கொள்ள வேண்டிமபராதமாய்த் தோற்றித்திறே உடையவர்க்கென்கிறார், (ஸர்வாபராதம்) இத்யாதிபால், பகவதபசாரதிஸ்வரபராதங்களுக்கும், அவற்றைக்கண்டு சீறுகிற ஸ்ரீவேச்வரன்திருவுள்ளத்தை யாறவிடும் ப்ராயச்சித்தமான "த்வச்பாதாரவிந்தயுகளம் சரணமஹம் ப்ரபத்யே" "த்வத்பாதாரவிந்தயுகளம் சரணமஹம் ப்ரபத்யே" என்று பூர்வகதபத்திறிபண்ணின ப்ரபத்திதானும், ஸ்வகதையாமென்னுமபிதியாரலே, பகவதபசாராதியான வபராதகோடியிலே யொன்றாகவே திருவுள்ளம்பற்றி "நிஜேபது ஸ்ரீர்ந்ய நகேவ சக்ஷுஷ்க்ரியஃ ப்ரியா மூர்த்நி சேவ சோஷ்ணம்" "பிதேவ புத்ரஸ்ய ஸகேவ ஸகுஷ்யுஃ ப்ரியஃ ப்ரியாயார்ஹஸி தேவ லோகம்" என்று புத்ராதிகளில் குற்றத்தை பித்ராதிகள் பொறுக்குமாப்போலே, ப்ரபத்தியில் ஸ்வப்ரவருத்தியாகிற குற்றத்தைப்பொறுத்தருளவேணுமென்று, ப்ரபத்தவ்யனை க்ஷமிப்பிக்கவேண்டிம்படி மஹாபயஹேதுவாய் நில்லாகின்றதிறே.

கசசு. ஸர்வாபராதங்களுக்கும் ப்ராயச்சித்தமான ப்ரபத்தி தானும் அபராதகோடியிலேயாய் க்ஷாமணம்பண்ண வேண்டும்படி நில்லா நின்றதிறே.

ஜீ.—கசசு. இவன்பண்ணும் ப்ரபதகம் சரண்யஹ்ருதயானுஸாரி யல்லாதபோது அபராதகோடிகடிதமாமென்னுமிடமருளிச்செய்தார்கீழ்; இது தானிவனுடைய பூர்வவ்ருத்தத்தைப்பார்த்தானும் அபராதகோடியிலேயாயிருக்கு மென்னுமிடத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கைக்காக பாஷ்யகாரருடைய வதுஷ்டட்டாகப்ரகாரத்தை யருளிச்செய்கிறார் மேல், (ஸர்வாபராதங்களுக்கும்) என்றுதுடங்கி. அதாவது - "அசுமஸ்யபராதானாமாலயஃ" "அஹமஸ்யபராதாகாமாலயஃ" என்கிறபடியே, அபராதங்களுக்கெல்லாம் கொள்கலமாயிருக்கிற விச்சேதகன் ப்ரபத்திபண்ணவே, "சர்வபாபேப்ய மோக்ஷயிஷ்யாமி" "ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி" என்னும்படி இவனளவில் ஸ்ரீவேச்வரன் திருவுள்ளம் ப்ரஸக்தமாய்விடுகையாலே, ஸர்வாபராதங்களுக்கும் ப்ராயச்சித்தமாயிறே ப்ரபத்திதானிருப்பது; இப்படியிருக்துள்ள ப்ரபத்தியை, "த்வச்பாதாரவிந்தயுகளம் சரணமஹம் ப்ரபத்யே" "த்வத்பாதாரவிந்தயுகளம் சரணமஹம் ப்ரபத்யே"என்று பண்ணியருளின பாஷ்யகாரர்க்கு, ஸ்வபூர்வவ்ருத்தத்தை யநுஸந்தித்தவாறே அதுதானுமபராதகோடியிலேயாய், "ஸ்வமேவ மாஞ்ச" "த்வமேவ மாதாச" என்றுதுடங்கி. இத்தலையிலபராதத்தைப் பொறுக்கைக்குப்பான பத்தவிசேஷங்களேயெல்லாம் விண்ணப்பஞ்செய்துகொண்டு, "தஸ்மாத்ப்ரணம்ய" "தஸ்மாத் ப்ரணம்ய" இத்யாதியாலே இப்படிதிருமுன்பே கூசாமல் வந்துநின்று ப்ரபத்திபண்ணின விவ்வபராதத்தைப் பொறுத்தருளவேணுமென்று க்ஷாமணம் பண்ணவேண்டும்படி நில்லாகின்றதிறே யென்கை. ஆகையால், இவ்வழியாலுமிது அபராதகோடிகடிதமாயிருக்குமென்கை, அநாதிகாலமபராதத்தைப் பண்ணிபின்பொருகாளிலே ஆபிமுக்கியம் பண்ணினானேயாகிலும், "ஸபுனாமபி வத்ஸலஃ" "யதிவா ராவணஸ்ஸ்வயம்" "ரிணுமபி வத்ஸலஃ" "யதிவா ராவணஸ்ஸ்வயம்" என்றிருக்கு மீச்வராஹ்ருதயத்தைப்பார்த்தால், அவன் கைக்கொள்ள வொரு குறையில்லை. அவனப்படி யிருக்தானேயாகிலும், தன்பூர்வவ்ருத்தத்தை யுணர்ந்தால் இவனித்தை யபராதமாகவே நினைத்து க்ஷாமணம்பண்ணவேண்டும்படியாயிறே யிருப்பது.

ஆ.—கசள. இந்த ஸம்ஸாரிசேதநன் பண்ணும் ப்ரபத்தி அவன் திரு வுள்ளம் சிறுகைக்குடலாய்விடுமென்னுமிடத்தை, தர்ஷ்டாந்தமுகேந வருளிச்செய்கிறார், (கெடிநாள்) இத்யாதியால். ஒருகாலிரண்டுநாளன்றியே கெடிநாளேபிடித்து பர்தாவறிய அக்யபரையாய், அவன் விட்டிருக்க அவன் முகத்திலிட்டேறமாட்டாமலொதுங்கிப்போந்த வக்யபரையான பார்யை, இப்படியிருந்த நாம் அவனருகே செல்லும்படியென்! என்கிற லஜ்ஜையும், அருகேசெல்லில் சித்ரவதைப்படுத்துமவனென்னும் பயமுமின்றியே, தன் துச் சரித்தத்தைக்கண்டு கேட்டுக் களிர்ந்திருக்கிற ஸ்வதந்த்ரபர்தாவினருகே யெதிரே சென்று, துடை நடுங்காமல் கின்றுவாய்விட்டு என்னை யங்கீகரிக் கவேணுமென்ற அவன் காலிலே கூசாமல்விழுந்தபேக்ஷிக்குமாப்போலே, அதிஸாஹஸமாயிருப்பதொன்றிறே அகதிகாலமேபிடித்து தனக்கு நிரு பாதிகரக்ஷகனை வெம்பெருமானறியவே அக்யபரனும், அவன் ஸம்ஸா ரத்திலே விட்டிருக்க அவனமுகம்பெருமல் நித்யஸம்ஸாரியாய்ப்போருகிற பரதந்த்ரசேதநன், நாமென்கொண்டு அவர் முன்னில் போவோம் வருந்தி கின்றுலெப்பாடு படிவுதோமென்னுமிவை பிரண்டுமின்றியே, தன்குற்றம் கணக்கிட்டு "ஹா" "க்ஷமிபாமி" என்று மிகவும் சிறிய ஸ்வதந்த்ரஸ் வாமிமுன்னே பிற்காலியாமல் கின்று திருவடிகளிலேவிழுந்து பண்ணும் சரணவரணப்ரபத்தியுமென்கிறார். ஆக பலித்வாபிமாகித்வமற்ற பரதந் த்ரன் பண்ணும் ப்ரபத்தி உபாயமாகமாட்டாது; பலியுமாய் அபிமாகிய மான ஸ்வதந்த்ரன் தானே ஸ்வீகரிக்குமதுவே உபாயமாமித்தனை யென்ற தாய்த்து.

கசள. நெடுநாளந்யபரையாய்ப்போந்த பார்யை லஜ்ஜாபயங் களின்றிக்கே பர்த்ருஸகாசத்திலே நின்று என்னையங் கீகரிக்கவேணுமென்றபேக்ஷிக்குமாப்போலே யிருப்ப தொன்றிறே யிவன்பண்ணும் ப்ரபத்தி.

ஜீ.—கசள. இவன் பண்ணும் ப்ரபத்தி ஸ்வபூர்வவ்ருத்தத்தை யநுஸந்த் தித்தால் அபராதகோடியிலேயாயிருக்குமென்னுமத்தைத்ருஷ்டாந்தமுகே ந தர்சிப்பிக்கிறார் மேல், (கெடிநாளா) என்றுதொடங்கி. அதாவது-கெடுங்காலம் பர்தாவோடொட்டற்று பாபுருஷகாமியாய் தன்கிட்டஹபாத்ரமாய்ப் போந்தாளொரு பார்யை, இப்படிப்பட்டகாம்அவன் ஸங்கியிலே கூசாமல் சென்று நிற்கும்படியென்! என்கிறலஜ்ஜையும், இத்தனைகாலமும் நாம் செய்து நிரிந்ததெல்லாம் கண்டிருக்கிறவன், இப்போது கம்மை வந்திப்படி யபேக்ஷிப்பதே யென்று தண்டிக்கில் செய்வதென்! என்னும் பயமுமின்றிக்கே, அவன்முன்னேசென்றுகின்று என்னையங்கீகரிக்கவேணும் என்றபேக்ஷிக்கு மளவில் எத்தனை யபராதமுண்டு; அப்படியேயிருப்பதொன்றிறே பகவதகா யார்ஹனையவைத்து அகாதிகாலமவனுடன் பற்றின்றிக்கே அக்யபரனாய் ப்போந்தவிவன், ஸ்வபூர்வவ்ருத்தாநுஸந்தாநத்தால் வரும் லஜ்ஜையும் ஸ்வதந்த்ரனவன் தண்டிக்கில் செய்வதென் என்னும் பயமுமின்றிக்கே, தத்ஸந்நிதியிலே சென்று கின்று தன்னையங்கீகரிக்கவேணுமென்று பண் ணுகிற சரணவரணமென்கை. ஆக, இவ்வளவும் ஸ்வதஸ்வீகாராநுபா யத்வமும் பாகதஸ்வீகாரோபாயத்வமும் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டது.

ஆ.—கசஅ. மேல் அவனிவனஸ்வீகரிக்கும் ப்ரகாரமிரண்டு, அதிலொன்று ப்ரபலமென்கிறார், (க்ருபையாலே) இத்யாதியால், "ஜீவேரக்ஷாலக்ஷணே விஷ்ணோ: க்ருபா காப்யுபஜாயதே" "ஜீவே துக்காகுலே விஷ்ணோ: க்ருபா கரப்புபஜாயதே" என்று தனக்கு ப்ரகாரதயா சேஷபூதனான விவன் ஸம்ஸாரசக்ரத்திலே சுழன்று துக்கிக்கிறபடியைத் திருவுள்ளம்பற்றி, நம்மையநுபவித்துஜ்ஜீவிக்கவிட்டுப்பிறந்த விவரிப்படி துக்கிப்பதே என்னும் க்ருபாபரதந்த்ரனும், இவனைக் கடாக்ஷித்தங்கீகரிக்குமதிற்காட்டில், இத்தலையில் ஸுகானுக்கங்களொன்றும் பாராதே ஸ்வேச்சாகரித்தமாகிற நிரங்குசஸ்வாதந்த்ர்யபரதந்த்ரனும், பட்டத்துக்குரியவானை யுகந்தானொருவனைத் தலையிலே வைத்துக்கொள்ளுமாப்போலே, செருக்காலே தானே மேல்விழுந்தங்கீகரிக்குமதே ப்ரபலமென்கிறார், க்ருபாபாரதந்த்ர்யம்போல் மற்றொன்றும் தகைவுபடாமல் அடிக்கடர்சககிரபேக்ஷமாய், குணந்தமடியாக தோற்றவேண்டாமல் கடாக்ஷப்ரேரகமாமனவன்றிக்கே, தான் மேல்விழுந்தங்கீகரிக்குமதான ஸ்வாதந்த்ர்யபாரதந்த்ர்யமேயிறே ப்ரபலம். சிறையிட்டவனே சிறைவெட்டி விடுமாப்போலே ஸம்ஸரிப்பித்த ஸ்வாதந்த்ர்யத்தானே இவனை முக்தனக்குகை ததுசிதமென்றருளிச்செய்வர். க்ருபாபரதந்த்ரனுகையாவது - ஸ்வேச்சாநுரூபக்ருபாவிகாஸவிசிஷ்டனுகை; ஸ்வாதந்த்ர்யபரதந்த்ரனுகையாவது - ஆகாராந்தராபக்ஷஸ்வாதந்த்ர்யவிகாஸவிசிஷ்டனுகை, அல்லது ஸ்வதந்த்ரஸ்வரூபம் ஸ்வபரதந்த்ரமான குணபரதந்த்ரமாகாதிறே.

கசஈ. இந்த ஸ்வாதந்த்ர்யங்கீகாரமாகிற துர்லபமான விவ்வர்த்தத்தை "தஸ்யைஷ ஆத்மா விவ்ருணுதே தநும் ஸ்வாம்" "தஸ்யைஷ ஆத்மா விவ்ரு

கசஅ. க்ருபையாலே வரும் பாரதந்த்ர்யத்திற் காட்டில்
ஸ்வாதந்த்ர்யத்தாலே வரும் பாரதந்த்ர்யம் ப்ரபலம்.

கசஈ. இவ்வர்த்தத்தை வேதபுருஷனபேக்ஷித்தான்.

ஜீ.—கசஅ. இனி, இவன் ஸ்வீகாரம் கண்டிரங்கி அவனிவனுக்கு பரதந்த்ரனுவதிலும், தன் ஸ்வாதந்த்ர்யத்தால் வந்து பரதந்த்ரனுவதே ப்ரபலமென்கிறார், (க்ருபையாலே) என்றுதுடங்கி. அதாவது-ஆர்தராய் அகஞ்ய சரணராய் தன் திருவடிகளிலேவந்து சரணம்புகுந்த வவர்களளவில் தனக்குண்டான க்ருபையாலே அவர்கள் சொன்னதே செய்யும்படி பரதந்த்ரனுகையும், பட்டத்துக்குரிய வரனை மரசும்போலே தன் நிரங்குசஸ்வாதந்த்ர்யத்தாலே நிர்ஹேதுகமாகச் சிலரை யங்கீகரித்துத் தன்னை யவர்களிட்டது வழக்காக்கி வைக்கையும் இரண்டுமீச்வரனுக்குள்ளதொன்று; இதில் மூற்பட்டது ஸுரோ தசைகளிலே ஸ்வாதந்த்ர்யநிருத்தமாய் விபலிக்கவுங்கூடும்; பிற்பட்டது அப்ரதிஹதமாகையாலே ஒருக்காலும் கண்ணழிவில்லை. ஆகையாலே, அதிஜுங்காட்டிலிது ப்ரபலமென்கை.

கசஈ. இவ்வர்த்தத்தான் வேதாபிமதமென்கிறார் மேல், (இவ்வர்த்தத்தை) என்றுதுடங்கி. (இவ்வர்த்தம்) என்கிறது-கீழ் ப்ரபலமாகச்சொல்லப்பட்ட பரகதஸ்வீகாரத்தை; (வேதபுருஷனித்தை யபேக்ஷித்தான்) என்றது "நாயமாத்மா ப்ரவசநேந லப்ய: ந மேதயா ந பஹுநா ஶ்ருதேந யமேவைஷ வ்ருணுதே தேந லப்ய: தஸ்யைஷ ஆத்மா விவ்ருணுதே தநும் ஸ்வாம்" "காயமாத்மா ப்ரவசநேந லப்ய: க மேதயா க பஹுநா ச்ருதேந யமேவைஷ வ்ருணுதே தேந லப்ய: தஸ்

ஆ.—ணுதே தநாம் ஸ்வாம்” என்று பரமபுருஷார்த்தத்தின் சிர்மையறியும் வேதபுருஷன், அலப்பயலாபமாகையாலே யபேக்ஷித்தான்.

கநு0. அவனபேக்ஷித்ததொழிய மற்றொருவர்க்கும் இதுண்டாகப் பெற்றதில்லையே யென்ன, இந்த அபேக்ஷாநிரபேக்ஷமாக திர்யக்ஜங்மமான திருவடிக்கும், கீழ்மகனை ஸ்ரீகுஹப்பெருமாளுக்கும், ஸ்வாதந்த்ர்யங்கி காரமானவிது நிணவற வுண்டாய்த்தென்கிறார்.

கநுக. இப்படி ஸ்வதந்த்ரனுய் இவர்களை யங்கிகரிக்கிறவிடத்தும், ஸ்வஸங்கல்பாநுகுணமாக இளயபெருமாளையும் பிராட்டியையும் முன்னிட்டாப்போலே, மற்றும் புருஷகாரத்தை முன்னிட்டங்கிகரித்தவிடம் கண்ட துண்டோ வென்ன காட்டுகிறார் மேல், (இவன் முன்னிடும்) இத்யாதியால். ஆச்ரயணேகுகனை விசேதகன், ஸ்வரபாதபயகிவருத்த்யர்த்தமாக முன்னிடும் புருஷகாரபூதரை, ஆச்ரயணீயனை வுபாயபூதனும் முன்னிட்டே கைக்கொள்ளுமென்னு மிகத புருஷகாரவைபவம், “அபயம் ஸர்வபூதேப்ய ஏதத்வ்ரதம் மம” “அபயம் ஸர்வபூதேப்யோ ததாமயேதத்வ்ரதம் மம” என்று ஸ்ரீவிபீஷணழ்வானுக்கபயப்ரதாகம் பண்ணுகிறவிடத்திலும், “ஸர்வலோகேச்வராய ராகவாய மஹாத்மநே । நிவேதயத மாம் க்ஷிப்ரம் விபீஷணமுபஸ்திதம்

கநு0. அபேக்ஷாநிரபேக்ஷமாக திருவடிக்கும் ஸ்ரீ குஹப் பெருமாளுக்கும் இதுண்டாய்த்து.

கநுக. இவன் முன்னிடுமவர்களை யவன் முன்னிடுமென்னு

ஜீ.—யைஷ ஆத்மா விவருணுதே தநாம் ஸ்வாம்” என்று கடவல்லியிலும் முண்டோபநிஷத்திலும் சொல்லுகையாலே ஆதரித்தானென்கை, அலக்ருத் கிர்தகமபேக்ஷாகார்யமிறே.

கநு0. இத்தலையிலபேக்ஷையின்றிக்கே யிருக்க, இவ்விஷயிகாரம் ஸித்தித்துக்கப் பெற்றவர்களுண்டோவென்ன வருளிச்செய்கிறார், (அபேக்ஷாநிரபேக்ஷமாக) என்றுதுடங்கி, அதாவது - தத்தாமப்பக்கலபேக்ஷையின்றிக்கே யிருக்கச்செய்தே, பம்பாதீரத்திலும் கங்காகூலத்திலும் பெருமாள் தாமே சென்றங்கிகரிக்கப்பெற்ற திருவடிக்கும் ஸ்ரீகுஹப்பெருமாளுக்கும், இந்த பரகதஸ்வீகாரமுண்டாய்த்தென்கை.

கநுக. இப்படி ஸ்வதந்த்ரனுய் இவர்களை யங்கிகரிக்கிற விடத்திலும், “தமப்ருவாஸ ஸௌமித்ரே ஸுக்ரீவஸசிவம் கபிம்” “தமப்ப்ரவாஸ ஸௌமித்ரே ஸுக்ரீவஸசிவம் கபிம்” “மாழை மான் மடகோக்கி யுன் தோழியும்பியெம்பி” என்று இளயபெருமாளையும் பிராட்டியையும் முன்னிட்டாப்போலே, மற்றும் புருஷகாரத்தை முன்னிட்டங்கிகரித்தவிடம் காணலாமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார், (இவன்) என்றுதுடங்கி. அதாவது - இச்சேதகன் தான் ஆச்ரயிக்கிறபோது புருஷகாரமாக முன்னிடுமவர்களை, அவனுமங்கிகரிக்கும்போதும் முன்னிடுமென்னுமிடம், திருவடியையும் ஸ்ரீ குஹப்பெருமாளையும் அங்கிகரித்த ஸ்தலங்கள் மாத்ரமன்றிக்கே, ஸ்ரீ விபீஷணழ்வாளை யங்கிகரித்த ஸ்தலத்திலும் காணலாமென்கை. எங்ஙனே யென்னில்; “ஸோஉஹம் பரயுத்த நேந தாஸவச்சாவமாநிதः । த்யக்த்வா புத்ராம்ஸ்ச தாராம்ஸ்ச ராகவம் சரணம் கதः” “ஸோஉஹம் பரயுத்த ஸ்தேந தாஸவச்சாவமாகிதः । த்யக்த்வா புத்ராம்ஸ்ச தாராம்ஸ்ச ராகவம் சரணம் கதः” என்று சரணம்புகுந்து, “ஸர்வலோகேச்வராய ராகவாய மஹாத்மநே । நிவேதயத மாம் க்ஷிப்ரம் விபீஷணமுபஸ்திதம்” “ஸர்வலோகசரண்யாய ராகவாய மஹாத்மநே । நிவேதயத மாம் க்ஷிப்ரம் விபீஷணமுபஸ்திதம்” என்று நின்ற

ஆ.—ஈ” “ஸர்வலோகசரண்யாய ராகவாய மஹாத்மநே। நிவேதயத மாம் க்ஷிப்ரம் விபீஷணமுபஸ்தி²தம்” என்று ஸ்ரீவிபீஷணப்பெருமாள் முன்னிட்ட மஹாராஜப்ரபந்தங்களை, “ஆநயைநம் ஹரிச்ரேஷ்ட² தத்தமஸ்யாத²யம் மம। விபீஷணோ வா ஸுக்³ரீவ யதி³ வா ராவணஸ்ஸ்வயம்” “ஆநயைநம்ஹரிச்ரேஷ்ட்ட தத்தமஸ்யாபயம் மம। விபீஷணோ வா ஸுக்ரீவ யதி வா ராவணஸ்ஸ்வயம்” என்று பெருமாளும் முன்னிட்டு அவனை யங்கீகரிக்கையாலே ஸுஸ்பஷ்டமாகக் காணலாமென்கிறார். ப்ரதாரரை முன்னிடவே அப்ரதாரருமந்தர்கதரிறே.

கடூ. ஆச்சர்யக்கிற சேதனமையாதோ இருவரும் முன்னிடவேண்டுகிறதென்னென்ன, ஆச்சர்யனுக்முகனும் ஆச்சர்யனீயனும் புருஷகாரபூதரை முன்னிடுகிறது, அகாதகாலமுக்கியம் அகாதகாலோபேக்ஷையாகிற தந்தாங்குற்றங்களைத் தந்தாமுக்கீடாக சமிப்பிக்கைக்காக, இக்காள்வரை புருஷகாரியாமையாலுபேக்ஷித்தோமத்தனை யென்று ஈச்வரனும் தன் குற்றம் சமிப்பிக்க முன்னிடும்.

மிடம் அபயப்ரதாநத்திலும் காணலாம்.

கடூ. இருவர்முன்னிடுகிறதும் தந்தாம் குற்றங்களை சமிப்பிக்கைக்காக.

ஜீ.—ஸ்ரீவிபீஷணழ்வானை அபயப்ரதாநபூர்வகமாகவங்கீகரிக்கிறவிடத்தில், “ஆநயைநம ஹரிச்ரேஷ்ட² தத்தமஸ்யாத²யம் மம। விபீஷணோ வா ஸுக்³ரீவ யதி³ வா ராவணஸ்ஸ்வயம்” “ஆநயைநம்ஹரிச்ரேஷ்ட்ட தத்தமஸ்யாபயம் மம। விபீஷணோ வா ஸுக்ரீவ யதி வா ராவணஸ்ஸ்வயம்” என்று முதலிகளுக்கெல்லாம் மூலபூதரான மஹாராஜரை முன்னிட்டிறே யங்கீகரித்தது. திருவடியையும் ஸ்ரீவிபீஷணழ்வானையு மங்கீகரிக்கிற விடத்தில் பிராட்டி ஸங்கோசமையாலே யவனை முன்னிட்டமை தோற்றிற்றில்லையேயாகிலும், பிராட்டி லங்கைக்கெழுந்தருளும்போது மஹாராஜரும் திருவடியும் நிற்கிறவிடத்திலே திருவாபரணங்களையும் பொகட்டு கடாக்ஷித்து வைத்துப் போகையாலும், லங்கையிலே யெழுந்தருளினபின்பு ஸ்ரீ விபீஷணழ்வானைப் பெருமாள் திருவடிகளிலே வரும்படி கடாக்ஷித்தருளுகையாலும், பெருமாளிருவரையு மங்கீகரிக்கிறவிடத்தில் பிராட்டியையும் முன்னிட்டே யங்கீகரித்தாரென்று கொள்ளவேணும். பரதந்த்ரையான வவளுக்கித்தலையில் நினைவொழியத் தனித்தொரு ப்ரவருத்திகூடாதிறே. ஆகையாலேயிறே பரதஸ்வீகாரம் சொல்லுகிறவிடத்திலே ஸ்ரீவிபீஷணழ்வானை யங்கீகரித்ததையு மிவர் ஸஹ படித்தது.

கடூ. இவன் திருபாதிகசேஷபூதனை அவன் திருபாதிகசேஷியாயிருக்கையாலே, அவ்பவதாநேக யாச்ரயிக்கவு மங்கீகரிக்கவும் அமைந்திருக்க, இப்படி யிருவரும் புருஷகாரத்தை முன்னிடுகிறதெதுக்காக வென்ன வருளிச்செய்கிறார், (இருவர்) என்றுதுடங்கி, சேதனனுக்குக் குற்றமாவது- அகாதகாலமவனபக்கல் விமுகனை அக்யவிஷயப்ரவணனுய் ததாஜ்ஞாதிலங்கநமே பண்ணி கூடியூரித்து வைத்த வபராதம்; ஈச்வரனுக்குக் குற்றமாவது - அவர்ஜீயமான ஸம்பந்தமுண்டாயிருக்க அபராதத்தையே கணக்கிட்டு அகாதகாலமிவனை யகல வடித்திருத்தவிது, இவன்றன் குற்றத்தைசமிப்பிக்கையாவது-இத்தைப்பார்த்து ஈச்வரன் சீறுதபடி பண்ணுகை; அவன்றன் குற்றத்தை சமிப்பிக்கையாவது - இத்தை கணித்து சேதகன் வெருவாதபடி பண்ணுகை.

ஆ.—கடிக்க. அவ்வளவே யல்ல ரக்ஷியமாயும் ரக்ஷித்தும்போருகிற சேதகேச்வரஸ்வரூபலக்ஷித்தியும், ரக்ஷிப்பிக்குமித்த புருஷகாரத்தாலே. ரக்ஷ்யரக்ஷகஸம்பந்தம் நித்யமாகிலும், ரக்ஷணப்ரேரகை யிவளிறே.

கடிச. ஆகிலவன் ஸ்வதந்த்ர ரக்ஷணத்துக்கும் இவன் சேதகரக்ஷ யத்வரூபபாரதந்த்ர்யத்துக்கும் கொத்தையாகாதோவென்ன, உபயர்க் கும் ஸோபாதிகபுருஷகாரபாரதந்த்ர்யமுண்டாகையாலே கொத்தையா காதென்கிறார். (ஔபாதிகம்) இத்யாதியால். ப்ரணயித்வவிபக்தமாக வருகையாலே ஔபாதிகமுமாய், ப்ரணயிப்ரணயிஸம்பந்தமபங்குரமா கையாலே நித்யமுமான ப்ரணயித்வபாரதந்த்ர்யமும், சதீயத்வவிபக்தமாய் வருகையாலே ஔபாதிகமுமாய், தத்சதீயஸம்பந்தமபங்குரமா கையாலே நித்யமுமான சதீயபாரதந்த்ர்யமும், நிரங்குசஸ்வதந்த்ரன் சேதபாரதந்த்ரனென்கிற விருவர்க்கும் ஸ்வஸ்வரூபாநுகுணமாகவுண்டிறே. ஏவம்விதபரதந்த்ர்ய மிருவர்க்குமுண்டாகையால் இருவர்களுடைய புரு ஷகாரஸாபேக்ஷரக்ஷகத்வரக்ஷ்யத்வங்கள், நிருபாதிகஸம்பந்தலக்ஷித்த ஸ்வாதந்த்ர்யபாரதந்த்ர்யங்களுக்கும் கொத்தையாகாதென்றபடி. ஆக, ஈச் வரனுக்கு நிருபாதிகமுமாய் நித்யமுமான ஸ்வதஸ்லக்ஷித்தவேஷம் ஸ்வா தந்த்ர்யம்; ஔபாதிகமுமாய் நித்யமுமான வேஷம் ப்ரணயித்வபாரதந்த்ர் யம்; சேதனனுக்கு நிருபாதிகமுமாய் நித்யமுமானவேஷம் பகவத்பாரதந்த்ர் யம்; ஔபாதிகமுமாய் நித்யமுமான வேஷம் சதீயபாரதந்த்ர்யம்; ப்ரணயி த்வசதீயபாரதந்த்ர்யங்களுக்கு ப்ரதமவிஷயம் பிராட்டி சரமவிஷயம் சதீயர்.

கடிக. ஸ்வரூபலக்ஷித்தியுமத்தாலே.

கடிச. ஔபாதிகமுமாய் நித்யமுமான பாரதந்த்ர்யம் இருவர்க்குமுண்டிறே.

ஜீ.—கடிக. இவ்வளவேயன்றுஇன்னமீதுக்கொரு ப்ரயோஜநமுண்டென் கிறார், (ஸ்வரூப) இத்யாதியாலே. ஸ்வரூபமாவது-இவனுக்கு சதீயபார தந்த்ர்யம்; அவனுக்கு ஆச்ரிதபாரதந்த்ர்யம். ''தேவும்தன்னீணையும்'' என்று ஆச்ரிதபாரதந்த்ர்யத்தையிறே யவனுக்குத்தானன தன்மையாக ஆழ்வா ரருளிச்செய்தது. இவையிரண்டு மிருவர்க்கும் லித்தித்பது புருஷகார புரஸ்காரத்தாலே யென்கை.

கடிச. கீழே (ஸ்வரூபம்) என்று சொன்னத்தையுபபாதிக்கிறார், (ஔப பாதிகமுமாய்) என்றுதுடங்கி. அதாவது - சேதநனுக்கிவ்விஷயத்தில் பார தந்த்ர்யம் சதீயத்வப்ரயுக்தமாகையாலே ஔபாதிகமுமாய், அவ்வுபாதி தான் நித்யமாகையாலே நிருபாதிகபகவத்பாரதந்த்ர்யத்தோபாதி நித்ய முமாயிருக்கும்; ஈச்வரனுக்கிவ்விஷயத்தில் பாரதந்த்ர்யம் ஆச்ரிதத்வப்ரயு க்தமாகையாலே ஔபாதிகமுமாய், அவ்வுபாதி நித்யமாகையாலே அது தானும் நித்யமாயிருக்குமென்கை. (இருவர்க்குமுண்டு) என்னுதே, (உண்டி றே) என்றது - இவர்த்தத்தில் ப்ரமாணப்ரலித்தியைத் தோற்றுவிக் கைக்காக.

ஆ.—கடுங. ஈத்ருசபுருஷகார முபயருடையவுமாகத்துகபாரதந்த்ர்யத்தைக் குலைத்து, உபயஸ்வபாவத்தை கிலேப்பிக்குமென்கிறார் மேல் ; புருஷகரிப்பிக்கக் குலைகையாலே யநித்யமாய், தான்பண்ணின கர்மந்தானே யநுபவிக்கிறன் நாம் செய்வதென்னென்று கர்மத்தின்தலையிலேஸ்வாதந்த்ர்யத்தை வைத்து தன்னைக்கொண்டு கழுவுகையாகிற வீச்வரனுடைய கர்மபாரதந்த்ர்யமும், ஸ்வகியந்தாவான தேவரையொழிய கர்மத்துக்கொரு மூச்சுண்டோ, கண்ணழியாதே கைக்கொண்டருளினென்று புருஷகரித்து திருத்துமித்த புருஷகாரத்தாலே குலையும். புருஷகாரபூர்வகலித்தோபாய விநாச்யமாகையாலே யநித்யமாய் நெடுங்காலமேபிடித்து கர்மமிட்டவழக்காய் ஸம்ஸரிக்கையாகிற சேதநனுடைய கர்மபாரதந்த்ர்யமும், பகவத்பாரதந்த்ரனை விவன் கர்மபாரதந்த்ரனுய் காலங்கழிப்பதேயென்று நினைத்து திருத்தும் புருஷகாரத்தாலே குலையும். இது கீழ்சொல்லப்பட்டதேயாகிலும் நித்யப்ரதியோகியான விதின் அநித்யத்வமிங்கு விசேஷித்துச் சொல்லுகையால் பௌநருக்த்யதோஷமில்லை.

கடுசு. இப்புருஷகாரத்தால் பலித்த ஸாத்ய்விசேஷத்தை யருளிச்செய்கிறார் மேல் (ஸஸாக்ஷிகம்) இத்யாதியால். ஏவம்விதபுருஷகாரமாகிற உபயாநுமதஸாக்ஷியோடே கூடியிருக்கையாலே, சேதநேச்வர்களுடைய ஸ்வதஸ்ஸித்தரக்ஷ்யரக்ஷகஸம்பந்தத்தை, ரக்ஷக

கடுடு. அநித்யமான விருவர் பாரதந்த்ர்யமும் குலைவதும் அத்தாலே

கடுசு. ஸஸாக்ஷிகமாகையாலே இப்பந்தத்தை யிருவராலு மில்லைசெய்யப்போகாது.

ஜீ.—கடுடு. இவ்வளவன்று, இன்னமிதுக்கொரு ப்ரயோஜநமுண்டென்கிறார், (அநித்யமான) என்றுதுடங்கி. அநித்யமான பாரதந்த்ர்யமாவது கர்மபாரதந்த்ர்யம். அதில் சேதநனுக்கு கர்மபாரதந்த்ர்யமாவது - அவச்யமநுபோக்தவ்யங்களான சுபாசுபகர்மங்களின் வசத்திலே யிழுப்புண்மி ஸம்ஸரிக்கை ; ஈச்வரனுக்கு கர்மபாரதந்த்ர்யமாவது - தான்செய்த கர்மம் தானநுபவிக்கிறனுகில் நாம் செய்வதென்னென்று இவன் செய்த கர்மத்தையே ப்தாநமாக்கி, அதுக்கீடாகவே நிர்வஹித்துக்கொண்டு போருகை. இது நடப்பது "सर्वधर्मान्परित्यज्य मामेकं शरणं व्रज" "ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி" என்னுமளவுமாகையாலே, இத்தை யநித்யமென்கிறது. இவை புருஷகாரபுரஸ்காரத்தாலே குலைகையாவது - இவன் முன்னிமிமளவில் அத்தலையைத் நிருத்தியும், அவன் முன்னிமிமளவில் இத்தலையைத் நிருத்தியும், இரண்டிதலையும் ரக்ஷ்யரக்ஷகபாவே சேரும்படி பண்ணுகையாலே இவை தன்னடையே நிவ்ருத்தமாகை.

கடுசு. அநாதிகாலம் ஸ்வதந்த்ரனுய் யாதாநும்பற்றி மீங்கித் திரிந்த விவன் இன்றிமே ஆபிமுக்யம்பண்ணிற்று, ப்ரக்ருதியோடே யிருக்கையாலே தூர்வாஸரை மேலிட்டு, ஆச்ரயணங்கிகாரங்களாலே உத்பூதமான விந்த ரக்ஷ்யரக்ஷகபந்தத்தை யில்லைசெய்து பழையபடியே போகப் பார்க்குதல், நிரங்குசஸ்வதந்த்ரனுய் கர்மாநுகுணமாக விவனை லீலையிலே யநாதிகாலம்விரியோகம் கொண்டுபோக்த வீச்வரன்தான் இப்பந்தத்தை யில்லைசெய்து முன்புபோலே யிவனை கர்மாநுகுணமாக நிர்வஹிக்கப் பார்க்குதல் செய்யிலோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார், (ஸஸாக்ஷிகம்) என்றுதுடங்கி. அதாவது - இந்த ரக்ஷ்யரக்ஷகஸம்பந்தம் இரண்டிதலை

ஆ.—னை வனுலும் ரக்ஷ்யமான விவனுலும், ரக்ஷியாமல் அதுக்கிலக்கா காமல் இல்லே செய்யவொண்ணுது.

கடுஎ. இவ்வர்த்தத்துக்கு ப்ரமாணம் காட்டுகிறூர், (என்னெகெழ் க்கிலும்) இத்யாதியால். கப்பின்னேப்பிராட்டி புருஷகாரமாக நித்யஸூரி கள் கூடவே யென்னே யங்கீகரித்தபின்பு, ஸ்வசக்தியான தானும் கைவிட மாட்டானென்னும் பிராட்டிபக்கலுண்டான பரிவு அவள் பரிக்ரஹமான வென்னளவும் வந்ததென்றிறே இந்த கிவ்யஸூக்திகள் சொல்லுகிறன. முற்பட்டஸூக்தியில் ஸம்பந்தத்தின் அசைதில்யமும், பிற்பட்டதில் அதின் புருஷகாரபூர்வகத்வமும் தோற்றுகிறது.

கடுஅ. அதை யில்லேசெய்யவொண்ணுமைக்கடியான வுபயருடைய ஸாக்ஷிபாரதந்த்ர்ய விசேஷத்துக்கு ப்ரமாணத்தை ஸ்மரிப்பிக்கிறூர், (கர்மணி) இத்யாதியால். ''ச்ரீ:'' ''ஸ்ரீமந்'' என்கிற ஆதிமபதத் தில் ''ச்ரீ:தே'' ''ஸ்ரீயதே'' என்கிற கர்மணிவ்யுத்பத்தியிலே, சேதனன் மிதுநசேஷத்வமாகிற ஸ்வரூபத்தாலும், ஈச்வரன் ப்ரணயித்வபாரதந்த்ர் யமாகிற குணத்தாலும், ஸ்வஸ்வானுகுணமாக வருகிறவனுடைய ஸேவா கர்தாக்களல்லாதாரில்லமையாகிற கர்த்ருஸங்கோசராஹித்யத்தை, இவ் விடத்தே வுபயருடைய புருஷகாரபாரதந்த்ர்யநிர்ணயார்த்தமாக நிஜீன ப்பதென்கிறூர். ஆக ஸ்வோக்மேஷித்பத்தத்தை உபயரும் நிதிலீகரிக்க

கடுஎ. ''என்னேநெகெழ்க்கிலும்'' ''கோலமலர்ப்பாவைக்கன் பாகிய.''

கடுஅ. கர்மணி வ்யுத்பத்தியில் ஸ்வரூபகுணங்களால் வருகிற

ஜீ.—யும் அறிக்கதாக வக்கதன்றிக்கே, புருஷகாரரூபஸாக்ஷிஸஹிதமாக வக்கதாகையாலே, இத்தை யிருவராலு மழியமாறப் போகதென்கை.

கடுஎ. இதுக்கு ப்ரமாணம் காட்டுகிறூர்மேல், (''என்னே'') என் றுதுடங்கி. கப்பின்னேப்பிராட்டி புருஷகாரமாக நித்யஸூரிகள் கூடவே யென்னே யங்கீகரித்தபின்பு ஸ்வசக்தியானதானும் கைவிடமாட்டா னென்கையாலே, ''என்னேநெகெழ்க்கிலும்'' என்கிற பாட்டு அவனுலேயிப் பக்கத்தத்தை யில்லேசெய்யப் போகாமைக்குப்ரமாணம். பெரிய பிராட்டியார் க்கு ஸ்நேஹியாகையாலே அவள் பரிக்ரஹமான வென்பக்கலிலே யதிஸ் நேஹியாய், அரியன செய்துவக்தென்னேடே கலக்த வண்ணப் பெற்று வைத்து இனி கழுவ விடவேனே வென்கையாலே ''கோலமலர்ப்பாவைக்கு'' என்கிறபாட்டு புருஷகாரம் முன்னுவக்த விப்பக்கத்தை சேதகனுலு மில்லேசெய்யப்போகதென்னுமதுக்கு ப்ரமாணம்.

கடுஅ. (ஸாக்ஷிகமான விப்பக்கத்தை...இல்லேசெய்யப்போக து)என்றது-ஸாக்ஷியான புருஷகாரவிஷயத்திலிருவர்க்குமுண்டான நித்ய பாரதந்த்ர்யத்தைப் பற்றவாகையாலே. இருவர்க்கு மிவ்விஷயத்திலுண் டான நித்யபாரதந்த்ர்யத்தில் ப்ரமாணம் காட்டுகிறூர் மேல், (கர்மணி) என்றுதுடங்கி. (கர்மணிவ்யுத்பத்தி)யாவது ''ச்ரீ: - ஸேவ்யா:'' ''ஸ்ரீய - ஸேவாயாம்'' என்கிற தாதுவில் ''ச்ரீ:தே'' ''ஸ்ரீயதே'' என்கிற வ்யுத்பத்தி; இதுக்கர்த்தம் ஸேவிக்கப்படாகின்றுளென்றிறே ; இவ்வ்யுத்பத்தியில் (ஸ்வரூபகுணங்களால் வருகிற கர்த்ருஸங்கோசராஹித்ய) மாவது - சேஷத்வமாகிற ஸ்வரூபத்தாலும் ப்ரணயித்வமாகிற குணத்தாலும் வருகிற சேதகபரமசேதநர்களாகிற ஸேவாகர்தாக்களுக்கு ஸங்கோசமில்லாமை; அதாவது இரண்டதிலுக்குமிவள் விஷயத்திலுண்டான ஸேவை யவிச்ச

ஆ.—வொண்ணதபடி உபயபஹஂமக்தவ்யஸம்பக்தம் இப்புருஷகாரத்து க்குண்டென்றபடி.

கடுக. ப்ரபத்த்யதிகாரிகளாமவர்களுக்கு இப்புருஷகாரம் அதிகாரி லித்த்த்யர்த்தமாக வவச்யம் வேணுமென்கிறார் மேல்; அஜ்ஞாகதிப்ர பத்த்யதிகாரித்ரயத்துக்கும், அபாரதபயிவர்தகமான புருஷகாரம், ஸ்வா திகாரார்வயிய தபூர்வபாவித்வேநாவர்ஜநீயமாயிருக்கும். பக்திநிஷ்ட்ட ருக்குப்போல தோஷம் ப்ராயச்சித்தவிசாரச்யமன்றியே புருஷகாரவிசா ரச்யமாகையாலும், இத்தையொழிய லித்த்தோபாயவிசேஷம் பலியாமை யாலும், ப்ரபத்த்யதிகாரிகளானெல்லார்க்கும், புருஷகாரத்தையொழிய ஸ்வாதிகாரார்வயலித்த்தி யில்லை. (அதிகாரித்ரயம்) என்கிற ஸாமாக் யோக்தியைக்கொண்டு ஜச்வர்யதைவல்யபகவச்சாரணர்த்திகளைக் கொள் ளுகை பப்ரஸ்துதமாகையாலும், அவர்கள் ஸ்வஸ்வரூபதகங்களில் அவ்வ

கர்த்ருவஙங்கோசராஹித்யத்தை நிரூபிப்பது.

கடுக. அதிகாரித்ரயத்துக்கும் புருஷகாரமவர்ஜநீயம்

ஜீ.—சிங்கமாய்ச் செல்லுகை; இத்தை(நிரூபிப்பது)என்றது-இப்படியிவ்விஷ யத்திலிரண்டு தலைக்கு முண்டான பாரதந்த்ர்யத்தை ஸ்மரிப்பதென்றபடி.

கடுக. இப்படி யிருக்கையால் இப்புருஷகாரம் ப்ரபத்த்யதிகாரிக ளெல்லார்க்கு மவச்யாபேக்ஷிதமென்கிறார்மேல், (அதிகாரி) இத்யாதியா லே. (அதிகாரித்ரய)மாவது - அஜ்ஞர், ஜ்ஞாநாதிகர், பக்திவிசார் என் கிற மூன்றதிகாரிகளும்; இவர்களுக்கு (புருஷகாரமவர்ஜநீயம்) என்றது- குற்றத்தைசமிப்பிக்கை முதலானவற்றுக்கு புருஷகாராக்வயம் வேண்டு கையாலே ஸ்வதாகைவிடவொண்ணுதென்கை.—அதவாஇப்புருஷகாரத் தான் அகங்யப்பாயஜநாய் ப்ரபத்திபண்ணுமவர்களுக்கேயோ, ப்ர யோஜநாக்தரபராய்ப் பண்ணுமவர்க்கும் வேணுமோவென்ன வருளிச் செய்கிறார்,(அதிகாரி)இத்யாதியாலே. (அதிகாரித்ரயம்) என்கிறது ஜச்வ ர்யகைவல்யபகவச்சாரணர்த்திகளை; இவர்கள் மூவர்க்கும் (புருஷகாரமவர் ஜநீயம்) என்றது - ஸ்வஸ்வரூபிலவஸ்திதஸித்த்திக்கு ஈச்வரதீன யுபாயமாக ஸ்வீகரிக்குமளவில் இவர்களபாரதந்த்ர்யப் பொறுத்து அவனங்கீகரிக்கும் படி பண்ணுகைக்கு புருஷகாரம் அவச்யாபேக்ஷிதமென்கை. பூர்வவாக்ய த்தில் புருஷகாரபூர்வகமானவுபாயவரணம் ப்ரயோஜநாந்தரபரர்க்கும் பொ துவாகையாலே யிறே, உத்தரவாக்யத்தாலே யகர்யப்ரயோஜநத்வத்தை ப்ரகாசிப்பிக்க வேண்டுகிறது; பூர்வவாக்யத்தில் ப்ரதிபாதிதமான ஸாதக விசேஷம் பலதுஷ்டயஸாதாரணமாயிறே யிருப்பது; அதிலிவ்வதிகாரிக்கு அபிலஷிதமான பலவிசேஷமின்னதென்னுமிடத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கிறது இவ்வாக்யமென்று பரந்தபடியிலும்: கீழ்ச்சொன்ன ஸாதகம் பலசதுஷ் டயஸாதாரணமாயிருக்கையாலே, இவனுக்கபேக்ஷிதமான பலவிசே ஷத்தைச் சொல்லுகிறதென்று ச்ரியபதிப்படியிலும்; உத்தரவாக்யத்தா லே ப்ராப்யம் சொல்லுகிறது, ப்ராப்யார்தத்துக்கன்றென்கை இத்யா தியாலே முமுக்ஷுப்படியிலு மிவர்தாமே யருளிச்செய்தாரிறே; ''திரு மாலைக் கைதொழுவர்'' ''அடியாரைச் சேர்தல் தீர்க்கும்திருமாலே''என் கிறபடியே புருஷகாரம் முன்னுகப்பற்றி ப்ரயோஜநங்களைக் கொண்டக லாதே அவற்றையொழிந்து 'ஒண்டொடியாள் திருமகளு''மவனுமானசேர் த்தியி லடிமையைப் பேறென்று கிழ்ச்சொன்ன வுபாயபலத்தைக் காட்டு கிறது பிற்கூறென்றிறே, இவர் திருத்தமபியாரும் அருளிச்செயல் ரஹஸ்ய

ஆ.—யிக்குமிடத்து தத்தத்துகுணப்ராயச்சித்தமொழிய புருஷகாராச்ரயணம் வேண்டாமையாலும்,(நாலாமதிகாரிக்கு ப்ராயச்சித்தவிகாச்யம்)என்று இவர்தாம் விசேஷிக்கையாலும், ச்ரிய:பதியை யுபாஸிப்பர்களென்னுமளவுகொண்டு புருஷகாரபாவம் வாராமையாலும் சோராது. ஆக ஸ்வாதந்த்ர்யத்தால் அங்கிகரிக்குமிடத்திலும் ஏவம்விதபுருஷகாரத்தை முன்னிட்டங்கிகரிக்குமென்று கீழே ஸம்பந்தித்திருக்கிறது.

ககூ0. கீழே ஸ்ரீபராழ்வானுக்கு ஸ்வகதையான ப்ரபத்தி நீமையானுப்போலே, ஸ்வகதமான ஸ்வரூபாந்தரங்களுணங்களும் நீமையாய்விடுமென்கிறார், (தனக்குத்தான்) இத்யாதியால். இஷ்டவிநியோகார்ஹசேஷத்வமேவடிவான தனக்கு, ஸ்வரூபாநுரூபம் சேஷத்வமென்று ப்ரமிக்கிற

ககூ0. தனக்குத்தான் தேடும் நன்மை

ஜீ.—த்திலருளிச்செய்தது.—ஆக, (இவனவனை) என்றுதுடங்கி, இவ்வளவாக ஸ்வகதஸ்வீகாராநுபாயத்வமும்,பரகதஸ்வீகாரோபாயத்வமும், தத்ப்ராபல்யமும், அவனே ஸ்வீகரிக்குமளவிலும் புருஷகாரம்முன்னுகவே ஸ்வீகரிக்கும்படியையும், இருவருமிப்புருஷகாரத்தை முன்னிடுகிறதுதனக்கு ப்ரயோஜநமின்னதென்னுமிடமும்;ப்ரபத்த்யதிகாரிகளெல்லார்க்கும் புருஷகாரமவர்ஜநீயமென்னுமதுவும் சொல்லப்பட்டது. ப்ரதமப்ரகரணத்திலே புருஷகாரவைபவகதநமுகேந"(ச்ரிமத்)" "ஸ்ரீமத்"பதார்த்தத்தையும், உபாயவைபவகதநமுகேந"நாராயணசரணௌ சரணம்" "நாராயணசரணௌ சரணம்" என்கிற பதங்களிலர்த்தங்களையும் ப்ரதிபாதித்தவநந்தரம், (ப்ரபத்திக்குதேசநியமமும்)என்றுதுடங்கி, "ப்ரபத்யே" "ப்ரபத்யே"என்கிற பதத்தால் சொல்லப்பட்ட ப்ரபத்தியினுடைய தேசாதிநியமாபாவத்தையும், அதுக்கு விஷயநியமம் சொல்லுகைக்காக (குணபூர்தியுள்ளவிடமே விஷயமாகை)என்றுதுடங்கி முக்தகண்ட்டமாக மீளவும் "நாராயண" "நாராயண" பதார்த்தத்தையும், (இதில் ப்ரபத்திபண்ணுமதிகாரிகள் மூவர்) என்று உத்தமனுலே ஆக்ஷிப்தனான வதிகாரியையும், ப்ரபத்தியில் ஸாதகத்வமில்லாமையையும், ப்ரபத்த்யதிகாராபேக்ஷிதமான சக்திலஜ்ஜாயத்நிவருத்திசமதமாதிசயம் முதலானவற்றையும், ப்ரபத்த்யங்கதயா த்யாஜ்யமான உபாயாந்தரத்தினுடையதோஷபூயஸ்தையையும், தத்ப்ரதிகோடிதயாப்ரபத்தியினுடைய நைர்தோஷ்யாதிகளையும், ப்ரபத்திப்ரஸங்கத்தாலே முகபேதேந ஸ்வகதஸ்வீகாராநுபாயத்வத்தையும், பரகதஸ்வீகாரோபாயத்வத்தையும், தத்ப்ராபல்யத்தையும், அவனேஸ்வீகரிக்குமளவிலும் புருஷகாரத்தைமுன்னிட்டே ஸ்வீகரிக்குமென்னுமிடத்தையும்,உபயரும் புருஷகாரத்தை முன்னிடுமதுக்குண்டான ப்ரயோஜந விசேஷங்களையும், அதிகாரித்ரயத்துக்கும் புருஷகாரமவர்ஜநீயமென்னுமத்தையும் ப்ரதிபாதிக்கையாலே, இவ்வளவும் பூர்வகண்டார்த்தத்தை யருளிச்செய்தாராய்த்து.

ககூ0. இப்ப்ரகரணத்திலே (உபாயத்துக்கு) என்றுதுடங்கி, உபேயாதிகாரமும் சில சொல்லிற்றேயாகிலும் அது ப்ராஸங்கிகமித்தனை,இனி உபேயாதிகாரபரமான ப்ரகரணசேஷத்தாலும் உத்தரகண்டார்த்தத்தை யருளிச்செய்கிறார். அதுசெய்கிறவிடத்தில், பாஷ்யகாரர்கதியத்ரயத்தில் உத்தரகண்டார்த்தமநுஸந்தித்தருளினக்ரமத்திலே, "நம:" "நம:" "கமச்" சப்தார்த்தம்முன்னுகவருளிச்செய்கிறார்.அதில் இக்தமஸ்ஸுதான் ப்ராப்யவிரோதிகிவருத்திப்ராதிபாதகமாகையாலே, ப்ராப்யவிரோதிகளானவற்றை தர்சிப்பிப்பதாகத் திருவுள்ளம்பற்றி, ப்ரதமம் அவற்றிலே யொன்றை யருளிச்செய்கிறார், (தனக்குத்தான்)என்றுதுடங்கி, கீழே(ஸ்ரீபராழ்வானுக்கு

ஆ.—தான், சேஷியழித்து விநியோகிக்குமிடத்து நம்சேஷத்வமழிய வொண்ணுதென்று பிற்காலித்து ஆர்ஜிக்கிற ஸ்வர்ஹசேஷத்வமாகிற நன்மை, அநாதிகாலார்ஜித அக்ருத்யகரணாதிகளான தீமைகளோபாதி, சேஷியின் போகாநுபவவிநியோகத்துக்கு விலக்காயிருக்கும்.

கசுக. அதென்போலவென்ன நாயகனுக்குமழுக்கிட்ட சட்டை, போகதசையில் அவனணைக்கைக்கு விரோதியாய் கழற்றிவைக்கவேண்டினுப்போலே, சேஷியுகக்கும ஆத்மாலங்கரமான சேஷத்வம், போகாநுபவ மல்லாவிடில் விரோதியாய்க் கழற்றி வைக்கவேண்டிவருமிறே.

கசுஉ. அபிமதாபரணமும் தசாவிசேஷத்தில் அநபிமதமாமென்னுமிடத்துக்கு அநுஷ்ட்டாகப்மாணம் காட்டுகிறார் மேல்; "ஹாரோஉபி நார்பித꞉ க்ஷணே ஸ்வர்யுனர்ஜ்ஜுனா। ஆவயோரந்தரே ஜாதா꞉ பர்வதாஸ்ஸரிதோத்ருமா꞉" "ஹாரோஉபி கார்பித꞉ கண்டே ஸ்பர்சஸம்ரோதபீருணி। ஆவயோரந்தரே ஜாதா꞉ பர்வதாஸ்ஸரிதோத்ருமா꞉" என்று ஸ்பர்சவிரோதியாமென்று நாயகித்திருக்கழு

தீமையோபாதி விலக்காயிருக்கும்.

கசுக. அழகுக்கிட்டசட்டை அணைக்கைக்கு விரோதியாமாப்போலே.

கசுஉ. "ஹாரோஉபி" "ஹாரோஉபி."

ஜீ.—நன்மைதானே தீமையாய்த்து)என்று ஸ்வதந்த்ரபரத்தி சாண்யஹ்ருதயாநுஸாரியல்லாதபோதுதீமையாய்த்தலைக்கட்டும்படிசொன்னவித்தாலே, உபாயதசையில் தனக்குத்தான் தேமிம நன்மை தீமையாமென்னுமிடமருளிச்செய்தாராய், இப்ப்ரஸங்கத்திலே உபேயதசையிலும் தான் தனக்குத் தேமிம நன்மை தீமையாமென்னுமிடமருளிச்செய்கிறாரென்று கீழோடித்துக்குஸங்கதி,(தனக்கு)இத்யாதி. அதாவது-சேஷியானவன் போகதசையில் தன் வ்யாமோஹத்தாலே"ஆருயிர்ப்பட்டதெனதுயிர்ப்பட்டது" என்னும்படி தன் திறத்தில் மிகவும் தாழ்கின்ற பரிமாறுமளவில்,நாம் சேஷபூதரன்றோ நம் சேஷத்வத்தை நோக்கவேண்டாரோவென்று ஸ்வதைச்யாநுஸந்தாநத்தாலே பிறகாலித்து,தனகுத்தான் தேமிகிற சேஷத்வமாகிற நன்மை, அநாதிகாலம் "ஸ்வரந்தி"உஹம்" "ஸ்வதந்தீராஉஹம்" என்றிருந்த தீமையோபாதி அவன்போகத்துக்கு ப்ரதிபந்தகமாயிருக்குமென்கை. (தீமை) என்று அக்ருத்யகரணாதிகளைச் சொல்லவுமாம்

கசுக. சேஷியினுடைய விருப்பத்துக்குடலாய் ஆத்மாவுக்கலங்காரமாயிருக்கிற சேஷத்வம், போகவிரோதியாகிறபடி யெங்ஙனேயென்ன வருளிச்செய்கிறார், (அழகுக்கிட்ட சட்டை) என்றுதுடங்கி. அதாவது-ஸ்தீரீக்கு அழகுக்கிட்டசட்டை நாயகனுகப்புக்கு விஷயமுமாய் அவனுக்கலங்காரமாயிருந்ததேயாகிலும், போகதசையில் ஆலிங்கநவிரோதியாமாப்போலே, இதுவும் போகவிரோதியாமென்றபடி.

கசுஉ. அழகுக்குடலானது அநுபவவிரோதியாமென்னுமிடம், சேஷிவசகத்தாலே தர்சிப்பிக்கிறார்மேல், ("ஹாரோஉபி" "ஹாரோஉபி") என்றுதுடங்கி,"ஹாரோஉபி நார்பித꞉ க்ஷணே ஸ்வர்யுனர்ஜ்ஜுனா।ஆவயோரந்தரே ஜாதா꞉ பர்வதாஸ்ஸரிதோத்ருமா꞉""ஹாரோஉபிகார்பித꞉கண்டேஸ்பர்சஸம்ரோதபீருணி। ஆவயோரந்தரே ஜாதா꞉ பர்வதாஸ்ஸரிதோ த்ருமா꞉" என்று ஸம்ச்லேஷதசையில் ஸ்பர்சவிரோதியாமென்னுமச்சத்தாலே பிராட்டி திருக்கழுத்தி லொரு முத்துவடமுட்படப் பூண்பதில்லை என்றரிதேபெருமாள்; "ஹ்ருணா"

ஆ.—த்திலொரு முத்துத்தாவடமுட்படப் பூண்படதில்லே யென்னுரே பரம போகியான பெருமாள்.

௧௯௯. இப்படி போகாநுரூபமல்லாத சேஷத்வம் விரோதியாமாப் போலே, போகாநுரூபமல்லாத பாரதந்த்ர்யமும் ஸ்வதந்த்ரஸ்வாமியான பரனுடைய வநுபவத்துக்குத் தூரமான விலக்காயிருக்கும், அநாதிகாலார்ஜிதபுண்யம் மோக்ஷத்துக்கு விலக்கடியாமாப்போலேயென்கிறார். ஆக, ஸ்வாதீகசேஷத்வபாரதந்த்ர்யங்கள் புண்யபாபவத பரிதியரஜ்யங்கள், போகாதிகமானவை போகோபகரணவத் உபாதேயங்கள், தத்போகாநுரூபமான சேஷித்வஸ்வாதந்த்ர்யங்களும் பாரநிசயத்வேக சேஷத்வபாரதந்த்ர்யபராகாஷ்ட்டையாய்விடும்; ஆகையால் போகாநுரூபமாகையே ஓட வைத்த ஸ்வரூபமென்றபடி.

௨௦௦. ஸ்வகதமானவிவை ஸ்வரூபவிருத்தப்ரவ்ருத்திபோலே விருத்தமாய்விடுமென்கிறார்மேல், (குணம்போலே தோஷநிவ்ருத்தி) என்று, அநாதிகாலம் ஆர்ஜிதமான தோஷத்தின் ஸ்வாதீகநிவ்ருத்தி தத்ப்ரவ்ருத்தியைப்பற்றவும், பரதந்த்ரஸ்வரூபவிரோதியாமாப்போலே, ஸ்வகதாந்தரங்குணங்களும் விரோதிகளாய்விடுமென்கிறரென்று, [தோஷநிவ்ருத்தி

௧௯௯, புண்யம்போலே பாரதந்த்ர்யமும் பராநுபவத்துக்கு விலக்கு.

௨௦௦. குணம்போலே தோஷநிவ்ருத்தி.

ஜீ.—''பிருணு''என்கிற லிங்கவ்யத்யயமார்ஷம்.—அன்றிக்கே அழுகுக்கிட்டது அஜ்ஞக்கைக்கு விரோதியாமென்னு மிடமறிவிக்கையே ப்ரயோஜகமாக்கி, லிங்காநுகுணமாக பெருமாள் தம்மளவிலே யோஜிக்கவுமாம்.

௧௯௯. ஆஞல் பின்ணை பாரதந்த்ர்யமேயோ கல்லதென்ன வருளிச்செய்கிறார்மேல், (புண்யம்போலே) என்றுதுடங்கி, (புண்யம்)என்கிறது-கீழ்(நன்மை) என்கிற சொல்லாலே சொன்ன சேஷத்வத்தை; அது கீழ்ச்சொன்ன படியே ஸ்வகைச்யாநுஸந்தாநத்தாலே யிருயக்கைக்குறுப்பாய்க்கொண்டியாதொருபடி போகவிரோதியாகாநிற்கும், அப்படியே, போகதசையில் அவனுக்கெதிர்விழிகொடாதே அசித்துப்போலே கிடக்கைக்குறுப்பான கேவல பாரதந்த்ர்யமும், எதிர்விழிலாபேக்ஷனை வீச்வரனுடைய போகத்துக்கு மிடறுபிடியாமென்றபடி.—அன்றிக்கே, (புண்யம்) என்கிறது - ஸத்கர்மத்தையாய், அது யாதொருபடி பரபத்திற்காட்டில் வயாவருத்தமாயிருக்கச்செய்தே பகவத்ப்ராப்திப்ரதிபந்தகமாகாநிற்கும், அப்படியே யிருய்க்கைக்குறுப்பான சேஷத்வத்திற்காட்டில், அசித்துப்போலே யெதிர்த்தலியிட்டதுவழக்காயிருக்கைக்குறுப்பாகையாலே வ்யாவ்ருத்தமான பாரதந்த்ர்யமும், எதிர்விழிகொடுக்கைக்குறுப்பல்லாமையாலே பரனுடையவநுபவத்துக்கு ப்ரதிபந்தகமாமென்னவுமாம். இத்தால்-கேவலசேஷத்வமும் கேவலபாரதந்த்ர்யமும் ஓரோராகாரங்களாலே போகவிரோதியாகாநிற்கும்; பாரதந்த்ர்யத்தோடேகூடின சேஷத்வமே உத்தேச்யமென்கை.

௨௦௦. இப்படி உபேயதசையில் சேஷத்வபாரதந்த்ர்யங்கள் பாரநுபவத்துக்கு விலக்காம்படியை யருளிச்செய்த வகந்தரம், ப்ராப்திதசையில் இவனுடைய நிர்பந்தமூலமாக வண்டான தோஷநிவ்ருத்தி, பாரநுபவத்துக்கு விலக்காம்படியை யருளிச்செய்கிறார், (குணம்போலே தோஷநிவ்ருத்தி)என்று,(குணம்) என்கிறது கீழ் விரோதியாகச்சொன்ன சேஷத்வபாரதந்த்ர்யங்களிரண்டையும். இவைதான ஆத்மாவுக்கு அந்தரங்குணமாயிறேயிருப்பது. இதுபோலே (தோஷநிவ்ருத்தி) என்றது - இவ்வாத்மகுண

ஆ.—போலே-குணம்] என்றக்வயித்தருளிச்செய்வர்.—அன்றியே ஸ்வகத குணம்போலே, ஸ்வதோஷநிவ்ருத்திப்ரவ்ருத்தியும் ஸ்வரூபவிரோதி யென்று, மேலில் ப்ரஸங்கிகாநுகுணமாக யதாக்வயமாகவுமருளிச்செய் வர். ஆக, அவனுக்கபிமதமாமது இவனுக்கு விரோதி யென்றதாய்த்து.

கசுடு. ஆகில், தோஷமபிமதமாய் ஸ்வதோஷத்தைப் போக்குகையு மபிமதமாமோ வென்ன, அபிமதவிஷயமானுல் அப்படியாமிறே என்கிறார், (ஆபரணம்) இத்யாதியால். அசேதநவஸ்துகளினின்றும் எழுந்தருளுகிற போது நாச்சியார் சாத்தின வாபரணம் அப்போது பெருமாளுக்கபிமத மாய், அங்கே பத்துமாஸமெழுந்தருளியிருக்தபடியே உடைமுடிபேணு திருந்த திருமேனியிலழுக்கும் அவயவிருப்பும் காணவாசைப்பட்ட அவர்க்கு அத்தசையிலழுக்கே அபிமதமாயிராகின்றதிறே. அப்படியே யிவனுடைய ஸ்வயத்நக்ருதகிர்தோஷத்வம் அங்கீகாரதசையில் அநபிமதமாய், ஸதோ ஷத்வமே வத்ஸலனை ஸ்வாமிக்கபிமதமாமென்றபடி.

கசுசு. இந்த ஸ்வதோஷநிவ்ருத்யக்வயமவனுக்கபிமதமாமளவே யல்ல, ரோஷஜநகமுமாயிருக்குமென்னுமதுக்கு, ஸ்ரீ விபீஷணப்பெரு

கசுடு. ஆபரணம் அநபிமதமாய் அழுக்கு அபிமதமாயிரா நின்றதிறே.

கசுசு. "ஸ்நாநம் ரோஷஜநகம்" என்கிற வார்தையை

ஜீ.—த்வயமும் கிழ்ச்சொன்னபடியே யாதொருபடி பாரதந்த்ர்யவத்துக்கு விலக் காகிறது, அப்படியே, இவன் கிர்பந்தித்துப் பண்ணுவித்துக் கொள்ளுகிற ப்ரக்ருதிஸம்பந்தமாகிற தோஷத்தினுடைய நிவ்ருத்தியும், சரமசரீரமா கையாலே இத்தோடே சிறிதுகாள்வைத்தநபவிக்க இச்சிக்கிற வவனு டையவநுபவத்துக்கு விலக்கரமென்கை. (குணம்போலே) என்று பாரதந்த் ர்ய மொன்றையும் த்ருஷ்டாந்திக்கிறதாகவுமாம்.

கசுடு. தோஷநிவ்ருத்தியில் ஆத்மஸ்வரூபம் அத்யந்தபரிசுத்தமாய் போக்யமாயிருக்குமத்தனை யன்றே, ஆனபின்பு தோஷநிவ்ருத்தி அகபி மதமாய் தோஷமபிமதமாயிருக்கக்கடவதோவென்ன வருளிச்செய்கிறார், (ஆபரணம்) என்றுதுடங்கி. அதாவது - லோகத்தில் விஷயப்ரவணரா யிருப்பார்க்கு அபிமதவிஷயத்தினுடைய ஔஜ்ஜ்வல்யஹேதுவானவாப ரணமநபிமதமாய், அகௌஜ்ஜ்வல்யஹேதுவான வழுக்கபிமதமாயிராகின்ற திறேயென்கை.

கசுசு. இதுதான்லௌகிகத்திலன்றிக்கே பிராட்டி திறத்தில் அவன் றனக்கு மிப்படி யிருக்தமைக்கு ஸுகோசகமான வார்தையை ஸ்மரிப்பிக்கி றார் மேல், (ஸ்காரம்) என்றுதுடங்கி. அதாவது - பிராட்டி திருமஞ்சனம் செய்து வந்தது பெருமாளுக்கு ரோஷஜநகமென்னுமதை ப்ரகா சிப்பிக்கிற "தீர்ஷ நேத்ராயுரஸ்யேவ ப்ரதிகூலாஸி மே த்ருவம்" "தீபோ நேத்ராதுரஸ் யேவ ப்ரதிகூலாஸி மே த்ருவம்" என்கிற வார்தையை இவ்வர்த்தத்துக்குட லாக ஸ்மரிப்பதென்கை. "நஸஜ்ஜாமநலஜ்ஜாகாரம்" "ஸபங்காமலலங்கா ராம்" இத்யாதிப்படியே - பத்து மாஸம் திருமஞ்சனம்பண்ணுமல் அழுக் கடைந்திருந்த வடிவைக் காண ஆசைப்பட்டிருந்தவர்க்கு, இவள் திருமஞ் சனம்பண்ணிவந்தவிது ரோஷஜநகமாகச் சொல்லவேண்டாவிறே. ஆனுல், "தீர்ஷமுஷ்ணம் விநிச்வஸ்ய மேதிநீ மவலோக்யச் । உவாச சேஷநஜ்ஜாகாரம் விபீஷணமுபஸ்திதம் ॥ திவ்யாம்பரா ணாம் வை தேஹம் திவ்யாபரணபூஷிதாம் । இமா நீதாம் சிரம்ஸ்நாதா முபஸ்தாபய மா சிரம்" "தீர்க்கமுஷ்ணம் விநிச்வஸ்ய மேதிநீ மவலோகயந் । உவாச மே

ஆ.—மாள் கிர்பத்திக்க, பெருமாளுகப்பரென்று காச்சியார் பண்ணின ஸ்காகம், அழுக்குடன் காணவரசைப்பட்ட பெருமாளுக்கு, "ஸீஸ் நேஸ்தாஸ்ரே ஏ ப்ரதிகூலாஸி மே த்ருஷ்ட" "நீபோ கேத்ராதுரஸ்யேவ ப்ரதிகூலாஸி மே த்ருடம்" என்று நேத்ரரோகிக்கு நீபம் பெருவுதலும் பிறப்பிக்குமாப்போலே ரோஷஜகமுமாயிற்றென்கிற ஸ்ரீராமயணவரசையை ஸ்மரிப்பதென்கிறார்.

கசுள. ஆச்சரிதரழுக்குகக்கும் அவனெனனுமித்தை அநஷ்ட்டாக சேஷமாகக் காட்டுகிறார் மேல், ("வஞ்சக்கள்வன்") இத்யாதியால். இவர் தோஷமென்று கழிக்கிற திருமேனியுடன், பூவோடேறின நாறுபோலே தத்ஸம்பந்தங்கொண்டு விரும்பப்படும் ஸ்வரூபத்துடன் வாசியற வொரு

வ்ஸ்மரீப்பது.

கசுள. "வஞ்சக்கள்வன்" "மங்கவொட்டு."

ஜீ.—கஸங்காசம் விபீஷணமுபஸ்த்திதம்॥ திவ்யாங்காராகாம் வைதேஹீம் திவ்யாபரணபூஷிதாம்। இஹ லீதாம் சிரஸ்காதாமுபஸ்த்தாபய மாகிரம்" என்று இவர்தாமேயன்றே திருமஞ்சனம்பண்ணி யலங்கரித்துக்கொண்டு வரும்படி ஸ்ரீ விபீஷணழ்வானப்பார்த்தருளிச்செய்தவர்; இப்படி யிருக்கச் செய்தே பின்னை ரோஷம் ஜகிப்பானென் என்னில்; நாம் கல்லவார்தை சொல்லிவிடக்கடவோம், தானே யறியாளோவென்று சொல்லிவிட்டாரித்தனை போக்கி, அது ஸஹருதயமாகச் சொன்னவார்தையல்ல, அல்லாதபோது குஷ்டராகக்கூடாதிறே. அவள்தான், "அஸ்நாது த்ருஷ்ட மிச்சாமி ப்ராக்ஷணாதிப" "அஸ்காதா த்ரஷ்டி மிச்சாமி பர்தாரம் ராக்ஷஸாதிப" என்றிருக்கச்செய்தே, "ஸ்ரூயதாம் ராமோ ப்ரூதே தத்ர தத்ர மர்ஷி" "யதாஹ ராமோ பர்தா தே ததா தத்கர்து மர்ஹஸி" என்று ஸ்ரீவிபீஷணழ்வான் கிர்பத்தித்துச்சொன்னபின்பன்றே திருமஞ்சனம பண்ணிற்றென்னில்; அவன், பெருமாள் திருவுள்ளக்கருத்தறியாதே, அருளிச்செய்தவார்தை யைக்கொண்டு சொன்னளித்தனையிறே; எல்லாம் செய்தாலும் பத்து மாஸம் ராவணபவநத்திலே யிருந்தவிவள் சிறையிருந்த வேஷத்தோடே சென்று காணுமித்தனையல்லது, திருமஞ்சனம் பண்ணேன் என்றிருக்கவே ணுமிறே; அது செய்யாதே, சடக்கென திருமஞ்சனம்பண்ணிவக்தாளிறே. அது, அவ்விருப்புக்காண வாசைப்பட்டவர்க்கு ரோஷஹேதுவாய்த்து. ஆகையாலே (ஸ்காகம் ரோஷஜகம்) என்னக்குறையில்லை.—, அன்றிக்கே, (ஸ்காகம் ரோஷஜக மென்கிற வார்தை) யாவது - ஸ்ரீ விபீஷணழ்வான் திருமஞ்சனம்செய்தருளச்சொன்னபோது, பெருமாள் திருவுள்ளத்தை யறியுமவளாகையாலே, அவர்க்கிது அநபிமதமாகையாலே ரோஷஜகமாய்வந்து முடியுமென்று கீணத்து, "அஸ்நாது த்ருஷ்ட மிச்சாமி ப்ராக்ஷணாதிப" "அஸ்காதா த்ரஷ்டி மிச்சாமி பர்தாரம் ராக்ஷஸாதிப" என்று பிராட்டியருளிச்செய்த வார்தை யாகவுமாம். ரோஷஜகமென்னுமத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கிறவார்தை என்று கீழ்ச்சொன்ன ந்யாயமிங்குமொக்கும.

கசுள. இப்படி யபிமதவிஷயத்திலழுக்குகக்குமாப்போலே, ஆத்ம ஜீவநரம் பிறந்தவினன் "அழுக்குடம்பு" என்று கழிக்கிறவித்தேஹத்தை, ஈச்வரன்விரும்ப எங்கேகண்டதென்ன வருளிச்செய்கிறார், ("வஞ்சக்கள்வன்") இத்யாதியால். அதாவது - ("வஞ்சக்கள்வன்") என்றுதுடங்கி, ("மங்கவொட்டு") என்னுமளவாக தம்முடைய திருமேனியிலே அத்யர

ஆ.—நீராகக்கலக்கத்து, தலே நீர்பாட்டிலே யதுபவிக்கிற பிராட்டிமுதலானுஞ் மறியாதபடி யிவற்றை புஜித்து, தானே போக்தாவும் பரிபூர்ணனுமானு னென்றும்; அன்னலும் துன்னனுமான விக்த ப்ரக்ருதி மங்கும்படி யிசைய வேணுமென்றும்; இப்படி யிவன் தோஷமாக நினைக்குமத்தையே, அவன் போக்யமாக மேல்விழுந்து இவர்விடிவிக்கச் சொல்லியிருக்கச்செய்தேயும், விட விசையாமல் விரும்பினாரிறே.

கசுஅ. மணத்தின் வாசியறிக்து வேர்ச்சூடிம் போகிகள், மண்ணை யுதரில் மணம் குன்னுமென்று மண்பற்றுக் கழற்றுதே சூடிமாப்போலே, பரமபோகியான வெம்பெருமானும் விமலசாமதேஹியான ஜ்ஞாகியை விக்ரஹத்தை விடிவிக்கில் ஜ்ஞாகச்செவவி குலையுமென்று, ஜ்ஞாகம் பிறக்த விக்ரஹத்துடன் ஆதரிக்குமென்கிறார்.

கசுக. அவ்வாதரமிறே முமுக்ஷுத்வம் முற்றின பின்புமிவனை வைக்கைக்கடியென்கிறார், (பரமார்தன்) இத்யாதியால். ''இனி யாமுறுமை'' என்னும்படி ஸம்ஸாரமடிக்கொத்தது ''உடன்கூடுவதென்றுகொலோ'' என்று ப்ராப்யப்ராப்தியிலே த்ருஷ்ணை யதிசயித்து பரமார்தனை ப்ரபக்க முமுக்ஷுவான விவனுடைய கிர்மூலகர்மமுடையசரீரத்தில் துஸ்ஸஹ

கசுஅ. வேர்ச்சூடிமவர்கள் மண்பற்றுக் கழற்று தாப்போலே ஜ்ஞாகியை விக்ரஹத்தோடே ஆதரிக்கும்.

கசுக. பரமார்தனை விவனுடைய சரீரஸ்த்திதிக்கு ஹேது,

ஜீ.—தரத்தைப்பண்ணி அவனநுபவித்தபடிகளையும், அவ்வளவன்றிக்கே, அதிசபல்யத்தாலே இத்திருமேனியோடே தம்மைத் திருகாட்டிலே கொண்டிபோவதாக அவன் அபிநிவிஷ்டனாயிருக்கிறபடியைக்கண்டு, பிராணே இப்படிசெய்தருள வொண்ணாது என்று கிர்பக்தித்து, இதிலுடையதோஷத்தை யவனுக்குணர்த்தி, இப்படிஹேயமானவிது மங்கும்படியிசையவே ணுமென்று கால்கட்டி, அவனித்தை விடிவித்துக்கொண்டுபோம்படி வருத்தி யிசைவித்துக்கொண்டபடியை மருளிச்செய்தாரிறே யாழ்வார்.

கசுஅ. அபிமதவிஷயத்திலிழுக்குப்போலே ஆதரிக்கிறமாத்மன்றிக்கே, இவனுடைய ஜ்ஞாகபரிமளமித்தேஹத்திலே ப்ரகாசிக்கையாலும் இத்தை யாதரிக்குமென்னுமிடத்தை ஸத்ருஷ்டாக்தமாக வருளிச்செய்கிறார், (வேர்) இத்யாதியாலே. அதாவது - மணத்தின்வாசியறிக்து வேர்ச்சூடிம் போகிகளானவர்கள், மண்ணையுதரில் மணங்குன்றுமென்று மண்பற்றுக்கழற்றுதே சூடிமாப்போலே, பரமபோகியான ஸர்வேச்வரன் ஜ்ஞாகியான விவனைவிரும்பி யதுபவிக்குமிடத்தில், ''ஆத்மயாதாத்ம்யஜ்ஞானே'' ''ஆஹ்லாத சீதகேதாம்பு'' இத்யாதிப்படியே ஜ்ஞாகார்யமான விக்ருதிகளுக்கெல்லாமாச்சர்யமாய்க்கொண்டு இவனுடைய ஜ்ஞாகபரிமள மெல்லாக் தோற்றும்படி இருக்கிற விக்ரஹத்தோடே கூடவிரும்புமென்ற படி.

கசுக. இன்னமும் முகாக்தரத்தாலே இவன் தேஹத்திலவன் விருப்பத்தை தர்சிப்பிக்கிறார், (பரமார்தன்) என்றுதுடங்கி. (பரமார்தன்)ஆகிறான் ''இகின்ற நீர்மையினியாமுறுமை'' ''எக்காள் யானுன்னை யிவிவக்து கூடுவன்,'' ''எங்கினித்தலைப்பெய்வன்,'' ''காலேலறியேன்,'' ''தரியேனினி,'' ''கூவிக்கொள்ளுங்காலமின்னங்குறுகாதே'' என்று ஸம்ஸாரத்திலடிக்கொதிப்பாலும், பகவதநுபவத்தில் பெருவிடாயாலும், இதுக்குமேலில்லை யென்னும்படியார்திவிஸ்தவன்; ஏவம்பூதனானவனுடைய சரீரஸ்த்தி

ஆ.—மான ஸ்த்திதிக்குஹேது, ஜ்ஞாநம்பிறந்த விவன் சரீரத்தை இன்னும் சிலகாலிங்கேவைத்து புஜிப்போமென்னும் வஸ்துவாசியுமியும் பகவானுடைய கேவலேச்சையிறே யென்கிறார். முமுக்ஷுத்வபரிபாகமுண்டாயும் இருக்கைக்கடி கர்மமல்ல, ஸ்ரீக்த்தத்தபோக்தாவினிச்சையே யத்தனையென்ற படி. முன்புண்டான சரீரஸ்த்திதிஹேது லீலாதநுகணகர்மாபர்த்தநேச்சை; பின்புண்டான தத்ஸ்த்திதிஹேது போகாதநுகணகேவலஸ்வேச்சை.

கஎ○. கேவலஸ்வேச்சாஸ்த்திதமான விவன் சரமதேஹைகதேசத்தில், ஸ்வாபிமதஸ்த்தலமெல்லாவற்றிலும் பண்ணும் ஆதரத்தைப் பண்ணுமென்கிறார் மேல், (திருமாலிருஞ்சோலை) இத்யாதியால், தெற்கில் திருமலையிலும் திருப்பாற்கடலிலும் பண்ணும் விருப்பத்தை என்னுத்தமாங்கத்தில் பண்ணினனென்றும்; பரமபதத்திலும் வடக்கில் திருமலையிலும் பண்ணும் விருப்பத்தை தம்திருமேனியிலே பண்ணினனென்றும் சொல்லுகிறபடியே, ஆழ்வாருகந்தருளின நிலமான பரமபதாதிகளெல்லாவற்றிலும் இருப்பது கிடப்பது நிற்பதாய்க்கொண்டு மிகவும் பண்ணும் விருப்பமெல்லாவற்றையு மொருமடைக்கொண்டு, தானுகந்தருளின நிலமாய், அவ்வுருவான விவர்திருமேனியில் ஓரோரவயவைகதேசத்திலே பண்ணுமென்கிறார்.

கேவலபகவதிச்சையிறே.

கஎ○. "திருமாலிருஞ்சோலமலையே" என்கிறபடியே உகந்தருளின நிலங்களெல்லாவற்றிலும் பண்ணும் விருப்பத்தை இவனுடைய சரீரைகதேசத்திலே பண்ணும.

ஜீ.—திக்குஹேது ப்ராரப்தகர்மமென்ன வொண்ணுதிறே, "சர்வதாக்ஷீஷ்ய மோக்ஷயிஷ்யாமி" "ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி" என்றத்தோடு விரோதிக்கையாலே, "ஆராதாநாம் ஸகலா ஸக்ருதேவ க்ருதாவ்யாஸா | த்ருஷ்டாநாமபி ஜந்தூநாம் தேஹாரம்பநிவாரணீ" "ஆர்தாநாமாசு பலதா ஸக்ருதேவ க்ருதா ஹ்ய ஸௌ | திருப்தாநாமபி ஜக்தூநாம் தேஹாரம்பநிவாரிணீ" என்றிறே ப்ரபத்திஸ்வபாவக்தானிருப்பது. ஆகையால் இவனுடைய சரீரஸ்த்திதிக்குஹேது, இன்னம் சிலகாலிவிண்ண இச்சரீரத்தோடே வைத்ததபவிக்க வேணுமென்கிற வீச்வரேச்சையொழிய வேறொன்றில்லாமையாலே, (கேவலபகவதிச்சையிறே) என்கிறார். ப்ராரப்தகர்மமடியாக விருக்கிற த்ருப்தவிஷயத்திலும் பகவதிச்சையுண்டாகையாலே அத்தை வ்யாவர்திக்கிறது (கேவல) சப்தத்தாலே.

கஎ○. இப்படி தன்விருப்பத்துக்கு விஷயமான விவன்சரீரத்தை அவன் விரும்பும்ப்ரகாரமருளிச்செய்கிறார் மேல், ("திருமாலிருஞ்சோலமலை") என்றுதுடங்கி, அதாவது - தெற்குத்திருமலையையும் திருப்பாற்கடலையும், என்னுத்தமாங்கத்தையுமொக்க விரும்பாநின்றான், ஸ்ரீவைகுண்ட்டத்தையும் வடக்குத்திருமலையையும் என்னுடையசரீரத்தையு மொக்கவிரும்பாநின்றான் என்றருளிறே யாழ்வார். இப்படி வோரோரவயவங்களிலே யிரண்டிரண்டு திருப்பதியில் பண்ணும் விருப்பத்தைப் பண்ணினனென்றபிது எல்லாத்திருப்பதிகளிலும் பண்ணினவிருப்பத்தை வோரோரவயவங்களிலே பண்ணினான்றான்னுமதுக்குபலக்ஷணம். ஆகையாலே, அப்பாட்டிற் சொல்லுகிறபடியே தனக்கபிமதமான திவ்யதேசங்களெல்லாவற்றிலும் பண்ணும் விருப்பத்தை, ஜ்ஞாநியான விவனுடைய சரீரைகதேசத்திலே பண்ணுமென்கிறார்.

ஆ.—களக. இரண்டிடத்துக்குமுண்டானவாசி யருளீச்செய்கிறார்மேல், (அங்குத்தைவாஸம்) இத்யாதியால். பரமபதாதிபோகஸ்தலமான வங்குத்தை நிரக்தரவாஸம், ஆழ்வார் திருமேனியில் அலப்ப்யவாஸம்பெறுகைக்கு ஸித்தஸாதகமாயிருக்கும்; ஆழ்வார் திருமேனியிலிருப்பாகிற ப்ராப்யமான விங்குத்தை கிச்சித்தவாஸம், ஸாதகாநுஷ்டாநயோக்யமான தத்தத்ஸ்தலவிஸேஷங்களிலிருப்பால் பெற்ற சரமஸாத்ய்மாயிருக்கும். இத்தால் ஸாபேக்ஷஸாதகத்தைப்பற்ற நிரபேக்ஷஸாத்யம் ப்ரதாநமென்றபடி.

களஉ. இந்த ஸாத்ய்தாதரம் ஸாதகாதாரத்தை மழுங்கப்பண்ணுமென்கிறார் மேல்,(''கல்லும்'') இத்யாதியால். திருமலைதுடக்கமான திவ்ய தேசங்களை த்ருணவத்கரிக்கும்படியே, இவர் திருமேனியாகிற ஸாத்ய தேசம் தனக்கே யற்றுத் தீரும்படி நேராக ஸித்தித்து, அத்தால் ஸாதகமான அந்த திவ்யதேசங்களில் பண்ணுமாதரம் முன்புபோலன்றியே, இருக்கிலுமாம் போகிலுமாமென்னும்படி மட்டமாயிருக்குமென்கிறார். வைவாஹிகக்ருஹாலயத்துக்கு ஸ்வக்ருஹஸ்த்திதிபோலவாம், ஸாத்ய்தத்தின் போக்யதாதிசயம் காணக்காணவதிசயிக்கிற ஸாதகாதாராதிசயம், ஸாத்ய்தாநுபவாதரம் அதிசயித்தவாறே மந்தமாய்விடுமென்றபடி.—இவருடைய ஸாத்ய்தமவனுக்கு ஸாதகமாய் அவனுடைய ஸாத்ய்தமிவர்க்கு த்யாஜ்யமாயிருக்கிறது.

களக. அங்குத்தைவாஸம் ஸாதநம்; இங்குத்தைவாஸம் ஸாத்ய்தம்.

களஉ. ''கல்லும் கனைகடலும்'' என்கிறபடியே இது ஸித்தித்தால் அவற்றிலாதரம் மட்டமாயிருக்கும்.

ஜீ.—களக. உகத்தருளின நிலங்களிலெல்லாவற்றிலும்பண்ணும்விருப்பத்தை இவ்விஷயமொன்றிலுமே பண்ணுமென்றார்கிழ்; இவ்விஷயம் ஸித்தித்தால் உகந்தருளின நிலங்களிலாதரம் அவனுக்கு ஸங்குசிதமாமென்னுமிட மருளிச்செய்கைக்காக, இரண்டிடத்துக்குமுண்டான வாசியை யருளிச்செய்கிறார், (அங்குத்தை) என்றுதுடங்கி. உகத்தருளின நிலங்களில் விரும்பிவர்திக்கிறது, உசிதோபாயங்களாலே சேதநரை யகப்படித்திக்கொள்கைக்காகையாலே, (அங்குத்தைவாஸம் ஸாதகம்) என்கிறது. இச்சேதநன் திருந்தி இவன் ஹ்ருதயத்தினுள்ளேதான்வஸிக்கப்பெற்றவிது, அங்கு நின்றுபண்ணின க்ருஷிபலமாகையாலே,(இங்குத்தைவாஸம் ஸாத்ய்தம்) என்கிறது. ''காகத்தணைக்குடக்தை'' ''மலைமேல்தான்நின்று'' ''பணிக்கடலுட்பள்ளிகோவை'' இத்யாதிகளிலே, இவற்றினுடைய ஸாதகஸாத்ய்தங்கள் தோற்றுகின்றதிறே.

களஉ. இந்த ஸாதகஸாத்ய்தவ்யபயுக்தமான ஆதராதாரதம்யத்தை யருளிச்செய்கிறார், (''கல்லும்'') என்றுதுடங்கி. அதாவது - தன் திருவுள்ளத்திலே புகுந்தபின்பு தனக்குப் புறம்பொன்றிலுமாதரமில்லையென்று தோற்றும்படி அவனிதிலே அத்யாதரத்தைப்பண்ணி நித்யவாஸம்பண்ணுகையாலே, திருமலையும், தன் ஸங்கிதாகத்தாலே கோஷிக்கிற திருப்பாற்கடலும், ஒருத்தர்க்குமெட்டாத பரமபதமானதேசமும், புல்லியவாய்த்தினவோ என்றிறே யாழ்வார். இப்படியே ஸாத்ய்தமான விச்சேதக ஹ்ருதயம் ஸித்தித்தால் இதுக்குஸாதகமாக முன்பு விரும்பிப்போந்த திவ்யதேசங்களிலாதரம் ஸங்குசிதமாயிருக்குமென்கை. ஸாத்ய்தம் கைபுகுருமளவுமிறே ஸாதகத்திலாதரம் மிக்கிருப்பது.

ஆ.—களங. அவனுக்கு அவற்றிலாதரம் மட்டமானபடியை, மூதலிக்கிறூர்மேல், (இளங்கோயில்) இத்யாதியால். பாலாலயமான திருப்பாற்கடலைக் கைவிடாதே கொள்ளென்று ப்ரார்த்தித்து, இவர் வலியமூட்டும்படியாய்த்து அவற்றிலாதரம் மட்டமானபடி யென்கிறூர்.

களச. அபிமததமஸாத்ம்யத்தைப் பெற்றபின்பு அவற்றிலாதரந்தான் கடப்பனென் என்ன, ஆகாரத்வயத்தைப்பற்ற வென்கிறூர்மேல், (ப்ராப்ய) இத்யாதியால். போகதரவான வெம்பெருமான், தனக்கு சரமப்ராப்யமான ஆழ்வார்க்கு ப்ரீதிவிஷயங்களாகையாலும், இவ்வோரிலே வாசியன்றே ஆழ்வாரைப்பெற்றதென்னும் க்ருதஜ்ஞதையாலும், ப்ராப்யமான ஆழ்வாரைப் பெற்றபின்பும், ப்ரபலங்களான அந்தகதிவ்யஸைத்தலங்கள் கித்யவாலம்பண்ணும்படி யபிமதங்களாயிருக்குமென்கிறூர். போக்

களங. "இளங்கோயில்கைவிடேல்" என்றிவன் ப்ரார்த்திக்க வேண்டும்படியாயிருக்கும்.

களச. ப்ராப்யப்ரீதிவிஷயத்வத்தாலும் க்ருதஜ்ஞதையாலும் பின்பவை அபிமதங்களாயிருக்கும்.

ஜீ.—களங. ஆதரம்மட்டமாம்படிக்கு அவதியைதர்சிப்பிக்கிறூர், (இளங்கோயில்) இத்யாதியாலே. அதாவது-ஸ்ரீபூதத்தார், தம்மைப் பெறுகைக்குறுப்பாக முன்பு தான்விரும்பின திவ்யதேசங்களில் முன்புத்தையாதரமின்றிக்கே தன்றிருவுள்ளத்திலே யத்யாதரத்தைப் பண்ணிச் செல்லுகிறபடியைக்கண்டு, அவ்வோதிவ்யதேசங்களிலே கைவிடப் புகுகிறுளே என்றதிசங்கைப்பண்ணி, என்ஹ்ருதயத்திலே புகுந்திருக்கைக்கு பாலாலயமான திருப்பாற்கடலைக் கைவிடாதொழியவேணும் என்றூரிறே. ஆகையால், இப்படி இவன் ப்ரார்த்திக்க வேண்டும்படியாய்த்து அவனுக்கவற்றிலாதரம் மட்டமாம்படியென்கை.

களச. இப்படி யிவனர்த்தித்தாலும், ஸாத்ம்யம் லித்தித்தபின்பு அவனுக்கவை யபிமதங்களாயிருக்குமோவென்ன வருளிச்செய்கிறூர், (ப்ராப்ய) இத்யாதியாலே. (ப்ராப்ய ப்ரீதிவிஷயத்வ) மாவது-தனக்கு ப்ராப்ய பூதனனை விச்சேதனுடைய வுகப்புக்கு விஷயமாயிருக்கை; கண்டியூராகம மெய்யம்கச்சி பேர்மல்லியென்று மண்டியிறே யிவரிருப்பது.(க்ருதஜ்ஞதை) யாவது-இவ்வோதேசவாஸத்தாலேயென்றே காமிவனைப்பெற்றதென்று அத்தேசம்தனக்குப்பண்ணின வுபகாரத்தை யநுஸந்தித்திக்கை. இவையிரண்டானும், ஸாத்ம்யமான விச்சேதன் கைபுகுந்திருக்கச்செய்தேயும் அவனுக்கு அவ்வோதேசங்களபிமதங்களாயிருக்குமென்கை. ஆக,(குணம் போலே தோஷநிவ்ருத்தி) என்றுமேழ்சொன்ன சேஷத்வபாரதந்த்ர்யரூபாத்மகுணம்போலே தோஷநிவ்ருத்தியும், (பாரதபவத்துக்குவிலக்கு) என்று ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணி ததுபபாதகார்த்தமாக அபிமதவிஷயத்தில் அழுக்கு அபிமதமாயிருக்கும்படியையும், இவன் "அழுகுடம்பு" என்று கழிக்கிறவிதிலே யவனத்யாதரத்தைப் பண்ணும்படியையும், ஜ்ஞாநியான விவனை ஸவிக்ரஹமாக வாதரிக்கைக்கு ஹேதுவிசேஷத்தையும், பரமார்த்தஜ்ஞனிவன் தேஹஸ்த்திதிகொண்டே இவன் தேஹத்திலவன் விருப்பமறியலாமென்னுமத்தையும், அவனிவனுடைய தேஹத்தைவிரும்பும் ப்ரகாரத்தையும், ஸாத்ம்யமானவிது லித்தித்தால் ஸாதகாதரம் மட்டமாம்படியையும், அதினெல்லையையும், இவன் அவ்வோதேசங்களைக் கைவிடாதொழியவேணுமென்று அர்த்தித்தால் ஸ்வஸாத்ம்யம் லித்தித்திருக்

ஆ.—யதாதிசயத்தல்வக்த ஆதரமன்றியே தத்ஸாதகத்வேக வக்த வாத ரமே யவற்றிலுள்ளதென்றபடி.

களடு. மேல், ப்ரஸ்துதமான ப்ராலங்கிகார்த்தவிசேஷத்தை நிகமிக் கிறார், (ஆகையாலே) இத்யாதியால். இப்படி ஸ்வாச்ரிததோஷமே போக் யமாம்படி ஆதரவிசேஷமுண்டாகையால், ஸ்வாதீநதோஷநிவ்ருத்தி பரா தீநஸ்வரூபவிரோதியாமாப்போலே, ஜ்ஞாநாநந்தங்களைப் பற்ற ஆந்தர குணங்களான ஸ்வாதீநசேஷத்வபாரதந்த்ர்யங்களும் தத்போகவிரோ தித்வேக ஸ்வரூபவிரோதிகளென்று லீம்ஹாவலோகம்பண்ணி, (குண ம்போலே தோஷநிவ்ருத்தி) என்கிற வாக்யார்த்தத்தை நிகமிக்கிறார்.

களசு. தோஷநிவ்ருத்யங்வயத்தில்லும் தோஷமேதென்ன, அந்த ஸ்வாதீநதோஷநிவ்ருத்திதானே தோஷஸ்வாதகமாமளவன்றிக்கே, பரதந் த்ரஸ்வரூபநாசகமான தோஷம் தானுமிருக்குமிறே யென்கிறார்.

களடு. ஆகையாலே, தோஷநிவ்ருத்தி போலே ஆந்தரகுண மும் விரோதியாயிருக்கும்.

களசு. தோஷநிவ்ருத்திதானே தோஷமாமிறே.

ஜீ.—கச்செய்தேயும் ஹேதுத்வயத்தாலே அவனுக்கவை யபிமதங்களா யிருக்கும்படியையுமருளிச் செய்தார்.

களடு. இப்படி தோஷநிவ்ருத்தி பாரதந்த்ர்யத்துக்கு விலக்கென்னு மிடம் ஸுஸ்பஷ்டமம்படியான ஹேதுக்கள் பலவற்றையுமருளிச்செய்கை யாலே அத்தை லீத்த்திப்பித்தாராய், அதுதன்னை த்ருஷ்டாந்தமாக்கி லீம்ஹாவலோகநகையாயத்தாலே கீழ்சொன்ன சேஷத்வபாரதந்த்ர்யரூபா த்மகுணத்தினுடைய பாரதந்த்ர்யத்வத்தை ஸ்த்திரீகரிக்கிறார், (ஆகையாலே) என்றுதுடங்கி. (ஆகையாலே)என்று-கீழே லீத்த்திப்பித்த வர்த்தத்தையநுவதிக்கிறார். (தோஷநிவ்ருத்திபோலே) என்றது-தோ ஷங்களழிகை ஸ்வரூபெனஜ்ஜ்வல்யத்துக்குறுப்பா யிருக்கச்செய்தேயும், தோ ஷத்தையே போக்யமாக விரும்புகிற ப்ரணயியானவனுக்கபிமதமாகை யாலே யாதொருபடி பாரதந்த்ர்யத்துக்கு விரோதியாகிறது, அதுபோலே யென்றபடி. (ஆந்தரகுணம்) என்கிறது - சேஷத்வபாரதந்த்ர்யங்களே, இவற்றை (ஆந்தரகுணம்)என்கிறது-ஜ்ஞாநாநந்தங்களிலுமகட்டில் ஆத் மாவுக்கு அந்தரங்கமாகையாலே. இதினுடைய பாரதந்த்ர்யவிரோதித்வப்ர காரம கீழ்சொல்லப்பட்டதிறே. இவ்விடத்திலும், (ஆந்தரகுணம்) என்கி றது-பாரதந்த்ர்யமொன்றையுமாகவுமாம்.

களசு. இப்படி சொல்லுகைக்கு தோஷநிவ்ருத்தியில் வரும் தோஷ மேதென்ன; வேறொருதோஷமும் வேண்டா, இதுதானே தோஷமா மென் கிறார், (தோஷ) இத்யாதியாலே. அதாவது - காமினியானவள் தன்னு டம்பிலழுக்குக்கமற்றி போகத்திலே யக்வயிக்க விச்சிக்குமாப்போலே,ஸ்வ தஃபரிசுத்தமான வாத்மஸ்வரூபத்துக்கு வர்தேறியான தோஷத்தைக் கழித்து ஸ்வசேஷிக்கு போக்யமாக விநியோகப்படவேணுமென்று ஸ்வநிர்ப ந்தத்தாலே இவன்பண்ணுவித்துக்கொள்ளுகிற தோஷநிவ்ருத்திதா னே, காமினியுடைய வழுக்குக்கும் காமுகனப்போலே தோஷமேயபிம தமாய் இத்தோடே தன்னை புஜிக்கவாதரிக்கிற பரனுடைய போகத்துக்கு விலக்காகையாலே தோஷமாமிறேயென்கை. அவனுக்கு அநிஷ்டமாமதி றே தோஷமாவது. (இறே) என்று ப்ரஸித்த்திதோற்றவருளிச்செய்தது கீழுபாதித்தத்தை யெல்லாம் கிணைத்து.

ஆ.—களஎ. ஆகில், தோஷநிவ்ருத்தியத்நமன்றே தோஷமாவது, தாக் தனக்கு சுபார்ஜநம்பண்ணலாமேயென்ன, அதுவும் விரஸமாய் அப்ராப்த மாயிருக்குமென்னுமிடத்தை விகிஷ்டோக்தியாலே விசேஷிக்கிறார், (தன்னுல்வரும் நன்மை) இத்யாதியால். தனக்குரியனல்லாத தன்னுல் தனக்கு வருத்தப்பட்டிவரும் ஜ்ஞாநபக்த்யாதிநன்மை, விலிப்பால்போலே விரஸ மூமாய், அப்ராப்தமுமாயிருக்கும். தனக்குரியஸ்வாமியான வவனுல் வருத் தமற வரும் அந்த ஸ்வரூபஜ்ஞாநாதிநன்மை, ஸ்தகக்த்தயனுக்கு தாய் மூலிப்பால்போலே ஸரஸமுமாய் ப்ராப்தமுமாயிருக்குமென்று திருக்குரு கைப்பிரான்பிள்ளானருளிச்செய்த வார்த்தை யென்கிறார்.

களஅ. ப்ராப்தனுமாய் ஆப்தனுமான வவன் தன்னுடமையான விவ னுக்கு நன்மைதேடிகையொழிய, அப்ராப்தனுமாயகாப்தனுமான விவன் ஸ்வேரஜீவகநன்மை ஸ்வயதத்தாலே தேடிகையாவது - ஸ்தக்கைக தாரகனுப் மாத்ரைகரக்ஷ்யனான ஸ்தகக்த்தயப்ரஜைபை, ப்ரியஹிதபர ராய் ரக்ஷிக்கும் மாதாபிதாக்கள்கையினின்றும் கத்தக்கத்தப்பறித்து வாங்கித் துடிக்கத்துடிக்க அறுத்தறுத்து மாம்ஸவிக்ரயம்பண்ணும் காது

களஎ. "தன்னுல்வரும் நன்மை விலிப்பால்போலே, அவனுல் வரும் நன்மை மூலிப்பால்போலே" என்று பிள்ளான் வார்த்தை.

களஅ. அவனொழியத்தான் தனக்கு நன்மைதேடிகையாவ தும் - ஸ்தநந்தயப்ரஜையை மாதாபிதாக்கள் கையில் நின்றும் வாங்கி காதுகனுன ஆட்டுவாணியன்கையிலே காட்டிக்கொடுக்குமாப்போலே யிருப்பதொன்று.

ஜீ.—களஎ. ஆக, (நன்மைதானே தீமையாய்த்து) என்றும், (தனக்குத் தான்தேடும்நன்மை நீமையோபாதி விலக்கரயிருக்கும்) என்றும், (தோஷ நிவ்ருத்திதானே தோஷமாயிறே) என்றும்-தான்தனக்குத் தேடும்நன்மை ஹேயமென்னுமிடம் சொல்லுகையாலே, அவன்தேடும் நன்மையே யுபா தேயமென்னுமிடம் பலிததிறே; இப்படிதான் தனக்குத்தேடும் நன்மை ஹேயம், அவன்தேடும் நன்மையுபாதேயமென்னுமிடத்தை ஆப்தவசகத்தா லே தர்சிப்பிக்கிறார் மேல், (தன்னுல்) என்றுதுடங்கி. (தன்னுல் வரும்நன்மை) யாவது - ஸ்வயதத்தாலே தான் தனக்குண்டாக்கிக்கொள்ளும் நன்மை. (விலிப்பால்போலே) என்றது-ஔபாதிகமுமாய், விரஸமுமாய், அப்ராப்த முமாயிருக்குமென்கை. —(அவனுல்வரும் நன்மை)யாவது - நிருபாதிகஸ்வா மியானவவன்றனே இவனுக்கிதுவேணும் என்றுண்டாக்கும் நன்மை.— (மூலிப்பால்போலே) என்றது - நிருபாதிகமுமாய், ஸரஸமுமாய், ப்ராப்த முமாயிருக்குமென்கை.

களஅ. இவ்வளவன்றிக்கே, எம்பெருமானே யொழியத்தான் தனக்கு நன்மைதேடவிழிக்தால் ஸ்வவிகாசமே பலிக்குமென்னுமிடத்தை ஸகிதர் சமமாக வருளிச்செய்கிறார், (அவனே) என்றுதுடங்கி. அதாவது - ப்ராப் தனுமாயப்தனுமானவவன் இவனுக்கு நன்மைதேடுமதொழிய, அதுக் கெதிர்தட்டானதான் தனக்கு ஸ்வேரஜீவநார்த்தமான நன்மைஸம்பாதி க்கையாவது - ஸ்வரக்ஷணோபயோகியான ஜ்ஞாநசக்திகளொன்றுமின்றிக் கே ஸ்வமாத்ராதிகனுனர்ந்து கோக்கவேண்டும்படியான ஸ்தகக்த்தயப்ர ஜையை, ரக்ஷகரான மாதாபிதாக்கள்கையில்நின்றும் வலியவாங்கி,

ஆ.—கனை பாபி ஆட்டிவாணியன்கையிலே பையலிப்பசலிப் பேணி ரக்ஷி தீத்துக்கொள்ளென்று காட்டிக்கொடுத்து உயிர்க்கொலைக் கொல்லுவிக்கு மாப்போலே யிருப்பதென்றென்கிறார்.

களக. இப்படி ப்ராப்தஸ்வாமியானவன் கன்மைதேடும்படி ததே காக்ஷ்யமாயிருக்கிற தன்னை தீமையை கன்மையென்றுதேடி ஹிம்ஸித்து க்கொள்ளும் அஹிதகரனை தானேயிறே, "ஸ்ரீ" "அஸ்கேவ" என்றுமாயும்படி கண்ணற்று முடிப்பானென்கிறார்.

கஅ. இது கீழிலர்த்தநிகமமாய் மேலிலர்த்தஸ்ரகமுமானதொ ருவார்த்தை, குணம் ஸ்வகதமென்னும் தோஷநிவருத்தி ஸ்வாதீகையென் னும் பராதீகஸ்வரூபத்தை முடிக்கையென்று உக்தார்த்தநிகமப்ரகாரம் வக்ஷ்யமாணர்த்தாநுகுணமாக (தன்னைத்தான்முடிக்கை) யாவது - என் றநுபாஷித்து, ஸ்வரூபநாசகமான அஹங்காரத்தையும் ஹேயவிஷயங்

களக. தன்னைத்தானேயிறே முடிப்பான்.

கஅ. தன்னைத்தானே முடிக்கையாவது -அஹங்காரத்தையும் விஷயங்களையும் விரும்புகை.

ஜீ.— கொலைக்குக்கூசாதே உயிர்க்கொலையாகக்கொன்று மாம்ஸங்க ளோடேகலசி விற்றுவிடும் காதகனை ஆட்டிவாணியன்கையிலே இத்தை நோக்கிக்கொள் என்று காட்டிக்கொடுக்குமாப்போலே யிருப்பதொன்றென் னை.—இத்தால் - ஸர்வேச்வரனேரக்ஷகன், தான்தனக்கு நாசகன் என் னுமிடம் சொல்லப்பட்டது.

களக. இப்படி யிவன் தன்னைத்தானே முடித்துக்கொள்ளுமோ வென் ன வருளிச்செய்கிறார், (தன்னைத்தானே) என்றுதுடங்கி. அதாவது-ஸர் வேச்வரன் இவனை புஜ்ஜீவிப்பிக்கைக்கு அவஸரப்ரதீக்ஷனாய்ப் போருமவனு கையாலே இவனுடைய விநாசத்துக்கொருகாலும் அவன்ஹேதுவன்று, இ னி"ஸ்ரீ" "அஸ்கேவ" என்னும்படி தன்னைநசிப்பித்துக்கொள்ளுவான் தானேயிறே யென்கை.—"யானேயென்னை" என்கிறபாட்டிலே, "யானே" என்று-என்னிழவு பகவத்க்ருதமல்ல, அவன் எதிர்சூழல்புக்குத்திரியாநிற்க தானேகிடீர்விநாசத்தைச் சூழ்த்துக்கொண்டேன் என்றாரிறே யாழ்வார்.

கஅ. இவன் தன்னைத்தானே முடிக்கையாவதேதென்னுமாகாங் ஷையிலே யருளிச்செய்கிறார், (தன்னைத்தானே) என்றுதுடங்கி. அஹங் கார)மாவது—தேஹாத்மாபிமாநமும், ஸ்வாதந்தர்யாபிமாநமும்; (விஷயங் களா)வன-விஹிதநிஷித்தவிஷயங்கள்; இவற்றை (விரும்புகை)யாவது- இவற்றிலே மிகவும் ப்ரவணனாகை. ஆத்மஸ்வரூபத்தான் பகவதநந்யார் ஹசேஷமாய் பகவதேகபோகமாயிறே யிருப்பது; தாதருசஸ்வரூபதை நசிப்பிக்கையிறே-இவற்றிலே யிவன் ப்ரவணனுகையாவது,—உத்தரவாக்ய நமச்சப்தார்த்தஞ் சொல்லுகிறாரில் இவையெல்லாமென்னென்னில்; உத் தரவாக்யத்தில் நமஸ்ஸிலே - புருஷார்த்தத்துக்கிடைச்சுவரான விரோ திகளெல்லாம் தள்ளுண்ணுமென்னுமிடம் தோற்றவிறே, "ஸர்வாகூ" "மநோவாக்காயை" என்றுதுடங்கி. மூன்றுசூர்ணியாலே ஸகலவிரோதி நிவருத்தியையும் பாஷ்யகாரரருளிச்செய்தது. இவர்தாமும் முமுக்ஷுப்படி யிலே இத்த நமச்சப்தார்த்தம் சொல்லுகிறவளவில், "இதிலே யவித்யாதிக ளும்கழியுண்ணும்" என்றாரிறே. ஆகையாலே இவ்விடத்திலும், தேஹாத் மாபிமாநாதிரூபமான அஹங்காரம், தத்கார்யமான விஷயப்ராவண்யம்,

ஆ.—கனியும் அநர்த்தகரமபோக்யமென்றறியாமல் விளக்குகனி விரும்பும் ஜந்துபோல் விரும்புகையென்று அதுக்கு அர்த்தமருளிச்செய்கிறார்.

கஅக. அதில் முந்தற வஹங்காரத்தின்கொடுமையை விசதீகரிக்கிறார் மேல், (அஹங்காரம்) இத்யாதியால். தேஹாத்மாபிமானரூபமாயும் விஷயப்ராவண்யஜநகமாயுமுள்ள அஹங்காரம், பட்டவிடமெங்கும் வேக்தருமாயும்படி சுட்டெரிக்கும் அக்நிஸ்பர்சம்போலே, அதாஹ்யமான ஸ்வரூபத்தையும் தக்த்த்தமாக்கிவிடுமென்கிறார்.

கஅஉ. இப்படி யாச்சார்யசியான வஹங்காரஸ்பர்சமுள்ளவை யடங்க பரித்யாஜ்யங்களென்னுமிடத்துக்கு ப்ரமாணம் காட்டுகிறார்மேல்; "ந காமகலுஷம் சித்தம் மம தே பாதயோஸ்ஸ்திதம்" "ந காமகலுஷம் சித்தம் மம தே பாதயோஸ்ஸ்திதம்" என்று ஸ்வாமியான உன்றிருவடிகளிலே கிலிகின்ற வென்னெஞ்சு ஸ்ரீவைகுண்டாதிகளாகிற காமங்களால் கலக்குண்ணாது; அவையெல்லாம் உன்னைப் பற்றவன்றியே என்னைப்பற்றிவருமன்று த்யாஜ்யங்களத்தனையென்றும்; "ந ஹிமே ஜீவிதேனார்த்தோ நைவார்தைர்ந்ச பூமிநா। வஸந்த்யா ராக்ஷஸீமத்ய வினா ராமம் மஹாரதம்" "ந ஹி மே ஜீவிதேனார்த்தோ நைவார்த்தைர்ந்ச பூஷணை।வஸந்த்யா ராக்ஷஸீமத்யே வினா ராமம் மஹாரதம்" என்றுபெருமாள் விரும்பாத ஆத்மாத்மீயங்களாலெனக்கொரு ப்ரயோஜகமில்லை;

கஅக. அஹங்கார மக்நிஸ்பர்சம்போலே.

கஅஉ. "ந காமகலுஷம் சித்தம்" "ந ஹிமே ஜீவிதேனார்த்த" "ந ஜேஹம்"

ஜீ.—தத்விபயகார்யமான பாகவதாபசாரம்முதலான விரோதிகளையெல்லம், ப்ரஸக்தாநுப்ரஸக்தமாக வருளிச்செய்கிறார்; ஆகையாலே விரோதமில்லை.

கஅக. இவ்வஹங்காரரதிகளின் கொடுமையை விஸ்தரேணைபபாதிப்பதாகத் திருவுள்ளம்பற்றி, ப்ரதமம் அஹங்காரத்தின் கொடுமையையருளிச்செய்கிறார், (அஹங்காரம்) என்றுதுடங்கி. (அக்நிஸ்பர்சம்போலே) என்றது - அக்நிஸ்பர்சமானது அவ்வித்தவிடமெங்கும் சுட்டுருவழிக்குமாப்போலே, இதுவும் ஆச்சார்யசியாய் ஸ்வரூபத்தை நேராக வுருவழித்துவிடுமென்கை.

கஅஉ. இவ்வஹங்காரத்தினுடைய க்ரௌர்யத்துக்கு ப்ரமாணங்கள் காட்டுகிறார்மேல். அதில் ப்ரதமத்திலே, ருக்வேதகிலமான ஜீதந்தாவசநத்தை யருளிச்செய்கிறார்;"ந காமகலுஷம் சித்தம் மம தே பாதயோஸ்ஸ்திதம்। காமயே வைஷ்ணவ்யை ஸர்வஜநஸுகேவலம்" "ந காமகலுஷம் சித்தம் மம தே பாதயோஸ்ஸ்திதம்। காமயே வைஷ்ணவத்வந்து ஸர்வஜகத்ஸுகேவலம்" இதுக்கர்த்தம்- கிருபாதிகசேஷியாய் நிரதிசயபோக்யரான தேவரீர் திருவடிகளிலே வ்யவஸ்திதமான வென்னெஞ்சானது, ஸ்ரீவைகுண்டாதிகளாகிற வேரொன்றை ஸ்வயம்புருஷார்த்தமாக நினைத்துக் கலங்கி யிருக்கிறதன்று, ஸர்வஜகந்மங்களமுமே தேவரீர்க்கு ரஸமாம்படியிருக்கிற தாஸ்யத்தையே யாசைப்படாநின்ற தென்று, கேவலபதத்தால் இத்தலைக்குமாயிருக்குமிருப்பைக் கழிக்கிறது;"ஸ்ய"-"து"சப்தம் அவதாரணார்த்தம்.இத்தால்மோக்ஷபர்யந்தமாகத்தன்னுகப்பால் வருமதெல்லாம் அஹங்காரகர்ப்பமாகையாலே த்யாஜ்யமென்னுமிடம் சொல்லப்பட்டது. அகத்தரம் பிராட்டிவிஷயத்தை யருளிச்செய்கிறார், "ந ஹிமே ஜீவிதேனார்த்தோ நைவார்தைர்ந்ச பூமிநா। வஸந்த்யா ராக்ஷஸீமத்யே வினா ராமம் மஹாரதம்" "ந ஹிமே ஜீவிதேனார்த்தோ நைவார்த்தைர்ந்ச பூஷ

ஆ.—அவற்றையவர்விரும்பாமைக்கடிநான் என்னுதென்று தூஷிக்கையாலேயிறே; இப்படிதூஷிதங்களாய்வருமுபேக்ஷாவிஷயங்களானவை எனக்குத்யாஜ்யங்களன்றேவென்றும்.''ந ஜேஷ்யாமி ப்ராணாம்ஸ்ச ந சேமம் க்ஷுத்ரஜந்துகம் ந சாத்மாநம் ந வாந்யத்ர-மபி தவ சேஷத்வவிரோதி'' ''ந தேஹம் நப்ராணாந் ந ச ஸுகமசேஷாபிலஷிதம் ந சாத்மாநம் நாப்யத் கிமபி தவ சேஷத்வவிபவாத் | பஹிர்பூதம் நாதக்ஷணமபிஸஹே யாது சததா விநாசம் தத்ஸத்யம் மதுமதந விஜ்ஞாபநமிதம்'' என்று தேவர் சேஷத்வத்துக்கசலாய் கான்என்னுதென்றபிமானித்த வாத்மாத்மீயங்களெல்லாவற்றையும் க்ஷணகாலமும் ஸத்தையுடனிருக்கக்காணவும் பொறேன், அவை விளக்குப்பினம் பட்டுப்போயிடுக வென்றும். (''எம்மாவீட்டுத்திறமும் செப்பம்'') உனக்குத் தருகிறேமென்றஹங்காரகர்ப்பமோக்ஷம் எல்லாப்ப்ரகாரத்தாலும் விலக்ஷணமேயாகிலும், நிஷேதார்த்தமாகவும் அதின்பேர்சொல்லக்கடவோமல்லோமென்றும் தத்வஜ்ஞர் சொல்லுகிறபடியே, சண்டாளஸ்பர்சமுள்ளவை த்யாஜ்யமாமாப்போலே ''அஸ்ப்ருஷ்யோ மே சண்டாலஃ'' ''அஹம் மமேதி சண்டாலஃ'' என்றுசொல்லுகிற அஹங்காரமாகிற சண்டாலஸ்பர்சமுள்ளதடங்க த்யாஜ்யமாமிறே. இப்படி

''ந காமகலுஷம் சித்தம்'' ''ந ஹி மே ஜீவிதேநார்த்தஃ'' ''ந தேஹம்'' ''எம்மாவீட்டுத்திறமும்''.

ஜீ.—ணை॥வலக்ஷ்யா ராக்ஷஸீமத்தத்யே விகாராமம் மஹாரதம்''இதுக்கர்த்தம் மஹாரதரான பெருமாளைபிரிந்து ராக்ஷஸிகள்கடிவே வலியாகிற்கிறவனைக்கு, ப்ராணனுலொரு ப்ரயோஜகமில்லை, அர்த்தங்களாலுமொரு ப்ரயோஜகமில்லை, ஆபரணங்களாலுமொருப்ரயோஜகமில்லையென்று.இத்தால் ப்ராணுதிகளெல்லாம் அத்தலையில் விகியோகத்துக்காக வன்றிக்கே தனக்கானபோது அஹங்காரஸ்பர்சியாகையாலே த்யாஜ்யமென்னுமிடம் சொல்லப்பட்டது. அகந்தம், பரமாசார்யரான ஆளவந்தார்வசநத்தை யருளிச்செய்கிறார், ''ந தேஹம் ந ப்ராணாந் ந ச ஸுகமசேஷாபிலஷிதம் ந சாத்மாநம் நாந்யத் கிமபி தவ சேஷத்வவிபவாத்॥பஹிர்பூதம் நாத க்ஷணமபி ஸஹே யாது சததா விநாசம் தத்ஸத்யம் மதுமதந விஜ்ஞாபநமிதம்'' ''ந தேஹம் நப்ராணாந் ந ச ஸுகமசேஷாபிலஷிதம் ந சாத்மாநம் நாக்யத் கிமபி தவ சேஷத்வவிபவாத்॥பஹிர்பூதம் நாத க்ஷணமபிஸஹே யாது சததா விநாசம் தத்ஸத்யம் மதுமதந விஜ்ஞாபநமிதம்''இதுக்கர்த்தம்-எனக்குவகுத்த சேஷியானவனே, உன்னுடைய சேஷத்வமாகிற ஐச்வர்யத்துக்குப் புறம்பானதேஹத்தையும் க்ஷணமும் ஸஹியேன், இத்தேஹத்துக்கு தாரகங்களான ப்ராணங்களையும் ஸஹியேன், எல்லாராலுமாசைப்படப்பட்ட ஸுகத்தையும் ஸஹியேன், புத்ராதிரகளத்ராதிகளான மற்றொன்றும் ஸஹியேன், இவையித்தனைக்கும் போக்தாவான வாத்மாதன்னையும் ஸஹியேன், இதெல்லா முருக்காணவொண்ணாதபடி சததாவாக நசித்துப்போகவேணும், இந்த விஜ்ஞாபகம் ஸத்யம், இங்ஙனன்றுகில் தேவர்க்குப்பொய்யனை மதுபட்டது படிகேறேன் என்று. இத்தால்-அத்தலையில் சேஷத்வத்துக்குப் புறம்பானதெல்லாம் அஹங்காரதுஷ்டமாகையாலே த்யாஜ்யமென்னுமிடம் சொல்லப்பட்டது. அகந்தம், மயர்வறமதிநலமருளப்பெற்றவர்களில் தலையானவர்வசநத்தை யருளிச்செய்கிறார், (யெம்மாவீட்டுத்திறமும்) என்று. அதாவது-''ஆழ்வீர், மோக்ஷத்தைக்கொள்ளும்'' என்ன; என்னுகப்புக்காகத் தருகிறமோக்ஷம் எப்ப்ரகாரத்தாலும்விலக்ஷணமாயிருக்குதேயாகிலும், அதின் இடையாட்டமும்

ஆ.—ஹிம்மாய் அதிக்ரூரமான வஹங்காரத்தைத் தான்விரும்புகையா யிற்று (தன்னைத் தான் முடிக்கையாவது) என்கிறார்.

கஅக. (விஷயங்களையும் விரும்புகை) என்று அஹங்காரத்துடன் ஆத்மாகாசகரமாக வெடித்த விஷயவிசேஷங்களின் கொடுமையை யருளிச் செய்கிறார்மேல், (ப்ரதிகூல விஷயஸ்பர்சம்) இதயாதியால், சாஸ்த்ர நிஷித்தமாய் நரகஹேதுவாய்க்கொண்டு ஆத்மப்ரதிகூலமான அவி ஹிதவிஷயஸ்பர்சம், அறிகதறிதுகுடிக்கும் ஆசிவிஷஸ்பர்சம்போலே அப்போதே முடித்துவிடும். சாஸ்த்ரவிஹிதமுமாய் நரகஹேதுவுமன் றியே விசிஷ்டவேஷாநுகூலம்போலே தோற்றுகிற விஹிதவிஷயஸ் பர்சம், க்ரூரவிஷமிச்ரமான சால்யந்நபோஜநம்போலே மேலெழ நன்மை போலத்தோற்றி முடிக்குமதாயிருக்கும். இரண்டும் தன்னில்தான் வாசிபட்டிருந்தாலும் அப்ராப்தவிஷயஹேயமாமிடத்து வாசியற்று கீழே கின்ற சரமவேஷமான அகர்யபோகத்வத்தைக் கொன்று தின்றுவிடும். ஒன்று கோக்க ப்ராதிகூல்யம்தோன்றினது; ஒன்றுமேலெழ ப்ராதிகூல்யம் தோற்றாதது; ஒன்று சாஸ்த்ரநிஷித்தம், ஒன்று தாத்பர்யநிஷித்தம்; ஒன்று அஸாரஜ்ஞநிஷ்டகர்ஹிதம், ஒன்று ஸாரஜ்ஞநிஷ்டகர்ஹிதம்; "விஷஸ்ய விஷயாணாஞ்ச தூரமத்யந்தமந்தரம்। உபபுக்தம் விஷம் ஹந்தி விஷயாஸ்ஸ்மரணாதபி" "விஷஸ்ய விஷயாணஞ்ச தூரமத்யந்தமந்தரம் । உபபுக்தம் விஷம் ஹந்தி விஷயாஸ்ஸ்மரணாதபி" என்று உபயவிஷயஸ்மரணமும் விஷஸ்பர்சத்தைப் பற்றவும் கொடிதென்றுகின்றதிறே.

கஅக. ப்ரதிகூலவிஷயஸ்பர்சம் விஷஸ்பர்சம்போலே;
அநுகூலவிஷயஸ்பர்சம் விஷமிச்ரபோஜநம்போலே.

ஜீ.—ப்ரஸங்கிக்கக் கடவோமல்லோமென்கை. இத்தால் - தன்னுகப்பால் வரும் மோக்ஷமும் அஹங்காரகர்ப்பமாகையாலே, ஐச்வர்யாதிகளோபாதி த்யாஜ்யமென்னுமிடம் சொல்லப்பட்டது.

கஅக. ஆக, அஹங்காரத்தின் கொடுமையை யருளிச்செய்தார்கிழ்; அகந்தம், விஷயங்களின் கொடுமையை யருளிச்செய்கிறார் மேல், (ப்ரதி கூலவிஷயஸ்பர்சம்) எறுதுடங்கி. (ப்ரதிகூலவிஷய)மாவது – லோகவிரு த்த்தமும்ம்ய் சாஸ்த்ரஹேதுவுமாயிருக்துள்ள நிஷித்த்தவிஷயம்; தத்ஸ்பர் சத்தை (விஷஸ்பர்சம்போலே) என்றது - ப்ராணபாதகத்வேந ப்ரஸித் த்தமாகையாலே ப்ராதிகூல்யம் தோற்றகின்று ப்ராணநை முடிக்கும் விஷ ஸ்பர்சம்போலே, சாஸ்த்ரநிஷித்த்ததயா ப்ரஸித்த்தமாகையாலே ப்ரதிகூ லமென்றேதோற்றியிருக்து ஸ்வரூபநாசத்தைப்பண்ணுகையாலே.—(அநு கூலவிஷய)மாவது—லோகவிருத்த்தமுமன்றிக்கேசாஸ்த்ரஹேதுவுமன்றிக்கே விசிஷ்டவேஷாநுகூலமாயிருக்துள்ள விஹிதவிஷயம்; தத்ஸ்பர்சத்தை (விஷமிச்ரபோஜநம்போலே) என்றது - விஷமிச்ராந்நபோஜநம் அதறி யாதவனுக்குஅநுகூலமென்றேதோற்றியிருந்து அவன்ப்ராணநை முடித்து விடுமாப்போலே, சாஸ்த்ரவிஹிதயா ப்ரஸித்த்தமாகையாலே. அநுகூலம் போலே தோற்றியிருக்து ஆத்மாவினுடைய வகர்யபோகத்வஸ்வரூபமான ஸ்வரூபத்தை நசிப்பிக்கையாலே. " விஷஸ்ய விஷயாணாஞ்ச தூரமத்யந்தமந்தரம் । உபபுக்தம் விஷம் ஹந்தி விஷயாஸ்ஸ்மரணாதபி" "விஷஸ்ய விஷயாணஞ்ச தூரமத்யந்தமந்தரம்।உபபுக்தம் விஷம் ஹந்தி விஷயாஸ்ஸ்மரணாதபி" என்று—புஜிக்க வும் வேண்டாதே ஸ்மரணமாத்ரத்தாலும் முடிக்கையாலே, விஷத்திற் காட்டில் விஷயமதிக்ரூரமென்னுகின்றதிறே.

ஆ.—கஅச. ஆனாலும் விஷயாநுபவத்திலேயொருஸுகப்ரதீதியநுவர்த்தித்து மேல்விழப்பண்ணுகின்றதேயென்ன, அது விபரீதஜ்ஞாநமத்தனையென்கிறபடியைக்காட்டுகிறது. ஆஸ்வாத்ய தஹநஜ்வாலா முதாக்ய சமகம் யதா । ததா விஷயஸம்ஸர்காத் ஸுகஹேத்வாத்மகம் சரீரிணம்” என்று காட்டித்தீக்கநுவ தாஹித்தவன் சேர்த்துக் குளிர்ந்த தண்ணீராலே தன்விடாய்க்கெடாதே, கொழுக்துபட்டுச் சிவக்தெரிகிற அக்கிஜ்வாலையை மிடரும் காவும் பல்லும் குளிரவிழுங்கி விடாய்கெடலாமென்று மகோரதிக்குமாப்போலவும்; “விஷயாணாம் ச ஸம்ஸர்காத் யோ பிபர்த்தி ஸுகம் நர:। ஸுநிச்சயாம் விஷயாஸ்ரயேஷு:॥ ப்ரகுபிதபுஜகபணகரமிவ விஷயாணமஹம் சயாமி தவ புஜஸுரபிவிடபிஸ்ரயே ரஜ்ஜுவிலம் பஜாமி” “விஷயாணம் ச ஸம்ஸர்காத் யோ பிபர்தி ஸுகம்நர: । க்ருத்ய தத்பணிகச்சாயாம் விச்ரமாயாச்ரயேத ஸ: ॥ ப்ரகுபிதபுஜகபணகரமிவ விஷயாணமஹம் சயாம்।ஸதி தவ புஜஸுரவிடபிப்ரச்சாயே ரங்கஜீவிதம் பஜாமி” என்று படத்தைவிரித்தாடுகிற பாம்பின் பயங்கரமான படநிழலிலே யொதுங்கி யிளைப்பாற கினைக்குமாப்போலவும்; விகாசகரக்ரூரமான விஷயங்களிலே ப்ரவணை யாத்மாநுகூலமாக ஸுகிக்க கினைக்கையென்கிறார். தேஹபாதகங்களை ஆப்யாயகங்களென்று ப்ரமிக்குமத்தோடொக்கும் ஸ்வரூப பாதகவிஷயங்களை ஸுகஸாதகமென்று ப்ரமிக்கையும். ❀

கஅச. அக்கிஜ்வாலையை விழுங்கி விடாய்கெட நினைக்குமாப்போலேயும், ஆடுகிறபாம்பின் நிழலிலே யொதுங்கநினைக்குமாப்போலேயும், விஷயப்ரவணஞ்ஞ் ஸுகிக்கநினைக்கை.

ஜீ.—கஅச. இப்படி விகாசகரமான விஷயங்களிலே ப்ரவணஞ்ஞ் ஸுகிக்கநினைக்குமது விபரீதஜ்ஞாநகார்யமென்னுமத்தை ப்ரமாணப்ரஸித்தத்திருஷ்டாந்தமுகேந வருளிச்செய்கிறார், (அக்கிஜ்வாலையை) என்றுதுடங்கி. அதாவது - “ஆஸ்வாத்ய தஹநஜ்வாலாமுதாக்ய சமகம் யதா। ததா விஷயஸம்ஸர்காத் ஸுகஹேத்வாத்மகம் சரீரிணம்” “ஆஸ்வாத்ய தஹநஜ்வாலாமுதாக்ய சமகம் யதா । ததா விஷயஸம்ஸர்காத் ஸுகஹேத்வாத்மகம் சரீரிணம்” என்றும் “விஷயாணாம் து ஸம்ஸர்காத் யோ பிபர்தி ஸுகம் நர:। க்ருத்ய தத் பணிகச்சாயாம் விச்ரமாயாச்ரயேதஸ:” என்றும்சொல்லுகிறபடியே-தண்ணீர்க்கு விடாய்ப்பட்டவன், விபரீதஜ்ஞாநத்தாலே தாபஹேதுவான அக்கிஜ்வாலையைவிழுங்கித்தன்விடாய்தீரகினைக்குமாப்போலேயும்; ஆதித்யகிரணங்களாலே அதிமாத்ரதப்தனானவன் அத்தாபத்தையாற்றுகைக்காக, நிழலென்கிற மாத்ரத்தைக்கொண்டு, ஆகாம்யகர்த்தத்தை கிருபியாதே, அத்யக்தகுபிதமாய்ப் படத்தைவிரித்து கின்றுடுகிற பாம்பின்நிழலிலே யொதுங்கநினைக்குமாப்போலேயுமிருப்பதொன்று, பாதகமானவிஷயங்களை ஸுகாவஹமாக ப்ரமித்து அவற்றிலே ப்ரவணஞ்ஞ், அவற்றையநுபவித்து ஸுகிக்க நினைக்குமதென்றபடி.

ஆ.—கஅசு. இவற்றின் ஸ்பர்சம்வேணுமோ, காணவேமுடியும்மருது ப்ரக்ருதிகளுமில்லையோ வென்கிறீர் மேல், (அசுணமா) இத்யாதியால். மருதுப்ரக்ருதியான அசுணமாவென்கிற பக்ஷிவிசேஷம், இனியப்பாட்டு கேட்டுத் திரண்டிவந்து, பறையடிக்கக்கேட்டுப் பொடடெனப்பட்டுக்கிடக்குமாப்போலே, ஸ்வபோகவிதுரமாக ஸ்வாமிபோகைகபரனுய் விஷயஸ்மரணத்தில் மாய்த்துபோம்படி மருதுப்ரக்ருதியாயிருக்குமவன், இதரவிஷயங்களில் த்ருஷ்டிவிஷயமான கொடியகாட்சியிலே பீதபீதனுய் முடியும்படி யென்கிறார்.

கஅசு. ஏதத்தர்சநத்தில் முடியுமவஸ்த்தைபிறத்தமையை மூதலிக்கிறார்மேல்; ''பலகீ காட்டிப்படுப்பாயோ'' பஹுவிதமான த்ருஷ்டிவிஷமான விஷயங்களைக்காண்கள் பெறவாங்கிக்காட்டி முடிக்கப் பார்த்தாயோ, என்று மருதுப்ரக்ருதிகள் சொல்லக்கடவதிறே யென்று.

கஅள. ஏதத்தோஷமறிந்தும் ப்ரவணராவாரைப்பற்ற, அறியாத அஜ்ஞரைத் திருத்தலாமென்கிறார், (அஜ்ஞனை) இத்யாதியால். விஷயாக்தரம் அநேகதோஷதுஷ்டம் தத்ப்ராவண்யமகர்த்தகரமென்றறியாத அஜ்ஞனை விஷயப்ரவணன், ஹிதம் சொன்ன லிசைத்துதிருத்தும் நாஸ்

கஅசு. அசுணமா மூடியுமாப்போலே, பகவதநுபவைகபரனுய்ம்மருதுப்ரக்ருதியா யிருக்குமவன் விஷயதர்சநத்தாலே முடியும்படி.

கஅசு. ''காட்டிப்படுப்பாயோ'' என்னக்கடவதிறே.

கஅள. அஜ்ஞனவிஷயப்ரவணன் கேவலநாஸ்திகனைப்

ஜீ.—கஅசு. விஷயஸ்பர்சம் ஸ்வரூபநாசகம், விஷயப்ரவணனுய் ஸுகிக்க கிஞ்சுமது விபரீதஜ்ஞாநகார்ய மென்றிறே கீழ்ச்சொல்லிகின்றது; இவ்விஷயஸ்பர்சம் வேண்டா, பகவத்குணங்களிலே கைதிருக்குமவன் இவற்றைக்காணவே முடியுமென்கிறார்மேல், (அசுணமா) என்றுதுடங்கி. அதாவது - அசுணமாவென்கிற பக்ஷி அதிமதுரமான காகச்ரவணத்தாலே நெஞ்சுநீர்ப் பண்டமாயிளகினதசையிலே அதிகடிகமான பறையையடிக்கக்கேட்டுப் பட்டுக்கிடக்குமாப்போலே யாய்த்து, பகவதநுபவமொன்றிலுமே தத்பரனுய் தத்குணரஸத்திலே கைத்து இதரவிஷயங்களின் பேர் கேட்கிலும் மாந்தும்படி மருதுப்ரக்ருதியாயிருக்குமவன், பகவதேகபோகத்வரூபஸ்வரூபநாசகங்களான விஷயங்களைக் கண்டமாத்ரத்திலே யேங்கி முடியும்படியென்கை.

கஅசு. இவ்வர்த்தத்தை ஆப்தவசகத்தாலே யிசைவிக்கிறார், (காட்டி) என்றுதுடங்கி. அதாவது - அல்பரஸங்களாய் அநேகவிதங்களாயிருந்துள்ள துர்விஷயங்களைக்காட்டி, அவற்றோடி பொருந்தாதபடியாய் அவற்றுக்குப் பாங்கானகிலத்திலே யிருக்கைக்கிடான பாபத்தைப் பண்ணின வெனை முடிக்கப்பார்க்கிறாயோ வென்றபடி.

கஅள. ஏவம்ப்பூதவிஷயதோஷத்தை யறியாமையாலே யிதிலே ப்ரவணனுமவனுக்கும், இத்தையறிந்துவைத்தே ப்ரவணனுமவனுக்கும் வாசியை யருளிச்செய்கிறார் மேல், (அஜ்ஞனை) என்றுதுடங்கி. (அஜ்ஞனவிஷயப்ரவணனை) கிறன் - விஷயங்களினுடைய தோஷபூயஸ்தையையும் ஸ்வரூபவிருத்தத்தையையும் அறியாதே, அவற்றையாசைப்பட்டு மேல் விழுகிறவன். (கேவல நாஸ்திகனை) கிறன் - தர்மாதர்மபரலோகசேதநேச்வராதிகளுக்கு ப்ரதிபாதகமான சாஸ்த்ரத்தில் ப்ராமாண்யபுத்தியொன்று

ஆ.—திகரைப்போலே விஷயதோஷம்சொன்னால் இசைக்து விரக்தனுய்த் திருக்தும் யோக்யதையுள்ளவன்; விஷயம் தோஷதுஷ்டம் அகர்த்தகரமென்றறிக்து அதிலேலக்தனும் ஜ்ஞாகவானை விஷயப்ரவணன், சொல்லிற்று க்கேட்டித் திருக்துகைக்கு யோகயதையற்ற ஆஸ்திகநாஸ்திகனைப்போலே விஷயதோஷம் சொல்லி திருத்திக்கொள்ள யோக்யதையற்றவன்.

கஅஅ. சாஸ்த்ரதர்மாதிலர்வத்திலு மப்ராமாணிகனை கேவலநாஸ்திகனை ந்யாயோபதேசத்தாலே மெள்ள திருத்தலாம்; அவையெல்லாமுண்டென்றறிந்தும் உதாஸீகித்து யதேஷ்டம் சரிக்குமாஸ்திகநாஸ்திகனை, காலதத்வமுள்ளதனையும் ஸர்வசக்தியாலும் திருத்தவொண்ணாது. "அஜ்ஞ ஸ்சுகமாராத்ய ஸுகதரமாராத்யதே விசேஷஜ்ஞ: । ஜ்ஞானலவதுர்விதக்தம் ப்ரஹ்மாபி நரம் நரஜ்யதி" "அஜ்ஞஸ்ஸுகமாராத்ய ஸுகதரமாராத்யதே விசேஷஜ்ஞ: ஜ்ஞாகலவதுர்விதக்தம் ப்ரஹ்மாபி நரம் காஞ்ஜயதி" இறே.

கஅக. ஏவம்விதவிஷயங்களை விரும்புகை, (தன்னைத்தானேமுடித்துக்கொள்ளுகை) யாவது என்று லிம்ஹாவலோககம்பண்ணி அவற்றில்

போலே; ஜ்ஞாகவானை விஷயப்ரவணன் ஆஸ்திக நாஸ்திகனைப்போலே.

கஅஅ. கேவலநாஸ்திகனைத் திருத்தலாம்; ஆஸ்திகநாஸ்திக னை யொருநாளும் திருத்தவொண்ணாது.

கஅக. இவையிரண்டும் ஸ்வரூபேணமுடிக்குமளவன்றிக்கே

ஜீ.—மின்றிக்கே ஸ்வைரஸஞ்சாரபரனுய்த்திரிகிற சுத்தநாஸ்திகன். (ஜ்ஞாகவானை விஷயப்ரவணனு)கிறான்-விஷயங்களினுடைய தோஷதுஷ்டதையையும் ஸ்வரூபவிருத்தத்தையையு மறிக்துவைத்தே, அவற்றை விரும்பி மேல்விழுகிறவன்.-(ஆஸ்திகநாஸ்திகனு)கிறான்-தர்மதர்மாதிஸகலப்ரபாதகமான சாஸ்த்ரத்தை ப்ரமாணமென்றிசைகையாலே ஆஸ்திகனென்று சொல்லலாம்படி யிருப்பானுய், அந்த சாஸ்த்ரமர்யாதையில் அடங்காதே தோற்றிற்றுச்செயதிரிகையாலே நாஸ்திகஸமனு யிருக்குமவன்.

கஅஅ. த்ருஷ்டாந்தபூதரான விவர்களிருவர்க்கும் விசேஷமேதென்ன வருளிச்செய்கிறார், (கேவல) இத்யாதியாலே. அதாவது - சாஸ்த்ரத்தையில்லையென்று, தோற்றிற்றுச்செய்துதிரிகிறவனை, சாஸ்த்ராஸ்திக்யம் பிறக்கைக்குறுப்பான உபதேசங்களைப்பண்ணி விதிநிஷேதவச்யனும்படி திருத்தலாம்; சாஸ்த்ராஸ்திக்யமுடையனுய்,தத்ப்ரதிபாத்யப்ரமேயங்களையும் அறிக்துவைத்து, பாபபயமின்றியே, காஸ்திகவத் ஸ்வைரம்ஸஞ்சரிக்கிற வனைச்சொல்லியறிவிக்கத்தக்க தொன்றில்லாமையாலே யுபதேசமுகத்தாலொருநாளும் திருத்தவொண்ணாதென்கை.—இத்தால்-அஜ்ஞனை விஷயப்ரவணனை, விஷயதோஷாத்யுபதேசமுகத்தாலே விரக்தனும்படி திருத்தலாம்; ஜ்ஞாகவானை விஷயப்ரவணனை, விஷயதோஷாதிகனை வயக்தமாகவறிக்துவைத்தே ப்ரவர்த்திக்கிறவனுகையாலே ததுபதேசத்தாலொருநாளும் திருத்தவரிதென்றதாய்த்து.—"அஜ்ஞஸ்ஸுகமாராத்ய ஸுகதரமாராத்ய தே விசேஷஜ்ஞ: ஜ்ஞானலவதுர்விதக்தம் ப்ரஹ்மாபி நரம் நரஜ்யதி" "அஜ்ஞஸ்ஸுகமாராத்ய ஸுகதரமாராத்ய தே விசேஷஜ்ஞ: ஜ்ஞாகலவதுர்விதக்தம் ப்ரஹ்மாபி நரம் காஞ்ஜயதி" என்னக்கடவதிறே. ஆகையால், அவனிலுமிவன் நிக்ருஷ்டதமனென்றுகருத்து.

கஅக. (தன்னைத்தானே)என்கிறவாக்யத்தில் ஸ்வரூபகாசகங்களாகச்சொன்ன அஹங்காரத்தினுடையவும் விஷயங்களினுடையவும் க்ரௌர்

ஆ.—வரும் அகர்த்தவிசேஷத்தை யருளிச்செய்கிறார்மேல், (இவையிரண்டும்) இத்யாதியால். இப்படி யநேகதோஷதுஷ்டங்களான விவையிரண்டும் பகவச்சேஷத்வ ரூபஸ்வரூபத்தைக் கலக்கிமுடிக்குமவன்றிக்கே, ஸ்வரூபோஜ்ஜீவகயோக்யதையுமறும்படி கித்யஸம்ஸாரியாக்கிவிடும் நிலைநின்ற பாகவதவிரோதத்தையும் மேன்மேலன் விளைத்து மறுகின்ற கீழையாதபடி முடிக்கும்.

ககo. இந்த பாகவதவிரோதம் வைஷ்ணவர்களை விசேஷித்து உருமாயும்படி முடிக்குமென்கிறார்மேல், (நாமரூபம்) இத்யாதியால். வைஷ்ணவதாஸாதிகமங்களையும் திருவிலச்சினையும் திருநாமம் முதலான வைஷ்ணவலக்ஷணரூபத்தையு முடையராயிருந்துவைத்து, உள்ளுப்போட்கராய் அஹங்காராதிக்ரஸ்தராய் அகர்த்தகரமான பாகவதவிரோதம்பண்ணிப் போருமவர்கள், வெக்து முருவுடைத்துப்போலத்தோற்றுகிற தக்த்தபடம் போலேயென்று.

ககக. இத்தை விசதீகரிக்கிறார்மேல், மடித்துச் செரியக்கொட்டின மடிப்புடவைதட்டுருவ வெக்தால், அப்போது உண்டையும் பாவுமொத்திக்கிடக்கிறது போலத்தோன்றும்; அநந்தரக்ஷணத்திலே யொருகாத்தடித்த வாறே சாம்பலும் காணவொண்ணுதபடி சிந்தாறுபட்டுப்பறக்குபோம்; அப்படியே ஆசார்யஸமாச்ரயணம்பண்ணி அமுக்கற்றொடுங்கி ரூபமிலுக்க முடையாரும், நிலைநின்ற பாகவதவிரோதத்தாலே சேஷத்வஸத்தாப்பசை

பாகவதவிரோதத்தையும் விளைத்து முடிக்கும்.

ககo. நாமரூபங்களையுடையராய் பாகவதவிரோதம்பண்ணிப் போருமவர்கள் தக்த்தபடம்போலே.

ககக. மடிப்புடவைவெந்தா லுண்டையும் பாவுமொத்துக்கிட

ஜீ.—யத்தைத்தனித்தனியே யருளிச்செய்தார்கீழ்; உபயத்துக்குமூள்ள தொரு க்ரௌர்யவ்சேஷத்தை தக்த்தேன வருளிச்செய்கிறார்மேல், (இவை)என்றுதுடங்கி. அதாவது-உக்ததோஷயுக்தமான விவ்வஹங்காரமும் விஷயப்ரவண்யமுமாகிற விரண்டும், தானுனவாகாரத்தாலே நின்று ருசிப்பிக்குமளவன்றிக்கே, பாகவதாபசாரமாகிற மஹாகர்த்தத்தையும் விளைத்து ஸ்வரூபநாசத்தையும் பண்ணுமென்கை. (ஸ்வரூபேண)என்றது-ஸ்வரூபேணவென்றபடி. அஹங்காராதிகளிலே ப்ரவணனுனுலுள்ள வளவன்றிறே பாகவதாபசாரம் பண்ணினுலுள்ள பகவக்கிர்ஹம்.

ககo. ஆனுல் பாகவதவிரோதம் விளைந்தபோதே ஸ்வரூபநாசம் பிறக்குமாகில், பாகவதவிரோதத்தைப் பண்ணிப்போராகிற்கச்செய்தே ஸ்வரூபாநுரூபமான நாமரூபங்களையுடையராய்க்கொண்டிருக்கிறபடி யெங்ஙனேயென்ன வருளிச்செய்கிறார், (காமரூபங்களை) என்றுதுடங்கி. அதாவது-வைஷ்ணவத்வசிஹ்நமான தாஸ்யாகமத்தையும் ததநுகுணமான ரூபத்தையுமுடையராய்க்கொண்டு, உள்ளொரு பசையின்றிக்கே அஹங்காராதிவச்யராய் பாகவதர்கள் நிறத்திலே விரோதத்தைப்பண்ணிப் போருமவர்கள், உருக்குவெய வெந்திருக்கச்செய்தே, உருவுடைத்துப்போலே தோற்றியிருக்கும் தக்த்தபடத்தோமிலத்ருசரென்கை.

ககக. தக்த்தபடத்தின்படி தன்னைதர்சிப்பிக்கிறார்மேல், (மடி)என்றுதுடங்கி. அதாவது-தட்டிமடித்திருக்கிற புடவையானது தட்டுருவ வெங்கும் வெந்திருக்கச்செய்தே உண்டையும் பாவும் முன்புபோலே யொத்திருக்கும், ஒருகாற்றுவக்து சிதற வடித்தவாறே உருக்காணவொண்ணுதபடி

ஆ.—யற வெக்தும் காமரூபமுடையவர்போலத் தோன்றி, பத்தராயினர் சிற்றப்பெருங்காற்றடிக்க ''அஸ்கேவ''ராய்ப் போவர்களென்றபடி.

ககூ. ஸர்வசக்தியான ஸர்வேச்வரன், நித்யவிபூதியிலிருப்புக்குவேண்டி அவதரித்துத் தாழநின்றுபண்ணின பூம்புத்தரணதியான யாதொரு தொழில்களெல்லாம், ஸ்ரீபூமிப்ரஹ்லாதவிபீஷணதிகளை உதைத்தும், தண்டித்தும், பொருஷித்தும் ஹிரண்யாக்ஷாதிகள் பண்ணின மஹாபாகவதாபசாரம் பொருமையால் வந்த கைச்சினம தீருகைக்காகவென்று ஜீயருளிச்செய்வரென்கிறார்.ஆக,பாகவதாபசாரம் பண்ணினாரை ஆளிட்டன்றியே பகவான் தானே குட்டிக்கொலியாக வருத்துச் சினம் தீருமென்றபடி.

ககஙூ. ''அவமான்க்ரியே தேஷாம் ஸம்ஹர்தேத்யகிலம் ஜகத்'' ''அவமாகக்ரியா தேஷாம் ஸம்ஹரத்யகிலம் ஜகத்'' என்று அந்த பாகவதாபசாரத்தானே பகவான் தானும் வருத்தவேண்டாதபடி, தத்யாபசாரலம்பத்தமுடைய ஸர்வஜகத்தையும் ஸம்ஹரிக்குமென்றுகின்றதிறே யென்கிறார்.

ககச. இப்படி கொடிதான விதத பாகவதாபசாரத்தால், ஜ்ஞகிரூபணம், ஜ்ஞாதகிரூபணம், வ்ருத்தகிரூபணம், ஆகாரநிரூபணம், அவயவநிரூபணம், பத்துநிரூபணமென்று அநேகவிதம்.

க்கும்; காற்றடித்தவாறே பறந்துபோம்.

ககூ. ''ஈச்வரனவதரித்துப் பண்ணின ஆனைத்தொழில்களெல்லாம் பாகவதாபசாரம் பொறுமை'' என்று ஜீயருளிச்செய்வர்.

ககஙூ. ''அவமான்க்ரியா'' ''அவமாநக்ரியா.''

ககச. பாகவதாபசாரந்தான் அநேகவிதம்.

ஜீ.—பாறிப்பறக்குபோமென்கை. அப்படியே, அப்சாராக்கிதக்தத்தராய் வைத்து காமரூபங்களோடே யிருக்கிறவர்களும பகவந்நிக்ரஹவீக்ஷத்தாலே பாறவடியுண்டு உருமாய்ந்து போவர்களென்றுகருத்து.

ககூ. பாகவதாபசாரம் பண்ணினால் ஈச்வரன் அஸஹமாகனாய் உசிததண்டம்பண்ணுமென்னுமத்தை ஆப்தவசகத்தாலே யருளிச்செய்கிறார், (ஈச்வரன்) எனதுதுடங்கி, அதாவது-ஸங்கல்பமாத்ரத்தாலே ஸர்வத்தையும் நிர்வஹிக்கவல்ல ஸர்வசக்தியான ஸர்வேச்வரன், தன்னையழியமாறி இதரஜாதீயனுயவதரித்துக் கைதொடனுய்நின்றுசெய்த ஹிரண்யராவணாதிநிரஸநரூபாத்யதிமாதுஷசேஷ்டிதங்களெல்லாம், ப்ரஹ்லாதன் மஹர்ஷிகள்துடக்கமான அவ்வேபாகவதவிஷயங்களில் அவ்வவர்பண்ணின வபசாரம் ஸஹியாமையாலேயென்று, ஆப்ததமரான ஜ்ஞீயருளிச்செய்வரென்கை.

ககஙூ. இந்த பாகவதாபசாரத்தினுடைய க்ரௌர்யத்தில் பகவதுக்தியை தர்சிப்பிக்கிறார், (''அவமான்க்ரியே'' ''அவமாகக்ரியா'') என்று, ''யா ப்ரீதிர்மயி ஸம்வ்ருத்தா மத்ப்பக்தேஷு ஸதா ஸ்துதே। அவமான்க்ரியா தேஷாம் ஸம்ஹரத்யகிலம் ஜகத்'' என்றுனிறே.

ககச. இப்படிப்பட்ட பாகவதாபசாரத்தினுடைய வைவித்யத்தை யருளிச்செய்கிறார், (பாகவதாபசாரத்தான்) என்றுதுடங்கி, (அநேகவிதம்) என்றது-ஜ்ஞகிரூபணம், ஜ்ஞாதகிரூபணம், வ்ருத்தகிரூபணம், ஆகாரநிரூபணம், பத்துநிரூபணம், வாஸநிரூபணம், இத்யாதிகளிலே பலபடிப்பட்டிருக்குமென்றபடி.

ஆ.—ககரு. இவற்றில் வைத்துக்கொண்டு இவையெல்லாமொரு தட்டும் தானொரு தட்டுமென்னும்படி அத்விதீயமாய் ஸத்தாகாரகாரமாயிருக்கும், இந்த பாகவதர்பக்கல்பண்ணும் ப்ராஹ்மணீயான ப்ரதமசரமஜக்மகிரு பணம்.

ககசு. இந்த ஜக்மகிரூபணத்தான், பூர்ணவிஷயமான அர்சாவதார ரத்தில் தத்விக்ரஹாபாதாக தரவ்யகிரூபணஸ்மருதியிலுங்காட்டில், ஸ்வஸத்தாகாரகாரமாகையாலே யதிக்ரூரம்.

ககஎ. "అర్చావతారోపాదానం వైష్ణోత్వ్తేచి న్నన్ | మాతృయోగపరీక్షాయా స్థూల్యమాహుర్మహీషిణః" "அர்சாவதாரோபாதாகம் வைஷ்ணவோத்பத்திசிக்தகம் | மாத்ருயோகிபரீக்ஷாயா ஸ்துல்யமாஹுர்மஹீஷிணஃ" என்று வர்ச்யமானவற்றை பாபவிசேஷகிரூபணம்பண்ணும் சாஸ்த்ரம், மாத்ருயோகி பரீக்ஷையோடொத்த மஹாபாதகமென்று முறையிடச் சொல்லும்.

ககசு. ஆதிலே யொன்று அவர்கள்பக்கல் ஜக்மநிரூபணம்.
ககசு. இதுதான் அர்சாவதாரத்தி லுபாதாநஸ்மருதியிலுங் காட்டில் க்ரூரம்.
ககஎ. அத்தை மாத்ருயோ நிபரீக்ஷையோடொக்கும் என்றுசா ஸ்த்ரம் சொல்லும்.

ஜீ,—ககரு. அவற்றில் வைத்துக்கொண்டு, ஜக்மகிரூபணத்தினுடைய க்ரௌர்யத்தை யருளிச்செய்வதாக, அத்தை யுபாதாநம் பண்ணுகிறார், (அதிலேயொன்று அவர்கள்பக்கல் ஜக்மகிரூபணம்) என்று. (ஜக்மகிரூபண) மாவது-கிக்ருஷ்டகுலங்களிலே யவதீர்ணரான பாகவதர்கீழ், பகவதீயத் வப்ரயுக்தமான மாஹாத்ம்யத்தைப் பாராதே நிகர்ஷபுத்த்யா தத்தஜ்ஜ மங்கீழ கிரூபிக்கை.

ககசு. இதினுடைய க்ரௌர்யத்தன்மை யருளிச்செய்கிறார், (இது தான்) என்றுதுடங்கி. (இதுதான்)என்று-பாகவதஜக்மகிரூபணத்தை பரா மர்சிக்கிறது (அர்சாவதாரத்திலுபாதாநஸ்மருதி) யாவது - ஆச்ரித ருகத்தேதேஹ மொருத்ரவ்யத்தைத்தனக்குத் திருமேனியாகக்கொண்டு அதிலே அப்ராக்ருததிவ்யவிக்ரஹத்தில் பண்ணுமிவருத்பத்தைப்பண்ணி எழுந்தருளியிருக்கிற வைபவத்தையறியாதே நிகர்ஷபுத்தியிண்ணி விக் ரஹோபாதாகத்ரவ்யமின்னதன்மேலென்று சிக்நிக்கை; அதிலும்காட்டில் க்ரூரமாகையாவது - அத்தைப்பற்றவும் ஸர்வேச்வரனுக்கு அத்யந்திக் ரஹேதுவாகை.

ககஎ. அதுதன்னுடைய க்ரௌர்யத்தா னெவ்வளவென்ன வருளிச்செய்கிறார், (அத்தை) இத்யாதியாலே, "అర్చావతారోపాదానం వైష్ణోత్వ్తేచి న్నన్ | మాతృయోగపరీక్షాయా స్థూల్యమాహుర్మహీషిణః" "அர்சாவதாரோபாதாகம் வைஷ்ணவோத்பத்திசிக்தகம் | மாத்ருயோகிபரீக்ஷாயா ஸ்துல்யமாஹுர்மஹீஷிணஃ" என்னுநின்றதிறே. இப்படி உபயத்தையும் மாத்ருயோகிபரீ க்ஷாஸாம்யமாக சாஸ்த்ரம் சொல்லிற்றேயாகிலும், அது அர்சாவதாரத்தி லுபாதாநஸ்மருதிக்கு நிதர்சநமாமித்தனை; வைஷ்ணவோத்பத்திசிக்தகம் அதிலும் க்ரூரமென்றிவர்க்குக்கருத்து.(மாத்ருயோகிபரீக்ஷை)யாவது-அ ந்யஸ்த்ரீயோகிவைலக்ஷண்யாவைலக்ஷண்யகிரூபணவாலகையாலே இத் தையுமப்படி கிரூபிக்கை. (அத்தோடொக்கும்) என்றது - இப்படிகிரூபி த்தால் அதுக்கெத்தனைபாபமுண்டு, அர்சாவதாரவிக்ரஹோபாதாகசிக்த கத்திலு மத்தனைபாபமுண்டென்றபடி.

ஆ.—ககூஅ. இக்தபாகவதாபசாரம் பண்ணினால் வருமகர்த்தமென் என்ன, உத்தமவர்ணத்தை நீசவர்ணமாக்குமென் னுமிடத்தை மூதலிக்கிறார் மேல், (த்ரிசங்கு) இத்யாதியால். ஸசரீரஸ்வர்கம்பெறவேணுமென்று முற்பட வஸிஷ்ட்டரையும் பிற்பட்டவன் சிஷ்யர்கூடயுமபேக்ஷிக்க, ஆசார்யன் செய்யாத தெங்களாற்செய்யமுடியாதென்ன, ஆகில், விச்வாமித்ரன்பக்கல் போவேனென்ன, நீ கர்மசண்டாலனாயென்று சபிக்க, இக்த பாகவதாபசாரத்தாலே மார்பிலிட்ட பரிசுத்தமான யஜ்ஞோபவீதத்தானே ஸ்பர்சயோக்யதையற்ற வாராய்விட்டு சண்டாலவேஷமாய்கின்ற த்ரிசங்குவென்

ககூஅ. த்ரிசங்குவைப்போலே கர்மசண்டாலனும், மார்விலிட்ட யஜ்ஞோபவீதந்தானே வாராய்விடும்.

ஜீ.—ககூஅ. இவ்வபசாரத்துக்குபலம், தக்த்தபடம்போலே கஷ்டகல்பனையிருக்து தேஹாவஸாகத்திலே உருமாய்த்துபோமளவேயல்ல, இவ்வபசாரம்பண்ணினபோதே கர்மசண்டாலனுய்விடுமென்கிறார், (த்ரிசங்குவைப் போலே) என்றுதுடங்கி. அதாவது - இக்ஷ்வாகுவம்சயனுயிருக்கிற த்ரிசங்குவாகிற ராஜா, தன்குலகுருவாயிருக்கிற வஸிஷ்ட்டமஹர்ஷியை, ஸசரீரஸ்வர்காவாப்த்யர்த்தமாக வென்னை யஜிப்பிக்கவேணுமென்றபேக்ஷிக்க; மஹர்ஷி,அதுமக்கசக்யமென்ன; அங்குகின்றும் தத்புத்ரர்கள தபஸ்ஸை பண்ணுகிறவிடத்திலேசென்று இச்செய்நியைச்சொல்லி அவர்களை மிகவுமதுவர்த்தித்து,நீங்களென்னையிப்படி யஜிப்பிக்கவேணுமென்று கிர்பந்திக்க; நீதுர்புத்தியாயிருக்தாய்,மஹர்ஷி,போகாது, என்றத்தையெங்களாலே செய்யப்போமோவென்ன; "ஏஷாம் தத்வசநம் ஶ்ருத்வா க்ரோதவ்யாகுலிகீர்க்ஷ: ஸ ராஜா புநரேவைதாநிவம் வசநமப்ரவீத் ॥ ப்ரத்யாக்யாதோ பகவதா குருபுத்ரைஸ்ததைவ ச। அக்யம் கதிம் கமிஷ்யாமி ஸ்வஸ்தி வோ ஸ்துததோ தஹம்"என்று அவன்குருத்தாய்,குருவானவருமத்தபுத்ரர்களான நீங்களும் மாட்டோமென்றீர்களாகில்,கான்மற்றேரிடத்திலே போகிறேன், நீங்கள ஸுகமேயிருங்கோளென்ன, "ப்ரயாஸ்யே தமஹம் த்வாம் வாக்யம் ஶுபாக்ஷரஸமந்விதம்। ஜேஷ்யாமி தபஸா லோகாந் ஸ்வர்கம் ஸஶரீரிணம்" "ருஷிபுத்ரஸ்து தச்ச்ருத்வா வாக்யம் கோராபிஸம்ஹிதம்। சேபுஸ்தபரமஸங்க்ருத்தச்சண்டாலத்வம் கமிஷ்யஸி"என்றுஸ்வாசார்யனையும் தத்புத்ரர்களான தங்களையுமிவன் அவமதிபண்ணிச்சொன்ன வார்த்தையைக்கேட்டு அவர்களிகவுமக்ருத்தராய்,நீசண்டாலனுகக்கடவையென்றுசபிக்க,"அத்ரைவாந்யேவ்யதீதாயாம் ராத்ர்யாம் சண்டாலதாஜ்ஞதஃ। நீலவஸ்த்ரத்ரதரோநீலஃ பருஷோத்த்வஸ்தமூர்த்தஜஃ॥ சிக்மாலயாங்கராகச்ச ஆயஸாபரணோபவத்" என்கிறபடியே அகந்தரம் அவன் கர்ம சண்டாலனுய்விட்டானிறே. அப்படியே பாகவதாபசாரம் பண்ணினபோதே கர்மசண்டாலனும்,ப்ரஹ்மவர்ச்சஸ்த்வத்துக்குறுப்பாகமார்பிலிட்டயஜ்ஞோபவீதத்தான் சண்டாலவேஷத்துக் கடைத்தவாராய்விடுமென்கை. அங்குசாபஸித்த்தமாகையாலே ப்ரத்யக்ஷமாய்த்து; இங்குசாஸ்த்ரஸித்த்தமாகையாலே ஜ்ஞாகத்ருஷ்டிவிஷயமாகவிருக்கும். "அனாசாராத்துராசாரா நஜ்ஞாத்ரீன் ஹீநஜன்மந:। மஷ்க்தாக்ரோத்ரியோ நிந்த்ய ஸ்சண்டாலதாம் வ்ரஜேத்" "அகாசார

ஆ.—கிற ராஜாவைப்போலே, மற்றுமொருவன் பாகவதாபசாரம்பண்ணினால் நீசனைப் உத்தமலக்ஷணமும் நீசலக்ஷணமாய்விடுமென்கிறார்.

ககக. "ஆசாரார்ய ஸுசாரா நஜ்ஜாத்ரு ஹீநஜந்மந்யமத்ஸ்தாத் க்ரோத்ரோநி ர்ஜ்ஜ நத்யுச்சண்டாலதாம் வ்ரஜேத்" "அநாசாராத் துராசாரா நஞ்ஜாத்ருக் ஹீநஜந்மகாத்। மத்ப்பக்தாக் ச்ரோத்ரியோ நிக்தக் ஸத்யச்சண்டாலதாம் வ்ரஜேத்" இத்யாதிகர்மசண்டாலனென்ன விசேஷோக்திக்கு பலமருளிச்செய்கிறார் மேல்; ஜாதியாலே சண்டாலனுனவனுக்கு அத்தஜந்மத்தன்னிலே ஜந்மாக்தரத்தே பகவத்கடாக்ஷமுண்டாவதொரு காலாந்தரத்திலே பாகவதனுயிடேறுகைக்கு யோக்யதையுண்டு; அத்தகாலாந்தரஸம்பந்தயோக்யதையுமில்லை பாகவதாபசாரப்பட்டு கர்மசண்டாலனுன விப்பாவிக்கு.

உ00. அதெத்தாலேயென்ன, ஸ்ரீவைஷ்ணவத்வமாகிற உயர்ந்த நிலத்திலேயேறி, பாகவதாபசாரப் பெருங்காற்றுதள்ள, நித்யஸம்ஸாரமாகிற பாதாளத்திலே ஸ்வரூபம் தகரவிழுகதுமுடிக்த ஆரூடபதிதனுகையாலே, வைஷ்ணவனுப் பாகவதாபசாரம்பண்ணினவனுக்கு பகவதநுக்ரஹம்பெற்று ஒருகாலத்திலுமிடேற விறகில்லை யென்றுகருத்து.

உ0க. இப்படியதர்பதிப்பிக்கும் பாகவதாபசாரத்தனக்குப் பெரியவன் பண்ணினால் அபசாரமில்லை, சிறியவனுக்கே வுள்ளதென்கிற அதிகாராகதி காரரூபமான அதிகாரிநியமமில்லை.

ககக. ஜாதிசண்டாலனுக்கு காலாந்தரத்திலே பாகவதனுகைக்கு யோக்யதையுண்டு; அதுவுமில்லை யிவனுக்கு.

உ00. ஆரூடபதிதனுகையாலே.

உ0க. இதுதனக்கு அதிகாரிநியமமில்லை.

ஜீ.—ராக் துராசாரா கஜ்ஞாத்ருக் ஹீநஜந்மகாத்। மத்ப்பக்தாக் ச்ரோத்ரியோ நிக்தக் ஸத்யச்சண்டாலதாம் வ்ரஜேத்" என்னக்கடவதிறே.

ககக. சண்டாலனுபாதியாகிலும் இவனுமொருகாலத்திலேயிடேறுமென்றுநினைக்கைக் கவகாசமில்லாதபடி, ஜாதிசண்டாலனில் கர்மசண்டாலனுக்குள்ளதண்மையை யருளிச்செய்கிறார், (ஜாதிசண்டாலனுக்கு) என்றுதுடங்கி. அதாவது - ஜாத்யா சண்டாலனுனவனுக்கு தஜ்ஜந்மத்திலேயாதல் ஜந்மாக்தரத்திலேயாதல் பகவத்கடாக்ஷமுள்ளதொரு காலவிசேஷத்திலே காரணரூபங்களையுடையனுய் பகவதபசாரத்தகிரூபிதனுகைக்கு யோக்யதையுண்டு, அத்தயோக்யதையுமில்லை பாகவதாபசாரரூபகர்மத்தாலே சண்டாலனுன விப்பாபிஷ்டனுக்கு.

உ00. அதுக்கடி-பாகவதத்வமாகிற வுயர்ந்தநிலத்திலேயேறி "ஸப்தகோடிகல்பாநி நக்ஷமா" "பத்மகோடிசதேநாபி நக்ஷமாமி" என்னும்படி அதிக்ரூரமான பகவக்கிரஹத்துக்கு ஹேதுவான பாகவதாபசாரத்தாலே பாறவடியுண்டு அதர்பதித்தவனுகையாலே யென்கை.

உ0க. இதுதான் ஜந்மாதிகளாலும் ஜ்ஞாகாதிகளாலும் அபக்ருஷ்டரானவர்கள் உத்க்ருஷ்டவிஷயத்தில் பண்ணுமளவிலேயோ, அவற்றாலுத்க்ருஷ்டரானவர்கள் அபக்ருஷ்டவிஷயத்தில் பண்ணுமளவிலுமொக்குமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார், (இதுதனக்கு) இதயாதியாலே. அதாவது பாகவதாபசாரத்துக்கு அப்படியிருப்பதோரதிகாரி கியதியில்லையென்கை.

ஆ.—உ௦உ. இதுக்கு ப்ரமாணங்காட்டுகிறதர்மேல், (தமர்கள்) இத்யாதியால். ஸங்கரத்தப்பகம்பண்ணி ததீயச்ரேஷ்ட்டருமான உதக்குஷ்ட ஜந்மிகளேயாகிலும், உனக்கநங்யார்ஹரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை ஜந்மாதிகளையிட்டு நிந்திப்பர்களாகில், அத்த க்ஷணத்திலே பேர்த்தடியிடுவதற்கு முன்னே முகம்பார்க்க யோக்யதையற்றவர்கள்தாங்கள், ஒருபோலி கண்டால் சண்டாலரோடொப்பென்றலா மத்தனையல்லது அவர்களுத்க்ருஷ்டராம்படி மிகத்தண்ணியரென்று தத்த்வதர்சியான தொண்டரடிப்பொடியாழ்வாருளிச்செய்கையாலே, பெரியோரும் பாகவதாபசாரத்தாலே பகர்த்தப்படுவர்; இதில் சிறுமைபெருமை யில்லையென்னுமிடம் ஸித்தம்.

உ௦க. இவ்வர்த்தவிச்வாஸார்த்தமாக இதிஹாஸத்வயத்தையும் ஸ்மரிப்பதென்கிறார், (இவ்விடத்திலே) இத்யாதியால். ஒருப்ராஹ்மணபுத்ரனுவேதாத்யபகம்பண்ணிகுருதக்ஷிணைசெப்பவேணுமென்றுஅதிகிர்பத்திக்க, குருவும் கோபித்து எண்ணூறுபச்சைக்குதிரைக் கொண்டுவாவென்ன, தேசாந்தரபரிபடகம்பண்ணி யீனதுவிழுக்ற தசையிலே, தனக்கு ஸப்ரஹ்மசாரியான பெரியதிருவடியை நினைக்க, அவரும்வந்து இவனை யுடன்கொண்டு,ஒருவிக்த்த்யத்திலேயொரு ஜளாசாதிகையுடையதிருமாளிகை

உ௦உ. "தமர்களில் தலைவராய் சாதியந்தணர்களேலும்" என்கையாலே.

உ௦க. இவ்விடத்திலே, வைநதேயவ்ருத்தாந்தத்தையும்,

ஜீ.—உ௦உ. இதுதனக்கு ப்ரமாணமுண்டோவென்னு மாகாங்க்ஷையிலே யருளிச்செய்கிறார், (தமர்களில்) என்னுதுடங்கி. அதாவது - ஸங்கரமாகஜகலவேதங்களையும் அத்த்யயநம்பண்ணி ததீயச்ரேஷ்ட்டருமாய் உத்க்ருஷ்டஜந்மாக்களுமாயிருந்தாராகளேயாகிலும், தேவரீர் திருவடிகளில் ஸம்பந்தமாகநிருபகரான ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களை ஜந்மாதிகளையிட்டு நிந்திப்பர்களாகில், காலாக்தரே தேசாந்தரே யன்றிக்கே அப்போதே யவ்விடத்தனையிலே யவர்கள்தாங்கள் சண்டாலரும், இவர்களுக்கொருபோலிமாத்ரமென்னும்படி அவர்களிற்காட்டி லத்யந்தநீசாரவரென்று, தத்த்வயதார்த்தம்யதர்சிகளான ஸ்ரீ தொண்டரடிப்பொடியாழ்வாருளிச்செயகையாலேயென்கை.

உ௦க. இவ்வர்த்தவிஷயமாக இரண்டு ஐதிஹ்யத்தை ஸ்மரிப்பிக்கிறார், (இவ்விடத்திலே) என்னுதுடங்கி. (வைதேயவருத்தார்த்தமாவது- விச்வாமித்ரன்பக்கலிலே வித்யைகளெல்லாமதிகரித்த காலவனென்கிறப்ரஹ்மணன், குருதக்ஷிணையைக்கொடுத்தாலொழிய கமக்கு இவ்வித்யைகள் கிலேகில்லாதென்றுபார்த்து, காளிங்குத்தைக்கு தக்ஷிணையாகத் தரதத்தக்கதேதுஎன்றுகேட்க, நீகமக்கொன்றும் செய்யவேண்டா, காமுன்னுடைய சிச்ருஷையாலும் பக்தியாலும் மிகவும் ப்ரீதராலும், இனியுன்னுடைய இஷ்டத்திலே போயிரு என்று பலகாலும் சொன்னவளவிலும், இவனது செய்யாதே, ஸ்வதா, எனபக்கலிலே தக்ஷிணைவாங்கிக்கொள்ளவேணுமென்று அதிகிர்பத்தம்பண்ணுகையாலே, "కింవాగతేసంర మేతు విశ్వామ్ర శ్రేఽబ్రవీదిదమ్ । ఏకతశ్చాష్టమకర్ణానాం శతాన్యష్టౌ తు జేహ మే । హయానాం చన్ద్రికాభానాం గన్ధ మాదాయ మాసిరమ్" "கிஞ்சிதாகதலம்பம்ப்போ விச்வாமித்ரோ உப்ரவீதிதம் । ஏகதச்சாமகர்ணாநாம் சதாந்யஷ்டௌனது தேஹி மே । ஹயாநாம் சக்த்ரசுப்ப்ராணம் கச்ச்ச காலவமாசிரம்" என்றுஅவன்குபிதனாய், இவ

ஆ.—யேற வெழுந்தருளி அவளாலேஸத்க்குதராய், இவளிங்கேயிருப்பதே யென்றுகீனைக்க, சிறகுமுதிர்ந்து விம்மல்பொருமலாய்ப்பட, அவளதிருக் கைகளாலேஸ்பர்சிக்க ஸ்வஸ்த்தராய் தக்முகேந குருதக்ஷிணையும் பண் ணிவித்தரென்கிற வைகதேயவ்ருத்தாந்தத்தையும்; ஓரயாத்தினன்றுநீரா டி கரையேறுகிறபிள்ளைப்பிள்ளை யாழ்வானை ஆழ்வான்கல்லகாலமாயிருக் தது, இன்றுமுதலாக த்ரிவித்தகரணங்களாலும், பாகவதாபசாரம்பண் ணுமென்று தாரைவாருமென்ன, அவருமப்படியேசெய்து திருமேனியி லுபேக்ஷிபிறத்து, ஈரத்திருப்பரிவட்டத்துடன் திருமாலிகையிலே முசி த்துக் கண்வளர, ஆழ்வானுமாண்டானைப்பார்த்து இக்கோரமாயும ஆழ் வான் வந்திலரீயென்ன, அவளுமக்குருவின்கழுத்தில் பனங்காயாகவேதேனு மருவிச்செய்ததுண்டோவென்ன, சிறிதுண்டென்றுஅவர் திருமாலிகை

பிள்ளைப்பிள்ளையாழ்வானுக்கு

ஜீ.—ஊனப்பார்த்து உடம்பெங்கும் சந்த்ரமண்டலம்போலே வெளுத்து ஒரு செவி பச்சையாயிருக்கும் எண்ணூறுகுதிரை கமக்குக்கொண்டுவந்ததர, என்ன, இத்தைக்கேட்டுமஹாவ்யாகுலனுய், இதுக்கினிச்செய்வதென் என் று பஹுமுகமாகவிசரித்து ஸர்வாபேக்ஷிதப்ரதனன ஸர்வேச்வரனை யுபா ஸிப்போம் என்று உத்யோகிக்கிற வளவிலே, முன்பேயிவனுக்கு ஸகாவாயி ருக்கிற பெரியதிருவடிகாயனர் இவனுக்குவந்து முன்னிற்க; அவரைஸ் தோத்ரம்பண்ணி, இதுக்குச் செய்யவடிப்பதென்னென்றுகேட்க; அவரு ன்னை காளிப்பூமியெங்கும் கொண்டுபோக்றேன், இருவரும் கூட ஆராய் வோம்வானன்று இவனை மிடுக்கிக்கொண்டு கிரிகிறவளவிலே, இளைப்பான வாறே, இங்கேயினைப்பாறிப் போகக்கடவோமென்று மேல்ஸமுத்ரத்திலே ருஷபமென்கிற பர்வதத்தின்மேல் வலியாகிற்பாளாய் ஜ்ஞாகாதிகையாயி ருக்கிற சாண்டிலியென்கிற பாகவதையைச் சென்றுகண்டு அபிவாத காதிகளைப்பண்ணி, அவளத்யாதரத்தோடே மிகவும் ஸத்கரிக்க, அகந்த ரம் விசராக்தராய் சயிக்கிறவளவிலே, இப்படிவிலக்ஷணையா யிருக்கிறவிவள் ஒருவிலக்ஷணதேசங்களிலே வஸிக்கப்பெற்றதில்லை யென்று பெரியதிருவடி காயனர்விசரித்து, இவனையிங்குநின்றும் கமொரு திவ்யதேசங்களிலே கொண்டுபோய்வைக்கக் கடவோமென்று கினைத்துக்கொண்டு கிடக்கச்செ ய்தே, அந்த பாகவதையிருந்த தேசத்தைக் குறையகினைத்த விவ்வபசா ரத்தாலே சிறகுகளுமுதிர்ந்து கிச்சேஷ்டராய்விட, இத்தைக்கூடப்போன ப்ராஹ்மணன்கண்டு "கிந்நு தே மனஸாத்யாபி மஹுத்பதிதுமிச்சஸி । ந ச்யைவ்ருத்தம்பவதஸ்ஸ்வல்போ வ்யபசாரோ பவிஷ்யதி" "கிந்நுதேமகஸாத்யாத மசுபம் பததாம்வர । கஸ்வயம் பவதஸ்ஸ்வல்போ வ்யபசாரோ பவிஷ்யதி" என்றேதேனும் உம்முடைய திருவுள்ளத்தாலே நீங்குகள் கினைத்ததுண்டோ, தேவரீருக்கு அல் பமும் வ்யபசாரம்வருகைக்கு யோக்யதையில்லையேயென்ன, உண்டாயிற் றுக்காணென்று தா மத்பாகவதையிவிஷயத்தில் கினைத்தப்ரகாரத்தை யவ னுக்கருளிச்செய்து, அகந்தரமித்தைப் பொறுக்கவேணுமென்றவளைச்செ ன்றநுவர்த்தித்து, அவளநுக்ரஹத்தாலே அவ்வபசாரம் நீங்கிமுன்புபோ லேயானானென்கிறது. இதுதான் ஸ்ரீரங்கேஸ்ன் ஸ்ரீதாதெழுந்தருளினபோ து காரதாதிமஹர்ஷிகள் பலரும் வந்திருக்கிறவளவிலே க்ருஷ்ணன் திருவு ள்ளத்தைப்பின் செல்லுகைக்குறுப்பாக திருதராஷ்ட்ரனைக்குறித்து பலக தைகளும்சொல்லி வருகிற ப்ரகரணத்திலே, ஸ்ரீகாரதபகவா னநுக்ரஹித்த தாக உத்யோகபர்வத்திலே உக்தமாகையாலே, வேதாக்தோபப்ரும்ஹண

ஆ.—க்கெழுந்தருள, அவரும் துடித்துக்கொண்டெழுந்திருந்து திருவடிகளிலேவிழுந் தஞ்ஜலித்து கிற்க, திருவுள்ளத்தில் மூசிப்பென்னென்று வினவியருள, அபசாரஹேதுவான சரீரமன்றேவிடாமல் பதித்துகிறதென்ன, கல்லீரிவ்வளவுதாபம்பிறக்கதே, காயிகம்கூடாது, மாநஸமெம்பெருமானிடையிலும், வாசிகமொன்றையும் குறிக்கொண்டிருமென்ன, அவரும் மௌனியாய்ப் போரும்படி பிள்ளைப்பிள்ளையாழ்வானுக் காழ்வான் பணித்தவார்த்தையையும் ஸ்மரிப்பதென்கிறார். ஆக நித்யஸூரிகளோடி முமுக்ஷுக்களோடி வாசிய, பாகவதாபசாரம் பரிஹரித்து வர்த்திக்கவேணுமென்றதாயிற்று.

உ0ச. இந்த ததீயஸம்பந்தாபசாரங்கள் பேறிழவுகளுக்கமைந்திருக்குமென்கிறார் மேல்; தத்வஜ்ஞாநமும் ததநுரூப ஸதநுஷ்ட்டாநமுமின்றிக்கே யொழிகாலும், ததீய கைங்கர்யபர்யந்தமான பேற்றுக்கும்

ஆழ்வான் பணித்தவார்த்தையையும் ஸ்மரிப்பது.

உ0ச. ஜ்ஞாநாநுஷ்ட்டாநங்களை யொழிந்தாலும் பேற்றுக்கு

ஜீ.—லித்தமிறே. (பிள்ளைப்பிள்ளையாழ்வானுக் காழ்வான் பணித்த வார்த்தை) யாவது- பிள்ளைப்பிள்ளையாழ்வானை யங்கிகரித்தகாளிலே, இவராபிஜாத்யாதிகளா லுத்கருஷ்டராகையாலே பாகவதவிஷயங்களி லவிகயமாக வர்த்தித்துக்கொண்டு போருகிறபடியைக் கண்டு, இவர்கிடப்பாகவதாபசாரம் இவருடைய ஜ்ஞாநாநுஷ்ட்டாகங்களெல்லாவற்றையும் கிழ்ப்படித்தி தானேமேலாய் விநாசபர்யந்தமாக்கிவிடுமிறே, அதுக்குவேலியிட்டு வைக்கவேணுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி ஓரயத்தினன்று கீராடியேறின வளவிலே, இவரைப்பார்த்து எல்லாரும் தாகம்பண்ணுகிற காலத்திலே தீரும் நமக்கொருதாகம் பண்ணமாட்டீரோவென்ன, அடியே னெத்தை தாகம்பண்ணுவது எல்லாமங்குத்தையதா யிருக்கதேயென்ன அர்த்தஸ்த்திதியன்றேவது, அவ்வளவும்போராது காணத்ரயத்தாலும் பாகவதாபசாரம்பண்ணமல் வர்த்திக்கக்கடவேனென்று நங்கையிலே உதகம்பண்ணித்தரவேணுமென்ன, அப்படியே இவருமுதகம்பண்ணிக்கொடித்த வகக்தம் ஒருபாகவதாதோஷத்தைப் பூர்வவாஸனையாலே கினைத்து காமினிமுடிக்தோமென்று பயப்பட்டுமுடிக்கொண்டு தம் திருமாளிகையிலே கண்வளர, இவர்முன்புவரும் காலத்தில் வரக்காணுமையாலே ஆழ்வாளிவர் திருமாளிகையிலே யெழுக்தருளி, என்தான்! மூசிப்பென் னன்று வினவியருள, தாம் மகஸ்ஸால் கினைத்ததை விண்ணப்பம்செய்து காணத்ரயத்தாலுமபசாரம்புகாதபடி இத்தேஹத்தோடிவர்த்திக்கை யரின்தறதாயிராகி எனசெய்யக்கடவேனென்று திருவடிகளைக்கட்டிக்கொண்டு கிடக்கலே கிக்க, இத்தனையநுதாப மிவர்க்குண்டாகப்பெற்றேமேயென்றுகக்தருளி, மகஸ்ஸால் கினைத்ததுக் கநுதாபமுண்டாகவே ஈச்வரன் க்ஷமித்தருளும், ப்ரத்யக்ஷ தண்டப்பயத்தாலே காயிகமாகவொருவரையும் கலியக்கூடாது, ஆனபின்பவையிரண்டும் உமக்குக்கழித்துத்தக்தோம், இனிவாக்கொன்றையும் கன்றாகக்குறிக்கொண்டு வர்த்தித்துப்போருமென் றருளிச்செய்தது.

உ0ச. பகவல்லாபஹேதுவான ஜ்ஞாநாநுஷ்ட்டாகங்களிரண்டும் பரிபூர்ணமாகவுடையாரொருவனுக்கு பாகவதாபசாரமுண்டாயிற்றாகிலும், பகவானதுக்கு லகுவானதொரு தண்டங்களைப்பண்ணிக்கூட்டிக் கொண்டுவிடானோ? அவையிரண்டு மஸத்ஸமமாய் அபசாரமேய்ப்பலமாய் எம்பெருமானை யிழக்தேபோய்விடுமென்னலாமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார்,

ஆ.—ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநபூர்ணரான இத்தபாகவதர் பக்கல் தர்சநஸ்பர்ச நாதி ஸம்பந்தமே அங்யநிரபேக்ஷமாக வமைகிறுப்போலே, பேற்றுக்கவச் யாபேக்ஷிதங்களான இத்தஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்கள் பூர்ணமாக உண்டாநு ஹும் பகவத்கடாக்ஷம்துடங்கி தநிய கைங்கர்யபர்யந்தமான பேற்றினிழ வுக்கு, ஸ்வரூபம்பந்தமாதரம் கொண்டுஜீவிப்பிக்கு மித்தபாகவதர்பக் கலில் ஏதேனுமோ ரபசாரமே நிரபேக்ஷ ஸாதகமாகப்போரு மென்கிறார்.

உ०நு. ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநஹீநரும்தநியஸம்பந்தம்கொண்டே யுஜ் ஜீவிப்பர்கள், ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநபூர்ணரும் ததபசாரலேசத்தாலே பேற் றுக்கசலாவர்களென்னுமிதில், ஜக்மவருத்தாதிகளால் மினுக்கமற்ற பாக வதஸம்பந்தமுண்டானவர்களுக்குப் பேறில்லே, ஜக்மவருத்தமினுக்க முள்ள பாகவதஸம்பந்தமுண்டாகிலாயிற்று பேறுண்டாவதென்கிற நிய தியும், ஜக்மவருத்தாதி மினுக்கமுள்ளவர் பாகவதாபசாரம்பண்ணினுல்

அவ்வர்கள்பக்கல் வம்பந்தத்தமே யமைகிறுப்போலே, அவையுண்டாளுலு மிழவுக்கவர்கள் பக்கலபசாரமே போரும்.

உ०நு. இதில் ஜந்மவ்ருத்தாதி நியமமில்லே.

ஜீ.—(ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்கள்) என்றுதுடங்கி. அதாவது-"ஊஷ்ஷ்யேவ ஊஷ்ஷ்ய மாகாசேபக்ஷிணாம்ஸ்ய । தத்ரைவஜ்ஞாநகர்மாஷ்யாம் ப்ராப்ய லேஷ்ஷ்வர்-மரி:" "உபாப்ப் யாமேவபக்ஷாப்ப்யா மாகாசேபக்ஷிணமக்ஷதி:। ததைவஜ்ஞாநகர்மாப்ப்யாம் ப்ராப்யதேபகவாந்ஹரி:" என்றும் "வீசும்சிறகால் பறத்தீர்விண்ணுடு நுங்கட்கெளிது" என்றும் சொல்லுகிறபடியே பகவல்லாபஹேதுவான தத் த்வஜ்ஞாநமும் ததநுபாநுஷ்டாநமு மின்றிக்கே யொழிந்தாலும், பகவல்லாபத்துக்கு "பஶுர்மநுஷ்யஃபஶுர்வா யேவைதேந்ரியவந்ரியாः। தேநைவதே ப்ரியாஸ்யந்தி தத்விஷ்ணோ:பரமம்பதம்" என்றும் "யஜ்ஞம் ஸ்ருகிதி பாணிப்யாம் யஜ்ஞம்ஹஶ்யதிசக்ஷுஷா । ஸ்தாவராண்யபியுஷ்யந்தே கிம்புநர்பாக்த்தவாஜிநாः" என்றும் சொல்லுகிறபடியே பாகவதஸம்பந்தத்தமே நிரபேக்ஷஸாதகமாகிறுப்போலே, அந்தஜ்ஞாநா நுஷ்டாநங்களிரண்டும் குறைவறவண்டாமிபிறுகிலும், பகவத்விஷயத் தை யிழந்துபோகைக்கு பகவதபிமதரான அந்தபாகவத விஷயத்தில் பண்ணுமபசாரமே நிரபேக்ஷஸாதகமாகப் போருமென்றபடி.

உ०நு. இதில் ஜந்மவ்ருத்தாதி நியமமுண்டோ வென்னுமாகாங் ஷையிலே யருளிச்செய்கிறார், (இதில்) என்றுதுடங்கி. (இதில்) என்ற து - பேற்றுக்கு பாகவதஸம்பந்தமே யமையும் இழவுக் கவர்கள்பக்க லபசாரமேபோரும் என்றுசொன்னவிவை யிரண்டிலுமென்றபடி. (ஜக்ம வருத்தாதி நியமமில்லே) என்றது ஜக்மவருத்தாதிகளால் உத்க்ருஷ்ட ரான பாகவதர்களோடுண்டானஸம்பந்தமே பேற்றுக்குஹேதுவாவது; அவற்ரு லபக்ருஷ்டரானவர்களோட்டை ஸம்பந்தம் பேற்றுக்குஹேது வாகாதென்கிற நியமமும், ஜக்மவருத்தாதிகளா லுத்க்ருஷ்டரானவர் ள் திறத்தில் பண்ணுமபசாரமே யிழவுக்குடலாவது, அவற்ரூலபக்ருஷ்ட

ஆ.—பேற்றினிழவில்லை, அம்மினுக்கமற்றவர்கள் அபசாரம் பண்ணினு லாயிற்று பேற்றி னிழவுண்டாவ தென்கிற கியதியுமில்லையென்கிறார்.

உ०கூ. ஜ்ஞம்வருத்தமினுக்கமற்ற பாகவதஸம்பத்தத்தாலே பேறு ண்டாமென்னுமிவ்வர்த்தம் கைசிகவருத்தாந்தத்திலும், அம்மினுக்கமுள் ளவனுக்கு பாகவதாபசாரம் பலிக்குமென்னுமிவ்வர்த்தம் உபரிசரவஸு வ ருத்தாந்தத்திலும் ஸுஸ்பஷ்டமாகக் காணலாமென்கிறார். திருக்குறுங்கு டிக்கருகே ஸம்ஸாரத்தைக்கடக்க விருப்பாரொரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர், உத்த தான ஏகாதசியினன்று ராத்ரியிலே கம்பியைப்பாடிப் பறைகொள்ள வீணை யுங்கையுமாய்க் கொண்டெழுந்தருளாகிற்க, வழியிலேயொரு ப்ரஹ்மராக்ஷஸ் ஸு நீயெனக்கு பக்ஷியமாகவேணுமென்றடர்க்க, மீண்டுவருவனென்றநேக

உ०கூ. இவ்வர்த்தம் கைசிகவருத்தாந்தத்திலும்,

ஜீ.—ானவர்கள் திறத்தில்பண்ணுமபசார மப்படி யிழவுக்குடலாகாதென் கிற கியமமுமில்லை யென்றபடி.

உ०கூ. இவ்வர்த்தம் காணலாமிடமுண்டோவென்ன வருளிச்செய்கி ரூர், (இவ்வர்த்தம்) என்றுதுடங்கி. அதாவது - சரகுலோத்பவனான ஸோமசர்மாவாகிற ப்ராஹ்மணன், யாகத்தைச்செய்வதாக உபக்ரமித்து யதாக்ரமமநுஷ்டியாமல் அதுஸமாபிப்பதற்குமுன்னே மரிப்பதும் செய் கையாலே ப்ரஹ்மராக்ஷஸஞ்யப்பிறந்து நிரியாகிற்க, "மச்சத்ரஂஶ்ரபசவாஃ" "மத்ப்பக்தம்ச்வபசம்வாபி" என்கிறபடியே ஜ்ஞானித்தமான கைசி தியுடையராய் பகவத்ப்பக்தியே நிரூபகமாம்படி நிருப்பாரொருபாகவதர், உத்தாரகைகாதசியினன்று ராத்ரியித்தாச்சமமான திருக்குறுங்குடியிலே கம்பியைப்பாடிப் பறைகொள்வதாக வீணாபாணியாய்க்கொண்டு போகா கிற்கச்செய்தே, அவரைப் பக்ஷிப்பதாகவந்தடர்க்க, அவர் மீண்டுவருகைக் குறுப்பான அகேகசபதங்களைப் பண்ணிக்கொடுத்து ததநமதிகொண்டு போய் யதாமோராதம்லேவித்து ஹ்ருஷ்டராய், அத்தப்ரஹ்மராக்ஷஸன் கின்றவிடத்திலே மீளவும்விரைத்துவந்து யதேஷ்டம் இனி யென்சரீரத்தை நீபுஜியென்ன, அவனிவருடைய ஸத்யவாதித்வாதிவைபவத்தைக்கண்டு நீயின்றுபாடினபாட்டின் பலத்தைத்தா, நானுன்னைப்ராணனோடே போக விடும்படியென்ன, அவரதுக்கிசையாதொழிய, அர்த்தராத்ரத்தில்பலம் ஏகயாமத்தில் பலமென்றுப்போலே சொல்லிக்கொண்டு வந்தவளவிலும் கானதுசெய்வதில்லை முன்பு நீசொன்னபடியே யென்னைப்பக்ஷிக்குமத்தனை யென்று ஒருகிலிகின்றபடியாலே, "த்வஂவைகீத்ரப்ர஭ாவேண நிஸ்தாரயிஷ்யஸி । ஏவ முக்த்வாத்வசண்டாலம் ராக்ஷஸச்சரணங்கதஃ" "த்வம்வைகிதப்பரபவேக கிஸ்தாரயிது மர்ஹஸி । ஏவமுக்த்வாதசண்டாலம் ராக்ஷஸச்சரணங்கதஃ" என்கிற படியே நீயுன்னுடைய கீதப்பரபாவத்தாலே என்னை யிப்பாபத்தினினும் கரையேற்றவேணுமென்று சரணம்புகுர, அத்தபாகவதர் "யன்மயாபச்ரி மஂகீதஂ ஸ்வரஂகைசிகமுத்தமம்" "யக்மயாபச்சிமம்கீதம் ஸ்வரம்கைசிகமுத்த மம்" இத்யாதிப்படியே தாம் பின்புபாடின கைசிகமாகிற பண்ணின்பலத் தைக்கொடுத்து கர்மதோஷத்தால் வந்த ராக்ஷஸவபேஷத்தைக்கழித்து முன்புபோலே ப்ராஹ்மணனுய் அதுக்குமேலே பாகவதனுமா யுஜ்ஜீவிக்கும் படி பண்ணினரென்கிற கைசிகவருத்தாந்தத்திலே, ஜ்ஞாதிகளாலுத் க்ருஷ்டரான பாகவதர்களோட்டஸம்பந்தமேஉஜ்ஜீவகஹேதுவாவது, அவற்ரு லபக்ருஷ்டரானவர்களோட்டஸம்பந்த முஜ்ஜீவகஹேதுவா காதென்கிற கியமமில்லையென்னு மதுகாணலாம். ருஷிகளும் தேவர்களும்

ஆ.—சபதம் பண்ணிப்போய் ஸேவித்து, தகைக்தப்ராஹ்மணநுஜ்ஞை கொண்டு அத்தப்ரஹ்மரக்ஷஸ்ஸை கின்றவிடத்தேறவெழுந்தருளி ராக்ஷஸன்வந்து ரக்ஷிக்கவேணுமென்று சரணம்புக, அதுக்கு "அன்யாபத்ப்யம்ஸிதம் ஸ்வர்ணகேகிகமுத்தமம்" "யக்மயாபச்சிமம்கிதம் ஸ்வமம்கைகிகமுத்தமம்" என்று தாம்பின்புபாடின கைசிகப்பண்ணின் பலத்தைக்கொடுத்து கர்மதோஷத்தால்வந்த ராக்ஷஸவேஷத்தைப்போக்கி ப்ராஹ்மணவேஷமாக்க, அவனந்தவைஷ்ணவஸம்பந்தத்தாலே உஜ்ஜீவித்தானென்கிற கைசிகவருத்தாந்தத்திலும்; யாகார்த்தமான பசுநிமித்தமாக தேவர்களும் ருஷிகளும்

உபரிசரவஸுவ்ருத்தாந்தத்திலும் காணலாம்.

ஜீ.—தன்பக்கலிலே தர்மஸக்தேஹமுகேட்கும்படி வித்யாதிகனுமாய், ஸ்வவர்ணநுரூபவ்ருத்திமார்த்தமன்றிகே ஸாதவதத்தர்கிஷ்ணதனுப் பகவதாராதக தத்பரனுய்க்கொண்டு போருகையாலே வத்தவ்ருத்தாதிகனுமாய் ஸ்வதபோபலத்தாலே ஸ்வாஹுத பரிவாரனுய்க்கொண்டு அந்தரிக்ஷசரனுய்த்திரியு முபரிசரவஸுவென்கிறமஹாராஜாவானவன், யாகார்த்தமான பசுநிமித்தமாக ருஷிகளும் தேவர்களும்தங்களில்விவாதம்பண்ணுகிறவளவிலே, "மார்காகதோ நృపశ్రేష్ఠ స్తంజేశం ప్రాప్తవాన్ వసుః। ఆ న్తరిక్షచరశ్శ్రీమాన్ సమగ్రబలవాహనః॥ తందృష్ట్వా సహసాయా న్తం వసుంతేత్వా నరిత్యగమ్ । ఊచుర్ద్విజాదయోదేవా ఏసచ్ఛేత్స్యతిసంశయమ్" "మార్காகதோக்ருபச்ரேஷ்ட்ட ஸ்தம்தேசம் ப்ராப்தவான்வஸுஃ। அந்தரிக்ஷசரச்ச்ரீமாக் ஸமக்ரபலவாஹநஃ॥ தம்த்ருஷ்ட்வா ஸஹஸாயாந்தம் வஸுமம்தே தவம்தரிக்ஷகம் । ஊசுர்த்விஜாதயோதேவா ஏஷச்சேத்ஸ்யதிஸம்சயம்" என்று ஆகாசத்திலே போகாகின்ற விவரிக்கண்டு இவன் கம்முடையஸம்சயத்தை யறுக்கவல்லனென்றறுதியிட்டு, இவனைச்சென்று கிட்டி செய்யவிப்பதேதென்றுகேட்க, அவன் உத்தாமுடைய மதங்கள் தன்னைச்சொல்லுங்கோளென்ன, "ధాన్యైర్యష్టవ్యమిత్యేష పశ్యోఽన్యాకనరాధృషా। దేవతానాం హిపశవఃపశ్యోఽజాక్ పదస్మృతాఃॽ" "தாக்யைர்யஷ்டவ்ய மித்யேஷ பக்ஷோ஽ஸ்மாகம்கராதிபஃ தேவதாநாம் ஹிபசுபிஃ பக்ஷோராஜர்கவதஸ்மதஃ" என்று தாக்யங்களாலே யஜிக்கப்படுமென்றெங்களுக்குப்பக்ஷம், பசுக்களாலே யஜிக்கவேணுமென்று தேவர்களுக்குப்பக்ஷம், காம்கள் செய்யுமதென்சொல்லென்று ருஷிகள்கேட்க, "దేవానాంతుమతిఃశ్రుత్వా వసునాపశ్వపేక్షయా । ధాగేనాజేనయష్టవ్య మేవముక్తంవచస్తదా" "தேவாநாம்துமதிம்ச்ருத்வா வஸுநாபக்ஷமபேக்ஷயா । சாகேநாஜேநயஷ்டவ்ய மேவமுக்தம்வசஸ்ததா" என்கிறபடியே அவன்தேவர்களளவில் பக்ஷபாதத்தாலே சாகத்தாலே யஜிக்கவேணுமென்ன, "ఋషితాస్తే తదాసర్వే మునయస్సూర్యవర్చసః। ఊచుర్వసుంవిమానస్థం దేవపక్షార్థవాదినమ్ ॥ సురపక్ష్యగృహీతాస్తే యస్తాత్తస్తాద్దివస్పతి । అధ్వప్రభృతితే రాజన్నాకాశేవినతాగతిః । అస్తచ్ఛాఛాభిగూఢేన మహీంభిత్వాప్రవేక్ష్యసి । విరుద్ధంవేదసూత్రాణాముక్తంయదిభవేన్నృప । వయంవిరుద్ధవచనా యదితత్తవమాహే" "குபிதாஸ்தே ததா ஸர்வே முநயஸ்ஸூர்யவர்சஸஃ । ஊசுர்வஸுவம்ம விமாநஸ்த்தம் தேவபக்ஷார்த்தவாதிநம் । ஸுரபக்ஷோக்ருஹீதஸ்தே யஸ்மாத்தஸ்மாத்திவஃபத । அத்யப்ரப்ருதிதேராஜந் நாகசேவீஹதாகதிஃ । அஸ்மச்ச்சாபாதிகாதேந மஹீம்பித்வாப்ரவேக்ஷ்யஸி । விருத்த்த்தம் வேதஸூத்ராணுமுக்தம் யதிபவேக்ருப । வயம்விருத்தவசகா யதிதத்தபதாமஹே" என்று ருஷிகளெல்லாரும் குபிதராய் தேவபக்ஷார்த்தவாதியாய் விமாநஸ்த்தனுயிருக்கிற வஸுவைப்பார்த்து நீசொன்னது வேதஸூத்ரங்களுக்குவிருத்தமாகில், தேவபக்ஷபாதியாய்வார்த்தைசொன்னநீ தியெளவிலிகின்று

ஆ.—விவாதம்பண்ணித் தன்பக்கல்வர,கர்வித்து பிஷ்டபசுவேண்டா ஸாக்ஷாத்பசுவாகவேணுமென்று தேவபக்ஷபாதியாக, அந்தருஷிகளும்சபிக்க அப்போதே பாதாளத்தேயடித்துக்கொண்டு விழுந்தானென்கிற உபரிசரவஸு வருத்தாந்தத்திலும், ஜ்ஞாநாதிமிஞுக்கமற்ற பகவதாங்கீகாரமுத்தாரகம், அம்மிஞுக்கமுள்ளவனுக்கும் ததபசார மகர்த்தகரமென்னுமிடம் காணலாமிறே.

உ೦ள. ஆனாலும் "ब्राह्मणोऽस्य" "வர்ணகாம் ப்ராஹ்மணேஞ குரு" என்று ச்ரேஷ்ட்டவர்ணமான ப்ராஹ்மண்யமேயன்றோ உபாதேயமென்ன அதுவு மபசாரஹேதுவாமாகில் த்யாஜ்யமாய்விடுமென்கிறார், (ब्राह्मण्य) (ப்ராஹ்மண்யம்) இத்யாதியால். "वैदैकश्चिरधीयानो ब्राह्मणः" "வேதேகஞ்சிததீயாநோப்ராஹ்மணः" என்று யதாசக்திவேதாத்த்யயகம் பண்ணவுண்டாம் ப்ராஹ்மண்யம் விசிஷ்டாங்கீகார்யமாய்விஜ்ச்செல்லுவது "स्वाध्यायोऽध्येतव्यः" "ஸ்வாத்த்யாயோஉத்தயேதவ்யः" என்று விதி

உ೦ள. ப்ராஹ்மண்யம் விலேச்செல்லுகிறது,

ஜீ.—மதபாதியாய், இப்போதுதுடங்கி உன்னுடைய ஆகாசகமநமும்மாறி பாதாளத்தேவிழக்கடவை; காங்கள்தான் விருத்தத்வசகம சொன்னேமாகிலப்படியே பாதாளத்திலே விழக்கடவோமென்று சபிக்க, "ततस्तस्मिन् मुहूर्ते राजोपरिचरस्तदा । अधोवैसंबभूवाथ भूमेरीश्वरनोनृपः" "ததஸ்தஸ்மிந் முஹூர்தேது ராஜோபரிசரஸ்ததா । அதோவைஸம்பபூவாசு பூமேர்விவரகோநருபः" என்கிறபடியே அப்போதே பாதாளத்திலே விழுந்தானென்கிற உபரிசரவஸுவ்ருத்தாந்தத்திலே, ருஷிகளும் தர்மஜ்ஞர்தேஹங்கள் தன்னைக்கேட்குங்படி வித்யாதிகளாலவர்களி லுத்க்ருஷ்டனுனவன் அவர்கள் திறத்தி லபசாரத்தாலே அதோபதித்தமை காண்கையாலே, ஜ்ஞாநவருத்தாதிகளா லுத்க்ருஷ்டர்திறத்தில் அபக்ருஷ்டர் பண்ணுமபசாரமே மிழவிக்குடலாவது, அவற்ரு லுத்க்ருஷ்டரானவர்கள் அபக்ருஷ்டர்திறத்தில்பண்ணும் அபசார மிழவுக் குடலாகதென்கிறதியமமில்லே யென்னுமதுகாணலாமென்கை. ஜ்ஞாநாதிக்யம் ருஷிகளுக்குண்டானுலும் ஜ்ஞாநாத்யாதிக்ய மிவனுக்குண்டாகையாலே அவர்களி லிவனுக்கேற்றம் சொல்லக்குறையில்லே. ஜ்ஞாமும் ஜ்ஞாநாதிகளுமொருதலேயானுல் ஜ்ஞாநாதிகள் ப்ரபலங்களாயிறே யிருப்பது. கைகவருத்தாந்தம் ஸ்ரீ வராஹபுராணத்திலே ஸ்ரீ பூமிப்பிராட்டிக்கு ஸ்ரீ வராஹநாயனு ரருளிச்செய்ததாகையாலும், உபரிசரவஸுவ்ருத்தாந்தம் பஞ்சமவேதமான மஹாபாரதத்திலே மோக்ஷதர்மத்திலே தர்மபுத்ரர்க்கு ஸ்ரீ பிஷ்மராலே சொல்லப்பட்டதாகையாலும், இவைதா னுப்தப்பரமாணஸித்தமிறே.

உ೦ள. இப்படி ஜ்ஞாநாதிகளால் வருமுத்கர்ஷத்தில் பசையில்லே யென்றுசொல்லலாமோ, சாஸ்த்ரங்களெல்லாம் ப்ராஹ்மண்யத்தை அதியாதரம்பண்ணிச் சொல்லாநிற்கச்செய்தே யென்ன வருளிச்செய்கிறார் மேல் (ब्राह्मण्य) (ப்ராஹ்மண்யம்) என்றுதுடங்கி. (விலேச்செல்லுகை) யாவது-விருப்பத்துக்குவிஷயமாயச்செல்லுகை;(வேதாத்த்யயநாதிமுகத்தாலே பகவல்லாபஹேதுவாகை) யாவது - "सर्वेवेदा यत्पदमामनन्ति" "ஸர்வேவேதா யத்பதமாமநந்தி" என்றும் "वेदैश्चसर्वैरहमेववेद्यः" "வேதைச்ச ஸர்வைரஹமேவவேத்யः" என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஆராதந ஸ்வரூபத்தையும் ஆராத்யஸ்வரூபத்தையும் பூர்வோத்தராபாகங்களாலே ப்ரதிபாதியாகின்றுகொண்டு பகவதேகபரமாயிருக்கிற வேதத்தை, "स्व

ஆ.—ஸித்தமானவத்யயகரத்யாபகாதுஷ்ட்டாகமுகத்தாலே "ப்ராஹ்மணோ வித்வாநபீஜயதி தஸ்தஸ்ப்ரஹ்மணோ மஹிமாநமாப்நோதி" "ப்ராஹ்மணேவித்வாகபிஜயதி தஸ்மாத்ப்ரஹ்மணோ மஹிமாநமாப்நோதி" என்கிற விலக்ஷணபகவத்ப்ராப்திரூப மஹாலாப ஹேதுவென் ரூபித்து; ஸ்வரூபாதரூப பலஹேதுவான அந்தப்ராஹ்மண்யம்தானே அஹங்காரஹேதுவாய்க்கொண்டு "ஸ்ரோத்ரியோநிந்த் ஸந்யச்சந்த்ராலாம்வ்ரஜேத்" "ச்ரோத்ரியோநிக்தன் ஸத்யச்சண்டாலதாம் வ்ரஜேத்" என்கிற பகவக்கிக்ரஹஹேதுவான பாகவதரபசாரத்தை வீனைத்து நித்யஸம்ஸாரியர மிழுத்துவிகைக்குறுப்பாகில், அகர்த்த பிரூக்கஞ்க்கு தோஷவத்த்யாஜ்யமாமிறேயென்கிறார்.

உ০அ. இப்படி உத்க்ருஷ்டஜ்மாதிக லிழவுக்குறுப்பாகில் அபக்ருஷ்டஜ்மாதிகள் பேற்றுக் குறுப்பமோவென்ன, இரண்டுமிரண்டுக்கும் முறுப்பல்லவென்கிறார் மேல், (ஜந்வ்ருத்தம்) (ஜக்மவ்ருத்தம்) இத்யாதியால், உத்தமாதமஜக்மவ்ருத்தங்களுடையஸ்வபாவஸித்தமானஉத்கர்ஷமுமபகர்ஷமும் மகவல்லரபாலரபமாகிற பேறிழவுகளுக்கும ப்ரயோஜகமன்று; உத்க்ருஷ்டாபக்ருஷ்ட ஜக்மமுடையாரடங்க பேறிழவுகளுடையவரென்ன

வேதாத்த்யயநாதிமுகத்தாலே பகவல்லாபஹேதுவென்று; அதுதானேயிழவுக்குறுப்பாகில் த்யாஜ்யமாமிறே!

உ০அ. ஜந்மவ்ருத்தங்களினுடையஉத்கர்ஷமும் அபகர்ஷமும்,

ஜீ.—த்யாஜ்யஉத்ப்ரேக்ஷ்யே" "ஸ்வாத்த்யாயோஉத்யேதவ்ய" என்கிறவிதிபரதக்த்ரனுயத்த்யயகம்பண்ணி, மீமாம்ஸாதிகளாலே ததர்த்தநிர்ணயம்செய்து,பகவதுபாஸகாதிகளிலேயிழிந்து பகவத்விஷயத்தைப்பெறுகைக்குறுப்பாகை;(அதுதானேயிழவுக்குறுப்பாகில்)என்றது-அகதப்ராஹ்மண்யம்தானே அஹங்காரஹேதுவாய்க்கொண்டு, "மத்ப்ரக்தாக் ஸ்ரோத்ரியோநிந்த்ர் ஸந்யச்சந்த்ராலாம்வ்ரஜேத்" "மத்ப்பக்தாக் ச்ரோத்ரியோநிக்தக் ஸத்யச்சண்டாலதாம் வ்ரஜேத்" என்கிறபடியே பகவதத்யந்த நிக்ரஹஹேதுவான பாகவதாபசாரத்தைப்பண்ணி பகவத்விஷயத்துக் கசலாய்ப் போகைக்குறுப்பாகிலென்றபடி. (த்யாஜ்யமாமிறே) என்று ப்ரஸித்தித்தோற்ற வருளிச்செய்தது, யாதொன்று பகவல்லாபத்துக்குறுப்பு அதுஉபாதேயம், யாதொன்றுதகாபத்துக்குறுப்பு அதுத்யாஜ்யமாயற்றபின்பு, இதுவு மிழவுக்குறுப்பான போதே யப்படியாகக்குறையில்லை யென்கிறநிச்சயத்தாலே.

உ০அ. இப்படி உத்க்ருஷ்டஜ்மாதிகளிழவுக்குறுப்பாகில் அபக்ருஷ்டஜ்மாதிகள்தான் பேற்றுக்குடலாமோ வென்னவருளிச்செய்கிறார், (ஜக்மவ்ருத்தங்களினுடைய) என்றுதுடங்கி. அதாவது - ஜக்மவ்ருத்தங்களினுடைய உத்கர்ஷமும் பேற்றுக்குமிழவுக்கும் ப்ரயோஜகமன்று; அவற்றினுடைய வபகர்ஷமு மிவை யிரண்டுக்கும் ப்ரயோஜகமன்றென்கை.— அன்றிக்கே (இதில் ஜக்மவ்ருத்தாதிநியமமில்லை) என்பது (இழவுக்குறுப்பாகில் த்யாஜ்யமாமிறே) என்பதாகாகின்றீர், இங்ஙன்சொல்லலாமோ,வேதாத்த்யயநாதிமுகத்தாலே பகவல்லாபஹேதுவாகையாலேஜக்மவ்ருத்தங்களினுடைய உத்கர்ஷம் பேற்றுக்குடலாகவும், அவற்றினுடைய அபகர்ஷம் அத்த்யயநாதிகளுக் ககர்ஹமாகையாலே இழவுக்குடலாகவும் கொள்ளவேண்டாவோவென்ன வருளிச்செய்கிறார், (ஜக்மவருத்தங்களினுடைய)என்றுதுடங்கி. அதாவது ஜக்மவ்ருத்தங்களினுடைய உத்கர்ஷமும் பேற்றுக்குப்ரயோஜகமன்று; அவற்றினுடைய அபகர்ஷமும் இழவுக்கு ப்ரயோஜகமன்றென்கை. பேறிழவுகளாவனபகவல்லாபதகாலாபங்

ஆ.—க்கூடாது, இரண்டுவகையிலும் சில நிழப்பாரும் சிலர்பெறுவாருமா மிருக்கையால்; ததுத்கர்ஷாபகர்ஷமே ததுபயஹேதுவாமாகில், உத்க்ருஷ்டரெல்லாரும்பெறுதல் அபக்ருஷ்டரெல்லாரு மிழத்தல் செய்யவேணும். ஆகையால் அவையவற்றுக்கு ப்ரயோஜகமல்ல.

೭೦ಕ. ஆகில் ப்ரயோஜகமாவதேதென்ன, தல்லாபாலாபமாகிறபே நிழவுகளுக்கு ப்ரயோஜகம், ஸதாசார்யங்கீகாரரூப பகவத்ஸம்பந்த்த மும் ததபாவரூபபகவத்ஸம்பந்த்தமுமென்கிறார். உத்க்ருஷ்டாபக்ருஷ்ட ஜ்மாதியில் நிர்பந்த்தமில்லை; ததங்கீகாரவிசேஷஸம்பந்த்தா ஸம்பந்த் தமுடையாராகையே பேறிழவுகளுக்கடியென்றபடி. இத்தை அயகஸம்பந் த்தமென்னில் அதில்லாதாரில்லாமையால் ததபாவ மிழவுக்கடி யென்னக் கூடாது; தக்கிர்ஹேதுகடாக்ஷரூபஸம்பந்த்தமும் பேற்றுக்கடியான ஆசார்யஸம்பந்த்தஹேதுவாய்க்கொண்டு பலஹேதுவாமத்தனை; "ஸாது ர்ஹ்யாயணோ தீவ:" "ஸாக்ஷாந்காராயணோதேவ:" என்று பிதகவாடை ப்பிராணர் பிரமகுருவாகையாலே பகவத்ஸம்பந்த்த மென்னத்தும் கேவ லபகவத்ஸம்பந்த்தமே பலஹேதுவென்கை; ஆசார்யஸம்பந்த்தம் மோக்ஷ த்துக்கே ஹேதுவென்னு மத்தேதடுசோராது, "ஆசார்யஸ்து ந்யாயுக்த:" "ஆசா ர்யவத்தயாமுக்தெள" இத்யாதிவசகங்களுமுண்டிறே. ஆக தத்ஸம்பந்த் தாஸம்பந்த்தங்களொழிய ஜ்மாதியுத்கர்ஷாபகர்ஷங்கள் தல்லாபா லாபஹேதுவன்றென்றதாயிற்று. "மாஹிபார்த்வ்யபாத்ரிய யேஸ்யுர்பாபயோனய: | ஸ்திரியோவைச்யாஸ்ததாசூத்ரா ஸ்தேஉபியாந்திபராங்கதிம்" ஸர்வத்ரகலுத்ருச்யந்தே

பேற்றுக்கு மிழவுக்கு மப்ரயோஜகம்.

೭೦ಕ. ப்ரயோஜகம் பகவத்ஸம்பந்த்தமும் அஸம்பந்த்தமும்.

೭೮೦. பகவத்ஸம்பந்த்தமுண்டானு லிரண்டுமொக்குமோ, என்னில்,

ஜீ.—கள்; (ப்ரயோஜக) மாவது-பலிப்பிக்குமது; உத்க்ருஷ்ட ஜ்மர்ருத் தங்களுடையவர்களிலே சில நிழப்பாரும் சிலர் பெறுவாருமாகக் காண் கையாலும், அபக்ருஷ்டஜ்மர்ருத்தங்களுடையவர்களிலு மப்படியே மிரண்டுவகையு முண்டாகக்காண்கையாலும், இவையிரண்டு மிரண்டிக்கும் ப்ரயோஜகமன்றென்னுமிடம் ப்ரத்யக்ஷஸித்த்தமிறே!

೭೦ಕ. ஆனால் பேறிழவுகளுக்கு ப்ரயோஜகமாவதேதென்ன வருளிச் செய்கிறார், (ப்ரயோஜகம்) (ப்ரயோஜகம்) என்றுதுடங்கி. அதாவது-பக வல்லாபமாகிற பேற்றுக்குப்ரயோஜகம் காம் பகவதநக்யார்ஹ சேஷபூத ரென்றிருக்கையாகிற பகவத்ஸம்பந்த்தம்; ததலாபமாகிற இழவுக்கு ப்ரயோஜகம் ததநக்யார்ஹ சேஷத்வஜ்ஞாநாபாவமாகிற தத்ஸம்பந்த்தா பாவமென்றபடி.

೭೮೦. உத்க்ருஷ்டாபக்ருஷ்ட ஜ்மாக்களிருவர்க்கும் பகவத்ஸம்ப ந்த்தமுண்டானுல் பாகவதத்வஸாம்யமன்றோவுள்ளது, அத்தேதடேஜ்ஞ் மோதகர்ஷமு முடையவன் மற்றையவ்ணப்பற்ற விசிஷ்டனன்றோவென்னு நிணத்துப்பண்ணுகிற ப்ரச்தத்தையநுவதிக்கிறார், (பகவத்ஸம்பந்த்த

ஆ.—ஸாதவோ தர்மசாரிணஃ", என்று தத்ஸம்பந்தோஜீவநம் ஸர்வவர்ணிகளுக்கு முண்டிறே.

உக௯. லாபஹேதுவான இந்த பகவத்ஸம்பந்தமுண்டானால் உத்க்ருஷ்டாபக்ருஷ்டஜந்மமிரண்டும் தன்னிலொக்குமோவென்னில், என்று ப்ரச்நம்பண்ணி, (ஒவ்வாது) என்றுத்தரமருளிச்செய்கிறார்.

உக௨. (உத்க்ருஷ்டமாக) இத்யாதியால். மேலெழுந்தவிசிஷ்டவேஷத்தையிட்டு யதாகிரூபணமின்றி உத்க்ருஷ்டமாக ப்ரமிக்கிறஜந்மம், ஸ்வாஸாமாக த்யஜித்த ஸ்வரூபவிருத்தத்தங்களிலே மீளவும்மூட்டி நிவர்த்திக்கிற அதிகாரப்ப்ரமத்தைப் பிறப்பிக்கத் தக்கதாகையாலே, "ஶரீரேசதேளசாபி வர்தேதேமேமஹத்பயம்" "சரீரேசகதெளசாபி வர்தேதேமேமஹத்ப்பயம்" என்று கான்னத்தைக் கல்விவிக்கும் ஹிரண்யஜந்மமென்று த்யாகநிஷ்ட்டர்க்கு மஹாபயத்தை விளக்குமதா யிருக்கும்.

உக௩. இப்படி பயஜநகமான விசிஷ்டஜந்மத்துக்கு, சேஷத்வரூபஸ்வரூபப்ராப்தமான கீசபாவத்தை யேறிட்டுக்கொண்டு பாவித்துநடக்கவேணும்.

உக௪. ஒவ்வாது.

உக௫. உத்க்ருஷ்டமாக ப்ரமித்தஜந்மம் ப்ரப்சஸம்ப்ப்பாவனையாலே "ஶரீரேச" "சரீரேச" என்கிறபடியே பயஜநகம்.

உக௬. அதுக்கு ஸ்வரூபப்ராப்தமான நைச்யம் பாவிக்கவேணும்.

ஜீ.—முண்டானு லிரண்டுமொக்குமோவென்னில்) என்று. (இரண்டும்) என்று உத்க்ருஷ்டாபக்ருஷ்டஜந்மங்களைச்சொல்லுகிறது.

உக௯. ப்ரஷ்டாவானவன் உத்க்ருஷ்டமாக நினைத்ததை யபக்ருஷ்டமாகவும் அபக்ருஷ்டமாக நினைத்ததை உத்க்ருஷ்டமாகவும் திருவுள்ளம்பற்றி, அதுக்குத்தரமருளிச்செய்கிறார், (ஒவ்வாது) என்று.

உக௨. அத்தையுபபாதிக்கிறார், (உத்க்ருஷ்டமாக) என்றுதுடங்கி. ஆபிஜாத்யாதிகளாலே யஹங்கரித்து நசிக்கைக்குறுப்பாகையாலே அபக்ருஷ்டமாயிருக்கிறவித்தை உத்க்ருஷ்டமாகநினைத்து ப்ரச்நம்பண்ணித்து அதஸ்மிம் ஸ்தத்புத்தியாலே யென்னுமிடம்தோற்ற (உத்க்ருஷ்டமாக ப்ரமித்தஜந்மம்) என்கிறார். (ப்ரம்சஸம்ப்பாவனை) யாவது- உபாயாந்தரங்களில்வ்யத்தாலே அநந்யோபாயத்வமாகிற வதிகாரத்தினின்றும் கழுவுதல் வருகைக்கு யோக்யமாயிருக்கை. ("ஶரீரேச" "சரீரேச" என்கிறபடியே பயஜநகம்) என்றது - "ஶோகேஸ்மிந்" "காலேஷ்வபிச" என்றுதுடங்கி உபாயாந்தராநுஷ்ட்டாநத்துக்கு யோக்யங்களாகையாலே பயஹேதுக்களானவற்றைச் சொல்லிவருகிற வளவிலே அவையெல்லாத்திலும் ப்ரதாநமாக "ஶரீரேசவர்தேமே மஹாந்பயம்" "சரீரேசவர்தேதே மே மஹத்ப்பயம்" என்று சொல்லுகிறபடியே ஸ்வரூபபாதாத்ம்ய வித்துக்களாயுபாயாந்தர கர்த்தாஸஹராயிருக்கு மதிகாரிகளுக்கு, இதிருக்க விருக்க என்செய்யத்தேடுகிறதென்னும் பயத்தை விளக்குமதாயிருக்குமென்றபடி.

உக௩. இன்னமிதுக்கொரு தோஷமருளிச்செய்கிறார், (அதுக்கு) என்றுதுடங்கி (அதுக்கு) என்று கீழ்ச்சொன்னஜந்மத்தை பாமர்சிக்கிறது. (ஸ்வரூபப்ராப்தமானநைச்யம் பாவிக்கவேணும்) என்றது-பாகவதாநுவர்தநாதிகளில் வந்தால் சேஷத்வமாகிற ஸ்வரூபத்துக்குத்தகுதியான தாட்சி, பிறர் செய்கிறதுகண்டநுகரித்து கற்கவேணுமென்றபடி.

ஆ.—உகச. இவர்கள் கிர்ப்பயஜந்மிகளான ததீயரை யதுவர்திக்குமிட ததில், ஜந்மமினுக்கமுடைய நாம் இப்படிதாழ்கிறோமென்று துஷ்ப்ரதிபத் தியதுவர்திக்குமிறே, மேலெழக்கண்டு யதாகிருபணமற்று அபக்ருஷ்ட மாக ப்ரமிக்கிற கிஷ்க்ருஷ்டவேஷாதுரூபமான வுத்க்ருஷ்டவர்ணத்துக்கு, கிவ்ருத்த்யதிகாரப்ப்ரம்சஸம்ப்பாவநாயோக்யதை பயஜகத்வமாகிற இர ண்டுப்ரபவதோஷமும் முதலிலேயில்லை.

உகடு. ததீயாதுவர்தகத்தில் தண்ணியோமான நாம் அதுவர் திக்கத்தகுவோமென்னும் ப்ரதிபத்தியாலே, ததீயவிஷய கைச்யம் பிறக் துடைத் தென்கிறார்.

உகசு. இப்படி அபக்ருஷ்டஜந்மதோஷத்வயமும் ஸ்வபாவபாவநை யுமின்றி ஸ்வரூபாதுகுணமாயிருக்கையாலே, ஸ்வரூபோசிதமான வுத்க் ருஷ்டஜந்மமே ததநுசிதஜந்மத்தைப்பற்ற ச்ரேஷ்ட்டதம மென்கிறார். ஆக பகவத்ஸம்பந்த்தமுண்டாகையும், அஹங்காரகர்ப்பமா மத்தைப்பற்ற தத்ஸம்பந்த்தாதுரூபமான வஹங்காரமற்றதுவே ச்ரேஷ்ட்ட ஜந்மமென்று ஸ்வரூபஜ்ஞர்க்குத் தோற்றுமென்றதாயிற்று. தச்ச்ச்ரேஷ்ட்டம் ஜந்மமிறே.

உகள. "ச்வபசோஉபிமஹீபால விஷ்ணுபக்தோ த்விஜாதிகः । விஷ்ணுபக்தி விஹீநஸ்து யதிశ్చ ச்வபசாధமः" "ச்வபசோஉபிமஹீபால"

உகச. அபக்ருஷ்டமாகப்ரமித்த வுத்க்ருஷ்டஜந்மத்துக் கிர ண்டுதோஷமுமில்லை.

உகடு. நைச்யம் ஜந்மவிர்த்தம்.

உகசு. ஆகையாலே உத்க்ருஷ்டஜந்மமே ச்ரேஷ்ட்டம்.

உகள. "ச்வபசோஉபிமஹீபால" "ச்வபசோஉபிமஹீபால"

ஜீ.—உகச. ஏதத்ப்ரதிகோடியான ஜந்மத்தினுடைய தோஷாபாவத் தையருளிச்செய்கிறார், (அபக்ருஷ்டமாக)என்றுதுடங்கி. ஆபிஜாத்யாதிக ளால் வரு மஹங்காரயோக்யதை யின்றிக்கே சேஷத்வாநுகூலமாயிரு க்கையாலே, உத்க்ருஷ்டமாயிருக்கிறவித்தை அபக்ருஷ்டமாக நினைத்த தும் "அதல்மிம் ஸ்தத்புத்த்தி என்னு மிடம்தோற்ற (அபக்ருஷ்டமாக ப்ரமித்தவுத்க்ருஷ்டஜந்மம்)என்கிறார்; (இரண்டுதோஷமுமில்லை)என்றது- ப்ரம்சஸம்ப்பாவனையால் வரும் பயஜகத்வமும் ஸ்வரூபப்ராப்தமானகைச் யம் பாவிக்கவேண்டுகையுமாகிறதோஷத்வயமு மில்லையென்றபடி.

உகடு. ப்ரம்சஸம்ப்பாவனையன்றே யில்லாதது, கைச்யபாவனை யில் லையோவென்ன வருளிச்செய்கிறார், (நைச்யం ஜந்மஸித்த்தம்) (கைச்யம் ஜந்மஸித் த்தம்) என்று. அதாவது பாகவதாநுவர்தகாதிகளுக் குறுப்பான தாட்சி பிறக்துடமையாயிருக்கையாலே, பாவிக்கவேண்டாதே பள்ளமடை யாயிருக்கு மென்றபடி.

உகசு. இவர்த்தத்தை நிகமிக்கிறார், (ஆகையாலே) என்று துடங்கி, (ஆகையாலே) என்றது-இப்படி அதுஸதோஷமும் இதுகிர் தோஷமுமாகையா லென்றபடி. (ஊர்த்வஜந்மவேஶிஷ்டம்) (உத்க்ருஷ்டஜந்ம மேச்ரேஷ்டடம்) என்றது-சேஷத்வோசிதமாய்க்கொண்டி உத்க்ருஷ்ட ஜந்மமாயிருக்கிறவித்த ஜந்மமே, ததநுசிதஜந்மத்தைப்பற்ற ச்ரேஷ்ட்ட மென்றபடி.

உகள. இவ்வர்த்தத்துக்கு ப்ரமாணம்காட்டுகிறார், ("ச்வபசோஉபிம ஹீபால") ("ச்வபசோஉபிமஹீபால") என்று. "ச்வபசோஉபிமஹீபால விஷ்ணு ஭க்தோத்விஜாதிகः । விஷ்ணு ஭க்தி விஹீநஸ்து யதிశ్చ ச்வபசாధமः" "ச்வபசோஉபிமஹீபால

ஆ.—விஷ்ணுபக்திவிஹீநஸ்து யதிச்சவபசாதமஃ", என்று உக்தார்த்தத்துக்கு ப்ரமாணோபாதாநம் பண்ணுகிறார். பகவத்ப்ரேமஸம்பந்தமற்ற உத்க்ருஷ்டோத்தமன் நிக்ருஷ்டாதமன்; தத்ஸம்பந்தமுள்ள நிக்ருஷ்டாதமன் உத்க்ருஷ்டாநுகதமன்.

உகஅ. இப்படி யஹங்காரகர்ப்பமாய்க்கொண்டு நிக்ருஷ்டமான துஷ்டஜந்மத்தால் வந்த அஹங்காரரூப துஷ்ப்ரதிக்ரியாதோஷம் மேலிடாமல் சமிப்பது, "குலங்களாய வீரிரண்டிலொன்றிலும்பிறக்திலேன்" என்று ஸ்தோஷஜந்மஸம்பந்தமற்று ஸ்வரூபாநுரூபஜந்மவிருத்தராய் ஹீநஸ்பர்சகத்தம்பொருத விலக்ஷணமான சரமதசையருடைய தர்சகஸ்பர்சகத்வ ஸம்பந்தத்தாலே யென்கிறார்.

உகக. தத்ஸம்பந்தத்துக்கு கநுகுணமான யோக்யதை பாக்யவசாத்துண்டாம்போது, அந்தவிலக்ஷணஸம்பந்தாநுகமான துரபிமாநதாஷித நிக்ருஷ்டஜந்மக்கொத்தை ஸ்வாஸகமாக ஸத்ஸேவாபரிசயத்தாலே போகவேணுமென்கிறார்.

உகஅ. நிக்ருஷ்டஜந்மத்தால் வந்ததோஷம் சமிப்பது விலக்ஷணஸம்பந்தத்தாலே.

உகக. ஸம்பந்தத்துக்கு யோக்யதையுண்டாம்போது ஜந்மக்கொத்தை போகவேணும்.

ஜீ.—விஷ்ணுபக்தோத்விஜாதிகஃ | விஷ்ணுபக்திவிஹீநஸ்து யதிச்சவபசாதமஃ" என்று எத்தனையேனும் நிக்ருஷ்டஜந்மவராயிருந்தானேயாகிலும், பகவத்பக்தனனவன் த்விஜனில்காட்டிலதிகன்; உத்க்ருஷ்டஜந்மவானவனவன்றிக்கே உத்தமாச்ரமியாயிருந்தானேயாகிலும், பகவத்பக்திஹீநனனவன் ச்வபசனில்காட்டிலதம னென்று, வர்ணச்ரமங்களில் பசக்கறுத்து பகவத்ஸம்பந்தமே உக்கர்ஷஹேதுவாகச் சொல்லுகையாலே, ப்ரம்சலம்ப்பவராதிகளாலே தத்ஸம்பகத்தவிரோதியான ஜந்மத்தில்காட்டில் ததநுரூபமான ஜந்மமேச்ரேஷ்ட்டமென்றுகருத்து. இங்ஙனன்றுகில் கீழ்சொன்னவர்த்தத்துக் கிது ப்ரமாணமாகமாட்டாதிறே.

உகஅ. ஆக நிக்ருஷ்டோத்க்ருஷ்டஜந்மங்களின்னதென்று நிச்சயிக்கப்பட்டதுகீழ்; அதிலநிக்ருஷ்டஜந்மத்தால் வந்ததோஷம் சமிப்பதெத்தாலேயென்ன வருளிச்செய்கிறார்மேல், (நிக்ருஷ்ட) இத்யாதியாலே. அதாவது - அஹங்காரஹேதுதயா நிக்ருஷ்டமான ஜந்மமடியாகவந்தசைச்யம்பாவிக்கவேண்டுகைமுதலான தோஷம் மறுவலிடாதபடி மாறுவது, ஜந்மஸித்தமான சைச்யத்தையுடையராய் உபயார்தராக்வய யோக்யதாகக்த்தாஹிதாராயிருக்கும் விலக்ஷணதிகாரிகளோடுண்டான சேஷத்வரூபஸம்பந்தத்தாலே யென்கை.

உகக. தத்ஸம்பந்தத்தயோக்யதை ஸம்ப்பவிக்கும்படி யென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார், (ஸம்பந்தத்தத்துக்கு) என்றுதுடங்கி. அதாவது - அந்தவிலக்ஷணரோடே ஸம்பந்தத்தத்துக்கர்ஹதை யிவனுக் குண்டாம்போது, தன்னுடைய ஜந்மகதமான கொத்தை கழியவேணுமென்றபடி.

ஆ.—உஉ0. அக்கொத்தையேது? தத்பரிஹாரமேது? என்ன, அவையிர ண்டும் ''பழுதிலாவொழுகல்'' என்கிற பாட்டிலே ஸூக்ஷ்மதர்சிகளான ஸ்ரீ தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் ஸங்க்ஷேபமாக வருளிச்செய்தாரென் கிறார்(''பழுதிலா'')இத்யாதியால்.ப்ரஹ்மாதுடங்கி தங்களளவும்வரகெடுக ப்போருகிற வம்சப்ரவாஹத்திலொருதோஷமின்றிக்கே பித்ருபிதாமஹாதி முகேந பலரான சதுர்வேதிகளே, இதில் கிழ்ப்பட்டதில்லீ யென் னும்படி ஹீநகுலத்திலே பிறந்தார்களேயாகிலும், என்னேமிண்டான அஸாதாரண ஸம்பந்தத்தையறிந்து ததநுரூபமான ஸதாசாரத்தை யுடையராகில், அவர்கீழ்நீங்கள் ப்ரணமாதிகள் பண்ணி யதுவர்தியுங்கோள்; அவர் களுங்கள்பக்கலிலே ஜ்ஞாநாபேக்ஷைபண்ணில் நீங்க ளாதரித்துச்சொல் லுங்கோள்; அவர்களுங்களுக்கு பகவத்ஜ்ஞாகத்தை ப்ரஸாதிக்கில் கேட்டுக்ருதார்த்தராங்கோள்; ''ஏஷைவஸம்ப்ரதி ஸ்ரூயாம் ஸபுண்ஜ்யேயதாஸ்யாமம்'' ''தஸ்மைதேயம் ததோக்ராஹ்யம் ஸசபூஜ்யோ யதாஹ்யஹம்'' என்று பரமசேஷியானவென்னை கீணைத்திருக்கும்படியே த்வாரசேஷிக ளான அவர்களையும் கீணைத்திருங்கோள்; என்கிறவிக்தபரமரஹஸ்யத்தை தேவ ருளிச்செய்தபின்பு இதிலொரு ஸம்சயமுண்டோ, இப்படி உபதேச மாத்ரமாய்ப்போகாமே கோயிலிலேயெழுந்தருளி ஸ்ரீ லோகஸாரங்கமஹா முனிகள்தலையிலே திருப்பாணுழ்வாரைவைத்து இவ்வர்த்தத்தை விசே ஷித்துக்காட்டிற்றிலீரோ வென்கிறவிப்பாட்டிலே, அபிஜாதியபிராகம் ஜ்ஞக்கொத்தை, அந்த துரபிமாகமற்ற விலக்ஷணதியாதுவர்தக விசே ஷம் அதுக்குப் பரிஹாரமென்று வெளியிட்டருளிச்செய்தாரென்று வித்த

உஉ0. ஜந்மத்துக்குக்கொத்தையு மதுக்குப்பரிஹாரமும் ''பழு தி லாவொழுகல்'' என்கிறபாட்டிலே யருளிச்செய்தார்.

ஜீ.—உஉ0. ஜந்மத்துக்குக்கொத்தையேது? தத்பரிஹாரமேது? என்னு மாகாங்க்ஷையிலே யருளிச்செய்கிறார், (ஜந்மத்துக்குக்கொத்தையும்) என் னுதுடங்கி, அதரவது மயர்வுமதிகலமருளப்பெறறு தத்தவவிதக்ரேஸர ராய் ததீயசேஷத்வவிமாபூமியான ஸ்ரீ தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் ''பழுதிலாவொழுகல்'' இதயாதியாலே பரஹ்மாதுடங்கி தங்களளவும் வர நெடுகப்போருகிற வம்சப்ரவாஹத்தி லொருதோஷமன்றிக்கே யிரு க்குமவர்களாய் பலராயிருக்கிற சதுர்வேதிகள், இதில்கீழ்ப்பட்டதில்லீ யென்னும் கீஹீநகுலத்திலே பிறந்தார்களேயாகிலும், என்னேமிண்டான அஸாதாரணஸம்பந்தத்தை யறிந்து அந்த ஜ்ஞாநாநுரூபமான ஸ்வா சாரத்தை யுடையராகில், கீநகளவர்கள் காலிலே வீழுந் தாரதியுங் கோள்; அவர்களுங்கள்பக்கலிலே ஜ்ஞாநாபேக்ஷைபண்ணில் நீங்களா தரித்துச்சொல்லுங்கோள், அவர்கள் பகவத்ஜ்ஞாகத்தை யுங்களுக்கு ப்ரஸாதிக்கில் கேட்டு க்ருதார்த்தராங்கோள்; எனக்குமேல் பூஜ்யரில் லாமையாலே என்மாத்ரமாகிலுமவர்கீழ் யாராதித்து கல்வழிபோங்கோ ளென்னு, இந்தபரமரஹஸ்யத்தை ''ஏஷ க்ருஷ்ணவிதாஹ்யேஷ மஸ்மிந் ஸ்ரேஷ்டேப்ரதிஷ்டி தஸ்தே । ஏஷைவஸம்ப்ரதி ஸ்ரூயாம் ஸபுண்ஜ்யேயதாஸ்யாமம்'' ''பக்திரஷ்டவிதாஹ்ய யேஷா யஸ்மிக் ம்லேச்சேபி வர்ததே। தஸ்மைதேயம் ததோக்ராஹ்யம் ஸசபூஜ்யோ யதாஹ்யஹம்''என்று பரமப்தரான தேவருளிச்செய்த பின்பு இதிலொருஸம்சயமுண்டோ; இப்படி யுபதேசமாத்ரமாய்ப்போ காதே கோயிலிலேவந்தருளி லோகஸாரங்கமஹாமுனிதலையிலே திருப் பாணுழ்வாரைவைத்து இவ்வர்த்தத்தை வ்யாபரிப்பித்துக்காட்டிற்றிலீரோ

ஆ,—ராகிறார். ஆக அபிஜாதாதுராபிமாநத்தை ஸ்வாஸகமாக விடிலா யிற்று துராபிமாநமற்ற விலக்ஷணஸம்பத்தத்துக்கு யோக்யதைதா னுண் டாவ தென்றபடி.

உஉக. தத்ஸம்பத்தமுண்டானபோதாக தத்வலக்ஷண்ய முண் டாமோவென்ன அது தத்ஸாம்யாபத்நியைக்கடுக வுண்டாக்குமென்கிறார், (வேதகப்பொன்) இத்யாதியால். அநேக லித்தளஷ்தங்களியிட்டுப் பலகா லுருக்க, ஸ்பர்சவேதியானவேதகப்பொன் ஸ்பர்சமாத்ரத்தாலே யிரும்பைப்பொன்னுக்குமாப்போலே, ஸதாசார்யஸேவாபரிசயத்தாலே கச டற்று ஜ்ஞாநாநுஷ்ட்டாநபாகம் பிறக்து ஸ்பர்சபாவகரானவிவர்களுடைய தர்சகஸ்பர்சகாதிஸம்பத்தம், அபிஜாதாதுராபிமாநேபஹதராய் அஸ தத்கல்பரானுயையும், தத்ஸாம்யபந்நராகப் பண்ணுமென்கிறார்.

உஉஉ. இப்படி ஸ்வஸாம்யப்ரதாரான தன்னேற்றமுடையவிவர்களை புத்த்திபண்ணும்ப்ரகாரத்தை யருளிச்செய்கிறார், (இவர்கள்) இத்யாதி யால், உபயதோஷராஹித்யாதிவைலக்ஷண்யமுடைய விவர்களுபக்கல், உத்க்ருஷ்டதமஸாம்யபுத்த்தியும் நிக்ருஷ்டோத்க்ருஷ்டாதிக்ய புத்த்தி யும் அஸ்க்கலிதமாக நடக்கவேணும்.

உஉக. இத்தை விசதீகரிக்கிறார் மேல் ; அத்தபுத்த்தித்வயமாவது- ஆத்மேச்வரவிலக்ஷணரான ஸதாசார்ய ஸத்குருரென்னும், ஜ்ஞாநாதிக

உஉக. வேதகப்பொன்போலேயிவர்களோட்டை வம்பந்த்தம்.

உஉஉ. இவர்கள்பக்கல் ஸாம்யபுத்த்தியு மாதிக்யபுத்த்தியும் நடக்கவேணும்.

உஉங. அதாவது-ஆசார்யதுல்யரென்றும், வம்ஸாரிகளிலும்

ஜீ,—வென்னவிப்பாட்டிலே, அபிஜாத்யபிமாநம் ஜ்ஞாக்கொத்தை, அந்த துராபிமாநமில்லாத அந்த விலக்ஷணரான ததீயரளவில் பண்ணுமதுவர் தஸவிசேஷம் அதுக்குப் பரிஹாரமென்று ஸுவயக்தமாக வருளிச்செய்தா ரென்கை.

உஉக. ஏவம்ப்பூதமான ஜ்ஞாக்கொத்தைகழித்துவிலக்ஷணரோடே ஸம்பத்தமுண்டாகவே இவனும் விலக்ஷணனுய்விடுமோவென்ன வருளிச் செய்கிறார், (வேதகப்பொன்) என்றுதுடங்கி. (வேதகம்) என்கிற வித்தை வேதகமென்றுத்ராவிடோக்தியாலே யருளிச்செய்கிறார், (வேதக ப்பொன்னுவது) அநேகலித்தளஷ்தங்களியிட்டு பலகா லுருக்கினகை யாகப்பண்ணிரஸவாதிகள் கையிலிருக்கும் ஸ்பர்சவேதியானபொன்; அது ஸ்பர்சமாத்ரத்தாலே இரும்பைப் பொன்னுக்குமாப்போலேயாயிற்று ஜ்ஞாக லித்தமான சைத்யாதிகளை யுடைய விலக்ஷணரான விவர்களோட்டை ஸம்பத்தம், நிக்ருஷ்டஜ்ஞாத்தால் வந்த தோஷத்தைப்போக்கி இவனை யும் விலக்ஷணனுக்கிவிடும்படி.

உஉஉ. ஸ்வஸம்பத்தத்தாலே யித்தலையில் தோஷத்தைக்கழித்து ஸ்வஸாம்யாபத்நியைத்தரும் விலக்ஷணரானவர்களை, எங்ஙனேப்ரதிபத்தி பண்ணி யிருக்கவேணுமென்ன வருளிச்செய்கிறார், (இவர்கள் பக்கல் ஸாம்யபுத்த்தியு மாதிக்யபுத்த்தியும் நடக்கவேணும்) என்று.

உஉங. இத்தைவிவரிக்கிறார், (அதாவது) என்றுதுடங்கி. (ஆசார் யதுல்யரென்று நீனைக்கை யாவது - "ஸுரேஷ்வரம்ப்ரஹ்மா" "குருரேவபரம் ப்ரஹ்ம" இத்யாதிப்படியே தனக்கு ஸர்வப்ரகாரோத்தேச்யனை வாசா ர்யனேடிவர்களை ஸமாகப்ரதிபத்திபண்ணுகை; (ஸம்ஸாரிகளி லதிகாரக

ஆ.—ஞடையராகையாலே அவையில்லாத ஸம்ஸாரிகளில் லதிகரென்னும், சேஷிகளாகையாலே சேஷமானதன்னி லதிகரென்னும், ஸ்வாசார்யபர தந்த்ராய் திருத்துமவர்களாகையாலே ஸ்வதந்த்ரமௌனியா யுதாஸீ நிக்குமீச்வரனி லதிகரென்னும் புத்திபண்ணவேணுமென்கிறார்.

உஉச. ச்ருதபலத்தாலே ததீயர்பக்கலாசார்யஸாம்யபுத்திபிறக் கும், ஜாத்யாதிகளாலே ஸம்ஸாரிஸாம்யமும் ஜ்ஞாநாதிகளாலே ஸ்வ ஸாம்யமும் ததப்ரதிபந்தகமாய் அவர்களுடைய ஜ்ஞாநாதிகத்வ சேஷி த்வங்கள் ததுபயாதிக்யபுத்திபிறப்பிக்க அஜ்ஞாநத்வாந்தரோ தாதியான ஈச்வரஸாம்யமும், பரஹிதைகபரத்வபுருஷகாரத்வாதிகள் ஈச்வராதிக்யபுத்திபிறப்பிக்க, இத்தலர்வாதிகளுன ஈச்வராதிக்ய புத்தி ஆசார்யஸாம்யபுத்திபை ஸ்தாபிக்க, ஸர்வாதிகஸாம்யபுத் திஸ்தாபகமாய்க்கொண்டு க்ரமேண நிக்ருஷ்ட ஸர்வோத்க்ருஷ்டா திக்யபுத்தி பிறக்கவேணுமாகையாலே, ஸர்வாதிகஸமரும மாதிகரு மான இவர்களுக்கு நிக்ருஷ்டாதிக்யபுத்தி சொல்லத்தட்டில்லை. ஆக ஆதிக்யபுத்தித்ரயமு மாசார்யஸாம்யபுத்தி ஸ்தாபகமாமிடத்து ஸர்வாதிகாதிக்யபுத்தி ஸாக்ஷாத்தேது, ஸம்ஸாரிவைஷ்ணவாதிக்ய புத்திபரம்பரயாஹேது; ஆசார்யதுல்யபுத்தி ஸங்க்ரஹம், ததிதர ஸர்வாதிக்யபுத்தி விவரணம்.

தன்னிலு மீச்வரனிலு மதிகரென்றும் நீணைக்கை.

உஉச. ஆசார்யஸாம்யத்துக்கடியாசார்யவசநம்.

ஜீ.—நீணைக்கை) யாவது - ஜாத்யாதிகளையிட்டு ஸம்ஸாரிகளோடி ஸம புத்தத்திபண்ணுதே ஜ்ஞாநாதிகளால் வந்த வ்யாவ்ருத்தியாலே தததிக ரென்று ப்ரதிபத்திபண்ணுகை; (தன்னிலதிகரென்றுநீணைக்கை) யாவது- ஸம்ஸாரிகளில் வ்யாவ்ருத்தி தனக்கு முண்டாகையாலே அதையிட்டு தன்னுடைக்க நீணத்திருக்கையன்றிக்கே, தனக்குசேஷிகளான வாகா ரத்தாலே தன்னிலதிகரென்று ப்ரதிபத்திபண்ணுகை; (ஈச்வரனிலதிக ரென்று நீணைக்கை) யாவது - சேஷித்வத்தையிட்டு நமக் கவனு மீவர் களுமொக்குமென்றிராதே, கர்மாநுகுணமாக லீலையிலும் விபியோகம் கொள்ளக்கடவனுய் ஸ்வசரணகமலமாச்ரயண தசையில் புருஷகாரம் வேண்டும்படியாய் உகந்தருளின கிலங்களிலே ஸங்கிஹிதனு மிருக்கச் செய்தேயும், அர்ச்சாவதார ஸமாதியாலே வாய்திறந்தொருவார்த்தை சொல்லக்கடவனுமன்றிக்கே மிருக்குமவனைப்போலன்றியே, ஸ்வரூபாநு குணமாகவே விபியோகம் கொள்ளுமவர்களாய் ஸ்வாச்ரயணத்தில் புருஷ காரநிரபேக்ஷராய் வாய்திறந்து தியாஜ்யோபாதேயங்களை யுபதேசித்து கோக்கிக்கொண்டு போருமவர்களாகையாலே தததிகரென்று ப்ரதிபத்தி பண்ணுகை.

உஉச. ஆசார்யனொடொருவிஷயத்தையும் ஸமபுத்திபண்ணுகை யயுக்தமாயிருக்க, ஆசார்யஸாம்யபுத்திக்கடியேது? என்னுமாகாங்க்ஷை யிலே யருளிச்செய்கிறார், (ஆசார்ய) இத்யாதியாலே. அதாவது - ஆசார் யஸாம்யப்ரதிபத்திக்குமூலம் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக்கண்டால் நம்மைக்க ண்டாப்போலே காணுமென்று உபதேச ஸமயத்திலே ஆசார்ய னருளிச் செய்த வசநமென்கை.

ஆ.—உஉடு. ஸாம்யபுத்த்தி லாபார்த்தமாகச் சொன்னவாதிக்யத்தை சாப்தமாகவிவரிக்கையால், இவர்களே ஆசார்யதுல்யரென்னில் ஸ்வாதிக ஞசார்யனென்னும் நினைவு விகற்பிக்குமேயென்ன, இவர்களே ஆசார்யஸமரென்று நினைக்கைக்கடி தன்னினைவாலன்று, ஆசார்யவசகாநுஸாரம் பண்ணுகையால் விகற்பியாதென்கிறார் ; என்னைப்போலேயாகிலும் தத்தியரை பஹுமதிபண்ணவேணுமென்று தத்வசகபிருப்பது. இப்படி நினையாதொழிக்தால் வருவதென்னென்ன, ஆசார்யன் நியமித்தருளிச்செயதபடியே தத்வத்ருசரென்று நினையாதொழிகையு மாசார்யாபசாரமாய்த் தலைக்கட்டுமென்கிறார். இந்தஸாமாந்யோக்தி அபசாரத்யத்தையும் காட்டுமென்றருளிச்செய்வர்.

உஉசு. ஈத்ருசபாகவதப்ரபாவம் ஆப்தவசகஸித்த்தமென்கிறார்மேல், (இவ்வர்த்தம்) இத்யாதியால். ஜகமாதிமினுக்கமற்ற தத்தியரும் ஜகமாத்யுத்க்ருஷ்ட பஹுமதத்வயரென்கிற விவ்வர்த்தம் "நமேபூஜ்யஸ்ததா சாரோ மத்பக்தஃக்ஷபசேஃபியஃ । தஸ்மைதேயம் ததோ கோ(ஹ்யாம் சவபூஜ்யோ யதாஹ்யஹம்" "நஸ்தாபிதாகமத்பக்தா விபாபிதாபகவதாஸ்ஸ்ம்ருதாஃ" "ஸமேபூஜ்யஸ்ஸதாசாரோ மத்பக்தஃ சவபசோஃபியஃ । தஸ்மைதேயம் ததோக்ராஹ்யம ஸைபூஜ்யோயதாஹ்யஹம்" "ஹகுத்ராபகவத்பக்தா விப்ரா பாகவதா ஸ்ஸ்ம்ருதாஃ"

உஉடு. இப்படி நினையாதொழிகையு மபசாரம்.

உஉசு. இவ்வர்த்தம் இதிஹாஸ புராணங்களிலும்,

ஜீ.—உஉடு. இப்படி நினையாதபோது வரு மகர்த்தமுண்டோவென்ன வருளிச்செய்கிறார், (இப்படி) என்றுதுடங்கி. அதாவது-ஜகமாதிகளையிட்டு நிகர்ஷபுத்திபண்ணுகை யபசாரமானபோலே, இப்படி கௌரவித்து நினையாதொழிகையு மபசாரமாய்த்தலைக்கட்டு மென்றபடி.

உஉசு. இப்படி யிந்தபாகவதவைபவம் ஆப்தவசகங்களில் விசதமாகக்காணலா மிடங்களுண்டோவென்ன வருளிச்செய்கிறார், (இவ்வர்த்தமிதிஹாஸ புராணங்களிலும்) என்றுதுடங்கி. (இவர்த்தம்) என்றுகிழ் விஸ்தரேணைக்தமான பாகவதவைபவத்தைப் பராமர்சிக்கிறது ; மஹாபாரதத்திலே "மத்பக்தம் சூத்ரயாஜ்யானவமன்யந்தியேநராஃ । நரகேஷ்வபிதிஷ்டந்தி வர்ஷகோடிநராதமாஃ ॥ சண்டாலமபிமத்பக்தம் நாவமன்யேத புத்திமாஃ । அவமானாத்பதத்யேவ ரௌரவேநரகேஸஃ" இத்யாதியாலும், "நஸ்தாபிதாகமத்பக்தா விப்ரா பாகவதாஸ்ஸ்ம்ருதாஃ । ஸர்வவர்ணேஷுதேஷ்வாத்ரா யேஷ்வாபக்தா ஜனார்த்தனே" "ஹகுத்ரா பகவத்பக்தா விப்ரா பாகவதாஸ்ஸ்ம்ருதாஃ । ஸர்வவர்ணேஷ்வதேஷ்வாத்ரா யேஷ்வபக்தா ஜகார்தகே" இத்யாதியாலும், "மத்பக்தஜனவாத்ஸல்யம் பூஜாயாஞ்சாதரோமஹான் । ஸ்வயமப்யர்சனத்வைவ மதர்த்தேதமப்பவர்ஜகம்॥ மத்கதாச்ரவணேபக்திஃ ஸ்வரநேத்ராங்கவிக்ரியா । மமாநுஸ்மரணம்நித்யம் யச்சமாம்கோபஜீவதி॥ பக்திரஷ்டவிதா

ஆ.—"ஈசரிவ்வா ஜ்ஞவல்க்ய உக்தம் நிஷாதம்சவ்பசமத்தா। ஈக்ஷதேஜாதிஸாமான்யாத் த்வயாதினர கம்நரः''''சூத்ரம்வா பகவத்பக்தம் நிஷாதம் சவ்பசமத்தா। ஈக்ஷதே ஜாதி ஸாமாந்யாத்ஸயாதிநரகம்நரः" என் றித்யாதிகளாலே ஸாரோபப்ரும்ஹ ணம்பண்ணு மிதிஹாஸபுராணங்களிலும் ;

ஜீ.—ஹ்யேஷா யஸ்மிம்ம்லேச்சேபி வர்த்ததே। ஸவிப்ரேந்த்ரோமுகிச்சீ மாந் ஸயதிஸ்ஸபண்டிதः ॥ நமேபூஜ்யச்சதுர்வேதீ பூஜ்யக்ப்பத்திவர்ஜி தः। ஸமேபூஜ்யஸ்ஸதாசஸ்வை மத்ப்பக்தஸ்சவபசோஉபியः ॥ தஸ்மை தேயம்ததோக்ராஹ்யம் ஸசபூஜ்யோயதாஹ்யஹம்" இத்யாதியும் பலவிடங்களிலும் பாகவதவைபவம் ப்ரகடிபாதிதம்; இதிஹாஸோத்தம த்திலே "ஈரிவ்ம் ஜ்ஞவல்க்யம் நிஷாவம்சோத்பவந்தா। பிக்ஷுத்தே ஜாதிஸாமான்யாத் த்வயாதி நரகம்நரः'' "சூத்ரம்வா பகவத்ப்பக்தம் நிஷாதம் சவ்பசமத்தா। வீக்ஷதே ஜாதிஸாமாந்யாத் ஸயாதிநரகம்நரः" இத்யாதியாலே பாகவத ப்ரபாவம் ப்ரகீர்திதம்; இன்னமு மிதிஹாஸத்திலே பலவிடங்களிலும் பாகவதமாஹாத்ம்யப்ரதிபாதகம் வந்த விடங்களிலே கண்டுகொள்வது: ஸ்ரீ வராஹபுராணத்திலே "மத்பக்தம் சவ்பசம்வாபி நிர்தாம்குர்வந்தி யேநராः। பத்ம கோடிசதேனாபி நக்ஷுமாமிவஸ்ஸ்தலே'' "மத்பக்தம் சவ்பசம்வாபி நிர்தாம்குர்வந்தி யேநராः। பத்மகோடிசதேதாபி நக்ஷுமாமி வஸுஸ்த்தரே" இத்யாதி யாலே பாகவதவைபவம் ப்ரோக்தம்; ஸ்ரீபாகவதத்திலே "சவ்பசோஉபிஹீ பால விஷ்ணுர்த்விஜாதிகः। விஷ்ணுக்ரமாஹீந ஸ்து யதிச்சவ்பசாதமः॥ விப்ராத்த்விஷட்குணயுதாதரவிந்தபாதரவிந்தவிமுகரச்சவபசம் வரிஷ்ட்டம்। மந்யேததர்பிதமிதேரவசேஷ்டிதார்த்தப்ராணம்புநாதிலகலம் நதுபூரிமாநः" இத்யாதிகளாலே பாகவதவைபவம் பலவிடங்களிலும் அபிஹிதம்; லிங்கத்திலும் "வைஷ்ணவானாம்விசேஷோஉ ஸ்தி விஷ்ணோராயதனம்மஹத்। ஜங்கமஸ்ரீமிமாகாரி ஹ்ருதயாகிமீஷிணம் ॥ யஸ்சய திசுபாசாரம் வைஷ்ணவம் வீதகல்மஷம்। யஸ்மிக் கஸ்மிக் குலேஜாதம் பாணமேத்தண்டவத்ப்புவி" இத்யாதியாலே பாகவதவைபவம் ப்ரதிபாதிதம்; இப்படிபாகவதமாஹாத்ம்யப்ரதிபாதகம் பலபுராணங்களிலு முண்டாகையாலே தத்தத்ஸ்த்தலங்களிலே கண்டுகொள்வது; இதிஹாஸாதிகளில் உபத்தவசங்களிலே பாகவதர்களே ஜ்மம்நிநுபனேக அவமதி செய்தால் வருமகர்த்தவிசேஷ்மும், பாகவதரானபோதே யவர்க ளபக்ருஷ்டஜாதீயரல்லர், உத்க்ருஷ்டஜாதீயதுல்யரென்னுமிடமும், உத்க்ரு ஷ்டஜாதீயரிலும் ச்ரேஷ்ட்டராய் அவர்களுக்கு ஜ்ஞாநப்ரதாத்ருதயா குருக்களுமாய் பரமசேஷியான ஈச்வரனுபாதி பூஜ்யருமாவர்களென்னு மிடமும், அவர்கள் திறத்தி லபசாரம் காலதத்த்வமுள்ளதனையு மீச்வரன் பொருனென்னும், காணத்ரய வ்யாபாரத்தோடு அர்த்தத்தோடு ப்ரணு திகளோடு வாசியற பகவத்விஷ்யத்திலே ஸமர்ப்பித்து நிரபிமாகராயிரு க்குமவர்கள் ஸ்பர்சபாவநரென்னுமிடமும்; அவர்களுடையஹ்ருதயம் ஈச் வரனுக்கு ஜ்ங்கமமிமாகமென்னுமிடமும், அவர்களைக்கண்டால் தண்ட வத்ப்ரணமம் செய்வானென்னுமிடமும் சொல்லப்பட்டதிறே! இப்படி மிதி

ஆ.—ஜ்மவ்ருத்தாதிவிபாகமற பகவத்குணைகதாரகரான பாகவதரே சேஷிகளெனகிற ''பயிலும் சுடரொளி''யிலும்; அத்தபாகவதரே பரமப் ராப்பரென்கிற ''நெடுமாற்கடிமை'' யிலும்; பரமப்ராப்யபூதரான வவர்க ளுடைய ஸ்மரணதிஸாரஸ்யம் சொல்லுகிற ''கண்சோரவெங்குரு தி'' யிலும்; அர்ச்சாவதாரப்ரவணரானவர்கள் ஸ்வாமித்வோசாநுவர்தகீய ரென்கிற '' கண்ணதவாளவுணர்'' ரிலும் ; பகவத்பக்திப்ரவசரானவர் கள் ஸமூஹமேதர்சகீயமென்கிற ''தேட்டருந்திறற்றேனி'' லும்;

பயிலும் சுடரொளி நெடுமாற்கடிமையிலும் கண்சோர
வெங்குருதியிலும் நண்ணதவாளவுணரிலும்,
தேட்டருந்திறற்றேனிலும்,

ஜீ.—ஹாஸ்புராணங்களிலும்; நம்மாழ்வார் ''பற்கடற்சேர்ந்த பரமீனப் பயிலும் திருவுடையார்-பயிலும் பிறப்பிடைதோ றெம்மையாளும்பரமே'' என்றுதுடங்கி. பகவத்குணசேஷ்டிதாதிகளிலே ப்ரவணரானபாகவதர் களே நமக்குசேஷிகளென்னுமிடத்தை ப்ரதிபாதித்தருளுகிறவிடத்தில், ''யவரேலுமவர்கண்டீர்'' ''கும்பிநரகர்களேத்துவரேலுமவர்கண்டீர்'' ''எத்தனை நலத்தாலிலாத சண்டாலர்களாகிலும்'' என்று ஜ்மாதிகளா லெத்தனையேனும் தண்ணியரேயாகிலும் சேஷத்வவிரோதி யான ஜ்மாத்யபிமாந மில்லாதவர்கள்கிடீர்நமக்கு மிகவு முத்தேச்யரென் றருளிச்செய்த ''பயிலும்சுடரொளியிலும்;'' ''கொடுமாவீணையேனவனடியா ரடியே கூடுமிதுவல்லால்-வியன் மூவுலகுபெறினும்-விடுமாறென்பதென்னக் தோ''என்றுதுடங்கி பாகவதர்களேதமக்கு பரமப்ராப்யரென்னுமிடத்தை ப்ரதிபாதிக்கிறவளவில், ஜ்மவ்ருத்தாதி விபாகமன்றிக்கே ''சயமே யடிமை தலீகின்றீர்'' ''அவனடியார்'' ''மணிமலீபோல் கிடந்தான்தமர் கள்'' ''கோதிலடியார்'' ''நீக்கமில்லாவடியார்'' என்று பகவதலைங்தர் யாதிகளிலே தோற்றிருக்குமாகாரமே அவர்களுக்கு நிரூபகமாகவருளிச் செய்த ''நெடுமாற்கடிமையிலும்;'' திருமங்கையாழ்வார் ''தண்சேறையெம் பெருமான்தாள் தொழுவார்காண்மி னெக்தலீமேலாரே'' என்றுதுடங்கி அர்ச்சாவதாரப்ரவணரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களே நமக்கு சிரலாவாஹ்யர், ஸ்தாத்தியர், லஸ்ரிகளிலும் கைங்கர்யலம்ருத்ததியுடையவர்கள், அவர்கலீ யொருக்ஷணகாலமும் பிரியக்ஷமனல்லேன், அவர்களுக்கென் ஹ்ருதயம தேனுறியெப்போது மினிதாகாகின்றது, அவர்கலீக்கண்ட மாத்ரத்திலே கண்டிகோளேயென்னுடைய மநோருக்ஷிடைகள் களிக்கி றபடி, அவர்களளவிலே யாகாகின்றது என்னன்பானது, அவர்கலீநெஞ் சால் நிலீக்கவே மருத்யுவுக்கும் பாபத்துக்கு மஞ்ஜவேண்டா, என்னு டைய ஹ்ருதய மவர்கள்விஷ்யத்திலே விழுகிறபடிகண்டிகோளே, என் றிப்படி யருளிச்செய்கிறவிடத்தில் ஜ்மாதிப்ரஸங்கமற வருளிச்செய்த ''கண்சோரவெங்குரு தி'' யிலும்; ''கடல் மல்லித்தலசயனமரிண்ணும் நெஞ்சுடையாரவரெம்மை யாள்வாரே'' என்றேதேனும் ஜ்மவ்ருத்தாதி கலீயுடையராகவுமாம் திருக்கடல்மல்லித்தலசயனத்தை யநுஸந்தித்தக்கு மவர்கள் நின்றநிலீகளிலே ப்ரமாணம்காட்டாதே நம்மைக்காரியம்கொ ளள உரியரென்று துடங்கி. ''ஞானத்தினுளெரியருவை நிலீவரென்னு யகர்'' ''அவரெங்கள்குலதெய்வமே'' என்றுகந்தருளின நிலத்திலே ப்ர வணரா யிருக்குமவர்களே நமக்கு சேஷிகளென்றருளிச்செய்த ''கண்ணத வர ளவுணரி''லும் ; ஸ்ரீகுலசேகரப்பெருமாள் ''மெய்யடியார்கள் தம்மிட் டம் கண்டிடக்கூடுமே லதுகாணும் கண்பயனுவதே'' '' தொண்டரடிப்

ஆ.—தவயைகநிஷ்டர்கள்பக்கல் ஈச்வரனுக்குண்டானவகப்பைக் காட்டும் ''மேம்பொருள்'' என்கிறபாட்டுக்கு ஜ்மாதிமினுக்கமற்றதையர் சிரஸாவாஹ்யர், அவர்கள் துஷ்க்ருதபல மநுபவியார், அவர்கள் ஸுபவநப்ரஸாதர், ஜ்ஞாநப்ரதிக்ரஹயோக்யர், தந்நிந்தகர் கர்மசண்டாலர், துர்லபபலஸாதிகளென்கிற மேலில்பாட்டுக்களிலும் ஸம்சயமற விசதமாக நிதிதர்சவத் காணலாமென்கிறார்.

உஉ. இப்படி கண்டாலும் அபக்ருஷ்டவர்ண முத்க்ருஷ்டவர்ணமாகக்கூடுமோ ஒருஜ்மத்திலேயென்ன, கூடினபடியைக்காட்டுகிறார் மேல்; க்ஷத்ரியனுப் ராஜர்ஷியான விச்வாமித்ரன், அத்தஜ்மத்திலே ஒருகர்மவிசேஷத்திலே க்ஷத்ரியத்வம்போய் வஸிஷ்ட்டவாக்யத்தாலே

மேம்பொருளுக்குமேலில் பாட்டுக்களிலும் விசதமாகக் காணலாம்.

உஉ. க்ஷத்ரியனனை விச்வாமித்ரன் ப்ரஹ்மர்ஷியாஞன்.

ஜீ.—பொடி யாடகாம்பெறில் கங்கைகீர் குடைந்தாடும் வேட்கையென்னுவதே'' இத்யாதிகளாலே தம்முடைய பாகவதபரமப்ரகர்ஷத்தை ப்ரதிபாதிக்கிறவளவில்,ஜ்மாத்யுத்கர்ஷாபகர்ஷப்ரஸங்கமின்றியே பகவத்பக்தி பாரவச்யமேயவர்களுக்கு கிரூபகமாக வருளிச்செய்த ''தேட்டருக்திறற் றேனி''லும்; ஸ்ரீதொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் தவயநிஷ்ட்டர்பக்க லீச்வரனுக்குண்டான வுகப்பையருளிச்செய்த ''மேம்பொருள்''என்கிறபாட்டுக்கு மேல் எத்தனேயேனும் தண்ணியஜ்மங்களிலே பிறந்தார்களேயாகிலும் மேம்பொருளில் சொன்ன ஜ்ஞாநத்திலே நிஷ்ட்டையுடையபரர்கில் திருத்துழாயோபாதி ஈச்வரனுக்கு சிரஸாவாஹ்யரென்னும், ஜ்மத்தால் வந்த தண்மையேயன்றிக்கே எத்தனேயேனும் தண்ணியவருத்தமுடையாரு மிந்தஜ்ஞாநநிஷ்ட்டராகில் அந்த துஷ்க்ருதபலமநுபவியரென்னும், தங்களுக்கு ஜ்மவ்ருத்தாதிகளால் வருங்குறையில்லாமையேயன்று தங்களோடு ஸம்பந்தித்த ஸம்ஸாரிகளும் தங்களப்ரஸாதஸ்வீகாரத்தாலே பரிசுத்தராம்படியான உத்கர்ஷமுடையரென்னும், ஜ்மவ்ருத்தாதிகளால் குறையின்றே இந்த ஜ்ஞாநமுடையவர்கள் இந்தஜ்ஞாநனிஷ்டராய் ஜ்மவ்ருத்தாதிகளா லுபர்ந்தவர்களுக்கு ஸ்வேச்வரனே பதிபூஜ்யராய் ஜ்ஞாநதாயப்ரதிக்ரஹங்களுக் கர்ஹராவரென்னும், ஜ்மவ்ருத்தாதிகளுக்கு மேலே ஜ்ஞாநாதிகருமானவர்கள் ஜ்மவ்ருத்தாதிவைலக்ஷண்யமின்றிக்கே இந்த ஜ்ஞாநமுடையரானவர்களே பகவத்ப்ரபாவத்தாலே வந்த வைலக்ஷண்யத்தை புத்திபண்ணுதேகர்மநிபந்தகமான ஜ்மாத்யபகர்ஷத்தையே புத்திபண்ணி தாழநினைத்தார்களாகில் அந்த க்ஷணத்திலே யவர்கள் கர்மசண்டாலராவரென்னும், இப்படி ப்ரஸாதித்தவர்த்தங்கள் ஸம்ப்பவிக்குமென்னுமிடம் ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் துர்லபமானபேற்றை திர்யக்ஜாதியிலே பிறந்தாஞருவன் பெற்றபின்பு சொல்லவேணுமோவென்றும், அருளிச்செய்த ஆறுபாட்டுக்களிலும்; (விசதமாகக் காணலாம்) என்றது - ஸம்சயவிபர்யயமற தர்சிக்கலாமென்றபடி.

உஉ. இப்படி இதிஹாஸாதிகளிலே பாகவதவைபவம் சொல்லப்பட்டதே யாகிலும் ''ந்ருணாமஹம்ப்ருதாம் விப்ராஸ்தபோ வித்யா நிஷ்டாஸ்ஸந்தி'' ''ஸப்தஷ்டிர்முநிபி:மாந் நயதிஸ்ஸ்வபதிஸ்தித:'' ''நஸூதராபவத்ப்பக்தா விப்ராபாகவதாஸ்ஸ்ம்ருதா:'' ''ஸவிப்ரேந்த்ரோ முநிச்ச்ரீமாந் ஸ்ய திஸ்ஸசபண்டித:'' என்றுசொன்ன விப்ரத்வாதிக ளர்த்தவாதமாமித்தனேயல்லது, அப

ஆ.—ப்ரஹ்மர்ஷியுமானுன்; இப்படி யேகஜக்மத்திலே வர்ணக்தரம் வரக் காண்கையாலே வர்ண மகித்யமென்னுமிடம் ஸித்தம். அல்பசக்திகவஸி ஷ்டவாக்யம் செய்தபடிகண்டால் ஸ்வசக்நிஸம்பக்தவிசேஷ மென் செய்யாதென்று கருத்து.

உஉஅ. ஆனிலிவர்களே பஹுமதிபண்ணினு ருண்டோவென்ன, பெருமாள்முதலானுர் பலருமுண்டு, அதில் ஸம்சயிக்கவேண்டா வென்கி ருர். "விபீஷணஸ்து தர்மாத்மா" "விபீஷணஸ்து தர்மாத்மா" என்று ராவண னுடன் பிறந்தும் தர்மாத்மாவான ஸ்ரீ விபீஷணப்பெருமானே, "ப்ரதியதாம் தாசரதாயமைதிலீ" "ப்ரதியதாம் தாசரதாயமைதிலீ" என்று ஹிதம் சொன்னதுவே குற்றமாக குபிதனுன ராவணன், "கலபாம்சனம்" "குல பாம்ஸனம்" என்று அதர்மம்வளருகிற கோஷ்டியிலே தர்மத்தைப்புகுற விட்டு தூஷித்தாய், இக்குலத்துக்கழுக்கா யிருக்தாயென்று பருஷித்துத் தள்ளிவிட்டான். இப்படி தள்ளுண்டவரை இக்ஷ்வாகுகுலதிலகரான பெருமாள் "அஸ்துஷிஸ்ம்யேவமஸ்து" "அஸ்மாபிஸ்துலேயாபவது" என்றக்த வுத்க்ருஷ்டவம்சத்திலே யவதரித்த தங்கள் நால்வரிலே யொருவராகத்

உஉஅ. விபீஷணனேராவணன் "கலபாம்சனம்" "குலபாம்ஸ நம்" என்ருன். பெருமாள் இக்ஷ்வாகுவம்சயுனை நினைத்து வார்த்தையருளிச்செய்தார்.

ஜீ.—க்ருஷ்டஜக்மாவானவன் அக்தசரீரக்தன்னிலே உத்க்ருஷ்டனுகக்கூடு மோவென்ன, கூடுமென்னுமிடத்துக்கு உதாஹரணதயா வருளிச்செய்கி ருர், (க்ஷத்ரியனுன) என்றுதுடங்கி. அதாவது க்ஷத்ரியகுலோத்பவனுன விச்வாமித்ரன் அஜ்ஜக்மத்திலே தான் பண்ணின தபோவிசேஷமடியாக வஸிஷ்ட்டவாக்யத்தாலே க்ஷத்ரியத்வம் பின்னட்டாதபடி ப்ரஹ்மர்ஷியாய் விட்டானிறே. ஆகையாலத்யக்தபக்ருஷ்டகுலோத்பவராகுலும் அக்த சரீரம் தன்னுடே அகவதிகசக்திகபகவத்ஸம்பக்தரூப ஸம்ஸ்காரவிசே ஷத்தாலே, அத்யக்தோத்க்ருஷ்டகுலஜாதனுவர்தீயராம்படி உத்க்ரு ஷ்டதமராகக் குறையில்லையென்கை. அல்பசக்திகவஸிஷ்ட்டவாக்யம் செய்தபடிகண்டால் ஸ்வசக்நிஸம்பக்தவிசேஷ மென்செய்யமாட்டாது.

உஉஅ. இதிஹாஸாதி ப்ரமாணமுகத்தாலே பாகவதவைபவத்தை தர்சிப்பித்தார்கிழ்; சிஷ்டர்களுடைய வாசாரமுகத்தாலும் பாகவத வைபவத்தை தர்சிப்பிக்கிருர் மேல், "தர்ஷ்ஜ்ஜ்ஞசமயஃப்ரமாணம்வேதாச்ச" "தர் மஜ்ஞஸமயஃப்ரமாணம்வேதாச்ச" என்று ஆப்தப்ரமாணமான வேதத் துக்குமுன்னே யெடுக்கும்படியிறே சிஷ்டாசாரத்தினுடைய ப்ரமாண்ய மிருப்பது; அதில் ப்ரதமத்திலே அபக்ருஷ்டஜாதியானவர்கள் அக்த சரீரத்தோடே ஸஜாதியவ்யாவ்ருத்தராய் உத்க்ருஷ்டதமராவர்களென்று கிழ்ச்சொன்னவர்த்தத்தை ஸ்த்திரீகரிக்கைக்காக, ராவணுநுஜனைக்குறி த்து பெருமாளருளிச்செய்தவார்த்தையை யருளிச்செய்கிருர், (விபீஷ ணனே) என்றுதுடங்கி. அதாவது "ப்ரதியதாம் தாசரதாயமைதிலீ" "ப்ர தியதாம் தாசரதாயமைதிலீ" என்று தனக்கு ஹிதத்தைச்சொன்ன தர் மாத்மாவான ஸ்ரீவிபீஷணழ்வானே, பாபிஷ்ட்டனுன ராவணன் குபிதனும் "த்வாம்துதிக்ஷ்வகுலபாம்ஸகம்" "த்வாம்துதிக்குலபாம்ஸகம்" என்றிக்குலத்துக் கழுக்காகப் பிறக்தவுன்னை வேண்டேனென்று பருஷித்துத் தள்ளிவிட் டான்; இக்ஷ்வாகுகுலகாதான பெருமாள் இவனேயாதரபூர்வகமாக வங் கீகரித்த வகாரம் "ஆர்யாஹிமமர்ஷ்வேன ராக்ஷஸானாம் பலாபலம்" "ஆக்ஷ்யாஹி

ஆ.—திருவுள்ளம்பற்றி திருவாய்மலர்ந்து கைக்கொண்டருளினர். இத்தால் ஸ்வஜந்ம கைவிட்டவர்களையும் ஆநுகூல்யமேபார்த்து சரீரயாப்புரையறக்கைக்கொள்ளுவ ரென்றபடி.

உஉகூ. தம்மையழியமாறும்படி யுடையராய் ஸ்ரீகார்யம் செய்த பெரியவுடையார்க்கு, ஸாமாந்யதர்மஸம்ஸ்த்தாபகரான பெருமாள், ஜ்ஞாதிகர்ஷம்பராமல் ஜாத்யாத்யுத்கர்ஷட்டர்க்கு ஸத்புத்ர சிஷ்யர்கள் பண்ணும் ப்ரஹ்மமேத ஸம்ஸ்காரத்தைப் பெருப்பேருகப் பண்ணினர். இத்தால் ஸாமாந்யசிஷ்டருமம் ஜாத்யாதிகர்ஷம்பராமல் பாகவதர்களுக்குச் சேஷவ்ருத்தி பண்ணுவரென்றபடி.

உகூ○. வர்ணதர்மத்தையே பேணிப்போரும் தர்மபுத்ரரும், விச்வஸநீயமான வசரீரிவாக்யத்தையும் க்ருஷ்ணங்கிகாரயோக்ய ஜ்ஞாநாதிக்யத்தையும் ஸம்ஸ்காரயோக்யதாஹேதுவாகக்கொண்டு, வர்ணதிகரன்றியே

உஉகூ. பெரியவுடையார்க்கு பெருமாள் ப்ரஹ்மமேத ஸம்ஸ்காரம்பண்ணி யருளினர்.

உகூ○. தர்மபுத்ரர் அசரீரிவாக்யத்தையும் ஜ்ஞாநாதிக்யத்தை

ஜீ.—மமதத்த்வேந ராக்ஷஸாகாம் பலாபலம்” என்னுராக்ஷஸருடைய பலாபல மிருக்கும்படி நமக்குச்சொல்லுமென்கையாலே இவரை ராக்ஷஸஜாதீயனாக நினையாதே திருத்தம்பிமாரோபாதியாக அபிமானித்து வார்த்தையருளிச்செய்தாரென்கை. இவ்வாக்யத்திலே ராவணன் பரிக்ரஹித்தமையும் பெருமாள் பரிக்ரஹித்தமையும் சொல்லுகையாலே, பகவதாநுகூல்யமுண்டாகவே ப்ரார்த்தநா தர்கள் இவன் நமக்குடலல்லனென்று கைவிடுமவர்களென்னுமிடமும், பகவான் விரும்பி மேல்விழுந்து பரிக்ரஹிக்குமென்னுமிடமும் சொல்லப்பட்டது.

உஉகூ. இப்படி உக்திமாத்ரத்தாலன்றிக்கே பாகவதவைபவத்தை வ்ருத்தியாலும் பெருமாள் வெளியிட்டபடியை யருளிச்செய்கிறார், (பெரியவுடையார்க்கு) என்றுதுடங்கி. “மர்யாதாநாம்ஸ்லோகஸ்ய கர்தாகாராயிதாசஸ்ய” என்கிறபடியே லோகமர்யாதாஸ்த்தாபகர்த்தமாக வவதரித்து பித்ருவசகபரிபாலகாதிகளாலே ஸாமாந்யதர்மஸ்த்தாபகரீராயிருப்பா ரொருவரிறே பெருமாள்; ஏவம்ப்பூதரானவர் பிராட்டிபிரிவுகண்டு பொறுக்கமாட்டாமை தம்மையழிய மாறின பெரியவுடையார்க்கு, ஜ்ஞம்வ்ருத்தாதிகளால் உத்க்ருஷ்டரான வர்களுக்கு தத்புத்ரசிஷ்யர்கள் பண்ணும் ப்ரஹ்மமேதஸம்ஸ்காரத்தை, அவருடையப்ரேமாதிக்யமே ஹேதுவாக திருத்தம்பியாரும் கூடநிற்கச்செய்தே தாமே ஸாதரமாகப்பண்ணி யருளினரிறே. இத்தால் ஜ்ஞாத்யுத்க்ருஷ்டரானவர்கள் அவற்றால்குறைதிருக்கும் விலக்ஷண பாகவதவிஷயத்தில் புத்ரக்ருத்யமநுஷ்டிக்கலாமென்னுமிடம் காட்டப்பட்டது.

உகூ○. இவ்வர்த்தத்தை தர்மபுத்ரதிஷ்டாநத்தாலும் தெளிவிக்கிறார், (தர்மபுத்ரர்) என்றுதுடங்கி. பெருமாள் பார்த்தமாக ஸாமாந்யதர்மத்தைப் பண்ணிப்போக்தாரேயாகிலும் விசேஷதர்மத்திலே திருவுள்ளமொத்திருக்கையாலே யவர்க்குச்செய்யலாம்; இவர்செய்ததிறேயிறது; ஸ்வவர்ணதர்மத்தையே உத்தேச்யமாகநினைத்து ஸ்ரீவசஸ்த்தையிலு மதுக்கொரு கழுவுதல்வாராதபடி ஸாவதாநமாக நடத்திக்கொண்டுபோருமவரிறே யிவர்; இப்படியிருக்கிற விவர் ஸ்ரீவிதுரரை ஸம்ஸ்

ஆ.—ஜ்ஞாகாதிகரான ஸ்ரீவிதுரரை வைதிகமான ப்ரஹ்மமேதத்தாலே கூச்சமற ஸம்ஸ்கரித்தார். இத்தால் வர்ணதர்மிகளும் ஜ்ஞாகாதிகரை வர்ணபகர்ஷம்பராம லதுவர்திக்கவேணுமென்றபடி.

உகக. விரிஷ்டவேஷ்தர்சிகளாய் மக்த்ரத்ரஷ்டாக்களான ருஷிகள், மக்த்ரச்ரவணயோக்யதையற்ற தர்மவ்யாதன் வாசலிலே கெகொள்துவண்டு, ச்ரேயஸ்ஸாதகங்களான தர்மங்களினுடைய அயதாப்ரகிபத்திரூபஸக்தேஹங்களை, யதார்த்தேரபதேசச்ரவணங்களாலே சமிப்பித்துக்கொண்டு நிஸ்ஸம்சயதர்மஜ்ஞராவுர்கள். ஒருவ்ருக்ஷமூலத்தே கின்று தபஸ்ஸுபண்ணுகிற ஒருப்ராஹ்மணன் மேலே யெச்சமிட்டதொரு பக்ஷியைச்சுடப்பார்க்க, அது வெக்து நீரூய்ப்பறக்கக்கண்டு விஸ்மிதனாய், அருகணைக்ததொரு க்ராமத்திலே பிக்ஷைவரவுதழ்த்ததென்னுமொரு

உகக. ருஷிகள் தர்மவ்யாதன் வாசலிலே துவண்டு தர்மஸந்தே

ஜீ.—கரிக்கிறதசையில் அவருடையவர்ணத்தைப்பரிப்பதுஜ்ஞாகாதிக்யத்தைப்பரிப்பதாய் எள்செய்யக்கடவோமென்று வ்யாகுலப்படாகிற்கச்செய்தே "தர்ம்ய ராஜ ஸுதஸ்தேந ஸம்சயோ ஸ்தி ஸுதாத்மஜே। தஸ்மாத்வம் ஸுதஸ்தேந ஸம்சயம் ச்ரோதுமர்ஹஸி ॥ ஜ்ஞாதிஸ்ரேஷ்ட ஸர்வஜ்ஞ ஸர்வதர்மவிதாம்வர। ஸர்வேஷாமாச்ரமாணாம் ச ஸ்தாநாநாம் ச ஸர்வஸ:। ஸர்வதர்மாநுபூதாம் ச ஸர்வதர்மப்ரவர்தக

ஆ. – பதிவ்ரதையைச்சுடப்பார்க்க, அவளும்பகவத்ஸமாராதகம்பண்ணும் பர்த்ருசிச்ரூஷண பரையாய் தாழ்த்தேனத்தணகாணும், அத்தப்பக்ஷியை பபார்த்தாப்போலே யென்னையும் பார்க்கலாமென்றிருக்கீரோ, பிக்ஷைக்கு வந்துகோபியாமல்போமென்ன, அவனும்திகைத் ததரதரப்பட்டு இதுக்கு ப்ராயச்சித்தமநுக்ரஹிக்கவேணுமென்ன, அத்தைதர்மவ்யாதன்பக்கலிலே கேட்டுக்கொள்வதென்ன, பின்பு தர்மவ்யாதனிருக்கிறவிடத்தே சென்று அவன் மாம்ஸவிக்ரயம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கிறபடியைக்கண்டு சங்கித்துக்கொண்டுநிற்க அவனுமிவனைக்கடைக்கணித்து பக்ஷியைக்கொன்ற பாபப்ராயச்சித்த மென் பக்கலிலே கேட்கச்சொல்லி அப்பதிவ்ரதைவரவிட

• ஹங்களைச் சமிப்பித்துக்கொண்டார்கள்.

ஜீ,—தயாபூர்ஷமுத்ஸ்ருஷ்டம் ப்ராஹ்மணஸ்ய ததோரஸி” என்றுதுடங்கி,கௌசிகனென்று பேரையுடையனும் அதீதஸாங்கஸகிரஸ்தஸகலவேதனு மிருப்பானொருப்ராஹ்மணைத்தமன், ஒருவ்ருக்ஷமூலத்திலே வேதங்களையு முச்சரித்துக்கொண்டு நிற்கச்செய்தே, அதின் மேலே யிருந்த தொரு கொக்கெச்செமிட்டதுதன் மார்பிலேவந்து பட்டவாறே, க்ருத்தனுய்ப்பார்த்தபார்வையிலே அதுபட்டவிழ, அத்தைக்கண்டு தப்பத சித்தனுய் கனக்கசோகித்து ராகத்வேஷபலாத்க்ருதராய்க்கொண்டு அக்ருத்யத்தைச்செய்தோமென்று பலகாலும்சொல்லிக்கொண்டு, ஆஸக்கமானதொருக்ராமத்திலே பிக்ஷார்த்தமாகப்போய், ப்ரதமமொரு க்ருஹத்திலேசென்று “ஔஂஂஂஂ” “பிக்ஷாம்தேஹி” என்னுயாசித்தவளவிலே, அத்தக்ருஹிணியானவள் கில்லும் வருகேனென்றுசொல்லி கரகத்யாதிகள்பண்ணி பிக்ஷைகொண்டுவருவதாக உத்யோகியா நிற்கச்செய்தே, பர்த்தாவானவன் அதீவக்ஷுதார்த்தனுய்வந்துபுகுற, அவள்பதிவ்ரதையாகையாலே பிக்ஷைகொண்டுவருகிறதைவிட்டு பாத்யாசமகீயாஸகப்ர தாநாதிகளாலே யவனைசிச்ரூஷிக்கிற பாக்கிலே ப்ராஹ்மணர் நிற்கிறத்தை மறக்து நெடும்போது கின்று பின்னையவன் நிற்கிறத்தைக்கண்டு கடுங்கி பிக்ஷையைக்கொண்டுவந்தவளவிலே, என்னை நிற்கச்சொல்லி இத்தணபோது கீபுறப்படாதிருப்பானென்னென் றவன்குபித்தனுவாறே, அவளவனை ஸாக்தவகம்பண்ணி இத்தைப்பொறுக்க வேண்டிக்கொண்டு கான்பர்த்தாவேதெய்வமென் றிருப்பாளொருத்தி, அவளிலேதுவருகையாலே தச்சிச்சிரூஷைபண்ணிகின்ற னித்தனையென்ன, உனக்குபர்த்தாவேயன்றே ஸைகரிக்கவேண்டுவது ப்ராஹ்மணராளவில் கௌரவப்ரதிபத்தியில்லையேயென்று வ்யங்க்யமாகச்சொல்லி, க்ருஹதாமத்திலே வர்த்திக்கிற நீ ப்ராஹ்மணரை யிப்படியவமதிபண்ணலாகாதுகாணென்ன, நானொருக்காலும் ப்ராஹ்மணரை யவமதிபண்ணேன் ப்ராஹ்மணருடைய வைபவமெல்லாம் நன்குகவறிவனென்று பரக்கச்சொல்லிக்காட்டி, இவ்வபராதத்தைப் பொறுக்கவேணும் பர்த்தாவேதெய்வமென் றிருக்கையாலே தச்சிச்சிரூஷையிலே பரவசையாய்கின்றே னித்தனை, என்னுடைய பதிசிச்ரூஷையினுடைய பலத்தைப்பாரீர் உம்முடையரோஷத்தாலே யக்தகெக்கு யாதொருபடிதக்கதமையிற்று அதுவுமெனக்கு விதிதம்காணுமென்றுசொல்லி “க்ரோதோ ஹ்யேஷ மஹாஸத்ரு ர்மனுஷ்யாணாம்விஜோத்தம | யஃக்ரோத மாஸாத்ய ஸத் தம்தேவ ப்ராஹ்மணவிதுஃ” “க்ரோதச்சத்ருச்சரீரஸ்தோ மநுஷ்யாணும் த்விஜோத்தம | யஃக்ரோதமேஹஜெத்யஜதி தம்தேவாப்ராஹ்மணம் விது” என்று துடங்கி. காமக்ரோதாதிகள் ப்ராஹ்மணனுக்காகாது,

ஆ.—வன்றேவன்தீர், எள்வ்ருத்திகண்டு சங்கிக்கவேண்டாகானும், ஜாதி யீதுவாகையாலே இந்த விக்ரயமாத்ரத்தால்வந்தகொத்தாரம்கொண்டு இங்ஙனே வர்த்திப்பனித்தனே, ஒன்றையும் ஹிம்ஸிப்பதில்லையென்று, அவன் தத்ப்ராயச்சித்தமின்னதென்ன, தத்தர்சகலம்பாஷணமாத்ரத் தாலே இவனும் பூதனும் பலதர்மலங்தேஹங்களும் சமிப்பித்துக்கொண்டு போனான். இன்னமிங்ஙனேபல இதிஹாலங்க ளுண்டென்றருளிச்செய்வர். இத்தால் ஜ்ஞாகாதிகனே தர்மச்ரவணம்பண்ணுவார்க்கு அதிகவிஷய மென்றபடி.

ஜீ.—ஸத்யார்ஜவாதிகளுண்டாகவேணுமென்று விஸ்தரேண தான் பீரதி பாதித்து, "ஏவாநிச்சதர்ஜ்ஜஸ்ஸ்வாத்யாயநிரதர்ஷ்யஃ । நசுத ஸ்ரீனுஜ்ஞ ஏவ தர்ஜ்ஜ வேத்தீமேமதி॥ மாதாபித்ருப்யாம்க்ரூஷுஸ்ஸத்யவாதீஜிதேந்த்ரியஃ । மதிலாயாம்வஸ்வ்யாதஃ ஸதே தர்மாந் ப்ரவக்ஷ்யதி ॥ தத்ரகச்சஸ்வபத்ரம்தே யதாகாமம் த்வினோ த்தம । வ்யாதஃபரமதர்மாத்மா ஸதேசேத்ஸ்யதி ஸம்சயாந்" என்று கீரும் தர்மஜ்ஞர் வேதாத்பகரிதர் சுத்தர், ஆயிருக்கச்செய்தே யும் தர்மங்களின்யுள்ளபடி யறியிரென் றெனக்கு நினைவு; மாதாபித்ரு சிச்ரூஷாவாய் லத்யவாதியாய் ஜிதேந்த்ரியனுய்க்கொண்டு, மிதிலையி லேயிருக்கிற வ்யாத னுமக்குதர்மங்களைச் சொல்லக்கடவன் அங்கேபோம், உமக்கு நன்மையுண்டாவுதாக, பரமதர்மாத்மாவா யிருக்கிற அந்தவ்யா தன் வேண்டினபடி யும்முடையஸம்சயங்களை யெல்லாம் போக்கக்கடவ னென்ன, அவன் பரீதனும் இவனைகனக்கஸ்தோத்தரம்பண்ணி, அங்கு நின் றும் மிதிலையிலேசென்று, "பஞ்சைதானபவித்ராணி சிஷ்டாசாரேஷுநித்யதா । ஏதன்மஹாமதேவ்யாத ப்ரப்ரவீஹியதாததம்" என்று சிஷ்டாசா ரங்களிலே யெப்போது முளவாயிருக்கிற பவித்ரங்களஞ்சுளவை? மஹா மதியானவனே யத்தைச்சொல்லவேணுமென்ன, "யஜ்ஞோதானம்தபஶ்சைவ ஸ்த்யஂச த்விஜஸத்தம! பஞ்சைதானி பவித்ராணி சிஷ்டாசாரேஷுநித்யதா" "யஜ்ஞோதாகம் த போவேதா ஸ்மஸ்யம்ச த்விஜோத்தம । பஞ்சைதாநி பவித்ராணி சிஷ்டா சாரேஷுநித்யதா" என்று-யஜ்ஞமும் தானமும் தபஸ்ஸும் வேதங்க ளும் லத்யமுமாகிற பவித்ரங்களான விவையைக்தும் சிஷ்டாசாரங்களிலே யெப்போதுமுளவாயிருக்குமென்று இத்யாதியாலே அவனித்தை யுபதே சிக்க, மேல் மேலும் தனக்கு ஸம்சயமானவையெல்லா மிவன் கேட்க உப தேசமுகத்தாலே ஸகலதர்ம ஸம்சயங்களையும் தர்மயாதனனுத்த ப்ரகா ரத்தை தர்மபுத்ரர்க்கு மார்க்கண்டேய னநுக்ரஹித்ததாகஆரண்யபர்வத் திலே மிருநூருமத்த்யாயம் தொடங்கி பதிமூன்றத்த்யாயத்தாலேபரக்கச் சொல்லப்பட்டதிறே. இன்னமுமிப்படி பலருமிவன்வசலிலேதுவண்டு தர்ம லக்தேஹங்கள் சமிப்பித்துக்கொண்டமை பலவிடங்களிலுமுண்டு. இத் தால் ஜகமாத்யுத்க்ருஷ்டரானவர்கள் ஜ்ஞாகாதிகரா யிருக்கில் அவர்கள் வாசலிலேதுவண்டு ஜ்ஞாதவ்யார்த்தங்கள் கேட்கக்குறையில்லை யென்னு மிடம் காட்டப்பட்டது.

ஆ.—உகூ. தர்மஸம்ஸ்தாபகனுக்ருஷ்ணன் "பீஷ்மத்ரோணாதிக்ரம்ய மாம் சைவ மதுஸூதன" "பீஷ்மத்ரோணாதிக்ரம்ய மாம்சைவமதுஸூதன" என்னும்படி உத்க்ருஷ்டவர்ணவ்ருத்தராய் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிற பீஷ்மத்ரோணாதிகளுடைய வலங்க்ருதமான க்ருஹங்களைக் கடைக்கணியாமல் புறக்கணித்துவிட்டு, வர்ணத்யுத்கர்ஷமுமின்றியே யெழுக்தருளக் கூடுமென்னும் நினைவுமில்லாத ஸ்ரீவிதுரருடைய ஆகந்தாச்ருபங்கில மாய் ஸம்ப்ப்ரமகர்த்தஸமுத்தத்ததாளிதூஸரிதமுமாய் ஸக்தோஷாதிசயத்தாலே பெருத்த திருமாளிகையிலே, "ஶுக்லஷ்வத்விஜாக்ரேஷு நிஷண்ணஷ்பரமாஸனே। விதுராந்நாஶிஶுஜே ஶுசீநி குணவந்நிச" "புக்தவத் ஸுத்விஜாக்ரேஷு நிஷண்ணஃ பரமாஸநே। விதுராந்காரிபுஜே சுசீகி குணவந்திச" என்றுபாவகத்வபோக்யத்வ பரிமளஸாரஸ்யம் திருப்பவளத்தினும் திருவுள்ளத்தினு மூற்றெழும்படி யுகந்தமுதுசெய்தான்.

உகூ. க்ருஷ்ணன் பீஷ்மத்ரோணாதி க்ருஹங்களைவிட்டு ஸ்ரீ விதுரர் திருமாளிகையிலே யமுதுசெய்தான்,

---

ஜீ.—உகூ. அகந்தரம் "ஸத்யதாசரதிச்ரேஷ்டஃ" "யத்யதாசரதிச்ரேஷ்டஃ" என்று க்ருஷ்ணஸ்சரித்தபடியை யருளிச்செய்கிறார், (க்ருஷ்ணன்)என்று தொடங்கி. தர்மஸம்ஸ்தாபகார்த்தமாக வவதரித்தருளி "ஶ்ரீகஸம்ப்ரயமேவாபி ஸம்பர்ஶக் கர்துமர்ஹஸி" "லோகஸங்க்ரஹமேவாபி ஸம்பஶ்யந் கர்துமர்ஹஸி" என்று ஜீஞாநியானும் லோகஸங்க்ரஹத்தைப்பார்த்து வர்ணச்ரமதர்மங்கள் கன்றுகவதுஷ்டிக்க வேணுமென்றுபதேசித்தும், "யதிஹ்யஹம் நவர்தேயம் ஜாதுகர்ண்யத்ந்த்ரிதஃ। மமவர்த்மாநுவர்தந்தே மநுஷ்யாஃபார்தஸர்வஶஃ" "யதிஹ்யஹம் நவர்தேயம் ஜாதுகர்மண்யதந்த்ரிதஃ। மமவர்த்மாநுவர்தந்தே மநுஷ்யாஃ பார்த்தஸர்வஶஃ" என்றெருக்கால் கர்மத்தில் சோம்பாதே கன்ப்ரவர்தியேனுகில் மநுஷ்யரெல்லா மென்வழியைப்பின்செல்லு மென்ற படியே பார்த்தமாகத்தான் குறிக்கொண் டநுஷ்டித்தும் போரும் ஸ்வபாவனிறேக்ருஷ்ணன்; ஏவம்பூதனானவன் ஸ்ரீதாதெழுக்தருளின போது "பீஷ்மத்ரோணாதிக்ரம்ய மாம்சைவ மதுஸூதன। கிமர்தம்ஷண்டரீகாக்ஷ புக்தமன்னமுலபோஜநம்" "பீஷ்மத்ரோணாதிக்ரம்ய மாம்சைவமதுஸூதன। கிமர்த்தம் புண்டரீகாக்ஷ புக்தமன்னமுலபோஜநம்" என்னும்படி உத்க்ருஷ்டவர்ணவ்ருத்தராய் இங்கேயெழுக்தருளுவரென்று பார்த்துக்கொண்டிருந்த பீஷ்மாதிகளுடைய க்ருஹங்களையபேக்ஷித்து, வர்ணத்யுத்கர்ஷரஹிதராய் அத்தாலே யிங்கேயெழுக்தருளுவரென்னும் நினைவுமற்றிருந்த ஸ்ரீவிதுரர் திருமாளிகையிலே ஸாதரமாகச்சென்றுபுக்கு "ஸம்ப்ரமைஸ்தஷ்யகோவிக்த ஏதத்கஃபரமம்தகம்" "ஸம்ப்ரமைஸ்தஷ்யகோவிக்த ஏதத்கஃபரமம்தகம்" என்று பக்திபரவசரான அவர்பண்ணின ஸம்ப்ரமங்களெல்லாம் கண்டுகக்து, "விதுராந்நாஶிஶுஜே ஶுசீநிகுணவந்நிச" "விதுராந்காரிபுஜே சுசீகி குணவந்திச" என்கிறபடியே அஹங்காரோபஹதமல்லாமையாலே பரமபாவகமாய், பக்த்யுபஹ்ருதமாகையாலே பரமபோக்யமாயிருக்கிறவன்னத்தை, அந்த பாவகத்வபோக்யத்வங்களடியாக அத்யாதரம்பண்ணி யமுதுசெய்தானிறே.

ஆ.—உரை. பாவநபதார்த்தவாசியறியும் பெருமாள் "శబర్యాపూజితస్సమ్య గామోదశర్ధాత్మజః" "சபர்யாபூஜிதஸ்ஸம்யக் ராமோதசரதாத்மஜ:" என்று ஜ்ஞாநாதிகையாய் பரிவையான ஸ்ரீசபரியின் ஜலஸ்பர்சமில்லாத திருக்கையாலே முன்புதான் பரீக்ஷித்து த்விஜஸ்பர்சமுள்ள தித்தித்த வற்றைத் திருப்பவளத்திலேகொடுக்க, துறைவாசியறிந்து விடாய்கெட வமுதுசெய்தருளினார். இத்தால் தூபிமாநமற்ற ஜ்ஞாநாதிகபக்திமான்களுடைய வபிமாநஸ்பர்சமுள்ளது, துறைவாசியறியும் விசிஷ்டர்க்குப் பாவநமுமாய் பரமபோக்யமுமாய் ப்ரார்த்தநீயமுமா யிருக்குமென்றபடி.

உரை. மாறனேரிநம்பி பெரியநம்பிமடியிலே திருநாட்டுக்கெழுந்தருளுகிறபோது புரோடாசத்தை காய்க்கிடாதேகிடீர், காலின்னபடியின்னபடிசொன்னேனுங்கில் கீருமின்னபடியின்னபடிசெய்யும், நாஞ்சொருபடியும் கொல்லிற்றிலேனுங்கில் கீருமோருபடியும் செய்யாதிருமென்று ஒன்று மருளிச்செய்யாமல் திருநாட்டுக்கெழுந்தருள; நம்பியு மவரை ப்ரஹ்மமேதத்தாலே பள்ளிபித்தி யருளிச்செய்தபடியே செய்தருள; இவரை வினவவெழுந்தருளினவுடையவர் ஜீயா லோகம்சிலுகிடாதபடி யடியேனுஞ்சொருவழியிலே யடைத்துக்கொண்டுவர தேவரீர் ஒருவழியே பிரித்தருளாதினதுதேவரீர் செய்தருள வேண்டிற்றேறுவென்ன, ஆளிட்டக்திதொழிவோ நான் பெருமாளில் தர்மபுத்ரனில் பெரியனே, இவர்பெரியவுடையாரில் ஸ்ரீவித்துரரில் தண்ணியரோ, காட்டாரோடியல்வொழிந்தமக்கு அவர்கள்சிலுகால்வரும் தாழ்வேதுபயிலும்சுடரொளி,கெடுமாற்கடிமையி லாழ்வாருவிச்செய்த ததீயசேஷத்வத்திலிங்கக்வயியாமல் எங்கேபோய்ப் பின்னைகொள்ளலாமென்

உரை. பெருமாள் ஸ்ரீசபரிகையாலே யமுதுசெய்தருளினார்.

உரை. மாறனேரி நம்பி விஷயமாக பெரியநம்பி உடையவர்க்

ஜீ.—உரை. ஏதத் பூர்வாவதாரத்திலு மிப்படி யதஷ்ட்டித்த ப்ரகாரத்தை யருளிச்செய்கிறார், (பெருமாள்) என்றுதுடங்கி, அதாவது ரகுகுலதிலகரா யாசாரப்ரதாகரான பெருமாள், "శబర్యాపూజితస్సమ్య గామోదశర్ధాత్మజః" "சபர்யாபூஜிதஸ்ஸம்யக்ராமோதசரதாத்மஜ:" என்னும்படி வேடுவிச்சியாய்வைத்தே குருசிச்ருஷையிலே பழுத்து ஜ்ஞாநாதிகையாய், தன்நாவுக்கு இனிதாயிருக்த பலமூலாதிகளெல்லாம் இங்குத்தைக்கென்று ஸஞ்சயித்துக்கொண்டு வரவுபார்த்திருந்த ஸ்ரீசபரி, தன்ஞதாரது குணமாகத் தன்கையாலே யமுதுசெய்யப்பண்ண அதிஸக்துஷ்டராயமுது செய்தாரென்கை. இத்தர லபிஜ்ஞாதிகளால் வரு மபிமாகக்கத்தமற்ற ஜ்ஞாநப்ரேமாதிகருடைய வபிமாகஸ்பர்சமுள்ளவை ஆத்மகுணகதர்சிகளான விசேஷஜ்ஞர்க்கு அதிவே பாவநபோக்யங்களாயிருக்கு மென்னுமிடம் காட்டப்பட்டது.

உரை. இப்படி ஸ்ரீராமாயண மஹாபாரத லித்த்தமான சிஷ்டாசாரங்களாலே பாகவதவைபவத்தை ப்ரகாசிப்பித்தார்கீழ்; இன்னமு மிவ்வர்த்தவிஷயமாக பூர்வாசார்யவசநத்தை ஸ்மரிப்பிக்கிறார், (மாறனேரி நம்பி) என்றுதுடங்கி, அதாவது - அபிமாகஹேதுவான ஜ்ஞாநவருத்தாதிகளன்றிக்கே ஆளவந்தார் ஸ்ரீபாதத்தையுடையராய் அத்த்யாத்மஜ்ஞாநபரிபூர்ணராயிருக்கிற மாறனேரிநம்பி, தம்முடையவக்திமதசையிலே ஆளவந்தாரபிமாநித்தருளின வித்தேஹத்தை ப்ரக்ருதிபந்தத்தகள் ஸ்பர்சிக்கில்செய்வதென்னென்றதிசங்கை பண்ணி, ஸப்ரஹ்மசாரிகளான பெரியநம்பியைப்பார்த்து புரோடாசத்தை காய்க்கிடாதேகிடீரென்றருளிச்செய்து

ஆ.—நிருத்தீரோவென்ன, உடையவருமுகக்து வித்தராய்நிற்க, இவ ரொன்று மருளிச்செய்யாம லெழுந்தருளினதுக்கு காரணமென்னென்ன, ச்லோகத்வயம் காணும் அப்போதிவர்க்கநுஸந்தாநமென்ன, அதுபெண் கண்ட பிச்சின் வார்த்தையன்றேவென்ன, இப்பெண்ணினுடைய நிய யோகத்தை யநுஸந்தித்தருளவேண்டாவோ வென்ன, கம்பியுமுகக்து அப்போது விசேஷகடாக்ஷம் பண்ணியருளினரென்கிற சமாதிகாரியான மாறனேரி நம்பிவிஷயமாக சரமார்த்த நிஷ்டரான பெரியநம்பிச்ரோதர வானவுடையவர்க்கு மறையாமலருளிச்செய்ததஞ்ஜமானவார்த்தையைபர மாஹஸ்யமாகையாலே ஸ்மரித்து(ஸ்மரிப்பது)வென்கிறார். ஆகஜாத்யாதி நிகர்ஷம்பராமல்ஜ்ஞாநாதிக்யத்தையேபார்த்ததாதீயரையாதரித்தநவர் த்திக்க வேணுமென்னுமிடம் ததீயாநுஷ்டாநஸ்தித்த மென்றதாயிற்று.

உகூடு. இனி பகவத்ஸாஜாத்யாதிகள்போல் ததீயஸாஜாத்யாதிக ளும் ச்லாக்க்யங்கள், அபாகவதருடைய வித்யாத்யுத்கர்ஷமடங்க கர்ஹ் யங்களென்று மருளிச்செய்கிறார், (("ப்ராதுர்பூவை:")(("ப்ரா துர்ப்பாவை:") இத்பாதியால். "ப்ராதுர்பூவை ஸ்புரதரஸமோ தேவதேவஸ்ய தீயா ஜாத்யாத்யை ரபிச குணதஸ்தாதருஸோதரகர்ஹா | கிந்து ஸ்ரீமத்புவநபவநத்ராணதோ உத்யேஷ வித்யாவ்ருத்தப்ராயோபவதி விதவாகல்பகல்பஃ ப்ரகர்ஷ:" "ப்ராதுர்ப்பாவை ஸ்ஸுரதரஸமோ தேவதேவஸ்ய தீயா ஜாத்யாவ்ருத்தை ரபிச குணதஸ்தாதருஸோதரகர்ஹா | கிந்து ஸ்ரீமத்புவநபவநத்ராணதோ உத்யேஷ வித்யாவ்ருத்தப்ராயோபவதி விதவாகல்பகல்பஃ ப்ரகர்ஷ:"

கருளிச்செய்தவார்த்தையை ஸ்மரிப்பது.

உகூடு. "ப்ராதுர்பூவை:" "ப்ராதுர்ப்பாவை:" இத்யாதி

ஜீ.—திருநாட்டுக்கெழுந்தருள பெரியகம்பியுமப்படியே பிறர்கையில்காட் டிக்கொடாதே தாமேபள்ளிபடுத்துவந்தெழுந்தருளியிருக்க, இத்தை யுடையவர்கேட்டருளி; பெரியகம்பி ஸ்ரீபாதத்திலேவந்து, ஜீய மர்யாதை கிடக்கக் காரியம்செய்யவேண்டாவோ, தேவரீர்செய்தருளவேண்டிற்றே வென்ன, ஆளிட்டந்திதொழுவோ, நான் பெருமாளில்காட்டி லுக்க்ரு ஷ்டனே, இவர் பெரியவுடையாரில்காட்டி லபக்ருஷ்டரோ, பயிலும் சுடரொளி கெடுமாற்கடிமை கடலோசையோபாதியோ, ஆழ்வாருளிச் செய்தவர்த்தத்தைச் சிறிதுகுறையவாகிலு மாசரிக்கவேண்டாவோ வென் றருளிச்செய்தவார்த்தை.

உகூடு. இனி பாகவதஜாதி ச்லாக்க்யதாததபூர்வகமாக அபாகவ தோத்கர்ஷ நிக்த்யதையை ப்ரகாசிப்பிக்கிறார், (("ப்ராதுர்பூவை:")(("ப்ரா துர்ப்பாவை:") இத்யாதி என்று. "ப்ராதுர்பூவை ஸ்புரதரஸமோ தேவதேவஸ்ய தீயா ஜாத்யாத்யை ரபிச குணதஸ்தாதருஸோதரகர்ஹா | கிந்து ஸ்ரீமத்புவநபவநத்ராணதோ உத்யேஷ வித்யாவ்ருத்தப் ராயோபவதி விதவாகல்பகல்பஃ ப்ரகர்ஷ:" "ப்ராதுர்ப்பாவைஸ்ஸுரதரஸமோ தேவதேவஸ்ததீயா ஜாத்யாவ்ருத்தை ரபிசகுண தஸ்தாதருஸோதரகர் ஹா | கிந்து ஸ்ரீமத்புவநபவநத்ராணதோ உத்யேஷ வித்யாவ்ருத்தப் ராயோபவதி விதவாகல்பகல்பஃப்ரகர்ஷ:" இத்தால் அயர்வறுமமரர்க ளதிபதியானவன் ப்ராதுர்ப்பாவங்களாலே ஸுரதரஸஜாதீயனுகாகிற் கும், ததீயரும் ஜாதியாலும் வ்ருத்தங்களாலும் குணத்தாலு மப்படியே யிதரஸமராயிருப்பர்கள், இதில் கர்ஹையில்லை, ச்லாகையேயுள்ளது; உபயரு மிப்படி நிற்கிறது இத்தலோகரக்ஷணம் நிமித்தமாக; இனி அபா கவதர் பக்கலுண்டான வித்யாவ்ருத்தபாஹ்ள்யரூபமான வுத்கர்ஷம் விதவாலங்காரம்போலே நித்யமாகா நின்றதென்கிறது.

ஆ.—உரை. பாகவதரன்றென்ன அதிகரித்த வேதவித்யை நிஷ்ப்பல மாமோவென்ன ஆமென்றுப்ரமாணம் சொல்லாநின்றதேயென்கிறார்மேல், (பாகவதன்) இத்யாதியால். ''சதுர்வேததரோவிப்ரோ வாஸுதேவம்நவிந்ததி । வேதபாரபராக்ராந்த ஸ்ஸுவைப்ராஹ்மணகர்தபஃ'' ''சதுர்வேததரோவிப்ரோ வாஸுதேவம்ந விந்ததி। வேதபாரபராக்ராந்த ஸ்ஸுவைப்ராஹ்மணகர்தபஃ'' என்றுவேத தத்தினுட்பொருளான பகவத்ஸம்பந்தியான ஜ்ஞாநாநுஷ்ட்டாநமின்றியே புறப்பொருளான ஜ்ஞாநாநுஷ்ட்டாநமுடைய ஸ்தூலதர்சியான வன், தத்தத்தீயபோக்யமான வேதபரிமள த்ரவ்யபாரத்தைக் கினிய பரித்தீர்த்து அதில் போக்யதாஸுவடறியாதப்ராஹ்மணக்கழுதையென்று ப்ரமாணம் தாக்ஷிண்யமறச்சொல்லாகின்றதிறே யென்கிறார். ''அவைஷ்ணோவேதவிதோ வேதஹீநச்சவைஷ்ணவஃ । ஜ்யாயாம்ஸமஸுரோர்வித்தே யஸ்யபக்திஃ ஸ்திராமயி'' அவைஷ்ணவோ வேதவித்யோ வேதஹீநச்சவைஷ்ணவஃ । ஜ்யாயாம்ஸமகபோர்வித்தே யஸ்யபக்திஃ ஸ்திராமயி'' என்று வேதமோதாதவைஷ்ணவனில் ஓதியுமவைஷ்ணவனவன். தண்ணியனென்ன நின்றதிறே.

உரை. பகவத்ஸம்பந்தமற்ற வைதிகஜ்ஞமும் ஸத்கர்ஹிதமாமாப் போலே, தத்ஸம்பந்தமுள்ள தர்யகதிஜ்ஞமும் ஸத்ப்ரார்த்தநீயமா யிருக்குமென்கிறார் மேல் (ராஜாவான) இத்யாதியால். ரமணீயமானவற் றை யாசைப்படும்ராஜாவான ஸ்ரீகுலசேகரப்பெருமாள் ''கோனேரிவாழும்

உரை. பாகவதனன்றிக்கே வேதார்த்தஜ்ஞாநாதிகளையுடைய வன் குங்குமம்சுமந்த கழுதையோபாதியென்று சொல்லா நின்றதிறே.

உரை. ராஜாவான ஸ்ரீகுலசேகரப்பெருமாள் தர்யக்ஸ்த்தாவர

ஜீ.—உரை. பாகவதர்களன்றென்ன அவர்களுக்குண்டான வேதவித் யாதிகள் வ்யர்த்தமாமோவென்ன அப்படிப்ரமாணம் சொல்லாகின்றதிறே யென்கிறார் (பாகவதனன்றிக்கே) என்றுதுடங்கி. அதாவது - ''சதுர்வேத தரோவிப்ரோ வாஸுதேவம் நவிந்ததி । வேதபாரபராக்ராந்த ஸ்ஸுவைப்ரா ஹ்மணகர்தபஃ'' ''சதுர்வேத தரோவிப்ரோ வாஸுதேவம்நவிந்ததி। வேதபாரபராக்ராந்த ஸ்ஸுவைப்ரா ஹ்மணகர்தபஃ'' என்று வேததாத்பர்யமான பகவத்ஜ்ஞாநாதிகளில் லாமையாலே பாகவதனன்றிக்கே வேதார்த்தயாதோடே அதில் ஸ்த்தூ லார்த்தஜ்ஞாநாதிகளை யுடையனுயிருக்குமவன், போகிகளாயிருப்பார் விரும்பும் பரிமளத்ரவ்யமான குங்குமத்தைச்சுமந்து திரியாநிற்கச்செய் தே அதின் வாசியறியாதகழுதைபோலே, பூர்வோத்தரபாகங்களாலே ஆராதநஸ்வரூபத்தையு மாராத்யஸ்வரூபத்தையும் ப்ரதிபாதியாகின்று கொண்டு பகவதேகபரமாயிருக்கிற வேதமாகிற விலக்ஷணஸ்துபாரத்தை க்கினியச்சுமக்துகொண் டிருக்கச்செய்தே, அதின் கவடறியாத ப்ராஹ் மணக்கழுதையென்று வேதோபப்ரும்ஹணமான ப்ரமாணம் சொல்லா கின் றதிறேயென்கை.

உரை. பகவத்ஸம்பந்தரஹிதமான ஜ்ஞாநிகள் ஸத்கர்ஹிதமென் னுமத்தை தர்சிப்பித்தார்க்கீழ் ; தத்ஸம்பந்தமான தர்யகதிஜ்ஞமும் ஸத்ப்ரார்த்த்யமென்னுமத்தை தர்சிப்பிக்கிறார்மேல்,(ராஜாவான) என்று துடங்கி, அதாவது த்வீதீயவர்ணான ஏற்றத்தையுடைய ஸ்ரீகுலசேக ரப்பெருமாள், தர்யக்ஸ்த்தாவரஜங்மங்களானவை ''வாசிகைபக்ஷிம்ருகதாம்'' ''வரசிகைபக்ஷிம்ருகதாம்'' இத்யாதிகளாலே பாபயோநிகளாகச்சொ ல்லப்படா நிற்கச்செய்தே ''வேங்கடத்துக்கோனேரிவாழும் குருகாய்ப்பிற

ஆ.—குருகாய்ப்பிறப்பேனே'' ''சண்பகமாய்கிற்கும் திருவுடையேனுவே னே'' என்றித்யாதியாலே திருமலையாழ்வாரோடு ஸம்பந்தமுள்ள திர் யக்ஸ்தாவரஜங்மங்களை அலப்பலாபமாக வாசைப்பட்டார்.

உகஅ. உத்க்ருஷ்டஜ்ஞாநத்தை யாசைப்படவேண்டாதபடி ப்ராஹ்ம ணோத்தமரான வேண்டியவேதங்களோதி வேதார்த்தஸ்தாபகம் பண் ணும் பெரியாழ்வாரும், வேதமனுத்துக்கும் வித்தாரமழகிச் சொல்லு டைய பிஞ்ஞகிபழுத்த விவர்திருமகளாரான வாண்டாளும் தாங்களவத நரித்தவர்ணத்துக்கு நீசமானமூன்றும் வர்ணமாய் அறிவொன்றுமில்லாத கோபஜந்மத்தை ''கான்மெலிக்தேன் கங்காய்'' ''என்மகன் கோவிக் தன்'' இத்யாதிகளாலும் ''ஆய்ப்பாடிச்செல்வச்சிறுமியர்காள்'' ''காமு ம் நம்பாவைக்கு'' இத்யாதிகளாலும் இடையர்படி வடிவிலே துடைகொ ள்ளலாம்படி தானவனுகமீளாதபடி யாஸ்தாகம்பண்ணினார்கள், ஆக தத்தகிய ஸம்பந்தமுள்ள ஜந்மமேவுத்க்ருஷ்டம், இதரமபகருஷ்ட மென்றதாயிற்று.

உகக. இப்படி ஸ்ரீகோபிமராக பாவிக்குங் காட்டில் ததவஸ்தை பிறக்கப்போகிறதோவென்ன, ததஸ்வாமிகியான பிராட்டி யவஸ்தையும் பிறவாகின்ருல் ததவஸ்தைபிறக்கச்சொல்லவேணுமோ வென்கிருர் மேல்,

---

ஜந்மங்களை யாசைப்பட்டார்.

உகஅ. ப்ராஹ்மணோத்தமரான பெரியாழ்வாரும் திருமகளா ரும் கோபஜந்மத்தை யாஸ்தா நம் பண்ணினார்கள்.

உகக. கந்தல்கழிந்தால் வர்வருக்கும் நாரீணமுத்தமை

ஜீ.—ப்பேனே'' ''மீனுய்ப்பிறக்கும்வி தியுடையேனுவேனே'' ''சண்பகமா யிற்கும் திருவுடையேனுவேனே'' ''தம்பகமாய்கிற்கும் தவமுடையேனுவே னே'' என்று திருமலையாழ்வாரோடி ஸம்பந்தமுடைய திர்யக்ஸ்தாவர ஜங்மங்களைப் பெருப்பேருக வாசைப்பட்டாரென்றபடி.

உகஅ. இப்படி யாசைப்பட்டவளவன்றிக்கே தாழ்ந்த ஜந்மத்தை யாஸ்தாகம்பண்ணினவர்களை யருளிச்செய்கிறார், (ப்ராஹ்மணோத்தமர்) என்றுதுடங்கி, அதாவது இனி யிதுக்குமேலில்லை யென்னும்படியான வர்ணத்திலே யவதரித்து வித்யாமாஹாத்ம்யாதிகளாலே தஜ்ஜாதீயஸகல லோகோத்தமரான பெரியாழ்வாரும் வேதப்பயன்கொள்ளவல்லவர் தம் மைப்போலே பேதைப்பருவத்திலே வேதஸாரார்த்த வித்தமையாயிருக் குமவர்திருமகளான வாண்டாளும், க்ருஷ்ணவதாராதநபவத்தில் அபி கிவேசராதிசயத்தாலே ''மிடுக்கிலாமையால் கான்மெலிக்தேன் கங்காய்'' ''என்மகன் கோவிக்தன்'' ''பன்னிருதிங்கள் வயிற்றில் கொண்டவப் பாங்கினுல்'' இத்யாதியாலும் ''ஆய்ப்பாடிச் செல்வச் சிறுமியர்காள்'' ''காமும் நம்பாவைக்கு'' ''ஆய்க்குலத்துன்றன்னோப்பிறவிபெறுத்தனை புண் ணியம்யாமறிவோம்'' இத்யாதியாலும், தானவளாகப்பேசும்படி தாங்க ளவதரித்தவர்ணத்துக்கு மூன்றுமவ்வர்ணமாகையாலே தண்ணிதாயிருந் துள்ள அறிவொன்றுமில்லாத கோபஜந்மத்தைப் புரையற ஏறிட்டுக்கொ ண்டார்களென்கை.

உகக. இப்படி யாசைப்படுகையும் ஆஸ்தாகம்பண்ணுகையு மொ ழிய, கந்தல்கழிந்தால் ஸ்வரூபமிருக்கும்படிதானென்னென்ன வருளிச் செய்கிறார், (கந்தல்கழிந்தால்) என்றுதுடங்கி,—, அன்றிக்கே இப்படி விசிஷ்டவேஷப்ரயுக்தமான தாரதம்யாவஸ்தைகள் என்றிக்கே, கந்தல்

ஆ.—(கத்தல்) இத்யாதியால். அநாதியேபிடித்து ஸ்வரூபத்தைதுருப்பற் றினஸ்வாதந்த்ர்யகத்தல் தத்ப்ரஸாதத்தாலே ஸுவாஸகமாகக் கழிந்தால், பாரதந்த்ர்யமேவடிவான ஸர்வாத்மாக்களுக்கும் "ஸர்வலக்ஷணஸம்பன்னா நாரீணாமுத்தமாவதூ:" "ஸர்வலக்ஷணஸம்பன்ன நாரீணமுத்தமாவதூ:" என்று ஸமீசீகலக்ஷணவதிகளான நாரிகளெல்லார்க்கும் தன்னபிமாநத்தாலே தல்லக்ஷணம்பெறவேண்டும்படி புத்தமையான நாச்சியாருடைய நிரதிசய ப்ரேமாவஸ்த்தை தன்னடையேவரக்கடவதாயிருக்கும்.

உசo. ஏததவஸ்த்தை யிவர்களுக்குண்டாகைக்கடியென்னென்ன, அகய்யார்ஹசேஷத்வம் அகய்யசரணத்வம் அகய்யபோகத்வம் ஸம்ச்லேஷத்தில் நிரிக்கை விச்லேஷத்தில் நரியாமை நதேகநிர்வாஹ்யத்வமென்கிற சேஷபரதந்த்ர ஸ்வரூபசேதந ஸ்வரூபாநுரூபமானவாறு ப்ரகாரத்தாலே ஸ்வாதந்த்ர்யகந்தமற்று, பரிசுத்தமான ப்ரத்யகாத்ம ஸ்வரூபத்துக்கு கடிமாமலர்ப்பாவையோடிண்டான ஸ்வபாவஸாம்யம் ஸ்வதஸ்ஸித்தமாக வுண்டி; அதயிற்றவ்வவஸ்த்தை யுண்டாகைக்கடியென்கிறார். இப்படி பிராட்டியுடைய ஸ்வபாவமூட்பட வுண்டாகைக்கிட்டிப்பிறந்த ஸ்வரூபமு டையவர்களுக்கு, அவரபிமாநத்திலே யொதுங்கின ஸ்ரீகோபிமார் ஸ்வ பாவமுண்டாகச் சொல்லவேணுமோவென்று கீழேலம்பந்தம்.

உசக. ப்ரஹ்மணைத்தமரானவர்கள் உத்க்ருஷ்டப்ரஹ்மஜிக்மத்தை யுபேக்ஷித்து கோபஜிக்மத்தை யாதரிப்பானென்னென்ன, அவற்றி னஹ ங்காராகஹங்காரத்தாலே யென்கிறார், (த்ருஷ்டத்தில்) இத்யாதியால்.

யுடைய ஸ்வஸ்த்தை வரக்கடவதாயிருக்கும்.

உசo. ஆறுப்ரகாரத்தாலே பரிசுத்தாத்ம ஸ்வரூபத்துக்கு தத்ஸாம்ய முண்டாயிருக்கும்.

உசக. த்ருஷ்டத்தி லுத்கர்ஷ்மஹங்காரத்தாலே;

ஜீ.—கழிந்தால் ஸகலாத்மாக்களுக்கும்வரு மவஸ்த்தைதானேதென்ன வருளிச்செய்கிறாராகவுமாம், (கத்தல்கழிந்தால்) இத்யாதி அதாவது ஆத்மஸ்வரூபத்தை யுள்ளபடிப்ரகாசியாதபடி அநாதிகால மபிவிவித்துப் போந்தஸ்வதேதியானஸவித்யாதிதோஷம், பகவத்ப்ரஸாதவிசேஷத்தா லே பின்னுட்டாதபடி ஸுவாஸகமாகப்போஜல், ஸகலாத்மாக்களுக்கும் "ஸர்வலக்ஷணஸம்பன்னா நாரீணாமுத்தமாவதூ:" "ஸர்வலக்ஷணஸம்பன்ன நாரீணமுத்தமாவதூ:" என்கிறபடியே ஸ்த்ரீத்வலக்ஷணங்க ளெல்லாவற்றாலும் குறைவற்று, ஸ்வேதரஸகலஸ்த்ரீணா முத்தமையாயிருக்கும் பெரியபிரா ட்டியாருடையகீழ் தன்னடையேவரக்கடவதா யிருக்குமென்கை.

உசo. அதெங்ஙனேயென்னு மபேக்ஷையிலே யத்தையுபபாதிக்கி றார், (ஆறுப்ரகாரத்தாலே) என்றதுதங்கி. அதாவது அகய்யார்ஹசே ஷத்வ மகய்யசரணத்வ மகய்யபோகயத்வம் ஸம்ச்லேஷத்தில் நிரிக்கை விச்லேஷத்தில் நரியாமை நதேகநிர்வாஹ்யதவமாகிற வாறுப்ரகாரத் தாலே, நிச்சேஷநிவ்ருத்தாவித்யாதிதோஷதயா பரிசுத்தமானவா த்மஸ்வரூபத்துக்கு, ப்ரகாரஷட்க பரிபூர்ணையான பிராட்டியோடு ஸாம் யம் நைஸர்கிகமாக வுண்டாயிருக்குமென்கை. இந்தஸாம்ய ஷட்கத்தை கீனத்திறே "கடிமாமலர்ப்பாவை யொப்பாள்" என்றுமுன்வாருளிச்செய் தது. ஆக இவ்விரண்டுவாகயமும் ப்ராஸங்கிகம்.

உசக. இனி யவர்களுத்க்ருஷ்டமான ஜக்மங்கோயுபேக்ஷித்து நிக் ருஷ்டமான ஜக்மங்கோ விரும்புவானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (த்ரு

ஆ,—விசிஷ்டவேஷமாகிற த்ருஷ்டத்தில் அபக்ருஷ்டரைப்பற்ற ஓருவனுக்கு வருமுத்கர்ஷம், அதி லுத்க்ருஷ்டாகாரத்தைப்பற்றி வருமஹங்கார த்தாலே யுண்டாம்; நிஷ்க்ருஷ்டவேஷமாகிற வத்ருஷ்டத்தில் ஸ்வேதரரைப்பற்ற ஓருவனுக்கு வருமுத்கர்ஷம், அதி லுத்க்ருஷ்டாகாரத்தைப்பற்றிவரு மஹங்காரராஹித்யத்தாலே யுண்டாம். அஹங்காரஹேதுவான வர்ணிகளில் வருமுத்கர்ஷம் விசிஷ்டவேஷாபிமாகமாகிற வஹங்காரத்தாலே நிற்கும்; அஹங்காரராஹித்யஹேதுவான சேஷத்வாநிகளில் வரு முத்கர்ஷம் நிஷ்க்ருஷ்டவேஷாநுகுணமான ததாவிதாஹங்கார ராஹித்யத்தாலே நிற்குமென்றபடி. உத்க்ருஷ்டாபக்ருஷ்ட ஜ்க்மங்களி னுபேக்ஷாபேக்ஷைக்கடி அஹங்காராராஹங்கார கார்யமான த்ருஷ்டாத்ருஷ்டோத்கர்ஷஹேதுவாகையாலே என்று கீழ்ஸம்பந்தம்.

உசஉ. இந்த வஹங்காராராஹங்காரங்கள் பேறிழவுகளேயுண்டாக்கும்படியை மூதலித்துக்காட்டுகிறார் மேல் (ப்ரஹ்மாவாய்) இத்யாதியால். "த்விபரார்தாபஸாம்ஸோ பூ) ஷுமர்ஷஸிபத்மஜ" "த்விபரார்த்தாவஸாகேமரம் ப்ராப்துமர்ஹஸிபத்மஜ" "கடிக்கமலத்துள்ளிருக்கும் காண்கிலான்" என்கிறபடியே த்விபரார்த்தகாலாவஸாநத்தளவும் அஹங்கார கார்யத்ருஷ்டத்தி லுத்கர்ஷாதிசயமுடைய ப்ரஹ்மாவாய், ஸர்வஸ்மாலபனுனகண்ணனடிக்கமலத்தை யிழந்தகர்த்தப்பட்டுப்போதல்; "ஸுக்ஷிஂகா ந்யாந்யோபகந்யகா" "முக்திங்கதாந்யாகோபகந்யகா" என்றஹங்காரராஹித்யகார்யமான வத்ருஷ்டத்தி லுத்கர்ஷாதிசயமுடைய இடக்கையும் வலக்கையுமறியாத இடைச்சி சிக்தயக்தியாய் கண்ணன் கழலிணை கண்ணிவாழ்த்துவிடுதல் செய்யும்படியிறே அஹங்காராராஹங்காரஸ்வபாவ மிருக்கும்படியென்கிறார். அண்டாதிபத்யத்தால்வக்தவஹங்காரமளவிறக்து அதடங்க விட்டுப்பற்றவேண்டுமருமையுண்டவனுக்கு; ஓரு குடிசிலைப்பற்றி வருமஹங்காரமும் திருக்குழலோசையாலடியுடையால் வருத்தமறக் கடுகெனபெலா

அத்ருஷ்டத்தி லுத்கர்ஷமஹங்கார ராஹித்யத்தாலே.

உசஉ. ப்ரஹ்மாவா யிழந்துபோதல் இடைச்சியாய்ப்பெற்று விடுதல் செய்யும்படியா யிருக்கும்.

ஜீ.—ஷ்டத்தில்) என்றுதுடங்கி. அதாவது -ஆபிஜ்ஞாத்யாதிகளுமைச்வர்ய மூமாகிற த்ருஷ்டபுருஷார்த்தத்தில் ஓருவனுக்குள்ளவுயர்த்தி விச்வாமித்ராதிகளைப்போலே தான்கின்ற நிலைக்குமேலே உத்கர்ஷம் தேடப்பண்ணுமஹங்காரத்தாலேயுண்டாம்; சேஷத்வாதிகளும் கைங்கர்யலம்பத்துமாகிற அத்ருஷ்டபுருஷார்த்தத்தில் ஓருவனுக்குண்டாமுயர்த்தி இவற்றினுடைய வவிவருத்தி யிலாசையினாலே கீலைக்குகீலே தாழப்போம்படியான வஹங்காராராஹித்யத்தாலே யுண்டாமென்கை.

உசஉ. இவ்வஹங்கார தத்ராஹித்யங்கள் இழவுபேறுகளுக்குடலாம்படியை யருளிச்செய்கிறார், (ப்ரஹ்மாவாய்) என்றுதுடங்கி. அதாவது த்ருஷ்டோத்கர்ஷாதிசயத்துக்குத்தக்க வஹங்காராதிகளை ப்ரஹ்மாவாய் "த்விபரார்தாபஸாம்ஸோ பூ)ஷுமர்ஷஸிபத்மஜ" "த்விபரார்த்தாவஸாகேமாம்ப்ராப்துமர்ஹஸிபத்மஜ" என்றும் "கடிக்கமலத் துள்ளிருக்கும் காண்கிலான் கண்ணனடிக்கமலக்தன்னே யயன்" என்றும் சொல்லுகிறபடியே யிழக்துபோதல்; அஹங்காரஹேதுக்க ளொன்று மில்லாமையாலே தத்ராஹித்தையாய் இடக்கை வலக்கையறியாத யிடைச்சியான சிக்தயக்தியாய் "ஸுக்ஷிஂகா ந்யாந்யோபகந்யகா" "முக்திங்கதாந்யா கோபகந்யகா"

ஆ.—மிவளுக்கு. ஆக பகவல்லாபாலாபத்துக்கடி அஹங்காரா கஹங்கார ப்ராவண்யமென்றதாயிற்று. ஆக இப்ரகரணத்தால் பகவதஹங்கார விசேஷாபேக்ஷித புருஷகாரபலமும், ததங்கிக்குத் சுனவ்ருத்தி தாஷ்காஹங்காராதி கார்யாபசாரகோரதையும், கிரஹங்காராதி ஜ்ஞமாத்யுத்க்ருஷ்ட ததீயப்ரஸித்த்த வைபவவிசேஷமும், அஹங்கார கார்யஜ்ஞமாதி தோஷ துஷ்டதையும் சொல்லப்பட்டது.

உசாக. மேல் (இப்படி) என்றுதுடங்கி. (உபேயவிரோதிகளுமாயிருக் குமளவாக) உக்தபவவிசிஷ்டப்ரபந்நதிகசர்யாநுலக்த்தாகாதுஷ்ட்டாக ப்ரகாரவிசேஷத்தை யருளிச்செய்கிறார், (இப்படி) என்று - அஹங்கார விஷயங்களின் பூர்வோக்த தோஷவிசேஷ ஸ்மரணம்பண்ணுகிறார்; ஸ்வரூபேணமுடித்தும் பாகவதவிரோதத்தைவிலக்கி முடித்தும் ப்ராப்ய ப்ரதிபந்தகமாயும் போருகிற ஸர்வப்ரகாரத்தாலும், அஸ்லாம்யபத்திரூப ஸ்வரூபவிகாசஹேதுவான சரீராத்மாக்களைப் பற்றிவரு முபயவிதமான வஹங்காரத்துக்கும், தேஹாத்மாபிமான ரூபமான வஹங்காரத்தின் கார்யமாய் விஹித நிஷித்த்தரூப விஷயப்ராவண்யத்துக்கு முத்பத்தி விரோதஹேதுவான வீலை நிலம், அஹங்கார விஷயப்ராவண்ய காரணமான ஹேயதேஹவிசிஷ்டனை தானுகையாலே, ஈத்ருசதேஹ விசிஷ்டனுய் அஹங்கார விஷயரதிக்ரஹக்ரஸ்தனுய்க்கொண்டி பகவத்

உசாக. இப்படி ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் நாசஹேதுவான வஹங்காரத்துக்கும், அதினுடையகார்யமான விஷயப்ராவண்யத்துக்கும், வீலை நிலம்தானுகையாலே, தன்னைக் கண்டால் சத்ருவைக்கண்டாப்போலேயும்; அவற்றுக்கு

ஜீ.—என்னும்படியவன் திருவடிகளைப்பெற்று விடுதல்செய்யும்படியாயிருக்கு மிவலஹங்கார தத்ராஹித்யங்களின் ஸ்வரூபமென்கை. இப்படி யஹங்காரத்ராஹித்யங்கள் இவனையிழக்கைக்கும் பெறுகைக்குமுடலாகையாலே, ஸ்ரீ குலசேகரப்பெருமாள் முதலானவர்கள் அஹங்காரஹேதுவாக ஜ்ஞங்களை யாதரித்து தத்ரஹித ஜ்ஞங்களை யாதரித்தார்களென்று கருத்து.

உசாக. (தன்னைத்தானேமுடிக்கை) யாவது என்றுதுடங்கி இவ்வளவாக அஹங்காராதிகளின்தோஷமுபபாதிக்கப்பட்டது; அநந்தரம் ப்ராப்ய ப்ராபகங்க ளிரண்டுமவனே யென்றிருக்கும் ப்ரபந்நாதிகாரியுடைய நிசர்யாவிசேஷம் சொல்லப்படுகிறது, (இப்படி ஸர்வப்ரகாரத்தாலும்) என்றுதுடங்கி (ஸதாசார்யப்ரஸாதத்தாலே வர்த்திக்கும்படி பண்ணிக்கொண்டுபோரக்கடவன்) என்னுமளவாக. (இப்படி) என்று - கீழுக்தமான ப்ரகாரத்தைப் பராமர்சிக்கிறது; (ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் நாசஹேதுவாகை) யாவது - ஸ்வரூபேணமுடித்தும் பாகவதவிரோதத்தை விலக்கி முடித்தும் பகவல்லாபவிரோதியையும் எல்லாப்படியாலும் "ஸந்நேவ" "அஸக்தேவ" என்கிறபடியே அஸத்கல்பமாம்படி ஸ்வரூபத்தை யுருவழியப்பண்ணுதாயிருக்கை; அஹங்காரம்தான் தேஹாத்மாபிமானரூபமாயும் தேஹாதிரிக்தாத்மவிஷயத்தில் ஸ்வாதந்த்ர்யாபிமாக ரூபமாயு மிரண்டுவகைப்பட்டிறே யிருப்பது, இவ்விடத்தி லவையிரண்டும் சேரச் சொல்லப்படுகிறது; (அதினுடையகார்யமான விஷயப்ராவண்யத்துக்கும்) தேஹாத்மாபிமாகமும் ஸ்வாதந்த்ர்யாபிமாகமுமே விஷயங்களை ஸ்வபோக்யத்வே விரும்புகைக்கு மூலமாகையாலே விஷயப்ராவண்யத்தை யஹங்கார கார்யமென்கிறது; விஷயசப்தத்தாலே கீழதுகூலமாகவும்

ஆ.—விழுகனுய்ப்போக்த தன்னை ச்ரவணமகத தர்சகங்களாலே யுள்ளபடி கண்டால், உருவினவாளும் எரிக்தவிழியும் இறுக்கினபல்லும் தானுமாய் வெட்டத்துடரும் சத்ருவைக்கண்டாப்போலே யேங்கி நமக்கு நாசகமென்றே கினைத்தும், அஹங்காராதிவர்த்தகராய்க்கொண்டி தத்வசிக்ருதராய்த்திரியும் ஸம்ஸாரிகளைக் காணக்கண்ணைன்றிருக்கிறதான், காதாசித்கமாகக் கண்டால் சீறி முனைக்தெதிர்த்துவரும் துஷ்டஸர்பத்தை கினைவறக்கண்டாப்போலே வெருவிப் பிற்காலித்து நமக்கு பாதகரென்றே கினைத்தும், அஹங்காராதிகளின தோஷதர்சகத்தைப்பண்ணிவித்து அவற்றின்பேர்சொல்ல கருக்குலியும்படி ஸவாஸகமாக அவற்றுக்கு கிவர்த்தகரானதுபய ஸ்பர்சகந்தமற்ற விலக்ஷணவிசிஷ்ட ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களை "ஈட்டமகண்டிடக்கூடுமேல்" என்று கண்குளிரக்கண்டால், நெடுகாள் தூரதேசாந்தரம்போய்வந்தவாப்தரானபந்துக்களை சத்ருஸர்ப்பமத்தியே பயம்கெடக் கண்டாப்போலே மேல்விழுந்துகத்து அபிமததமரென்றேகினைத்தும், அந்தஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் முன்னுகப்பற்றுமர்ச்சாவதார ஸ்லபனை

வர்த்தகரான ஸம்ஸாரிகளைக்கண்டால் ஸர்ப்பத்தைக்கண்டாப்போலேயும்; அவற்றுக்கு நிவர்த்தகரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக்கண்டால் பந்துக்களைக் கண்டாப்போலேயும்; ஈச்வரனைக்கண்டால் பிதாவைக்கண்டாப்

ஜீ.—ப்ரதிகூலமாகவும் சொல்லப்பட்ட விஹிதநிஷித்தரூபவிஷயத்வயத்தையும் சொல்லுகிறது; (விளைகிலம் தானுகையாலே) என்றது-இவையிரண்டுக்கும் ஜகந்மூலபூதபகவத்ஸ்வரூப திரோதாநாதிகளைப் பண்ணக்கடவ குணத்ரயாத்மக ப்ரக்ருதிபரிணாமரூபமாய் ஸ்வகர்ம விசேஷாரப்தத்தமாயிருக்கிற சரீரவிசிஷ்டனை தானுகையாலே யென்றபடி; கர்மாநுகுணமாக ராஜஸ்தமஸ்ஸுக்களாலே கலங்கவடிக்கும் சரீரவிசிஷ்டதையாலே மதிமயங்கி, தானல்லாத தேஹாத்மாத்மீயத்தைத் தானுகவும் தனக்குரிய னல்லாத தன்னை ஸ்வதந்த்ரனுகவு மபிமானிப்பது தனக்ககர்த்தகரமான விஷயங்களிலே அத்யாதரத்தைப் பண்ணுவதா மவன்தானேயிறே; (தன்னைக்கண்டால்) இத்யாதி. இப்படி யநாதிகாலம்போக்தவனுப் இப்போது மதுக்குயோக்யமான சரீரவிசிஷ்டனுயிருக்கிற தன்னைதர்சித்தால், கொன்றல்லது விடேனென்று ஸாயுதராய்ப் பல்கவிவித்திரியும் சத்ருவைக்கண்டாப்போலே குடல்கரித்து தனக்குராகசனுக கினைத்தும், தங்களுடைய வுக்திவ்ருத்திகளாலே துர்வாஸனையைக்களைப்பி அஹங்காராதிகளை மேல்மேலும் வளரும்படிபண்ணும் ததுபயவச்யரான ஸம்ஸாரிகளைக் கண்ணைதிரேகண்டால், அணுகில் மேல்விழுக் தள்ளிக்கொள்ளு மதிக்ரூரமான ஸர்ப்பத்தைக்கண்டாப்போலேயும் அஞ்சி நடுங்கி பிற்காலித்து நமக்கு பாதகரென்றே கினைத்தும், தங்களுடைய வுபதேசாநுஷ்டாநங்க ளிரண்டாலும் அஹங்காராதிகளின் தோஷதர்சகத்தைப்பண்ணிவித்து, தத்ப்ரஸங்கத்திலே பீதபீதனும்படிபண்ணி ஸவாஸகமாக வவற்றை நிவர்த்திப்பிக்கும் மத்யமபத நிஷ்டரான ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களைக் காணப்பெற்றால், தன்னுடைய வகர்த்தரப்புதயங்களிரண்டும் தங்களதாய் நியது விலக்கி கல்லகில்மூட்டி ரக்ஷிக்குமாப்தபத்துக்களைக் கண்டாப்போலே அத்யாதரம்பண்ணி நமக்கு கற்றுணையானவர்களென்று கினைத்தும், அடியிலே காரணகளேபரங்களைத்தந்து அவற்றைக்கொண்டி வ்யபிசரியாமல் கல்வழி கடக்கும்படி

ஆ.—ஈச்வரனே "காண்பதெஞ்ஞான்றுகொலோ" என்றபிரிவேஸித்தபடியே விடாய்கெடக்கண்டால், ஹிதப்ரவர்த்தகனை பிதாவைக்கண்டாப்போலே ஸ்நேஹபயமிரண்டு முடையனுய் ஸ்வதந்த்ரஸ்வாமியென்றே நினைத்தும்; அந்த ஈச்வரனே கையிற்கனியென்னக்காட்டும் ஸதாசார்யனே த்ருஷ்ணையுடன் கண்டபோதெல்லாம், பெரும்பசியன்கைப்பட்டசேர்ப்பால்சோற்றைக்கண்டாப்போலே அபிநிவேசத்துடன் மேல்விழுந் ததநுபவித்து போக்யபூதனென்றே நினைத்தும்; ஆசார்யஸ்வையாலே பழுத்தஜ்ஞாநாநுஷ்ட்டாநபூர்ணனை ஸச்சிஷ்யனே அன்புடன்கண்டால், தானு கந்தவபிமதவிஷயத்தைக் கண்டாப்போலே சேஷத்வபாரதந்த்ர்யாதியான வாத்மபூஷணங்களைப்பூட்டி வைராக்யமாகிறகட்டுக்குள்ளே அக்ய த்ருஷ்டிபடாதபடி மறைத்து பகவத்குணநலுத்தாகரூபோகவிஷயமாக்கி நிரந்தரம் கெடுகோக்குக்கொள்ளும் விஷயமென்று நினைத்தும்; விரோதிவர்த்தக ஸ்வரூபவிஷயத்தில் பாதகப்ரதிபத்தியும், தக்நிவர்த்தக விஷயத்தில் ஸ்வரூபவர்த்தக ப்ரதிபத்தியும், ஸ்வதந்த்ரசேஷிபக்கல் ஹிதைஷித்வப்ரதிபத்தியும், பரதந்த்ரசேஷிபக்கல் ப்ராப்யைகப்ரதிபத்தியும் தத்பரதந்த்ரர் பக்கலதரணீய ப்ரதிபத்தியு முடையனுய், ஸம்ஸாரஹேது வாய்க்கொண் டநர்த்தகரமான வஹங்காராதிகள் மூன்றில், ஆச்ரயாசி

போலேயும், ஆசார்யனைக்கண்டால் பசியன்சோற்றை க்கண்டாப்போலேயும்; சிஷ்யனைக்கண்டா லபிமதவிஷயத்தைக்கண்டாப்போலேயும் நினைத்து; அஹங்காரார்த்தகாமங்கள் மூன்றும்,

---

ஜீ.—சாஸ்த்ரங்களைக்காட்டி அக்ருத்யகரணாதிகளில் சிக்ஷித்துஸர்வாவஸ்த்தையிலும் தன்னுடைய ஹிதமேபார்த்துப் போருமீச்வரனே அர்ச்சாஸ்த்தலங்களிலே கண்களாரக்கண்டால், உத்பாதகனும் விதயாப்ரதனும் அபதேப்ரவ்ருத்தனுகாதபடி நியமித்து நடத்திக்கொண்டுபோரும் ஹிதைஷியான பிதாவைக்கண்டாப்போலே ஸ்நேஹஸாத்த்வஸஹிதயங்களை யுடையனுய்க்கொண்டு நமக்கு ஹிதபரனென்று நினைத்தும் அநாதிகாலம் "அஸ்மத்" "அஸங்கேவ" என்னும்படி கிடக்கதன்னை பகவத்ஸம்பந்தத்தை யறிவித்து ஸத்தாவானுக்கி மேன்மேலும் தன்னுபதேசத்தாலே ஜ்ஞாநவைராக்யபக்திகளை விளைத்து கைபிற்கனியென்ன பகவத்விஷயத்தைக்காட்டித்தரும் மஹாபகாரகனுய் "உன்சீரே யுயிர்க்குயிராய்" என்றும் "உன்றன்மெய்யில் பிறங்கிய சீரன்றிவேண்டிலன்" என்றும் சொல்லும்படி குணவிக்ரஹங்களாலே தனக்கு தாரகபோக்யனுயிருக்கு மாசார்யனைக் கண்ணுக்கிலக்காம்படி கண்டால், கண்ணுஞ்சுழலியிடும் பெரும்பசியன் தாரகமுமாய் போக்யமுமான சோற்றைக்கண்டாப்போலே அத்யபிநிவேசத்தோடே யநுபவித்து நமக்குதாரகபோக்யவிஷயமென்றேநினைத்தும். ஸாத்ம்யாநுதாரவிருத்யாதி ஸமஸ்தஸ்வபாவஸம்பந்தயாஸம்யக்ஜ்ஞாநாப்ரேமவானுயிருக்கும் ஸச்சிஷ்யனைக்கண்டால், தனக்காகத்தாவஹமான வபிமதவிஷயத்தைக் கண்டாப்போலே பகவத்குணாநுஸந்தாநதசையில் கரம்சொல்லுகிற பகவத்குணங்களை யாதரித்துக்கேட்பது அநுபாஷிப்பது வித்தனுவதாகாரங்களிலுலே நமக்காகத்தாவஹனென்று நினைத்தும். (அஹங்காரார்த்த காமங்கள் மூன்றும்) இத்யாதி இவைமூன்றிலும் வைத்துக்கொண்டு அஹங்காரமநுகூலர்பக்கல் அநாதரத்தைப்பிறப்பிக்கும், அதாவது - சேஷத்வத்தை தன் ஸந்நிதியில் ஜீவிக்கவொட்டாதபடியிறே யஹங்காரத்தின் பலமிருப்பது, அஹங்காரி

ஆ,—யானவஹங்காரம் ஸ்வரூபவர்த்தகராய்க்கொண்டி அநுகூலரான ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் பக்கல் ஸ்வாதிக்யஸாம்யபுத்தியால் வரும் ஸ்வநாசகர மான வஹாதரத்தைப் பிறப்பிக்குமென்று கருக்குலிக்தும்; அகர்த்தக ரமானவர்த்தம் ஸ்வரூபநாசகரமாய்க்கொண்டு பரதிகூலரான ஸம்ஸாரிகள் பக்கல் ஒரு இடாக்காசைநச்சப்பண்ணு மாத்மநாசகரப்ராவண்யத்தைப் பிறப்பிக்குமென்று நடுங்கியும்; அப்ராப்தவிஷயகாமம் தன்கால்மேல் விழு ஹுதைத்துத்தள்ளிப் பருஷித்து முகம்காட்டாமலுபேக்ஷிக்கும் விமுகஸ்த் ரீகள்பக்கல், இப்படி கம்மையுபேக்ஷித்தாகிலும் காலாலேஸ்பர்சித்து முகம்பார்த்து வையப்பெறுவோமேயென்றும் அபஹாஸ்யநிஷித்தாபே க்ஷையைப் பிறப்பிக்குமென் றஞ்சியும்; இப்படி ஆதரணீயவிஷயத்திலாதர த்தையும் அநாதரணீயவிஷயத்திலாதரத்தையும் உபேக்ஷாவிஷயத்தி

அநுகூலர்பக்கலாதரத்தையும் ப்ரதிகூலர்பக்கல் ப்ரா வண்யத்தையும் உபேக்ஷிக்குமவர்கள் பக்கலுபேக்ஷை யையும் பிறப்பிக்குமென்றஞ்சி,

ஜீ,—யானவன் "ननु मे यं कथञ्चन" "ककमेயம் கதஞ்சந" என்றிருக்கும் தொழிய வொருவிஷயத்திலும் தலைதாழ்க்கவிசையாரே, ஆகையா லே அஹங்காரம் மேலிடுமாகில் ஸ்வரூபவர்த்தகராய்க்கொண்டி அநுகூ லராமிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக்கண்டால் கம்முடையசேஷிகளென்று துடை நடுங்கி யெழுந்திருந்து ப்ரணாமாதிபூர்வகமாக வநுவர்த்தகங்களை ப்பண்ணவொட்டாதே, தன்னையவர்களிலதிகைவதால் அவர்களைத் தன்னோடி ஸமராகவாதல் புத்திபண்ணி யகாதரித்திருக்கும்படி பண் ணுமென்கை; அர்த்தம் ப்ரதிகூலர்பக்கல் ப்ரவண்யத்தைப் பிறப்பிக் கும், அதாவது ஆரையாகிலும் சென்றநுவர்த்தித்து ஒருகாசுபெற்ற தாய்விடவேணுமென்னுமடியிறே அர்த்தாரகமிருக்குமடி, ஆகையா லது ஸ்வரூபநாசகத்வேக ப்ரதிகூலரான ஸம்ஸாரிகளைக்கண்டால் வெருவி யோடிப்போகவேண்டியிருக்க, ஒருகாசை நச்சி யவர்களோடே யுறவு பண்ணி யவர்களிருந்தவிடங்களிலே பலகாலம்செல்லுவது அவர்களை யழைத்து விருந்திடுவது அவர்குணகீர்த்தகமபண்ணுவதாம்படி அவர் கள் விஷயத்திலே ப்ராவண்யத்தை யுண்டாக்குமென்கை; காமம் உபே க்ஷிக்குமவர்கள் பக்கலபேக்ஷையைப் பிறப்பிக்கும், "कामयते इति कामः" "காமயத இதிகாமः" என்கிறபடியே காமசப்தத்தாலே விஷயஸம்ப்போக ஸுகத்தைச் சொல்லுகிறது, அது - "ஈக்ஷிபோமின்" இத்யாதிப்படியே தாரித்ர்ய வார்த்தகாதிகளடியாகத்தன்னை முகம்பாராமல்தள்ளிக் கத வடைத்து உபேக்ஷாவாதம்பண்ணும் ஸ்த்ரீகள் பக்கலிலே "ஏழையர் தாமிழிப்பச்செல்வர்" என்கிறபடியே அவர்களுபேக்ஷாவாதம் முதலா னவைதன்னையே யுத்தேச்யமாகக்கொண்டி செல்லும்படி விலக்ஷணர் கேட்டால் சிரிக்கும்படியான ஹேயாபேக்ஷையை விளக்குமென்கை; ஆகவிப்படி அஹங்காராதிகள் மூன்றும் ஸ்வரூபவர்த்தகரை யகாதரிக்கும் படியும் ஸ்வரூபநாசகரை யாதரிக்கும்படியும் ஸ்வரூபநாசகதையோடே யுபேக்ஷகருமாயிருக்கு மவர்களை யுபேக்ஷிக்கும்படியும் பண்ணுமென்று அவற்றின்கொடுமைகளை யநுஸந்தித்து என்செய்யத்தேடுகிறதோவென் றஞ்சி;—, (அர்த்தகாமாபிமாநங்கள் மூன்றும்) என்று பாடமானுமும் "ஸர்வேऽபிமாநிநேऽஸ்மாகுர்ஜ்ஞ" "கர்வோऽபிமாநோऽஹங்காரः" என்கிற படியே அபிமாநசப்தத்தாலே அஹங்காரத்தைச் சொல்லுகிற தாகை யாலே (அநுகூலர்பக்கல்) இத்யாதியை கிரைகிரையாக்கரதே யதா

ஆ.—லபேக்ஷையையும் பிறப்பிக்கு மஹங்காராதிகளின் கொடுமையை நீணைத்து குடல்குலுக்கு, சமதமாத்யாத்மகுணங்கள் அகாத்மகுண பூர்ணரான நம்மாலு முள்ளவாத்மகுணங்களையும் கெடுத்து இல்லாத வநாத்மகுணங்களையு மூண்டாக்கு மநாத்மகுணபூர்ணரான பிறராலும் வருந்தியும் பிறப்பித்துக்கொள்ளவொண்ணுது; ஸகலாத்மகுண ஸம்பூர்ணனு ஸதாசார்யனுடைய நிர்ஹேதுகப்ரஸாதமடியாக இவ்வநாத்ம குணபூர்ணனு யுஜ்ஜீவித்திருகென்கிற ஜ்ஞாநாதி குணபூர்ண பகவத் ப்ரஸாதத்தாலே வருத்தமறப்பிறக்குமத்தனையென்று நிச்சலசித்தனுய்த் துணிர்தும்; குளித்துண்டுடித்து பூசிப்புலர்த்திமதர்த்துத் திரிகையா கிற வஹங்காரவிஷயப்ராவண்ய வர்த்தகையான தேஹயாத்ரையில், ஹேயமான விந்ததேஹத்துக்கு இவையேதுக்கென்று கடைக்கணியாத வுபேக்ஷையும்; ஸத்துக்களுடன்சேர்ந்து ஸதாசார்யஸேவைபண்ணி தத் த்வார்த்தச்ரவணம்பண்ணி தத்தத்தியகைங்கர்யதத்பரனுய் ஸம்ஸார நிவ் ருத்திபூர்வக ப்ராப்ய தேசப்ராப்தி லபிப்பதெப்போதோ வென்னுமாத்ம

> ஆத்மகுணங்கள் நம்மாலும் பிறராலும் பிறப்பித்துக் கொள்ளவொண்ணுது, சதாசார்யப்ரஸாதமடியாகவரு கிற பகவத்ப்ரஸாதத்தாலே பிறக்கு மத்தனையென்று துணிந்து, தேஹயாத்ரையி லுபேக்ஷையும் ஆத்மயாத் ரையிலபேக்ஷையும் ப்ராக்ருதவஸ்துக்களில் போக்ய தாபுத்தி நிவருத்தியும், தேஹதாரணம் பரமாத்ம ஸ மாராதநலமாப்திப்ரசாத ப்ரதிபத்தியென்கிறபுத்தி

ஜீ.—யோகம்கொண்டு கீழ்ச்சொன்ன ப்ரகாரத்திலே யோசிக்கக்கடவது; (ஆத்மகுணங்கள்) இத்யாதி. சமதமாத்யாத்மகுணங்கள் அநாதிகால மஹங்காராதிகளுக்கு வின்னகிலமாய் அகாத்மகுணங்களைக் கூடிபூரித்துக் கொண்டி கர்மபரதந்த்ரராயிருக்கிற நமமுடைய யதகதாதாலும், ஆத்மகு ணைதவிரோதிகளான வஹங்காராதிகளுக்கு வர்த்தகராய் அநாத்ம குணபரிபூர்ணராய் கர்மவச்யராயிருக்கிற பிறருடைய யதகதாதாலும் பிறப் பித்துக்கொள்ளவொண்ணுது; ஆத்மகுணங்களுக்கெல்லாம் கொள்கல மாய் அடியிலேதன்னுடைய நிர்ஹேதுகக்ருபையாலே நம்மையங்கீகரித் தருளி நமக்காத்மகுண முண்டாவதெப்போதோவென்று பலகாலும் கரை வது பகவானை யர்த்திப்பதாய்க்கொண்டுபோரும் ஸதாசார்யனுடைய ப்ரஸாதமடியாக வருகிற நம்முடைய வாத்மகுணைதவிரோதிபாபக்ஷயம் பண்ணி அமலங்களாகவிழிக்கும் பகவானுடைய பரிபூர்ண ப்ரஸாதத் தாலே பிறக்குமத்தனை யென்றத்தியவலித்து; (தேஹயாத்ரையி லுபே க்ஷை) யாவது - தேஹரக்ஷணார்த்தமான வயாபாரத்தில் விருப்பமற்றி ருக்கை; (ஆத்மயாத்ரையிலபேக்ஷை) யாவது - சேஷத்வமேவடிவான வாத்மாவுக்கு தாரகாதிகளான குணநபவகைங்கர்ய ப்ரவருத்தியில் பெற்றவளவால் த்ருப்தனுயிராதே மேன்மேலுமாசைப்படுகை; (ப்ராக் ருதவஸ்துக்களில் போக்யதாபுத்தி நிவருத்தி) யாவது - அசகாச்சாதங் களுக்குறுப்பான ப்ராக்ருத பதார்த்தங்களில் லாதரத்துக்கடியான போக் யத்வ புத்தி தவிருகை; (தேஹதாரணம்) இத்யாதி. அதாவது - அந்த ப்ராக்ருதவஸ்துக்களில் தேஹம் தரிக்கைக்குத் தக்கவளவுபுஜிக்கை; பரமாத்மாவான ஸ்ரீவேச்வரனுடைய ஸமாராதகத்தின் ஸமாப்திரூபை யான ப்ரஸாதப்ரதிபத்தி யென்கிற புத்திவிசேஷமுமென்கை;—அன் றிக்கே (பரமாத்ம ஸமாராதகஸமாப்தி) என்கிற புத்திவிசேஷமும்,

ஆ—யாத்மையி லகவரதாபேக்ஷையும்; அங்கபரீய க்ருதக்ஷீரவஸ்த்ர சக்தாகுலஸுமதாம்பூலாதி ப்ராக்ருதவஸ்துக்களில் ராகதருஷ்ணைவர்த்த கையான போக்யதாபுத்தியின் ஸ்வாஸ்கரிவ்ருத்தியும்; ப்ராக்ருதவஸ்துக்களா ஜுண்டாம் தேஹதாரணம், "परमात्मा च सर्वेषाम्" "பரமாத்மாச ஸர்வேஷாம்" என்றத்தர்யாமியான பரமாத்மாவினுடைய ஸமராதகத்தின் ஸமாப்தியான ப்ரஸாதப்ராபத்தி யென்கிற புத்திவிசேஷமும்; —, அன்றிக்கே தேஹதாரணத்தில் பரமாத்மஸமாராதகப்ராபத்தி தத் ஸமாப்திப்ராபத்தி தத்தத்தீயப்ரஸாதப்ராபத்தி என்கிற பாகாநுகுண புத்திவிசேஷமும்; முமுக்ஷுவான தனக்கு அர்த்தபுத்ராதாரவியோகாதியானக்லேசம் நிஜனவறவுண்டானுல் இது அநுபவவிரோச்யமான ப்ராரப்த்தகர்மத்தின்பலம் ஒன்றென்றுக ப்ராப்திப்ராபகத்தகம் கழியப்பெறு கின்றோம்; ப்ராப்திகாலமணித்தணித்தாக வாராகின்றதென்றுதல் வருத்திப் பிறக்கும் ப்ரீதியும் ஸ்வரூபசாசக கர்வஹேதுவான விவற்றைப்போக்கி அஹங்காரத்தைத் தலைசாயப்பண்ணி ஸம்ஸாரத்தை யடியறுத்து ரக்ஷிக்கிற பகவத்க்ருபையின் பலமன்றோவிதென்றுதல் வருத்தமறப்பிறக்கும் ப்ரீதியும்;—, அன்றியே பகவத்ஸமாச்ரயணம் பண்ணின நமக்கு கேடுவருவதே யென்றத்தலையிலே குறையேறிடாதபடி இதுக்கடியாக நடுவே வொருகர்மமுண்டாகப் பெற்றோமேயென்னுமது கர்மபலப்ரீதியென்றும்;

விசேஷமும்தனக்கொரு க்லேசமுண்டானுல் கர்மபல மென்றுதல் க்ருபாபலமென்றுதல் பிறக்கும் ப்ரீதியும்,

ஜீ.—(தத்ப்ரஸாதப்ராபத்தியென்கிற புத்திவிசேஷமும்) என்னவுமாம்; (தனக்கு) இத்யாதி. அதாவது முமுக்ஷுவாய் ப்ரபந்நனுலும் ப்ராரப்த்த சரீரமிருக்குமளவும் தாபத்ரயம்வருகை தவிராதிறே, ஆகையாலே இச்சரீரத்தோடே யிருக்கிற தனக்கு தாபத்ரயங்களி லேதேனுமொரு க்லேசமுண்டானுல் இது அநுபவ விரோச்யமான ப்ராரப்த்தகர்மபலமன்றோ, ஏவம்ப்பூதகர்மங்களுள்ளவை கழியுமளவன்றோ, இச்சரீரத்தோடு நம்மை யெம்பெருமான் வைக்கிறது ப்ராப்திப்ராபகத்தகங்களிலே யொன்றுகி லும் கழியப்பெற்றோமேயென்கிற வதஸ்த்தாகத்தாலே யாதல், தூர் வாஸனையாலே யிவ்வுடம்பை விடவிசையாமல் ப்ராக்ருதபதார்த்தங்களீ யும் ஜீவித்துக்கொண்டி ஸம்ஸாரத்துக்குள்ளே பொருந்தியிருக்கிற நம்மை துஃக்கதரகத்தைப் பண்ணிவித்து இதில் பற்றறுத்துக்கொண்டுபோக நினைக்கிற ஸர்வேச்வரனுடைய க்ருபையின் பலமன்றோ இதென்கிற வதஸ்த்தாகத்தாலே யாதலுண்டாகக்கடவ ப்ரீதியுமென்கை. பூர்வாகம உத்தரகம ப்ராரப்த்தகண்டம் எல்லாங்கழிக்கிறவனுக்கு வர்த்தமான சரீரத்தி லநுபவ்யகர்மமித்தனையுங் கழிக்கையரிதன்றிறே; கர்மபலமான துஃக்கபரம்பரைகளை யநுபவியாகின்றவனு மித்தேஹத்தைவிடவென்ற விசையாதவிவனை, நிரதுஃக்கனுக்கிவைப்போமாஞில் இச்சரீத்தோடே கெடுங்காலமிருக்க விச்சித்தல் இன்னமொருசரீரந்தன்னை யிச்சிக்குதல் செய்யுமாகையா லிச்சரீரத்துக்குள்ளகர்ம மநுபவித்தே யிறுக்கக்கடவ னென்றிறே வைக்கிறது; ஆனபின்பு மற்றுண்டான கர்மங்களெல்லாம் கழித்தது ஸம்ஸாரத்தில்கின்று மிவனைக்கடகெத்திருவடிகளிலே சேர்த்துக் கொள்ளுகையிறுண்டான க்ருபையாலே யானுப்போலே, இத்தனையுங் கழியாமல் வைத்ததும் க்ருபையாலேயிறே; அதாதிகாலம் பரிக்ரஹித்த சரீரத்தோறு மநுபவித்ததுஃக்கம் பகவத்கிக்ரஹபலம், இதவனுக்ரஹபலம் "यस्यानुग्रहमिच्छामि तस्यवित्तं हराम्यहम्" "யஸ்யாநுக்ரஹமிச்சாமி

ஆ.—கர்மபலபுத்த்தியில் சரீராவஸாநத்தளவும் ப்ராரப்தகர்ம மநுவர்த்திக்குமென்னுமிவ்வர்த்தத்தை ஸ்ரீபராசரமஹர்ஷியும் விஷ்ணுபுராணத்தில் "ஸ்வாநுஷ்ட்டாநஜநிதாத்விதீயாத்மதத்த்வதீ:" என்று சொல்லியிருக்கிறார். ஸ்வாநுஷ்ட்டாநமாவது ஸ்வர்ணாதிதாநாதிரூபமான கர்மாநுஷ்ட்டாநம். அதிலுண்டாகிற த்விதீயாத்மதத்த்வதீ: என்பது ஸ்வர்க்காதிபோகஸாதநமான தேஹாதிரூபமாக ஆத்மாவை நினைக்கிற புத்த்தி. இதுவே கர்மபலபுத்த்தி. இந்தப் புத்த்தியில் பகவத்ஸமாச்ரயணவேளையிலேயும் ஸ்வர்க்காதிகளை விரும்புகிறவர்களுக்கும், தந்நிச்சாஹேதுகசரீராவஸாநதோஷங்களை நினைத்துப் பயப்படுகிறவர்களுக்கும், க்லேசத்தையுண்டாக்குகை க்ருபாபலமென்னும் நினைவு; ப்ரபந்நர்களுக்கு ஸ்வாநுகுணமான திவ்யாநுஸந்தாநாதி ஸாத்யாந்தரகத ஸ்வரூபநிஷ்ட்டாகத்தில் மோக்ஷஸாதநத்வபுத்த்தியின் ஸ்வாஸக நிவ்ருத்தியும்; ஸ்வாவ்ருத்தஜ்ஞாநபக்திவைராக்யங்களால் விலக்ஷணரான பூர்வாசார்யர்களுடைய நிர்மலசரமஜ்ஞாநாநுஷ்ட்டாநங்களில் நிரந்தரமுண்டாம் நித்யவாஞ்சையும்; ஜ்ஞாநமாஜ்ஞாநமான வகுதருளின நிலங்களில் பரமபதாதிகளில் லாதராதிசயமும்; அவ்வவகுதருளின நிலங்களை விரும்பும் தத்தத்விஷயத்தில் ஸௌகுமார்ய நிபந்தநமங்களாசாஸகமும்; தத்தத்தேஹவிஷயங்களில் தோஷதர்ஸநாதிரூபமான வைராக்யாதிஸாத்யமான ஜுகுப்ஸாரூபமான வருசியும்; இதரவிஷய ஸக்திஹேதுவான தேஹஸ்ம்ருதி அடிச்சுட்டி ப்ராப்யவிளம்பாஸஹத்வத்தாலுண்டான விரைவுதுடித்துக்கூப்பிடுகிற வார்த்தியும்; தத்தத்தேஹ விஷயத்தில் நீசோகத்விஷயாஞ்சலிகளால் அநுவர்த்திக்கு மநுவர்த்தநத்தை ப்ராகருதர்ப்பகல்

ஸ்வாநுஷ்ட்டாநத்தில் ஸாதநத்வபுத்த்தி நிவ்ருத்தியும்; விலக்ஷணருடைய ஜ்ஞாநாநுஷ்ட்டாநங்களில் வாஞ்சையும் உகந்தருளின நிலங்களில் லாதராதிசயமும், மங்களாசாஸநமும், இதரவிஷயங்களிலருசியும், ஆர்த்தியும், அநுவர்த்தநநியதியும்,

---

ஜீ.—தஸ்யவித்தம் ஹராம்யஹம்" என்றருளிற்றே; ஆகையாலே பித்தை (க்ருபாபலம்) என்கிறது, (ஸ்வாநுஷ்ட்டாநத்தில் ஸாதநத்வபுத்த்தி நிவ்ருத்தி) யாவது - ப்ரபந்நனை தன்னுடைய வதிகாராநுகுணமாக வநுஷ்ட்டித்துக்கொண்டுபோரும் கல்லொழுக்கங்களைப் பேற்றுக்கு ஸாதகமாக நினையாதொழிகை; (விலக்ஷணருடைய ஜ்ஞாநாநுஷ்ட்டாநங்களில் வாஞ்சை) யாவது - காட்டாரோடியல் வொழிந்து காரணனை கண்ணியிருக்கையாலே, நிர்மலஜ்ஞாநபக்திகாரியருக்கும் விலக்ஷணரான பூர்வாசார்யருடைய விலக்ஷணமான வத்தஜ்ஞாநமும் அநுஷ்ட்டாநமும் நமக்குண்டாகவேணுமென்னுமாசை; (உகந்தருளின நிலங்களிலாதராதிசய)மாவது - "தாநுகந்த வூர்" என்கிறபடியே ஸர்வேச்வரனுகந்து வர்த்திக்கிற திவ்யதேசங்களென்றுள் "கண்டியூரரங்கமெய்யம்கச்சிபேர் மல்லி யென்றுமண்டினர்" என்கிறபடியே மகஸ்ஸங்கே மண்டியிழுமப்படி மேன்மேலும்பெருகுகிற வாதரம்(மங்களாசாஸந)மாவது அவ்வோதிவ்யதேசங்களை விரும்பிவர்த்திக்கிறவவனுடைய ஸௌகுமார்யத்தையும் வாசியறிந்து கோக்கும்பரிவரில் லாமையையும், ப்ரதிகூலவர்க்கங்களினாதிசயத்தையும் நினைத்தேதங்கி, என்செய்யத்தேடுகிறதென்று வயிறெரிந்து இரவும்பகலும் திருப்பல்லாண்டுபாடுகை; (இதரவிஷயங்களிலருசி)யாவது - பகவத்வ்யதிரிக்தங்களான ஹேயவிஷயங்களில் தோஷதர்ஸநாதிகளாலே விருப்பமற்றிருக்கை; (ஆர்த்தி)யாவது - இதரவிஷய ப்ரவண்யஹேதுவான விவேகமடம்போடே இருள்தருமாஞாலத்திலிருக்கிற விதி லடிக்கொதிப்பாலும் ப்ராப்யவைலக்ஷண்யதர்சநத்தால்வந்த ப்ராப்திவிளம்பாஸஹத்வத்தாலும் பிறக்கிற ஸோகம்; (அநுவர்த்தநநியதி) யாவது - பகவத்ப்பாகவதவிஷயங்களில் ஸ்வபோஷ்யவர்க்கமாநுகுணமாக நீசோகத்திகளாலே பண்ணுமநுவர்த்தநத்தை

ஆ,—மறந்தும் செய்யமையகிற அநுவர்த்தநாஸ்கலிதகியதியும்; ஸிஷ்டகர்ஹிதபிம்பாதி நிஷித்தபதார்த்த நிரீக்ஷணம்பண்ணுதே ப்ராக்ருத ஸ்ப்ருஷ்ட திருஷ்டங்களீ ஸ்பர்சியாதே தத்தத்தியப்ரஸாதமல்லது ஸ்வீகரியாதே போருகையாகிற பரிசுத்த்தாஹாரத்தில் அவச்யகியதியும்; ஜ்ஞாகாநுஷ்ட்டாகவர்த்தகத்வேக அநுகூலரானவைஷ்வர்களுடன் அகலில் செய்வதென்னென்றவஸ்த்தைபிறது நிரந்தரஸஹவாலமும்; ஜ்ஞாகாநுஷ்ட்டாக காசகத்வேக ப்ரதிகூலரான ஸம்ஸரிகளோடுண்டான துஸ்ஸஹக்ஷணஸஹவாஸத்தின் ஸவாஸக நிவ்ருத்தியும்; ஜ்ஞாகாநுஷ்ட்டாக பரிபூர்ணனுன ஸதாசார்யனுடைய வப்ரதிஹதகிரக்தரஸாதத்தாலேக்ஷணக்தோறும் கொழுந்துபட்டுவர்த்திக்கும்படி யாசார்யாநுவர்த்தகம் பண்ணிக்கொண்டு காள்தோறும் போரக்கடவன்.

ஜகக்யாசார்யர் திருவடிகளேசரணம்,

த்விதீயப்ரகரணம் ஸம்பூர்ணம்

ஆஹாரநியதியும், அநுகூலஸஹவாஸமும், ப்ரதிகூலஸஹவாஸ நிவ்ருத்தியும், ஸதாசார்யப்ரஸாதத்தாலே வர்த்திக்கும்படி பண்ணிக்கொண்டு போரக்கடவன்.

பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளேசரணம்,

த்விதீயப்ரகரணம் ஸம்பூர்ணம்.

ஜீ,—ப்ராக்ருதவிஷயங்களில் மறக்துஞ்செய்யாதொழிகை; (ஆஹாரகிய தி)யாவது-ஜாதியாச்ரய நிமித்தாதுஷ்டங்களாய் ஸர்வேச்வரனுடையவும் ததீயருடையவும் ப்ரஸாதங்களான வஸ்துக்களேயே ஆஹாரமாகக் கொள்ளுமதொழிய, ததிதரங்களானவை கொள்ளக்கடவோமல்லோமென்றிருக்கை; (அநுகூலஸஹவாஸ) மாவது - ஸ்வஸம்ஸர்க்கத்தாலே ஜ்ஞாகாதிகளே வர்த்திப்பியாகிற்கு மதுகூலரானவர்களுடனே க்ஷணகாலமும் பிரியாதே கூடிவர்த்திக்கை. (ப்ரதிகூலஸஹவாலநிவ்ருத்தி) யாவது-ஸ்வஸம்ஸர்க்கத்தாலே ஜ்ஞாகாதுஷ்ட்டாகங்களீ நசிப்பியா கிற்கும் ப்ரதிகூலரான வர்களுடன் க்ஷணகாலமும் கூடிவர்த்தியாதொழிகை; இங்ஙுச்சொன்ன வதுகூலரும் ப்ரதிகூலரு மினனுரென்னுமிடம் மேலேதாமே யருளிச்செய்யக்கடவரிறே. (ஸதாசார்யப்ரஸாதத்தாலே வர்த்திக்கும்படி பண்ணிக்கொண்டு போரக்கடவன்) அதாவது கீழ்ச்சொன்ன விவையித்தனையும் ஜ்ஞாகாநுஷ்ட்டாகபரிபூர்ணனுன ஸதாசார்யனுடைய ஸர்வமங்களாவஹமான ப்ரஸாதத்தாலே தன்னடையே மேன்மேலு மபிவ்ருத்த்தமாம்படி செய்துகொண்டு போரக்கடவனென்றபடி. ஸதாசார்யப்ரஸாதத்தாலே வர்த்திக்கும்படி இவன் பண்ணிக்கொண்டு போருகையாவது - தத்ப்ரஸாதகங்களீச் செய்துகொண்டுபோருகை; தத்ப்ரஸாதகங்களாவன இதினுடைய உபபாதகஸ்த்தலத்தி லருளிச்செய்கிறவை. (போரக்கடவன்) என்று விதிரூபேணவருளிச்செய்தது இதினுடைய அவச்யாநுஷ்டேயத்வம் தோற்றுகைக்காக.

ஜீயர் திருவடிகளேசரணம்.

த்விதீயப்ரகரணம் ஸம்பூர்ணம்.

ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநமः.

த்ருதீயப்ரகரணம்.

ஆ.—உசச. ஆகஸ்வரூபராசகவர்த்தகவிரோதிவிஷய புத்திவிசேஷமும், ஸ்வகுணைத்பாதகபுத்திபூர்வக த்யாஜ்யோபாதேயவிசேஷமும், அபிவ்ருத்தமாம்படி வர்த்திக்கக்கடவனென்று ப்ரபந்நதிகசர்யாது ஸக்தாநாநுஷ்டாந ப்ரகாரவிசேஷத்தைவிதித்து, அதிலுததேசித்த வதிகாராவச்யாபேக்ஷித மங்களாசாஸநாதித்ரயத்தில் மூன்றுற மங்களாசாஸநத்தை விவரித்தருளுகிறார் மேல் (மங்களாசாஸநம்) இத்யாதியால். மங்களாகாஞ்ச மங்களமாய் அமங்களப்ரதிபடனான ஸர்வரக்ஷகனுக்கு, தன்னமங்களம் தான்போக்கிக்கொள்ளமாட்டாதவசக்தரக்ஷ்யபூதன் அபிநவமங்களத்தை ஆசாஸநம்பண்ணுகை, ததேகரக்ஷ்யத்வமே வேஷமான ஸ்வரூபத்துக்கு தத்விபர்யயகரணம் விருத்தத்தமன்றோவென்று சங்கித்து, பரிஹரிக்கிறார் மேல் (ஞாநதசையில்) இத்யாதியால். அவனே நமக்குரக்ஷகன் நாமவனுக்கே ரக்ஷ்யபூதனென்று தாதர்த்தத்தாநுஸந்தாநம்பண்ணுகிற ஸ்வரூபஜ்ஞாநதசையில், பாரதந்த்ர்யஸ்வாதந்த்ர்யாது ரூபமான நிருபாதிகரக்ஷ்யரக்ஷகபாவம், பரதந்த்ரஸ்வதந்த்ரவஸ்துக்களாகிற தன்

உசச. மங்களாசாஸநம் ஸ்வரூபவிருத்தத்தமன்றோ வென்னில் ஜ்ஞாநதசையில் ரக்ஷ்யரக்ஷகபாவம் தன்கப்பிலே கிடக்கும் ப்ரேமதசையில் தட்டுமாறிக்கிடக்கும்.

ஜீ.—உசச. இந்த திகசர்யையில் சொன்னவற்றில் விவரிக்கவேண்டுமவற்றை விவரிப்பதாகத் திருவுள்ளம்பற்றி, ப்ரதமத்தில் மங்களாசாஸநத்தை விவரித்தருளுகிறார் (மங்களாசாஸநம்) என்றுதுடங்கி, ஹேயப்ரத்யநீகனும் கல்யாணைகதாநனும் ஸ்வேதரஸகல ரக்ஷகனுமிறே ஸர்வேச்வரனிருப்பது; இப்படி யிருக்கிறவவனே தனக்குண்டான வமங்களங்களைப்போக்கி இல்லாத மங்களங்களே யுண்டாக்கிக்கொள்ளக்கடவ தத்ரக்ஷ்யபூதனை விவன், தனக்குரக்ஷகனுவனுக்கு தான் மங்களங்களே யாசாலிக்கை ததேகரக்ஷ்யத்வரூபமான ஸ்வரூபத்துக்கு விருத்தத்தமன்றே வென்கிறசங்கையை யநுவதிக்கிறார், (மங்களாசாஸநம் ஸ்வரூபவிருத்தத்தமன்றே வென்னில்) என்று. அதைதப்பரிஹரிக்கிறார், (ஜ்ஞாநதசையில்) என்றுதுடங்கி. (ஜ்ஞாநதசை) யாவது- ஸர்வேச்வரனேரக்ஷகனுகவும் தானவனுக்கு ரக்ஷ்யபூதனுகவும் ப்ரணவத்தில் சொல்லுகிறபடியே தெளியக்கண் டநுஸந்தித்திருக்குந்தசை; அந்த தசையில் ''கூவாய்துன்பம்கூயாதொழிவாய்'' இத்யாதிப்படியே தன்னுடையவிஷ்டகைங்கர்யாதிகளுக்கவனே கடவனென்றிருக்கையாலே, ரக்ஷ்யரக்ஷகபாவம் தனக்கடைத்த வாச்ரயத்திலேகிடக்கும். (ப்ரேமதசை, யாவது) ஸர்வேச்வரனுடைய ஸௌந்தர்ய ஸௌகுமார்யங்களே யநுஸந்த்

ஆ.—கப்பிலே மாரூடாமல் சலனமற்றுக்கிடக்கும். பகவத்ஸௌக்தர்ய ஸௌகுமார்யதர்சநாநுஸந்தான ஜநிதப்ரேமகுணஹ்ருதசித்தனுய் அஸ்த்தாநேபயசங்கைபண்ணுகிற சரமபதார்த்தாநுஸந்தாகமாகிற ப்ரேமதசையில், பரதந்த்ரரக்ஷ்யவஸ்துவின்பக்கலிலே ரக்ஷகபாவமும் ஸ்வதந்த்ர ரக்ஷகவஸ்துவின்பக்கலிலே ரக்ஷ்யபாவமுமாய், ததுபயபாவமும் தட்டுமாறி மீட்சியின்றிக்கிடக்கும்.

உசரு. இந்த தசார்த்வயஹேதுவான வநுஸந்தாநபேதம் ரக்ஷ்யரக்ஷகபாவ விபர்யயஹேதுவென்றுக்தார்த்தத்தை ஸ்பஷ்டீகரிக்கிறார் மேல் (அவன்ஸ்வரூபத்தை) இத்யாதியால். ஸர்வசக்தியாய் ஸர்வரக்ஷகனுடைய வனுடைய ஸாதாரணரூப்தை, தார்வர்த்தஞாநம்பிறக்து தேதேகமகாரயநுஸந்தித்தால், ரக்ஷிக்கையில் சக்தனுமாய் ப்ராப்தனுமானவவனை அநிஷ்டநிவாரகமாய் காக்கும் கடகாகக்கொண்டு, ஸ்வரக்ஷணத்திலசக்தனுமாயப்ராப்தனுமாய் தேதேகரக்ஷ்யமான தன்னை ஸ்வரக்ஷணக்வயகத்தஸ்பர்சமறநோக்கும்; அநுபாவ்யமானவவனுடைய பேசப்பிசகும்படியான விக்ரஹஸௌகுமார்யத்தை, கரராயணபதார்த்தஜ்ஞாகம்பிறக்து தேதேகார்சித்தனுயநுஸந்தித்தால், சர்வசக்தித்வத்தைமறக்து இவ்வஸ்துவுக்கெனன தீங்குவருகிறதோவென்று வயிறுபிடிக்கும் ப்ரேமார்த்தனுனதன்னை அத்தலியிலமங்களம் ஸ்பர்சியாமல் நோக்கும் கடகாகக்கொண்டு, ஸர்வசக்தித்வாதிகனைமறைக்கும் ஸௌகுமார்யாதிசயமுடையவவனை கிரந்தரமங்களாசாஸகம்பண்ணி கண்ணெச்சில் வராதபடிநோக்கும். ஆக அவன் ஸ்வரூபகுணநுஸந்தாகம் தன்ஸ்வரூபத்தையதாவாகப்பண்ணும்; ரூபகுணநுஸந்தாகம தன் ஸ்வரூபத்தைமாரூடப்பண்ணு மென்றபடி.

உசரு. அவன்ஸ்வரூபத்தை யநுஸந்தித்தால் அவனைக்க டகாகக்கொண்டு தன்னை நோக்கும் ஸௌகுமார்யத் தையநுஸந்தித்தால் தன்னைக் கடகாகக் கொண்ட வனை நோக்குட்.

ஜீ.—இத்து இவ்விஷயத்துக்கென்வருகிறதேவென்று அஸ்த்தாநேபய சங்கைபண்ணி, அவன் ஸ்வரூபத்தையநுஸந்தித்தக க்ஷமரன்றிக்கே கௌசுமறுகுகிறபடியானதசை, அத்த தசையில் ஈச்வரனைரக்ஷிக்கவழி தேடித்தமோறுகையாலே ஈச்வரன்பக்கலிலே ரக்ஷ்யபாவமும் சேதகன்பக்கலிலே ரக்ஷகபாவமுமாய் தனக்கடைத்தவாச்ரயத்திலன்றிக்கே மாரூடிக்கிடக்குமென்றபடி.

உசரு. உக்தார்த்தத்தை விசதீகரிக்கிறார், (அவன் ஸ்வரூபத்தை) என்றுதுடங்கி. அதாவது ப்ரதமாக்ஷரத்தில் சொல்லுகிறபடியே ஸர்வஜ்ஞஸ்ர்வசக்தியாய் ஸர்வரக்ஷகனுனவவனுடைய ஸ்வரூபத்தையநுஸந்தித்தால், அவனை தனக்கநிஷ்ட நிவாரகனுகக்கொண்டு அஜ்ஞஞுயசக்தனுயப்ராப்தனுன தன்னை ரக்ஷித்துக்கொளளும். பேசப்பிசகும்படியான வவனுடைய ஸௌகுமார்யத்தை யநுஸந்தித்தால், அவனுடைய ஸர்வசக்தித்வாதிகனைமறது குழைச்சரக்காக கினைத்து, தன்னை ரக்ஷகனுகக் கொண்டு மங்களாசாஸகம்பண்ணி யவனை ரக்ஷிக்குமென்கை. இவ்விடத்தில் ஸௌந்தர்யம்சொல்லிற்றில்லையாகிலும் அதுவும் மங்களாசாஸகஹேதுவாகையாலும் மேலேசொல்லுகையாலும், ஸௌகுமார்யமிதுக்குமுபலக்ஷணம்.

ஆ.—உசசு. இப்படி ரக்ஷகனுடைய சக்திவிசேஷத்தைமதக்கு மங்களராசாஸகம்பண்ணத் கண்டவிடமுண்டோவென்ன, சக்ரவர்த்திதுடக்கமானர் பக்கலிலே அநாட்டாநசேஷமாகக் காணலாமென்கிறார், (இவ்வர்த்தம்) இத்யாதியால் ரக்ஷகனுடைய லௌகுமார்யம் ஸர்வசக்தித்வாதிகளை மறைப்பித்து மங்களராசாஸகத்திலே மூட்டுமென்னுமிவ்வர்த்தம், ''க்ஷத்ரரோஷாத்ப்ரசாந்தஸ்த்வம் ப்ராஹ்மணச்சமஹாயசாஃ। பலாகாம்மமபுத்ராணு மபயம்தாதுமர்ஹஸி'' ''க்ஷத்ரரோஷாத்ப்ரசாந்தஸ்த்வம் ப்ராஹ்மணச்சமஹாயசாஃ।பலாகாம்மமபுத்ராணு மபயம்தாதுமர்ஹஸி'' என்று தாடகாதாடகேய நிரஸகமபண்ணின தேசள்வலியைமதந்து பெருமாளுடைய பாலயதுர்பலத்வங்களைக்காட்டி ரக்ஷிக்கவேணுமென்று பல்காட்டி பரசுராமனைச்சரணம்புக்க தசரதசக்ரவர்த்தி பக்கலிலும்; ''இயம்நிதாமமஸுதா ஸஹதர்மசரீதவ। ப்ரதீச்சசைநகம்பத்ரம்தே பாணிம்க்ருஹ்ணீஷ்வபாணினா'' ''இயம்லீதாமமஸுதா ஸஹதர் மசரீதவ । ப்ரதீச்சசைநகம்பத்ரம்தே பாணிம்க்ருஹ்ணீஷ்வபாணினா'' என்று பெருமாள் வில்லிறுத்துநின்ற வீரப்பாடு கண்டிருக்கச்செய்தேயும், ஆபிஜாதயாதிவீறுடைய வினைக்கைகொண்டருளுமென்ன லஜ்ஜித்துநிற்கிறநிலைக்கு கண்ணைச்சிவ்வாராமல் காப்பிட்ட ஸ்ரீஜாகசக்ரவர்த்தி பக்கலிலும்; ''பதினம்மானிதாலீதா பர்த்தாரமலிதேக்ஷணா । ஆத்வாரமனவ்ராஜ மங்குலான்யுஷி வத்நுஷீ'' ''பதிலம்மாகிதாலீதா பர்த்தாரமலிதேக்ஷணா। ஆத்வாரமநுவவ் ராஜ மங்கலாக்யபிதத்தநுஷி'' என்றுபெருமாள் தநுர்ப்பங்கம்பண்ணின

உசசு. இவ்வர்த்தம் சக்ரவர்த்தி ஸ்ரீஜநகராஜன் திருமகள்

ஜீ.—உசசு. இப்படி லௌகுமார்யாதிகளைக்கண்டுகலங்கி ரக்ஷகனுடைய சக்திவைபவத்தைமதந்து, தானவனைரக்ஷிக்குமிறவிவ்வர்த்த மெங்கேகாணலாமென்னுமபேக்ஷையிலே, இது சிஷ்டாசாரஸித்தமென்னுமிடம் காட்டுகிறார் மேல், (இவ்வர்த்தம்) என்றுதுடங்கி. சக்ரவர்த்தி, பெருமாள் பிராட்டியைத்திருமணம் புணர்த்து மீண்டெழுந்தருளாநிற்க, பரசுராமன்வந்து தோற்றினவளவிலே தாடகாதாடகேய நிரஸகங்களாலே இவருடைய சக்திவைபவத்தை வயக்தமாகவறிந்திருக்கச்செய்தேயும், இவருடையபால்யத்தையும் லௌகுமார்யத்தையு மேபார்த்து என்னுகப்புகுகிறதோவென்று பீதனும், தான் முன்னேயோடிச்சென்று ''க்ஷத்ரரோஷாத்ப்ரசாந்தஸ்த்வம் ப்ராஹ்மணச்சமஹாயசாஃ। பலாகாம்மமபுத்ராணு மபயம்தாதுமர்ஹஸி'' ''க்ஷத்ரரோஷாதப்ரசாந்தஸ்த்வம் ப்ராஹ்மணச்ச மஹாயசாஃ। பலாகாம்மமபுத்ராணு மபயம்தாதுமர்ஹஸி'' என்று சரணம்புக்குபின்னேயு மவன் பெருமாளமேலேயடர்த்து செல்லுகிறபடியைக்கண்டு கிஷ்ப்ரார்ணனும் கின்று ''நதோ ஃம இதிக்ருத்வா ஸ்ருஷ்டிப்ரமுதிதோஃருஷாஃ। புனர்ஜாதம்ததாமேகே ஸுதாநாத்நாமேவச'' ''கதோராம இதிக்ருத்வா ஹ்ருஷ்டஃ ப்ரமுதிதோஃருஷாஃ। புநர்ஜாதம்ததாமேகே ஸுதாநாத்மாமேவச'' என்கிறபடியே அவன்தோற்று மீண்டுபோனனென்று கேட்டபின்பு தானும் பிள்ளைகளும் மறுபிறவியிறந்தாராக நினைத்திருந்தானிறே; ஸ்ரீஜாகராஜன் திருமகள், தலைகீர்ப்பாட்டிலே இவருடையவைபவ மெல்லாமறியுமவளாயிருக்கச்செய்தேயும், திருவபிஷேகம் பண்ணுகைக்காக வலங்குருத தெய்வகாதாராய்க்கொண்டு சக்ரவர்த்திமாலிகைக் கெழுந்தருளுகிறபோது, இவராகிலேதோற்று இதுக்கென்வருகிறதோவென்று ப்ரேமத்தாலேகலங்கி, ''பதினம்மானிதாலீதா பர்த்தாரமலிதேக்ஷணா । ஆத்வாரமனவ்ராஜ மங்குலான்யுஷி வத்நுஷீ'' '' பதிலம்மாகிதாலீதா பர்த்தாரமலிதேக்ஷணா। ஆத்வாரமது

ఆ.—సామర్థ్యం కండిరుక్కచ్చెయ్దేయుం తిరువభిషేకార్థమాన విధదవిషత్తుడన్ శక్రవర్త్తిప్పక్కలెழுత్తరుళుగిఱపోదు తిరువాశలవుం చెన్ఱు, తన్ కణ్ణెయిరాలే కరిపుసిక్ కాప్పిట్టు మంగళాశాసనం పణ్ణిన శ్రీజనకరాజన్ తిరుమగళ్ పక్కలిలుం; "విశ్వామిత్ర స్తుబ్రహ్మర్షి ర్జా-రేణాభిభ ర్ణ్యతామ్ । స్వ స్తిరాఘవయోరస్తు జయశ్చైవాభ్యభావతే" "విశ్వామిత్ రస్తుబ్రహ్మర్షిర్హ-ంకారేణాపిబర్త్స్యతామ్ । స్వస్తిరాకవయో రస్తు జయస్సైవాప్పుబషత" అన్ఱు పెరుమాళ్ సక్తిమానెన్ ఱమైత్తుక్కొండు పేశచ్చెయ్దేయుం, అడర్త్తుక్కొండువరుగిఱ తాటకైయైక్కండు పీతనుప్ అవళై ఱూడారత్తిర్తు తిలత్తైక్కిళ్ళి పెరుమాళ్ తిరునెర్ రిమిలే యిరుత్తిర్తి రక్షియిట్టుమ్మాశీర్వతిత్త విశ్వామిత్రన్పక్కలిలుం; "తేతం సోమమకోర్వ్యం దృష్ట్వా వై ధర్మచారిణః । మజ్ఞలాని ప్రయజ్ఞానాః ప్రత్యగృహ్ణన్ దృష్టవ్రతాః" "తేతమ్లోమమీవోర్యతం త్రిష్ట్వా వై ధర్మచారిణః । మంగలాగి ప్రయుంజాగరాః ప్రత్యక్రుహ్ణంక్ త్రుడవ్రతాః" అన్ఱు పెరుమాళ్ వీరప్పడఱిందిరుక్కచ్చెయ్దేయుం,

విశ్వామిత్రన్ శ్రీతండ్రకారణ్య వాసికళాన రుషికళ్

జీ.—ఇవ్వరాజ మంగలార్థయిత్తత్తుషి" అన్ఱు తిరువాశలవుం తాన్మంగళాశాసనంపణ్ణిక్కొండు పిన్చెన్ఱు, "పూర్వాందిశంవజ్రధరో దక్షిణాంపాతుకేయుమః । మయంపశ్చిమామాశాం ధనదస్యూత్తరాం దిశమ్" "పూర్వాం దిశంవజ్రధర స్తో దక్షిణాంపాదుదేయమః । వరుణఃపశ్చిమామాశాం ధనదస్తూత్తరాం దిశం" అన్ఱు దిక్పాలర్కళై యివర్క్కురక్షకరాక వపేక్షిత్తారలిపే ; (శ్రీజనకరాజన్) అన్నుం (తిరుమగళ్) అన్నుం పిరిత్తుచ్చొల్లవుమాం. అప్పోదైక్కు శ్రీజనకరాజన్, మహెశ్వరధనుర్ప్పంగత్తాలే పెరుమాళుడైయ సక్తివైభవత్తైక్ కండిరుక్కచ్చెయ్దేయుం, "ఇయంసీతామమసుతా సహధర్మచరీణవ। ప్రతిచ్ఛచైనాంభద్రన్తే పాణింగృహ్ణీష్వపాణినా" "ఇయంసీతామమ సుతా సహధర్మచరీణవ। ప్రతీ

ஆ.—துஷ்ட ராக்ஷஸர்கள் வர்த்திக்கிற காட்டிலே காந்திவிட்டெரிக்க வெழுந்தருளுகிற வழகைக்கண்டு மங்களாசாஸகம் பண்ணுகின்றெ திர்க்கொண்ட ஸ்ரீ தண்டகாரண்யவாஸிகளான ருஷிகள் பக்கலி லும் ; ''ஆயதாச்ச ஸுவ்ருத்தாச்ச பாஹவஃபரிகோபமாஃ । ஸர்வாபரணபூஷாஸ்தா கிமர்தம் நவிபூஷிதாஃ'' ஆயதாச்ச ஸுவ்ருத்தாச்ச பாஹவஃபரிகோபமாஃ । ஸர்வாபூஷணபூஷார்ஹாஃ கிமர்த்தம் கவிபூஷிதாஃ'' என்று பெருமாள் திருத்தோள்மிடுக்குக்காணுகிற்கச்செய்தேயும், அழகைக் கண்டேங்கி இத்தருத்தோள்களை ஸர்வாபரணங்களையுமிட்டு மறையாமல் கண்ணைச் சில்பட வெளியிட்டகாரணமென்னென்று வியறுபிடித்த திருவடி பக்கலிலும்; ''யாமோஷதிமிவாயுஷ்ய ந்நஸ்ஸேயஸி மஹாவனே । ஸாதேவீ மமசப்ராணா ராவணேநோபயம் ஹ்ருதம்'' ''யாமோஷதிமிவாயுஷ்மந்நன்வேஷஸி மஹாவனே । ஸாதேவீ மமசப்ராணா ராவணேநோபயம் ஹ்ருதம்'' என்று வீரனான சக்ரவர்த்தித்திருமகனென்றறிந்திருக்கச்செய்தேயும், பிராட்டியைப்பிரிக்கிது தளர்ந்துவருகிற பெருமானைக்கண்டு, நன்மருக்துதேடிவாரைப்போலே தேடா நின்றீர். உம்முடைய நம்முடைய ப்ராணங்களைப் பையலபஹரித்தான் காணும், இவ்வவஸாதம் நீங்கி கெடிகாள் வாழ்ந்தருள வேணுமென்று

திருவடி மஹாராஜர்

ஜீ.—த்ருடவ்ரதாஃ'' என்று தங்களாபத்நிவ்ருத்தியையும் அபிமதஸித்தி யையும் பண்ணித்தருவாரிவரே யென்று ஸாதரதுஷ்ட்டராகம் பண்ணுகிற தாங்கள், இவர் ஸகிஹிதாரனவாறே அவற்றைமறந்து, இவர் வடிவழ கிலேதுவக்குண்டு மங்களாசாஸகம்பண்ணினீர்களிறே; திருவடி, பரத ரதாசாத்திலே ''ஆயதாச்ச ஸுவ்ருத்தாச்ச பாஹவஃபரிகோபமாஃ । ஸர்வாபரணபூஷாஸ்தா கிமர்தம் நவிபூஷிதாஃ'' ''ஆயதாச்ச ஸுவ்ருத்தாச்ச பாஹவஃபரிகோபமாஃ । ஸர்வாபூஷணபூஷார்ஹாஃ கிமர்த்தம் கவிபூஷிதாஃ'' என்று கணியங்கள் போலே யிருக்கிறதிருத்தோள்களில் மிடுக்கைக்கண்டு நமக்கிவர் ரக்ஷக ராகக்குறையில்லையென்று புத்தித்தெளிந்து கிற்கச்செய்தேயும், அவற்றி னழகைக்கண்டமடுபட்டு பிறர்கண்ணைச்சில்படில் செய்வதென்னென்றதி சங்கைபண்ணி, திருவாபரணங்களாலே யிதனை மறைத்திட்டுவையாதே இப்படி வெளியிடக்காரணமென்னென்று வியறுபிடித்து, பின்பு பெருமா ளுடையசக்திவிசேஷத்தை பஹுமுகமாகக் காணுகிற்கச்செய்தேயும், ஸௌகுமார்யாதிஸயத்தாலத்தாலே யிவர்க்கென் வருகிறதோ வென்று துணுக்குத்துணுக்கென்று ஸர்வதைசையிலும்கூட கின்று நோக்கிக்கொ ண்டு திரிக்தானிறே; மஹாராஜர், வாலிவதாதிகளாலே பெருமாளுடைய சக்திகளைவத்தைக் கண்டிருக்கச்செய்தேயும் ஸௌகுமார்யத்தையேபா ர்த்துக்கலங்கி, ஸ்ரீவிபீஷணழ்வான் காலுபெரும் தானுமாய்வக்து தோற் றினபோது ''ஏவமப்யாயுஷ்மதே கச்சதுர்விஸ்நாராக்ஷஸைஃ।ராக்ஷஸோ ஹ்யேதிபலவான் ஸர்வதைவ ஸுகாக்ஷஸைஃ।ராக்ஷஸோஉப்பியேநிபச்யத்த்வமஸ்மாக் ஹர்த்தும்ஸமர்சயஃ'' என்று நமக்கெ ல்லா மோருயிரான பெருமானை கலிகிறவழியாலே கம்மையெல்லாரையும் முடிப்பதாகவருகிறு னிவனென் றறுதியிட்டு முதலிகளுக்குக்காட்டி, ''ராக்ஷஸம்சரணம்மே'' ''ராகவம்சரணம்மதஃ'' ''நிவேதயதமாம்க்ஷிப்ரம்'' ''கிவே தயதமாம்க்ஷிப்ரம்'' என்ற உக்திகளைக் கேட்டுவைத்தும், ''வத்யதாமேவ மீவ்ரேண தர்ஜ்ஜனஸ்சிவைஸ்ஸஹ। ராவணஸ்யசிரம்ஸ்லாப்ய ப்ராதா

ಆ.—ಮಂಗಳಾಚಾಸನಂ ಪಣ್ಣಿನ ಶ್ರೀಜಟಾಯುಮಹಾರಾಜರ್‌ಪಕ್ಕಲಿಲುಂ; "ರಕ್ಷ ತ್ವೇ ಮಶೇಷಾಣಾಂ ಭೂತಾನಾಂ ಪ್ರಭವೋ ಹರಿಃ । ಯಸ್ಯನಾಭಿನಮ್ಯುಲ್ಭವಪದ್ಮಜಾದಭವಜ್ಜಗತ್" "ರಕ್ಷಿತುತ್ವಾ ಮಶೇಷಾಣಾಂ ಭೂತಾಗಾರಂ ಪ್ರಭವೋ ಹರಿಃ । ಯಸ್ಯ ನಾಭಿ ಸಮುದ್ಭೂತ ಪದ್ಮಜಾತಪವಜ್ಜಗತ್" ಎನ್ನುಂ ಪೂತಗಾರಿಸಮಕಣ್ಡಿರುಕ್ಕಚ್ ಚೆಯ್ದತೆಯುಂ, ತುಳಸಿಗಿಯ ಮುಕ್ತ ಕೃಷ್ಣನೈಕ್ ಕಣ್ಡು ಸಲಕುರಿತ್ತ ಹರಣ ಕಿಪುಣನುಂ ಲೀವೇಶ್ವರನುಮಮೈ ರಕ್ಷಿಪ್ಪಾನುಕವೆನ್ಬು ಕೋ ಕೀಷ್ಣಂಕೊಂಡು ರಕ್ಷಿಯಿಟ್ಟ ಕೂರ್ವೇಲ್‌ಕೊಡಿತ್ ತೊಲ್ಲಿಲ್ನಾನ ಶ್ರೀ ನಕ್ತಕೋಪರ್ ಪಕ್ಕಲಿಲುಂ; "ಸಂಸ್ಮರೇನ್ನಾಸನಂತೇ ರೂಪ್ಮಮಿತಪೌರುಷತ್" "ಸಮಸ್ತಸ್ಮಾತ್ಸಕಾಸಾಮಸೌನರೋರ್ಮಹಾಮತಿರುಪಾವಿಸತ್" ಎನ್ಬು ಪೊಯ್ಯಾಸಲ ಮಿಡಕ್ಕಣ್ಡ ಪೀತಿಯಾಲೇ ತಮಿಟ್ಟವಾಸಲತ್ತೈಯುಂ ಸಂಗಿತ್ತುತ್ ತೊಟ್ಟು ಅಮುಕ್ಕಿಪ್ಪರ್‌ಕ್ಕುಂ ಮಹಾಮತಿಯಾನ ಶ್ರೀವಿತುರರ್‌ಪಕ್ಕಲಿಲುಂ; ತಿರುವರಂಗಚ್

ಶ್ರೀನನ್ತಕೋಪರ್ ಶ್ರೀವಿದುರರ್ ಪಿಳ್ಳೈಯುಱಂಗಾವಿಲ್ಲಿ

ಜೀ.—ಹ್ಯೇಷವಿಧೀಷ್ಣಃ" ಎನ್ಬು ರಾವಣಸಂಪಕ್ತತ್ತೈಯೇಪರ್ತ್ತು ಇವ ನೈಚ್ಚಿತ್ತವುತಂಪಣ್ಣವೇಣುಮೆನ್ಬತು, "ರಾವಣಸ್ಯಪಣೀತಂ ತಮಮಮೇಹಿನಿಶಾಚರಮ್। ತೇನಾನಾಂಗ್ರಹಾಂಸ್ಯೇ ತ್ಯಮಂತ್ಯಮವತಾಂವರ" "ರಾವಣೇಗಪ್ರಾಣಿಹಿತಂ ತಮವೇಹಿ ನಿಶಾಚರಮ್ । ತಸ್ಯಾಹಮಂತಿಕಗ್ರಹಮಂತ್ಯೇ ಕ್ಷಮಂಕ್ಷಮವತಾಂವರ" ಎನ್ಬು ರಾವಣನ್ ವಧವಿಟವುತವನೈನ್ಗೇ ಯವನೈತ್ತಿರುವುಳ್ಳಮಟ್ರಂವೇಣುಂ, ಅವ ನೈತ್ತಂಡ್ಡಿಕೈಯೇ ಪ್ರಾಪ್ತಮೆನ್ಬು ಪುತ್ತಿಪಣ್ಣಿ ನಿನ್ರೆನೆನ್ಬತಾಯ್, ಇಪ್ಪಡಿಕಳಿಲೇ ಪಲವುಮ್ಮೈಯುಂಸೊಲ್ಲಿ ಇವೈನ ಸ್ವತಾಕೈಕ್‌ಕೊಳ್ಳ ವೊಣ್ಣುತೆನ್ಬು ಒರು ಕಿಲೈ ನಿನ್ಬು, "ಪಿಶಾಚಾದಾವಾಕ್" "ಪಿಶಾಚಾತ್ತಾಕವಾಕ್" ಇತ್ಯಾದಿಯಾಲೇ ತಮ್ಮುಡೈಯಪಲತ್ತೈಕ್‌ಕಾಟ್ಟಿಯುಂ ಕಪೋತೇಪರಿಕ್ಕ ಯಾಕಂ ಕಣ್ಡಿಪರಿಕ್ಕಯಾಕಂ ಇವೈಯರುಳಿಚ್‌ಚೆಯ್ದುಂ, ತೆಳಿವಿತ್ತು ಪಯತ್ತೈಕ್ ಕೆಡುತ್ತ "ಆನಯೇನ ಮಾರ್ಗೇಷ್ಟ" "ಆನಯೈಂ ಹರಿಶ್ರೇಷ್ಠಂ" ಎನ್ನ ವೆಣ್ಣುಂಬಡಿ ಪೆರುಮಾಳೈಕ್‌ಕುಮ್ಪಿಚ್ಚರಕ್ಕಾಕ ಕೀಣೈತ್ತುಕ್ಕಾತ್ತುಕ್‌ಕೊಂಡುಂ ಪೋಕ್ತಾಲಿಟ್ರೇ. (ಮಹಾರಾಜರ್)ಎನ್ಕಿರತು ಶ್ರೀಜಟಾಯು ಮಹಾರಾಜರೈ ಎನ್ಬುಂ ಸೊಲ್ಲುವರ್‌ಕಳ್; ಅತಾವತು ಶ್ರೀ ಜಟಾಯುಮಹಾರಾಜರ್, ಪಿರಾಟ್ಟಿಕ್ಕಾಕ ರಾವಣನ್ಬೇ ಪೊರುತ್ತು ಕುತ್ತುಮಿರಾಯ್‌ಕ್ಕಿಟಕ್ಕಿಱ ತಂಮೈ ಪೆರುಮಾಳ್‌ವಂತ್ತು ಕಂಡವುಡನೀವೇ, ಜಕಸ್ತತ್ತಾಕತ್ತಿಲಿರುಕ್ಕತ ಪಕಿರಾಲಾಯಿರ ರಾಕ್ಷಸರೈಯುಂ ತನಿವೀರಂಚೆಯ್ದು ಕೀನ್ರುಕೊಂಡ್ರ ತೋಳ್‌ವಲಿಯೈಯಱಿತ್ತಿರುಕ್‌ಚೆಯ್ತೆ ಯುಂ, "ಯಾಮೋಷ್ಟಧಿವಾಯುಷ್ಮ ನ್ನಸ್ಮೇಸಮಮಾವನೆ । ನಾಶಪಿಯಮಚಾಲೀಣಾರಾವಣೇನೋಭಯಂಪ್ಯಾತಿಕಿ" "ಯಾಮೋಷ್ಟಧಿಮಿವಾಯುಷ್ಮಕ್ ನಕ್‌ವೇಷ್ಟಲಿಮಹಾರವನೇ। ಸೀತೆವೀಮಮಚಾರಾಣ್ಯ ರಾವಣೇನೋಭಯಂಹ್ರುತಂ" ಎನ್ಬು ಅರುಮರುತ್ತು ತೇಡಿವಾರವಿತೈಯುಂ ತಮಿಯಾನುಮಾಪ್‌ಪೋಲೇ ಯಾವಳೊರುತ್ತಿಯೈ ಇತ್ತಪ್ಪರ್‌ತ್ತ ಕಾಟ್ಟಿಲೇ ತೇಡಿಕ್‌ಕೊಂಡ್ತಿರಿಕಿಱೀರ್, ಉಮಕ್ಕು ಕಿತ್ತಯುಂಪ್ರಾಣಸಮೈಯಾನವ ವನ್ರು ಮೆನ್ರುಡೈಯಪ್ರಾಣಂಕಳುಂ ಮಿರಂಡುಂ ರಾವಣನುಕ್ಕಿಱಪ್ಪೈಯಲಾಲೇ ಯಪಹ್ರುತಮಾಗಿಱ್‌ರುಕ್ಕಾನುಮೆನ್ಬು ಸೊಲ್ಲಾಕಿಱಕ್‌ಚೆಯ್ತೆ, ಇವರುಡೈಯ ವಿರಹಾಕ್‌ಲೇಶತ್ತಾಲ್ ವಂತತಲರ್‌ತ್ತಿಯೈಯುಂ ಸೌಲಕುಮಾರ್ಯತ್ತೈಯುಂ ರಾಕ್ಷಸರೋಟ್ಟಿಲ ವಾನ್‌ಪತೈಯೈಯುಂ ಕಿೞತ್ತು ಎನ್ನುಕತ್ತೇದಿಕಿಱತೋವೆನ್ರುಞ್ಜಿ, "ಆಯುಷ್ಮನ್" "ಆಯುಷ್ಮಂಶ್" ಎನ್ಬು ಆಯುಸ್ಸೈ ಪ್ರಾರ್ತ್ತಿತ್ತಾರಿನ್ರೇ; ಶ್ರೀನಕ್ತಕೋಪರ್, ಪೂತಗಾರಿಸಲತ್ತಾಲೇ ಕ್ರುಷ್ಣನುಡೈಯ ದಿವ್ಯಸಕ್ತಿಯೋಗತ್ತೈಕ್ ಕಂಡ್ರುಕ್ಕಚ್‌ಚೆಯ್ತೆಯುಂ, ಸೈವಪ್ರಯುಕ್ತಮಾನ ಸೌಲಕುಮಾರ್ಯತ್ತೈಯೇ ಪಾರ್ತ್ತುಕ್‌ಕಲಂಗಿ ವಯಿಱೆರಿಂತು "ರಕ್ಷಿತುತ್ವಾ ಮಶೇಷಾಣಾಂಭೂತಾನಾಂ ಪ್ರಭವೋ ಹರಿಃ।ಯಸ್ಯನಾಭಿಸಮುದ್ಭೂತಪದ್ಮಜಾದಭವಜ್ಜಗತ್" "ರಕ್ಷಿತುತ್ವಾಮ ಶೇಷಾಣಾಂ ಭೂತಾಗಾರಂ ಪ್ರಭವೋ ಹರಿಃ । ಯಸ್ಯನಾಭೀಸಮುದ್ಭೂತಪದ್ಮಜಾ

ஆ.—செல்வரெழுக்தருளும்போதெல்லா முருவினவாளும் கையுமா யுளர்த்தியுடன் சேவிக்குமர்ச்சாவதாரப் பிள்ளையுறங்காவில்லிதாஸர் பக்கலிலும்; பெருமாள் திருவொத்தசாமத்திலே காவற்பழப்ரஸாதமும் பால்ப்ரஸாதமும் வரவிட்டருள, விருத்தமானவிவற்றை யமுதுசெய்யப் பெருமாள் திருமேனிக்கென்வருகிறதோவென்று மோஹித்தருளின உடையவர் பக்கலிலும்; சௌரிராஜனுக்குச்சாற்றுகிற எண்ணெய்க்காப்பு திருக்கண்களிலேவழிய கரிக்குமென்றஞ்சி முன்கையாலேதடைத்தும், பாலமுதுசுட்டென்ன ஆதியமுதுசெய்யப்பண்ணியும், லௌகுமார்யத்தே கண்வைக்கும் வங்கிபுரத்தாய்ச்சி பக்கலிலும் ஸ்பஷ்டமாகக்காணலா மென்கிறார்.

உசன. இப்படி விசேஷஜ்ஞரோடவிசேஷஜ்ஞரோடு வாசியறமங்களா சாஸநம் பண்ணுவானென்னென்ன, தத்ஸௌக்தர்யலக்ருத்தர்சநமிப்படி

தாஸர்துடக்கமானவர்கள் பக்கலிலே காணலாம்.

உசன. இளையபெருமாளே ஸ்ரீகுஹப்பெருமாளதிசங்கை

ஜீ.—தபஸஜ்ஜகத்” என்று ஸர்வஜகத்காரணபூதனுய் ஸகலவிரோதி நிரஸகசீலனான ஸர்வேச்வரனும்மைரக்ஷிப்பானுகவென்று ரக்ஷையிட்டாரிறே; ஸ்ரீவித்துர், கருஷ்ணனுடைய ஸர்வஜ்ஞத்வ ஸர்வசக்தித்வாதிகளை யறிக்திருக்கச்செய்தேயும், துர்யோதகோஷ்ட்டியிலே யெழுக்தருளினபோது பொய்யாஸகமிட்ட படியைக்கண்டஞ்சி, ப்ரேமாக்த்தையாலே “ஸம்ப்ரஶ்னாநஂ ச நோ ரிஷ்டரஸ்யமஹாமதேः” “ ஸமஸ்பர்ஶக்காலஸகலசௌரேர்விதுரஸ்ஸமஹாமதிः” என்று தம்முடைய திருமாளிகையில் தாமிட்டவாஸகத்தையு மதிசங்கைபண்ணி தன்கையாலே யமுக்கிப்பார்த்தாரிறே; பிள்ளையுறங்காவில்லிதாஸர், அத்தலையில் ஜ்ஞாசகத்வாதிகளெல்லாமறிக்து பெருமாளே நமக்கு ரக்ஷகரென்றிராகிற்கச்செய்தேயும், ப்ரேமபரவசராகையாலே பெருமா ஞலாவிவரும்போது எங்கேனுமொரு சலநம்பிறக்கில் நம்பராணுனைவிமிமித்தனை யென்று சொட்டையை யுருவிப்பிடித்துக்கொண்டு சேவிப்பரென்று ப்ரஸித்த்தமிறே. துடக்கமானவர்களென்கிறவித்தால் “ஸ்ரீயோவ்ருத்தஸ்யருண்யஶ்ச ஸாயம்ப்ராதரஸ்மாஹிதாः । ஸர்வாந்தேவாந்கமஸ்யந்தி ராமஸ்யார்த்தே யசஸ்விநः” என்று திருவயோத்த்யாவாஸிஜநங்கள்; “ யஸ்ஸுஜலஸம்ப்ரஶ்நஸ்ய வினதேயாலயத்ய ரா । ஆமுத்ரிம(ப்ரார்த்தயந்ய த்தேத்தமஜலம்” “யம்மங்கலம்ஸுபர்ணஸ்ய விஹதாகல்பயத்புரா । அம்ருதம் ப்ரார்த்தயாகஸ்ய தத்தேபவது மங்கலம்” என்று ஸ்ரீகௌஸலையார்; “ஜாஸோஉபிதேவதேவேச ஶங்கசக்ரகதாதர । திவ்யரூபமிதம்தேவ ப்ரஸாதேகோபஸம்ஹர” என்று ஸ்ரீவஸுதேவர்; “ஈதுபஸம்ஹாரஸாத்ம்யக் ரூபமேதச்சுத்யுஜ்ஜாதாமாதாரஸ்தே ஸம்ஸ்ரயேததிதிஜந்ம” “ உபஸம்ஹாரஸ்வாத்மக் ரூபமேதச்சதுர்புஜம் । ஜாதாதுமாவதாரஸ்தே கம்ஸோஉயம் திதிஜந்மஜः” என்று தேவகிபிராட்டி முதலானுரையெல்லாம் நினைக்கிறது.

உசன. இவ்விஷய வைலக்ஷண்யமாரையும் மங்களாசாஸநத்திலே மூட்டுமென்னுமிடத்துக் கின்னமோ ருதாஹரணம் காட்டுகிறார், (இளைய பெருமாளே) என்றுதுடங்கி. அதாவது சுருங்கிபோபுரத்திலே யெழுத்தருளி ஸ்ரீகுஹப்பெருமாளே விஷயீகரித்தருளினவன்று, பாங்கற்கு இளைய

ஆ.—செய்கிக்குமென்னுமிடத்தைக் காட்டுகிறார், (இளையபெருமாள்) இத்யாதியால். பால்யாத்பப்ருதிஸ்வஸ்கித்தராய் ஸ்ரீகுஹப்பெருமாளைச்சங்கித் தேற்றினவில்லுடனேமையாமல் நோக்குமிளையபெருமாளை, குறும்படிதத்துத்திர்தன்னுவந்து கண்ட ஸ்ரீகுஹப்பெருமாள் ஒருதம்பி காட்டேறத் தள்ளிவிட்டான், ஒருதம்பி பின்துடர்த்துவந்து ஸாயுதனுப்க்கொண்டு இடம்பர்த்திராகின்றான், இவனேதேனும் தீங்குசெய்கிலதுக்குத் தக்கதுகாண்போமென்றுருவினவெலும்தானுமா யதிசங்கைபண்ண, ஒருவன் ஜ்ஞாகி ஒருவன் குறும்பன் இவர்களேதேனும் பொல்லாங்கு கினைத்தார்களாகி லிருவர்க்கும் தக்கதுகாண்போமென்று அவர்களிருவரையு மதிசங்கைபண்ணி பரிவான ஸ்ரீகுஹப்பெருமாளுக்குத்தீர்த்தவரடங்கக் கண்டகாட்சியிலே மிகவும் பரிவராய், கண்வளர்க்தருளுகிற பெருமாளை உருவினவாயுதத்துடன் விழித்துக்கொண்டிருந்து நோக்கிற்றிறே.

பண்ண இருவரையு மதிசங்கைபண்ணி ஸ்ரீகுஹப்பெருமாள் பரிகரம் பெருமாளை நோக்கிற்றிறே.

ஜீ.—பெருமாள் பதித்துக்குமித்த பர்ணசய்யையிலே பெருமாளும் பிராட்டியும் பள்ளிகொண்டருளாகிற்க, பால்யாத்பப்ருதி ஸ்வஸ்கித்தராகையாலே என்வருகிறதோவென்றஞ்சி, முதுகிலிட்ட வம்பாத்தூணியும் கட்டின வீரச்சரடும் காணியேபிறிட்டு நடுக்கோத்துப்பிடித்தவில்லும் தாமுமாய் நடையாடும் மதில்போலே வளையவருகிற வீரியபெருமாளைக்கண்டு, ஸ்ரீ குஹப்பெருமாள் ஒருதம்பிதாகையைக்கொண்டு ராஜ்யத்தை வாங்கி கட்டினகாப்போடே காட்டிலேதள்ளிவிட்டான், இவனு மவ்வோபாதி வொருதம்பியன்றே, தனியிடத்திலே யென்செய்யகினைத்திப்படியாயத்தமாய் கின்று னென்று தெரியாதென் றதிசங்கைபண்ணி, அப்படியேதேனுமொருதீங்குசெய்கில் இவன்தன்னைத் தீரக்காணக்கடவோமென்று வில்லுங்கோலுமாய்க்கொண்டு இவரிட்டவடியிலே யடியிட்டுகிற்க; ஸ்ரீகுஹப்பெருமாளேவல்தொழில்செய்துதரியும் பரிகரம், அவன்ஜ்ஞாதி இவன் குறும்பனவன்னியன் இவர்களிருவருமாக இவ்விஷயத்தை என்செய்யத்தேடுகிறார்களோ வென்றிருவரையு மதிசங்கைபண்ணி, அப்படி செய்யிலிவர்களை யழியச்செய்தும் காமத்தலையை நோக்கக்கடவோமென்று தனித்தனியே கையும் வில்லுமாய்க்கொண்டு பெருமாளைரக்ஷித்ததிறே யென்கை. ஸ்ரீ பரதாழ்வானுக்கு விசேஷம் சொல்லுகிறவிடத்திலே ஸ்ரீ குஹப்பெருமாள “नियम्यपृष्ठे धनुरङ्गलग्नहस्तं शरैस्सुपूर्णामुषधिंपरंतपः । मयूर्धनस्पृज्यमपोह्यलक्ष्मणो निशामयत्स्वप्नविशेषदर्शनः ॥ तत स्स्वभोगोत्तमबाणभूषणं स्थितोऽभवद्यत्रनयत्रलक्ष्मणः । अतन्द्रिरिष्वाकुकुलार्थसिद्धये कलंपरिपालयंस्तदा” “कियम्यपृष्ठेऽतिदृढावबद्धकक्षतया धनुरारोपणेन सज्जीकृतं धनुर्यस्य तादृशः परंतपः शत्रुतापनः लक्ष्मणः सुमित्रानन्दनः मयूर्धनस्पृज्यं मयूरपक्षैरलंकृतं अपोह्य अपसार्य निशां रात्रिं अयत्स्वप्नविशेषदर्शनः अयत्नेन स्वप्नविशेषदर्शनः तत स्वप्नदर्शनानन्तरं स्वभोगोत्तमबाणभूषणं स्वभोगोत्तमैः स्वभोगयोग्यैः बाणैर्भूषणं यस्य तादृशः स्थितोऽभवत् यत्रनयत्रलक्ष्मणः यत्रनयत्रेति लक्ष्मणशब्दस्य वीप्सया लक्ष्मणशब्दस्य लक्षणया च तत्तत्स्थानेषु तत्तत्कालोचितकर्तव्यनिरतः इत्यर्थः । अतन्द्रिः अनलसः इक्ष्वाकुकुलार्थसिद्धये इक्ष्वाकुकुलस्य रक्षणाय कलं परिपालयंस्तदा” “கியம்யப்ருஷ்டேதி தலாங்குலித்ரவாக் சரைஸ்ஸுபூர்ணமிஷுதிம்பரம்தபஃ । மயூர்த்தநஸ்ப்ருஜ்யமபோஹ்யலக்ஷ்மணோ நிசாமயத்ஸ்வப்நவிசேஷதர்சநஃ ॥ ததஸ்ஸ்வபோகோத்தமபாணபூஷணஸ்ஸ்திதோ2பவத்தத்ரயத்ரலக்ஷ்மணஃ । அதந்த்ரிரிக்ஷ்வாகுகுலார்த்தஸித்தயே கலம்பரிபாலயம்ஸ்ததா” என்றறை ராத்ரியில் வருத்தாத்தத்தைச்சொன்னனிறே.

ஆ.—உசஅ. ஸீத்த்தார்த்தத்தை யநுஸக்த்திக்கிறூர் மேல், (ஒருநாள்) இத்யாதியால். (ஒருநாள்) என்றது ஏகக்ஷணத்திலென்றபடி ; (முகத்தில்) என்றது- ஈடுபடுத்துகைக்கவயவைகதேசமமையு மென்றபடி ; (விழித்த) என்றது - ஈடுபடுத்துகைக்கு ஸ்கருத்தர்சந மமையுமென்றபடி ; (விழித்தவர்களே) என்றது - ஈடுபடுவாரின்ஞரின்ஞரென்னும் கியதியில்லே யென்றபடி ; (வடிவழகுபடுத்தும் பாடாயிற்றிது) என்று ஸ்வரூபகுணங்க ளீடுபடுத்துமதில் வ்யாவ்ருத்தி. ஆக ஜ்ஞாஜ்ஞவிபாகமற கண்டகாட்சியிலே மங்களாசாஸகத்திலே மூட்டவற்று தத்ஸைகத்தர்யமென்றதாயிற்று.

உசக. கண்டகாட்சியிலே ஸ்கேஹிக்கும்படியாக இவர்களிருக்தப்படியென்னென்ன, இது பெரியதொன்றே ஆழ்வார்கள் நிலைகண்டாலென்கிறூர் ; விசேஷஜ்ஞரல்லாத சக்ரவர்த்திதுடக்கமானவிவர்கள் மங்களாசாஸகத்தில் புதியதுண்டறியாதே, நமக்கு நன்மைதேடுகிற தண்ணியரான நம்முடைய கோடியிலே யுள்ளவர்களத்தனை யென்று தோற்றும்படியிறே மயர்வறமதிநலம் பெற்றவாழ்வார்கள் மங்களாசாஸகத்தில் புரையற்ற நிலை. (இவர்கள்) என்று பிராட்டி ஜகராஜன் பிள்ளையுரங்கவில்லிதாஸர் முதலானுரொழிந்தவர்களைக் காட்டுகிறதென்றே கொள்ளவேணும் ; அவர்களை (நம்முடைய கோடியிலே) என்று தண்ணிதாக

உசஅ. ஒருநாள்முகத்திலே விழித்தவர்களே வடிவழகுபடுத்தும் பாடாயிற்றிது.

உசக. இவர்கள் நம்முடைய கோடியிலே யென்னும்படியாயிற்று ஆழ்வார்கள் நிலை.

ஜீ.—உசஅ. ஸ்ரீகுஹப்பெருமாளுக்கும் பரிகரத்துக்கும் கண்டமாத்ரமொழிய பெருமாளுடன் முன்பு வாஸனையில்லையிறே ; இப்படி யிருக்கச்செய்தே இவர்களுக்கிவ்வாகாரம் கூடினபடி யென்னென்ன வருளிச்செய்கிறூர், (ஒருநாள்) என்று தொடங்கி. அதாவது கெடிநாள் வாஸனை பண்ணுகையன்றிக்கே ஒருநாள் முகதர்சகம் பண்ணினவர்களேயும், அவன்விக்ரஹவைலக்ஷண்யம் படித்தும்படியாயிற்றிதுவென்கை. ஸ்தாபச்யக்தி பண்ணினுரோபாதி ஸ்கருத்தர்சகம் பண்ணினுரையும், ப்ரேமாகத்தராய் அஸ்தானே பயசங்கையாலே அநுகூலரையு மதிசங்கை பண்ணிப்பரிக்து கோக்கும்படி பண்ணவற்றுயிறே பகவத்விக்ரஹஸைகத்தர்யமிருப்பது.

உசக. இன்னமு மிவ்வர்த்தத்துக் குதாஹரணமாகக்கீழ்சொன்ன வர்களிற்காட்டில் வ்யாவ்ருத்தரான வாழ்வார்களுடைய மங்களாசாஸகநிஷ்ட்டையை யருளிச்செய்கிறூர், (இவர்கள்) என்றுதுடங்கி. (இவர்கள்) என்று சக்ரவர்த்திமுதலாகக் கீழ்சொன்னவதிகாரிகளையடையப் பராமர்சிக்கிறது ; ஆனல் பிராட்டியையு மொக்கச் சொல்லலாமோ வென்னில் ஆழ்வார்களில் தலைவரான நம்மாழ்வாரினும்காட்டில் பெரியாழ்வார்க்கேற்றம் சொல்லுகிறவோபாதி, போகபரவசையான வவளிற் காட்டில் மங்களாசாஸகத்திலாற்றத்தாலே ஆழ்வார்களுக்கேற்றம் சொல்லக்குறையில்லை; ஆனலும் (நம்முடைய கோடியிலே) என்னலாமோ வென்னில் இவ்வர்த்தநிஷ்ட்டையிலவர்களுடைய வரதிக்யத்தை தர்சிப்பிக்கைக்காகச் சொன்னதாகையாலே விரோதமில்லை ; ஆகையாலிவ்விஷயவைலக்ஷண்யகலுஷசித்தராய் இதுக்கென்வருகிறதோவென்று பரிந்து நோக்கினவர்களாகக் கீழ்சொல்லப்பட்டவர்க ளெல்லாரு மென்றபடி ; (நம்முடைய

ஆ.—கீனைக்க வொண்ணுமையால்; கிழிதித்த மங்களாசாஸகாதிகாரிகள் இவ்வாழ்வார்கள் ஸந்நிதியிலே கத்யோதகல்பரிறே; ஆகையிறே பிரித்த ருளிச்செய்கிறது.

உரு०. இவ்வாழ்வார்கள்தரம் மங்களாசாஸகம் பண்ணுமிடத்து தம்மிலொப்பர்களோவென்ன மங்களாசாஸகத்தில்வக்தால் மற்றுள்ளவாழ் வார்களுக்கும் பெரியாழ்வாருக்கும் பர்வத பரமாணுக்களுக்குள்ள வாசி யுண்டு; அவர்களெல்லாரும் கூடினுஅு மிவர்க்கொருபுடை யொப்பாக மாட்டார்களென்கிறார்.

உருக. அவர்களிப்பற்ற விவர்க்கித்தால்வக்ததன்னேற்ற மேதென்ன அத்தை மூதலித்துக் காட்டுகிறார், (அவர்களுக்கிது காதாசித்கம்) இத்யாதியால் அதில் முக்துற மங்களாசாஸகித்யதையா லிவர்க்குவக்த வ்யாவ்ருத்தியை யருளிச்செய்கிறார்; ஆற்றுமையால் வரும் ஸ்வஸம்ரு த்த்யக்வயஸம்ப்பவனியுள்ள வவர்களுக்கு, பரஸம்ருத்த்யேகவேஷமான விந்தமங்களாசாஸகம், எங்கேனுமொரு தசையிலே தேடிப்பிடிக்கவேண் டும்படி காதாசித்கம்; ஸ்வஸம்ருத்த்யக்வயஸம்ப்பவனியறு பரஸம் ருத்த்யேக ப்ரயோஜகரான விவர்க்கு ஸ்வஸம்ருத்த்யக்வய கக்தம் பொருதவிந்த மங்களாசாஸகம் ஜ்ஞாகதசையோட நபவதசையோடு வாசி யற கிரக்தரமாய்ப் போருகையாலே கித்யம் மங்களாசாஸக விச்சேத முள்ள வவர்களிப்போலன்றே யதில்லாதவிவர்; அடியோம், பல்லாண்டு, சூழ்க்திருத்தேத்துவர் பல்லாண்டிறே.

உரு०. ஆழ்வார்க ளெல்லாரையும் போலல்லர் பெரியாழ்வார்.
உருக. அவர்களுக்கிது காதாசித்கம், இவர்க்கிது நித்யம்.

ஜீ.—கோடியிலேயென்னும்படியாயிற்று) என்றது- இவ்விஷயத்திலே யக்வ யித்திருக்கச்செய்தேயும், ப்ரேமாபாவத்தாலே மங்களாசாஸகத்தி லூற்ற மற்றிருக்கிற நம்போல்வார்மாத்ரமென்று சொல்லலாம்படியாயிற் றென்ற படி; (ஆழ்வார்கள் கிலை) என்றது- மயர்வறமதிகலம்பெற்றவர்களாகை யாலே கிரதிசயப்ரேமயுக்தரான வாழ்வார்களுடைய மங்களாசாஸகநிஷ்ட் டை யென்றபடி.

உரு०. இவ்வாழ்வார்கள் தாங்கள் மங்களாசாஸகத்தில் வக்தால் தங்களிலொப்பர்களோ வென்னவருளிச்செய்கிறார் மேல் (ஆழ்வார்கள்) என்று தொடங்கி; அதாவது மங்களாசாஸகத்திலே மற்றுள்ள வாழ்வார் களுக்கும் பெரியாழ்வாருக்கும் கெடவாசி யுண்டென்கை.

உருக. அவர்களிப்பற்ற விவர்க்கிதிலேற்றமேதென்ன வருளிச்செய் கிறார், (அவர்களுக்கிது) என்று தொடங்கி. அதாவது மயர்வறமதிகலம் பெற்றமை யொத்திருக்கச்செய்தே வைவஷுக்காய் ஆண்களையும் பெண் ணுடையுடுத்தமும் பகவத்விக்ரஹ வைலக்ஷண்யத்தை யதஸக்தித்தால், உத்தரோத்தராநுபவகாமாராகா கிற்கும். மற்றை யாழ்வார்களுக்கு பரஸ ம்ருத்த்தியே ப்ரயோஜகமான கித்த மங்களாசாஸக மெப்போது மொக்க வின்றிக்கே எங்கேனுமொரு தசையிலே தேடிப்பிடிக்க வேண்டும்படியா யிருக்கும்; தத்வைலக்ஷண்யதர்சகரகந்தரம் ததநுபவபராகையன்றிக்கே அஸ்தாகே பயசங்கைபண்ணி திருப்பல்லாண்டுபாடும் ப்ரேமஸ்வபாவ ரான விவர்க்கு இத்த மங்களாசாஸகம் ஸர்வகாலவர்த்தியாய்ச் செல்லு மென்கை.

ஆ.—உடுஉ. அவர்களைப்போலினெஞ்சல்லாமையாலே இவர்க்குண்டான வியாவ்ருத்தியைக்காட்டுகிறார் மேல்; ஸௌகந்தர்ய சபலரான வர்களுடைய சுழித்துக்குமிழ்நீரூட்டுமாழங்காலான வகாதஸௌகந்தர்யத்தானே, மங்களாசாஸக சபலரானவிவர்க்கு காலுன்றித்தரித்துநிற்கும் மேட்டுகிலமாயிருக்கும். ஸௌகந்தர்யத்திலினிமைக்கு காக்குநீட்டியழுகுமவர்களைப்போலன்றே அந்த ஸௌகந்தர்யத்தின் மேன்மையிலேகண்வைத்து மங்களாசாஸகம் பண்ணுமிவர்.

உருங. உக்தார்த்தத்தை விசதீகரிக்கிறார் மேல்; பகவத்ஸௌகந்தர்யாபிலாஷிகளாயாற்றாமை கரைபுரண்ட வல்வாழ்வார்களுக்கு, ஸ்வப்ரயோஜநவ்ருத்திபலதச்சேஷத்வத்தையும் தத்ஸீமாபூமியான ததீயசேஷத்வத்தையும் ''கமக்கே கலமாதலில்'' என்னும்படி ஸ்வப்ரயோஜநத்திலே மூட்டியுருவழித்து, ததீயசேஷத்வமே நிலைநின்ற வடிவான ஸ்வரூபத்தை தன்னிலேகதேசத்திலே யமிழ்த்து கரையேறவொட்டாமல் குமிழ்நீருண்ணப் பண்ணுமதான பகவத்விக்ரஹஸௌகந்தர்யம்; அந்த ஸௌகந்தர்யம் தன்னை வெளிவிழுங்கில் செய்வதேதென்று பீதபீதராய், ''செவ்வடி செவ்வி திருக்காப்பு'' என் றதுதனக்கு மங்களாசாஸகம்பண்ணுமிவர்க்கு ''அடியோமோடும் கின்னெடிம்'' என்றும் ''வடிவாய்'' தொடங்கி ''பாஞ்சசக்கியமும் பல்லாண்டே'' என்றும் ததீயமங்களாசாஸகரூபவிசேஷ்வ்ருத்தி பண்ணுகையாலே, தச்சேஷத்வம் ததீயசேஷத்வமாகிற உபயத்தின் வ்ருத்தித்கும் ஹேதுவாய், ததீய

உருஉ. அவர்களுடைய ஆழங்கால்தானே இவர்க்குமேடாயிருக்கும்.

உருங. அவர்களுக்கு உபயசேஷத்வத்தையு மழித்து ஸ்வரூபத்தைக்குமிழ்நீருண்ணப் பண்ணுமது, இவர்க்கு பய

ஜீ.—உடுஉ. அதுக்கு ஹேதுவென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார், (அவர்களுடைய) என்றுதுடங்கி; அதரவது அநுபவபரரான அவர்களை திருஷ்டி சித்தாபஹாரம்பண்ணி யாழங்காற்பம்பித்துமவனுடைய ஸௌகந்தர்யகதானே, அதுக்கெனவருகிறதேறவென்றஞ்சி மேன்மேலும் கரப்பிம்படி மங்களாசாஸகபரரான விவர்க்கு, தரித்துநின்று மங்களாசாஸநம்பண்ணுகைக்கிடான நிலமாயிருக்குமென்கை.

உருங. அதெங்ஙனேயென்னு மபேக்ஷையிலே யருளிச்செய்கிறார் (அவர்களுக்கு உபயசேஷத்வத்தையும்) என்றுதுடங்கி. அதரவது பகவதநுபவைகபரராய் ததலாபத்திலாற்றாமைகரைபுரளும்படியிருக்கும் மற்றை யாழ்வார்களுக்கு ''கண்ணபுரமொன்றுடையானுக் கடியேனெஞ்ஞ வர்க்குரியேனே'' என்றும் ''உற்றதுமுன்னடியார்க்கடிமை'' என்றுமநுஸந்தித்துக்கும்படி, ப்ரதமமத்யமபதலீத்தமானபகவச்சேஷத்வமும்தத் காஷ்ட்டையான பாகவதசேஷத்வமுமாகிறவுபயசேஷத்வத்தையும் ''கமக்கே கலமாதலில்'' என்னும்படி ஸ்வப்ரயோஜநத்திலே மூட்டியும், விளம்பரோஷத்தாலே ''போகுகம்பி'' ''கழகமேறேல் கம்பி'' என்னும்படியாக்கியும், ஸ்வப்ரவ்ருத்தியாகதென்னுமளவில் ''உங்களோடெங்களிடையில்லே'' என்று உதறும்படிபண்ணியும், ''வஞ்சிறைப்புள்'' இத்யாதியாலே வெறுத்து வார்த்தைசொல்லுவித்துமழித்து, பராதிசயகரதவமே வடிவான ஸ்வரூபத்தை மங்களாசாஸகமென்பதொன் றறியாதபடி தன் பக்கலிலே மகநமாகபண்ணுமதான பகவத்ஸௌகந்தர்யம்; அந்த

ஆ.—சேஷத்வ பர்யந்த தச்சேஷத்வமே வடிவான ஸ்வரூபத்தை ஸ்வப்ர யோஜந ஸ்பர்சத்தாலே யழியாதபடி, தன் ஸௌகுமார்யத்தையே காட்டி மங்களாசாஸநத்திலே மூட்டி, பரமம்ருத்யேகப்ரயோஜகத்வமாகிற கரையேற்று மென்கிறார். மற்றையவர்களைப்போலே ஸ்வரூபத்தை யழிவுக்கிட்ட சரக்காக்காதே அத்தை யபிவ்ருத்தமாக்குமவரிறே யிவர்; தத்ஸௌகர்யம் ஸ்வாச்ரயவிஷய மங்களாசாஸநத்திலேமூட்டி தச்சேஷத்வம் ததீயசேஷத்வமாம்படியும், ததீயசேஷத்வம் ஸ்வததீயவிஷய மாம்படியு மபிவ்ருத்தமாக்கி நிஷ்பத்து இவருடைய ஸ்வரூபத்தை யுஜ்ஜீவிப்பிக்குமிறே, ''செவ்வடி செவ்வி திருக்காப்பு'' ''அடியோமோடும் நின்னோடும்'' என்று தச்சேஷத்வாபிவ்ருத்தியும் ''வடிவாய்'' இத்யாதியால் ததீயசேஷத்வாபிவ்ருத்தியும் ஸ்வோக்தி ஸித்ததமிறே.

உஞ்ச. இந்த மங்களாசாஸநைகயாத்ரையாலு மிவர்க்குண்டான வ்யாவருத்தியை யருளிச்செய்கிறார்; ஸௌகுமார்ய தர்சநத்தால் தமக்கு வந்த பயம் கெடவேணுமென்று அவன் காட்டுகிற மல்லரிஷ்டபரபவஜி லக்ஷ்மீ திவ்யாயுதங்களாகிற பயநிவர்த்தகங்கள் தமக்கு என்வருகிறதோ வென்று மிகவும்பயப்பட்டு மங்களாசாஸகம்பண்ணுவது; கைவல்யைவர்யார்த்திகளாகிற ப்ரதிகூலரையும் பகவச்சரணார்த்திகளாகிற வநுகூலரையும் ''வாழாள்'' துடங்கிமங்களாசாஸநத்துக் கநுகூலராக்குவது; இந்த-அபி-சப்தம் ப்ரதியோகஸமுச்சயபரம்; (ப்ரதிகூலரையு மநுகூலராக்குகை) யாவது - கைவல்யைச்வர்யார்த்திகளுடைய ஸ்வதந்த்ராபிமாந

வ்ருத்தித்திக்கும் ஹேதுவாய் ஸ்வரூபத்தைக் கரை யேற்றும்.

உஞ்ச. பயநிவர்த்தகங்களுக்கு பயப்படுவது, ப்ரதிகூலரையு மநுகூலராக்கிக்கொள்ளுவது, அதீதகாலங்களி லபதாநங்களுக் குத்தரகாலத்திலே வயிறெரிவது, ப்ராப்த

ஜீ.—ஸௌகர்யஸர்சநத்தில்அநுபவத்தில்கெஞ்சுசெல்லாதேஅதுக்கென் வருகிறதோவென்று வயிறெரிந்து காப்பிடுமவரான வீவர்க்கு ''உன்செவ் வடிசெவ்விதிருக்காப்பு'' ''மங்கையும் பல்லாண்டு'' ''சுடராழியும் பல்லாண்டு'' ''அப்பாஞ்சசந்நியமும் பல்லாண்டு'' என்று தத்விஷயத்துக்கும் ததீயவிஷயத்துக்கும் மங்களாசாஸகம்பண்ணிவிக்கையாலே உபய சேஷத்வ விருத்திக்கும் ஹேதுவாய், ஸ்வரூபத்தை தன்பக்கல் மக்க மாகாதபடி நடத்துமென்றபடி. ஆக வவர்களுக்கப்படி ஸ்வரூபத்தைக் குமிழ்நீருண்ணப்பண்ணுகிற வவனுடைய ஸௌகர்யமும் இவர்க்கப்படி செய்கையாலே, அவர்களுடைய வாழ்வுக்கால்தானே யிவர்க்கு மேடாயிருக்கையால் அவர்களுக்குப்போலே காதாசித்கமாகை யன்றிக்கே, மங்களாசாஸக மிவர்க்குநித்யமாய்ச் செல்லுமென்றதாயிற்று.

உஞ்ச. மற்றையாழ்வார்களுக்கு மங்களாசாஸகம் காதாசித்கமாகச்செய்தே, இவர்க்குநித்யமாகைக்கு நிதாநமின்னதென்று தர்சிப்பித்தார்கீழ்; இதுதா னிவர்க்கு நித்யமாகச்செல்லும்படி தன்னை வ்யக்தமாக வருளிச்செய்கிறார் மேல் (பயநிவர்த்தகங்களுக்கு) என்றதுதடங்கி. அதாவது தன் ஸௌகுமார்யத்தைக்கண்டு கலங்கி இவ்விஷயத்துக்கென் வருகிறதோவென்று மழுகுகிற இவர்பயத்தைப் பரிஹரிக்கைக்காக, மல்லவர்க்கத்தை யகாயாஸேந வழித்ததோள்வலியைக்காட்ட இத்தத்தோள்வலியைநினைத்து மதியாதே யஸுராராக்ஷஸயுத்தத்திலேபுகுலென்ஞ கக்கடவதென்று அதுதனக்கு பயப்பட்டு மங்களாசாஸகம்பண்ணுவது;

ஆ.—ஸ்வபோக்த்ருத்வரூபவிப்ரதிபத்தியையும், தேஹாத்மாபிமாந தத நுபத்த்திபோக்த்ருத்வ விப்ரதிபத்தியையும் போக்கி, அவர்கீழ்மங்களராசாஸநத்துக்கர்ஹராக்குகை; அநுகூலரை யநுகூலராக்குகை யாவது-ஸாதகாத்தரஸங்கல்வகதஸ்வீகாரஸ்வப்ரயோஜநகைங்கர்யரூபஸ்ரதிபத்திகீழ்ப்போக்கி மங்களராசாஸநத்துக் கர்ஹராக்குகை; ஸ்வகதஸ்வீகாராதி ப்ராதிகூல்யத்தைப்பற்ற இவர்கீழையும் ஸாக்ஷாத்ப்ரதிகூலரோடே யவிபக்தராக்குகிறரென்று மருளிச்செய்வர். ‘‘இலங்கைபாழாளாகப் படைப்பொருதானுக்கு’’ இத்யாதியாலே - ராவணவதாதியான திவ்யாபதாகங்களுக்கு வர்த்தமாநதத்தராகாலத்திலே தத்தத்ஸமகாலத்திலேபோல வயிறெரிக்து, தத்தத்தவஸாதகிவ்ருத்யர்த்தமாக மங்களராசாஸகம்பண்ணுவது; பகவத்ப்ரப்திபலமான கைங்கர்யத்துக்கெல்லை ‘‘சூழ்க்திருந்தேத்துவர் பல்லாண்டே’’ என்று பரஸம்ருத்த்யேக ஸ்வரூபமான விந்த மங்களராசாஸகமென்பது; ஸதாபச்யக்திபண்ணுகின்றுகொண்டு உக்கித்ரதாம்ரேக்ஷணராய் அகிமிஷ்ரான வாழ்வார்கீளைச் சங்கித்துப்பார்த்து ‘‘உறகலுறகல்’’ என்றுணர்த்தவுணர்த்த உறங்குகிறதாமஸரை யுணர்த்துமாபோலே பலகாலம் நியமித்தெழுப்புவதாய், என்வருகிறதோவென்றஞ்சி மங்களராசாஸகம்பண்ணுமிதுவே தேஹயாத்ரையும் காலயாத்ரையுமாய் கடத்துபோரும். இத்தாலும்

திபலமு மிதுவேயென்பது, அநிமிஷரைப்பார்த்து ‘‘உறகலுறகல்’’ என்பதாய்க்கொண்டு இதுதானே

ஜீ.—உண்டானவமங்களங்கள் போகைக்குமில்லாதமங்களங்களுண்டாகைக்கும் தன் கடாக்ஷமே யமைந்திருக்கிறவிவள் ‘‘அகலகில்லேனிறையும்’’ என்று நம்மைப்பிரியமாட்டாதேயிருக்க, நமக்குவருவதொரு வமங்களங்களுண்டோ என்செய்யப்படுகிறீரென்று லக்ஷ்மீஸம்பத்த்தத்தைக் காட்ட, இச்சேர்த்திதனக் கொருதீங்குவரில் செய்வதென்னென்றஞ்சி, ‘‘மங்கையும் பல்லாண்டு’’ என்று மங்களராசாஸகம்பண்ணுவது; இந்த பயத்தைப்பரிஹரிக்கைக்காக இச்சேர்த்திக்கொரு தீங்குவராதபடி கல்மதிளிட்டாப்போலே யிருக்கிற விவர்கீளைப்பாரீரென்று இரண்டிடத்திலு மேற்கினவாழ்வார்கீளைக்காட்ட, அவர்கள் தங்களுக்கொரு தீங்குவரில் செய்வதென்னென்றஞ்சி, ‘‘சூடராழியும்பல்லாண்டு’’ ‘‘அப்பாலஞ்சக்கியமும் பல்லாண்டு’’ என்று மங்களராசாஸகம்பண்ணுவது; அகங்பர்யோஜநதய அநுகூலரான பகவச்சரணர்த்திகீள மங்களராசாஸநத்துக்குத் துணையாகக் கூட்டிக்கொண்டவளவால் பர்யாப்தி பிறவாமையாலே, ப்ரயோஜகாந்தர பரதயா ப்ரதிகூலரான கேவலரையும் ஜ்ஞர்வார்த்திகீளையும் நிருத்தி மங்களராசாஸநத்துக் காளாம்படி யநுகூலராக்கிக்கொள்வது; ‘‘இலங்கைபாழாளாகப் படைபொருதானுக்குப் பல்லாண்டுகூறுதுமே’’ இத்யாதியாலே கீழ்க்கழிந்தகாலத்தி லவனுசெய்தவபதாகங்களுக்கு பிற்காலத்திலே ஸமகாலத்தில்போலே வயிறெரிக்து மங்களராசாஸகம்பண்ணுவது; ‘‘சூழ்க்திருந்தேத்துவர் பல்லாண்டே’’ என்று பகவத்ப்ராப்திக்கு பலமு மந்த மங்களராசாஸகமே யென்பது; ‘‘ஸ்நேஹாத்ஸ்தாரக்ஷாவயஸிகிபிரபயம் சார்ங்கசக்ராலிமுக்கையஃ’’ என்கிறபடியே அஸ்த்தாரேரக்ஷாவ்யஸிகளாகையாலே அகிமிஷாரா யிருக்கிற திவ்யாயுதாழ்வார்கள் முதலானுரைப்பார்த்து குணவித்தராய் கஞ்சுண்டாரைப்போலே உத்தரமையறியாதிருத்தல் அநுபவத்திலே யழுந்து கைங்கர்யபராராயிருத்தல்செய்யாதே உணர்த்துகோக்குங்

ஆ.—பகவத்குணநுபவத்தாகமு மநுபவமும் யாத்ரையாய்ப்போருமாழ்வார்களிற்காட்டி லிவர்க்குண்டான வ்யாவருத்தி காட்டப்பட்டது.

உருபு. ப்ரதிகூலருமநுகூலராம்படி யுபதேசித்துத்திருத்துகை மற்றையாழ்வார்களுக்குமுண்டேயென்ன, மங்களாசாஸநார்த்தமாக உபதேசித்துத்திருத்துகை வேதாந்த நிர்ணேதாக்களுபயர்க்குமே யுள்ளதொன்றென்கிறார் மேல் (அல்லாதவர்கள்) இத்யாதியால். பரோபதேசம்பண்ணு மல்லாதவாழ்வார்களைப்போலே “திருக்குருகூரதனை யுளங்கொள் ஞாநத்துவைம்மினும்மை யுய்யக்கொண்டு போகுறிலே” என்றுபதேசம் கேட்கிறஸம்ஸாரிகள் தனிமையைத் தவிர்க்கைக்காகவும்; “உழந்தினியாரைக் கொண்டென்னுசாகோ-என் கெஞ்சினுமங்கேயொழிக்தார்” என்றுபதேசிக்கிற தங்களுடைய கெஞ்சின் தனிமையைத்தவிர்க்கைக்காகவும் பரோபதேசம் பண்ணுகையன்றியே, “ஆஞமாளாராழியும் சங்கும் சுமப்பார்தாம்” என்று பூவேந்திஞப்போலே யேத்துகிற திவ்யாயுதங்களும் தவிச்சுமையாகத்தோற்றுகிற வுபதேச்யஸ்துவின்ஸௌகுமார்யமறிந்து தம்மைப்போலே மங்களாசாஸகம் பண்ணுவாரில்லாமையாலென்கிற தனிமையைத்தவிர்ப்பித்து, மங்களாசாஸகம் பண்ணுவார் பலருண்டாகவாயிற்று ஸகல்யவிரோதஸ்வரூபமான வத்தியாயசதுஷ்டயாகாரவேதார்த்தத்தின் யதார்த்தநிர்ணயகபாஷ்யத்தை யருளிச்செய்த பாஷ்யகாரரும், வேண்டிய வேதங்களோதி வேதார்த நிர்ணயம்பண்ணின விவ்வாழ்வாரும், அநுகூலப்ரதிகூல விபாகமறமறையாம லுபதேசிப்பதும்,

---

யாத்ரையாய் நடக்கும்.

உருபு. அல்லாதவர்களைப்போலே கேட்கிறவர்க ளுடையவும் சொல்லுகிறவர்களுடையவும் தனிமையைத்தவிர்க்கையன்றிக்கே, ஆஞமாளாரென்கிறவனுடைய தனிமை

ஜீ.—கேரளென்று பலகாலுஞ்சொல்லுவதாய்க்கொண்டு, இம்மங்களாசாஸகமே வருத்தியாய்ச் செல்லுமென்கை.

உருபு. இப்படி மங்களாசாஸகத்துக்காள்தேடி ப்ரதிகூலரை யதுகூலராக்குகைக்குப் பண்ணுகிறவுபதேசம் திருப்பல்லாண்டொன்றிலு மன்றேவுள்ளது, மேலிவருபதேசித்தவிடங்களில் அல்லாதாருபதேசத்திற் காட்டில் வ்யாவருத்தி என்கிற சங்கையிலே யருளிச்செய்கிறார், (அல்லாதவர்களைப்போலே) என்றுதுடங்கி. அதாவது பரோபதேசத்தில் வந்தால் மற்றுள்ள வாழ்வார்களையும் ஆசார்யர்களையும்போலே உபதேசிக்கிறவர்த்தம் கேட்கிற ஸம்ஸாரிகளுடையஅநாத்யஜ்ஞாநத்தாலே கற்றுணையான பகவத்விஷயத்தை யகன்றுதிரிகையால் வந்ததனிமையையும், வக்தாக்களான தங்களுடைய பகவத்குணநுபவத்தாலேயில் போதயக்தாரஸ்பரம்பண்ணுகைக் குசாத்துணையில்லாமையால் வந்ததனிமையையும் தவிர்க்கை ப்ரயோஜநமாக உபதேசிக்கையன்றிக்கே, ஸௌகுமார்யாநுபவத்தாலே வயிறுமறுகின வாழ்வார் ஆராய்ந்துபார்த்தவிடத்தில் அடைய வக்யபராய்த்தோற்றுகையாலேஉபயவிபூதியிலும் பரிகைக்காளில்லை, தம் வாசியறிந்து பரிந்துநோக்குகைக்கும் ஓராளுமாளுகிறிலர்என்று பேசும்படியிருக்கிற கிருசிய ஸௌகுமார்யத்தினை ஸர்வேச்வரனுடைய தனிமை தீர மங்களாசாஸகத்துக்கிவர்களாளாகவேணுமென்று இதுவேப்ரயோஜநமாகவாயிற்று ப்ராமாணிகரான வாசார்யர்களில் பாஷ்யகாரரும் மயர்வறமதிகலமருளப்பெற்றவர்களில் இவ்வாழ்வரும் உபதேசித்தருளுவரென்கை. ஆகையாலிவ்வாழ்வார் ப்ரதிகூலரையநுகூலராக வுபதேசிக்குமிட

ஆ.—ஆசார்யோதாக்களான ஸம்ஸாரிகளுக்கு முபதேஷ்டாக்களான தங்களுக்கும் ஸஹாயம்வேண்டி யுபதேசிக்கிற மற்றை யாழ்வார்களீப்பற்ற உபதேச்யவஸ்துவின் சிர்மையறிந்து மங்களாசாஸகத்துக்கு ஸஹாயம் வேண்டி யுபதேசிக்குமிவர் வ்யவஹ்ருத்தரென்றபடி.

உருசு. ஸத்தாதி ஹேதுவிசேஷத்தாலு மவர்களிலிவர்க்குண்டான தன்னேற்றத்தைக் காட்டுகிறார் மேல், (அல்லாதார்க்குஸத்தா) இத்யாதியால். பகவத்தர்சகாநுபவ கைங்கர்யாதிலாஷிகளான மற்றையாழ்வார்களுக்கு, ''அவர் வீதியொருகால்'' ''காணவாராய்'' என்று ஜாலகாந்த்ரத்தாலே யொருக்கால் காணவமையும் தரிக்கைக்கென்கிற ஸக்ருத்தர்சகத்தாலே ஸத்தையும், முடிச்சோதி தொடக்கமானவநுபவத்தாலும் ஒழிவில் காலம்தொடக்கமான கைங்கர்யங்களாலும், ஸத்தாதர்மமான

யைத் தவிர்க்கைக்காகவாயிற்று பாஷ்யகாரரு மிவரு மூபதேசிப்பது.

உருசு. அல்லாதார்க்கு ஸத்தாஸம்ருத்திகள் தர்சநாநுபவ

ஜீ.—மெல்லாம் மங்களாசாஸகர்த்தமாகவென்னக்குறையில்லையென்று கருத்து. எம்பெருமானுரென்னுதே பாஷ்யகாரரென்றது ஸ்ரீபாஷ்யமுகத்தாலே வேதாந்தாத்பர்ய நிர்ணயம்பண்ணியருளினவரென்னும் வைபவம் தோற்றுகைக்காக.

உருசு. மயர்வற மதிநலம் பெற்றவர்களெல்லார்க்கும் ஸத்தாஸம்ருத்திகள் பகவத்தர்சகாநுபவகைங்கர்யங்களாலேயாகவன்றேதோற்றுகிறது, அவ்வாகாரரிவர்க்கு மொவ்வாதோ, அப்போதைக்கு மங்களாசாஸகமேயாத்ரையாக நடக்குமென்னுமிது கூடும்படியென் என்கிறசங்கையிலே யருளிச்செய்கிறார், (அல்லாதார்க்கு) என்றுதுடங்கி, ஸத்தை, யாவது - தாங்களுளராகை; இது பகவத்தர்சநாநுபவ கைங்கர்யகாமரான மற்றையாழ்வார்களுக்கு, அவஜ்ஞைக்காணுதபோது தரிக்கமாட்டாதே ''காணவாராய்'' என்று கூபபிடுகையாலே தத்தர்சகத்தாலேயாயிருக்கும்; ''அவராவிதுவாமுன் - அவர்வீதியொருகால் - அருளாமுப்புட்கடலீர்'' என்று எங்கள்ஸத்தை கிடக்கைக்கு ஜாலகாக்த்ரத்தாலேயாகிலு மொருக்கால் காணுமபடி எங்கள் தெருவேயொருகால் போகவமையுமென்று சொல்லென்கையாலே தர்சகமே ஸத்தாஹேதுவென்னுமிடம் லித்தத்தமிறே. (ஸ்மருத்தி) (ஸம்ருத்தி) யாவது - உளராயிருக்கிற மாத்ரமன்றிக்கே மேலுண்டாய்ச்செல்லும் தழைப்பு; அதவர்களுக்கு ''அத்தாமத்தன்று'' ''முடிச்சோதி'' தொடக்கமானவற்றில்போலுண்டான வநுபவத்தாலும் ஒழிவில் காலத்திற்படியே செய்யுங் கைங்கர்யத்தாலுமாயிருக்கும்.—, அன்றிக்கே தர்சகாநுபவங்களிரண்டாலும் ஸத்தையும், கைங்கர்யத்தாலே ஸம்ருத்தியுமாகச் சொல்லவுமாம்.—, அங்ஙனுமன்றிக்கே (அத்த ஸத்தை ப்ராவண்யகார்யமான வநுபவமில்லாதபோதுஞ்சீயும்) எனறிவர் தாமேகீழே யருளிச்செய்கையாலும் நாலுவிதியோகம் கொள்ளுகிறேமென்னில் அழுகவும்கூட ஸத்தையில்லே யென்று கைங்கர்யம் ஸத்தாஹேதுவாக வநுஸந்தாநத்திலே சொல்லுகையாலும், ''கண்டுகளிப்பன்'' என்று தர்சகத்தான ஸம்ருத்திஹேதுவாகவும் தோற்றுகையாலும், ஸத்தைக்கும் ஸம்ருத்திக்கும் மூன்றும் காரணமென்னவுமாம். மயர்வற மதிநலம்பெற்ற வன்றுமுதல் பகவத்ஸௌகுமார்யாதிகளீக்கண்டு இவற்றுக்கென்வருகிறதோவென்று வழிதெரிந்து

ஆ.—பரைகபோக்யத்வரூபசேஷத்வரூப ஸம்ருத்த்தியு முண்டாம். ஸௌகுமார்யைகதர்சிகளான விவ்வாழ்வார்க்கு ''அடியோம்'' என்று ஸத்தையும் ''சூழ்ந்திருத்தேத்துவர்'' என்று ஸம்ருத்த்தியும், ''பல்லாண்டு'' என்கிற மங்களாசாஸகத்தாலேயுண்டாம்.

உருள. அவர்களுக்கு தத்தர்சாதிகளால் பிறக்குமவையெல்லாமிவர்க்கு மங்களாசாஸகத்தாலே பிறக்கிறதிறே, ''தானுகந்தவூரெல்லாம்'' என்று பரமபதாதிகளிற்பற்றவு மவனுகந்திருக்கும் கோயில் முதலான வுகந்தருளின நிலங்களின் வைலக்ஷண்யத்தை பரிதிபுரஸ்ஸரமாக வதுஸத்தித்தால், ''உண்ணுகாள் பரியாவதொன்றில்லை'' ''உண்ணுகாளில்லை யுறக்கமுகந்தானில்லை'' என்று சரீரஸ்த்திதிஹேதுவான ஆணும், தல்லகுதரஹேதுவான வுறக்கமும் மூச்சாடுகையன்றியே, மங்களாசாஸகமே யுபயயாத்ரையுமான விவ்வாழ்வாருடைய மறுவற்ற சரமயாத்ரையே, வெறுமுணுமுறக்கமுமே யாத்ரையாய் மங்களாசாஸகத்தின் சீர்மையறியாதே ''பல்லாண்டு'' என்று மேலெழப்பாவிக்கும் கமக்கெல்லார்க்கும் அவருளாலே நிரந்தரயாத்ரையாகவேணும்.

உருஅ. வேறுதரகாந்தரமற்று நிரந்தரமங்களாசாஸகமே தாரகமானவிவருடைய சரமாதிகாரம் பரமசரமாதிகாரி ப்ரார்த்தநீயமென்றதாயிற்று. ஆக நித்யமங்களாசாஸகமும், அத்தால் வருமுபயசேஷத்வமும்

கைங்கர்யங்களாலே; இவர்க்கு மங்களாசாஸநத்தாலே.

உருள. உகந்தருளின நிலங்களே யநுஸந்தித்தால் ஊணுறக்கமு மிலாதிக்கே இவருடையயாத்ரையே நமக்கெல்லார்க்கும் யாத்ரையாகவேணும்.

உருஅ. ஆகையாலே மங்களாசாஸநம்

ஜீ.—மங்களாசாஸகாபிநிவிஷ்டரான விவர்க்கு, மங்களாசாஸநவிச்சேதம் வரில் தாமுளராக மாட்டாமையாலும், அப்படி யவிச்சிந்நமாய்ச் செல்லுகைதானே தழைப்புக்குடலா யிருக்கையாலும், ஸத்தையும் ஸம்ருத்த்தியு மிரண்டும் மங்களாசாஸகத்தாலேயாயிருக்கும். ஆகையாலிவர்க்கு மங்களாசாஸகம நித்யமாய்ச்செல்லத் தட்டில்லையென்றுகருத்து.

உருள. ஆக மங்களாசாஸகத்தில் பெரியமுவர்க்குண்டான அகவாத கிஷ்ட்டையைதர்சிப்பித்தார்கிழ்; இனிமேலவருடையயாத்ரையே நமக்கெல்லார்க்கும் யாத்ரையாகவேணுமென்று (உகந்தருளின நிலங்களிலாதாநியமும் மங்களாசாஸகமும்) என்று முன்பு நிதர்சயையிலுக்தமான மங்களாசாஸகத்தினுடைய அவச்யகர்த்தவ்யதையை யருளிச்செய்கிறார், (உகந்தருளின நிலங்களை) என்றுதுடங்கி. அதாவது அத்யந்தஸுகுமாரனை ஸ்ரீவேங்கடேசன் ஆச்ரிதஸுலபத்வார்த்தமாகத்தன்னை யமைத்துக்கொண்டு ''தானுகந்தவூர்'' என்னும்படி தானத்யாதரத்தைப்பண்ணி வர்த்திக்கும் கோயில் திருமலை முதலான திவ்யதேசங்களை யநுஸந்தித்தால், அபாயபஹுளமான தேசமாகையாலே இங்கெழுந்தருளி நிற்கிற நிலைக்கு ஏதேனுமொரு தீங்குகள்வரி லென்னுக்கடவ தென்னும் வமிறெரிச்சலாலே, ஆஹார நித்ரைகளிலு மத்யமின்றிக்கே நிரதிசயப்ரேமயுக்தரான விவ்வாழ்வாருடைய நிரந்தர மங்களாசாஸக யாத்ரையே சேஷபூதரான நமக்கெல்லார்க்கும் யாத்ரையாகவேணுமென்கை.

உருஅ. உக்தார்த்தத்தை நிகமித்தருளுகிறார், (ஆகையால்) என்று துடங்கி. அதாவது இப்படி சேஷபூதரானவர்களுக்கெல்லா மவச்யகர்த்

ஆ.—த்த்தியும், அதுவேதேஹயாத்ரையாகையும், அதுக்காள் தேடிப்பி டிக்கையும், அதுவேஸத்த்தாலம்ருத்த்திஹேதுவாகையும். அதுதானெல் லிகிலத்திலேயாகையுமான தனனேற்றமுடையபெரியாழ்வார், மற்றையாழ் வார்களில் வ்யாவ்ருத்தர்; இவருடையவ்ருத்தியே லக்ப்ரார்த்த்தநீயை யாகையாலே நிரதிசயஸுகுமாரசேஷிவிஷய நித்யமங்களாசாஸகமே தத்ஸௌகுமார்யானுஸந்த்தாநஜநித ப்ரேமபரவசசேஷ்பூதசரமஸ்வரூபா நுகுணமத்தனை; ஸ்வரூபவிருத்த்தமல்லவென்னு ப்ரஸ்துதமானமங்களா சாஸநத்தை நிகமித்தருளுகிறார்.

உருக. இப்படி நிதசர்யாநுஸந்த்தாநத்தில் ப்ரஸ்துதமானமங்க ளாசாஸநத்தைப்பரீக்ஷித்துநிர்ணயித்தருளி,உடனே ப்ரஸ்துதான ஸஹ வாஸயோக்யரான வநகூலருடைய லக்ஷணத்தை யருளிச்செய்கிறார் மேல், (இனி யநகூலராவார்) இத்யாதியால். (இனி) என்றது-அர்த் தாந்தரஸூசகம்; ஞாநாதிவர்த்த்தகராய்க்கொண்டு ஸஹவாஸயோக்ய ரான வநகூலராவார், தத்த்வத்ரயத்தை விஷயீகரிக்கும் தத்த்வஜ்ஞாநம் அகிலேச்வரதத்த்வைகவிஷயையான பக்திதத்த்வத்வயவிஷயையான நிஸ் ப்ரபந்நரூப வைராக்யமென்கிற வைஷ்ணவாலங்காரமானவிவை, இவர் களுக்கிவற்றிலொவ்வொன்றிலேயோ நிலைநின்றவதிகாரமென்ன மூன்றி லும் தனித்தனியே நிஷ்கர்ஷிக்கும்படி யிட்டுமாறினுப்போலே மூன்றின் ஸமு

ஸ்வரூபாநுகுணம்.

உருக. அநுகூலராகிறார் ஞாநபக்திவைராக்யங்களிட்டு மாறி

ஜீ.—தவ்யமாயிருப்பதொன்றுகையால், மங்களாசாஸகம் ஸ்வரூபத்துக்கு ச்சேருமென்கை. சேஷவஸ்துவாகில் சேஷிக்கநிசயத்தைவிளைத்தே தன் ஸ்வரூபஸித்த்தியாகையாலே, சேஷிக்கநிசயத்தையாசாசிக்கிறவிது சே ஷ்பூதனுடைய ஸ்வரூபத்துக்கநுகுணமிறே.

உருக. இப்படி நிதசர்யையிலுக்தமான மங்களாசாஸகத்தினுடைய ஸ்வரூபவிருத்த்தத்வசங்கையைப் பரிஹரித்தவகந்தரம், அநுகூலஸஹவா ஸமென்றவிடத்தில்ச்சொன்ன வநகூலருடைய லக்ஷணத்தை யருளிச்செய் கிறார், (அநுகூலர்) என்றுதுடங்கி. (அநுகூலராகிறார்) என்றது-ஞாநாதி வர்த்த்தகராகையாலே ஸஹவாஸயோக்யராகக் கீழ்சொல்லப்பட்ட வநு கூலராகிறரென்றபடி; (ஞாநபக்திவைராக்யங்களாவன) தத்த்வயாதாத் ம்யஞாநமும் பகவதேகவிஷயையானபக்தியும் ததுபயகார்யமாய் வரும் பகவத்வ்யதிரிக்த விஷயவிரக்தியும்; இவைதான் வைஷ்ணவாலங்காரங் களிறே; இவற்றையிட்டிறே வைஷ்ணவர்களுக்கேற்றம் சொல்லுவது; ஆகையிறே நாதமுனிகளுடைய திவ்யவைபவத்தை யருளிச்செய்கிற ஆள வந்தார் "அசிந்த்யமஸ்மத்குலதைவமேவ நோ யதீச்வரம் நாதமுநிம் ப்ரகாசயேத்" "அசிந் த்யாத்ப்புதாகலிஷ்ட ஜ்ஞாநவைராக்யராசயே! அகாதபகவத்ப்பக்திலிங் த்தவே" என்றருளிச்செய்தது; (இட்டுமாறினுப்போலே) என்றது- ஒரு பதார்த்த மிருந்தபாத்ரத்திலே பதார்த்தாந்தரத்தையிட்டு முன்பிருந் தத்தை மாற்றினால் அதுவேயுள்ளதாய் தோற்றுமாபோலே, இத்த ஜ்ஞாநாதிகள் மூன்றும் ஏகாச்சயகதமா யிருக்கச்செய்தே இவற்றி லோரொன்றையே பார்க்குமளவில் ஒன்றையிட்டு மற்றையவற்றைமாற்றி னுப்போலே இதுவே யிவ்வாச்சயத்தி லுள்ளதென்று தோற்றுமடியிரு க்கை; (வடிவிலே தொடைகொள்ளலாம்படி யிருக்கை) யாவது இவர் கள் வடிவுகண்டபோதே இவற்றேறடிவர்களுக்குண்டான ஸம்பக்தம் க்ரஹிக்கலாம்படியிருக்கை; த்யாஜ்யோபாதேய விவேகபூர்வகமான

ஆ.—தாயரூபமானவடிவிலே வகைத்துகாணலாம்படி புறவெள்ளமிடவிருக்கும்பரமார்த்தர்;ஞாகாநரூபமான ப்ராப்த்யலாபத்தாலும் பக்த்யநரூபமான வநுபவாலாபத்தாலும் வைராக்யாநரூபமான விரோகிவிருத்த்யலாபத்தாலும், ''உடன்கூடுவதென்நுகொலோ'' ''அதனிற்பெரியவென்னவா'' ''பொல்லாவாக்கையின்புணர்வினையறுக்கலரு'' என்று பெருமிடறுசெய்து கூப்பிடுமார்த்யநிசயமுடையவர் ''காணக்கருதுமென்கண்'' ''பொன்னிப் பேராறுபோல்வரும்கண்ணீர்'' ''உருவெரிபேரல்லாற்காணக்கண்'' என்று திருக்கண்களிலும், ''எம்பெருமான்தன்னீயேற்றி'' ''அரங்கவோ வென்றழைக்கும்'' ''வாயவனையல்லதுவாழ்த்தாது'' என்று திருப்பவளத்திலும், ''தாளும்தடக்கையும்கூப்பி'' ''கையாரத்தொழுவார்தோள்'' ''தோளவனையல்லாற்றொழா'' என்று திருக்கைகளிலும் மற்றுமுள்ள வவயவங்களிலும் ஞாகாதிகள்வகைத்து காணலாயிருக்குமிறே.

உசூ○. இவர்களுடன் ஸஹவஸித்தால் வருவதேதென்ன, இத்த ஜ்ஞாகாதிகளில்லாத குறைதீருமென்கிறார் மேல் (ஒருசெய்)* இத்யாதியால். உடையவனுகந்து மடைவிடவே வீனையுமதான கல்லதொருசெய்யில் அரைவயிறுபடாமல் நிரம்ப நிரந்தரம் நீர்நின்றாற்போல், உடையவனுபேக்ஷிக்க வுருமசல்செய் அருகணைத்தவாசிதோற்ற வறட்சிகெடப் பொசிக்துகாட்டுமாபோலே, ரக்ஷகசேஷியினுபேக்ஷையடியாக ஜ்ஞாகாதிபசையற்ற சுஷ்கஸம்ஸாரிகளுக்கும், அந்தரக்ஷகனுடைய க்ருபாகடாக்ஷத்தாலே பூர்ணஜ்ஞாநபக்தி வைராக்ய ராசிகளான ஸ்ரீவைஷ்ணஸ்ரீமான்களோட்டை தர்சகஸ்பர்சந மாத்ரத்தாலே ஜ்ஞாகாதிபசையில்லாமையாகிற வுருவுதல்தீர்த்து அவைபொசிக்த நெஞ்சப்பெருஞ்செய்யை

ஞப்போலே, வடிவிலே தொடைகொள்ளலாம்படியிருக்கும் பரமார்த்தர்.

உசூ○. ஒருசெய்நிரம்பநீர்நின்றாற்போலே, இவையில்லாதார்க்கு மிவர்களோட்டை

ஜீ.—பரிமாற்றத்தாலே,ஜ்ஞாகம்வடிவிலேதொடைகொள்ளலாம்;''ஆஜ்ஞாநஜ்ஞ நேஜ்யாயு'' ''ஆஜ்ஞாதசேதநேத்ராம்பு'' ''காலுமெழா கண்ணீருமில்லா'' இத்யாதிப்படியே யிருக்கையாலே பக்திவடிவிலே தொடைகொள்ளலாம்; இதரவிஷயங்களைக் கடைக்கணியாம லிருக்கையாலே வைராக்யம்வடிவிலே தொடைகொள்ளலாம்.—,அன்றிக்கே ஜ்ஞாநபக்தி வைராக்யங்கள் மூன்றும் கலவோர்க்மேஷசாலிகளாய் வருகையாலே அபூர்வமான ஜ்ஞாகாதிகளையிட்டு பூர்வத்திலவற்றை மாற்றினப்போலே, தங்கள் வடிவிலே யிவைகாணலாம்படியிருக்கும் பரமார்த்தரென்னவுமாம். (பரமார்த்தர்) என்றது - ஸம்ஸாரத்தில் பொருந்தாமையாலும் பகவத்விஷயத்தைக் கிட்டப்பெறுமையாலும் இனி யிதுக்குமேலில்லை யென்னும் படியான ஆர்த்தியையுடையவர்க ளென்கை.

உசூ○. இவர்களோட்டைஸஹவாஸத்தால் லிதத்திக்குமதேதென்ன வருளிச்செய்கிறார் மேல், (ஒருசெய்) என்றுதுடங்கி. அதாவது ஒருவயலிலே கிறையநீர்நின்றால் நீரற்றுருவிக்கிடக்கிறவல்வயல் ததாஸத்தியால் வந்தபொசிவாலே வாட்டமற்றுக்கிடக்குமாபோலே, ஜ்ஞாநபக்திவைராக்யங்களாகிற விவையில்லாமையாலேஸ்வரூபமுருவிக்கிடக்கிறவர்களுக்கும் இவற்றாற்பரிபூர்ணரானவிவர்களோட்டைஸஹவாஸரூபலம்பக்தத்தாலே

ஆ.—யுடையராகக் கடவதாயிருக்கு மென்கிறார். இத்தா லதுகூலரோடே ஸஹவஸிக்கவே அவர்களுடையஸ்வபாவம் தன்னடையே தனக்குண்டா மென்றபடி.

உசுக. ஆகிலிவர்களுடன் ஸஹவஸிக்கும் சிலர்க்கு இவை யிப்போ துண்டாகக் காண்கிறேமில்லையென்ன, இப்போது மறைந்திருந்ததாகி லும் சமமகாலத்திலே வெளிப்படுமென்கிறார் மேல், (ஆறுநீர்) இத்யாதி யால். ஆறு வற்றியிருந்ததேயாகிலும் புதுநீர்வரவு இன்றுகாணேயென் றணித்தாலும், அந்தவண்ணமைக்கிடாக மணல்சீணக்துகாட்டுகை முத லான குறித்தவடையாளங்க ளுண்டாமாபோலே, முன்பிவைதோன்ற லின்றியே யிருந்ததாகிலும், பகவத்ப்ராப்திகாலமணித்தானவாறே விச தமம ஜ்ஞாநபக்திவைராக்யங்களாகிற விந்த விலக்ஷண ஸ்வபாவவிசே ஷங்கள் நிர்யத்நமாக நிஜவடத்தன்னடையே ப்ராப்திஸாதகமாய்க் கொண்டு சரமபாகமாம்படி விளையக்கடவதாயிருக்குமென்கிறார். அது கூலஸஹவாஸ மப்போது பலித்ததில்லையேயாகிலும், ப்ராப்திகாலத்திலே பலியாதொழியாதென்றபடி.

உசுஉ. ப்ராப்திகாலமணித்தாகவணித்தாக க்ஷணக்தோறும் புதுக் கணித்து விளைக்துவருகிற ஜ்ஞாநபக்திவைராக்யங்களைக்கொண்டு, இனி சரீராந்தரமில்லை, இதுவேசரமசரீரம், பேறுதப்பாதென்று சங்கித்துப் போன தனக்கே ஸம்சயமற வுணர்யிடலாம்படி விசதமாயிருக்கும்.

ஸம்பந்தத்தாலே வுரைவுதல் தீரக்கடவதா யிருக்கும்.

உசுக. ஆறுநீர் வரவணித்தாலும் அதுக்கிடான வடையாள ங்க ளுண்டாமாபோலே, ப்ராப்தியணித்தானவாறே இந்த ஸ்வபாவவிசேஷங்கள் தன்னடையேவிளையக் கடவதாயிருக்கும்.

உசுஉ. இவற்றைக்கொண்டு சரமசரீரமென்று தனக்கேயறுதி யிடலாயிருக்கும்.

ஜீ.—இவற்றிலேசிறிதக்வயமுண்டாய் இவை கோரகவில்லாமையா லுண் டான வுரைவுதல் தீரக்கடவதாயிருக்குமென்கை.

உசுக. ஏதத்ஸஹவாஸத்தால் இப்படி உரைவுதல்தீர்ந்து கிடக்கு மளவோவென்னில் இவ்வளவுமன்று, இந்த ஸ்வபாவவிசேஷங்கள் ப்ராப்தி க்குமாக விளைந்தறுமென்கிறார். (ஆறுநீர்) என்றுதுடங்கி, அதாவது- வற்றிக்கிடக்கிறவாறு நீர்வரத் தாலக்கமானவாறே தத்ஸாதகமான மண ல்பொசிகைமுதலான வடையாளங்களுண்டாமாபோலே, பகவத்ப்ராப்தி யாலக்கையானவாறே தத்ஸாதகமான விந்தஜ்ஞாநதிஸ்வபாவவிசேஷங் கள் ஸ்வயமேவ விளையக்கடவதாயிருக்குமென்கை.

உசுஉ. இவை யிப்படிவிளைந்து வரப்புக்கால் ப்ராப்தியணித்தென்று தோற்றியிருக்குமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார், (இவற்றைக்கொண்டு) என்றுதுடங்கி. அதாவது இப்படி மேன்மேலும் புதுக்கணித்து விளைந்து வருகிற ஜ்ஞாநபக்திவைராக்யங்களைக்கொண்டு, இனி நமக்கொருசரீர பரிக்ரஹமில்லை இது சரமசரீரமென்று தன் மகஸ்ஸுக்கே நிச்சயித்துக் கொள்ளலாயிருக்கு மென்கை.

ஆ.—உசூங. ஆக வநுகூலலக்ஷணமும் தத்ஸஹவாஸபலமு மருளிச்செய்து, ஸஹவாஸகிவ்ருத்தி விஷயமாக திகசர்யாநுஸந்தாநத்தாலே யெடுத்த ப்ரதிகூலவகையை இனனதென்னும் இவர்களுக்குததேச்யாதி பேத மின்னதென்று மருளிச்செய்கிறார், (இனி ப்ரதிகூலராகிறார்) இத்யாதியால். ஜ்ஞாநாதிகாசகராய்க்கொண்மி ஸஹவாஸயோக்யலல்லாத ப்ரதிகூலராவார், ப்ரக்ருத்யாத்மவிவேகமற்ற தேஹாத்மாபிமானிகளும், ஆத்மபரமாத்மவிவேகமற்ற ஸ்வதந்த்ரரும், ப்ராப்தசேஷசேஷிவிவேக மற்ற வக்யசேஷபூதரும, ஸித்தோபாயாபாயவிவேகமற்ற வுபாயாந்தர நிஷ்டர்களும், அநுரூபப்பயோஜநாப்யோஜகவிவேகமற்ற ஸ்வப்ரயோஜநபரரும்.

உசூச. ஸ்வரூபத்தைஜடமென்றும் ஸ்வதந்த்ரமென்று மந்யசேஷ மென்றும், ப்ராப்யம ஸ்வயத்நலாத்ப்யமென்றும் ஸ்வார்த்தமென்றும்

உசூங. ப்ரதிகூலராகிறார் தேஹாத்மாபிமானிகளும் ஸ்வதந்த்ரரு மந்யசேஷபூதரு முபாயாந்தர நிஷ்டர்களும் ஸ்வப்ரயோஜநபரரும்.

உசூச. இவர்களுக்குத்தேச்யரும்

ஜீ.—உசூங. ஆக இப்படி ஸஹவாஸவிஷயமாக திகசர்யையில் சொன்ன வநுகூலருடையலக்ஷணத்தையும் தத்ஸஹவாஸபலத்தையு மருளிச்செய்து, ததநந்தரம் ஸஹவாஸகிவ்ருத்தி விஷயமாகச்சொன்ன ப்ரதிகூலரின்னு ரென்னுமிட மருளிச்செய்கிறார் மேல், (ப்ரதிகூலராகிறார்) என்றுதுடங்கி (ப்ரதிகூலராகிறார்) என்றது - ஜ்ஞாநாதி காசகராகையாலே ஸஹவாஸ யோக்யரல்லாதகக் கீழ்சொன்ன ப்ரதிகூலராகிறாரென்றபடி ; (தேஹாத் மாபிமானிகள்) இத்யாதி. (தேஹாத்மாபிமானிகள்) ஆகிறார் காண்கிற தேஹத்துக்கவ்வருகேராத்மாவுண்டென்றறியாதே தேஹத்திலேயஹம் புத்தியைப்பண்ணி இத்தையேயாத்மாவாக வபிமாகித்திருக்குமவர் கள் ; (ஸ்வதந்த்ரராகிறார்) தேஹாதிரிக்தமான வாத்மவஸ்துவை யறிந் திருக்கச்செய்தே அத்தை தனக்குரித்தாகவேகிணைத்து ஓருவிஷயத்தி லும் சேஷத்வத்துக்கிசையாதவர்கள் ; (அந்யசேஷபூத) ராகிறார் சேஷத்வத்தை யிசைத்திருக்கச்செய்தே அத்தை யப்ராப்தவிஷயங்க ளிலே விநியோகித்திருக்குமவர்கள் ; (உபாயாந்தரநிஷ்டர்) ராகிறார் ப்ராப்தசேஷிவிஷய சேஷத்வத்தையுடையராய்வைத்தே தத்ப்ராப்தி யுபாயம் தச்சரணராவிக்தசரணாகதியென்றிருக்கை யன்றிக்கே, கர்மாத் யுபாயங்களைப்பற்றி நிற்கிறவர்கள் ; (ஸ்வப்ரயோஜநபர) ராகிறார் ப்ராப் தசேஷிசரணகமலங்களை யுபாயமாகப்பற்றி யிருக்கச்செய்தே, தாங்கள் பற்றினபற்றை யுபாயமாகவிணைத்தும், உபேயமானகைங்கர்யத்தை ஸ்வ போக்யமாக நிணைத்துமிருக்குமவர்கள். இப்படி யிருக்கிறவிவர்கள் ப்ரண வத்தில் த்ருதீயாக்ஷரத்தாலே ஆத்மாவினுடைய தேஹாதிரிக்தத்தை யும், ப்ரதமாக்ஷரத்தில் சதுர்த்தியாலே பகவச்சேஷத்வத்தையும், மத்யமாக்ஷரத்தாலே ததகர்யார்ஹத்வத்தையும், மத்யமபதத்தாலே அகர்யசரணத்வத்தையும், சரமபதத்தாலே அகர்யபோக்யத்வத்தையும் தர்சித்திருக்கு மதிகாரிக்கு ப்ரதிகூலரிறே.

உசூச. இக்த ப்ராதிகூல்யத்தை யுபபாதிக்கைக்காக இவர்களுடைய விப்ரதிபத்தி கிபக்தகமான உத்தேச்யாதிபேதங்களை யருளிச்செய்கிறார் மேல், (இவர்களுக்கு) என்றுதுடங்கி (உத்தேச்ய) ராகிறார் ஆதரணீயர்;

ஆ.—வருகிற விப்ரதிபத்தியாலே ப்ரதிகூலகோடிகடிதரான விவர்களுக்கு, ஸ்வாபிமதப்ரதானவுத்தேச்யரும் ஸ்வாபிமதோபாயங்களும் ஸ்வாபிம தோபேயங்களும் தாமஸாதிகுணானுகுணமாக பேதித்திருக்குமென்று.

உரை. லங்க்ரஹித்தத்தை விவரிக்கிறார் மேல், (தேஹாத்மாபிமானிகளுக்குத்தேச்யர்) இத்யாதியால். ஆத்மவிஷயஜ்ஞாநகந்தமற்ற தேஹாத்மாபிமாநிகளுக்கு ஸ்வாநுரூபமான வுத்தேச்யர் பாலும்சேராமிட்டு தேஹவர்த்தகரான மரணதர்மிகளான மநுஷ்யர், தேஹபோக கோபாயம் தகதாந்யார்த்தம், அர்த்தஸாத்யமான வுபேயம் ஸ்காத போஜகலேபாதிவிஷயாநுபவம் பண்ணுகையாகிற ஐஹிகபோகம்; பரமாத்மவிஷயபாரதக்த்ர்யஜ்ஞாநமற்ற ஸ்வதக்த்ரர்க்கு ஸ்வாநுரூபோத்தேச்யர் அல்பாஸ்த்திரமான ஸ்வர்காதிப்ரஹ்மலோகாத்மான போக ப்ரதரான வக்நீந்த்ராதிகள், ததுபாயம் "காமஸ்துக்ருதம்கர்ம ப்ரவ்ருத்தியுபபத்யதே | ப்ரவ்ருத்தகஞ்ச்வர்காதி ஸாதநமுச்யதே" "காமதஸ்துக்ருதம்கர்ம ப்ரவ்ருத்தி முபதிச்யதே | ப்ரவர்த்தகஞ்சஸ்வர்காதி பலாதகமுச்யதே" என்கிற பலாபிஸந்திபுக்தப்பவ்ருத்தி கர்மாநுஷ்டாநம், ததுபேயம் அல்பாஸ்த்திரமான ஸ்வர்க்காதிபோகம்; பகவச்ச்சேஷத்வதாஷ்காரான ததக்ய

உபாயோபேயங்களும் பேதித்திருக்கும்.

உரை. தேஹாத்மாபிமானிகளுக்குத்தேச்யர் தேஹவர்த்தகரான மநுஷ்யர்கள், உபாயமர்த்தம், உபேயமைஹிகபோகம்; ஸ்வதந்த்ரர்க்குத்தேச்யர் ஸ்வர்காதிபோகப்ரதர், உபாயம் கர்மாநுஷ்டாநம், உபேயம் ஸ்வர்காதிபோகம்; அந்யசேஷபூதர்க்குத்தேச்யர் ப்ரஹ்ம

ஜீ.—அவர்களாகிறார் இவ்விடத்தில் ஸ்வாபிமதப்ரதரானவர்கள்; (உபயங்க) ளாவன-ஸ்வாபிமதபுருஷார்த்தஸாதநங்கள்; (உபேயங்க)ளாவன ஸ்வாபிமதபுருஷார்த்தங்கள்; இவை (பேதித்திருக்கை) யாவது - தத்தத்விப்ரதிபத்தியநுகுணமாக வேறுபட்டிருக்கை.

உரை. அதுதன்னையடைவே யுபபாதிக்கிறார் மேல் (தேஹாத்மாபிமானிகளுக்கு) என்றுதுடங்கி. அதாவது தேஹத்தையே தாநுகவபிமானித்திருக்கிறவர்களுக்குத்தேச்யர் தாரகபோஷகபோக்யபதார்த்தங்களையிட்டு தேஹத்தை கன்றுகவளர்த்துக்கொண்டுபோருமம்மநுஷ்யர். அபிமதஸித்திக்குபாயம் ஸுவர்ணதியாநதாநம், அபிமதமாநவுபேயம் இஹலோகத்திலுண்டாந ஸ்த்ர்யந்நபாதாதிவிஷயாநுபவம்; தேஹாதிரிக்தநுமிருப்பா நொராத்மாவுனன் அவன்தான் ஜ்ஞாத்ருத்வகர்த்ருத்வபோக்த்ருத்வ யுக்தநுமிருக்குமென்கிறமாதிரத்தை சாஸ்த்ரமுகத்தாலே யறிந்து தங்களை ஸ்வதந்த்ரராக நினைத்திருக்குமவர்களுக்குத்தேச்யர் அநுஷ்டித்தஸாதநத்துக்கு அநுகுணமாக ஸ்வர்காத்யாமுஷ்மிக போகங்களைக்கொகொடுக்கு மக்நீந்த்ராதிகளான தேவதைகள், உபாயம் "ஜ்யோதிஷ்டோமேந ஸ்வர்காகாமோ யஜேத" "ஜ்யோதிஷ்டோமேந ஸ்வர்காகாமோய ஜேத" இத்யாதிகளாலே சொல்லப்படுகிற பலாபிஸந்திஸஹிதமான யாகாதிகர்மாநுஷ்டாநம், உபேயம் ஐஹிகபோகாத்விலக்ஷணமான ஸ்வர்காத்யநுபவம்; ஜகத்து "டைனிஷ்" "தைவாதீகம்" என்னுமத்தை சாஸ்த்ரங்களில் கேட்டகையாலே சேஷத்வத்தை யிசைக்துவைத்தே அத்தைப்பரதேவதாபர்யந்தமாகப்போகவறியாதே ஆபாதப்ரதீதிஸித்தங்களிலே ஒன்றைப்பற்றிக்கிற்குமச்யசேஷபூதர்க்குத்தேச்யர் ஜகத்

ಆ.—ಸೇಷಿಭೂತರ್ಕ್ಕು ಸ್ವಾನುರೂಪೋತ್ತೇಶ್ಯರ್ ಸ್ರುಜ್ಯತ್ವ ಸಂಹರ್ತೃತ್ವ ಕರ್ಮವಶ್ಯತ್ವಮುಡೈಯ ಕ್ಷೇತ್ರಜ್ಞರಾನ ಬ್ರಹ್ಮರುದ್ರಾದಿಕಳ್, ತದ್ಪ್ರಾಪ್ತ್ಯುಪಾಯಂ ತುಷ್ಕರಮಾನ ತತ್ಪಸಮಾಶ್ರಯಣಂ, ತದ್ಪಲಮಾನವುಪೇಯಂ ಅನ್ನ ಬ್ರಹ್ಮ ರುದ್ರಾದಿಕಳುಡನ್ ಸಾಂಸಾರಿಕಪೋಕಾನುಭವಂ ಪಣ್ಣುಗೈಯಾಗಿಱ ತತ್ಸಾಯುಜ್ಯಂ; ಸಾತ್ತ್ವಿಯೋಪಾಯತ್ತಾಲ್ ಕೃಷ್ಟಿಟ್ಟರ್ಕ್ಕ್ ಗುಪಾಸ್ಯನಾನ ಅತ್ತೇವತೈಯನ್ ಅಕಿಲಂಡಾನ್ಡ ದೇವತಾನ್ತರ್ಯಾಮಿಯಾನಸರ್ವೇಶ್ವರನ್, ತದ್ಪ್ರಾಪ್ತ್ಯುಪಾಯಂ ಪಲಾಪಿಸಿತ್ತ್ ತಿರಮಿತಕರ್ಮಯೋಗಂ ಇತ್ತಿರಿಯೋಪಾದಿಪೂರ್ವಕಜ್ಞಾನಯೋಗಂ ತದುಪಯಾತ್ತ್ಯಮಾನ ವಶ್ಯಿಚ್ಚಿಕೀರ್ಷುರ್ಮರುದಿರುಪಪತ್ತಿಯೋಗಮೆನ್ಗಿಱವಿವೈ. ಇವರ್ಕಳುಕ್ಕುಪೇಯಂ "ಸೋಽಶ್ನುತೇ ಸರ್ವಾನ್ ಕಾಮಾನ್ ಸಹ ಬ್ರಹ್ಮಣಾ ವಿಪಶ್ಚಿತೇತಿ" "ಸೋಽಶ್ನುತೇಸರ್ವಾನ್ಕಾಮಾನ್ ಸಹಬ್ರಹ್ಮಣಾವಿಪಶ್ಚಿತೇತಿ" ಎನ್ಗಿಱ

ರುದ್ರಾದಿಕಳ್, ಉಪಾಯಂ ತತ್ಪುರುಷಾಶ್ರಯಣಂ, ಉಪೇಯಂ ತತ್ಪುರುಷಾಯುಜ್ಞಂ; ಉಪಾಯಾನ್ತರ ನಿಷ್ಠರ್ಟ್ಟರ್ಕ್ಕುತ್ತೇಶ್ವರನ್ ದೇವತಾನ್ತರ್ಯಾಮಿಯಾನ ಪುರುಷರ್ವೇಶ್ವರನ್, ಉಪಾಯಂ ಕರ್ಮಜ್ಞಾನ ಭಕ್ತಿಕಳ್, ಉಪೇಯಂ ಭಗವದನುಭವಂ; ಪುರುಷಾರ್ಥಯೋಜ್ಞನ ಪರರ್ಕ್ಕುತ್ತೇಶ್ವರನ್ ನೆಞ್ಜಿನುಳ್ ನಿನೈಪ್ಪಾನೈವನೈನ್

ಜೀ.—ಸ್ಥಾವರಾದಿಕರ್ತ್ರುತಯಾಪರತ್ವ ಪುರುಷತ್ವಯೋಗಾನ ಬ್ರಹ್ಮರುದ್ರಾದಿಕಳ್, ಉಪಾಯಂ ತದಾರಾಧನವಾನವರ್ಕಳ್ ಪಕ್ಕಲ್ಪಣ್ಣುಂ ತುಷ್ಕರಸಮಾಶ್ರಯಣಂ, ಉಪೇಯಂ ಅವರ್ಕಳೋಡೊ ಸಮಾನಭೋಕ್ತೃತ್ವಾನುಭವಯೋಗ್ಯತಾಪನ್ನಮಾನ ಸಾಯುಜ್ಯಂ, "ಸಾಯುಜ್ಯಮುಭಯೋರತ್ರ ಭೋಕ್ತೃತ್ವಸಾಮ್ಯವಿವಕ್ಷಿತಾ। ಸಾರ್ಷ್ಟಿತಾದಿಭೇದಾಸ್ತು ತಾರತಮ್ಯೇನಾಹಿತಾ" "ಸಾಯುಜ್ಯಮುಭಯೋರತ್ರ ಭೋಕ್ತೃತ್ವಸಾಮ್ಯವಿವಕ್ಷಿತಾ। ಸಾರ್ಷ್ಟಿತಾದಿಭೇದಾಸ್ತು ತಾರತಮ್ಯೇನಾಹಿತಾ" ಎನ್ನಕ್ಕಡವತಿರೈ; ಆತ್ಮಸ್ವರೂಪಂ ಪರವತನಕ್ಯಾರ್ಹಶೇಷ ಮೆನ್ನುಮಿಡತ್ತಿಲ್ ವೇತನತ್ವಮೊನ್ರು ವಗಿತ್ತುವೈತ್ತೇ ಅಪೃಥಕ್ಸಿದ್ಧತಯಾ ಪ್ರಕಾರಭೂತರಾನ ಅವರ್ಕಳುಕ್ಕುಪ್ರಕಾರಿಯಾನ ಸರ್ವೇಶ್ವರನ್ ಸೇಷಿಯಾಗವುಂ ಸೇಷಭೂತರ್ಕ್ಕುತ್ತೇಶ್ವರನಾಗವುಂ ಅಮೈಯುಂ ಸಂಬನ್ಧಮಿಡತ್ತಿಲ್ ಅವನುಡೈಯ ಸ್ವರೂಪಂ ಪೋಲವೇ ಅವರುಡೈಯ ಸ್ವರೂಪಮುಂ ಅವನುಕ್ಕೇ ಶೇಷಮಾಯ್ಕ್ಕೊಣ್ಡಿರುಕ್ಕುಮಿರುಪ್ಪಿಲುಂ ಅವನುಡೈಯ ಸ್ವಾತನ್ತ್ರ್ಯತ್ತಾಲೇ ಅವನುಕ್ಕುಂ ಅವರುಕ್ಕುಂ ಸಂಬನ್ಧಮುಣ್ಡಾಯಿರುಕ್ಕುಮಿರುಪ್ಪಿಲುಂ ಅವನುಡೈಯ ಸ್ವಾತನ್ತ್ರ್ಯತ್ತಾಲೇ ಅವನುಕ್ಕುಂ ಅವರುಕ್ಕುಂ ವಿಯೋಗಮುಣ್ಡಾಯ

ஆ.—நிரந்தராநந்த நிர்ப்பரபகவதநுபவம்; பரைகப்ரயோஜநத்வ தூஷக ஸ்வப்ரயோஜநபரானப்ரபக்கர்க்கு ப்ரபத்தவ்யனை வுத்தேச்யன் ''நெஞ்சினுல் நீணைப்பானெவனவனுகும்கீள்கடல்வண்ணன்'' என்ருச்சரிதருகத்தவடி வுகொண்மி எளியனுய் நிற்கிற வர்ச்சாவதாரமான வெம்பெருமான், இவர்களுக்குபாயமஹங்காரகர்ப்பமான ஸ்வகீயஸ்வீகாரம், ஏததுபேயம் ஸ்வ போக்த்ருத்வகர்ப்பமான ஸ்வார்த்தகைங்கர்யம்.

உசூசு. ஆக ஈத்ருசப்ரதிகூலருடைய வுத்தேச்யாதி விபாகத்தை யருளிச்செய்து, இவர்களில் நிக்ரஹாநுக்ரஹயோக்யரின்னுரென்றும், இவர்கள் கர்மவிசாசஹேது வின்னதென்றுமருளிச்செய்கிறூர் மேல் (முதற்சொன்ன) இத்யாதியால். தேஹாத்மாபிமாகி ஸ்வதந்த்ரர் அந்ய சேஷபூதர் என்று ஸஹபடகயோக்யராய் முதற்சொன்ன கேசேப்ரதிகூலரான மூவரும், தேஹாதிவிலக்ஷணமாய் பகவத்பாரதந்த்ரமாய் ததேகசேஷமாயிருக்கும் ஸ்வரூபமென்றுதெளிந்து ஜ்ஞாநிகாமுஷ்மிகபோகங்களைக் குறித்து தேவதாந்தரங்களைக் காற்கடைகொண்டிருக்கும் விலக்ஷணர்க்கு ''எங்கள்குழுவினிற்புகுதலொட்டோம்'' என்று தங்கள் திரள்புகுரவொட்டாமல் தள்ளிக்கதவடைத்து காணில்கண்புதைக்கையாகிற நிக்ரஹத்துக்கு நேரேயிலக்கு; அங்ஙப்ரயோஜநத்வேக ஸஹபடகயோக்யரான வுபாயாந்தரபரரும் ஸ்வப்ரயோஜநபரருமாகிற பூர்வோக்தரில் வ்யாவருத்தரான மற்றையிருவரும் முமுக்ஷுக்களாகையாலே

கிறவன்; உபாயம் ஸ்வகீயஸ்வீகாரம், உபேயம் ஸ்வார்த்தகைங்கர்யம்.

உசூசு. முதல்சொன்ன மூவரும் நிக்ரஹத்துக்கிலக்கு,

ஜீ.—பாவைகலக்ஷண | பேஷஜம்பகவத்ப்ராப்திரேகாந்தாத்யந்திகீமதா'' இத்யாதி ச்ருத்யுபப்ரும்ஹணங்களாலும் சொல்லப்படுகிற நிரதிசயாநந்த ரூப பகவதநுபவம்; இந்தச்லோகத்தில் ''ஶ்ரீ'' ''பகவத்ப்ராப்தி'' என்கிறவிது பகவதநுபவமாகவிறே கம்மாசார்யர்கள் ஸ்வப்ரபந்தங்களிலே யருளிச்செய்தது; கர்மதியுபாயங்களில் துஷ்கரத்வபுத்தியாலே பலற்றைவிட்டு ஸுகரத்வபுத்தியா ப்ரபத்தியிலேயிழிந்த ஸ்வப்ரயோஜநபரர்க்குத்தேச்யன் ''நெஞ்சினுல் நீணைப்பானெவன்'' என்கிறபடியே ஆச்சிதர் தங்கள் நெஞ்சாலே யாதொருத்ரவ்யத்தை தனக்குத்திருமேனியாகக் கோலினர்கள் அத்தையே தனக்குத்திருமேனியாக வபிமானித்து அதிலே யப்ராக்ருத விக்ரஹத்தில் பண்ணுமாதரத்தைப் பண்ணிக்கொண்டு அத்யந்தஸுலபனுயிருக்கிறவர்ச்சாவதாரமான ஸர்வேச்வரன்; உபாயம் அநிஷ்ட நிவ்ருத்திக்குமிஷ்டப்ராப்திக்குமவனே யுபாயமாகநினைத்துத்தான்பற்றினபற்று, உபேயம் தனக்குப்பகப்பண்ணும் கைங்கர்யம்.

உசூசு. ஆக உத்தேச்யாதிபேதத்தாலே அவர்களுக்குண்டான வக்யோக்யவிசேஷத்தைத்தர்சிப்பித்தார்கிழ்; இவர்களில் பகவத்விஷயத்தோடு வொட்டற நின்றமூவர்க்கும், பகவத்விஷயத்தையேபற்றிநின்ற விருவர்க்குமுண்டான விசேஷத்தைத்தர்சிப்பிக்கிறூர் மேல், (முதற்சொன்ன மூவரும்) என்றுதுடங்கி. அதாவது தேஹாத்மாபிமாகமும் ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்யமும் மக்யசேஷத்வமுமாகிற விவற்றுக்கவ்வருகொன்றறியாமையாலே பகவதேகயகத்தாஹித்தான மூவரும், ''ஶ்ரீ'' ''க்ஷிபாமி'' என்கிற பகவந்நிக்ரஹத்துக்கு விஷயம்; ப்ரக்ருதேபரமாய் பகவதேகயார்ஹசேஷமான ஸ்வரூபத்தையறிந்து பகவதநுபவைகைங்கர்யங்களைப்

ஆ,—தர்சக ஸ்பர்சக ஸம்ப்பாஷணத்யநுக்ரஹத்துக்கிலக்கு.—, அன்றியே மூவரு மீருவரும் பகவக்கிக்ரஹாநுக்ரஹங்களுக் கிலக்கென்று மருளிச் செய்வர்.

உசூள. தத்தீயநிக்ரஹத்துக் கிலக்கான வம்மூவருடைய வநாதி காலார்ஜித ஸகலத்கர்மமும் தத்தத்ப்பலஸாகதுக்காநுபவ விநாச்யம்; அல்பாநுக்ரஹத்துக்கிலக்கான நாலாமதிகாரிக்கு, அகலத்கர்மத்திலவு ''க்ருணபாபமுபநுமதி'' ''தர்மேணபாபமபநுததி'' என்கிறபடியே ப்ராயச் சித்தவிநாச்யம்; ப்ராயச்சித்தலாத்ய்மல்லாத ஸகலத்கர்மமீரண்டும் பகவத்ப்ரஸாதவிநாச்யமென்று கருத்து. அநுக்ரஹவிசேஷத்துக் கிலக்கான வஞ்சாமதிகாரிக்கு, ''ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி'' ''ஸகச்சிந்நாபராத்ய்தி'' என்று அபராதபஸகிவ்ருத்திஹேதுபூதமான புருஷகாரவிநாச்யம். அகிஷ்டகிவர்த்தகத்வம் ஸித்தோபாயகார்யமாகிலும் ஆச்ரயணவி ரோதி கிவ்ருத்திமாத்ரம் தத்ஸங்கல்பமடியாகப்புருஷகாரகார்ய மென்ன லாமிறே.

மற்றையிருவரு மநுக்ரஹத்துக்கிலக்கு.

உசூள. மூவருடையவும் கர்மமநுபவவிநாச்யம், நாலாமதிகா ரிக்கு ப்ராயச்சித்தவிநாச்யம், அஞ்சாமதிகாரிக்கு புரு ஷகாரவிநாச்யம்.

ஜீ,—புருஷார்த்தமாகக் கொள்ளுகையாலே அகங்யப்ரயோஜகராய், கர்ம ஜ்ஞாநாதிகளான உபாயாந்தரங்களிலும் ப்ரபதநத்திலும் கிஷ்ட்டரான விருவரும் ''மோக்ஷயிஷ்யாமி'' ''ததாமி'' ''கோக்ஷயிஷ்யாமி'' ''மோக்ஷயிஷ்யாமி'' என்கிறபகவதநுக்ரஹத்துக்கு விஷயமென்கை.

உசூள. இவர்களுக்கு கர்மவிநாசஹேதுபேதத்தால் வக்தவிசேஷங் கீளைத்தர்சிப்பிக்கிறார் மேல் (மூவருடையவும்) என்றுதுடங்கி, அதாவது கிக்ரஹத்துக்கிலக்கான மூவருடையவும் அநாதிகாலார்ஜிதமான ஸக லத்கர்மம், ''அவச்யமநுபோக்தவ்யம் க்ருதம்கர்மசுபாசுபம் | நாஸ்த்யகல்பகோடீநாம் க்ஷயோ ஹ்யகிருதைரபி'' ''அவச்யமநுபோக்தவ்யம் க்ருதம்கர்மசுபாசுபம் | நாபுக்தம் க்ஷீயதேகர்ம கல்பகோடிசதைரபி'' என்கிறபடியே அவச்யம் தத்ப்பல முள்ளதநுபவித்தாலன்றி நசியாமையாலே அநுபவவிநாச்ய மென்கிறார்; அநுக்ரஹத்துக்கிலக்காகச்சொன்ன விருவரிலும்வைத்துக்கொண்டு உபா யாந்தரநிஷ்ட்டனான நாலாமதிகாரிக்கு, கர்மஜ்ஞாநபக்திகளாகிற உபா யவிசேஷங்களிலொன்றை யநுஷ்ட்டித்தால் அத்தை ப்ராயச்சித்தஸ்த்தா நீயமாக்கி ஈச்வரன் ஸர்வகர்மங்களையும் கழிக்கையாலே கர்மம் ப்ராயச் சித்த விநாச்யமென்கிறார்; ப்ரபதந நிஷ்ட்டனான அஞ்சாமதிகாரிக்கு ஆச் ரயணவேளையிலே அநாதிகாலக்ருதாபராதபீதனும் அவற்றையடைய ஈச்வரன் பொறுக்கைக்குறுப்பாகப் பிராட்டியைப் புருஷகாரமாக முன்னி ட்டாச்ரயிக்கையாலே அவளுக்காகவிவனுடைய வபராதத்தையெல்லாம் பொறுத்தங்கீகரித்து இவனுடைய வகிலகர்மங்களையும் தள்ளிப்போகடு கையாலே புருஷகாரவிநாச்ய மென்கிறார்.

ஆ.—உஊஅ. புருஷகாரஸாபேக்ஷத்வத்தால் வந்த ஸித்த்தோபாயத்தின் கைபேக்ஷ்யஹாநியைப்பரிஹரிக்கிறூர்மேல் ; நிரபேக்ஷமான ஸித்த்தோபாயம் சரணவரணரூபஸ்வீகாரகாலத்தில் ஸ்வீகர்த்தாவாயிருப்பானொரு புருஷஸாபேக்ஷமாய், ஸ்வீகரிப்பிக்குமதொரு புருஷகார ஸாபேக்ஷமுமாயிருக்கும் ; ஸ்வீகர்த்தாவில்லாவிடில் ஸ்வீகாரக்தாவில்லே, புருஷகாரமில்லாவிடில் ஸ்வீகாராதிகாரமில்லே. ஸ்வீகாராகந்தரபவியான வகிஷ்டகிவ்ருத்திபூர்வகேஷ்டப்ராப்தியைப் பண்ணுகையாகிற கார்யகாலத்தில், புருஷபுருஷகாரரூபோபயகிரபேக்ஷமாயிருக்கும் ; கார்யகாலத்தில் ஸஹகாரிஸாபேக்ஷமுண்டாகிலிறே தக்கைபேக்ஷ்யபங்கம்வருவது.

உஊகூ. இப்படி ஸ்வப்ரயோஜநபரரடங்க ப்ரதிகூலரென்னில் ''கமக்கே கலமாதலில்'' என்னு மாழ்வார்களையும் ப்ரதிகூலரென்னவேண்டிவாராதோவென்றுசங்கித்து ப்ரதிகூலவகையைச்சொல்லுகிறது;

உஊஅ. உபாயம் ஸ்வீகாரகாலத்தில் புருஷஹாபேக்ஷமுமாய் புருஷகாரஹாபேக்ஷமுமா யிருக்கும் ; கார்யகாலத்தி லுபய நிரபேக்ஷமாயிருக்கும்.

உஊகூ. ஸ்வப்ரயோஜநபரரெல்லாரையும் ப்ரதிகூலராக நிணக்கலாமோ வென்னில் ;

ஜீ.—உஊஅ. இப்படி புருஷகாரஸாபேக்ஷமென்னில் உபாயத்திலுடைய கைபேக்ஷ்யஹாநிவாராதோ வென்கிறசங்கையிலே யருளிச்செய்கிறூர், (உபாயம்) என்றுதுடங்கி. அதாவது ஸஹாயாந்தர ஸம்ஸ்காரஸஹமான ஸித்த்தோபாயம், சரணவரணரூப ஸ்வீகாரகாலத்தில் ஸ்வீகர்த்தாவான புருஷனையும் ஸ்வீகரிப்பிக்கும் புருஷகாரத்தையு மபேக்ஷித்திருக்கும் ; ஸ்வீகரிதமானதானிவனுக்கு கிஷ்டநிவ்ருத்திபூர்வகேஷ்டப்ராப்தியைப் பண்ணுகையாகிற கார்யகாலத்தில், புருஷனும் புருஷகாரமுமாகிற வுபயத்தையு மபேக்ஷியாதே தானேசெய்து தலைக்கட்டுமென்கை ; கார்யகாலத்தில் ஸஹகாரிஸாபேக்ஷமுண்டாகிலிறே யுபாயத்திலுடைய கைபேக்ஷ்யத்துக்கு ஹாகிவருவதென்றுகருத்து.

உஊகூ. ஸ்வப்ரயோஜகபரரை (ப்ரதிகூலர்) என்று அவிசேஷேண வருளிச்செய்தாரிறே ; இந்த ஸ்வப்ரயோஜநபரதை அநுகூலாக்ரேஸரான வாழ்வார்கள் பக்கலிலும் தோற்றியிருக்கையாலே தக்கிபக்தகமானப்ராதிகூல்ய மவர்கள்பக்கல் வாராதபடி பரிஹரிக்கவேணுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி, தத்விஷயசங்கையை யநுவதிக்கிறூர், (ஸ்வப்ரயோஜகபரரெல்லாரையும்) என்று துடங்கி. ''கமக்கேகலமாதலில்'' என்றும் ''கரம் கண்டிகக்கு கூத்தாட ஞாலத்தூடேநடவாயே'' என்றும் ''கண்டி நாணுன்னையுகக்க'' என்று மித்யாதிவசகங்களாலும், மடலெடுக்கைமுதலான ப்ரவ்ருத்திகளாலும் ஆழ்வார்களுக்கு மிந்த ஸ்வப்ரயோஜகபரத்வமுண்டாகத்தோற்றுகின்றதிறே; ஆனபின்பு ஸ்வப்ரயோஜநபரரெல்லாரையும் ப்ரதிகூலரென்று சொல்லப்பார்க்கில் ஆழ்வார்களையு மப்படிநிணக்கவேண்டிவாராதோவென்று சங்கைக்கபிப்ராயம்.

ஆ.—உஎ○. இங்கு ப்ராதிகூல்யஹேதுவான ஸ்வப்ரயோஜகமென்கிறது சேஷத்வாச்ரயமான ஸ்வரூபத்துக்கு ஸ்வபோகத்ருத்வபுத்திரூப தோஷ ஜநகமான ஸ்வப்ரயோஜகத்வத்தை.

உஎக. ஆகையால் தத்ஸ்வப்ரயோஜகபரரை ப்ரதிகூலரென்னக்குறையில்லை.

உஎஉ. சேஷத்வவிஷயமான பகவத்விஷயத்தின் விக்ரஹவைலக்ஷண்யமாகிற தோஷத்தாலே வருமதான ஸ்வப்ரயோஜகத்வம், சேஷபூத ஜனவிவஸனல் ஸ்வபோக்யத்வாநுஸந்தாநம்பண்ணி வருகிற த்யஜிக்கத்தேடிலும் துஸ்த்யஜமாயிறே யிருப்பதென்று பரிஹரிக்கிறார். ஆக ஸ்வரூபதோஷமடியாகவந்த ப்ராதிகூல்யஹேதுவான ஸ்வப்ரயோஜகத்வம் ஸ்வரூபஜ்ஞாநம்பிறக்கவே விட்டுப்போம்; விஷயதோஷமடியாகவந்த ஆநுகூல்யாதிசயஹேதுவான ஸ்வப்ரயோஜகத்வம், விஷயதோஷம்

உஎ○. இங்கு ஸ்வப்ரயோஜநமென்கிறது ஆச்ரயதோஷஜந்ய மாநந்தை.

உஎக. ஆகையாலே தோஷமில்லை.

உஎஉ. விஷயதோஷத்தால் வருமவையெல்லாம்

ஜீ.—உஎ○. அத்தைப்பரிஹரிக்கிறார், (இங்கு) என்றுதுடங்கி, அதாவது ப்ரதிகூலமாகச்சொல்லுகிறவிவிடத்தில் ஸ்வப்ரயோஜகமென்கிறது, அது பவகைங்கர்யங்களுக் காச்ரயமான சேதநனுடைய அவித்யாதிதோஷத்தால்வந்த ஸ்வப்ரயோஜகத்தையென்கை. இத்தை (ஆச்ரயதோஷஜந்யம்) என்றருளுக்குகையாலே ஆழ்வார்களுடைய ஸ்வப்ரயோஜகம் விஷயதோஷஜந்யமென்று கருத்து. இதுதன்னை (விஷயதோஷத்தால்வருமவை) என்கிறவாக்யத்திலே வ்யக்தமாக வருளிச்செய்கிறாரிறே.

உஎக. இவ்வர்த்தத்தை நிகமிக்கிறார், (ஆகையாலேதோஷமில்லை) என்று, அதாவது ப்ராதிகூல்யஹேதுவாகச்சொல்லப்பட்ட ஸ்வப்ரயோஜகமாச்ரயதோஷஜந்யமாய், ஆழ்வார்கள்பக்கல் ஸ்வப்ரயோஜகம் விஷயதோஷஜந்யமா யிருக்கையாலே, அந்தப்ராதிகூல்ய மிவர்கள்பக்கலிலும் வருமென்கிறதோஷமில்லை யென்கை.—, அன்றிக்கே ஸ்வப்ரயோஜநபரரை ஸாமாந்யேந ப்ரதிகூலரென்று சொல்லுமளவில், அநுகூலரான வாழ்வார்கள்பக்கலிலு மிக்த ஸ்வப்ரயோஜநபரதை தோற்றுகையாலே அவர்களையும் ப்ரதிகூலரென்று நிணைக்கவேண்டி வருகையால், ஸ்வப்ரயோஜநபரரை ப்ரதிகூலரென்கை தோஷமன்றேவென்று நிணைத்துப்பண்ணுகிற சங்கையை யநுவதிக்கிறார், (ஸ்வப்ரயோஜநபரரெல்லாரையும் ப்ரதிகூலராக நிணைக்கலாமோவென்னில்) என்று, அத்தைப் பரிஹரிக்கிறார், (இங்கு) என்றுதுடங்கி. அர்த்தம் பூர்வவத். நிகமிக்கிறார், (ஆகையாலேதோஷமில்லை) என்று, (ஆகையால்) என்கிறவிதுக்கர்த்தம் பூர்வவத்; (தோஷமில்லை) என்றது - ஸ்வப்ரயோஜநபரரை ப்ரதிகூலரென்று சொன்னதில் தோஷமில்லை யென்கை என்றிங்நனே யோஜிக்கவுமாம்.

உஎஉ. இப்படி யாச்ரயதோஷஜந்யமன்றிக்கே விஷயதோஷஜந்யமானலும் ஸ்வரூபவிருத்தமானது த்யாஜ்யமன்றேவென்ன வருளிச்செய்கிறார் மேல், (விஷயதோஷத்தால்) என்றுதுடங்கி. அதாவது அநுபவவிஷயமான வவனுடைய வயிரவருக்காய் ஆண்கோயும் பெண்ணுடையுடுத்தும்படியான விக்ரஹவைலக்ஷண்யமாகிற தோஷத்தாலே வருகிற ஸ்வப்ரயோஜகபரதை தத்தேதுவான ப்ரவண்யம் ததீயித்தயர்த்த

ஆ.—நித்யமாகையாலே தானும் நித்யமாய் ஸ்வரூபஜ்ஞாநத்தால் விடப் படும தொன்றன்று யிருக்குமென்றபடி.

உளது. இதின் துஸ்த்யஜத்வத்தை யநுஷ்ட்டாநசேஷமாகக் காட்டுகிறார் மேல் (''ஊமையரோடு'') இத்யாதியால். சரியுபதிவிஷயமா யிரு புரியுண்மிவரும் ப்ராவண்யவிசேஷத்தை உபேயகோடியிலே நின்று நான் பட்டதுபட்டவவ்வீணையாட்டிகளறியலாமத்தீன யல்லது, முதலடியான வு பாயகோடியிலேநின்று அந்த ப்ராவண்யம் கனக்கண்டறியாதவங்களுக்கு விஷயமுமன்று ; அம்மிதுகவிஷயப்ராவண்ய மாகிறமடுவிலே யாழுங்காற்படடு சலகமற்றதருடமஸ்கையான வெனக்கு நீங்கள்சொல்லுகிற கிஷ்டவசகமெல்லாம், கேட்கைக்கும் சொல்லுகைக் கும் காரணமற்றவுமைக்குக் கேளாதென்றறியாமல் உத்தரம் கேட்க காரண மற்று யதாப்ரதிபாஸமடத்தும் செவிடர் சொல்லுமுபதேசவார்த்தை யோடொக்குமென்று ஹிதஞ்சொல்லும் தாயாரைப்பார்த்து ஆண்டர ளருளிச்செய்கையாலே பகவத்விஷயப்ராவண்யத்தால் வருமது துஸ்த்யஜ மென்னுமதுஸித்தம். ''தேவாமுத்ஸ்ருஜ்யநிபாதபத்ய—ஜே நிவேதிதாஸ்தாகதமந்யதிச்சதி நிஜே உரவிஸ்நேஹகரந்நிர்ப்ர மதுபவதி'' ''தவாம்ருதஸ்யயத்திகிபாதபங் கஜே கிவேதிதாத்மாகதமந்யதிச்சதி | ஸ்த்நிதேஉரவிக்தேமகரந்தநிர்ப் பரே மதுவ்ரதோதாகேக்ஷுரகம்ஹி வீக்ஷதே'' என்று மதுவேஜீவகமான வண்டு தாமரைமலர்வாய்ந்த தேனிலேமுழுகி யிராகிற்க முள்ளிப்பூவின்

துஸ்த்யஜமாயிறே யிருப்பது.

உளது. ''ஊமையரோடு செவிடர்வார்த்தை'' ''கதமந்யதிச்சதி''

ஜீ.—மான வ்யாபாரங்களாகிற விவையெல்லாம் ஸ்வரூப விருத்தமென்று விடப்பார்த்தாலும் விடவரிதாயிறே யிருப்பதென்கை. (விஷயதோஷத் தாலே வருமது) என்று பாடமானபோது ஸ்வப்ரயோஜகமாத்ரத்தை யே சொல்லுகிறது.

உளது. விஷயதோஷத்தால் வருமதின் துஸ்த்யஜத்வத்தில் ப்ரமா ணம் காட்டுகிறார் மேல், (''ஊமையரோடு செவிடர்வார்த்தை'' ''கதம ந்யதிச்சதி'' ''கதமந்யதிச்சதி'') என்று. ''மற்றிருக்தீர்கட்கு'' என்று தொடங்கி, அத்தலையாலே பேறென்றநுதியிட்டாலவன் வருமளவும் க்ரம ப்ராப்திபார்த்தாறியிருக்கவேணுங்காண் நீயிங்கனே பதறலாகாதகா னைன்ற தாய்மாரைக்குறித்து, இவ்விஷயத்தில் ப்ராவண்யமின்றிக்கே என்னுடைய கிலிக்கு வேரூயிருக்த வங்களுக்கு எனக்கோடிகிறதசை யறியப்போகாது ; அவனவனென்னு வாய்புலத்தும்படி சரியப்பதிவிஷய மான ப்ராவண்யத்தை மறுபாடுருவவடையளாய், இப்படியவனொழி யச்செல்லாமை யுண்டானால் அவனிருக்தவிடத்தேசென்று கிட்டுகை ப்ரா ப்தமாயிருக்க, அதுக்குக்கால்கடை தாராதபடியிருக்கிற வெனக்கு, நானவ னேடேசென்று சேராமைக்குறுப்பாக நீங்கள் சொல்லும்வார்த்தை, கேட்கைக்குப் பரிகரமில்லாத செவிடரோடே சொல்லுகைக்குப்பரிக ரமில்லாத ஆமைகள் வார்த்தைசொன்னப்போலே யிருப்பதொன்றென்று ஆண்டாளருளிச்செய்கையாலும் ; ''தேவாமுத்ஸ்ருஜ்ய'' ''தவாம்ருதஸ்யயத் திகி'' என்றுதுடங்கி, வகுத்தசேஷியான தேவருடைய தேனேமலரும் திருவடித்தாமரைகளில் போக்யதையிலே யழுந்தினநெஞ்சு மற்றொரு க்ஷுத்ரவிஷயத்தை விரும்பும்படி யெங்ஙனே, மதுவே ஜீவகமானவண்டு மதுபரிபூர்ணமான தாமரைப்பூவானது கில்லாகிற்கச்செய்தே அதின்

ஆ.—தேன் பூணிக்கடைக்கணிப்பதும் செய்யாதாப்போலே, தேவர்திரு வடிகளில் போக்யதையிலே யழுக்தினகெஞ்சு க்ஷுத்ரபோக்யத்தை யெங் ஙனேதா ஞைப்படிமென்னு ஆளவக்தாருளிச்செய்தபடியே, பகவத்ப் போக்யதாலக்திபோல அத்தால் வக்த ஸ்வப்ரயோஜநத்வாதியும் துஸ் த்யஜமென்னுமிடம் ஸித்த்தமிறே.

உஎச. ஆக திகசர்யாநுலக்த்காகத்திலே பெறித்தவற்றில் மங் களாசாஸநாதிக்ரயத்தை விசதீகரித்தருளி, (இவையித்தனையும் ஸதா சார்ய ப்ரஸாதத்தாலே வர்த்த்திக்கும்படி பண்ணிக்கொண்டுபோரக்கட வன்) என்றங்கு கிகமித்த வார்த்தையை விசதீகரித்தருளிகிறார்மேல்,(இப் படி யிவை) இத்யாதியால். கிழருளிச்செய்த க்ரமத்திலே திகசர்யாது லக்த்தாகோபாத்தகுணதிவிசேஷங்களான விவையித்தனையும், ததுத் பாதகனான ஸதாசார்யப்ரஸாதத்தாலே, ஸ்வாதிகாரபூர்த்யர்த்தமாக வர்த்த்திக்கும்போதைக்கு, வஸ்தவ்யாதிகள் ஏதென்னும் ப்ரச்கத்தின் மேலே முக்துற விவவதிகாரிக்கு வஸ்தவ்யம் ஹிதோபதேசத்தாலே ஸவ ரூபஹாரி வாராதபடிரிக்ஷிக்கும் லதாசார்யலக்கிதியும், ததலாபத்தி லவன் காட்டிக்கொடுத்த வர்ச்சாவதாரபவத்லக்கிதியும்; இது ஸமவி கல்பமன்று, ஆசார்யவைபவ மிப்ரபத்ததாத்பர்யமாகையாலே; கர்ம பாகத்திலும் ப்ரஹ்மசாரிக்கு குருகுலவாஸமே முற்படவிதித்தது. இனி

"கதமந்யதிச்ச்சதி".

உஏச. இப்படி இவையித்தனையும் வதாசார்ய ப்ரவாதத்தா லே வர்த்த்திக்கும்போதைக்கு வஸ்தவ்யமாசார்ய வ ந்நிதியும் பகவத்வந்நிதியும்,

---

ஜீ.—சுவடறிக்ததான கிட்டகையரிதாய் கிட்டினலும் நாக்கு கணிக்கப்போ காததாயிருக்கிற முள்ளிப்பூவிற்சென்றுபடியாதமாத்ரமன்றிக்கே, அத் தைக்கடாக்ஷிப்பதும் செய்யாதிறேயென்று ஆளவக்தாருளிச்செய்கையா லும், விக்ரஹவைலக்ஷண்யம்கண்டு பகவத்விஷயத்தில் ப்ரவணரான வர்களை மீட்கவரிதென்று தோற்றுகையாலே, விஷயதோஷத்தால் வரு மது துஸ்த்யஜமென்னுமிடம் ஸித்த்தமிறே.

உஎச. ஆக திகசர்யோக்த மங்களாசாஸநாநுலஸஹவாஸ ப்ர திகூலஸஹவாஸ கிவருத்திகளை விவரித்தார்கீழ்; (ஸதாசார்யப்ரஸாதத் தாலே வர்த்த்திக்கும்படி பண்ணிக்கொண்டு போரக்கடவன்) என்றதை விவரிக்கிறார் மேல்,(இப்படி)என்றுதுடங்கி. (இப்படி யிவையித்தனையும் ஸ தாசார்யப்ரஸாதத்தாலே வர்த்த்திக்கும்போதைக்கு) என்றது-கீழ்ச்சொ ன்ன ப்ரகாரத்திலே இக்த ஸ்வபாவவிசேஷங்களெல்லாம் லதாசார்யனு டைய ப்ரஸாதத்தாலே கொழுத்துபட்டு வளர்க்து வரும்போதைக்கென்ற படி; (வஸ்தவ்யமாசார்யலக்கிதியும் பகவத்லக்கிதியும்) அதாவது இவ னுக்கு வாஸஸ்த்தலம் ஹிதைஷியாய் உபதேசாதிகளாலே இவற்றுக்குத் பாதகனான ஸ்வாசார்யனுடைய லக்கிதியும், அவன் காட்டிக்கொடுக்கக் கைக்கொண்டு அவனுகக்தவிஷயமாய் தன்பக்கலிலே விசேஷகடாக்ஷாதி கணப்பண்ணிக்கொண்டு போரு மர்ச்சாவதாரமான பகவான் லக்கிதியுமென்கை; இது ஸமுச்சயமுமன்று ஸமவிகல்பமுமன்று, ஆசார்யலக்கிதியே ப்ரதாகம் ததலபத்தில் அர்ச்சாவதாரலக்கிதியென்றபடி; ஆகயிறே ஆசார்யலக்கிதியை முற்படவருளிச்செய்தது, "மத்ப்ரஸாதாத்பரமாம் சாந்திம் ஸ்தாநம் ப்ராப்ஸ்யஸி சாஸ்வதம்" "மத்ப்பக்த்தைஸ்ஸஹஸம்வாஸ ஸ்ததலீத்தேளமயாபிவர"

ஆ.—யிவனுக்கு ஸ்ரீவைஷ்ணவகோஷ்டியில் ஸுவ்யக்தமாக வக்தவ்யம் அவ்வாசார்யனுடைய ஜ்ஞாகாநுஷ்ட்டாகவைபவமும், ததுபயாபாவமா கிற ஸ்வகிகார்ஷமும்; இது ஸமுச்சயமல்ல, ஸ்வகிகர்ஷோக்தியும் அது பாராமல்யங்கிகரிக்கு மாசார்ய வைபவசேஷமாகையால். அதிகாரிகள் கோளாமை யநுஸந்தித்குமதான ஜப்தவ்யம் த்வயபூர்வாவியான குரு பரம்பரையும், குருபரம்பர பூர்வகமான த்வயமும்; இத்தஸமுச்சயமும் பிங்கமக்த்ரத்வ லித்த்தவிகல்பமல்ல, ஸஹாநுஸந்த்தாகதிபரமத் தனே; ஸ்வோத்தேச்ய புத்த்தியாலே குருபரம்பரையும் ஸ்வாசார்யப்ரீத் யர்த்தபுத்த்தியாலே குருபரம்பராபூர்வக த்வயத்தையு மநுஸந்த்திக்க வேணுமிறே; தனித்தனியே யநுஸந்த்தேயமென்னில் குருபரம்பரா பூர் வகமானபோது த்வயமநுஸந்த்தேயம் அல்லாதபோது அநுஸந்த்தேயம் என்கிற பூர்வாசார்யாநுஸந்த்தாகவசகவிரோதம் பிறக்கும். இவ்வதிகா ரிக்கு திருடப்பராமாண்யபுத்த்தி பூர்வகமான பரிக்ராஹ்யம் காதமுநி கள்முதலான பூர்வாசார்யர்களுடைய ஸ்வரூபாத்யநுஸந்த்தாக ப்ர மாண தாத்பர்யவசகமும், ததநுரூபமான நிர்மலாநுஷ்ட்டாகமும்; இத்தஸமுச்சயம் ஸம்பத்தாகம். இவனுக்கு ருசிவாஸனைகளுடன் பரி

வக்தவ்யமாசார்யவைபவமும் ஸ்வதிகர்ஷமும், ஜப்தவ்
யம் குருபரம்பரையும் த்வயமும், பரிக்ராஹயம் பூர்வா
சார்யர்களுடைய வசநமு மநுஷ்ட்டாநமும்,

ஜீ.—என்றிறே பகவதுக்தியும். இனி (வக்தவ்யம்) (வக்தவ்யம்) தொடங்கி மேல டைய ஸமுச்சயம்; (வக்தவ்யமாசார்யவைபவமும் ஸ்வகிகர்ஷமும்) அதாவது இவனுக்கு ஸ்வகாலமும் வாக்கால்சொல்லப்படுமது துர்க்கதி யே பற்றுசாகத்தன்னை யங்கிகரித்தருளின வாசார்யனுடைய தயாக்ஷா ந்த்யாதி வைபவமும், ஏதத்தீனையேனும் தயாதிகுணபரிபூர்ணரு மேறிட்டுப்பார்க்கவருவருக்கும்படிகின்றவகாரத்மகுணபூர்த்தியாகிற தன்னு டைய நிகர்ஷமுமாகிற விவையென்கை; ஸ்ரீமதுரகவியாழ்வார் ''தன் மையால்'' என்கிறபாட்டுத்தொடங்கி. இவை யிரண்டையும் விசதமாகவருளி ச்செய்தாரிறே (ஜப்தவ்யம் குருபரம்பரையும் த்வயமும்) அதாவது இவ னுக்கு காலக்ஷேபத்துக்கும் போகத்துக்கு முறுப்பாகரஹஸ்யமாக வது ஸந்தித்துக்கொண்டு போரப்படுமது ''ராமாநுஜ(ஸ்ரீ) சரணௌ சரணம் ப்ரபத்யே'' ''ராமா நுஜாஞ்ங்கிரயுணைஸ்மி'' இத்யாதியில்படியே ஸர்வேச்வரன் குளிர கோக்குகைக்குடலாய் ''ஸ்வாசார்யவிஷ்ணோர்ஜ்ஞேயஃ ஆசார்யாணுமஸாவபி ஸாவித்யாபவத்தஃ'' ''ஸ்வாசார்யமம்சோஜ்ஞேயஃ ஆசார்யாணுமஸாவ ஸாவித்யாபவத்தஃ'' என்கிறபடியே ஸ்வாசார்யாதிபமாசார்ய பகவத்பர்யந்தையான குருப ம்பரையும், அத்த குருபரம்பராப்ராப்தமாய் ஸ்வாசார்யன் தனக்குத்த ஞ்சமாக வுபதேசித்ததத்வயமுமென்கை; இத்தால் குருபரம்பராபூர்வக மானத்வயமே இவனுக்கு ரஹஸ்யமாக வநுஸந்த்தித்துக்கொண்டு போர ப்பதுமென்றபடி; பாஷ்யகாரர்க்கு காலக்ஷேபப்ரகாரமருளிச்செய்கிற விடத்தில் ''த்வயமர்த்தாநுஸந்தா நேநஸஹாஸீனேவம்பக்தா'' ''த்வயமர்த்தாநுஸந்தா கேநஸஹாஸதைவம்வக்தா'' என்றிறே பெரியபெருமா ளருளிச்செய்தது. (பரிக்ராஹ்யம் பூர்வாசார்யர்களுடைய வசநமுமநுஷ்ட்டாகமும்) அதா வது தனக்கு ஜ்ஞாகாநுஷ்ட்டாகங்களுற்றிருக்கைக்குறுப்பாக கண்டக ண்ட விடங்களிலே இவனுல் பரிக்ரஹிக்கப்படுமது காதமுனிகள் முதலாக விவ்வருகுள்ள பூர்வாசார்யர்களுடைய ஜ்ஞாதவ்யார்த்த ப்ரகாசகமான

ஆ.—த்யாஜ்யம் ஸ்வரூபநாசகரான அவைஷ்ணவஸஹவாஸமும், ஹேயமான ததபிமாநமும்; இதுவும் ஸமப்ரதாகம், அஸத்ஸஹவாஸமு மபிமாநமும் ஸதாசார்யாபிமாநவிரோதித்வேந தயாஜ்யங்களாகையால். இவனுக்கு ஸ்வரூபப்ராப்தமான கர்த்தவ்யம் நித்யநைஷியான ஸதாசார்ய கைங்கர்யமும், தத்ப்ரீதிவர்த்தகமான பகவத்கைங்கர்யமும்; இந்த ஸமுச்சயம் ப்ரதாநப்ரதாநபாவம், இவ்வதிகாரிக்கு முற்பட்டது ஸஹஜமாய் பிற்பட்டது ஔபாதிகமாகையால்.

உஎடு. ஆக நிகர்யநுஸந்தாநோபாத்த குணவிசேஷ விருத்தியோடுவான வாசார்யப்ரஸாதவிருத்தத்தைக் கவர்யாபேக்ஷிதங்களான வஸ்துவ்யாப்யநுஷ்டாந விசேஷங்களை யருளிச்செய்து, அதில் சரமாநுஷ்டாநமான கைங்கர்யநோதநம்பண்ணுகிறார் மேல், (கீழ்ச்சொன்ன) இத்யாதியால். (ஸ்வார்த்தகைங்கர்யம்) என்றுகீழ்ச்சொன்ன ஸ்வரஸத்வ கர்ப்பகைங்கர்யமறிவது ''காமாந்நீ காமயாப்யநுஸஞ்சரந் யோயோ தாதாகச்சதி தேந தேநஸஹாகச்சதி'' ''காமாந்தீகாமரூப்யநுஸஞ்சரந் யேயேந தாதாகச்சதி தேதேநஸஹகச்சதி'' ''ஸாயுஜ்யம்ப்ரதிபந்நாயே தீவ்ரபக்தாஸ்தபஸ்விநஃ। கிஞ்சாமமதோத்யம் ஜவநிர்யாப்ரவாஃ'' ''ஸாயுஜ்யம்ப்ரதிபந்நாயே தீவ்ரபக்தாஸ்தபஸ்விநஃ। கிங்காரமமதோநித்யம் பவந்திருபத்ரவாஃ'' என்றிதியாதி வேதாந்த சாஸ்த்ரமுகத்தாலே; மேற்சொல்லுகிற சரமமான வாசார்யகைங்கர்யமறிவது ''தேவமாசார்யமுபாஸீத'' ''தேவமாசார்யமுபாவீத'' இத்யாதி சாஸ்த்ரமுகத்தாலும், ஸ்வாசார்யவிஷயத்தில் செய்யவேண்டும்

பரித்யாஜ்ய மவைஷ்ணவ ஸஹவாஸமு மபிமாநமும், கர்த்தவ்ய மாசார்யகைங்கர்யமும் பகவத்கைங்கர்யமும், உஎடு. கீழ்ச்சொன்ன பகவத்கைங்கர்யமறிவது சாஸ்த்ரமுக

ஜீ.—திவ்யவசநங்களும், அத்தவசநாநுரூபமாக மறுவற்ற வநுஷ்ட்டாநங்களுமென்கை, ''ஸுவ்யாஹ்ருதாநிமாநாத்மாஸுக்ருதாநீத்யுதஃ। ஸஞ்சிந்வந் தீரஆஸீத சிலஹாரீசிலம்யதா'' ''ஸுவ்யாஹ்ருதாநிமஹதாம் ஸுக்ருதாநிதத்ஸ்ததஃ। ஸஞ்சிந்வந் தீரஆஸீத சிலஹாரீசிலம்யதா'' என்னக்கடவதிறே; (பரித்யாஜ்யமவைஷ்ணவ ஸஹவாஸமு மபிமாநமும்) அதாவது ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநராசகமென்னும் பயத்தாலே இவனுக்கு ஸ்வாஸமாக விடப்படுமது வைஷ்ணவலக்ஷண மில்லாதவர்களோட்டை ஸஹவாஸமும், அவர்களிவன் நம்முடையவனென் றேரக்வயங்களாலே தக்நிரத்தில் பண்ணுமபிமாநமுமென்கை, (கர்த்தவ்யமாசார்யகைங்கர்யமும் பகவத்கைங்கர்யமும்) அதாவது இவனுக்கு ஸ்வரூபாநுகூலமாகவே யெப்போதும் செய்யப்படுமது மஹோபகாரகனான ஸ்வாசார்யன் விஷயத்தில் ப்ரேமபூர்வகமாகப் பண்ணும் கைங்கர்யமும், தக்நியோகபரதக்நிரனுப்பண்ணும் பகவத்கைங்கர்யமுமென்கை, ஆக நிகர்யையில்சொன்ன ஸ்வபாவவிசேஷங்களெல்லாம்(ஸதாசார்யப்ரஸாதத்தாலே வர்த்தித்திக்கும்படி பண்ணிக்கொண்டுபோருகை) யாவது - இப்படி யிருந்துள்ள வஸ்துவய வக்தவ்ய ஜப்தவ்ய பரிக்ராஹ்ய பரித்யாஜ்ய கர்த்தவ்யங்களையறிந்து இவற்றிலே நிஷ்டனுப்போருகை யென்றதாயிற்று.

உஎடு. இப்படி கர்த்தவ்யமான கைங்கர்யங்களிரண்டு மறிவதெம்முகத்தாலே யென்னுமாகாங்க்ஷையிலே யருளிச்செய்கிறார் மேல், (கீழ்ச்சொன்ன) என்றுதுடங்கி. (கிழ்) என்றது - வஸ்துவ்யாதிகளீச்சொன்ன விந்த கணிசையிலென்றபடி; (பகவத்கைங்கர்ய மறிவது சாஸ்த்ரமுகத்

ஆ.—கைங்கர்யங்களே யருளிச்செய்யுமாசார்ய தாத்பர்யவசநத்தாலும்; கேவலசாஸ்த்ரம் கொண்டறியுமத்தைப்பற்ற சாஸ்த்ரதாத்பர்யம் கொண்டறியவேண்டுமிது சிரியதிறே.—, அன்றியே சாஸ்த்ரசப்தம் சாஸ்த்ரதாத்பர்யங்களிரண்டுக்கும் வாசகமாய் கிழுமிக்கும் சொல்லுகிற ஸ்வார்த்தத கைங்கர்யங்களறிவது வேதாந்தசாஸ்த்ர தாத்பர்யசாஸ்த்ரமுகத்தாலே யென்னும், விசேஷித்தது இங்குச்சொல்லுகிற வாசார்யகைங்கர்யமறிவது உபயசாஸ்த்ரமுகத்தாலும் தாத்பர்யநிஷ்ட்ட ஸதாசார்யனுடைய சரமோபதேச லப்தமான தாத்பர்யஸாரவசநத்தாலுமென்று மருளிச்செய்வர். ஆசார்யவசநம் ததுபயவ்யாவ்ருத்தமாய் சதாசார்யோபதேசலப்தமாய்ப் போருவதொருசரமப்ரமாணம்; பாரார்த்தகைங்கர்யம் ஸூக்ஷ்மதர்கியான தாத்பர்யசரமவிபக்தியிலல்லது ஸித்தியாமையால், இத்தசாஸ்த்ரசப்தமுபயவாசகமென்றேகொள்ளவேணும்.

உஎசூ. இப்படி உபயமுகத்தாலு மறியவேண்டினகைங்கர்யம்தான் ப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்திரூபமாய்க்கொண்டு இரண்டுவகையாயிருக்குமென்ன;

உஎஎ. அதாவதேதென்ன, ஆசார்யனிஷ்டம் செய்கையும் தத கிஷ்டம் தவிருகையுமென்ன;

உஎஅ. அவனுக் கிஷ்டாகிஷ்டரூபமாவதேதென்ன, மேலெழுந்துவந்தேறியான வர்ணச்ரமங்களைப்பற்றுகை அவனுக்கநிஷ்டம், நித்யசேஷத்வமே நிரூபகமான வாத்மஸ்வரூபத்தை கோக்கியிருக்கையவனுக்கிஷ்டம்; ஆகையாலே அநிஷ்டம் பாஹ்யமானத்யாஜ்யத்தை யவலம்பித்தும்இஷ்

த்தாலே. ஆசார்யகைங்கர்யமறிவது, சாஸ்த்ரமுகத்தாலு மாசார்யவசநத்தாலும்.

உஎசூ, கைங்கர்யம் தானிரண்டு.

உஎஎ, அதாவது இஷ்டம்செய்கையு மநிஷ்டம்தவிருகையும்.

உஎஅ, இஷ்டாநிஷ்டங்கள் வர்ணச்ரமங்களையு மாத்மஸ்வரூ

ஜீ.—தாலே) என்றது - பகவா னிவனுக்கிப்போது வாய்திறந்தொன்றை யருளிச்செய்யாமையாலே தத்ப்ரதிபாதகமான சுருதிஸ்ம்ருத்யாதிசாஸ்த்ரமுகத்தாலே யறியவேணுமென்கை; (ஆசார்யகைங்கர்யமறிவது சாஸ்த்ரமுகத்தாலு மாசார்யவசநத்தாலும்) என்றது - ஆசார்யவிஷயத்தில் சிச்ரூஷாப்ரகாரங்களே ப்ரதிபாதிக்கிற சாஸ்த்ரமுகத்தாலும் தனக்கிஷ்டாநிஷ்டங்களின்னதென்னுமிடத்தை யவனருளிச்செய்த வசநத்தாலு மென்கை.

உஎசூ. இனிமேல் கைங்கர்யவேஷம் தன்னையறிவிக்கைக்காக (கைங்கர்யம் தானிரண்டு) என்கிறார்.

உஎஎ, அதாவதேதென்ன (அதாவதிஷ்டம் செய்கையு மநிஷ்டம் தவிருகையும்) என்கிறார்.

உஎஅ. இவைதானிரண்டு மெத்தை யவலம்பித்திருக்குமென்ன வருளிச்செய்கிறார் மேல், (இஷ்டாநிஷ்டங்கள்) என்றுதுடங்கி, அதாவது கீழ்சொன்ன கைங்கர்யப்ரதிஸம்பத்திக விரோதியாயவ மிஷ்டாநிஷ்டங்க ளிவ்வதிகாரியுடைய வர்ணச்ரமங்களையும் ஆத்மஸ்வரூபத்தையும் பற்றி யிருக்குமென்கை; (இஷ்டாநிஷ்டங்கள் வர்ணச்ரமங்களைப்பற்றியிருக்கை) யாவது - ஸ்வவர்ணஸ்வாச்ரமோசிதமான தர்மங்களைப் பாரார்த்தபுத்தியா வநுஷ்ட்டிக்கை யிஷ்டமாய் ஸ்வார்த்தபுத்தியா வநிஷ்டமாயிருக்கை; பாரார்த்தபுத்தியாவதுஷ்ட்டிக்கை யாவது -லோகஸங்க்ரஹதயாவாகவும் சிஷ்யபுத்ரர்களுடைய வுஜ்ஜீவநார்த்தமாகவும் ஆக்ருசம்ஸ்ய

ஆ.—டம் ஆந்தரமான வுபாதேயத்தையவலம்பித்து மிருக்குமென்கிறீர்—, அன்றியேதேஹகதமான வர்ணத்தையும் ததநுகுணச்சரமத்தையும் பற்று கையகிஷ்டம், ஸ்வரூபகத சேஷத்வவர்ணத்தையும் ததநுகுணப்பரம்சர்ச மத்தையும் பற்றுகையகிஷ்டம்; போக்தாவாய்க்கொண்டு சேஷமாயிருக்கும் ஸ்வரூபமென்றிருக்கையகிஷ்டம், போக்யமாய்க்கொண்டு பரதந்த்ரமாயிரு க்கும் ஸ்வரூபமென்றிருக்கை யிஷ்டமென்று, வர்ணச்சரமங்களிலும் ஸ்வரூ பத்திலும் இஷ்டாகிஷ்டங்களிவைகைக்கு மருளிச்செய்வர்.—, அன்றியே தர்சநதூஷணமாக வர்ணச்சர மவிபாகம் செய்கை யவனுக்கிஷ்டம், அது

பத்தையு மவலம்பித்திருக்கும்,

ஜீ.—த்தாலே யநுஷ்ட்டிக்கை ; இவ்வர்த்தத்தை[இனி யிவற்றில் நம்மா சார்யர்க ளநுஷ்ட்டிக்கிறவை சிஷ்யபுத்ரர்களுடைய வுஜ்ஜீவநார்த்தமாக வாக்குசம்ஸ்யத்தாலே யநுஷ்ட்டிக்கிறார்களத்தனை ; இப்படி யநுஷ்ட்டி யாதபோது பகவத்விபூதிபூதரான சேதநர்க்கு நாசஹேதுவாகையாலே ஈச்வரனுக் கநபிமதபூதலுவன ; ஆகையால் யாதோரளவாலே லோகஸ ங்க்ரஹம் பிறக்கும் யாதோரளவாலே சிஷ்யபுத்ரர்களுக் குஜ்ஜீவநமுண் டாம் அவ்வளவு மநுஷ்ட்டேய மென்றதாயிற்று; ப்ரவ்ருத்திதர்மம்தானே அபிஸந்த்திபேதத்தாலே நிவ்ருத்திதர்மமான வோபாதி, இந்த நிவ்ருத் திதர்மமும் ப்ராப்யமாகக்கடவது ; இவ்விடத்தில் அகரணேப்ரத்யவாயம் எம்பெருமாளுடைய வநபிமதத்தவமும் தன்னுடைய புருஷார்த்தஹாரியு மாகக்கடவது ;] என்று தகிர்லோகத்திலே யிவர்தாமே யருளிச்செய்தா ரிறே. இனி ஸ்வார்த்தபுத்த்யா வநுஷ்ட்டிக்கையாவது – ஸ்வவர்ண ஸ்வாச்ரமோசிதமாக விஹிதமாகையாலே நமக்கிவை யநுஷ்ட்டியாதொழி யில் க்ருத்யாகாண ரூபபாபம்வருமென்று நினைத்தநுஷ்ட்டிக்கை.(இஷ்டா கிஷ்டங்களாத்ம ஸ்வரூபத்தைப்பற்றியிருக்கை) யாவது - ''இச்சைஸ்வ ரூபம்'' என்கிறபடியே விகியோகதசையில் சேஷியுடைய விச்சாநுகுண மாக ஸ்வரூபத்தைவிகியோகப்படுத்துகை யிஷ்டமாய், தட்டுமாறி விகி யோகம் கொள்ளுமளவில் தன்னுடைய சேஷத்வத்தை யிட்டிருக்கத்தல் பாரதந்த்ர்யத்தை யிட்டெதிர்விழிகொடாதொழிதல் செய்கை யகிஷ்டமா யிருக்கை.—, அங்ஙனன்றிக்கே (இஷ்டாகிஷ்டங்கள்) இத்யாதிக்கு ஸ்வ வர்ணஸ்வாச்ரமோசிதங்களிச் செய்கையிஷ்டம் ததிவிருத்தங்களிசெய் கை யகிஷ்டமென்றும், ஆத்மஸ்வரூபத்துக்குசிதமானவற்றைச் செய் கை யிஷ்டம் ததிவிருத்தங்களிச்செய்கை யகிஷ்டமென்றும் யோஜிக் கவுமாம். அங்ஙனுமன்றிக்கே யௌபாதிகமுமா யகித்யமுமான வர்ண் ச்சரமங்களிலே யூற்றிருக்கையகிஷ்டம், கிருபாதிககித்யசேஷமான வாத் மஸ்வரூபத்திலே யூற்றிருக்கை யிஷ்டமென்றும் யோஜிக்கவுமாம். இங் ஙனூற்றத்தை யிட்டுச்சொல்லுகையன்றிக்கே அகிஷ்டம் வர்ணச்சரமத்தை யவலம்பித்திருக்கும இஷ்டமாத்மஸ்வரூபத்தை யவலம்பித்திருக்குமென் றிங்ஙனேவிபஜித்து வர்ணச்சரமாசாரத்தை யகிஷ்டகோடியாகச் சொல்லப் பார்க்கில் ''ஜ்ஞாத்ருத்வாதிகாஸ்தாஸ்ல்லக்ஷ்யப்ரதே । ஆஜ்ஞாச்சேதீமமத்ரோஹீ மத்பக் கோஒபிநவைஷ்ணவ:'' ''சருதிஸ்மருதிர்மமைவாஜ்ஞா யஸ்தாமுல்லங்க்யவர்த்த தே। ஆஜ்ஞாச்சேதீமமத்ரோஹீ மத்பக்தோஒபிகவைஷ்ணவ:''என்றும் ''அவிப்லவாயதர்மாணாம் பாலனாயகுலஸ்யச । ஸ்ருதிர்மோக்ஷஸ்யலோகஸ்ய மர்யாதாஸ்தாபனாயச ॥ ப்ரியாயமமவிஷ்ணோச்ச தேவதாவிஸ்யகர்மண: । மனிஷீவைதிகாசாரம் மனஸாபிநலங்க்ஷயேத் ॥ யதா ஹிவல்லபோராஜ்ஞோ நதீம்ராஜ்ஞாப்ரதர்சிதாம் । லோகோபயோகிநீம்ரம்யாம் பஹுஸஸ்யவிவர்தநீம் ॥ லங்க்ஷ

ஆ.—வராதபடிதத்விபரீதம் செய்யாதொழிகை யவனுக்கிஷ்டம் ; ஸ்வரூபவிருத்த்தங்களைச்செய்கை யவனுக்கநிஷ்டம், ஸ்வரூபாநுரூபமான வற்றைச்செய்கையவனுக்கிஷ்டமென்னும் யோஜிப்பர்கள்.

உஎக. இப்படி யவநுக்கிஷ்டமென்று விநிஷ்டவேஷாநுபக்த்திகளை விட்டில் பாபப்பரவருத்திவராரதோவென்ன,மோக்ஷவிரோதியென்று புண்யம் செய்ய வுட்படவஞ்சுகிற விவ்வதிகாரி, நரகஹேதுவாய் ஸாமாந்யருமுட்படச் செய்யாதபபத்தைச் செய்யானென்னுமிடம் சொல்லவேண்டாவிறே யென்கிறார் ; த்யஜிக்கைக்கடியான ப்ரவருத்திரூபத்வ மிரண்டிக்குமொத்தபின்பு எத்தைப்பண்ணுவரனென்றபடி.

உஎக. புண்யத்துக்கஞ்சுகிறவன் பாபத்தைப்பண்ணுனிறே.

ஜீ.—யக்ஷுலமாஹோதனகேஷ்ட்டஉஃ ஈஷ்மஸ்ரீ|ஏவம்விலக்ஷுயக்ஷுமர்ஷ்யமர்ஷ்யாதாம்வேதநிஷ்ஷ்ஷ்

ஆ. --உஅ. இவ்வதிகாரி வத்ஸலனைவனுக்கு மிடமற நியதனுமிருக்கு மென்கிறார் மேல், (இவன்) இத்யாதியால் புண்யபாபமிரண்டும் மோக்ஷ விரோதியென்றிருக்கிற விவ்வதிகாரி, காட்டார்ஸுகஹேதுவென்று ப்ர மிக்கும் புண்யத்தை அவர்கள் துக்கஹேதுவென்று த்யஜிக்கும் பாப மென்று புறக்கணித்திருக்கும்; ஸாம்ஸாரிகபோகமெல்லாம் துக்கமென் றேதோற்றினல் தத்ஸாதநமெல்லாம் பாபமென்றேதோற்றுமிறே. செய்த குற்றம் நற்றமாகவேகொள்ளு மாசரித்தவத்ஸலனை வவன் ஆச்ரிதர் பக்க லொருபாபம் பெற்றுனகில், நங்குணத்துக் கிரைபெற்றோம், இது நம்புண் யமென்று பெருப்பேறுபெற்றுனையிறுமாக்கிருக்கும். இப்படி யாசைப்பட் டிடம்பார்த்துப் பேகணித்துப்போருகிறவனுக்கு துராசையே சேஷிக்கு மித்தணையல்லது, இத்தலையில் பாபரூபமானபோக்யமொருக்காலும் கிடை யாது. இவனிடம் கொடுக்கிலிறே யவருசை தீரப்பெறுவது.

உஅக. இப்படி ஸர்வஜ்ஞனுக்கு மிடங்கொடாமல் போருகிறவிவ்வதி காரிக்கு, மேலெழுந்தவை தியஜிக்கையுட்பற்றினபற்றின் கார்யமாமித் தணையல்லது, பாபப்ரவ்ருத்திஹேதுவாகாதென்று ப்ராஸங்கிகத்தைத்

உஅ. இவன் புண்யத்தைப்பாபமென்றிருக்கும், அவன் பா பத்தைப்புண்யமென்றிருக்கும், அவனுக்கது கிடை யாது, இவ னதுசெய்யான்.

உஅக. கைங்கர்யம்தான் பக்திமூலமல்லாதபோது

ஜீ. --உஅ. இவன் புண்யத்துக்குஞ்சும்படியையும் வத்ஸலனை வீச்வர னுக்கு மிடமும்படி பாபப்ரவ்ருத்தியி லங்வயமற்றிருக்கும்படியையும் தர் சிப்பிக்கிறார் மேல், (இவன் புண்யத்தை) இத்யாதிவாக்யத்யத்தாலே. அதாவது, "ஜாவிஜ்ஞா புண்யபாபேவிதூய | நிரஞ்ஜநஃபரமம்ஸாம்யமுபைதி" "ததா வித்வாந் புண்யபாபேவிதூய | நிரஞ்ஜநஃபரமம் ஸாம்ய முபைதி" என்கை யாலே புண்யபாபங்களிரண்டும் மோக்ஷவிரோதியென்றிருக்கு மிவ்வதி காரி, காட்டார் ஸுகஹேதுவென்று விரும்பியிருக்கும் புண்யத்தைப்பக வத்ப்ராப்த்தி ப்ரதிபந்தகதயா வரிஷ்டாவஹமாகையாலே, துக்கஹே துவான பாபமென்று நினைத்து வெருவியிருக்கும். ஆச்ரிதர் செய்தகுற்றம் நற்றமாகவே கொள்ளு மதிமாத்ரவத்ஸலனை வீச்வரன், இவ்வதிகாரி யேதேனுமொருபாபத்தைப் பண்ணினும் அத்தைக்குற்றமாகநினையாதே நற்றமாக நினைத்துக்கொண்டிருக்கும். அவனப்படி யிருக்தானேயாகி லும் இவ்வதிகாரி பாபப்ரவ்ருத்தியி லங்வயமற்று நியதனுய் வர்த்திக்கை யாலே, பாபத்தை புண்யமாகக்கொள்ளும் வத்ஸலனைவனுக்கு அது ஆசைப்பட்டுப்போ மித்தணையொழிய கிடையாதென்கை. ஆக கீழ் கர்த் தவ்யமாகச்சொன்ன கைங்கர்யமதிவது இன்னத்தாலேயென்னும், கைங் கர்யக்தான் த்விவிதமென்னும், அதுதானின்னதென்னும், தீதுபயமு மின் னத்தை யவலம்பித்திருக்குமென்னும் சொல்லி, அதில் ப்ராஸங்கிகசங்கர பரிஹாரமும் பண்ணப்பட்டது.

உஅக. ஈச்வரசைகங்கர்யமிவனுக்கு ஏதேனு மொருவழியாலேயா கிலு முண்டாகவேணுமென்னு மிதினுடைய வவச்யகரணீயத்வத்தை ய ருளிச்செய்கிறார் மேல், (கைங்கர்யமதான்) என்றுதொடங்கி (பக்திமூலமாய் வருகை) யாவது சேஷியுடைய முகமலர்த்திக்குறுப்பானவையே செய்து கொண்டு நிறகவேண்டுமிப்படியான தத்விஷயப்ரேமமடியாக வருகை, (அல் லாதபோது பீதிமூலமாய்வருகை) யாவது அதன்றிக்கே யொழிக்தால்

ஆ.—தலிக்கட்டி, ப்ரஸ்துதமான கைங்கர்யார்வய மிவ்வதிகாரிக்கேதே னுமொருவழியாலேயாகிலு மவச்யம் வேணுமென்கிறார்(கைங்கர்யம்தான்) இத்யாதியால். அகிஷ்டத்யாகரூபமாயு மிஷ்டப்ரவ்ருத்திரூபமாயுமிருக் கிற ப்ரபித்தகைங்கர்யம்தான் செய்தல்லது தரிக்கமாட்டாத பரமபக்தி மூலமாகச் செய்யாவிடிலும், "அகிஞ்சித்கர-ரஸ்ய கேவலாநுபபத்தே:" "அகிஞ்சித்கரஸ்ய சேஷத்வாநுபபத்தே:" என்று சேஷத்வருத்தர்யமில்லாவிடில் சேஷத்வ மழியுமென்னும்பீதிமூலமாகவாகிலும் வருத்திச்செய்யவேணும். பக்தி மூலம்முக்யம், பீதிமூல மமுக்யம்.

உ அ. இப்படி யமுக்யமான பீதிமூல கைங்கர்யமுமில்லாதபோது உபாயோபேயாதிகாரத்திலும் தத்தத்திகாராநுரூபங்களான வுபாயோ பேயங்களிலும் தத்தத்தாநுபபாரதந்த்ர்ய போக்யத்வாநுகுணமான வ்யவ ஸாய ப்ரீத்யவயமின்றிக்கே இழவாளனொழியும். அகிஷ்டகிவ்ருத்தி ரூபமான கைங்கர்யமில்லாதபோது கிவ்ருத்த்யதிகாரோபாயங்களி லக்வய மின்றிக்கேயொழியும்; இஷ்டப்ரவ்ருத்திரூபகைங்கர்யமில்லாதபோதுப்ரவ் ருத்த்யதிகாரோபேயங்களி லக்வயமின்றிக்கே யொழியுமென்று வகைக்தரு ளிச்செய்வர்.—, அன்றியே ஸ்தோத்ராஞ்சலி ப்ரவருத்திரூப கைங்கர்யம்கௌணமாக வாகிலுமுண்டாகாதபோது கைங்கர்யம்செய்தே வருமதான வுபேயாதிகாரத்திலும் தக்நிமித்தமான வுபாயத்திலும் தது பயப்ரயோஜகமான வுபேயத்திலும் ஸ்வரூபஸ்த்தித்திரூபார்வயமின்றிக்கே ஸ்வரூபமழிக்தொழியுமென்று மருளிச்செய்வர். இத்தால் கைங்கர்யாதி வயத்தில் அதிகாராந்வயமேபிடித்துக்கூலியும், அதுகூலியாதபடி கைங் கர்யம் நிரக்தரம் செய்யவேணுமென்று கருத்து.

உஅக. ஏவம்விதகைங்கர்யத்தில் ஸாதகபுத்திகூலியவேணுமெ ன்கிறார் மேல், (கைங்கர்யம்தன்னை) இத்யாதியால். முக்யமாகவு மமுக்யமாகவும் அதிகர்த்தவ்யமான கைங்கர்யம்தன்னை, அல்பாகல்ப

பீதிமூலமாய் வரவேணும்.

உஅ. அதுவு மில்லாதபோது அதிகாரத்திலும் உபாயோ பேயங்களிலும் அந்வயமின்றிக்கே யொழியும்.

உஅக. கைங்கர்யம்தன்னை பலஸாதநமாக்காதே

ஜீ.—"அகிஞ்சித்கர-ரஸ்ய கேவலாநுபபத்தே:" "அகிஞ்சித்கரஸ்யயசேஷத்வாநுபபத் தே:"என்கிறபடியே சேஷத்வருத்தியில்லாதபோது சேஷத்வஹாகிபிறக்கு மென்னும் பீதியடியாகவருகை. இதில் பக்திமூலமானதுவே முக்யம், ததலாபத்தில்பீதிமூலக்தானுகிலும் வேணுமென்றபடி.

உஅ. அதுதானுமில்லாவிடில் செய்வதென்னென்ன வருளிச்செய் கிறார், (அதுவுமில்லாதபோது) என்றுதுடங்கி, அதாவது அமுக்யமான பீதிமூலகைங்கர்யக்தானுமில்லாதபோது, கிஞ்சித்காராபாவத்தாலே சேஷத்வருபமான வதிகாரத்திலும், அதிகாரிஸாபேக்ஷமாயிருக்துள்ள சேஷியுடைய க்ருபாரூபமானவுபாயத்திலும், இவனுடைய வநுகூலவ்ரு த்திஸாபேக்ஷமான வவனுடைய முகமலர்த்தியாகிற வுபேயத்திலு மக் வயமற்றுவிடுமென்கை.

உஅக. ஆக கிழிரண்டுவாக்யத்தாலும் கைங்கர்யாவச்யகர்த்தவ்யத் வமும் கைங்கர்யாபாவத்தில்வரு மகர்த்தவிசேஷங்களும் காட்டப்பட்டது; ஏவம்வித கைங்கர்யத்தில் ஸாதகபுத்தியைத் தவிர்க்கிறார் மேல், (கைங் கர்யம் தன்னை) என்றுதுடங்கி. அதாவது - இப்படி யவச்யகாணீயமாகக்

ஆ,—போகமோக்ஷரூபமான தேதேனுமொரு பலத்துக்கு ஸாதகமாக்கி பிசக்காதே எல்லாபலமுமிதுவேயென்று குறிக்கொண்டு போரவேணும்.

உஅச. இதில் ஸாதநத்வப்ரதிபத்திகர்த்தமற லீத்த்தஸாத்ய ப்ரதிபத்தியே பிறக்கவேணுமென்று இத்தை விசதீகரிக்கிறார்மேல், (அதாவது) இத்யாதியால். (ஸாதகமாக்காதேபலமாக்குகை)யாவது—தேதேக ப்ரயோஜநனதான் ஸ்வரூபாநுரூபகைங்கர்யத்தைப்பண்ணி மற்றொரு ப்ரயோஜநத்துக்குக் கையேலாதே, உன்னைக்கைங்கர்யம்கொண்டோமே இதுக்கு கைக்கூலிதரலாகாதோமேலும்கைங்கர்யம் கொள்ளும்படி யென்று பரிபூர்ணனை வவன் குறைவாளைய்க்கையேற்கும்படி கைங்கர் யம் பண்ணுகை.

உஅடு. அதுதன்னை விசதீகரிக்கிறார், (கொடுத்து) இத்யாதியால், அவனுக்குரிய வடியனை யவனுலே ப்ரேரிதனையவனுக்குகைங்கர்யம்செய்து அவன்பக்கலிலே ப்ரயோஜகத்தரங்களைக்கொள்ளாதே ''இன்றுவக்து'' இத்யாதிப்படியே யவன் தன்னைக் கைங்கர்யம்கொண்டதுக்கு மேன்மே லும் கைங்கர்யம்பண்ணுகையாகிற கைக்கூலி யுடன்பட்டுக்கொடுக்க வேணும்.

பலமாக்கவேணும்.

உஅச. அதாவது-தான் கையேலாதே அவனைக்கையேற்கப் பண்ணுகை.

உஅடு. கொடுத்துக்கொள்ளாதே கொண்டத்துக்குக் கைக்கூலி கொடுக்கவேணும்.

ஜீ.—கிழ்சொன்ன கைங்கர்யத்தன்னைப் பண்ணுமளவில் த்ருஷ்டாத்ரு ஷ்டபலங்களி லேதேனுமொன்றுக்கு ஸாதகமக ப்ரதிபத்திபண்ணுதே ஸ்வயம்ப்ரயோஜகமாக ப்ரதிபத்திபண்ணவேணுமென்கை.

உஅச. இத்தை விசதீகரிக்கிறார் மேல்,(அதாவது) என்றுதுடங்கி, (அதாவது) என்றது - இத்தை ஸாதகமாக்காதே பலமாக்குகையாவதெ ன்றபடி ; (தான் கையேலாதே யவனைக்கையேற்கப்பண்ணுகை) யாவது கைங்கர்யம்பண்ணுகிறதான் அதுக்கு பலமாகவவன் பக்கலிலேயொன்றை யர்த்தியாதே ஸ்வயம்ப்ரயோஜகமாகச் செய்யாகின்றுகொண்டு, கைங் கர்யம்கொள்ளுகிற வவனை ''ஶேஷ்ய ஸ்வார்தாஸ்ரயாதேவஃ ப்ரதிக்ருஹ்ணதிவைஸ்வயம்'' என்கிறபடியே தன் பூர்த்திபாராதே ஸாபேக்ஷனைய் விரும்பிகைக்கொள்ளும்படி பண்ணுகை.

உஅடு. இவ்வளவும்போராது, தான்கொடுத்ததை அவன்கொண் டதுக்கு ப்ரத்யுபகாரம்பண்ணவும் வேணுமென்கிறார் மேல், (கொடுத்து) என்றுதுடங்கி, அதாவது ''தேஹி மே தக்ஷிணாம்'' ''தேஹிமேததாமீதே''என் கிறபடியே தானவனுக்கொன்றை ஸமர்ப்பித்து அவன் பக்கலிலே யொரு ப்ரயோஜகம் கொள்ளாதே ''இன்றுவக்தித்தனையு மமுதுசெய்திடப்பெ றில் நானொன்று நாறுயிரமாகக்கொடித்துப்பின்னுமாளும்செய்வன்'' என்ற பெரியாழ்வார் திருமகளைப்போலே தான் ஸமர்ப்பித்த த்ரவ்யத்தை யவ னங்கிகரித்த வுபகாரத்துக்காக, அப்படியிருக்துள்ளவற்றை தன்னபிறிவே சாநுகுணமாக நிறையக்கொண்டுவக்து ஸமர்ப்பியாகின்றுகொண்டு பின் னையுமடிமைசெய்கையாகிற கைக்கூலிகொடுக்கவேணுமென்கை.

ஆ.—உஅசு. அகங்யப்ரயோஜநராய் கைங்கர்யம்செய்யிலாயிற்று ஸ்வரூபமுஜ்ஜீவலமாவதென்கிறார் மேல், (ஸ்ரீவிதுரரையும்) இத்யாதியால். க்ருஷ்ணன் பீஷ்மத்ரோணாதிகளையுபேக்ஷித்து இருந்தவிடம்தேடிவரும்படி அபிமதரான ஸ்ரீவிதுரரையும், முடிக்குத்தெருத்தேடிவரும்படி பரிவரான ஸ்ரீமாலாகாரரையும், திருக்கைகளாலே ஸ்பர்சித்து அங்கீகரிக்கப்பெற்ற கூனியையும்போலே, அகங்யப்ரயோஜகமாக கிஞ்சித்கரிக்கிலிறே ஸ்வப்ரயோஜகாக்வய யோக்யதையற்றஸ்வரூபம் நிறம்பெறுவதென்கை.

உஅள. இதுதன்னை விசதமாக்குகிறார் மேல், (மடிதடவாத) இத்யாதியால். சோற்றையிட்டு மடியைப்பிடித்து முடிச்சரக்கையபஹரித்துக்கொள்ளுதையாகிற மடிதடவும் சோறன்றியே "விதுராந்நாநிலபூதே ஸுசிநிகுணவந்நிதே" "விதுராக்ரூரநிபுபுஜே சுசிகிகுணவர்திதே" என்றகங்ய்ரயோஜகத்வ பக்திப்ரபவசத்வரூப பாவகத்வ போக்யத்வங்கள், அவன் கூவிலும் நெஞ்சிலும் வேர்விழும்படி கல்லதேர்சோறான மடிதடவாதசோறிறே ஸ்ரீவிதுரரிட்டது; பூவில்சாபலத்தாலே முத்துற தன தலையிலேவைத்து மோந்து சுருள் காறப்பண்ணிக் கொடுக்கையாகிற சுருள் காறுகிற பூவன்றியே "ப்ரஸாதபரமாந்நாத் மமகேஹமுபாகதே | தந்யோஉஹமர்ச்சயிஷ்யாமீத்யாஹமாலோ்ய ஜீவநம்" "ப்ரஸாதபரமௌகரதௌள மமகேஹமுபாகதௌள | தந்யோஉஹமர்ச்சயிஷ்யாமீத்யாஹமால்யோபஜீவநம்" என்றகங்ய்ரயோஜகத்வகுணம் குன்றுதபடி மிக்கசிர்த்தொண்டரிட்டபூவான சுருள் காறுதபூவிறே ஸ்ரீமாலாகாரரிட்டது; அகேகம் பொன்னேறக்கூட்டியும் சுண்ணும்புத்

உஅசு. ஸ்ரீ விதுரரையும் ஸ்ரீ மாலாகாரரையும் கூனியையும் போலே கிஞ்சித்கரித்தால் ஸ்வரூபம் நிறம்பெறுவது.

உஅள. மடி தடவாதசோறும் சுருள்நாறுத பூவும் சுண்ணும்பு

ஜீ.—உஅசு. இப்படி யகங்யப்ரயோஜநனுய் கிஞ்சித்கரித்தாலாயிற்று ஸ்வரூபமுஜ்ஜீவலமாவதென்னுமத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக வருளிச்செய்கிறார்மேல், (ஸ்ரீவிதுரரையும்) என்றுதுடங்கி.

உஅள. த்ருஷ்டாந்தபூதரான வவர்கள் கிஞ்சித்கரித்தப்ரகாரத்தினை யருளிச்செய்கிறார், (மடிதடவாத) என்றுதுடங்கி, (மடிதடவாதசோறுவது) - முத்துறவாதரத்தோடேயிட்டுப்பின்னை யிதுக்குக்காசுதரலாகாதோவென்று மடிச்சீரைசோதிக்கைக்காக மடியைப்பிடித்துத் தடவி உண்பவன் நெஞ்சுபோலேயும்படி பண்ணும் ப்ரயோஜகாந்தரபரிமிம்சோறுபோலன்றிக்கே, உண்பவன் நெஞ்சுகக்கும்படி அகங்ய ப்ரயோஜகமானசோறு; இப்படி யிருக்துள்ளசோறிறே "ஜுக்தவத்ஸுத்விஜாக்ரேஷு நிவேதிதம் பரமாந்நகம்" "புக்தவத்ஸுத்விஜாக்ரேஷு நிஷ்ண்ணபரமாஸகே | விதுராக்ரூரநிபுபுஜே சுசிகிகுணவர்திதே" என்று பாவகத்வ போக்யத்வ ப்ரஸஸ்தமாம்படி ஸ்ரீவிதுரரவனுக்கு ஸமர்ப்பித்தது.(சுருள்நாறுதபூ) வாவது -அகிஞ்ஸ்பர்சமுண்டானால் சுருள்நாறும்படியிறே பூவின் ஸ்வபாவமிருப்பது; அப்படியே ப்ரயோஜகாந்தர ஸ்பர்சமாகிற சுருள்காற்றமில்லாதபடி அகங்யப்ரயோஜகத்வபரிமலயுக்தமாக இதிம் புஷ்பம்; இப்படி யிருக்துள்ளபூவிறே "ப்ரஸாதபரமாந்நாத் மமகேஹமுபாகதே | தந்யோஉஹமர்ச்சயிஷ்யாமீத்யாஹமாலோ்யஜீவநம்" "ப்ரஸாதபரமௌகரதௌள மமகேஹமுபாகதௌள | தந்யோஉஹமர்ச்சயிஷ்யாமீத்யாஹமால் யோபஜீவநம்" என்று விசேஷஜ்ஞர் சலாகிக்கும்படி அத்யாதரபூர்வகமாக ஸ்ரீமாலாகாரரவனுக்குக் கொடுத்தது. (சுண்ணும்புபடாதசார்த்தாவது)-

ஆ.—திவலிதெறிக்கக்கெடும் சாந்துபோலன்றியே "ஸுகந்தஸ்ய மே ப்ராஜாத்ர்யம் ருசிரமருசிரானாம் । ஆமோதாத்ரஸ்ய வ்ருக்ஷம் ப்ரியதமமதுலேபனம்" "ஸுகந்தத்தமேதத்ராஜார்ஹம் ருசிரம்ருசிராகதே । ஆவயோர்காத்ரஸ்ருசம் தீயதாமதுலேபனம்" என்றவனர்த்தித்த வகந்தரம் பூசும் சாந்தம்படி கூனிகொடுத்தது. ஆக இப்படி யகங்யப்ரயோஜகமாக கிஞ்சித்கரித்தாலாயிற்றுகைங்கர்யாச்ரயமான ஸ்வரூபமுஜ்ஜ்வலமாவதென்கை. ஆக இவ்வளவும் வஸ்தவ்யாதிகணனையில் சரமோக்தமான கர்த்தவ்ய ரூபகைங்கர்யத்தைச்சோதித்து, தத்ருசகைங்கர்யத்தாலே ஸ்வரூபமுஜ்ஜ்வலமாமென்னுமிடத்தையு மருளிச்செய்தாராயிற்று.

உஅ. இப்படி யகங்யப்ரயோஜகனுய்க்கொண்டு கைங்கர்யம் செய்தாலே ஸ்வரூபமுஜ்ஜ்வலமாவதென்று சொன்னவிதிலே முக்தாவஸ்த்தையில் கைங்கர்யதசையில் ஸ்வரூபளஜ்ஜ்வல்யமும் அர்த்தாதாக்த மென்று கிணைத்து, இப்படி கைங்கர்யதசையில் ஸ்வரூபத்தை யுஜ்ஜ்வலமாக்கு மோபாதி ஏதத்பூர்வ தசாவிசேஷங்களிலும் ஸ்வரூபத்தையுஜ்ஜ்வலமாக்க வேணுமென் றருளிச்செய்கிறார் மேல், (கைங்கர்யதசைபோலே) என்றுதுடங்கி, (முன்புள்ளதசைகளிலும்) என்றது – கைங்கர்யத்துக்கு பூர்வதசைகளிலு மென்றபடி.

படாத சாந்துமிறே யிவர்கள்கொடுத்தது.

உஅ. கைங்கர்யதசைபோலே முன்புள்ளதசைகளிலும் ஸ்வரூபத்தை யுஜ்ஜ்வலமாக்கவேணும்.

ஜீ.—ஆயிரம்பொன்னழியக்கூட்டியும் சுண்ணம்புத்திவலிபடக்கெடும் படியிறே சாந்தின் ஸ்வபாவம்; அப்படியே ப்ரயோஜகரக்தாஸ்பர்சமாகிற தோஷமின்றிக்கே அகங்யப்ரயோஜகமான சாந்து; இப்படி யிருக்குள்ள சாந்திறே "ஸுகந்தஸ்ய மே ப்ராஜாத்ர்யம் ருசிரமருசிரானாம் । ஆமோதாத்ரஸ்ய வ்ருக்ஷம் ப்ரியதமமதுலேபனம்" ஸுகந்தத்தமேதத்ராஜார்ஹம் ருசிரம்ருசிராகதே । ஆவயோர்காத்ரஸ்ருசம் தீயதாமதுலேபனம்" என்றவனர்த்தித்த வகந்தரம் பூசும் சாந்தம்படி கூனிகொடுத்தது. ஆக யிப்படி யகங்யப்ரயோஜகமாக கிஞ்சித்கரித்தாலாயிற்றுகைங்கர்யாச்ரயமான ஸ்வரூபமுஜ்ஜ்வலமாவதென்கை. ஆக இவ்வளவும் வஸ்தவ்யாதிகணனையில் சரமோக்தமான கர்த்தவ்யரூபகைங்கர்யத்தைச்சோதித்து, தத்ருசகைங்கர்யத்தாலே ஸ்வரூபமுஜ்ஜ்வலமாமென்னுமிடத்தையு மருளிச்செய்தாராயிற்று.

உஅ. இப்படி யகங்யப்ரயோஜகனுய்க்கொண்டு கைங்கர்யம் செய்தாலே ஸ்வரூபமுஜ்ஜ்வலமாவதென்று சொன்னவிதிலே முக்தாவஸ்த்தையில் கைங்கர்யதசையில் ஸ்வரூபளஜ்ஜ்வல்யமும் அர்த்தாதாக்த மென்று கிணைத்து, இப்படி கைங்கர்யதசையில் ஸ்வரூபத்தை யுஜ்ஜ்வலமாக்கு மோபாதி ஏதத்பூர்வ தசாவிசேஷங்களிலும் ஸ்வரூபத்தையுஜ்ஜ்வலமாக்க வேணுமென் றருளிச்செய்கிறார் மேல், (கைங்கர்யதசைபோலே) என்றுதுடங்கி, (முன்புள்ளதசைகளிலும்) என்றது – கைங்கர்யத்துக்கு பூர்வதசைகளிலு மென்றபடி.

ஆ.—உஅகை. அவையெவையென்னு மபேக்ஷையிலே ஸமுதாயமாக (முன்பே நாலுதசையுண்டு) என்று;

உகூ0. அவற்றைப் பிரித்தருளிச்செய்யவேணுமென்னு மபேக்ஷையிலே, அதாவது - ஸ்வரூபஜ்ஞாநதசையும் உபாயவரணதசையும் ப்ராப்ய ப்ராப்திதசையும் ப்ராப்த ப்ராப்யாநுபவ தசையும் என்று நாலுபடியாயிருக்கு மென்கிறார்.

உகூக. அத்தசைகளில் ஸ்வரூபத்தையுஜ்ஜ்வலமாக்கும்படியை யருளிச்செய்கிறார், (ஜ்ஞாநதசையில்) இத்யாதியால். ப்ரணவார்த்தமான சேஷத்வ ஜ்ஞாநாநுஸந்தாநமாகிற ஜ்ஞாநதசையில் ஜ்ஞாநியென்னுமஹங்காரம் மேலிடாதபடி "யானேயென்னை யறியகிலாதே" "அறிவொன்றுமில்லாத" இத்யாதிப்படியே ஸ்வரூபஜ்ஞாந மில்லாமையை முன்னிடும்; சரமச்லோகார்த்தமான விதரோபாய த்யாகபூர்வக ஸித்தோபாய வரணதசையில் ஜ்ஞாநியென்னுமாகிஞ்சக்யம் நிமிமிடும்படி "கோற்ற

உஅகை. முன்பே நாலுதசையுண்டு.

உகூ0. அதாவது ஜ்ஞாநதசையும் வரணதசையும் ப்ராப்திதசையும் ப்ராப்யாநுபவதசையும்.

உகூக. ஜ்ஞாநதசையில் அஜ்ஞாநத்தை முன்னிடும், வரணதசையில் அபூர்த்தியைமுன்னிடும், ப்ராப்திதசையில்

ஜீ.—உஅகை. முன்பே யெத்தனைதசையுண்டென்னுமாகாங்க்ஷையிலே யருளிச்செய்கிறார், (முன்பே நாலுதசையுண்டு) என்று,

உகூ0. அந்த நாலுதசையுந்தானேதென்னுமபேக்ஷையிலே யருளிச்செய்கிறார், (அதாவது) என்று தொடங்கி. (ஜ்ஞாநதசை) யாவது ஆசார்யோபதேசத்தாலேதனக்கு ஜ்ஞாநம்பிறந்து செல்லுகிறதசை; (வரணதசை) யாவது-ஸித்தோபாயபூதனான ஸர்வேச்வரனைத்தனக்குபாயமாக வரிக்கிறதசை; (ப்ராப்திதசை) யாவது - ஸாம்ஸாரிக ஸகலதுரிதநிவ்ருத்தி பூர்வகமாக வவன்திருவடிகளை ப்ராபிக்கிறதசை; (ப்ராப்யாநுபவதசை) யாவது - ப்ராப்பபூதனான வவனைக்கிட்டி யநுபவிக்கிறதசை. இவ்வநுபவ ஜநிதப்ரீதிகாரித கைங்கர்யமிறே பரமபுருஷார்த்தம்; பரமாபேக்ஷிதமான தத்வஜ்ஞாநமும், ஜ்ஞாநபலமான வுபாயவரணமும், வரணபலமான ப்ராப்தியும், ப்ராப்திபலமான வநுபவமும், அநுபவஜநித ப்ரீதிகாரிதகைங்கர்யமுமாயிறே க்ரமமிருப்பது; ஆகையாலே கைங்கர்யதசை சரமதசையாய் பூர்வதசைகள் நாலு மிதிலே வக்தேநுகைக்கிட்ட படியொழுங்காயிருக்கும்,

உகூக. இவ்வோதசைகளில்ஸ்வரூபத்தையுஜ்ஜ்வலமாக்கும்படியைத் தர்சிப்பிக்கிறார் மேல், (ஜ்ஞாநதசையில்) என்றுதுடங்கி. (ஜ்ஞாநதசையிலஜ்ஞாநத்தைமுன்னிடுகை) யாவது -ஆசார்யன் மேல்மேல்தனக்கஜ்ஞாநத ஜ்ஞாபகம் பண்ணும்படி தத்த்வஹிதபுருஷார்த்தங்களில் தன்னுடைய வஜ்ஞாநத்தைப் பலகாலும் விஜ்ஞாபிக்கை; (வரணதசையிலபூர்த்தியை முன்னிடுகை) யாவது - "கோற்றகோன்பிலேன்" "நஷ்டர்ஸ்ஹோஸ்மி" "நதர்மநிஷ்டோஸ்மி" "ஸர்வ்தர்மாந்பரித்யஜ்யேமி" "ஸத்கர்மகை வ கிலகிஞ்சலஞ்சிதோமி" இத்யாதியிற்படியே பேற்றுக்குஹேதுவாகக் கொள்ளலாவதொரு ஸாதநாதிகளொன்றும் தனக்கில்லாமையாகிறவாகிஞ்சக்யத்தைப்புரஸ்கரிக்கை; (ப்ராப்திதசையிலார்த்தியை முன்னிடுகை) யாவது - பெற்றபோது பெறுகிறோமென்றிராதே "வானுலகம்தெளிக்தே

ஆ.—நோன்பிலேன் நுண்ணறிவிலேன்''''கலக்தானென்றுமிலேன் நல்லதோ
ரறம்செய்துமிலேன்.'' என்றித்யாதிப்படியே கிஞ்சித்காரலேசாபாவரூபை
யான வபூர்த்தியைமுன்னிடும்; ஸ்ரேஷ்தக ஸம்ஸாரஸம்பந்தநிவ்ருத்தி
பூர்விகையான ப்ராப்திதசையில், பெற்றபோது பெறுகிறோமென்றுதியிரா
தே''எக்காலத்யானுன்னை யினிவக்துகூடுவனே''''எஞ்ஞான்றுகூட்டுதியே''
என்றித்யாதிப்படியே விலம்பாஸஹத்வாதிசயாதிரூபையானவார்த்தி
யைமுன்னிடும்; ஸ்வரூபகுணவிக்ரஹங்கள் விட்டேறிக்க கித்யவிபூதியிலேகி
த்யமுக்தப்ராப்யமாய்க்கொண்டிருக்கிற பகவதநுபவதசையில் த்ருப்திபிற
வாதே ''அடியேன்வர்யமதித்துப்பருகிக்களித்தேனே'' ''அப்பொழு
தைக்கப்பொழுதென்ஞாவமுதமே'' என்றித்யாதிப்படியே தன்னுடைய
வநுபவாபிநிவேசத்தைமுன்னிடும்.

உகூ. இப்படி ஞாதித்வப்ரதிபத்யதி விரோதிஸ்பர்சமறஸ்வ
ஜ்ஞானபுரஸ்காரத்வாதிகளாலே தசாசதுஷ்கத்தில் ஸ்வரூபமுஜ்ஜ்வலமாம்ப
டிபாகம்பிறக்கும்போது, அஜ்ஞாதாதிசாமகமின்னதென்கிறார் மேல் (அஜ்
ஞாகம்போவது) இத்யாதியால். இப்படி ஸ்வரூபஜ்ஞனனவிவனுடைய ஸ்
வரூபாதிஜ்ஞானபாவமாகிற வஜ்ஞாகம்மேலிடாமற்போவது, அஜ்ஞா
தஜ்ஞாபகம்பண்ணும் ஜ்ஞாகாதிகனுன வாசார்யனுடைய ஸ்வாசார்யவிக
ஸிதநிர்மலஜ்ஞாகத்தாலே; அகிஞ்சித்காரனு யுபாயாதிகாரியான விவனு
டைய கிஞ்சித்காரலேசாபாவமாகிற வபூர்த்திபோவது, உபயபூதனுனவீச்
வரனுடைய அவாப்தஸமஸ்தகாமத்வமாகிற நிரபேக்ஷபூர்த்தியாலே; பக
வத்ப்ராப்திவிலம்பாஸஹத்வத்தால்வருமார்த்திபோவது ''அடியேற்காவா

ஆர்த்தியைமுன்னிடும், ப்ராப்யாநுபவதசையி லபிநி
வேசத்தைமுன்னிடும்.

உகூ. அஜ்ஞாநம்போவது ஆசார்யஜ்ஞாநத்தாலே;
அபூர்த்திபோவது ஈச்வரபூர்த்தியாலே;
ஆர்த்திபோவது அருளாலே;

ஜீ.—யென்றெய்துவது'' ''தரியேனினி'' ''கூவிக்கொள்ளும் காலமின்ன
மிகுறுகாதோ'' இத்யாதிப்படியேவிலம்பாஸஹத்வ நிபத்தகமானதன்னு
டைய க்லேசாதிசயத்தைத்தர்சிப்பிக்கை; (ப்ராப்யாநுபவதசையி லபி
நிவேசத்தை முன்னிடுகை) யாவது - பெருவிடாயனுக்குக்கொடுத்த தண்
ணீராராதாப்போலே அநபூதாம்சத்தால் த்ருப்திபிறவாதே மேன்மே
லும் தனக்குவிஸ்தரிப்பித்துசெல்லுகிற வநுபவாபிநிவேசத்தை ப்ரகாசிப்பிக்
கை, ஆக ஜ்ஞாதசையுதலான நாலுதசையிலும் ஸ்வரூபத்தையுஜ்ஜ்வ
லமாக்குகையாவது- இவ்வோவாகாரங்களை முன்னிடுகையென்றுகருத்து.

உகூ. இப்படி யினிவற்றைமுன்னிட்டால் இவனுக்கிவைசமிப்ப
தெத்தாலே யென்ன வருளிச்செய்கிறார்மேல்; (அஜ்ஞானம்போவது) என்
றுதுடங்கி. அதாவது தத்த்வஹிதபுருஷார்த்தாதிகளில் இவனுக்குள்ள
வஜ்ஞானம் ஸ்வாஸனமாக நிவ்ருத்தமாவது அவற்றை யலகலகாகதர்சித்
து அஜ்ஞாதஜ்ஞாபகம்பண்ணுகைக்கிடான வாசார்யனுடைய ஜ்ஞானத்
தாலே; பேற்றுக்கு ஹேதுவாயிருந்துள்ள ஸத்கர்மாதிகளொன்றும் தன
க்கில்லாமையாகிற வபூர்த்திசமிப்பது, இத்தலையிலுள்ளதொன்றையு மபே
க்ஷியாமல் கார்யம்செய்யு முபாயபூதனுன ஈச்வரனுடைய ஸஹகாரிகை
ரபேக்ஷியமாகிறபூர்த்தியாலே; அவிலம்பேந திருவடிகளைப்ராபிக்கப்பெரு
மையாலுண்டான வார்த்திதீருவது, ஆர்த்திகண்டாலாற்றமாட்டாதே

ஆ.—வென்றிரங்கும்" "அருளாழியம்மானுடைய," "பெருவிசும்பருளும் பேரருளாலே;" பகவத்ஸ்வரூபாதிகளில் மேல்மேலு மதுபபூஷிவிரோக் கையாகிற வபிநிவேசம்போலவது மேல்மேலுண்டாம் பகவதநுபவத்தாலே.

உகூக. அத்தவஜ்ஞாநாதிகாரணமின்னதென்கிறார் மேல் (அஜ்ஞா நத்துக்கடி) இத்யாதியால். ஜ்ஞாநதசையில் முன்னிடுகிற வஜ்ஞாநத்து க்கடி அநாத்யஜ்ஞாநக்ருதமான ஸ்வபாவதஸ்மாநம்; வரணதசையில் முன்னிடுகிறவபூர்த்திக்கடி, ஸ்வகததத்தங்காரஹேதுவில்லாமையை ஸ்ம ரிக்கையாகிற ஜ்ஞாநபூர்த்தி; ப்ராப்திதசையில் முன்னிடுகிறவார்த்திக்கடி விலம்ப பகவத்ப்ராப்தயலாபம்; ப்ராப்யாநுபவதசையில் முன்னிடுகிறவபி நிவேசத்துக்கடி ததபிவ்ருத்திஹேதுவான வவனவடிவழகு.

உகூச. சரமதசாத்வயத்திலுண்டா மார்த்தயபிநிவேசமிருக்கும்படி அர்ச்சிராதிகநியெனகிற நித்யாநுஸந்தேயப்ரபந்தத்திலே, [ஸர்பால் யகதமான மண்டிகம்போலவும், என்றுதுடங்கி "திருவாணைகின்ஞாண கண்டாய்" என்று தடித்தும்வனத்தும் பெறவேண்டும்படி பரமபக்திதலை யெடுத்த] தளவாகவும்;["செய்யவுடையும் திருமுகமும்செங்கனிவாயும்" என்கிறமுன்புற்றையழகை யநபவித்து, என்றுதுடங்கி" வழுவிலாவடிமை

அபிநிவேசம் போவது அநுபவத்தாலே.

உகூக. அஜ்ஞாநத்துக்கடியபராதம், அபூர்த்திக்கடி ஜ்ஞாந பூர்த்தி, ஆர்த்திக்கடி யலாபம், அபிநிவேசத்துக்கடி யழகு.

உகூச. ஆர்த்தியுமபிநிவேசமு மிருக்கும்படி

ஜீ.—அப்போதே காரியம்செய்து தலைக்கட்டுகைக்குறுப்பான பரதுக்கா ஸஹிஷ்ணுத்வமாகிற வவனுடையக்ருபையாலே; அநுபவதசையி லதக்ஷி ணம் பிறக்குமபிநிவேசமடங்குவது, அவ்விஷயத்தை மேன்மேலு மதுப விக்கையாலேயென்கை.

உகூக. இவ்வஜ்ஞாநாதிசதுஷ்டயத்துக்கும் ஹேதுவேதென்னுமா காங்க்ஷையிலே பருளிச்செய்கிறார், (அஜ்ஞாநத்துக்கு) என்றுதுடங்கி. அதாவது ஜ்ஞாநதசையில் முன்னிடுகிறவஜ்ஞாநத்துக்குமூலம்-அநாதிகா லக்ருதாக்ருத்யகரணக்ருத்யாகரணஜநிதமாநவபாதம்; வரணதசையில் முன்னிடுகிற வபூர்த்திக்குநிதானம்-பேற்றுக்கு ஹேதுவாகநினைக்கலாவ தொன்றும் தனக்கில்லாமையை தர்சிப்பிக்கைக்குடலான ஜ்ஞாநபூர்த்தி; ப்ராப்திதசையில் முன்னிடுகிற வார்த்திக்குஹேது ப்ராப்யவஸ்துவை சிக்க ரமாகக்கிட்டப்பெறுமையாகிறவலாபம்; ப்ராப்யாநுபவதசையில் முன்னிடு கிற வபிநிவேசத்துக்குக்காரணம் அநுபவித்தவளவால் த்ருப்திபிற வா தே மேன்மேலுமாசைப்படப்பண்ணுமவன் வடிவழகென்கை.

உகூச. ஆர்த்தியபிநிவேசமிருக்கும்படி யென்னென்ன வருளிச்செய் கிறார், (ஆர்த்தியு மபிநிவேசமுமிருக்கும்படி யர்ச்சிராதிகதியிலே சொன் னோம்) என்று. ["இன்னின்ற நீர்மையினியாமுறுமை" என்று துடங்கி "திருவாணைகின்ஞாணைகண்டாய்" என்றுதடித்தும்வனத்தும்பெறவேண் டும்படி பரமபக்திதலையெடுத்தது] என்னுமளவாக வார்த்தியிருக்கும்படி யையும்; ["செய்யவுடையும்திருமுகமும் செங்கனிவாயுங்குழலுங்கண்டு" என்கிறபடியே முன்புற்றையழகையநபவித்து, என்றுதுடங்கி, தன்னைப் பெற்றப்பியால் வந்தசெவ்வியையநபவித்து] என்னுமளவாக அபிநிவேச

ஆ.—செய்யவேண்டுங்காம்" என்கிற வபிநிவேசாதிசயத்தாலே நாகா தேஹங்களைப்பரிக்ரஹித்து அசேஷசேஷவருத்திகளிலு மக்வயித்து] என்கிறதனவாகவும்கேட்டவர்களுக்கு ஆர்த்த்யபிநிவேசம்பிறக்கும்படிவிவரித்துச்சொன்னோம், அங்கே கண்டுகொள்வதென்கிறார்.

உகூடு. ஆக கைங்கர்யத்துக்குப் பூர்வபாவியான தசாசதுஷ்கமின்னதென்றும், தத்தத்தசாநுகுணமான வஜ்ஞாநாதிகளைமுன்னிடவே தத்தத்தசைகளில்ஸ்வரூபமுஜ்ஜ்வலமாமென்றும், முன்னிடுமத்தவஜ்ஞாநாதிகளைப்போக்குமவை ஆசார்யஜ்ஞாநாதிகளென்றும், அவற்றுக்கடியபாதாதிகளென்றும், தசாசதுஷ்கத்தில்வரும் ஸ்வரூபசோதகமபண்ணி, இவ்வதிகாரிக்கு ஸம்ப்பாவித்ஸ்வபாவமான விருத்த்தஸத்குணயோகத்தை யருளிச்செய்கிறார்மேல்(இவன்தனக்கு) இத்யாதியால். பூர்வதசாவிசேஷங்களாலுஜ்ஜ்வலஸ்வரூபனுனவிவன்தனக்குஸ்வரூபோஜ்ஜ்வலபரிபாக ஹேதுவான கிழ்ச்சொன்னநாலுதசைபோலே தத்துஜ்ஜ்வலிதாகாரமான பரஸ்பரப்ரதியோகியான நாலுகுணமுண்டென்று.

உகூசு. அவை யெவையென்னுமபேக்ஷையிலே யதார்த்தஜ்ஞாநமும் தத்வ துபாதேயமானவஜ்ஞாநமும் ஸ்வரூபாநுரூபமான சக்தியும் ஸ்வரூபவிருத்தவிஷயாசக்தியுமாகிற விவையென்ன;

உகூள. இவனுக்கிவை யஸாதாரணமாயுள்ளவையோவென்ன, அன்று (இவைதானவனுக்குமுண்டு) என்றும்;

அர்ச்சிராதிகதியிலே சொன்னோம்.

உகூடு. இவன் தனக்கு நாலுதசைபோலே நாலுகுணமுண்டு.

உகூசு. அதாவது ஜ்ஞாநமும் மஜ்ஞாநமும் சக்தியுமசக்தியும்.

உகூள. இதுதானவனுக்குமுண்டு.

ஜீ.—மிருக்கும்படியையும் அத்தப்பத்தத்திலே ஸுஸ்பஷ்டமாகவருளிச்செய்தாரிறே. ஆக கைங்கர்யதசைக்குமுன்னே நாலுதசையுண்டென்றும், அவைதானின்னதென்றும், அவ்வவதசாநுகுணமான வஜ்ஞாநாதிகளை முன்னிடவே அவ்வவதசைகளில்ஸ்வரூபமுஜ்ஜ்வலமாமென்றும், அவ்வஜ்ஞாநாதிகளைப்போக்குமவை ஆசார்யஜ்ஞாநாதிகளென்றும், அவ்வஜ்ஞாநாதிகளுக்கு நிதானங்களும் சொல்லிற்றுமிற்று.

உகூடு. இத்த தசாசதுஷ்டயப்ரஸங்கத்திலே இவனுடையகுணசதுஷ்டயத்தையு மருளிச்செய்கிறார்மேல் (இவன்தனக்கு) என்று தொடங்கி. அதாவது இவ்வதிகாரிக்கு ஸ்வரூபௌஜ்ஜ்வல்யத்துக்குடலாகக் கிழ்ச்சொன்ன தசாசதுஷ்டயம்போலே ஸ்வரூபௌஜ்ஜ்வல்யஹேதுவான குணசதுஷ்டயமு முண்டென்கை.

உகூசு. அவைதா னெவையென்னு மாகாங்க்ஷையிலே (அதாவது ஜ்ஞாநமுமஜ்ஞாநமும் சக்தியு மசக்தியும்) என்றத்தகுணங்கள்தம்மை யருளிச்செயகிறார்.

உகூள. இவனுடைய குணசதுஷ்டயம் சொன்ன ப்ரஸங்கத்திலே ஈச்வரனுக்கு மிவையுண்டென்னுமிடத்தை யருளிச்செய்கிறார் (இதுதானவனுக்குமுண்டு) என்று, (அவன்) என்று கிழ்ச்சொல்லிக்கொண்டுவந்த வீச்வரனைப் பராமர்சிக்கிறது.

ஆ—உகூஅ. எதுவிஷயமாக வண்டாமென்ன, ஸர்வஜ்ஞனவனுடையயுகபத்ஸர்வதர்சியான ஜ்ஞாநத்துக்குக்கூட நோக்கவேண்டுமிலக்கு, தோஷதுஷ்டனை விவனுடைய அநந்ததோஷநிரோஹிதமானகுணப்ரதிபாஸம்; ஸர்வஜ்ஞனுடைய வாத்ஸல்யகார்யமான வஜ்ஞாநத்துக்கு முழுவிலக்கு, ப்ரதிபாலிக்கிற குணலவத்தையும் மறைத்து தானே ப்ரதிபாலிக்கிற வக்ருத்யகரணதிதோஷம்; ஸர்வசக்தியானவனுடைய வடித்தகடகையான சக்திக்குகேரே யிலக்கு, ஸ்வரக்ஷணஸ்வயமற்ற விவனுடைய வநிஷ்டநிவ்ருத்திஷ்டப்ராப்திகரத்வமாகிறரக்ஷணம்; ஸர்வசக்தியினசக்திக்கொன்றுனவிலக்கு, ஆச்ரிததோஷபூயஸ்ததைகண்டிம் விடமாட்டாமையாகிற பரித்யாகமென்று அவனுடைய ஜ்ஞாநாதிவிஷயத்தை யருளிச்செய்து,

உகூக. இப்படி ஈச்வரன் இல்லாதகுணக்ரஹணம்பண்ணி உள்ள தோஷக்ரஹணம் பண்ணமாட்டாமல் அரியனசெய்து எளியனவிடாமல்

உகூஅ. அவனுடைய ஜ்ஞாநத்துக்கிலக்கு இவனுடைய குணம், அஜ்ஞாநத்துக்கிலக்கு இவனுடையதோஷம், சக்திக்கிலக்கு இவனுடையரக்ஷணம், அசக்திக்கிலக்கு பரித்யாகம்.

உகூக. இவனுடைய ஜ்ஞாநத்துக்கிலக்கு ஆசார்யகுணம்,

ஜீ.—உகூஅ. இப்படியிருந்துள்ள விருவருடையகுணங்களுக்கு விஷயங்க ளெவையென்ன அவற்றைவிபஜித்தருளிச்செய்கிறார், (அவனுடைய) என்றுதுடங்கி. கிழிதித்தவடைவிலன்றிக்கே ஈச்வரகுணவிஷயங்களே முக்துறவருளிச்செய்தது, சேதகுணவிஷயங்கள் சொல்லிமுடித்தால் அதின் மேலே ப்ராசங்கிகமாக ஸ்ம்ருத்தசாஸ்த்ரார்த்தத்தை விஸ்தரணேவருளிச்செய்கைக்காக (அவனுடைய ஜ்ஞாநத்துக்கிலக்கிவனுடைய குணம், என்றது-"ஸர்வஜ்ஞஃ" "யஸ்ஸர்வஜ்ஞஃ" என்றும் "ஸர்வஸ்யவஶீ" "ஸஹஸ்ராம்சஃ" என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸர்வஜ்ஞனவனுடைய திவ்ய ஜ்ஞாநத்துக்குவிஷயம், அத்வேஷாபிமுக்யம்துடங்கி இச்சேதகன்பக்கலுண்டான வாத்மகுணமென்கை; (அஜ்ஞாநத்துக்கிலக்கிவனுடையதோஷம்) என்றது-"அவிஜ்ஞாதாஸர்வஜ்ஞஃ" "அவிஜ்ஞாதா ஸஹஸ்ராம்சஃ" என்றும் "அவிஜ்ஞாதாஹி பக்தாநாம் மாகஸ்ஸு க்மலேக்ஷணஃ | ஸதாஜாநந்நமஸ்ஸுப்ஞ்ச பஶ்யன்நபிநபஶ்யதி" "அவிஜ்ஞாதாஹி பக்தாநாம் மாகஸ்ஸு கமலேக்ஷணஃ | ஸதா ஜாநந்நமஸ்துப்ஞ்ச பச்யந்நபி ஹ்ருதிஸ்த்தித" என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸர்வஜ்ஞனுயிருக்கச்செய்தே அவிஜ்ஞாதாவாயிருக்கு மவனுடைய வஜ்ஞாநத்துக்குவிஷயம், ப்ரக்ருதிவச்யனவனவிவள்பண்ணு மக்ருத்யகரணதிதோஷமென்கை; (சக்திக்கிலக்கிவனுடையரக்ஷணம்) என்றது-"பராஸ்யஶக்திர்விவிதைவ ஶ்ரூயதே" "பராஸ்ய சக்திர்விவிதைவ சூர்யதே" என்கிறபடியே ஸர்வசக்தியான வவனுடைய வடித்தகடநாஸாமர்த்யமாகிற சக்திக்குவிஷயம், இவனுடைய ஸகலநிஷ்டங்களையும்போக்கி ஸ்வரூபாநுரூபமானஸகலேஷ்டங்களையும் கொடுக்கையாகிற ரக்ஷணமென்கை; (அசக்திக்கிலக்கு பரித்யாகம்) என்றது - அப்படி ஸர்வசக்தியான வவனுடைய வசக்திக்குவிஷயம், துஸ்ஸஹமாக விவன்செய்யும் தோஷங்களாலே சீறிக்கைவிடுகையென்கை.

உகூக. இப்படியீச்வரகுணவிஷயங்களை யருளிச்செய்து மேல் சேதகுண விஷயங்களை யருளிச்செய்கிறார், (இவனுடைய) என்றுதுடங்கி.

ஆ.—மேல்விழும்படி அபிமதனை விவநுடைய ஆசார்யகடாக்ஷ விகஸித ஜ்ஞாநத்துக்கு அஸாதாரணமானவிலக்கு, அஜ்ஞாதஜ்ஞாபகஸதாசார்ய நுடையஜ்ஞாநபக்த்யாதிகுணம்; விகஸிதஜ்ஞாநனைவிவநுடைய ஜ்ஞாநகார்யமான வஜ்ஞாநத்துக்கு அவச்யாபேக்ஷிதமான விலக்கு, ஆசார்யன்பக்கலில்லாததோஷப்ரதிபாஸம்; ஸ்வயத்நத்தி லசக்தனை விவநுடைய ஸதாதரப்ரயுக்தப்ராவண்யகர்யசக்திக்குச் சமமான விலக்கு, ஸுலபனுய் நித்யஸேஷியான ஸதாசார்யனுக்குப் பண்ணும் கைங்கர்யம்; கைங்கர்யசக்தியுக்தனை விவநுடைய ஸதாதரப்ரயுக்தாசக்திக்கு முற்படவிலக்கு, ஸ்வவிருத்தாகருத்யகரணஜநிதவிஷித்தரதுஷ்டாகம், என்றிவ்வதிகாரிக்கு ஸ்வரூபமுஜ்ஜீவிக்கைக்கும் ஸ்வரூப ஹாநிவாராமைக்கும் அபேக்ஷிதமான குணவிசேஷங்களை யருளிச்செய்து,

கo. ஸ்வரூபஹாநிகரத்தகாசக்தி ரூபகுணவிஷயமான நிஷித்தாதுஷ்டாகம்தான் விசிஷ்டநிஷ்க்ருஷ்டவிரோதித்வேக காலு வகையா யிருக்குமென்ன,

கoக. அவையெவையென்னுமபேக்ஷையிலே நாகஹேதுவான சாஸ்த்ரநிஷித்தம் செய்கையாகிற வக்ருத்யகரணமும், அக்ருத்யகரணதை

அஜ்ஞநத்துக்கிலக்கு ஆசார்யதோஷம், சக்திக்கிலக்கு ஆசார்யபக்தங்கர்யம், அசக்திக்கிலக்கு நிஷித்தாநுஷ்டாநம்.

கoo. நிஷித்தம்தானும் நாலுபடியாயிருக்கும்.

கoக. அதாவது அக்ருத்யகரணமும் பகவதபசாரமும் பாக

ஜீ.—(இவநுடைய ஜ்ஞாநத்துக்கிலக் காசார்யகுணம்) என்றது - இச்சேதநனுடைய ஜ்ஞாநத்துக்கு விஷயம், மஹாபகாரகனுனவாசார்யனுடையஸத்குண ஸமூஹமென்கை; (அஜ்ஞாநத்துக்கிலக்காசார்யதோஷம்) என்றது - இவநுடைய வஜ்ஞாநத்துக்கு விஷயம் ஆசார்யன் திருமேனி ஸ்வபரவஜ்ஞமாய் ஆகக்துகமாயுள்ளதோஷமென்கை; (சக்திக்கிலக்காசார்ய கைங்கர்யம்) என்றது - இவன் ப்ரவ்ருத்திசக்திக்கு விஷயம் ஸ்வாசார்யனுக் குகப்பாகச்செய்யும் கைங்கர்யமென்கை; (அசக்திக்கிலக்கு நிஷித்தாநுஷ்டாநம்) என்றது - இவநுடைய வசக்திக்கு விஷயம் ஸ்வரூபோபாய புருஷார்த்தவிரோதிகளான சாஸ்த்ரநிஷித்தங்களி நுடைய வநுஷ்டாகமென்கை.

கoo. இப்படி யிருந்துள்ள நிஷித்தத்தி நுடையபடியை யருளிச்செய்கிறார் (நிஷித்தம் தானும்) என்றுதுடங்கி. அதாவது உபாதேயமான குணசதுஷ்டயம்போலே ஹேயமான நிஷித்தம்தானும் சதுர்விதமாயிருக்கு மென்கை.

கoக. அக்காலுபடியான வதுதா னேதென்னு மபேக்ஷையிலே (அதாவது அக்ருத்யகரணமும் பகவதபசாரமும் பாகவதாபசாரமு மஸஹ்ப்

ஆ.—பற்றவு மத்யதசிஷித்த்தமான பகவதபசாரமும், ஸம்ஸாரஹேது வானபாகவதாபசாரமும், தத்ததீயவிஷயியாய் ஸத்தாநாசகமான வஸஹ்ய பாப சாரமுமாகிற விவையென்னுத்தேசித்து,

கூ0உ. அடைவிலே விவரித்தருளுகிறார், (அக்ருத்யகரணமாவது) இத்யாதியால். சாஸ்த்ரநிஷித்த்தமான வக்ருத்யத்தைச்செய்கையாகிற வக்ருத்யகரணமாவது - ஸர்வரும் பகவச்சரீரபூதர் சரீரஹிம்ஸை, சரீரிபர்யந்தமாய் அநர்த்தஹேதுவாமென்னுமறிவுமச்சமுமற்றுப் பண்ணுகிற தர்ஜநபர்த்ஸநப்ரஹாராதி பாஹிம்ஸை; பகவதேகஸ்தோத்ரார்ஹமான வாக்கைக்கொண்டு அப்ராப்தமான தத்ததீயாந்யபரஸ்தோத்ரம்; நாகபிருக்களான ஸாமாந்யரும்செய்யாதே சுநோச்சிஷ்டகாகமாம்ஸபக்ஷணஸமமான பரதாரபரிக்ரஹம்; ஸ்மாணமேபிடித்து நாகஹேதுவாய் தூர்வ்யஸகஸத்ருசமான பாத்ரவ்யாபஹாரம்; பூதங்கள் ஸௌசுஞ்சுக்கும்படியான பூதாஹிதரூபாஸத்யகதகம்; க்ராமசூகரவ தபக்ஷ்யமேருசித்து சாஸ்த்ரநிஷித்த்தமாய் சிஷ்டராஸ்ப்ருஷ்டமான ஜாத்யாதிதுஷ்டங்களைப் பக்ஷிக்கையாகிற வபக்ஷ்யபக்ஷணம்துடக்கமானஅலேவ்யஸேவாதிகளென்கிறார்; க்ருத்யாகரணத்தை யிங்கெடாமைக்கடி த்யாகநிஷ்டனுன விவனுக்கு நியதஸ்வபாவமாய்க்கொண்டு நிஷித்த்தமாகாமையால்.

வதாபசாரமு மவஹ்யாபசாரமும்.

கூ0உ. அக்ருத்யகரணமாவது பரஹிம்ஸை பரஸ்தோத்ரம் பரதாரபரிக்ரஹம் பாத்ரவ்யாபஹாரம் அவத்யகதந மபக்ஷ்யபக்ஷணம் துடக்கமானவை.

ஜீ.—யாபசாரமும்) என்றவைதன்னை யுத்தேசிக்கிறார்.

கூ0உ. இவற்றினுடைய வேஷம்தானேதென்னுமாகாங்க்ஷையிலே இத்தையடைவே விவரிக்கிறார்; (அக்ருத்யகரண) மாவது என்னுதுடங்கி. (பரஹிம்ஸை)யாவது - "நஹிம்ஸ்யாத் ஸர்வபூதாநி" "நஹிம்ஸ்யாத் ஸர்வபூதாநி" என்கிற விதியை யதிக்ரமித்துப் பண்ணும் ப்ராணிபீடை; (பரஸ்தோத்ர) மாவது - ப்ராப்தவிஷய ஸ்தோத்ரார்ஹமான வாக்கைக் கொண்டு அப்ராப்தவிஷயங்களை ஸ்துதிக்கை; (பரதாரபரிக்ரஹ) மாவது-பிறர்க்கு அநர்யார்ஹமானஸ்த்ரீவிஷயங்களை மோஹாதிகளாலே ஸ்வீகரிக்கை; (பாத்ரவ்யாபஹார) மாவது-பிறருடைமையானவற்றை அவர்க ளிசைவின்றிக்கேயிருக்க ப்ரகாசமாகவாத லப்ரகாசமாகவாதல் க்ரஹிக்கை; (அலத்யகதந) மாவது - யதாத்ருஷ்டார்த்தவிஷயமும் பூதஹிதமு மன்றிக்கேயிருக்கும் வசநத்தைச்சொல்லுகை; (அபக்ஷ்யபக்ஷண) மாவது - ஜாத்யாசாரயுக்திமித்த துஷ்டங்களாய்க்கொண்டு தனக்குப்பக்ஷ்யமன்றிக்கே யிருக்குமவற்றைப்பக்ஷிக்கை; (துடக்கமானவை)என்றது-

"பரத்ரவ்யேஷ்வபித்த்யாகம் மகஸாநிஷ்டசிந்தநம் । விததாபிநிவேசஶ்ச த்ரிவிதம்கர்மமாநஸம் ॥
பாருஷ்யமநृதஞ்சைவ பைசுந்யஞ்சைவஸர்வஶः । அஸம்பத்த்ப்ரலாபஶ்ச வாங்மயம்ஸ்யாச்சதுர்விதம் ॥
அதத்தாநாமுபாதாநம் ஹிம்ஸாசைவாவிதாநதः । பரதாராபஹாரஶ்ச காரீரம்த்ரிவிதம்ஸ்ம்ருதம்" ॥

"பரத்ரவ்யேஷ்வபித்த்யாகம் மகஸாநிஷ்டசிந்தகம்। விததாபிநிவேசஶ்ச த்ரிவிதம்கர்மமாநஸம் ॥ பாருஷ்யமந்ருதஞ்சைவ பைசுந்யஞ்சைவஸர்வஶः । அஸம்பத்தப்ரலாபஶ்ச வாங்மயம்ஸ்யாச்சதுர்விதம் ॥ அதத்தாகரமுபாதாகம் ஹிம்ஸாசைவாவிதாநதः। பரதாராபஹாரஶ்ச சாரீரம்த்ரிவிதம் ஸ்ம்ருதம்"

இத்யாதிகளாலே மக்வாதிஸ்ம்ருதிகளில் சொல்லப்படுகிறவை யநேகமாகையாலே.

ஆ.—கூ0க. அக்ருத்ய கரணத்தைப்பற்றவும் அத்யந்த நிஷித்தத்த மானபவதபசாரமாவது - 'அந்ய்ந்யதேவதா:' ''அங்காரய்யாதேவதா:'' என்று பகவத்விபூதிபூதரான தேவதாந்தரங்களோடொக்க ''தேவேச்வரா ணாம் பரமம்யஹேச்வரம்'' ''தமீச்வராணம்பரமம் மஹேச்வரம்'' என்று அகய்யேச்வரனான ஸர்வேச்வரனை ஸமமென்று ப்ரமித்துநினைக்கையும்; ''சரீரக்ரஹணம்வ்யர்த்தம் தர்மத்தாஜ்ஞையகேவலம்'' ''சரீரக்ரஹணம்வ்யாபிச் தர்மத் தாஜ்ஞையகேவலம்'' என்று தர்மத்தாஜ்ஞைஹேதுவாக அஜ்ஹத்ஸ்வபாவனுய்க் கொண்டு அவதரித்தரமகருஷ்ணையான முக்ய்யவதாரங்களில், கர்ப்ப வாஸஜகஸோகமோஹாதி ஸகலஜகமோஹக ஸஜாதியபாவகாசாதுரியை யறியாமல் பாமரமநுஷ்யஸஜாதியதா புத்த்திபண்ணி அகர்த்தப்படுகை யும்; தர்சநதூஷணம் வரும்படிபண்ணுகிற வர்ணச்ரமவிபீதமான தத்த நீயார்ச்சகோபசாரமும்;—, அன்றியேப்ரபக்காதிகராதநுகுணமாகஸ்வரூப கத வர்ணச்ரமவிபீதமான ஸ்வார்த்தஸ்வதத்த்ரபுத்த்யா பண்ணுமுப சாரமும்; தமருகந்ததெவ்வருவ மவ்வருவமானவர்ச்சாவதாரத்தில் மாத் ருயோநிபரீக்ஷாஸமமான வுபாதாநத்ரவய நிரூபணமும்; ''கிம்தேந கர்மாநுதம்பாபம் சோரேணத்மாபஹாரிணா'' என்று ஸர்வபாபாதகஸ்வதத்தாபிமாநமாகிற வாத்மாபஹார

கூ0க. பகவதபசாரமாவது தேவதாந்தரங்களோடொக்க ஈச்வரனை நினைக்கையும், ராமக்ருஷ்ணய்யவதாரங்களில் மநுஷ்யஸஜாதியதாபுத்த்தியும், வர்ணச்ரம விபரீதமானவுபசாரமும், அர்ச்சாவதாரத்தி லுபாதாநநிரூபணமும், ஆத்மாபஹாரமும், பகவத்த்ரவ்யாபஹாரமும்

ஜீ.—கூ0க. அநந்தரம் பகவதபசாரத்தை விவரிக்கிறார், (பகவதபசாரம்) என்றுதுடங்கி, (தேவதாந்தரங்களோடொக்க ஈச்வரனை நினைக்கை) யாவது - ''யேத்வன்யதேவதாபக்தா யஜந்தே ச்ரத்தயான்விதா: தேபி மாமேவ கௌந்தேய யஜந்த்யவிதிபூர்வகம்'' ''அந்யதேவதாபக்தா யஜந்தே ச்ரத்தயான்விதா: தேபி மாமேவ கௌந்தேய யஜந்த்யவிதிபூர்வகம்'' ''யேத்வன

ஆ.—மும்; அமுதுபடி சாத்துப்படிமுதலான பகவத்த்ரவ்யாபஹாரமும் துடக்கமான க்ரூரமானவிவை.

ரூ0ச. இந்தபகவத்த்ரவ்யத்தைக்கையெழுத்து கூச்சமறத்தானபஹரிக்கையும், தானல்லாதாரைப்போலேயிருந்து அபஹரிக்கும்பாபிஷ்ட்டர்க்குக்கூட்டாய்கின்றஸஹகரிக்கையும், மூகம்மாறப்படுமந்தவபஹர்த்தாக்கள் பக்கலிலே அச்சமற்று யாசித்துப்பரிக்ரஹிக்கையும், அயாசிதமாகவந்ததென்றுல் கூசாமல் பரிக்ரஹிக்கையும், செய்வார்செய்வதெல்லாமறிந்து ததது ரூபமாகத்தண்டிக்கவல்ல ஜ்ஞாகசக்த்யாதி பரிபூர்ணனுன பகவானுக்கு,

---

துடக்கமானவை.

ரூ0ச. பகவத்த்ரவியத்தைத் தானபஹரிக்கையும், அபஹரிக்கிறவர்களுக்கு வஹகரிக்கையும், அவர்கள்பக்கலிலே யாசிதமாகவு மயாசிதமாகவும்பரிக்ரஹிக்கையும்பகவானுக்

ஜீ.—கிற்கிறகீலியறியாதேஅவதாரத்தில் மெய்ப்பாட்டுக்காகவவன்செய்து காட்டின கர்ப்பவாஸஜகசோகமோஹாதிகளீயிட்டி கர்மவச்யரான மநுஷ்யரோடி ஸஜாதீயனுகிணைக்கை ; (வர்ணச்ரமவிபரீதமானவுபசார) மாவது - ததாராதனதசையில் த்ரைவர்ணிகர்ஹமான வைதிகமக்த்ரங்களாலே சதுர்த்த்தவர்ணரானவர்கள் ஆராதித்தல் உத்தமச்ரமிகள் முதலானர் க்ருஹஸ்த்தவத தாம்பூலகிவேதனுதிகளீப்பண்ணுதல் துடக்கமானவை;(அச்சாவதாரத்தி னுபதானகிரூபண) மாவது- ''தமருகத்த தெவ்வுருவ மவ்வுருவம்'' இத்யாதிப்படியே ஆச்ரிதர்க்கபிமதமான தேதே னுமொருத்ரவ்யத்தைத் திருமேனியாகவங்கீகரித்து, அதிலேஅப்ராக்ருத விக்ரஹத்தில் பண்ணுமாதராத்தைப்பண்ணி யெழுந்தருளியிருக்கிறவேத்தித்தை யறியாதே,மாத்ருயோகிபரீக்ஷகரைப்போலே இதின்னத்ரவ்யமன்றேவென்று வீக்ரஹோபாதாநத்தை கிரூபிக்கை;(ஆத்மாபஹார,மாவது) ''ஜோஉன்யதோஸந்நமாஜ்ஞ மந்யத்ருபத்யதே । கிஜ்ஞேநகுர்யாத்கிமபம் கோஜ்ஞாஸ்யதி ஹரிணா'' ''யோஉக்யதாஸந்தமாத்மாக மந்யதாப்ரதிபத்யதே । கிக்தேகக்க்ருதம்பாபம் சோரேண்த்மாபஹாரிணு'' என்று லகலபாமூலமாகச் சொல்லப்படுகிற பகவதேகசேஷ்பூதமான வாத்மவஸ்துவில் ஸ்வதக்த்ரபுத்தி ; (பகவத்த்ரவ்யாபஹார) மாவது - அமுதுபடி சாத்துப்படிக்கர்ஹமானவற்றை ப்ரகாசமாகவாத லப்ரகாசமாகவாதல் தனக்காக்குகை; (துடக்கமானவை) என்றது-இன்னமிப்படிக்ரூரமாக சாஸ்த்ரங்களில்சொல்லுமவை பலவுமுண்டாகையால் த்வாத்ரிம்ச தபசாராதிகளுமுண்டிறே.

ரூ0ச. கிழ்சொன்னவற்றேபாதி பகவத்ரவ்யாபஹாரமும் பகவதகிஷ்டமாயிருக்குமோ வென்கிறசங்கையிலே, தானபஹரிக்கிறமாத்ர மன்றிக்கே அபஹரிப்பார்க்கு ஸஹகரிக்கைமுதலானவையும் அவனுக்கநிஷ்டமாயிருக்குமென்கிறார், (பகவத்த்ரவ்யத்தை) என்றுதுடங்கி. (தானபஹரிக்கை, யாவது) நேரேதானே யிதுக்குக்கர்த்தாவாய்ச்செய்கை; (அபஹரிக்கிறவர்களுக்கு ஸஹகரிக்கை) யாவது - காமபஹரிக்கிறேமில்லியிறே யென்றுகினைத்து அபஹர்த்தாக்களுக்கு அதமத்யாதிகளாலே ஸஹாயம் பண்ணுகை; (அவர்கள்பக்கல் யாசிதமாகப் பரிக்ரஹிக்கை) யாவது-காமிவ்வபஹாரத்துக்குக்கூட்டன்றேயென்றுகினைத்துத்தா னவர்கள்பக்கலிலே சிலவற்றையபேக்ஷித்து வாங்கிக்கொள்ளுகை ; (அயாசிதமாகப்பரிக்ரஹி

ஆ.—இவர்களிப்படியகர்த்தத்தை விசேஷத்துக்கொள்வதேயென்று திரு வுள்ளம் புண்படும்படி அநிஷ்டமாயிருக்கு மென்கிறார்.

கூ0நி. பகவதபசாரபரிபாகமான பாகவதாபசாரமாவது - ஆச்சாயசி யான வஹங்காரமடியாகவும் அல்பாஸ்த்திரமாயும் தூராசாவர்த்தக மான வர்த்தமடியாகவும் ஸஜ்ஜநஜ்ஞகுப்ஸிதத்வ ரகாகரணமான காம மடியாகவும் அஹங்காராதி ஹவர்த்தகராய்க்கொண்டு உஜ்ஜீவிப்பிக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு நிலைநிற்கப்பண்ணுமவிரோதம்.

கூ0சூ, கூ0எ. உபயாபசார பாராகாஷ்டையான ஸஹ்யாபசாரமாவ து - அர்த்தாதிவிவாதமின்றிக்கே நிர்பந்தகமாக பகவத்பாகவதோத் கர்ஷம் கேட்கவும்காணவும் ஸஹியாமல் புடைத்துக்கொண்டுபிகை; பக

கநிஷ்டமாயிருக்கும்.

கூ0டு. பாகவதாபசாரமாவது அஹங்காரார்த்த காம்பங்களடி யாக ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்குப் பண்ணும்விரோதம்.

கூ0சூ. அஸஹ்யாபசார மாவது நிர்நிபந்தனமாக பகவத் பாகவதவிஷயமென்றால் அஸஹமானனு யிருக்கையும், ஆசார்யாபசாரமும், தத்பக்தாபசாரமும்.

கூ0எ. இவை யொன்றுக்கொன்று க்ரூரங்களுமாய்

ஜீ.—க்கை) யாவது-காமபேக்ஷித்திலோமே யென்றுகினைத்து அவர்கள் திருமவற்றைவாங்குகை; (பகவானுக்கநிஷ்டமாயிருக்கும்) என்றது இவை யித்தனையு மிவனுடைய வஜ்ஜீவனபரனும் க்ருஷிபண்ணிப்போரும் ஸர் வேச்வரன்திருவுள்ளத்துக் கபிமதமாயிருக்குமென்கை.

கூ0நி. அநந்தரம் பாகவதாபசாரத்தை விவரிக்கிறார். (பாகவதாப சாரமாவது) என்றுதுடங்கி, அதாவது பரோக்ஷம்கண்டு ஸஹியா மைக்கும் ஸ்வோத்கர்ஷபுத்திக்குமுதலான வஹங்காரமடியாகவும், அ வர்கள் வைஷ்ணவாகாரத்தைப்புத்திபண்ணி இவர்களாசைப்பட்டதொ ன்றுகில் இவற்றைவிட்டுப் பற்றுவரோமென்றிருக்கமாட்டாமல், அர்த்தகா மங்களடியாகவும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்குச் செய்யுமவிரோதமென்கை.

கூ0சூ. அநந்தரமஸஹ்யாபசாரத்தை விவரிக்கிறார், (அஸஹ்யாப சாரம்) என்றுதுடங்கி. அல்லாதவபசாரங்களிலும்காட்டில் ஈச்வரனுக்கிது அத்யந்தாஸஹ்யமாயிருக்கையாலே அஸஹ்யாபசாரமென்கிறது. "ஜ்ஞாநிநாமஹமேவ ப்ரிய:" "பகவதஸஹநீயாகலிரதஃ" என்றிறே பட்டருளிச்செய்தது. (நிர்பந்தனமாக பகவத்பாகவதவிஷயமென்று ஸஹமானனு யிருக்கை, யாவது) மேற்சொன்னபடியே அர்த்தகாமாதி நிபந்தனமாகவன்றிக்கே, ஹிரண்யனைப்போலே பகவத்விஷயமும் பாகவதவிஷயமுமென்றால் காணக்கேட்கப்பொறுதபடியிருக்கை; (ஆசார்யாபசார) மாவது - அவனருளிச் செய்தவர்த்தத்தின்படி யநுஷ்டிபாமையும், அவதுபதேசித்த மந்த்ரததர்த்தங்களையல்பப்போஜனங்கனச்சி அதிகாரிகளுக்குப தேசிக்கையும் துடக்கமானவை; (தத்பக்தாபசார) மாவது-ஆசார்யபக்த ரான ஸப்ரஹ்மசாரிகளுடன் ஜகரல்யமுண்டாய் வர்த்திக்கவேண்டியிருக்க அதுசெய்யாதே யவர்கள் நிறத்தில்பண்ணு மஸூயையு மவஜ்ஞையும் து டக்கமானவை.

கூ0எ. இப்படி யக்ருத்யகரணாதி சதுஷ்டயத்தையுமடைவே விவரித்த ருளி, இவற்றினுடைய க்ரௌர்யனிசேஷங்களையும் இவைதானின்னதுக்கு விரோதியாயிருக்குமென்னுமத்தையு மருளிச்செய்கிறார்மேல். இவை என்று

ஆ.—வத்பாகவதாபசாரவிசேஷமான வாசார்யவிஷயத்தில்பண்ணும்சிறுத விபரீதசரணாத்யசாரமும், தத்பக்தராநனஸப்ரஹ்மசாரிகள்பக்கல்பண்ணும் ஸமத்வபுத்த்யாத்யபசாரமு மாகிறவிவை ஸ்வரூபகாசகரமாய்க்கொண்டு ஒன்றுக்கொன்றநிக்ரூரங்களுமாய், பகவதபசாரத்தைப்பற்றவும் நிஷித்தங்களுமாய், ஸ்ரீவிரோதிவர்த்தகோபாயபூத வைபூக்யஹேதுத்வே கோபாயவிரோதிகளுமாய், ப்ராப்திப்ரதிபக்தத்வேகோபேய விரோதிகளுமாய், ஸ்வரூபகாசகமாயிருக்குமென்கிறார். ஆக அசக்திக்கிலக்கான பாஹ்யாப்யந்தரவிரோதிகளான நிஷித்தவிசேஷம் விவரிக்கப்பட்டது.

உபாய்விரோதிகளுமாய்

ஜீ.—துடங்கி,(ஒன்றுக்கொன்றுக்ரூரங்களாகை) யாவது-அக்ருத்யகரணத்தில் பகவதபசாரமக்ரூரமாய், அதிலும் பாகவதிபசாரம் க்ரூரமாய், அதுதன்னிலு மலஹ்யாபசாரம் க்ரூரமாயிருக்கை; இதுக்கடிபூர்வங்களில்காட்டி அத்தரோத்தராங்களில் பகவக்கிக்ரஹ மதிசயித்திருக்கை; அக்ருத்யகரணத்தில் ஸ்வாஜ்ஞாதிலங்கமடியானசீற்றமிறே; அவ்வளவன்றிறே இவ்வாத்மாவுக்காத்மாவாய் அதின்லத்தையே பிடித்துகோக்கிக்கொண்டுபோரும் தன்திறத்திலபசாரத்தால்வரும்சீற்றம்; அவ்வளவுமன்றிறே "ஜ்ஞாஜ்ஞாத்வாத்மைவ" "ஜ்ஞாதீத்வாத்மைவ" என்கிறபடியே தனக்குயிராகநினைத்திருக்கும் பாகவதவிஷயங்களில் அஹங்காராதிகளடியாகப் பண்ணுமபசாரத்தால் வரும்சீற்றம்; அதுதன்னளவுமன்றிறே கிர்கிபக்தகமாகத்தன்பக்கலிலும் தன்னுடையார்பக்கலிலுமாதல் உபயவைபவஜிஞாபகனுய் உபயபரிமதனுன வாசார்யன்பக்கலிலேயாதல் மூவருக்குமபிமதரான தத்பக்தர்பக்கலிலே யாதல்செய்யுமபசாரத்தால் வரும்சீற்றம்; ஆகையாலொன்றுக்கொன்றுக்ரூரமாயிருக்கும். அக்ருத்யகரணத்திலே பகவதபசாராதிகளும் அத்தர்ப்பவிக்குமாயிருக்கத் தனித்தனியிப்படி பிரித்துச்சொல்லுகிறது இவற்றினுடைய க்ரௌர்யவிசேஷங்களைப்பற்றவிறே. (உபாயவிரோதிகளுமாயுபேயவிரோதிகளுமாயிருக்கை, யாவது) இவ்வாத்மாவினுடைய வுஜ்ஜீவனத்திலொருப்பட்டு மேல்மேலும்க்ருஷிபண்ணுகைக்குமுப்பான வெம்பெருமானுடையக்ருபைக்கும், எப்போதுமிவனுக்கு ப்ராப்யமாயிருக்குள்ள வவனுடையமுகோல்லாலத்துக்கும் விலக்காயிருக்கை; [இரக்கமுபாயம் இனிமையுபேயமென்னக்கடவதிறே]; ஆகையாலிவ்வக்ருத்யகரணுதிகள் நீரிலேநெருப்பெழுமாபோலே அவன்திருவுள்ளத்திலே க்ரூரஹ்ருத்தைக்கிளப்பி, அவனுடையகிருபையுமுகப்பு மிவன்பக்கலும்படிபண்ணுகையாலே அவற்றையுபாயோபேய விரோதிகளென்னத்தட்டில்லை. (தனக்குத்தானேதேடிமகண்மை) என்றுதுடங்கி நமச்சப்தார்த்தத்தை விஸ்தரேணப்ரதிபாதிக்கையாலும், (உகக்தருளினகிலங்களி லாதராதிசயமும்) என்றுகக்தருளின கிலப்ரஸங்கத்தாலும், மேலே (பகவத்கைங்கர்யமும்) என்கிறவிடத்தில் பகவச்சப்தத்தாலும், கைங்கர்யப்ரதிஸம்பக்தி ப்ரதிபாதகமான ஸ்ரீமத்பதாராயணபதார்த்தங்களே ஸுஸிப்பிக்கையாலும்; மங்கலாசாஸகப்ரகரணத்தாலும், (கர்த்தவ்யமாசார்ய கைங்கர்யமும் பகவத்கைங்கர்யமும்) என்றுதுடங்கி (கிஞ்சித்கரித்தால் ஸ்வரூபம்கிறம்பெறுவது) என்னுமளவாகவும் சதுர்த்த்யர்த்தத்தை யருளிச்செய்கையாலும்; நிஷித்தத்தசதுர்வித்யப்ரதிபாதகமுகேக ப்ராஸங்கிகமாகமீளவும் கமச்சப்தார்த்தித்தத்தைப்பேசுகையாலும், இவ்வளவும் உத்தரகண்டார்த்தமருளிச்

ஆ.—ஆக இப்ரகரணத்தால் ப்ரபந்நதிகஸ்யாநுசந்தாநாநுசட்ஸடாகவிவரணமும், அநுஸந்தாதாருகுணவ்ருத்யநுகுணநிஷ்டாகரமகைங்கர்யசேதநமும், தத்பூர்வ தசாவிசேஷோஜ்ஜீவல ஸ்வரூபதத்குணவிசேஷமும், ததிதராகுணவிஷய நிஷித்தத்தவிசேஷதோஷமும்சொல்லப்பட்டது.

ஆறப்ரகரணங்களில் மூன்றுவதான
அதிகாரிநிஷ்டாப்ரகரணம் முற்றிற்று.

உபேயவிரோதிகளுமா யிருக்கும்.

ஆறப்ரகரணங்களில் மூன்றுவதான அதிகாரிநிஷ்டாப்ரகரணம் முற்றிற்று.

ஜீ.—செய்தாராயிற்று. ஆக இப்ரகரணத்தால் மூக்தோபாயத்தைக்கொண்டு உபேயத்தைப்பெறும்சேதநனுக்கு உபாயோபேயாதிகர ப்ரதிகர பேக்ஷிதங்களையும், ப்ராபகாந்தரபரித்யாகஹேதுவான ஸ்வரூபநாசகத்வ நியையும், ப்ரபத்தியின் ஸ்வரூபாதகூலத்வாதியையும், ஸ்வகதஸ்வீகார நுபாயத்வத்தையும் பாகதஸ்வீகாரோபாயத்வத்தையும், தத்ப்ராபல்யத்தையும், அவநேஸ்வீகரிக்குமிடத்திலும் புருஷகாரத்தை முன்னிடும்படியையும்,உபயரும் முன்னிடுமதுக்கு ப்ரயோஜநவிசேஷங்களையும், உபேயதசையிலும் ப்ராப்திதசையிலு மிவன்சேஷத்வபாரதக்த்ரயங்களும் ஸ்வதோஷநிவ்ருத்தியும் பாரதுபவவிரோதியாம்படியையும், தன்னல்வரும் நன்மையவனல்வரும்நன்மைக்கு முன்னவாசியையும் ஈச்வரனேரக்ஷகன் தான்தனக்கு நாசகனென்னுமதையும், தன்னைத்தான்நசிப்பிக்கும் ப்ரகாரத்தையும், அஹங்காரமும் விஷயங்களும் ஸ்வரூபேணவும் பாகவதவிரோதத்தைவிளைத்தும் இவன் ஸ்வரூபத்தைநசிப்பிக்கும்படியையும், பாகவதாபசாரக்ரௌர்யத்தையும், தத்ப்ரஸங்கத்திலே பாகவத மாஹாத்ம்யத்தையும், இவன்நிகர்சையும், நிகர்சோக்தங்களடைய ஸதாசார்யப்ரசாதத்தாலே வர்த்திக்கும்போதைக் கபேக்ஷிதமான வஸ்தவ்யாதியையும், தச்சரமோக்தகர்த்தவ்யரூபகைங்கர்யவேஷத்தையும் கைங்கர்யதத்பூர்வதசைகளில் ஸ்வரூபத்தை யுஜ்ஜீவலமாக்கும்படியையும், இவனுக்குண்டான குணசதுஷ்டயத்தையும், தத்விஷயவிபாகதத்தையும், அகில்அசக்திவிஷயநிஷித்தசாஸ்த்ரார்த்தத்தையும் சொல்லுகையாலேஅதிகாரி நிஷ்டாக்ரமம்சொல்லப்பட்டது.

ஆறப்ரகரணங்களில் மூன்றுவதான
அதிகாரிநிஷ்டாப்ரகரணம் முற்றிற்று.

ஆ.—கூ0அ. உக்தநிகசர்யாநுஸந்தாநோபதேஷ்டாவநாஸதாசார்ய ஸ்வரூபசோதநம் பண்ணுகிறார்மேல்,(தான் ஹிதோபதேசம்) தொடங்கி (ருசியாலேவருகையா லளவாக), சிஷ்யனுக்காசார்யாத்யபசாரம்போலே ஆசார்யனுக்கும் ஸ்வபரஸ்வரூபவிபர்யயஸ்மரணம் க்ரூரநிஷித்தமா யிருக்குமென்கிறார், (தான் ஹிதோபதேசம்) இத்யாதியால். ஸ்வாசார்யபரதந்த்ரனும்அநப்பர்யோஜநனும் க்ருபாளுவாய் ஆப்ததமனான தான் ஸத்ஸம்ப்ரதாயக்ரமநியமம் தவறுதபடி ஸச்சிஷ்யஸ்வரூபஹிதமான ஸாரமந்த்ரார்த்தத்தைப்பேணி யுபதேசிக்கும்போது, மந்த்ரார்த்தங்களை ஸ்வாசார்யபரதந்த்ரனு யுபதேசிக்கிற தன்னையும், ஸம்ஸாரகிர்வேதம்பிறக்துவக்துபதேசம்கேட்கிற சிஷ்யனையும், உபதேசாநுகுணபலத்தையு முள்ளபடி கிணையாதே மாறுடிகிணைக்கை. உபயஸ்வரூபநாசகரமா யிருக்கையாலே க்ரூரமுமாய், கிஷ்டகர்ஹிதமாகையாலே நிஷித்தமுமாயிருக்கும்,—, கிழ்ச்சொன்ன நிஷித்தவிஷயங்களைப்பற்றவும் அதிக்ரூரமான நிஷித்தமாயிருக்குமென்னவுமாம்; அதில் தான் நசிக்குமளவிறையுள்ளது, இதிலு பயஸ்வரூபமும்நசிக்குமிறே.

கூ0கூ. இத்தை ஸ்பஷ்டீகரிக்கிறார் மேல், (தன்னைமாறுடி)இத்யாதியால். உபதேஷ்டாவான தன்னை யதாக்ரமத்தை மாறுடிகிணைக்கையாவது- தன்னை ஸ்வாசார்யசேஷமென்றுகிணையாதே சேஷியானவாசார்ய

கூ0அ. தான் ஹிதோபதேசம்பண்ணுப்போது தன்னையும்சிஷ்யனையும் பலத்தையும்மாறுடி நினைக்கை க்ரூரநிஷித்தம்.

கூ0கூ. தன்னை மாறுடி நினைக்கையாவது தன்னை ஆசார்ய

ஜீ.—கூ0அ. அநந்தரம்(தான் ஹிதோபதேசம்பண்ணும்போது) என்று தொடங்கி(உகப்புமுபகாரஸ்மருதியும்நடக்கவேணும்)என்னுமளவாகஇவ்வதிகாரிக்குக் கிழ்ச்சொன்னவர்த்தவிசேஷங்களுக்கெல்லா முபதேஷ்டாவான வாசார்யவிஷயத்தி லுண்டாகவேண்டிய ப்ரதிபத்யநவர்த்தகப்ரகாரங்களை த்தர்சிப்பிக்கைக்காக, ஸதாசார்யலக்ஷணம் ஸச்சிஷ்யலக்ஷணம் ததுபயருடையபரிமாற்றம் இவையிருக்கும்படியை ப்ரஸக்தாநுப்ரஸக்தமாக வருளிச்செய்கிறார். இவ்வதிகாரிக்கு அசக்திவிஷயமான நிஷித்தங்கள் சொன்னப்ரஸங்கத்திலே அவையெல்லாத்திலும் க்ரூரநிஷித்தம் பரோபதேசசமயத்தில் விப்ரதிபத்தியென்றருளிச்செய்கிறார், (தான்ஹிதோபதேசம்பண்ணும்போது) இத்யாதிவாக்யத்தாலே, அதாவது கிழ்ப்பகுத்தத்தில்சொல்லப்பட்ட வதிகாரிலக்ஷணங்க ளெல்லாத்தாலும் குறைவற்றிருக்துள்ளதான் உஜ்ஜீவிஷுக்களாய்வக்து தன்னையுபஸத்தி பண்ணினவர்கருக்குஜ்ஜீவனஹேதுவான மந்த்ரரூபஹிதத்தை யுபதேசிக்கும்காலத்தில், உபதேஷ்டாவான தன்னையும் உபதேசபாத்ரனு சிஷ்யனையும்உபதேசபலத்தையும் விபரீதப்ரதிபத்திபண்ணுகை பூர்வோக்தநிஷித்தங்களில் காட்டில் க்ரூரநிஷித்தமென்கை. அவ்வோநிஷித்தத்தங்க ளிவன்தனக்கு நாசகமித்தனையிறே; அவ்வளவன்றிக்கே இவனுபதேசம்கேட்டவனுக்கும் கேடாகையாலே இத்தை யவற்றிலும்காட்டில் க்ரூரநிஷித்தமென்கிறது, (இருவருக்கும் ஸ்வரூபலிப்த்தியில்லை) என்றிறே மேல்சொல்லத்தேடுகிறது.

கூ0கூ. தன்னையும் சிஷ்யனையும் பலத்தையும் மாறுடிகிணைக்கையாவது எதென்னுமாகாங்க்ஷையிலே அவற்றையுபபாதிக்கிறார்(தன்னைமாறுடிகிணைக்கை)யாவது-என்றுதுடங்கி, அதாவது உபதேஷ்டாவான தன்னை

ஆ.—னென்றுநிணைக்கை; ச்ரோதாவான சிஷ்யனை யதாப்ரகாரம்மாறுடி நிணைக்கையாவது - இவன் கம்மாசார்யனுக்கு சிஷ்யனென்றுநிணையாதே ஸ்வாசார்யபரதந்த்ரனை தனக்கு சிஷ்யனாகநிணைக்கை;உபதேசபலத்தை யதாப்ரகாரம் மாறுடிநிணைக்கையாவது - கம்மாசார்யன் நமக்கு அத்தர் யாமியா யுபதேசிக்கிறவிதத்துக்கு ப்ரயோஜகம் கம்மாசார்யமங்கலாசாஸந த்துக்குதிகாரியா மிதுவென்றுள்ளபடி நிணையாதே, காமிவனுக்குபதேசிக் கில் சிறிதுதிருஷ்டம்பெறலாமென்று த்யாஜ்யமான த்ருஷ்டப்ரயோஜகத் தைப்பலமாகநிணைக்கையும்உபதேசித்தஅர்த்தஜீவிப்பிக்கிறானஸ்வாசார்யனென் றுநிணையாதே காணுபதேசித்து இவனை யுஜ்ஜீவிப்பிக்கிறேனென்று சிஷ்ய னுடைய ஸ்வரூபித்தேதாஜ்ஜீவனத்தைப் பலமாகநிணைக்கையும்; இவன் மங் கலாசாஸநயோக்யனும்படி திருத்தும் கம்மாசார்யன் பகவத்கைங்கர்யம் பண்ணுகிறானென்றுநிணையாதே, காமிவனையங்குற்றைக் குறுப்பாக்கித் தி ருத்தவே பகவத்கைங்கர்யம் லபித்ததாமாவுதேதாமென்று ஸ்வயத்நலப்ய பகவத்கைங்கர்யத்தைப் பலமாகநிணைக்கையும்;இவனுடன் ஸஹவஸிக்கும் படி கம்மாசார்யன் பண்ணினானென்றுநிணையாதே, உபதேசிக்கவே நமக்கி வன் முன்னப்பின்னப்தரியுமென்று ஸ்வப்ரயோஜக ஸஹவாஸத்தைப் பலமாகநிணைக்கையு மாகிறவிவையாயிற்று ஆசார்யனுடைய க்ரூரகிஷித்த் தமானநிணைவின் மாறுட்டமென்கிறார்.

னென்று நிணைக்கை, சிஷ்யனை மாறுடி நிணைக்கையாவது தனக்குசிஷ்யனென்று நிணைக்கை,பலத்தைமாறுடி நிணை க்கையாவது த்ருஷ்டப்ரயோஜனத்தையும், சிஷ்யனு டைய வுஜ்ஜீவனத்தையும், பகவத்கைங்கர்யத்தையும், ஸஹவாஸத்தையும், பலமாகநிணைக்கை.

ஜீ.—யுள்ளபடிநிணையாமல் (மாறுடிநிணைக்கை) யாவது-உபதேசசமயத்தில் தன்னுடையவாசார்யனையே யிவனுக்குபதேஷ்டாவாகவும் தானங்குத்தை க்குக்காரணபூதனுகவும் ப்ரதிபத்திபண்ணிக்கொண்டி உபதேசிக்கவேண்டி யிருக்க அப்படிசெய்யாதே, ஸ்வாசார்யபரதந்த்ரனு யிருக்கிறதன்னை இவ னுக்காசார்யனென்று நிணைக்கை; உபதேசபாத்ரனை சிஷ்யனையுள்ளபடி நிணையாமல் (மாறுடிநிணைக்கை) யாவது-தன்னுபாதி யிவனையும் தன்னு டையவாசார்யனுக்கு சிஷ்யனுகப்ரதிபத்திபண்ணி யுபதேசிக்கவேண்டியி ருக்க அதுசெய்யாதே இவனைத்தனக்குச்சிஷ்யனென்றுநிணைக்கை;உபதே சபலத்தை யுள்ளபடிநிணையாதே (மாறுடிநிணைக்கை, யாவது) பரோ பதேசம் பண்ணுமளவில் இவ்வாத்மாதிருந்தி ''ஆளுமாளார்'' என்கிற விஷயத்துக்கு மங்கலாசாஸநத்துக் காளாகவேணுமென்று மிதுவேபல மாக வுபதேசியாதே, இவனுல்வரு மர்த்தசிச்சூஷாரூபமான த்ருஷ்டப்ர யோஜநத்தையாதல் சிஷ்யனுனவிவன் ஸம்ஸாராதபதிர்ணனுய் வாழுகை யாகிற வுஜ்ஜீவனத்தையாதல், திருநக்தவனுதிகளைச் செய்கிறதிலும் காட்டி லோராத்மாவைத்திருத்தினுல் எம்பெருமான் திருவுள்ளமுகக்கை யாலே இப்படியிருக்துள்ள பகவத்கைங்கர்யத்தையாதல், ஸம்ஸாரத்திலி ருக்கும்காள் தன் தனிமைதீரக்கூடிவர்த்திக்கையாகிற ஸஹவாஸத்தை யாதல் உபதேசத்துக்குப் பலமாகநிணைக்கையென்றபடி.

ஆ.—ஈக0, ஆகிலில்வ்வாசார்ய ஸ்வரூபநிஷ்டையாதிருக்கை அவர்ஜநீயமான விக்ராஹாநுபலமும் தனக்கும்சிஷ்யனுக்கும் ஸித்தித்திக்கிறபடியென்னென்னுமசங்கித்துப்பரிஹரிக்கிறார்(சேஷபூதனை)இத்யாதியால் "ஶரீரமர்ஷ ஸ்ப்ராண ஜ்ஞாநர்யுஷ்ஸ்ஸ்வேதநாஸ்ரூணி" "சரீரமர்த்தப்பிராணஞ்ச ஸத்குருப்பியோ நிவேதயேத்" என்று ஆத்மாத்மீயமடங்க ஆசார்யசேஷமென்றிருக்கும் ஸ்தாநிகத்தாசேஷமாய் நிலைநின்றசிஷ்யனுடைய மதீயத்வப்ரதிபத்தி கர்த்தமற்ற தெளிர்த்தநிஷ்டவாலே, பகவத்பாகவத கைங்கர்யார்த்தமான ப்ராப்தத்ருஷ்டபலம் தான் நிஷ்டையாதிருக்கவே ஸித்தித்திக்கும்; கமக்கெட்டுப்பாடமலெதிர்மஷ்டித்து அஸத்கல்பனைவிஷ கமக்கும் கம்முடையார்க்கும் மங்கலாசாஸகம்பண்ணி வாழும்படியுஜ்ஜீவிப்பித்தாநிம்மஹாநுபாவனிறே என்றுகௌரவித்துநிஷ்டைக்கு மீச்வரன்நிஷ்டவாலே சிஷ்யனுடையவுஜ்ஜீவகம் குறைவறஸித்தித்திக்கும்; இவனுக்கு பூர்வாசார்யர்களநுஸந்தித்திக்கும் தாத்பர்யார்த்தங்களைப் பால்பாயவுபதேசித்துத்திருத்தி மங்கலாசாஸகத்துக்குப்பராப்தனுகிய பகவத்கைங்கர்யமிவன் பண்ணப்பெறுவதேயென்றகவாயிலேநிஷ்டைக்கும் ஸ்வாசார்யன்நிஷ்டவாலே பரமப்ராப்ய பகவத்கைங்கர்யமும் பழுதறஸித்தித்திக்கும்; பகவத்க்ருபைக்குமெட்டுப்படாதே துஷ்டதமனுய்ப்போக்தவென்னைக் கடாக்ஷித்து, அஜ்ஞாதஜ்ஞாபகம்பண்ணி 'செயல்கன்ருகத்திருத்தின விக்தப்பூர்ணவிஷயமேயன்றே நித்யஸேவயம்' இவன் பாதச்சாயையாய் வர்த்திக்கவேணுமென்னும் சிஷ்யனுடையவுகாரஸ்ம்ருதியாலே இவனேநிண்டான ஸஹவாஸபலம் தன்னடையேஸித்தித்திக்கும். ஆகவாசார்யன் நிஷ்டையாதிருக்க பலதுஷ்டயமும் சிஷ்யேச்வர ஸ்வாசார்யப்ரதிபத்திவிசேஷங்களாலே ஸித்தித்திக்கையாலே, சேஷித்வா

ஈக0. நிஷ்டையாதிருக்க இந்நாலுபலமும் ஸித்தித்திக்கிறபடியென்னென்னில், சேஷபூதனுஞசிஷ்யன் நிஷ்டவாலே திருஷ்டபலம்ஸித்தித்திக்கும் ஈச்வரன் நிஷ்டவாலே யுஜ்ஜீவநம் சித்தித்திக்கும், ஆசார்யன் நிஷ்டவாலே பகவத்

ஜீ.—ஈக0. இப்படியிவன் நிஷ்டையாதிருக்க விக்ராஹாநுபலமும்ஸித்தித்திக்கிறபடிதானென் எனகிற தஜ்ஜிஜ்ஞாஸாப்ரகரத்தை யநுவதித்துக்கொண்டு, அவை ஸித்தித்திக்கும்வழி யருளிச்செய்கிறார், (நிஷ்டையாதிருக்க) என்று தொடங்கி. (சேஷபூதனுஞ சிஷ்யன் நிஷ்டவாலே திருஷ்டபலம்ஸித்தித்திக்கும்) என்றது - சிஷ்யனுடைவன் தனக்கு சேஷத்வமே ஸ்வரூபமென்றநுஸந்தித்திருக்கையாலே, கிஞ்சித்காரமில்லாதபோது சேஷத்வம்கூடாதென்று தன் ஸ்வரூப லாபத்துக்காக தன்னுடைய கிஞ்சித்காரம் பண்ணிக்கொண்டு போருகையாலே அர்த்தத்தசிச்ருஷைகளாகிற திருஷ்டபலம் ஸித்தித்திக்குமென்றபடி; (ஈச்வரன் நிஷ்டவாலே யுஜ்ஜீவநம்ஸித்தித்திக்கும்) என்றது - எதிர்சூழல் புக்குத்திரிந்து தன் விசேஷகடாக்ஷங்களாலே யத்வேஷாதிகளையுண்டாக்கி ஆசார்ய ஸமாச்ரயணத்திலே மூட்டி இவ்வாசார்யனுடைய உபதேசாந்வயத்தையுண்டாக்கி அதடியாக விவேன ஸம்ஸாரத்தினின்று மக்கரைப்பிடித்தவேண்டுகிற வெம்பெருமானுடைய க்ருபாகார்யமான நிஷ்டவாலே சிஷ்யனுடைய வுஜ்ஜீவநம் ஸித்தித்திக்குமென்றபடி; (ஆசார்யன் நிஷ்டவாலே பகவத்கைங்கர்யம் ஸித்தித்திக்கும்) என்றது - இவன் ஹிதோபதேசம்பண்ணி மங்கலாசாஸகத்துக்காளாம்படி சேதநரைத்திருத்துகிறவிது எம்பெருமான் திருவுள்ளத்துக்கு மிகவு முகப்பாகையாலே இது பகவத்கைங்கர்யமன்றே வென்றநுஸந்தித்திருக்கும் தன்னுடையவாசார்யன் நிஷ்டவாலே உபதேஷ்டாவான

ஆ.—பஹாரமும் ஸ்வாசார்யத்ரவ்யாபஹாரமும் க்ஷுத்ப்ரயோஜநராகாங்க்ஷையும் ஸ்வப்ரபாவஸ்மரணமும் ஸ்வகர்திருத்வாரேபாணதோஷ்மும் ஸ்வபூஜாபேக்ஷையுமாகிற தோஷவிஷயப்ரஸங்கம் வாராதென்றதாயிற்று. த்ருஷ்டப்ரயோஜன கைங்கர்யஸஹவாஸங்கள் சிஷ்யனுலும், உஜ்ஜீவகம்தன்னுலும்வரும்பலம், உஜ்ஜீவகம்போல் பகவத்கைங்கர்யமும் தன்னுலேசிஷ்யனுக்கு வரும்பலமென்று பிரித்துச்சொல்லவேண்டியதில்லே, உஜ்ஜீவகம் கைங்கர்யபர்யந்தமா யல்லதிராமையாலே.

ஈகக. ஆகில் தன்சிஷ்யனுக்கு ஸ்வாசார்யமங்கலாசாஸகமாகிற ஸாக்ஷாத்பலமும், தனக்குப்பரமாப்ததமத்வமாகிறவாசார்யத்வமும்லித்தித்திக்கிறபடியென்னென்னில் என்கிறப்ரச்நத்துக்கு, கம்மாசார்யவிஷ்யமங்கலாசாஸகத்துக்கு இவனதிகாரியாகவேணு மென்னுமிரக்கமுடைய தன்கிஜீவாலே, சிஷ்யனுக்கு ''சூழ்திருத்தேத்துவர்'' என்னும் ப்ரப்யசரமமாய்க்கொண்டு ஸாக்ஷாத்பலமான மங்கலாசாஸம்ஸித்த்திக்கும்; கம்மாலும் திருத்தவொண்ணுதவிவீனக்கைவிடாமல் திருத்தவல்லவனிவனன்றே ஆப்ததமனுன வாசார்யனென்னுகினைக்கு மீச்வரன்கினைவாலே தனக்காசார்யத்வம் லித்த்திக்குமென்றுத்தர மருளிச்செய்கிறூர். இத்தகியதியென்? சிஷ்யனுக்குண்டாம ஸாக்ஷாத்பலம் பரமாசார்யேச்வரர்களாலும், தனக்குண்டாமசார்யத்வம் பரமாசார்யர்களாலும் லித்த்தித்தாலேவென்னில், ஸ்வாசார்யனுலே லித்த்திக்குமென்று நியதியொழியில் குருபரம்பரையாலே சிஷ்யபரம்பரைக்கும் நன்மையுண்டாமென்று நியதிபங்கமும், ஈச்வரனுலே லித்த்திக்குமென்றுநியதியொழியில் பரமாசார்ய சிஷ்யர்களுக்கு ஸ்வாசார்யஸாஜாத்ய ஸ்வதஸ்லித்த்தாசார்யத்வஸாத்யத்வபுத்த்திரூப தோஷ்மும் ப்ரஸங்கிக்கும்; தனக்குத்தேச்யன்ஸ்வாசார்யன் ஆசார்யனுக்குத்தேச்யன் பரமாசார்யன்; ஸ்வரூபலித்த்யர்த்தமாக ஸ்வாசார்யமங்கலாசாஸகம்பண்ணும், அதிகிஷ்டவிகியோகார்ஹ லித்தயர்த்தமாக ஸ்வா

கைங்கர்யம் லித்த்திக்கும், உபகாரஸ்ம்ருதியாலே ஸஹவாஹம் லித்த்திக்கும்.

ஈகக. ஸாக்ஷாத்பலமு மாசார்யத்வமும் லித்த்திக்கிறபடியென்

ஜீ.—தனக்குபகவத்கைங்கர்யம் லித்த்திக்குமென்றபடி; (உபகாரஸ்ம்ருதியாலே ஸஹவாஸம் லித்த்திக்கும்) என்றது-அகரதிகால மஹங்காரமமகாரங்களாலே நஷ்டப்ராயனுய்க்கிடந்த தன்னே கிர்ஹேதுகமாகவங்கீகரித்து அஜ்ஞாதஜ்ஞாபமுகத்தாலே யவற்றில் ருசியைமாற்றிமங்கலாசாஸகத்துக்காளாம்படி பண்ணின மஹாநுபாவனன்றே வென்கிறவுபகாரஸ்ம்ருதியாலே, சிஷ்யனுனவன் க்ஷணகாலமும்பிரியக்ஷமனன்றிக்கே கூடி நடக்கையாலவுஜ்ஜிண்டான ஸஹவாஸம் தன்னடையே லித்த்திக்குமென்றபடி.

ஈகக. இப்படி யிவன் கிணையாதிருக்க இப்ப்லசதுஷ்டயமும் சிஷ்யேச்வர ஸ்வாசார்யர்கள் கிணைவாலேலித்த்திக்கு மென்னுமிடமருளிச்செய்து, உபதேசத்துக்கு ஸாக்ஷாத்ப்லமாயுள்ளதும், உபதேஷ்டாவான வாசார்ய பரதந்த்ரனுக்கு உபதேசபாத்ரமானவனைக்குறித்துண்டா மாசார்யத்வமும் லித்த்திக்கும்படியை ப்ரச்நோத்தரரூபேண வருளிச்செய்கிறூர் (ஸாக்ஷாத்பலமும்) என்றுதுடங்கி. ஸாக்ஷாத்ப்பலமாவது - உபதேசபாத்ரமானவிவன் திருத்தி மங்கலாசாஸத்துக்காளாகை; இது (தன் கிணைவாலே லித்த்திக்கை) யாவது - உபதேஷ்டாவான தான் விப்ரதிபத்திக ளொன்றுமின்றி இதுவேபலமாக கிணைத்துபதேசிக்கவே, அவ

ஆ.—சார்யார்ஹதமபரமாசார்யமங்கலாசாஸகம் பண்ணும்; பரமாசார்யர்க்கும் ஸ்வாசார்யபரமாசார்யர்களெழுதிக்த ஸ்வசிஷ்யப்ரசிஷ்யர்க ளளவில் ஸ்வாசார்யசிஷ்யத்வ ப்ரதிபத்தியொழிய ஆசார்யத்வ ப்ரதிபத்தி கடவ தில்லை; சிஷ்யனுக்கும் ஸித்தாசார்யஸ்மரணமொழிய தத்ஸாத்யகத்வ ஸ்மரணம்கூடாது. ஆகலினைக்கைக்கு ப்ரபந்தருமாய் சக்தருமாய் க்ருத ஜ்ஞருமான வாசார்யேச்வர்கள் நினைவாலே சிஷ்யாசார்யர்களுக்கு ஸா க்ஷாத்பலாசார்யத்வ ஸித்தியுண்டாமென்னும் நியதியேவேணும்.

ஙகஉ. இங்நினைவு மாறுட்டத்தில் உபயஸ்வரூபமு மழியுமென்கி றூர்மேல், (இப்படியொழிய) இத்யாதியால், தான் முதலானவற்றையுள்ளபடி நினைத்து உபதேசிக்கிறவிற்தப்பாகாரமொழிய கிழ்சொன்னபடியே மாறு டிநினைத்துபதேசிக்கில், ஸ்வாசார்யபரதக்த்ரான சிஷ்யாசார்யர்களிரு வர்க்கும் ஆசார்யத்வசிஷ்யத்வரூப ஸ்வரூபஸத்பாவஸித்தியில்லை.

ஙகங. உபதேசிக்கும்போது நியதமாகவேண்டுவ தின்னதென்கிறூர் மேல், (ஆசார்யனுக்கு) இத்யாதியால். தத்வார்த்தோபதேஷ்டாவான வாசார்யனுக்கு ததஸார்த்தச்ரோதாவாய் வந்தாச்ரயித்த சிஷ்யன்பக்கல் சரமார்த்தாதிகாரியாய் இவனுஜ்ஜீவித்திருகிவென் றுபதேசிக்கும்க்ருபை

னென்னில், தன் நினைவாலும் ஈச்வரன் நினைவாலும் ஸித்திக்கும்.

ஙகஉ. இப்படியொழியவுபதேசிக்கி லிருவர்க்கும் ஸ்வரூப லித்தியில்லை.

ஙகங. ஆசார்யனுக்கு சிஷ்யன்பக்கல் க்ருபையும், ஸ்வாசார்

ஜீ.—னப்படிதிருத்திமங்கலாசாஸகாதிகாரியாகை. (ஆசார்யத்வ)மாவது-தன்னை யாசார்யபரதந்த்ரனுகவே யநுஸந்தித்திருக்கிறவிவன் தன்பக்க லுபதேசம் கேட்கிறவனுக்கு ஆசார்யனுகை; இது (ஈச்வரன் நினைவா லே ஸித்திக்கை) யாவது - இப்படி தன்னையும் சிஷ்யனையும் பலதை யும் விப்ரதிபத்திபண்ணுதே உள்ளபடி யநுஸந்தித்த துபதேசிக்கும் பரி பாகமுடையனுன விவன் இவனுக்காசார்யனென்று நினைப்பிட்டருளுகை யாலே இவனுக்காசார்யத்வ முண்டாகை.

ஙகஉ. இங்ஙனன்றி க்ரூரகிஷித்த்தமாக வடியில்சொன்னவிப்ரதி பத்தியாலே யுபதேசிக்கில் உபயஸ்வரூபமும் ஸித்தியாதென்கிறூர், (இப் படியொழிய) என்றுதுடங்கி. (இருவர்க்கும் ஸ்வரூபஸித்தியில்லை) என்கி றது - கிழ்சொன்னபடியே யதாப்ரதிபத்தியோடே யுபதேசிக்கிலொழிய ஈச்வரனினைவே யாசார்யனுக நினைப்பிடாமையாலே உபதேஷ்டாவுக்கா சார்யத்வமாகிற ஸ்வரூபஸித்தியில்லை; அப்படி யதாப்ரதிபத்தியாலே இவனுபதேசியாதவளவில் உபதேசசுத்தி யில்லாமையாலே உபதேசபா த்ரமான வவனுக்கு சிஷ்யத்வமாகிற ஸ்வரூபஸித்தியில்லை யென்கை.

ஙகங. ஆசார்யனுக்கிரண்டுகுணமவச்யம் வேணுமென்கிறூர் (ஆசா ர்யனுக்கு) என்றுதுடங்கி. அதாவது உபதேஷ்டாவான வாசார்யனுக்கு உஜ்ஜீவிஷ்ஷுவாய்வந்து உபஸந்நனான சிஷ்யன்பக்கல் ஐயோவென்றி ரங்கி அவனுஜ்ஜீவிக்கைக்குறுப்பான வுபதேசாதிகளைப் பண்ணுகைக்கி டான க்ருபையும், தன்னைக்கர்த்தாவாக நினையாதே அத்தலைக்குக் கரண

ஆ.—யும், தனக்குரியத்தாவான வாசார்யன்பக்கல் தத்ப்ரேரிதனுய்க்கொண்டே உபதேசிக்கையாகிற பாரதந்த்ரயமும் அவச்யம்வேணுமென்கிறார்.

ஈகசை. இவையிரண்டின் பலத்தை யருளிச்செய்கிறார் ஜீஜீவீக்கவேணுமென்றுபதேசிக்கிறக்ருபையாலே தயநீயனான சிஷ்யனுடைய ஸ்வாஸாதாரணரூபம் சரமஜ்ஞாநாநுஷ்டாகரூப பலபர்யந்தமாகஸித்தித்திக்கும்; ஸ்வாசார்யநிச்ய பாரதந்த்ர்யத்தாலே தததீகமான தனஸ்வரூபம் உபதேசகர்த்ருத்வம் தன்பக்கல்தட்டாதபடி யபங்குரமாகஸித்தித்திக்கும். உபதேசப்ரோகத்வேஷமும் தத்ஸ்வகததத்வதாஷணபரிஹாரகத்வேஷவு முபய முமியதமாகவேணுமென்றபடி.

ஈகஙு. ஏவம்குணவிஸிஷ்டனுய்விசிஷ்டபரிக்ருஹீத மந்த்ரோபதேஷ்டாவானவனே முக்யனென்கிறார், (ஈரே) இத்யாதியால், பாடேபக்கையின்றியே நேரேபரமாப்தனை லதாசார்யனென்பது "ஸுயஸ்ஸம்ப்ரதாயஜ்ஞம்" "ஸத்யஸ்ஸம்ஸாரதாரணம்" என்றுஸக்ருதுச்சாரணமாத்ரத்தாலே ஸத்யஸ்ஸம்ஸாரநிவர்த்தகமாய் உபயாஹஸயமுமதனபக்கலிலே யடங்கும்படி பெரியதாய் ஆசார்யருசிபரிக்ருஹீதமான குருபரம்பாபூர்வக த்வயமாகிற திருமந்த்ரத்தை, ததீதகிஷ்டனுய்கீனவில் மாருட்டமறவுபதேசித்தவனேயென்கிறார்.—, ஸர்வஸங்கரஹமாய் எம்பெருமானே சிஷ்யனுமா

யன்பக்கல் பாரதந்த்ர்யமும்வேணும்.

ஈகசை. க்ருபையாலே சிஷ்யன் ஸ்வரூபம் ஸித்தித்திக்கும், பாரதந்த்ர்யத்தாலே தன்ஸ்வரூபம் ஸித்தித்திக்கும்.

ஈகஙு. நேரே யாசார்யனென்பது ஸம்ஸார நிவர்த்தகமான

ஜீ.—பூதனுகவநுஸந்தித்திக்கைக்கிடான ஸ்வாசார்யவிஷயத்தில் பாரதந்த்ர்யமும் அவச்யமுண்டாகவேணுமென்கை.

ஈகசை. இவற்றுல்பலிக்குமவற்றை யருளிச்செய்கிறார், (க்ருபையாலே) என்றுதுடங்கி. அதாவது அப்படியவன் ஸ்வரூபம் திருத்துமளவும் உபதேசாதிகளைப் பண்ணிப்போருமிவன் க்ருபையாலே காஞ்சு காஞ்சும் ஸ்வரூபம் நிர்மலமாகையாலே சிஷ்யனுடைய ஸ்வரூபம்ஸித்தித்திக்கும்; ஸ்வகர்த்ருத்வபுத்தியற்றஸ்வாசார்யகரண பூதனுகத்தனீயநுஸந்தித்திக்கைகும மற்றும் ஸர்வகார்யத்திலும் தததீகனுய் வர்த்திக்கைக்கு மூடலான பாரதந்த்ர்யத்தாலே ஆசார்யனுன தன்னுடைய ஸ்வரூபம் ஸித்தித்திக்குமென்கை, ஆகக்கீழ்செய்ததாயற்றது. ஹிதோபதேசசமயத்தில் ஸ்வவிஷயத்திலும சிஷ்யவிஷயத்திலும் பலவிஷயத்திலுமுண்டாம் விப்ரதிபத்திகள் தானின்னதென்றும், இவன் கீனையாதிருக்க த்ருஷ்ட ப்ரயோஜநாதிகள் வந்து ஸித்தித்திக்கும்வழியும், ஸாக்ஷாத்பரசார்யத்வங்கள் ஸித்தித்திக்கும்வழியும், இப்படி யன்றியே விப்ரதிபத்யாவுபதேசிக்கில்உபயஸ்வரூபமும் ஸித்தியாமையும், ஆசார்யனுவனுக் கவச்ய பேக்ஷிதகுணத்வயமும், ததுபயபலமும் சொல்லிற்றுயிற்று.

ஈகஙு. இப்படி உபதேசாநுகுணியமங்களீத் தர்சிப்பித்தவகாரம் உபதேசிக்குமளவில் இன்னமந்த்ரத்தை யுபதேசித்தவனேயே ஸாக்ஷாதாசார்ய னென்பதென்கிறார், (ஈரே) என்றுதுடங்கி. (ஈரேயாசார்ய னென்பது) என்கிறது ஆசார்யத்வம் குறைவறவின்றியிருக்கச்செய்தே ப்ரதிநிமாத்ரம்கொண்டு சொல்லுமளவன்றிக்கே ஸாக்ஷாதாசார்ய னென்று சொல்லுவதென்றபடி; (ஸம்ஸாரநிவர்த்தகமான பெரியதிருமந்த்ரத்தை யுபதேசித்தவனே) என்றது - "ஐஹலௌகிக மைச்வர்யம்" "ஐஹலௌகிக மைச்வர்யம்" இத்யாதிப்படியே அகிலபலப்ரதமாயிருக்கதே யாகிலும் அக்ய

ஆ.—யாசார்யனுமாயுபதேசிக்கவேண்டும்படி பெருமையையுடைத்தாய் ஸம்ஸாரார்ணவதாரகம்'' ''ஸம்ஸாரார்ணவதாரகம்''என்றுஸம்ஸாரகிவர்த்தகமாய் ஸர்வமந்த்ரார்த்தரோத்க்ருஷ்டமுமான ப்ரதமரஹஸ்யத்தேயமான திருமந்த்ரத்தை, ததநுஸந்தாதாகதத்பரனு யுபதேசித்தவனே மேரேயாசார்யனென்னும்; த்வயாநுகாராகாரியாய் குர்வர்த்தப்ரகாசகமானபெருமையையுடையசரமமந்த்ரத்தை சரமாதிகாரியா யுபதேசிக்குமவனேயெப்படிச்சொல்லுகிறதென்று மருளிச்செய்வர்.

நகசு. ஓழிக்கதகமந்த்ரோப தேஷ்டாரக்களுக்கும்பூர்ணசார்யத்வமில் லே யென்கிறார் மேல், (ஸம்ஸாரவர்த்தகம்) இத்யாதியால் ஸம்ஸாரகிவர்த்தகமஹாமந்த்ரத்துக் கெதிர்த்தட்டாய்க்கொண்டு ஸம்ஸாரவர்த்தகங்களுமாய் க்ஷுத்ரமந்த்ரங்களுமான அவ்யாபகத்வாசிஷ்டபரிக்ருஹீதத்வாபூர்ணத்வத்வ விசிஷ்டங்களான பகவந்மந்த்ரங்களேயுபதேசிக்கும் மந்த்ரராக்தரகிஷ்டர்டாரானவர்களுக்கு ஆசார்யத்வப்ரதிதியொழிய பூர்ணசார்யத்வமில்லை.

பெரிய திருமந்த்ரத்தை யுபதேசித்தவனே.

நகசு. ஸம்ஸாரவர்த்தகங்களுமாய் க்ஷுத்ரங்களுமான பகவந்மந்த்ரங்களே யுபதேசித்தவர்களுக்கு ஆசார்யத்வபூர்த்தியில்லை.

ஜீ.—பலங்களில் தாத்பர்யமின்றிக்கேமோக்ஷபலத்திலேநோக்காயிருக்கையாலே, ''ஸர்வவேதாந்தஸாராத்த ஸம்ஸாரார்ணவதாரகம் । கதிரஷ்டாக்ஷரோரக்ருணு மபுகர்ப்பவகாங்க்ஷிணும்'' என்கிறபடியே ஸம்ஸாரகிவர்த்தகமாய், அத ஏவ ''மந்த்ராணாம்பரமோமந்த்ரோ ஸ்மாகம்வ்யம் தமம் । பவித்ரஞ்சபவித்ராணாம் மூலமந்த்ரஸ்மாதாகம்'' ''மந்த்ராணம்பரமோமக்த்ரோ குஹ்யாநாங்குஹ்யமுத்தமம் । பவித்ரஞ்சபவித்ராணாம் மூலமந்த்ரஸ்மாதாகம்'' என்கிறபடியே ஸர்வமந்த்ரார்த்தரோத்க்ருஷ்டமான பெருமையையுடைத்தானதிருமந்த்ரத்தை, ஸம்ஸாரகிவர்த்தகத்வ ப்ரதிபத்தியோடே யுபதேசித்தவனேயென்கை. த்வயம் பூர்வோத்தரவாக்யங்களாலே இதில் மத்யமசமபதவிவரணமாய், சர்மச்லோகம் பூர்வோத்தரார்த்தங்களாலே அதில் பூர்வோத்தரவாக்ய விவரணமாயிருக்கையாலே, மற்றைரஹஸ்யத்வயமும் ப்ரதமரஹஸ்யமான வித்தோடகங்யமாயிருக்கையாலேஇத்தைச் சொல்லவே அவற்றினுடைய வுபதேசமும் தன்னடையே சொல்லிற்றுமென்று திருவுள்ளமுபற்றி (பெரியதிருமந்த்ரத்தை யுபதேசித்தவனே) என்கிறார்; ஆகையா லிதரஹஸ்யத்ரயோபதேசத்துக்கு முபலக்ஷணம்.

நகசு. பகவந்மந்த்ரங்களி லேதேனுமொன்றை யுபதேசித்தவர்களுக்குமாசார்யத்வமில்லையேவென்ன வருளிச்செய்கிறார், (ஸம்ஸாரவர்த்தகங்களுமாய்) என்றுதுடங்கி, அதாவது ஸம்ஸாரத்தை கிவர்த்திப்பியாதமாத்ரமன்றிக்கே வளர்க்குமவையாய்ப் பெருமையன்றிக்கே க்ஷுத்ரங்களுமாயிருந்துள்ள ததிதரபகவந்மந்த்ரங்களே யுபதேசித்தவர்களுக்கு, உபதேஷ்டருத்வ ப்ரயுக்தமான வாசார்யத்வ ப்ரதிதிமாத்ரமொழிய தத்பூர்த்தியில்லையென்கை.

ஆ.—ஈகை. பகவன்மந்த்ரங்களில் க்ஷுத்ரத்வஹேது வின்ன தென்கிறீர்மேல் விலக்ஷணபகவன்மந்த்ரங்களை ததிதரமந்த்ரவத்க்ஷுத்ர மென்கிறது இவனபிஸந்தித்கிடாகவவைகொகும்க்ஷுத்ரபலத்வாராவித்தனை.

ஈகஅ. ஆத்மப்ரதிகூலரூபதுஃகாவஹமான வகாத்யவிதியாவசனம், ஸ்வர்க்கரகாதிகளிலேசுமுன்றுதிரிதையாகிறஸம்ஸாரத்துக்குஅவிச்சேதகாரத்வேக மஹாபலப்ரவர்த்தகங்க ளென்கிறது, அவைகொடுக்கும் ஸாம்ஸாரிகதுஃகப்ராய க்ஷுத்ரபலமென்னுமத்தாலேயத்தனை ஸம்ஸாரகிவர்த்தகபகவத்வாசகங்களா மத்தாலல்லதுபகவத்ப்ரதிபாதகத்வாதல்ல.

ஈகஈ. இம்மந்த்ரங்களினுடைய ஸம்ஸாரவர்த்தகத்வ க்ஷுத்ரபலப்ரதத்வமாகிறவிதுதான் ஸ்வரபாவிகமாய் வருகிறதல்ல; உபாதிப்ரயுக்தமாய்வந்ததத்தனை.

ஈஉ. அதைத்தாலேயென்னமந்த்ரஜபம்பண்ணுகிற சேதகருடைய ப்ரக்ருதிவச்யத்வநிபந்தகமாக ததத்தக்ஷுத்ரபலங்களைப்பற்றின ஹீகருசியாலே ததத்தக்ஷுத்ரபலப்ரதத்வ மிவற்றுக்கு வருகையாலேயென்கிறீர். இப்படிக்ஷுத்ரபலப்ரதமான மந்த்ரார்த்தரோபதேஷ்டாக்க ளல்லாத மஹாமந்த்ரோபதேஷ்டாவுக்கே யாயிற்று ஆசார்யத்வ பூர்த்தியென்றதாயிற்று. இவ்வாசார்யத்வம்தான் தானேயுபதேசிக்குமிடத்து நிஷ்க்ருஷ்டபகவத்ஸ்வரூபதர்மமாய், பரம்பரையாயுபதேசிக்குமிடத்து விலக்ஷணதர்ம விசிஷ்டபகவத் ஸ்வரூபதர்மமுமா மென்றேகொள்ளவேணும்; பரம்பர்யோபதேசத்திலும் இது நிஷ்க்ருஷ்டபகவத்ஸ்வரூப தர்மமென்னில் குருபரம்பராயாஸ்வரூபைக்யதோஷம் ப்ரசங்கிக்கும் இதுததநிஷ்டிதகுருபரம்பரையின் ஸ்வரூபப்ரதாகுணமென்னில் ஆத்மதர்மமென்றதாய் ஆசார்யவிஷயத்தில் ஆத்மபுத்திதோஷம் ப்ரஸங்கிக்கும்; இது அநிஷ்டாத்ருஸ்வரூபத்துக்கு மதிஷ்டாதஸ்வரூபத்துக்கும் பொதுவென்னில்

ஈகஉ. பகவந்மந்த்ரங்களைக்ஷுத்ரங்களென்கிறதுபலத்வாரா.
ஈகஅ. ஸம்ஸாரவர்த்தகங்க ளென்கிறதும் அத்தாலே.
ஈகஈ. இதுதா னௌபாதிகம்.
ஈஉ. சேதநனுடைய

ஜீ.—ஈகை. க்ஷுத்ரங்களென்பதுக்ஷுத்ர தேவதாமந்த்ரங்களேயன்றோ, பகவன்மந்த்ரங்களே யிப்படிச்சொல்லுகிறதென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார், (பகவன்மந்த்ரங்களை) என்றுதுடங்கி. அதாவது பரதேவதையான பகவத்விஷயமாகையாலேவந்தபெருமையையுடைய மந்த்ரங்களே க்ஷுத்ரங்க ளென்று சொல்லுகிறது, அர்த்தகாமபுத்ரவிதியாதி க்ஷுத்ரபலங்களைக் கொடுக்கிறவழியாலே.

ஈகஅ. ஸம்ஸாரவர்த்தகங்க ளென்கிறதென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார், (ஸம்ஸார) இத்யாதியாலே. (அத்தாலே) என்றது-கீழ்சொன்ன பகத்தகமான க்ஷுத்ரபலங்களைக் கொடுக்கையாலேயென்கை.

ஈகஈ. ஆனலிவற்றுக்கிது ஸ்வாபாவிகமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார், (இதுதான்) என்றுதுடங்கி. (இதுதான்) என்று க்ஷுத்ரபல ப்ரதத்வத்தைப் பராமர்சிக்கிறது; (ஔபாதிகம்) என்றது உபாதிப்ரயுக்தமாய்வந்த தித்தனையென்கை.

ஈஉ. அத்தையுபபாதிக்கிறார், (சேதகனுடைய ருசியாலே வருகையாலே) என்று. அதாவது பகவன்மந்த்ரங்களாகையாலே மோக்ஷப்ரதத்வ

ஆ,—ஈசேசிதவ்யோபயஸாதாரணமான வாசார்ய தீவித்வப்ரதிபத்திதோ ஷம்ப்ரஸங்கிக்கும், இத்தால் ஏகபதார்த்தத்விதீயவ்யாவ்ருத்திபக்கையாம்; ஆகையால் பரம்பரையிலாசார்யத்வம் லோஹாகலவ்யாப்திவதிவிசேஷே ஞ்நிஷ்ட்டித்துவிபஜிக்க வெண்ணுமல் கிற்கிறபகவத்குணமென்றே கொள் ளவேணும். இப்படி முக்யமாகவநிஷ்ட்டித்து கிற்கிறவாகாரத்தையிட்டு, "ஸர்வேச்வரஸ்ரஷ்டா" "குருரேவபரம்ப்ரஹ்ம" இத்யாதி ஸாமாகாநிகரண்ய ஜ்ஞாகம்பிறக்து ஆசார்யனே ஈச்வரனென்கிற வத்த்யவஸாயவிசேஷ ஜ்ஞா கம்பிறக்கத்தட்டில்லை. இப்படி யத்த்யவஸிக்கவே ஆசார்யனை யாத்மபுத்த் திபண்ணிவிக்கு மக்யதாஜ்ஞாகமும், குருபரம்பரையில்லீலைசெய்யும் ஸ்வரூபைக்யப்ரமமும்புகுராது. ஆசார்யவிஷயத்தில் பகவத்ப்ரதிபத்திபண் ணும்சிஷ்யன்; ஸ்ரவிஷயத்தில் ஸ்வாசார்யசேஷத்வ ப்ரதிபத்திபண்ணு மாசார்யன்; ஆசார்யவிஷயத்தில் பகவத்ப்ரதிபத்திபண்ணுமை சிஷ்யஜ் ஞாகத்தின்குறை; தன்னை ஸ்வாசார்யசேஷமென்று ப்ரதிபத்திபண்ணு மை யாசார்யஜ்ஞாகத்தின்குறை; இப்படி ப்ரதிபத்திதாவயத்தாலே சேஷி யுமாய் சேஷ்முமானஸ்வாவ்ருத்த ஸ்வரூபவிசேஷத்தை விபரீதப்ரதிபத்தி த்வயத்தாலே யொன்றிலேயொதுக்குகை யுபயஸ்வரூபஹாநியாய்த் தலைக் கட்டும்; ஸ்வப்ரதிபத்தியரும் தத்ப்ரதிபத்திநடக்கிலாயிற்று குருபரம்ப ரைக்யதோஷம் ப்ரஸங்கிப்பது; ஸ்வபரப்ரதிபத்திவிபாகமற ஏகப்ரதிபத்தி நடப்பது ஸ்வதக்த்ரசேஷிக்கேயிறே; சிக்ஷிதனுஸவிவனிப்படி அஹம்ஸன் னமாட்டானே; அப்படியன்றுகில் பழைய "ஸ்ரீஸ்ஸ" "தேவோஹம்" இத் யாதி ப்ரமவிசேஷமாய்த் தலைகட்டுமிறே; அத்தப்ரமமற்றுஸ்வாசார்யபரதக் த்ரனும் த்வயைகநிஷ்ட்டனுமாய் பெரிய திருமந்த்ரத்தை யுபதேசித்தவனே பூர்ணாசார்யனென்றதாயிற்று. இத்தவாசார்யத்வம்தான் ஸ்வாசார்யத்வம் பரமாசார்யத்வமென்றிரண்டு; அதில் ஸ்வாசார்யத்வம் ஸ்வதக்த்ராசார்ய த்வம் பரதக்த்ராசார்யத்வமென்றிரண்டு; பரமாசார்யத்வமும் ஸாக்ஷாத்பர மாசார்யத்வம் பரம்பரையா பரமாசார்யத்வமென்றிரண்டு; இதில் ஸ்வரதக் த்ர்யாசார்யனுக்கு ஸ்வாசார்யஸத்ப்பாவயோக்யதையுமில்லை, பரதக்த்ரஸ் வாசார்ய பரமாசார்யர்களுக்கேயாயிற்று ததுபயமுள்ளது. ஆக இப்பகர ணத்தாலே தத்த்வஜ்ஞர்தோபதேஷ்டாவான ஸதாசார்யனுடைய ஸ்வரூ பாதியதாஸ்மரணஸித்தமான வுபதேசகதத்தியும் உபதேச்ய சுத்தி ஸித்தமான பரமபுருஷார்த்தமும் சொல்லப்பட்டது.

ருசியாலே வருகையாலே.

ஜீ,—சக்தியுமுண்டாயிருக்கச்செய்தே இவற்றினுடைய க்ஷேத்ரபலப்ரதத் வம், ப்ரக்ருதிவச்யனுசேதகனுடைய க்ஷேத்ரபலருசியாலே வருகையாலே யென்கை. ஐச்வர்யகாமர்க்கு கோபாலமந்த்ராதிகளும் புத்ரகாமர்க்கு ராம மந்த்ராதிகளும் வித்யாகாமர்க்கு ஹயக்ரீவமந்த்ராதிகளும் விஜயகாமர்க்கு ஸுதர்சநகாரலீம்ஹ மந்த்ராதிகளுமாய் இப்படிநியமேந க்ஷேத்ரபலங் கலேயெகொடித்துப்போருகிறவிது, சேதநருடைய ருச்யநுகுணமாக விவ் வோமந்த்ரங்க ளிவ்வோபலங்களைக் கொடுக்கக்கடவதென்று ஈச்வரன்நிய மேந கல்பித்துவைக்கையிறே; அதுதான் சேதநருடைய ருச்யநுகுண மாக கல்பித்ததாகையாலே அவற்றுக்கவை ஸ்வாபாவிகமன்று, ஔபாதி கமென்னலாமிறே.

ஆ.—கூஉக. மேல்(சிஷ்யனென்பது)என்றுதுடங்கி(உபகாரஸ்மிருதி நடக்கவேணு மளவாக) ஸச்சிஷ்யஸ்வரூபசோதகம்பண்ணுகிறார்; முதல் சிஷ்யசப்தத்துக் கர்த்தமருளிச்செய்கிறார் (சிஷ்யனென்பது) என்றித்யாதியால், உக்தலக்ஷணோபேத ஸதாசார்யஸேவைக்குத்தக்க ஸச்சிஷ்யனென்றுசொல்லலாவது, ஸ்வோத்தேச்யமான வாசார்யகைங்கர்யத்தையும், ஆசார்போத்தேச்யமாய் வரும்தத்ததீயகைங்கர்யத்தையும்ஒழிக்து ஸ்வோத்தேச்யமாகப்பண்ணும்தத்ததீயசேஷவ்ருத்தமாகிறஸாத்யாந்தரத்தில் ஸ்வாஸநநிவருத்தியும்; பலமான பகவத்விஷயஜ்ஞாநத்துக்கு ஸாதகமான வாசார்யசுச்ரூஷையும்;—, அன்றியே ஸ்வரூபாநுரூபமான பலஸாதகங்களில் ச்ரோதுமிச்சையும்;—, அன்றியே பலமான வாசார்ய்ப்ராப்திஸாதகமான பகவச்ச்சுச்ரூஷையும்;—, அன்றியே ஆசார்யாச்ரயணரூபபலஸாதகபூதரான பாகவதசுச்ரூஷையும்;—அன்றியே ஆசார்யகைங்கர்யமாகிற ஸாக்ஷாத்ப்பலவிசேஷமாய்க்கொண்டி ஸாதகமான வாசார்யவிக்ரஹசுச்ரூஷையுமென்று பலஸாதகசுச்ரூஷைக்குப் பலபடியாகவருளிச்செய்வர்; இந்த ஆசார்யகைங்கர்யலாபத்தில் வந்து தத்விரோதியான ஸம்ஸாரமடிச்சுட்டுமதிசயித்து வருமார்த்தியும்; ஆசார்யவிக்ரஹாநுபவகைங்கர்யம்

கூஉக. சிஷ்யனென்பது வாத்யாந்தர நிவ்ருத்தியும், பலவாதந சுச்ரூஷையும், ஆர்த்தியு மாதரமு மநஸுயையு

ஜீ.—கூஉக. ஆக(தான் ஹிதோபதேசம்பண்ணும்போது)என்றுதுடங்கி(ஆசார்யத்வபூர்த்தியில்லை) என்னுமளவும் ஆசார்யஸ்வரூபசோதகம்பண்ணி, அநகதமதின்மேல்வந்தப்ராஸங்கிகசங்கைகளையும்பரிஹரித்தாரிதுமேல் சிஷ்யஸ்வரூபசோதகம்பண்ணுகிறார், (சிஷ்யனென்பது) என்றுதுடங்கி. (சிஷ்யனென்பது) என்றது - உபதேச ச்ரவணமாத்ரங்கொண்டி மேலெழுந்தவாரியாகச் சொல்லுகையன்றிக்கே சிஷ்யனென்று முக்கியமாகச் சொல்லுவதென்றபடி;(ஸாத்யாந்தரநிவ்ருத்தி) யாவது-ஸ்வரூபவிரோதியான வைவர்யகைவல்யங்களாகிற ப்ராப்யாந்தரத்தில்மறத்து மக்வயமற்றிருக்கை; —, அன்றிக்கே இவ்வாசார்யன்தன்னையொழிய வேறொருப்ராப்யஸ்து அறியே னென்றிருக்கையாகவுமாம்; (பலஸாதகசுச்ரூஷை) யாவது "ஸ்ருஷ்ருஷயாவித்யா" "குருசுச்ரூஷயாவித்யா" என்கிறபடியே ஆசார்யனைத்தான்பண்ணுகிற சுச்ரூஷையாலே ஸ்தோஷிப்பித்து ஜ்ஞாகோப ஜீவகம்பண்ணுகை ப்ராப்தமாகையாலே, ஆசார்யன் தனக் குபகரிக்கிற தத்த்வஜ்ஞாகமாகிற பலத்திலுடையனித்தத்திக்கு ஸாதகமாயிருக்துள்ள வாசார்யபரிசர்யை;—, அன்றிக்கே ஸ்வரூபாநுரூபமான பலத்திலும் ஸாதகத்திலுமுண்டான ச்ரோதுமிச்சையாகவுமாம்;—, அதவா ஆசார்யமுகோல்லாஸமாகிற பலத்துக்கு ஸாதகமான தத்பரிசர்யையெனனவுமாம்; (ஆர்த்தி)யாவது "இருள்தருமாஞாலம்" என்கிறபடியே பிறக்தஜ்ஞாகத்துக்கு விரோதியான விவிவிதூதியினின்றும் கடிகப்போகப்பெருமையாலே யுள்ளக்லேசம்;—, அன்றிக்கே ஆசார்யவிக்ரஹாநுபவாலாபத்தில் க்லேசமாகவுமாம்; (ஆதர) மாவது உத்தரோத்தரமநுபூஷை விளையும்படி ஆசார்யனருளிச்செய்கிற பகவத்குணாநுபவத்தில் மேன்மேலு முண்டாகாகிற்கிற விருப்பம்;—, அன்றிக்கே (ஆசார்யனைக்கண்டால் பரியன்சோற்றைக்கண்டாப்பேலே) தத்தாநுபவகைங்கர்யங்களிலே மண்டிவிழும்படியான விருப்பமாகவுமாம்; (அகஸூயை) யாவது ஆசார்யன் பகவத்பாகவதவைபவங்களைப்பரக்க வுபபாதியாகின்றஞ் "ப்ரஹ்ம்யுந்நயந்தி" "ப்ரவக்ஷ்யாம்யகஸூயவே" என்னும்படி யிதிலஸூயையற்றிருக்கை;—அன்றிக்கே

ஆ.—தக்ஷிணந்தரஸ்வாயோக்ய ப்ராப்யபூமிகளில் கொழுத்துவிடுமதரமும்; ஸப்ரஹ்மசாரிகள்பக்கல் ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநாதிகளில் மிநுக்கம்கண்டும் அவர்கள் பண்ணுங்கைங்கர்யம்கண்டு முண்டாமஸூயையு மென்கிற ப்ரவருத்திநிவருத்திரூபஸத்குணஸம்பக்கீனன.

சூ உ உ. ஏதத்ருசனை சிஷ்யனுக்குண்டாகவேண்டுமத்தியவஸாயவிசேஷத்தையருளிச்செய்கிறார்மேல், (மந்த்ரம்) இத்யாதியால். "மந்த்ரஷ்டாயஶ்ச இதி" "மந்தாரம்த்ராயத இதி" என்றநுஸந்தாதாத்ருரக்ஷகமான திருமந்த்ரமும், தம்மந்த்ரப்ரதிபாதயபர்த பரதேவதையும், ததப்ரதத்தமான கைங்கர்யமஹாபலமும், விரோதிநிவருத்திப்ராப்த்யநுபவ ப்ரீதிரூபங்களாயும் ஸர்வதேசகாலாவஸ்தாதப்ரகாரரூபங்களாயும் வருகிற கைங்கர்யபலாநுபந்தி களும், தத்பலப்ரஸித்தஸாதகமும், புத்ரபச்வ்காதிஸம்பதநுபவமாகிற வைஹிகபோகமாகிற விவையெல்லாம், உக்தலக்ஷணஸம்பக்ஞனை ஸதாசார்யனேயென்றத்தியவஸிதுகிர்ப்பரஞ்யிருக்கக்கடவன்ஸச்சிஷ்யனுனவ

மூடையவனை.

சூ உ உ. மந்த்ரமும் தேவதையும் பலமும் பலாநுபந்திகளும்
பலஸாதநமு மைஹிகபோகமுமெல்லா மாசார்யனே

ஜீ.—ஆசார்யனுடைய வுத்கர்ஷத்தையும் ஸப்ரஹ்மசாரிகளுடைய வுத்கர்ஷத்தையும்கண்டால் அதிலஸூயையற்றிருக்கை யென்னவுமரம், "ஆநுயாஜ்ஞப்ரஸவபூஃ" "அஸூயாப்ரஸவபூஃ" என்கிறவீதுக்கு ஹிதமசொன்னவனுடைய வுத்கர்ஷமேயாயிற்றுப் பொருதசென்றிறே பூர்வர்களருளிச்செய்தது; பகவத்விஷயத்திலுட்பட வஸூயையண்ணுகின்றூல் ததீயவிஷயத்தில் சொல்லவேணுமோ; "இந ந்துதேகுஹ்யதமம்ப்ரவக்ஷ்யாம்யநஸூயவே" என்றருளிறே; ஆகயிப்படியிருக்துள்ள ஸத்குணஸம்பக்கீனயாயிற்று கேரேசிஷ்யனென்பது.

சூ உ உ. இப்படி உக்தலக்ஷணையுக்தனை சிஷ்யனுக்கு ஸ்வாசார்ய விஷயத்திலுண்டாகவேண்டிய ப்ரதிபத்திவிசேஷத்தை விதிக்கிறார்மேல், (ம ந்த்ரஷ்) (மந்த்ரம்) என்றுதுடங்கி. அதாவது "மந்தாரம்த்ராயத இதி மந்த்ரஃ" "மந்தாரம்த்ராயத இதி மந்த்ரஃ" என்கிறபடியே அநுஸந்தாதாரு ரக்ஷகமாயிருக்துள்ள திருமந்த்ரமும், தத்ப்ரதிபாத்யபரதேவதையும், தத்ப்ரஸாதலப்ப்யமான கைங்கர்யரூபமஹாபலமும், ததநுபத்திகளான வவித்யாதி நிவருத்திபூர்வகமான ஸ்வஸ்வரூபாவிர்ப்பவமும் லாலோக்யாதிகளுமாகிறவிவையும், ததாவித பலப்ரதமான ஸாதகமும், புத்ரதாரக்ருஹக்ஷேத்ர பச்வ்காத்யநுபவரூபமான இஹலோகத்தில் போக்யமாகிறவிவையெல்லாம், நமக்கு கம்முடைய வாசார்யனேயென்று ப்ரதிபத்திபண்ணக்கடவனென்கை. "குருரேவபரம்ப்ரஹ்ம குருரேவபராகதிஃ । குருரேவபராவித்யா குருரேவபராயணம் ॥ குருரேவபரஃகாமோ குருரேவபரம்தகம் । யஸ்மாத் ததுபதேஷ்டாஸௌ தஸ்மாத்குருதரோகுருஃ" என்றும், "ஐஹிகாமுஷ்மிகம்சர்வம் நசாஸ்தாகுருரிஃ குருஃ । இத்யேவம்யேநமன்யந்தே ஸ்த்ரக்வ்யாஸ்தே மனிஷிணஃ" "ஐஹிகாமுஷ்மிகம்ஸர்வம்ஸசாஷ்டாக்ஷரதோகுருஃ । இத்யேவம்யேகமக

ஆ.—னென்கிறார். (மத்ரமும்-பலமும்) என்று ஸமாநாதிகரிக்கிறது ப்ரதி பாத்யப்ரதிபாதகவிஷயவிஷயிஸம்பந்தத்தத்தைப்பற்ற.

கூஉக. "மாதாபிதாயுவதயः" "மாதாபிதாயுவதயः" என்கிற வாசார் யஸமாச்ரயண சமஃலோகத்திலே(எல்லாமாசார்யனே) என்றத்யவஸித் திருக்கவேணுமென்னு மிவ்வர்த்தத்தை உடையவர்க்கு பரமாசார்யரான வாளவந்தார் ஸ்வாநுபவத்தாகம்பண்ணிவிடாதே ஸாரஜ்ஞருல்லாருமுஜ் ஜீவிக்கும்படி யருளிச்செய்தார்; இவ்வர்த்தத்தில் ஸம்சயிக்கவேண்டுவ தில்லை யென்றுதார்த்தப்ரகாசகப்ரமாணம் காட்டுகிறார். ஆழ்வார் திரு வடிகளே பரியபரமும் ஹிதபரமும் அபிமதமும் லாககரமும் ஸ்ப்ருஹணீ யமுமென்று ஐஹிகபோகமும், அநந்தவாசகத்தாலே திருவடிகளேபல ஸாதக தத்துபத்திகளென்னுமிடமும், ஸ்வகுலஸ்வாமித்வவாசகத்தா லே பரதேவதையென்னுமிடமும், ஸகிஸேஷணதத்ப்ரண திவாசகத்தாலே மத்ரமென்னுமிடமும், அவதாரணத்தாலே அத்த்யவஸாயமும் இத்த ச்லோகத்திலே ஸுஸ்பஷ்டமாகப்ரகாசிக்கிறதிறே. "ஸர்ோ்ந்மஸதாஜஸேத்" "ஸுயதேவபரம்ப்ரஹ்ம" "ஈஷாமோயமாத்மவே தபேவஶரணம்ப்ரதீத்" "ஸுயதேவபரம்மந்த்ரம்" "ஸுயதேவபரः காமः" "ஸுயர்ஹாதாஸுயிதா" "குரோர்காமஸதாஜபேத்" "குருரே வபரம்ப்ரஹ்ம" "உபாயோபேயபாவேக தமேவசரணம்வ்ரஜேத்" "குருரே வபரம்தத்வம் - குருரேவபரः காமः" "குருர்மாதாகுருःபிதா" என்றித்யா தி களிலுமிவ்வர்த்தம் ஸுப்ரஸித்தமிறே.

கூஉச. இப்படியருளிச்செய்கைக்குக் காரணமின்னதென்கிறார் மேல் (எல்லாமாசார்யன்) என்கிறவிதுக்கடி அறியாதனவறிவித்த மஹோபகார ஸ்ம்ருதியென்றருளிச்செய்து;

யென்று நிர்ணக்கக்கடவன்.

கூஉக. "மாதாபிதாயுவதயः" "மாதாபிதாயுவதயः" என்கிற ச்லோகத்திலே இவ்வர்த்தத்தை பரமாசார்யரு மருளி ச்செய்தார்.

கூஉச. இதுக்கடி யுபகாரஸ்ம்ருதி.

ஜீ.—யத்தே த்யத்தவ்யாஸ்தேமநீஷிபிः"என்றுமிப்படிசாஸ்த்ரங்களில்சொ ல்லுகையாலே(நிர்ணக்கக்கடவன்) என்று விதிருபேண வருளிச்செய்கிறார்.

கூஉக. இப்படி தாமருளிச்செய்த விவர்த்தத்தை லாப்தர்க்குட லாக இது பரமாசார்யவசகலிதத்தமென்றருளிச்செய்கிறார், (மாதர) என்றுதுடங்கி. அதாவது "மாதாபிதாயுவதயஸ்தயாவிபூதி ஸ்ஸர்வம்யதேவகிய மேநமதந்வயாகாம்" "மாதாபிதாயுவதயஸ்தயாவிபூதி ஸ்ஸர்வம்யதேவகிய மேநமதக்வயாகாம்" என்று ஐஹிகபோகங்களையும் "ஸர்வம்" "ஸர்வம்" என்று அநந்தஸகலதாத்தாலேமத்ரதேவதாபலாதிகளையு மெடுத்து, இத்தனையு மாழ்வார்திருவடிகளே யென்றருளிச்செய்கையாலே, அந்த ச்லோகத்திலே இவ்வர்த்தத்தைப் பரமாசார்யரான வாளவந்தாரு மருளிச்செய்தாரென்கை.

கூஉச. இப்படி யெல்லாமிவனேயென் றநுஸந்தித்திக்கைக்கடி யேதென்னவருளிச்செய்கிறார், (இதுக்கடி வுபகாரஸ்ம்ருதி) என்று. அதாவது இப்படி ஆசார்யனே கமக்கு ஸகலமுமென் றநுஸந்தித்திக்கைக்கு ஹேது, நித்யஸம்ஸாரியாய்க்கிடந்ததன்னை உபதேசாதிகளாலே திருத்தி நித்ய ஸூரிகளுடைய வநுபவத்துக்கர்ஹனும்படிபண்ணின உபகாராநுஸந்த் தாகமென்கை.

ஆ.—கூரு. ப்ரதமசரமகாரண மின்னதென்கிறீர்மேல்; அத்த்யவஸாய ஹேதுவான வுபகாரஸ்ம்ருதிக்குமுதலடி, தன்னை யிவ்வளவாக்கினவாசார்யன்பக்கல் அவன் பகவத்விஷயத்தை ''கையிற்கனியென்னக்காட்டித்தந்த வுபகாரத்தையநுஸந்தித்திக்கையாகிற க்ருதஜ்ஞதை; இந்தவுபகாரஸ்ம்ருதிக்குமுடிந்தகிலம் ஆசார்யப்ராப்திஹேதுவான வீச்வரன்பக்கல் இவ்வாசார்யவிஷயத்தை யுபகரித்தமையை யநுஸந்திக்கையாகிற க்ருதஜ்ஞதையென்கிறார். ப்ரதமோபகாரஸ்ம்ருதி உபகார்யவஸ்துவின் வைலக்ஷண்யத்தைப்பற்றிவரும் சரமோபகாரஸ்ம்ருதி யுபகாரயவஸ்துவின் கௌரவத்தைப்பற்றிவரும்; முக்துறவீச்வரவைலக்ஷண்யம் ஆசார்யைகசேஷமாயிருக்கும், முடிவிலிச்சார்யகௌரவமும் ததுபகாரேச்வரகௌரவமும் ஈச்வரைகசேஷமாயிருக்கும்.

கூஉசு. இவ்வளவாகசிஷ்யனுடையலக்ஷணத்த்யவஸாயவைலக்ஷண்யத்தை யருளிச்செய்து, மேல் (பூர்த்தியாலே ஸ்வரூபம்ஜீவித்த தளவாக) சிஷ்யாசார்யர்களுக்குண்டாம்ஸம்வருத்த்யபேக்ஷயாவ்வருத்திகளை யருளிச்செய்கிறார், (சிஷ்யனுமாசார்யனும்) இத்யாதியால். ஸமீசீநலக்ஷணஸம்பக்தராய் ப்ரியஹிதபரரான ஸச்சிஷ்யனும் ஸதாசார்யனும் தம்தாம்கிலகுலைந்து அத்யோந்யம் ப்ரியஹிதங்களிரண்டையும் காதாசித்கமாக கடத்தக்கடவர்கள்.

கூஉடு. உபகாரஸ்ம்ருதிக்கு முதலடி ஆசார்யன்பக்கல் க்ருதஜ்ஞதை; முடிந்த நில மீச்வரன்பக்கல் க்ருதஜ்ஞதை.

கூஉசு. சிஷ்யனு மாசார்யனு மந்யோந்யம் ப்ரியஹிதங்களைநடத்தக்கடவர்கள்.

ஜீ.—கூஉடு. இவ்வுபகாரஸ்ம்ருதி ப்ரஸங்கத்திலே அதினுடைய ப்ரதமசாமாவதிகளைத் தர்சிப்பிக்கிறார், (உபகாரஸ்ம்ருதிக்கு) என்றுதுடங்கி. இச்சேதநன் முக்துறவநுஸந்திப்பது, அஜ்ஞதஜ்ஞபசுமுகத்தாலேதன க்கிலத்தையு மறிவித்து பகவத்விஷயத்தைக் கைப்படுத்தினவாசார்யன் பண்ணினவுபகாரத்தையாகையாலே (உபகாரஸ்ம்ருதிக்குமுதலடி ஆசார்யன்பக்கல் க்ருதஜ்ஞதை) என்கிறது; க்ருதஜ்ஞதையு முபகாரஸ்ம்ருதியும் பர்யாயம்; ஆசார்யகௌரவம் கெஞ்சிப்படப்பட அவ்விஷயத்திலே தன்னைக்கொண்டுவந்துசேர்த்த வீச்வரன் பண்ணினக்ருஷி பரம்பரையைப் பின்னையநுஸந்திக்கையாலே(முடிந்தகில மீச்வரன்பக்கல் க்ருதஜ்ஞதை) என்கிறது. இதுவு மீச்வரன்பக்க லுபகாரஸ்ம்ருதியென்றபடி. இத்தால் பகவத்விஷயத்தையுபகரித்த வாசார்யன் பண்ணினவுபகாரத்தை யநுஸந்திக்கவிழிக்தால் அவனுடையவைபவம் கெஞ்சிலேயூற்றிருக்தவாறே, இப்படி யிருக்கிறவிஷயத்தைதாம்பெற்றதெம்பெருமானுலேயன்றோவென்று தத்க்ருதோபகாரானுஸந்தாநத்திலே சென்று தலைக்கட்டுமென்றதாயிற்று.

கூஉசு. இந்த ஸதாசார்ய ஸச்சிஷ்யர்களுடைய பரிமாற்றமிருக்கும்படியை யருளிச்செய்கிறார் மேல், (சிஷ்யனும் ஆசார்யனும்) என்றுதுடங்கி. (அந்யோந்யம் ப்ரியஹிதங்களை நடத்துகை) யாவது - சிஷ்யனுசார்யனுக்கு ப்ரியஹிதங்களிரண்டையும் நடத்துகையும், ஆசார்யன் சிஷ்யனுக்கு ப்ரியஹிதங்களிரண்டையும் நடத்துகையும், (நடத்தக்கடவர்கள்) என்றது - இதினுடைய வவச்யகரணீயத்வம் தோற்றுகைக்காக.

ஆ.—கூஉள. அதில்பரியைகபரனுசிஷ்யன்சேஷியானவாசார்யனுக்குசிஷ்டகளங்கஸ்வஜ்ஞராநுஷ்ட்டாநரூபப்ரியத்தையே முடியநடத்தக்கடவன்; ஆசார்யனுக்கு ப்ராமாதிகஜ்ஞராநதிஸ்க்காலித்யம்விக்ரஹாஸ்வாஸ்த்ய முமுண்டானபோது, எங்களாசார்யன் திருவுள்ளத்தில் திருமேனியில் கலக்கத்தைப்போக்கியருளவேணுமென்று ஹிதைஷியான விச்வரணைக்கொண்டு ஹிதத்தைக்காதாசித்கமாகநடத்தக்கடவன். இனி ஹிதைகபரனுவாசார்யன் சிஷ்யனுக்கு ஸ்வரூபஹாரணிவாராதபடி நியமித்து ஹிதத்தையேமுடிய நடத்தியும், இவனுக்கு தத்தத்தீயகைங்கர்யோபயோகியாமவை அதிலங்குசிதமானபோது இவனுக்குசிதகைங்கர்யம் நடக்கும்படி திருவுள்ளம்பற்றியருளவேணுமென்றுஈச்வரணைக்கொண்டுப்ரியத்தைக் காதாசித்கமாகநடத்தியும், இப்படி சிஷ்யனைப்போலன்றியே ப்ரியஹிதங்களே மாறுடிநடத்தக்கடவனென்று.

கூஉஅ. இவர்களுக்கு கிலேகினறவேஷத்தை யருளிச்செய்கிறார்மேல் சேஷபூதனுசிஷ்யன் சேஷியானவாசார்யனுடைய ஸ்வரூபஜ்ஞாநவிபாகமாகிறவுகப்பிலே நிரந்தரம் வேர்விழலுன்றிப்போரும்; ஹிதைஷியான

கூஉள. சிஷ்யன் தான் ப்ரியத்தைநடத்தக்கடவன், ஈச்வரணைக்கொண்டு ஹிதத்தைநடத்தக்கடவன்; ஆசார்யன் மாறுடி நடத்தக்கடவன்

கூஉஅ. சிஷ்யன் உகப்பிலே யூன்றிப்போரும்; ஆசார்யனுஞ்

ஜீ.—கூஉள. இருவரு மிரண்டையும் அந்யோக்யம் நடத்தும் க்ரமமென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார், (சிஷ்யன்) என்றுதுடங்கி. அதாவது சிஷ்யனுசார்யனுக்கிரண்டையும் நடத்தும்மிடத்தில் தன் ஸ்வரூபாநுகுணமாகவாசார்யமுகோல்லாஸமே புருஷார்த்தமென்று நினைத்து தன்னுடைய கிஞ்சித்கராதிகளாலே தானுசார்யனுக்கு ஸர்வகாலமும் ப்ரியத்தை நடத்திப்போரக்கடவன்; மங்கலாசாஸகபரனுகையாலே இவனியூதிஸ்வபரவத்தால் திருவுள்ளத்திலொருகலக்கம் வாராதொழியவேணுமென்றும், அப்படியேதேனுமொன்றுவந்தகாலத்தில் இத்தைப்போக்கித்தந்தருளவேணுமென்றும் ப்ரார்த்தித்து ஈச்வரணைக்கொண்டு ஹிதத்தை நடத்தக்கடவனென்கை; (ஆசார்யன் மாறுடி நடத்துகை) யாவது - ஹிதைகபரனுகையாலே இவனுக்கு ஸ்வரூபஹாகிவாராதபடி ஹேயோபாதேயங்களினுடைய ஹாநோபாதாநங்களில் ஸ்க்காலித்யம் பிறவாமல் நியமித்து, ஸர்வகாலமும் நல்வழி நடத்திக்கொண்டு போருகையாகிற ஹிதத்தைத் தான் நடத்தி, திருஷ்டத்தில் ஸங்கோசத்தாலே இவன் மிகவும் கலங்குமளவில் இருந்தகாலைக்கு இவன் கலங்காமல் இவையுமவனுக்குண்டாம்படி திருவுள்ளம் பற்றியருளவேணு மென்றர்த்தித்து, ஈச்வரணைக்கொண்டு ப்ரியத்தை நடத்தக்கடவனென்கை.

கூஉஅ. இப்படி செய்துபோருமிடத்தில் இருவர்க்குமிரண்டும் ஸம ப்ரதாகமாயிருக்குமோ வென்கிறசங்கையிலே யருளிச்செய்கிறார், (சிஷ்யனுகப்பிலே) என்றுதுடங்கி. அதாவது சிஷ்யன் சேஷபூதனுகையாலே சேஷியான வாசார்யனுடைய ப்ரீதியிலே பூர்ணமாய்ப்போரும்; ஆசார்யன் பரமகருபாவானுகையாலே தன்னுடைய சிஷ்யனுன விவன் ஸம்ஸாரா

ஆ.—வாசார்யன் நிர்மலஜ்ஞாநாத்யபிவ்ருத்த்தியாகிற ஸ்வரூபோஜ்ஜீவ நத்திலே நிரந்தரம் நிச்சலனு மூன்றிப்போரும்.

கூஉக. இப்படி ஆசார்யப்ரியமே நடத்திப்போருகையாலே ப்ரியபர ஞானசிஷ்யன் ஹிதபரனுன வாசார்யனுடைய தன் ஜ்ஞாநாநுஷ்ட்டாநாபி வருத்த்திதர்சநத்தாலே அபிவ்ருத்த்தமாம்ஹர்ஷத்துக்கு நித்யவிஷயமா கையொழிய, அப்ரியகரதர்சநநிமித்த தோஷத்துக்கு காதாசித்கவிஷயமா கைக்கும் நிஞ்சிதவகாசமில்லை யென்கிறார்.

கூகூ. காதாசித்கமாகவரும் சிக்ஷாகாசார்யநிக்ரஹத்துக்கு சிக்ஷணீ யனுனவிவன் காதாசித்கமாக பாத்ரமாம்போது, அந்த ஹிதைஷியானவா சார்யநிக்ரஹம் ஸ்வரூபவிருத்த்தங்கூடாத்துபாத்து பேணிவர்த்திக்கும்படி பண்ணி ஸ்வரூபத்தையுஜ்ஜீவிப்பிக்கும் ஹிதரூபமாகையாலே, சிக்ஷகசிக்ஷ ணீயரானவிருவர்க்கும் ஸ்வஸ்வாநுணமான வுபாதேயம்.

ஜீவநத்திலே மூன்றிப்போரும்.

கூஉக, ஆகையால் சிஷ்ய ஞசார்யனுடைய ஹர்ஷத்துக்கு இலக்காகை யொழிய ரோஷத்துக்கிலக்காகைக் கவகா சமில்லை.

கூகூ. நிக்ரஹத்துக்கு பாத்ரமாம்போது அநுஹிதரூபமாகை யாலே யிருவர்க்கு முபாதேயம்.

ஜீ.—துத்தீர்ணனுய் உஜ்ஜீவிக்கையிலே மூற்றமாய்ப்போருமென்கை. ஆகையால் சிஷ்யனுக்கு ப்ரியகரணமும் ஆசார்யனுக்கு ஹிதகரணமுமே ப்ரதாநமென்றுகருத்து.

கூஉக. கீழ்சொன்னவற்றுல் பலிக்குமத்தை யருளிச்செய்கிறார், (ஆகையாலே) என்றுதுடங்கி. அதாவது சிஷ்யனுசார்யனுடைய ப்ரிய கரணமும் ஆசார்யன் சிஷ்யனுடைய ஹிதகரணமும் ப்ரதாநமாகநடத் திப்போருகையாலே, சிஷ்யனுனவிவன் ஆசார்யனுடைய ப்ரீதிக்கு விஷ யமாய்ப்போருகையொழிய, அசிஷ்டகரணதிகளாலே நிக்ரஹத்துக்கு விஷயமாகைக்கு இடந்தான் முதலிலேயில்லையென்கை ; (ஆகையாலே) என்று உகப்பிலே மூன்றிப்போருமென்று சொன்னதொன்றையு மதுவதி க்கிறதாகவுமாம்.

கூகூ. ப்ரக்ருதிஸம்பத்த்தத்தோடே யிருக்கிறவனுக்கு எப்போது மொருபடிப்பட்டிருக்குமோ, காலுஷ்யங்களுண்டாகாதோ, அதடியாக நிக்ரஹபாத்ரமாம்போது அத்தநிக்ரஹ மிரண்டுதலைக்கு மெங்ஙனேயாகக் கடவதென்னவருளிச்செய்கிறார், (நிக்ரஹத்துக்கு) என்றுதுடங்கி. அதா வது அசிஷ்டகரணதிகளடியாக வாசார்யநிக்ரஹத்துக்கு பாத்ரமாம் தசையில், அந்த நிக்ரஹம் சிஷ்யனுனவிவனை யபதேப்ரவ்ருத்தனுகாதபடி கியமித்து நல்வழி நடத்துகைக்குறுப்பாய்க்கொண்டு ஹிதரூபமாயிருப்ப தொன்றுகையாலே, இப்படிநம்மை நிக்ரஹிப்பதேயென்று இவன்நெஞ் சூஉதல் இவனை யிப்படி நிக்ரஹிக்கவேண்டுகிறதே என்றுசார்யன் நெஞ் சூஉதல் செய்கையன்றிக்கே, நிக்ரஹவிஷயமான விவனுக்கும் நிக்ர ஹாச்ரயமான வாசார்யனுக்கும் அங்கிகார்யமென்கை.

ஆ.—கஙக. இப்படி யுபாதேயமாயிருக்கும் கிக்ரஹமென்னு, தத் காரணமு முபாதேயமாயிருக்குமோவென்ன ; பரியாவஹணகிஷ்யனுக்கு தச்சித்தகாலுஷ்யகர நிக்ரஹகாரணமான ஸ்வரூபவிருத்த்தவர்த்தகம், ஸ்வாஸகமாக த்யாஜ்யமென்கிறார்.

கஙஉ. இப்படி நிக்ரஹகாரணம் த்யாஜ்யமென்னு, ஹிதரூபதக்கிக் ரஹம் த்யாஜ்யமாகாதென்கிறார் மேல் ; ஹிதரூபமானநிக்ரஹம் தான் ‘‘கொண்டசிற்றமொன்றுண்டு’’ என்று ப்ரார்ப்யநிஷ்டப்ரியதமமான பகவக் நிக்ரஹம்போலே ப்ரார்த்தநீயமாய்க்கொண்டு அநுக்ரஹவத் ப்ராப்யாந தர்கதமாய்க்கொண்டுஉபாதேயமாயேயிருக்கும். ஆக ப்ரியபரனுனசிஷ்யன் ஹிதபரனுன வாசார்யனுடையஹர்ஷவர்த்தகனுய்க்கொண்டுநிக்ரஹஹே துக்களே த்யஜித்தும் ஹிதரூபநிக்ரஹத்துக்குகந்தும் போரக்கடவனென் றபடி.

கஙக. இப்படி ஹிதபரனுனவாசார்யன் ப்ரியபரனுனசிஷ்யனுடைய பரதக்த்ரமான ஸ்வரூபத்தை த்யாஜ்யோபாதேயங்களே ச்ரவிப்பித்து, த்யாகபரிக்ரஹ கிஷ்டடையைப்பிறப்பித்து, தத்ததீய ப்ராவண்யத்தை வினைப்பித்து, சிஷ்டாநுஷ்டடாக விசேஷங்களைப் பிறப்பித்து ப்ராப்தி

கஙக. சிஷ்யனுக்கு நிக்ரஹகாரணம் த்யாஜ்யம்.

கஙஉ. நிக்ரஹம்தான் பகவந்நிக்ரஹம்போலே ப்ராப்யாந்தர்க் கதம்.

கஙக. ஆசார்யன் சிஷ்யனுடைய ஸ்வரூபத்தைப்பேணக்

ஜீ.—கஙக. கிக்ரஹமுபாதேயமாகில் நிக்ரஹகாரணமுமுபாதேயமாக தோவென்ன, (சிஷ்யனுக்கு நிக்ரஹகாரணம்த்யாஜ்யம்) என்கிறார், அதா வது - நிக்ரஹமுபாதேயமென்று கினைத்து, மீளவும் தத்காரணத்தைச் செய்யவொண்ணுது ; யாதொருகாரணத்தாலே கீரிலேகெருப்பெழுமா போலே தன்விஷயத்தில் குளிர்க்துதெளிக்திருக்கிற வாசார்யஹ்ருதயத் தில் நிக்ரஹமெழுக்திருந்தது, அந்தக்காரணத்தை மறுவலிடாதபடி விட வேணுமென்கை.

கஙஉ. கீழ்சொன்ன வாசார்யநிக்ரஹம் ஹிதரூபமென்று வைத மாக வுபாதேயமாமளவன்றிக்கே இவனுக்குப்ராப்யகோடிகடிதமாயிருக்கு மென்னுமத்தை ஸ்திருஷ்டார்த்தமாக வருளிச்செய்கிறார், (நிக்ரஹம்தான்) என்னுதுடங்கி, அதாவது ஸ்வாசார்யன் ஸ்வவிஷயத்தில் ஹிதரூபேணப் பண்ணுகிற நிக்ரஹம்தான், ஸ்வவிரோதி கிவ்ருத்திக்குறுப்பாகையாலே ‘‘கொண்டசிற்றமொன்றுண்டு’’ ‘‘செய்யேற்றீவினை’’ இத்யாதிகளில் சொல்லுகிற பகவக்நிக்ரஹம்போலே புருஷார்த்தகோடியிலே யக்தர்ப் பூதமென்கை. [ஆசார்யனர்த்த்த காமங்களிலே நசையற்றவனுகையாலே அவைஹேதுவாகப்போறுக்கவும் வெறுக்கவும் ப்ராப்திலீலை ; இனியிவ னுடைய ஹிதரூபமாகவெறுத்தாலுகில் அதுவும் ப்ராப்யார்த்தகதமாகக் கடவது] என்றிதுதன்னைமாணிக்யமாலையிலே ஆச்சான்பிள்ளையருளிச் செய்தாரிறே.

கஙக. கீழ் இருவர்க்கும்ப்ராதாக்யக்ருத்யங்களாகச்சொன்ன ஹித கரண ப்ரியகரணங்களின்வேஷத்தை விசதமாகவருளிச்செய்கிறார், (ஆசா ர்யன்) என்னுதுடங்கி, அதாவது ஜீஜீவநபரனுன வாசார்யன் உஜ்ஜீஜீ விஷ்ணவாய்வக்து உபஸத்திபண்ணி உகப்பிலேயூன்றிப்போருகிற சிஷ்ய னுடைய ஸ்வரூபத்தை, ப்ராமாதிகமாகவு மொருபழுது வராதபடி ஏகா

ஆ.—பர்யக்தமாகப் பேணக்கடவன்; அஹங்காரவிஷய ப்ராவண்யவர்த்த
, தகதேஹத்தைப் பேணக்கடவனல்லன் சேஷபூதனனசிஷ்யன் சேஷியான
வாசார்யனுடையசுபாச்ரயமானதேஹத்தை உசிதகைங்கர்யங்களாலேபரி
வுட னவச்யம்கொத்தையறப் பேணக்கடவன். சேஷபூதனனதனக்கு ஸ்வரூ
பஹாநியாம்படி ஆசார்யன் ஸ்வரூபத்தைப்பேணக்கடவனல்லன். ஆக
வாசார்யனுக்கு சிஷ்யனுடைய ஸ்வரூபரக்ஷணத்திலொழிய தேஹரக்ஷ
ணத்தில் ப்ராப்தியில்லை; சிஷ்யனுக்காசார்யன் தேஹரக்ஷணத்திலொழிய
ஸ்வரூபரக்ஷணத்தில் ப்ராப்தியில்லையென்கை.

கஙச. இப்படி யாசார்யன் சிஷ்யஸ்வரூபத்தைப் பேணுகையும்
சிஷ்ய னாசார்யதேஹத்தைப்பேணுகையுமாகிற விரண்டும், சேஷசேஷிக
ளாய்க்கொண்டு சிஷ்யாசார்யர்களான விருவர்க்கும் ஸ்வஸ்வாநுரூப
ஸ்வரூபமுமாய், இவர்களால்பேணப்படும் சிஷ்யஸ்வரூபமும் ஆசார்ய
விக்ரஹமும் பகவத்விக்ரஹமாகையாலே பகவத்கைங்கர்யமுமாயிருக்கும்.
—, அன்றியே சிஷ்யனுடையஸ்வரூபத்தை பகவத்கைங்களாசாஸகத்துக்
குறுப்பாம்படி பேணுகையும், ஆசார்யவிக்ரஹத்தை பகவத்குணதாஸக்
த்தாகாதி சக்தமாம்படி பேணுகையும், தத்கைங்கர்யமென்றுமருளிச்
செய்வர்.

கஙடு. இப்படி ஸ்வரூபரக்ஷகனன வாசார்யனுக்கு சிஷ்யன்செய்யும
தானஸ்வதேஹரக்ஷணத்தைத்தான்செய்கை, ஸ்வதேஹேபேக்ஷகனன

கடவன்; சிஷ்ய ஞசார்யனுடைய தேஹத்தைப் பேணக்கடவன்.

கஙச. இரண்டு மிருவர்க்கும் ஸ்வரூபமுமாய், பகவத்கைங்கர்
யமுமா யிருக்கும்.

கஙடு. ஆசார்யனுக்கு தேஹரக்ஷணம் ஸ்வரூபஹாநி;

ஜீ.—க்ரசித்தனுய்க்கொண்டு உபதேசாதிகளாலே கோக்கிக்கொண்டு போ
ரக்கடவன். ப்ரியபரனனசிஷ்யன் தன்னுடைய வுஜ்ஜீவகபரனும் தன் ஸ்வ
ரூபரக்ஷணமே பண்ணிக்கொண்டுபோருகிற வாசார்யனுடையதிருமேனி
யை, உசிதகைங்கர்யங்களாலே ஸர்வகாலமு மேகாக்ரசித்தனுய் கோக்கி
க்கொண்டி போரக்கடவனென்கை.

கஙச. இப்படி யிருவரு மிரண்டையும் பேணினுல் இரண்டுதலேக்
கும் பலிக்குமத்தை யருளிச்செய்கிறார், (இரண்டும்) என்றுதுடங்கி. அதா
வது ஆசார்யனனுல் சிஷ்யனுடைய ஸ்வரூபத்தைப் பேணுகையும், சிஷ்ய
னனு லாசார்யனுடையதேஹத்தைப் பேணுகையும் ஸ்வாஸாதாரணகை
ங்களாகையாலே, இரண்டு மிருவர்க்கும் ஸ்வரூபமுமாய், "ಅಹಮನ್ನ" "அஹமக்கம்" என்கிறபடியே அவனுக்குபோக்யமாகைக்கு யோக்யமாய் வைத்து அநாதிகாலமப்படிவிரியோகப்படப்பெருமற்கிடக்க விவன்ஸ்வரூபம் தாத்ருசவிரியோகார்ஹமாகத்திருத்தும்படி பேணிக்கொண்டி போரு கையும், "கன்கென்னுடலங்கைவிடான்" என்கிறபடியே அவனுக்குவிட் டுப்பிடிக்க ஸஹியாதபடி போக்யமாயிருக்கிற வாசார்யவிக்ரஹத்தைப் பேணிக்கொண்டி போருகையும் பகவானுக்குமிகவு முகப்பாகையாலே, இவைதான் வஸ்துதஸ்ய பகவத்கைங்கர்யமுமா யிருக்குமென்கை.

கஙடு. இப்படி வ்யவஸ்தி தமாகவேணுமோ, ஆசார்யனுக்கு தன்
னுடைய தேஹரக்ஷணத்திலும் சிஷ்யனுக்கு தன்னுடையஸ்வரூபலக்ஷ
ணத்திலு மக்வயமுண்டானல் வருமதென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார்,

ஆ.—தன்னுடைய விரக்தஸ்வரூபஹாநி; விக்ரஹரக்ஷகனுடைசிஷ்யனுக்கு ஆசார்யன்ரக்ஷிக்குமதான ஸ்வாத்ம ஹிதரூபரக்ஷணம் தான்செய்கை, ஸ்வாதமாபிமாநமற்றதன் பரதந்த்ரஸ்வரூபஹாநி.

நகூசு. ஆத்மரக்ஷகனுன வாசார்யன் சிஷ்யனுடைய வாத்மாவை ரக்ஷிக்குமிடத்து நான் ரக்ஷிக்கிறேனென்கிற வஹங்காரம் தக்ரிபி மாந ரக்ஷணவிரோதி; தேஹரக்ஷகனுடசிஷ்யனுக்கு தச்சேஷமான ஸ்வதர்வயம்கொண்டு ஆசார்யதேஹரக்ஷணம்பண்ணுமிடத்து ஸ்வதந்த்ர வ்யங்கொண்டுபண்ணுகிறேனென்கிற மமகாரம் சேஷத்வாநுகுண ரக்ஷண விரோதி.

நகூஎ. ஸ்வாமியானவாசார்யன் தேஹதாரணப்ரதிபத்யா பண்ணும் மஜ்ஜாதாப்யவஹாராதியான தன்னுடையதேஹரக்ஷணம், சிஷ்ய னென்னதென்னும் துரபிமாநமற்று தன்னதான பரதந்த்ரசிஷ்யனுடைய பரி

சிஷ்யனுக்கு ஆத்மரக்ஷணம் ஸ்வரூபஹாநி.

நகூசு. ஆசார்யனுத்மரக்ஷணம் பண்ணுமிடத்தி லஹங்காரம் விரோதி; சிஷ்யன் தேஹரக்ஷணம் பண்ணுமிடத்தில் மமகாரம்விரோதி.

நகூஎ. ஆசார்யன் தன்னுடையதேஹரக்ஷணம் தன் வஸ்து வைக்கொண்டு பண்ணக்கடவன்.

ஜீ.—(ஆசார்யனுக்கு) என்றுதுடங்கி அதாவது தன்னுடையதேஹயாத் ரையில்தானுபேக்ஷகனுயிருக்க, சிஷ்யனுனவன் இதுவே நமக்குஸ்வரூபமெ ன்று தன்னுடையதேஹத்தைப்பேணிக்கொண்டு போருகையொழிய, தன் னுடையதேஹத்தைத்தான் ரக்ஷிக்கையாகிறவிது ஆசார்யனுக்குஆசார்ய த்வமாகிறஸ்வரூபத்துக்குஹாநி; தானுசார்யன்பக்கலிலே கயஸ்தபரனு பின்பு தன்ஸ்வரூபத்தை யவன்பேணிக்கொண்டுபோரக்கண்டிருக்கையொ ழிய, தான் தன் ஆத்மரக்ஷணம் பண்ணுகையாகிறவிது சிஷ்யனுக்கு சிஷ்யத்வமாகிறஸ்வரூபத்துக்கு ஹாகியென்கை. ஆகையால் மறந்தும் சிஷ்யனுக்கு தன்னுடைய ஸ்வரூபரக்ஷணமும் ஆசார்யனுக்கு தன்னுடைய தேஹரக்ஷணமும் கர்த்தவ்யமன்றென்ப தாயிற்று.

நகூசு. இனி ஆசார்யனும் சிஷ்யனும் தந்தாமுக்கு வ்யவஸ்தி தங்களான வாத்மரக்ஷண தேஹரக்ஷணங்களைப் பண்ணுமிடத்தில் அவ ச்யம்பரிஹரணீயங்களானவிரோதிகளை யருளிச்செய்கிறார், (ஆசார்யன் ஆத்மரக்ஷணம் பண்ணுமிடத்தில்) என்றுதுடங்கி அதாவது ஹிதபரனு வாசார்யன் ஸ்வோபதேசாதிகளாலே சிஷ்யாத்மரக்ஷணம்பண்ணுமிடத் தில், தான்ரக்ஷித்துக்கொண்டு போருகிறேனென்கிற வஹங்காரம், ஆசார் யபாரதந்த்ரமாகிற தன்னதிகாரவிரோதி; ப்ரியபரனுசிஷ்யன் தர்வயாதி களாலே யாசார்யதேஹரக்ஷணம் பண்ணுமிடத்தில், என்னுடைய தர வ்யங்களாலும் கரணங்களாலும் இப்படி ரக்ஷித்துக்கொண்டுபோருகிறே னென்கிற மமகாரம், சரீரார்த்தப்ராணாதிகளெல்லா மாசார்யசேஷமென் றிருக்கக்கடவ தன்னதிகாரவிரோதியென்கை.

நகூஎ. ஆசார்யனுக்கும் சிஷ்யனுக்கும் தந்தாமுடைய தேஹரக்ஷ ணதசையில் ப்ரதிபத்திவிசேஷங்களை வருத்தருளிச்செய்கிறார்மேல், (ஆ சார்யன் தன்னுடையதேஹரக்ஷணம் தன்வஸ்துவைக்கொண்டு பண்ண க்கடவன்) என்றது- "சரீரமர்த்தம்ப்ராணாந சத்குருப்ப்யோநிவேதயேத்" "சரீரமர்த்தம் ப்ராணம்ச ஸத்குருப்ப்யோநிவேதயேத்" என்கிறபடியேசிஷ்யஸர்வஸ்வமும்

ஆ.—சுத்த்தவஸ்துவைக்கொண்டு கூசாமல்பண்ணக்கடவன்;அவ னென்ன தென்றபிமானிக்கும் ஹீநவஸ்துவைக்கொண்டு பண்ணக்கடவனல்லன். ஆசார்யனுக்கு ஸ்வம்மானசிஷ்யன் தேஹதாரண ப்ரதீத்யா புண்ணுக்குமருந்துபோலப்பண்ணும் ஸ்வதேஹரக்ஷணம், ஸ்வகீய மாசார்யஸ்வ மென்னும் ப்ரதிபத்திமுற்றி மதீயத்வ ப்ரதிபத்திகக்த்தமற்றவாசார்யவஸ் துவான ஸ்வவஸ்துவைக்கொண்டி, அவனுடைமையைப்பாதே யிறைக்கி றேமென்னும் ப்ரதிபத்தியுடன்கிர்வேதித்தேபண்ணக்கடவன்; ஸ்வத்ரவ் யம்கொண்டி ஸ்வதேஹரக்ஷணம் பண்ணுகிறேமென்று ப்ரமிக்கக்கடவ னல்லன்.

கஙஅ. அஹங்காரமமகாரகக்த்தஸ்பர்சம்பொருதவாசார்யன், தது பயதாஷிதனுப் நான் என் வஸ்துவைக்கொடுக்கிறேனென்று ப்ரமித்துக் கொடுக்கும் துரபிமாநசிஷ்யனுடைய வஸ்ப்ருச்யமான ஹீநவஸ்துவை மறக்கும்கொள்ளக்கடவனல்லன்; அம்ருதத்தே விஷத்தைக்கலப்பாரை ப்போலே, துரபிமாநதூஷிதனுனசிஷ்யன், ஸ்வாபிமாநோச்ச்சிஷ்டநீச வஸ்துவை, ஹீநாபிமாநகக்த்தம்பொருத மருதுப்பக்ருதியான வாசா ர்யனுக்கு லஜ்ஜாபயமின்றிக்கே கொடுக்கக்கடவனல்லன்.

சிஷ்யன் ஸ்வதேஹரக்ஷணம் ஆசார்யன் வஸ்துவைக் கொண்டு பண்ணக்கடவன்.

கஙஅ. ஆசார்யன் சிஷ்யன் வஸ்துவைக்கொள்ளக் கடவன ல்லன் ; சிஷ்யன் தன்வஸ்துவைக்கொடுக்கக் கடவன ல்லன்.

ஜீ.—அடியிலேஸமர்ப்பிதமாகையாலே, ஸ்வதேஹரக்ஷணத்துக்குறுப்பாக வன்காலோசிதமாக கிஞ்சித்கரிக்குமிவற்றை அவனதென்னும் கிணவின் றிக்கே தன்னதென்றேவாங்கி விகியோகம்கொள்ளக்கடவனென்கை; (சிஷ்யன் ஸ்வதேஹரக்ஷணமாசார்யன் வஸ்துவைக்கொண்டி பண்ணக் கடவன்) என்றது - தனக்கோருடைமை யின்றிக்கே ஸகலமுமாசார்ய சேஷமாகையாலே, ஸ்வதேஹரக்ஷணத்துக்குறுப்பாக விகியோகம் கொள் ளுமவற்றை ஆசார்யனுடைமையென்று ப்ரதிபத்திபண்ணி விகியோகம் கொள்ளக்கடவனென்கை.

கஙஅ. ஆசார்யதேஹரக்ஷணத்தில் வந்தால் சிஷ்யன் தனக்குள்ள தெல்லா மங்குற்றையுடைமையென்னும் நினைவாலே கொடுக்கையும் ஆசா ர்யனும் தாதருசவஸ்துவைவாங்குகையுமொழிய, சிஷ்யனுடைய மமதா தூஷிதமானவஸ்துவை இருவரும் கொள்ளவும் கொடுக்கவும் கடவர்க ளல்லரென்கிறார், (ஆசார்யன் சிஷ்யன்வஸ்துவை) என்றுதொடங்கி, (சிஷ் யன்வஸ்துவைக்கொள்ளக்கடவனல்லன்) என்றது - இவன் மதீயமென்றபி மானித்திருக்கும் வஸ்துவைமறத்து மங்கீகரிக்கக்கடவனல்லனென்கை, (சிஷ்யன் தன்வஸ்துவைக்கொடுக்கக்கடவனல்லன்) என்றது - ஸ்வகீயமென் றபிமானித்திருக்கும் வஸ்துவை அஹங்காரமமகாரஸ்பர்சமுள்ளவை விஷ மென்று வெருவியிருக்கும் மருதுப்பக்ருதியானவாசார்யனுக்கு விஷத்தை யிடுமாபோலே ஸமர்ப்பிக்கக்கடவனல்லனென்கை.

ஆ.—ஈஈகூ. என்னதென்றபிமானிக்கும் சிஷ்யவஸ்துவை யுபேக்ஷியாதே சபலனுய் கூசாமல் கைக்கொள்ளில் உபயவிபூதிமாகிணப்பற்றின பூர்ணச்வர்யமுடையதான், அல்பைச்வர்யமுமற்று மிடியனும்; நித்யதரித்ரனுனசிஷ்யன், ஸ்வகியமாகச்சிலவற்றை யபிமானித்து ஸ்வாமியான வாசார்யனுக்கு நிற்பயனுய்க்கொடுக்கில், ப்ரஹ்மஸ்வாபஹாரியான கோயில் கள்ளனும்; ''குருரேவபரம்ப்ரஹ்மா'' விறே.

ஈசஂ. தம்தாம்ஸ்வரூபஹாநிகரமான கொள்கொடையுண்டாகில், சேஷசேஷிகளானசிஷ்யாசார்ய நித்யஸம்பந்தம் மீண்டுபொறுத்த வொண்ணுதபடிகுலியும்;

ஈசஈ. ஆசார்யஸ்வம்மானசிஷ்யன் ஸ்வகியமென்பதொன்றில்லாத பெருமிடிய னுகையாலே, ஸ்வாமியானவாசார்யனுக்கு ஒன்றையும் கொடான்; உபயவிபூத்யைச்வர்யவானன பூர்ணனுகையாலே ஆசார்

ஈஈகூ. கொள்ளில் மிடியனும், கொடுக்கில் கள்ளனும்.

ஈசஂ. கொள்கொடையுண்டானுல் ஸம்பந்தம்குலியும்.

ஈசஈ. இவன் மிடியனுகையாலே கொடான், அவன் பூர்ண

ஜீ.—ஈஈகூ. அப்படிகொள்ளுதல் கெடுத்தல் வருவதென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார், (கொள்ளில்) என்றுதுடங்கி. அதாவது - சிஷ்யன் என்னதென்றிருக்கும்வஸ்துவை சரபலத்தாலே ஸ்வீகரிக்கில், ஈச்வரன் அகிலபரிவாஹனைப் போருகையாலே நமக்கென்னகுறையுண்டென்றிருக்கும் பூர்ணனுதான், தேஹயாத்ரைக்குங்கூட முதலற்ற தரித்ரனுய்விடும், என்னுதுபுத்திபண்ணி ஒன்றையாசார்யனுக்குக்கொடுக்கில் ''ஶரீரமர்ஷ்ண'' ''சரீரமர்த்தம்'' இத்யாதிப்படியே அடியிலேஸமர்ப்பிதமாகையாலே ததீயமாயிருக்கிறவதிலே மதீயத்வபுத்திபண்ணுகையாலே ஆசார்யஸ்வாபஹாரியாய் விடுமென்கை.

ஈசஂ. இவ்வளவேயன்று ஸம்பந்தஹாநியும் வருமென்கிறார், (கொள்கொடை) என்றுதுடங்கி. அதாவது சிஷ்யாசார்யத்வமாகிற ஸம்பந்தமுண்டானுல், சேஷபூதனுனசிஷ்யன் ''ஶரீரமர்ஷ்ண'' ''சரீரமர்த்தம்'' இத்யாதிப்படியே ஸர்வமுமஙகுற்றையதென்னும் நிஷ்டையாலே ஸமர்ப்பிக்கையும், அப்படிஸமர்ப்பித்தவற்றை சேஷியானவாசார்யனங்கீகரிக்கையும், முறையாயிருக்க, இவன் தன்னதென்று அபிமானித்தவற்றை ஆசார்யன்ஸ்வீகரிக்கையும், இவனென்னதென்று அபிமானித்ததொன்றை யாசார்யனுக்கு ஸமர்ப்பிக்கையுமாகிற முறைகேடான கொள்கொடையுண்டானபோது, சிஷ்யாசார்யத்வரூபஸம்பந்தம் குலைத்துவிடுமென்கை.

ஈசஈ. இப்படி* தாரித்ர்யபஹாரங்கள் வருவதும் ஸம்பந்தம்குலைவதும் கொள்கொடைதானுண்டாகிலிறே, அதுதானவர்கள் செய்யார்களென்னுமிடத்தை ஸஹேதுகமாக வருளிச்செய்கிறார், (இவன்) என்றுதுடங்கி. அதாவது சிஷ்யனுனவிவன் ஸகலமுமாசார்யஸ்வம், நமதென்று ஸமர்ப்பிக்கலாவதொன்றுமில்லை, என்றிருக்கும் மிடியனுகையாலே, காமங்குற்றைக்கொன்றைக் கொடுக்கிறேமென்றுகொடான்; ஆசார்யனுனவன் ஈச்வரன் ஸகலபரிவாஹ்தனுய் நடத்திக்கொண்டி போருகையாலே நமக்

---

* தாரித்ர்ய த்ர்வ்யாபஹாரங்கள் என்று பாடாந்தரம்.

ஆ.—யன் இவன் துரபிமாநதூஷிதமொன்றையும் கைக்கொள்ளான்; இப்படி கொள்கொடையில்லாமை யுபயஸ்வரூபலித்தம்.

நசூஉ. இதுக்கு யோக்யதைதானுண்டாகிலிறே ஸம்பந்தம்குலைவது, என்று ஆதானதாநநிவர்த்தக பூர்த்திதாரித்ர்ய பலத்தையருளிச்செய்கிறார் மேல்; ப்ராக்ருதவஸ்துக்களில் நிரபேக்ஷஜ்ஞனவ்வாசாரயனுக்கு தக்ஷைபேக்ஷயஹேதுவான பூர்த்தியாலே, ப்ராக்ருதப்ரயோஜநநிஸ்ப்ருஹத்வமே வேஷமான ஸ்வாஸாதாரணஸ்வரூப மபங்குரமாக ஜீவித்தது; ஸ்வகீயவஸ்துஸ்வப்பாவப்ரதிபத்திலேசமற்றவிந்தசிஷ்யனுக்கு ஸ்வகீயபுத்த்நிராஹித்யஹேதுவான ததீயபுத்த்யா வந்த மிடியாலே, ஸ்வகீயயோக்யதாகந்தமற்ற ததீயமான ஸ்வரூபம் நசியாமல் ஜீவித்தது.

நசஙக. ஆக ஹிதப்ரியபரத்வாதிகளான சிஷ்யாசார்ய ஸாதாரணஸாதாரணவருத்தி விசேஷங்களை யருளிச்செய்து, மேல்சிஷ்யஸாதாரணமான ப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்திவிசேஷங்களை யருளிச்செய்கிறார், (ஆஞல் சிஷ்யஞசார்யனுக்கு) இத்யாதியால். இப்படி நித்யதரித்ரனுல் உபகார ஸ்ம்ருதிமாஞனசிஷ்யன்மஹோபகாரகனுனவாசார்யனுக்கு ஸ்வரூபலிதத்யர்த்தமாகப் பண்ணுமுபகார மேதேனு மொன்றுமில்லையோவென்னில்,

நசச. ஸ்வரூபஜ்ஞனு சிஷ்யன் நிஜைவாலேயில்லை, க்ருதஜ்ஞனு வாசார்யன் நிஜைவாலேயுண்டி.

ஞகையாலே கொள்ளான்.

நசஉ. அவனுக்குப் பூர்த்தியாலே ஸ்வரூபம் ஜீவித்தது. இவனுக்கு மிடியாலே ஸ்வரூபம்ஜீவித்தது.

நசஙக. ஆஞல் சிஷ்யன் ஆசார்யனுக்குப்பண்ணு முபகாரம் ஒன்றுமில்லையோவென்னில்.

நசச. ஆசார்யன் நிஜைவாலேயுண்டு.

ஜீ.—கிளி என்னகுறையுண்டென்றிருக்கும் பரிபூர்ணஞ யிருக்கையாலே, இவனபிமாந துஷ்டமானவை யொன்றையுமங்கீகரியா னென்கை.

நசஉ. இந்தப் பூர்த்தி தாரித்ர்யங்களா லிருவருக்கும் பலித்தவற்றை யருளிச்செய்கிறார், (அவனுக்கு) என்றுதுடங்கி. அதாவது ஆசார்யனுக்கு இவனபிமாந துஷ்டமானவை யொன்றையும் கொள்ளாமைக்குடலான பூர்த்தியாலே ஆசார்யத்வமாகிற ஸ்வரூபம் ஜீவித்தது; சிஷ்யஞனவிவனுக்கு ஸ்வகீயத்வபுத்த்யா ஓன்றையும்மமப்பிக்கைக்கு யோக்யதையில்லாத ஸகலமும், ததீயத்வ ப்ரதிபத்திவித்த்தாரித்ர்யத்தாலே சிஷ்யத்வமாகிற ஸ்வரூபம் ஜீவித்ததென்கை.

நசஙக. இனி சிஷ்யஞசார்யனுக்குப் பண்ணுமுபகார மின்னதென்றருளிச்செய்வதாக தத்விஷயப்ரக்ரத்தை யதுவதிக்கிறார், (ஆஞல் சிஷ்யஞசார்யனுக்குப் பண்ணுமுபகார மொன்றுமில்லையோவென்னில்) என்று அதாவது - இப்படிகொள்கொடைகளுக்கு யோக்யதையில்லை யாகிலும் உபகாரஸ்ம்ருதியுடைய சிஷ்யன் மஹோபகாரகனுன வாசார்யனுக்குப் பண்ணு முபகாரமொன்று மில்லையோவென்னிலென்கை.

நசச. அதுக்குத்தாமருளிச்செய்கிறார், (ஆசார்யன்நிஜைவாலேயுண்டு) என்று. அதாவது ஸ்வரூபஜ்ஞனு சிஷ்யன்நிஜைவால் ஓருக்காலுமொன்றுமில்லை; ஸ்வக்ருஷிபலஸந்துஷ்டனுன வாசார்யன்நிஜைவாலேயுண்டென்கை.

ஆ.—ஈசரு. அவன் நினைவாலுண்டாமுபகாரமாவது-திருமக்தார்த்தமான ததீயசேஷத்வபர்யந்தஸ்வரூபஜ்ஞாகம், தததரூபமாய் ச்லோகார்த்தமான உபாயவயவஸாயம், தத்லித்தமாய்த்வயார்த்தமான உபேயப் ரேமமும், இத்வுபேயநிஷ்டர்ராய்மந்த்ரதயார்த்தாநுஸந்தாதாக்ளான ச்ரேஷ்ட்ட நிர்மலஸமாசாரமானவிவை, இவன்செய்யுமுபகாரமாக வாசார்யன் நினைத்திருக்குமவை யென்கிறார்.

ஈசரு. இப்படி ப்ரவ்ருத்திரூபமான வுபகாரமேயல்ல, நிவ்ருத்திரூப மான வுபகாரமுமுண்டென்கிறார் மேல், (ஆசார்யப்ரீத்யர்த்தம்) இத்யாதியால். தன்னநுஷ்ட்டாகம் கண்டிக்கக்குமப்பரமசேஷியானவாசார்யப்ரீத்யர்த்தமாக,தத்ப்ரீதியே புருஷார்த்தமான விந்தசிஷ்யனுக்கு ஸ்வரூபஹர நிபரிஹாரார்த்தமாக வவச்யம் தவிரவேண்டுவது; ப்ரதாகமான பகவத்ரவ்யத்தை நிர்ப்பயனுபஹரிக்கையும்,பெருமிடறுசெய்து விரும்பியமுது செய்யும் பகவத்போஜநத்தை மிடறுபிடித்துஜிலக்குகையும், ''ஸர்ரஸ ஜ்யாயஸ்ய:'' ''குரோரவஜ்ஞயாமருத்யு:'', என்று ஸ்வரூபத்தின் மிடற் றைபுருக்கும் ம்ருத்யுவானகுருபரிபவமும், ''மந்த்ராவஜ்ஞாதரித்ரதா'' ''மந்த்ர வஜ்ஞாதரித்ரதா'', என்னும் ஜ்ஞாகாதிஸம்பத்தினடியற்ற மிடியை யுண்டாக்குமதான மந்த்ரபரிபவமும், ''நயாதிநரகம்கோரம்'' ''ஸ்யாதிகர கம்கோரம்'', என்று கோரநரகபதகஹேதுவானதேவதாபரிபவமு மாகிற விவையாயிற்றென்றுத்தேசித்து;

ஈசள. அத்தை விசதீகரிக்கிறார்மேல்; நிஷித்தத்தகோட்புத்தத்தைப் பற்றவும் கொடிதானபகவத்த்ரவ்யத்தை யபஹரிக்கை யாவது - தத்பரதக் த்ரனுவைத்து தத்ஸ்வாதந்த்ர்யத்தை யேறிட்டுக்கொள்ளுகையும், தத

சகரு. அதாவது ஜ்ஞாந வ்யவஸாயப்ரேம ஸமாசாரங்கள்.

ஈசரு. ஆசார்ய ப்ரீத்யர்த்தமாக இவனுக்குத்தவிரவேண்டு வது பகவத்த்ரவ்யத்தை யபஹரிக்கையும்,பகவத்ப்போ ஜநத்தை விலக்குகையும், குருமந்த்ரதேவதாபரிபவமும்.

ஞசள. பகவத்த்ரவ்யாபஹாரமாவது ஸ்வாதந்த்ர்யமும் அந்ய சேஷத்வமும்,பகவத்ப்போஜநத்தைவிலக்குகையாவது

ஜீ.—ஈசரு. அதேதென்ன வருளிச்செய்கிறார், (அதாவது) என்று துடங்கி. (ஜ்ஞாகவ்யவஸாய ப்ரேமசமாசாரங்க) ளாவன - ஸ்வரூபயா தாத்ம்யஜ்ஞாகமும்,ததரூபங்களான வுபாயாத்ம்யவஸாயமும், உபேயப் ரேமமும், இவைமூன்றுக்கு மநுரூபமான ஸம்யக்அநுஷ்ட்டாகமும். இத் தால் திருமந்த்ரத்தில் பதத்ரயத்தாலும் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிறஸ்வரூபோ பாய புருஷார்த்தங்களில் ஜ்ஞாகவ்யவஸாயப்ரேமங்களையும், தததரூபா நுஷ்ட்டாகங்களையும் சொல்லுகிறது.

ஈசரு. ஆசார்யனுக் குகப்பாகவிவன்பண்ணும் கைங்கர்யத்தான் ப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்திரூபமா யிருக்கையாலே. ப்ரவ்ருத்திரூபமானவற்றை யருளிச்செய்தவநந்தரம், நிவ்ருத்திரூபமானவற்றை யருளிச்செய்கிறார் மேல் (ஆசார்யப்ரீத்யர்த்தமாகவிவனுக்குத்தவிரவேண்டுவது) என்றுதுட ங்கி, (பகவத் த்ரவ்யத்தை)இத்யாதியாலே அவைதன்னை யுத்தேசிக்கிறார்.

ஈசள. இப்படி யுத்தேசித்தவற்றின் பரகாரங்களையடைவே விசதீக ரிக்கிறார்மேல்,(பகவத்ரவ்யாபஹார)மாவது என்றுதுடங்கி. (பகவத்த்ரவ்ய மென்கிறது) ''பிறர் நன்பொருள்'' என்னும்படி ஸ்ரீ கௌஸ்துபம்போலே ஈச்வரனுக்கு ஸ்ப்ருஹணீயமான வாத்மத்ரவ்யத்தை; (ஸ்வாதந்த்ர்ய)

ஆ.—நக்யார்ஹஸேஷபூதனுப்வைத்து ததக்யஸேஷமென்று ப்ரமிக்கையு மாகிற ஸ்வாதந்த்ர்யமும் அக்யஸேஷத்வமு மென்கிறார்;

"ஆகுல்" "அஹம்" என்றதைப்பற்றவுமினிதான பகவத்போஜநத் தைக் கையைப்பிடித்து விலக்குகையாவது-தாத்வர்த்தலித்தமானவத்த ஸ்வரக்ஷகனுடைய நிருபாதிக ரக்ஷகத்வத்தை, ஸ்வரக்ஷணக்வய ரூப புறங்கையாலடித்து விலக்குகை; ரக்ஷகனுக்குரக்ஷகத்வமேயிறே ஜீவகம்;

ஈசஅ. ரக்ஷணமேஜீவகமான வத்த ஸர்வரக்ஷகனுடைய ஸர்வவித ரக்ஷணக்ரமம் அக்யர் ரக்ஷகரல்ல எம்பெருமானேரக்ஷகனென்று ப்ரதி பாதிக்கிற ப்ரபந்தபரித்ராண மென்கிற திவ்யப்ரபந்தத்திலே, [ஈச்வரன் மாதாபிதாக்கள் கைவிட்ட வவஸ்த்தையிலும் "பின்னுநின்றடியேனுக்குற் றுணுய் வளர்த்து" என்கிறபடியே தன்னுருக்கெடுத்து வேற்றுருக்கொண் டுதான் முகம்காட்டி இன்சொல்சொல்லியும், என்றுதுடங்கி, இவனெல்லா ருக்கும் ரக்ஷகன்] என்கிறதளவாக ஸுஸ்பஷ்டமாகச்சொன்னோம், அங்கே

அவனுடைய ரக்ஷகத்வத்தைவிலக்குகை.

ஈசஅ. அவனுடைய ரக்ஷகத்வக்ரமம் ப்ரபந்நபரித்ராணத்தி லேசொன்னோம். குருபரிபவமாவது கேட்டவர்த்தத் தின்படி யநுஷ்ட்டியாதொழிகையும், அநதிகாரிகளுக் குபதேசிக்கையும். மந்த்ரபரிபவமாவது அர்த்தத்தில்

ஜீ.—மாவது - சேஷத்வைக ரூபணியமானவற்றை தனக்குரித்தாக நினை த்திருக்கை; (அக்யசேஷத்வ) மாவது-பகவதேகசேஷமானவற்றை ததிதர சேஷமாக நினைத்திருக்கை; இதுதான் மாதாபித்ராதி தேவதாந்தரப் யக்தமாயிருக்கும்; இவையிரண்டும் ப்ரதமாக்ஷரத்தில் சதுர்த்தியாலும் மத்த்யமாக்ஷரத்தாலும் கழிக்கப்படுகிறவையிறே, இதுதன்னை "ந்ந்ஹ்ஸ்ஸ்ஸ்ஸ்ஸ் ஸ்ஸ்ஸ்ஸ்

ஆ.—கண்டுகொள்வதென்கிறார். ''ஸுஸுவேஷரம்ப்ரஹ்ம'' ''குருரேவபரம்ப்ரஹ்ம'' என்கிற வஜ்ஞாகாரத்தகாரிராஸக குருவிஷயத்தில் பண்ணும்பரிபவமாவது - அவனருளிச்செய்யக்கேட்ட தத்வ ரஹஸ்ய தாத்பர்யார்த்தத்தின்படியே ச்ரேஷ்ட்டஸமாசாரத்தை யநுஷ்ட்டியாதொழிகையும், கேட்டும் நாஸ்திகராய்துர்மானிகளான வதிகாரிகளுக்குத் தான் கேட்டதாத்பர்யார்த்தங்களைப் பாழியிலேயுகுத்துபதேசிக்கையும்;

ஸதாசார்ய னுபதேசிக்கக்கேட்ட திருமக்த்ரபரிபவமாவது-ஸுதாசார்ய நிபக்தமான வதின்யதார்த்தத்தில் விஸ்மருதியும், தூர்மாநித்வ நிபக்தமான தத்விபரீதார்த்த ப்ரதிபத்திபண்ணுகையும்;

திருமக்த்ர ப்ரதிபாத்ய தேவதாபரிபவமாவது - ''தாமரைதாவி'' ''வாமனற்படி மனத்தினால் சிக்திக்க'' என்கிற அஞ்சலிஸ்துதிமுக ஸாதமமாய்க்கொண்டிவரும் தத்தைங்கர்யோபகரணமான அந்த கரணத்ரயத்தையும், ததிதரரை ''நெஞ்சினால் நினைந்தும் வாயினால் மொழிந்தும் கீதியல்லாதன செய்தும்'' இப்படி அப்ராப்த விஷயங்களிலே ப்ரவணமாக்குகையும்; ''மால்கொண்டசிக்தையராய் காத்தமும்பெழ காரணவென்று

விஸ்மருதியும், விபரீதார்த்த ப்ரதிபத்தியும். தேவதாபரிபவமாவது - கரணத்ரயத்தையு மப்ராப்தவிஷயங்களிலே ப்ரவணமாக்குகையும், தத்விஷயத்தில் ப்ரவணமாக்காதொழிகையும்.

ஜீ.—இவனேயெல்லார்க்கும் ரக்ஷகன்] என்கிறதளவாக வவனுடையரக்ஷகத்வக்ரமத்தை ஸுவ்யக்தமாக வருளிச்செய்தாரிறே; (குருபரிபவம்) இத்யாதி (கேட்டவர்த்தத்தின்படி யநுஷ்ட்டியாதொழிகை) யாவது-ஸ்வேதரஜீவகரார்த்தமாக வவனருளிச்செய்யக்கேட்ட த்யாஜ்யோபாதேய ரூபமான வர்த்தவிசேஷங்களுக்குத் தகுதியாயிருந்துள்ள த்யாகஸ்வீகாரரூபமான வநுஷ்ட்டாகத்தைப் பண்ணாதொழிகை; (அதிகாரிகளுக்குபதேசிக்கை) யாவது - தனக்குத்தஞ்சமாக வவனுபதேசித்த ஸாரார்த்தங்களை நாஸ்திக்யாதிகளாலே இதுக்கதிகாரிக எல்லாதவர்களுக்குக்க்யாதிலாபாதிகளை நச்சியுபதேசிக்கை;

(மக்த்ரபரிபவம்) இத்யாதி. (அர்த்தத்தில் விஸ்மருதி) யாவது - ஆசார்யன் அர்த்தமக்த்ரத்துக்குருளிச்செய்த யதார்த்தத்தங்களைப் பலகாலு மநுஸக்திசித்து நோக்கிக்கொண்டு போருகையன்றிக்கே ஒளதாஸீக்யத்தாலே மறக்துவிடிகை; (விபரீதார்த்த ப்ரதிபத்தி) யாவது - ஆசார்யனருளிச்செய்த ப்ரகாரமன்றிக்கே மக்த்ரத்துக்கு விபரீதமாயிருக்குமர்த்தங்களை இதுக்கர்த்தமென்று ப்ராக்தியாலே ப்ரபத்திபண்ணியிருக்கை;

(தேவதாபரிபவம்) இத்யாதி. (கரணத்ரயத்தையு மப்ராப்தவிஷயங்களிலே ப்ரவணமாக்குகை) யாவது - ''விசித்ரபோகாநம்ப்ரதி சேஷ்வலு நிவேதிதம்'' ''விசித்ராதேஹஸம்பத்தி ரீச்வராயநிவேதிதும்'' ''மாயவன்தன்னை வணங்கவைத்த காணமிவை'' என்கிறபடியே பகவத்பரிசர்யார்த்தமாக ஸ்ருஷ்டங்களாய் உன்சின்னமும் திருமூர்த்தியும் சிக்திக்தேத்திக்கைதொழிவே'' என்கிறபடியே அவனை கிங்கைக்கும் ஸ்துதிக்கைக்கும் வணங்குகைக்கு முறுப்பான மதோவாக்காயங்களை, ஸ்வரூபப்ராப்த மல்லாத ஹேயவிஷயங்களிலே மேட்டில் கீர் பள்ளத்திலே விழுமாபோலேப்ரவணமாம்படிபண்ணுகை; (தத்விஷயத்தில் ப்ரவணமாக்காதொழிகை)யாவது-''மால்கொண்டசிக்தையராய்'' ''காத்தமும்பெழ காரணவென்றழைத்து

ஆ.—அழைத்து மெய்தழும்பத்தொழுது" இப்படி ஸ்வரூபப்ராப்தமுமாய் நிரதிசயபோக்யமுமான விலக்ஷணதத்விஷயத்தில் மீட்கவேண்ணுதபடி ப்ரவணமாக்காதொழிகையும்.

நசாக. ஆக ஸதாசார்யப்ரீத்யர்த்தமாக ஸச்சிஷ்யனுடைய கர்த்தவ்யாகர்த்தவ்யங்களை யருளிச்செய்து, யாவந்மோக்ஷமிவனுக்கு ஆசார்யவிஷயத்தி லுண்டாகவேண்டுவதான வுபகாரஸ்ம்ருதிவிசேஷத்தை யருளிச்செய்கிறார் மேல், (இவனுக்கு சரீராவஸாநத்தளவும்) இத்யாதியால். ஆசார்யகிஷ்டாநிஷ்டமே தனக்கிஷ்டாநிஷ்டமாம்படி பரிபாகம் பிறந்த விந்த சிஷ்யனுக்கு, ஆசார்யஸமாச்ரயணத்திலே உருமாய்த்து போக விரோதிஸ்மரண மநுவர்த்திக்கும் சரீராவஸாநத்தளவும், என்னுடைய தநிஷ்டமானமநஸ்ஸை விநிஷ்டமாக்கினாய், அகய்ப்ரயோஜகமாக வநகூலவ்ருத்தியைப்பண்ணும் நல்லமநஸ்ஸைத்தந்தாய், என்ஸாரய்ன் செய்த வுபகாரஸ்ம்ருதி யொழியாமல் நடக்கவேணும். அங்குப் போனால் "நோஜநந்ஸ்ருந்நிரயம்" "கோபஜகம் ஸ்மரகிதம்" என்று ஸம்ஸாரஸ்ம்ருதிலேசம் கூடாமையால், "தீமனக்கெடுத்தாய்" என்று விரோதிஸ்மரணஹேதுவான வுபகாரஸ்ம்ருதிகூடாது; "பிராணிருத்தமைகாட்டினீர்" என்று ப்ராப்யாநுபவ ஜகிதோபகாரஸ்ம்ருதியளவிலே யங்குகூடுவது; முமுக்ஷுதசையில் நிவர்த்யவிரோதி ஸ்மரணம் நடக்கும், முக்ததசையில் நிவருத்தஸர்வ விரோதிஸ்மரணம்கூடாது; "மருவித்தொழும் மகமேதந்தாய்" என்கிறமோக்ஷஹேதுவான கெஞ்சின்ஆநகூல்யாகாரம் ததியத்வாகாரேணவங்கும் ஸ்ம்ருதிவிஷயமாயிருக்க, அத்தையும் சரீராவஸாநத்தளவிலே யொதுக்கினது அதின் பக்தஹேதுவான ப்ராதிகூல்யாகாரப்ரதியோகியான வாநகூல்யாகாரஸ்மரணம் சரீராவஸாநத்துக்கு மேல் கூடாதென்னுமதைதப் பற்ற; கேவலதத்தியத்வாகாரேண வுண்டான வாநகூல்யாகாரமிறே யங்குப்ரகாசிப்பது.

நசாக. இவனுக்கு சரீராவஸாநத்தளவும்ஆசார்யவிஷயத்தில் "என்னைத்தீமனம்கெடுத்தாய்" "மருவித்தொழும் மனமேதந்தாய்" என்றுபகாரஸ்ம்ருதி நடக்கவேணும்.

ஜீ.—மெய்தழும்பத்தொழு தேத்தி" இத்யாதிகளில் சொல்லுகிறபடியே ஸ்வரூபப்ராப்தமான வல்விஷயத்தில் மண்டிவிழும்படிபண்ணுவியாதொழிகை. ஆக "மந்ஸ்ரோ(ஸ்த்வதாயாம்ச தத்தாமந்ஸ்ரப்ரதேகுரௌ । த்ரிஷுத்ரிஷ்வாத்ரிஸ்ஸதாகார்யா" என்றும், "மந்ஸ்ரோநாதம்நயம்மந்ஸ்ரம் நமஸ்ஸ்வாநுபாவயேத்" "மக்த்ரசதம்குரும்மக்த்ரம் ஸமத்வேகாநுபாவயேத்" என்றும் பூர்வாசார்யர்களாலே சொல்லப்படுகிற விம்மூன்று விஷயத்தையும் பரிபவிக்கையாவதிவையாயிற்று.

நசாக. ஆக விப்படி யாசார்யப்ரீத்யர்த்தமாகச் செய்யவேண்டுமவையும் தவிரவேண்டுமவையு மருளிச்செய்தாராய் நின்ருர்கிழ்; இன்னமு மிவனுக்கபேக்ஷிதமா யிருப்பதொன்றை யருளிச்செய்கிறார் மேல், (இவனுக்கு) என்றுதொடங்கி. அதாவது இவ்வதிகாரிக்குச் சரீரத்தோடிருக்கும் காலமித்தனையும் மஹோபகாரகனான வாசார்யன்பக்கல் என்னுடைய தீயமநஸ்ஸைப்போக்கினாய், அகய்ப்ரயோஜகமாக வநகூலவ்ருத்திகளைப்பண்ணும் மநஸ்ஸைத்தந்தாய், என்று உபகாரஸ்ம்ருதி யநுவர்த்திக்கவேணுமென்கை.

ஆ.—கரு○. அவன் கெடித்தமகஸ்ஸின் தீமையைவிவரிக்கிறார் மேல், மநஸ்ஸாதமான மகஸ்ஸுக்கு பகவந்கிவர்த்திதமான தீமையாவது- தனக்குண்டாய்வருகிற சமதமாத்யாத்மகுணத்தையும், தோஷியோக்யதா ஸ்பர்சமற்ற பகவத்ப்பாகவத விஷயங்களிலே இல்லாத தோஷங்களையும், அஹங்காராபசாரங்க ளபிவ்ருத்த்தமாம்படி நிணைக்கை.

கரு○க. தத்ததிய மித்த்யாப்ரதிதிதோஷம் நிணையாதொழிகிறதும், தனக்குள்ளசமதமாதிகுணங்களில்லையென்று நிணைக்குமாபோலே அவர்களுக்குண்டாயிருக்க இல்லையென்று மறைத்துநிணையாதொழிகிறதன்றோ?

கரு○. மநஸ்ஸுக்குத் தீமையாவது ஸ்வகுணத்தையும், பகவத்ப்பாகவததோஷத்தையும் நிணைக்கை.

கரு○க. தோஷம் நிணையாதொழிகிறது குணம்போலே

ஜீ.—கரு○. மநஸ்ஸுக்குத் தீமையாவ தேதென்னுமாகாங்க்ஷையி லேயருளிச்செய்கிறார்மேல், (மநஸ்ஸுக்கு) என்றுதுடங்கி. (ஸ்வகுணத்தை நிணைக்கை) யாவது - சமதமாத்யாத்மகுணங்கள் தனக்குண்டானலும் ''கிறையொன்றுமிலேன்'' ''கலந்தாஞென்றுமிலேன்'' என்கிறபடியே நமக்கோராத்மகுணமுமில்லையென்று தன் வெறுமையை யநுஸந்த்திக்க வேண்டியிருக்க, இவையெல்லாம் நமக்கிப்போதுண்டென்றுதனக்குண்டான ஸத்குணங்களைப் போரப்பொலியநிணைக்கை; பகவானுடையதோஷத்தை நிணைக்கையாவது - தனக்கு பரதந்த்ரமான விவ்வாத்மவஸ்துவை தன்னு பேக்ஷையாலே அநாதிகாலம் கர்மத்தை வயாஜமாக்கிக் கைவிட்டிருந்த வன், அவ்வளவுமன்றிக்கே கிர்த்தயரைப்போலே யதாகர்மபலதாயியாய் நிரயங்களிலே தள்ளியறுத்தறுத்துத் தீர்த்தமவன் கைக்கொண்டாலும், நிரங்குஸஸ்வதந்த்ரனுகையாலே இன்னபோதின்னபடி செய்யுமென்று விச்வலிக்கவொண்ணாதவன் என்றுப்போலவும், க்ருஷ்ணவதாரத்தில் ஸ்வைர விஹாரங்களையிட்டு தர்மஸம்ஸ்தாபநம் பண்ணப்பிறக்தவனுக்கு இங்ஙன்செய்கை முறைமையாயிருக்கதில்லையோ என்றுப்போலவும் நிணைக்கை; அல்லது ஸமஸ்தகல்யாணகுணாத்மகமான விஷயத்தில் நிணைக்கலாவதொருதோஷமில்லையிறே; இனி (பகவததோஷத்தை நிணைக்கை) யாவது- திருமேனியோடே யிருக்கையாலே மேலெழுத்தோற்றுகிற வாகாரங்களையிட்டு ப்ரக்ருதிவச்யர் அஹங்காரக்ரஸ்தரென்றுப்போலே நிணைக்கை; ஆகவிது (ஸ்வகுணத்தையும் பகவத்ப்பாகவத தோஷத்தையும் நிணைக்கை) யாவது.

கரு○க. ஆனால் தனக்குச்சிலகுணமுண்டாயிருக்க அதுநிணைக்கலாகாதென்கிறப்போலே, அத்தலைக்கும்சிலதோஷமுண்டாயிருக்க நிணைக்கலாகாதென்கிறதோவென்ன வருளிச்செய்கிறார், (தோஷம்நிணையாதொழிகிறது) என்றுதுடங்கி. அதாவது பகவத்ப்பாகவதவிஷயங்களில் தோஷம் நிணையாதொழிகிறது தனக்கு குணமுண்டாயிருக்க வதுநிணையாதொழிகிறப்போலே, உண்டாயிருக்க நிணையாதொழிகிறதன்று; முதலிலே இவ்விஷயங்களில் அதில்லாமையாலேயென்கை. எங்ஙனேயென்னில் ஸர்வமுக்திப்ரஸங்கம் வாராதபடி தானிட்டகட்டளையிலே யங்கீகரிக்கைக்காக ''ஒன்றியொன்றியுலகம்படைத்தான்'' என்றும், ''எதிர்சூழல்புக்கு'' என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸகலாத்மாக்களுடைய வுஜ்ஜீவகத்துக்கு ஸ்ருஷ்ட்யவதாராதிகளாலே க்ருஷிபண்ணிக்கொண்டுபோருகையாலே, அவதாரகாலமுபேக்ஷகனும் கைவிட்டிருந்தானென்னவொண்ணாது; நிர்த்

ஆ.—அவர்கள்பக்கல்தோஷ ஸ்பர்சக்தானில்லாமையாலே இல்லையென்றுநினைக்கிறவித்தனை—, அன்றியே அவர்கள்பக்கல்தோஷம்கிணையா தொழிகிறது தனக்குதோஷம் போவதற்குமுன்பு அவர்கள்பக்கலுண்டானகுணங்கள் கிணையாதாப்போலே, இப்போதுண்டான தோஷங்கள் கிணையாதொழிகிறனன்று; இல்லாமையாலே கிணையாதொழிகிறனென்று மருளிச்செய்வர்கள்.—, அவர்களுக்கு தோஷகுணங்க ளிரண்டுமுண்டாய் அதில் தோஷத்தை கிணையாதொழிகிறனென்று மருளிச்செய்வர்கள்.

நாடு உ. இப்படி கிர்த்தோஷரானவர்கள் பக்கலிலே இல்லாததோஷமுண்டென்று ப்ரமித்துநினைக்கில், அவர்கள்பக்கல் தோன்றுகிறதோஷம், கிர்த்தோஷதையில் முக்யரானவர்கள் தோஷமன்று; தோஷதர்சகம் பண்ணுகிற ஸ்வதோஷமத்தனை. "परन्नारान्यमुष्य" "பரம்நாராக்ய முக்யேஷு" விறே.

யுண்டா யிருக்கவன்று; இல்லாமையாலே.

நாடு உ. தோஷமுண்டென்று நினைக்கிலது பரதோஷமன்று, ஸ்வதோஷம்.

ஜீ.—தயரைப்போலே கர்மாநுகுணமாகத் தண்டிக்கிறதும் மண்தின்னப்ரஜையைகாக்கிலேகுறியிட்டஞ்சப்பண்ணும்மாதாவைப்போலேஹிதபரனுய்ச் செய்கையாலே யுஜ்ஜீவகத்துக்குடலாமித்தனை; கிரங்குசஸ்வாதக்தர்யம் பூர்வம் பக்தஹேதுவாய்ப்போக்ததேயாகிலும் க்ருபாபரதந்த்ரனு யங்கிகரித்தபின்பு, கித்யஸம்ஸாரியை கித்யஸூரிகளோடு ஸமகபோகபாகியாக்குமளவில் கிவாரகாறச்செய்கைக்குப்பர மித்தனையாகையாலே ச்லாக்க்யமாமித்தனை. க்ருஷ்ணவதாரத்தில் ஸ்வைரவிஹாரம் "ऋदिमे ब्रूहर्षं स्यात्" "யதிமேப்ரஹ்மசர்யம்ஸ்யாத்" என்கிறபடியே தனக்கிந்தபோகத்தில் லொட்டில்லாமையை வெளியிடுகைக்காகவும், "गोप्यः कामान्" "கோப்யஃகாமாத்" என்கிறபடியே அவ்வழியாலே யவர்கனத்தன்பக்கல் ப்ரவணராக்கி யுத்தரிப்பிக்கைக்காகவும் செய்ததாகையாலே குணமித்தனையல்லது குற்றமன்று. இனி பாகவதர்களும் "குற்றமின்றிக்குணம்பெருகி" என்கிறபடியே கிர்த்தோஷராய் கிரவதிகுணராயிருக்கையாலே உள்ளூறவராய்க்குபார்த்தால் அவர்கள் பக்கலிலும் காணலாவதொரு தோஷமில்லையிறே. மற்று மிப்புடைகளிலே பகவத்பாகவதவிஷயங்களில் தோஷங்கள் தோற்றித்தாகில் பரிஹாரங்கள் கண்டுகொள்வது. இவையெல்லாம் திருவுள்ளம்பற்றியாயிற்று (இல்லாமையாலே) என்றிவரருளிச்செய்தது.

நாடு உ. (தோஷமில்லை) என்று ஸ்வபக்ஷத்தாலே ஸாதித்தார்கிழ்; இனி பரபக்ஷத்தாலே தோஷலேப்பாவத்தை யங்கிகரித்துக்கொண்டு தத்பரிஹாரத்தை யருளிச்செய்கிறார் மேல், (தோஷமுண்டு) என்று தொடங்கி, அதாவது கீழ்ச்சொன்னபடியன்றிக்கே பகவத்பாகவதவிஷயங்களில் தோஷமுண்டென்று கினைக்கில் அவர்கள்பக்கல் தனக்குத்தோற்றுகிறதோஷம் அவர்கள் தோஷமன்று; தத்ரஷ்டாவான தன்னுடைய தோஷமென்கை.

ஆ.—நருக. பரதோஷம் ஸ்வதோஷமானபடி யென்னென்னில் என்று ப்ரச்சம்பண்ணி ;

நருச. அவர்கள்பக்கலில்லாத தோஷங்களைக்காண்கிற ஸ்வசித்த தோஷத்தாலும், அவர்களுக்குண்டானதோஷம் தன்னதாம்படி அவர்க ளுடன் தனக்குண்டான பந்தவிசேஷத்தாலுமென் றுத்தரமருளிச்செய் கிறார், த்விசகத்ரதர்சகமூலம் ஸ்வதோஷமானுப்போலவும், மாத்ருதோ ஷம் புத்ரனதாமாபோலவும், இங்குதத்தோஷதர்சகம் ஸ்வதோஷமாய் விடுமிறே.

நருநு. இவன் த்ருஷ்டிதோஷமற்றபோது சக்தைகத்வமேதோற்று மாபோலே, தத்தோஷதர்சகமூலமான ஸ்வதோஷமில்லையாகில், ஸ்வ கீர்த்தோஷத்வஸ்வசகையான தத்குணப்ரதிபத்தி, தோஷப்ரதிபத்தி கலசாதபடி முடியகடக்கும்.

நருசு. கீர்த்தோஷகுணபூர்ண தத்ததியர்பக்கல் குணப்ரதிபத்தி நடக்கதில்லையாகில், தத்தோஷக்ரஹண ரூபதோஷஜ்ஞாநமே மஹாபாத

நருக. ஸ்வதோஷமானபடி யென்னென்னில்.

நருச. ஸ்வதோஷத்தாலும் பந்தத்தாலும்.

நருநு. ஸ்வதோஷமில்லையாகில் குணப்ரதிபத்தி நடக்கும்.

நருசு. நடந்ததில்லையாகில் தோஷஜ்ஞாநமே

ஜீ.—நருக. அது ஸ்வதோஷமானபடியை ஸாதிக்கைக்காக தத் விஷயப்ரச்நத்தை யநுவதிக்கிறார், (ஸ்வதோஷமானபடி யென்னென்னில்) என்று. பரகதமாய்த்தோற்றுகிற வது ஸ்வதோஷமானபடி யெங்ஙனே யென்னி லென்றபடி.

நருச. அதுக்குத்தர மருளிச்செய்கிறார், (ஸ்வதோஷத்தாலும்) இத்யாதியாலே. அதாவது காசாதிதுஷ்டத்ருஷ்டிமானுக்கு சக்ஷுர்வி த்வதிகள் தோற்றுமாபோலே, கீர்த்தோஷமான விஷயங்களிலே தோ ஷம்தோன்றும்படியான தூர்வாஸாதுஷ்டசித்ததையாகிற ஸ்வதோஷ த்தாலும், புத்ராதிகள்தோஷம் பித்ராதிகளதாமாபோலே அவர்க ளுக்குண்டானதோஷம் தன்னதாம்படி அவர்களோடி தனக்குண்டான பந்தவிசேஷத்தாலுமென்கை. (ஸ்வதோஷத்தாலும்) என்கிறவிது அத் தலையில் தோஷாபாவத்தைப்பற்றிச் சொல்லுகிறது ; மற்றையது தோஷ வத்தையை யங்கீகரித்துக்கொண்டு சொல்லுகிறது.

நருநு. (ஸ்வதோஷத்தாலே) என்னலாவது தோஷம்தானுண்டா னலன்றேவென்ன வருளிச்செய்கிறார், (தோஷமில்லையாகில்) என்று தொடங்கி. அதாவது சக்தர்சகஹேதுவான சக்ஷுர்தோஷமில் லாதபோது சக்தைகத்வமே தோற்றுமாபோலே, தோஷதர்சகஹேது வான ஸ்வசித்ததோஷமில்லாதபோது, பகவதப்பாகவதவிஷயங்களில் குணப்ரதிபத்தியே நடக்குமென்கை. அது நடவாமையால் தோஷமுண் டென்று கொள்ளவேணுமென்று கருத்து.

நருசு. கடந்ததில்லையாகில் வரும்தோஷமென்னென்ன வருளிச்செய் கிறார், (கடந்ததில்லையாகில்) என்றுதொடங்கி. அதாவது குணப்ரதிபத்தி நடவாதொழிந்தால் தோஷப்ரதிபத்தியிறேநடப்பது ; அத்தோஷஜ்ஞா நம் தானே இவனுக்கு பகவக்கிரஹஹேதுவான தோஷமாம். இதடி

ஆ.—காதிதோஷங்களைப்பற்றவும் மஹாதோஷமாம்; அத்தால் வரும தொருதோஷந்தரமுண்டென்னவேண்டா.

நடுள. இத்ததோஷதர்சகத்துக்கு விசேஷிப்பதோரவஸரமில்லை.

நடுஅ. அதெத்தாலேயென்ன ''நீசனேன் நிறையொன்றுமிலேன்'' இத்யாதிஸ்வதோஷாநுஸந்தாநத்தாகத்துக்கும், அந்ததோஷமேபச்சையாக ''என்னினையாள்வாய்'' ''எம்மையாளுமப்பரமர்'' என்றங்கிகரித்திடிமை கொள்ளுகிற பகவத்ப்பாகவதகுணாநுஸந்தாகத்துக்கும் மேலுள்ளகால

தோஷமாம்.

நடுள. இது தனக்கவஸரமில்லை.

நடுஅ. ஸ்வதோஷத்துக்கும்.பகவத்ப்பாகவதகுணங்களுக்குமே

ஜீ.—யாக வேரொருதோஷமுண்டா மென்னவேண்டாவென்கை. இத்தாலிதவச்யம் பரிஹரணீய மெனுமிடம் சொல்லிற்றுயிற்று.

நடுள. இதுதா னெல்லாம் சொல்லவேண்டுவது இது தனக்கவகாசமிலனுக்குண்டானலிறே யென்கிறார் மேல், (இதுதனக்கவஸரமில்லை) என்று. அதாவது பகவத்ப்பாகவததோஷசிந்தகமாகிறவிதுதனக்கு அவஸரந்தா னிலனுக்குமுதலிலே யில்லையென்கை.

நடுஅ. அதெத்தாலேயென்ன வருளிச்செய்கிறார், (ஸ்வதோஷத்துக்கும்) என்றுதுடங்கி. அதாவது (நீசனேன்நிறையொன்று மிலேன்) ''பொய்க்கின்றஞாநமும் பொல்லாவொழுக்குமழுக்குடம்பு மிக்கின்றநீர்மை'' ''அமர்யாதாக்ஷுத்ர'' ''வித்வேஷமாநமதராகவிலோபமோஹ்யாத்யஜ்ஞாநவிதிநிஷேதேஷு ஸுவதேஷ்யதிக்ருஹ்யாந்யாத்ருக்ருதிபிரபி பக்தாயஸ்ததம்'' ''ஸ்ரீரங்கேசத்வத்குணாகாமிவாஸ்மத்தோஷாணாங்கஃ பாரத்ருச்வாயதோஹம்'' இத்யாதிகளில் சொல்லுகிறபடியே அவதிக மானதன்னுடைய தோஷாநுஸந்தாகத்துக்கும்; அந்ததோஷத்தைப் பாரமலங்கிகரித்தருளின பகவாநுடையவும் ''வேதம்வல்லார்களைக்கொண்டு'' என்றும் ''போத்யந்நஃபரஸ்வமிவ்'' ''போதயந்தஃபரஸ்பரம்'' என்றும் ''அவனடியார் சிறுமாமநிசரா யென்னையாண்டாரிங்கேதிரியகுமுவிரைகாண்மலரடிக்கீழ்ப்புகுதல்-உறுமோ'' என்றும்சொல்லுகிறபடியே புருஷகாரமுமுசாத்துமெண்ணையும் ப்ராப்யருமான பாகவதர்களுடையவும், ''ஸமஸ்தகல்யாண குணாத்மகோ'ஸௌ'' ''அஸங்க்யேயகல்யாண குணகணௌகமஹார்ணவ'' ''யதாரத்நாநிஜலதேரலங்க்கியேயாகிபுத்தக । ததாகுணஹ்யகத்தஸ்ய அலங்க்கியேயமஹாத்மநஃ'' ''நாஹம்ஸமர்த்தோபவத்பிர்யாணும் வக்தும்குணாந்பத்மபுவோபயகம்யாந்'' என்றும் சொல்லுகிறபடியே அலங்க்கியேயமாயிருத்துள்ளகுணாநுஸந்தாநங்களுக்குமேகாலம்போக்கு மற்றொன்றுக் கவகாசமில்லாமையாலே யென்கை (இவற்றுக்கேகாலம்

ஆ,—மெல்லாம்போந்து, தோஷதர்சகத்துக்கு சேஷிக்கும் காலகலிக தேசமுமில்லாமையாலே யென்கிறார்.

கருக்க. இப்படி தத்ததீயரி லில்லாததோஷங்களையன்றே நிணைக்க லாகாது, ஸம்ஸாரிகளுடைய வுள்ளதோஷங்களை நிணைக்கலாமேயென்ன; அகாதிகாலமேபிடித்து நாம்பட்டதுபட்டுத் திரிகிற ஸம்ஸாரிகளுக்குண் டாம் தோஷம், அவர்களைத்துறக்க விரகற்ற நமமுடையதோஷமென்றி ருக்கக்கடவ னென்கிறார்.

கூசூ. அதுக்கு ஹேதுவென்னென்ன, தத்தோஷம் ஸ்வதோஷ மென்றிருக்கிறவதுக்கும் ஹேது காராயணத்வ ப்ரயுக்த ஸம்பந்தஜ்ஞா நம். ஏகசரீரத்தில்பற்றின வேகதேசத்வக்தோஷமவ்வளவுக்கே தோ ஷமாயிராதிறே, “ कायनर्व्याधिरेवयुः ” “தாகிஸர்வாணிதத்வயுः” என்று ஸர்வமுமவன் சரீரமிறே.

காலம்போருகையாலே.

கருக்க. ஸம்ஸாரிகள்தோஷம் ஸ்வதோஷமென்று நிணைக்கக் கடவன்.

கூசூ. அதுக்குஹேது பந்தஜ்ஞானம்.

ஜீ.—போருகையாலே) என்கையாலே ஸ்வகுணஸ்மாரணத்துக்கவகாசமில் லியென்னுமிடமு மர்த்தாத்ஸித்தமிறே.

கருக்க. ஆக (மகஸ்ஸுக்குத்தீமையாவது)என்றுதுடங்கி. இவ்வள வும் பகவத்ப்பாகவததோஷஸ்மாரணமாகாதென்னுமிடமும், அவர்களு டைய கைர்தோஷ்யமும்,தோஷமுண்டென்றுநிணைக்கில்அதுதத்தோஷம ன்றுஸ்வதோஷமென்றும், அது ஸ்வதோஷமாகைக்கு நிதாகங்களும்,ஸ்வ தோஷாபாவசங்கைக்குத்தாமும்,தோஷப்ரதிபத்திநடக்கி லதுதானேயிவ னுக்குமஹாதோஷமென்றும், ஸ்வதோஷபவத்ப்பாகவதகுணதுலத்தா கத்துக்கே காலம்போருகையாலிதுதனக் கிவனுக்கவஸரமில்லியென்றுமரு ளுச்செய்தார்கீழ்; இப்படி தனக்குத்தேச்யமான பகவத்ப்பாகவத விஷ யங்களில் தோஷம் நிணையாமலும், நிணைத்தானுகிலுமது தன்னுடைய தோஷமாக நிணைத்திருக்கவேணுமென் றருளிச்செய்த ப்ரஸங்கத்திலே, ஸம்ஸாரிகள் தோஷவிஷ்யராஸகத்தாகமு மின்னபடியாகவேணு மென்கி றார் மேல், (ஸம்ஸாரிகள்) என்றுதுடங்கி. அதாவது ஸம்ஸாரிகளுக்குண் டான பகவத்வைமுக்யம் அகாதமஹாதாத்மபுத்தி யஸ்வேஸ்வபுத்திமுத லான தோஷம்கண்டால் அத்தோஷங்களையிட்டவர்களை யிகழ்ந்து இவ ர்களுக்கும் நமக்கும் பணியென்னென்றிராதே, அவர்களுடையதோஷம் தன்னுடையதோஷமென் றநுஸந்தித்திருக்கக்கடவனென்கை.

கூசூ. அதுக்கு ஹேதுவென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார், (அதுக் கு ஹேதுபக்தஜ்ஞானம்) என்று. அதாவது தனக்குசேஷிகளானபகவத்ப் பாகவதர்கள்தோஷம் ஸ்வதோஷமாக வநுஸந்தித்திக்கைக்குஹேது அவர் களோடு தனக்குண்டான ஸம்பந்தஜ்ஞானமானுப்போலே, ஸம்ஸாரிகள் தோஷத்தை தன்னுடையதோஷமாக வநுஸந்தித்திக்கைக்கு ஹேது, காராயணத்வ ப்ரயுக்தமான ஸம்பந்தஜ்ஞானமென்கை. எல்லார்க்கு மீச் வரனோடு ஸம்பந்தமொத்திருக்கையாலே அவ்வழியாலே தனக்குமவர்க ளுக்கும் ஸம்பந்தமுண்டாகையாலே, தனக்கவர்ஜகீயரான ப்ரக்ருதி பந்துக்களுக்குவந்ததோஷம்தனக்குவந்ததாக நிணைத்திருக்குமோபாதி, ஸம்ஸாரிகளுக்குண்டானதோஷம் தன்னுடையதோஷமென்றே நிணைக் கக்குறையில்லையிறே.

ஆ.—நகூக. தத்தோஷதர்சகமும் தத்ஸ்வகீயத்வபுத்தியும் காதாசித்கமாக வருமத்தனை யென்கிறார் மேல்; திருக்கடல் மல்லையிலே தங்களைப்பெறவேணுமென்று தரையில்கிடக்கிற ஸுசீலஸுலபவிஷயத்தைப்ரக்ருதவஸ்துக்களோடொக்கவாகிலும் ஒருகால் ஸ்மரியாதே வன்னெஞ்சராய்க்கெட விருக்கிறஸம்ஸாரிகளை, க்ஷணகாலமும் நாமும் நம்முடைய ஸம்பந்தத்த ஸம்பந்திகளும் ஸ்மரியோமென்று அத்தியவஸித்திருக்கையாலே, அத்த ஸம்ஸாரிகள்தோஷம்தானிவர்களுக்கு முதலிலேதோன்றாது.

நகூஉ. ''சொன்னல்விரோதம்'' ''ஓருநாயகம்'' ''கொண்டபெண்டிர்'' இத்யாதிகளிலே ஸம்ஸாரிகள் குற்றம்தோற்றினமை யுண்டேயென்ன, அப்படியங்கங்கவர்கள்தோஷம் தோன்றுவது அஸேஷ்யஸேவாதிதோஷநிவர்த்தகரத்தமாக வென்கிறார்.

நகூந. அவர்கள்பண்ணும்தோஷம் நம்மதென்று பொரிபுறத்தவலாமத்தனையல்லது, தனக்கவர்கள் பண்ணும்குற்றங்களை நினையாதொழியக்கூடாதேயென்ன, அத்தையு மிவ்வதிகாரிநிஷேக்கக்கடவனல்ல னென்கிறார் மேல், (பிராட்டி) இத்யாதியால். அபிமதார்தாங்கருடன் பேசிப்

நகூக. ''இறைப்பொழுதுமெண்ணேம்'' என்கையாலே அதுதான் தோன்றுது.

நகூஉ. தோன்றுவது நிவர்த்தநார்த்தமாக.

நகூந. பிராட்டி ராக்ஷஸிகள்குற்றம் பெருமாளுக்கும் திருவடிக்கும் அறிவியாதாப்போலே, தனக்கு பிறர்செய்த

ஜீ.—நகூக. இதுதான்வேண்டுவது அவர்கள்தோஷம் தானிவனுக்குத்தோன்றிலிறே, அதுதான் முதலிலே யிவனுக்குத்தோன்றுதென்கிறார் மேல் (இறைப்பொழுதுமெண்ணேம்) என்றுதுடங்கி. அதாவது ''கடல்மல்லைத்தலசயனத்துறைவரை யெண்ணுதேயிருப்பாரை யிறைப்போழுதுமெண்ணேமே'' என்ற பரமபதத்திலே நித்யஸூரிகள் பரிக்துபரிசர்யை பண்ணிவிருக்கும் பெருமையையுடையனுயவைத்து, திருக்கடல்மல்லையிலே வந்து தங்களைப்பெறுகைக்காக தரைக்கிடைக்கிடக்கிற நீர்மையையுடையவனை, இதொரு நீர்மையிருக்கும்படி யென்னென்று அக்நீர்மையிலே தோற்று அநவரதாநுஸந்தாநபண்ணவேண்டியிருக்க, அவனிடையாட்டம்கொண்டு காரியமற்று, கேவலதேஹபோஷணத்தி பராயிருக்கிற ஸம்ஸாரிகளை க்ஷணகாலமும் நினையோமென்கையாலே, ஸம்ஸாரிகள் தோஷம்தான் இவ்வதிகாரிக்குத்தோன்றுதென்கை. திருமங்கையாழ்வாருளிச்செய்தவிது ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களெல்லார்க்கு மொக்குமிறே.

நகூஉ. (தோன்றுது) என்னப்போமோ ''சொன்னல்விரோதம்'' ''ஓருநாயகம்'' ''கொண்டபெண்டிர்'' இத்யாதியிலே ஆழ்வார்க்கு முட்பட ஸம்ஸாரிகள்குற்றம் தோன்றிற்றில்லையோவென்ன வருளிச்செய்கிறார், (தோன்றுவது) என்றுதுடங்கி. அதாவது ஸம்ஸாரிகள் தோஷம் தோன்றுவது அத்தோஷங்களினின்றும் அவர்களை நிவர்த்திப்பிக்கைக்காகவென்கை. ''சொன்னல்விரோதம்'' முதலானவற்றில் ஆழ்வாரும்தில் திருவுள்ளம்வைத்தது அஸேஷ்யஸேவாதிகளினின்று மவர்களை நிவர்த்திப்பிக்கைக்காகவிறே; அதெல்லார்க்குமொக்குமென்று கருத்து.

நகூந. ஆக விவ்வதிகாரி ஸம்ஸாரிகள் தோஷம் கண்டாலநுஸந்திக்கும் ப்ரகாரமும், தத்தோஷந்தா னிவனுக்குத்தோன்றுதென்னுமிடமும், தோன்றுவது இன்னதுக்காகவென்று மருளிச்செய்தார்கீழ்; இப்படி காதாசித்கமாகத்தோன்றும் ஸம்ஸாரிகள் தோஷங்களை ஸ்வதோஷமாக

ஆ.—பாடாற்றுகிறபிராட்டி, தன்னை தர்ஜந பர்த்ஸநாதிகளைப்பண்ணி விடாமல்கலிக்க க்ரூராக்ஷஸிகள் குற்றம், விரோதியையுமாற்றுமையையு மறுத்துஉடன்கொண்டெழுந்தருளுகிறபெருமாளுக்கும், விரோதிகளுமாற் றுமையும் கவிகிறதசையிலே யுதவி யாச்வாஸிப்பித்த திருவடிக்கும், கெஞ் கில்கிடந்ததடைய வருளிச்செய்கிறவளவினும்மறந்துமறியாதாப்போலே, குற்றம்காண்கை தூஷணமானதனக்குகிர்கிபத்தகமாகப் பிறர் கிரந்தரம் செய்யும் குற்றங்களை ''நெஞ்சத்துப்பெயராது நிற்கும்பெருமான்'' என்னும் ''எம்பெருமான் தாள்தொழுவாரெப்பொழுது மென்மனத்தே யிருக்கின் றாரே'' என்னும் ''தன்னெஞ்சிடம்கோயில்கொண்ட பகவத்ப்பாகவதவிஷ யங்களில்'' ''நீக்குறினைச்சென்றோதோம்'' என்று மறக்து மறிவிக்கக் கடவனல்லன்.

ஙகூச. அறிவிக்க வுரியவனுமுட்படமறையாகின்ற லிவனுக்குச் சொல்லவேண்டாவிறே யென்கிறார் மேல்; ''சூழ்த்திடியார்'' இத்யாதி யால் ஸம்ஸாரிகளையடையத் திருத்திக்கொண்டுவரக்கடவனென்று கித்ய ஸூரிகள்கடிவே ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணி அகேகாவதாரமாய் காட்டில் பிற க்துகாட்டுகிற சீலரூபசரிதங்களுக்கு மொருவருமெட்டுப்படாமல் தரை யைமோதி பரமபதத்திலேசென்று புகிருக்கொள்ள, நித்யஸூரிகளுடைய வெதிரேவந்து சூழ்றுமுற்றும்சூழ்ந்து ப்ரதிஜ்ஞாதகுணமாக தேவர்பின் பொருவரும் திருத்திவரக்கண்டிலோம் இதுக்கடி யென்னென்றிரப்புடன் கிர்ப்பந்தித்தக்கப்புக்கால், திருத்தினர்கள் திருத்தினர்களில்லே வருகிறார்கள் வருகிறார்களில்லே. என்றிரண்டும் சொல்லமாட்டாமல், மற்றுமறுமாற்றம் காணுமல் சூற்றுமுற்றும் பரக்கவிழித்து தெகடாறுகிறதசையிலும், சொல் லுவார்போல் திருவதரம் ஸ்பரிப்பது முறுவல்செய்வது வழியைக்கடைக் கணிப்பது ப்ரதிஜ்ஞையின்வெற்றி கிலைகாட்டுவதாய்க்கொண்டுபெருவாழ்வு வாழ்வர், இப்புறப்பூச்சான பாவனையறிந்து திருக்தாமல்போனகுற்றவாள

குற்றங்களே பகவத்ப்பாகவதவிஷயங்களி லறிவிக்கக் கடவனல்லன்.

ஙகூச. அறிவிக்கவுரியவ னகப்பட வாய்திறவாதே, ஸர்வஜ்ஞ

ஜீ.—நீனைத்தும், தன்கிவர்த்தகனுயும் போருமளவன்றிக்கே, ஸ்வவிஷயத் திலே குற்றங்களைச்செய்தால் இவனிருக்கவடிக்கும்படி யருளிச்செய்கிறார் மேல், (பிராட்டி) என்றுதுடங்கி. அதாவது ஏகாக்ஷீ ஏககர்ணீ முத லான வெழுநூறுராக்ஷஸிகள் ஏகதிவஸம்போலே பத்துமாஸம் தர்ஜந பர்ஸநம்பண்ணவிருந்த பிராட்டி, இவர்களப்படிச்செய்த குற்றத்தை, பகவத்விஷயமான பெருமாளுக்கும் பாகவதவிஷயமான திருவடிக்குமறி வியாதாப்போலே, தன்விஷயமாகப்பிறர்செய்த குற்றங்களை, பகவத்விஷய த்திலாதல் பாகவதவிஷயத்திலாதல் மறக்கும் விண்ணப்பம் செய்யக்க டவனல்லனென்கை.

ஙகூச. இதுகிம்புகர்ந்யாய லித்தமாம்படி ஈச்வரன்படியை யருளிச்செய்கிறார், (அறிவிக்கவுரியவன்) என்றுதுடங்கி. அதாவது ''எதிர் சூழல்புக்கு'' என்கிறபடியே தன்னுடைய சீலவைலக்ஷண்யா திகளைக்காட்டி ஸம்ஸாரிசேதகரைத்தப்பாமலக்ப்படுத்திக்கொள்ளுவதாக வத்தவதரித்து, தமக்கடியார் வேணுமென்றபேக்ஷித்தால் அவர்களப்படி யதுகூலராய்த் தோன்றுதொழிற்தாலும், இவர்கள் செய்தபடி செய்கிறார்கள் காமிவர்களுக் குறுப்பாகப்பெற்றோமிறேயென்று அதுதானேபோக்யமாகவிருப்பர், அது க்குமேல்அவர்கள் வைமுக்க்யம்பண்ணினார்களென்று அவர்கள்குற்றத்தை

ஆ.—ருண்டோவென்ன, அத்தரங்கர்க்குள்ளது சொல்லவேண்டினபின்னும் குணம் சொல்லத்தேடுவரித்தனையல்லது, குற்றம்சொல்ல ரவெழுமல் ப்ரபுத்வம்கொண்டாடி வாய்திறவாதிருப்பதன்றி பிறர் குற்றம்சொல்லில் பிணங்குவரும் செய்யவாயை ஸர்வசக்தித்வத்தாலும் திறக்கமாட்டாமல் போக்கடியற்று நிற்பர் என்று செய்தார் செய்தகுற்றம் அறிவிக்கவரிய ஸ்வாமியானவனு முட்படத்தன் வாய்திறக்கமாட்டாதே, உபயவிபூதிமாஞானத்தின்னே யுள்ளபடிஸாக்ஷாத்கரித்திருக்கும் ஸர்வஜ்ஞான நித்ய ஸூரிகளுக்கு மாயமயக்குத்திரை விழவிட்டுமறைக்கும் என்று கிஷ்களங்க ஸூக்ஷமதர்சி ப்ரமாணம் சொல்லாநின்றதிறே. பிறர்குற்றம் கண்டாலறிவிக்க வரியவனல்லாத வஜ்ஞனவன் அறிவிக்கக்கடவனல்லானென்னுமிடம் சொல்லவேணுமோ என்றபடி.

ஈசூடு. இப்படி தத்ததீயவிஷயங்களுக்குஅறிவிக்கவொண்ணாதவளவேயோ, குற்றவாளரளவில் க்ஷமாதிகளுமுண்டாகவேணு மிவனுக்கென்கிறீர்மேல்; அஸஹ்யங்களான பாருஷ்யாதியான வளவற்றகுற்றங்களே தீரக்கழியச்செய்தவர்கள் பக்கல் "ஈக்ஷாஞ்சக்ரேக்ஷமாம்" "சக்தாகாம பூஷணம்க்ஷமா" என்று தக்கதுசெய்ய சக்தனயிருக்கக் காணக்கண்ணிட்டிருக்கையாகிற பொறையும்; இவர்களளவில் எம்பெருமான் திருவுள்ளம் கன்றில்செய்வதென்னென்கிறபரதாஸ்காலஹவிஷ்ணுரூபையானக்ருபையும்; அவர்கள் குற்றத்துக்கிலக்கான சரீரத்தைப்பார்த்து உமக்கித்தனையும் வேணுமென்கிறசிரிப்பும்;—, அன்றியே கடலீழுகக்கொள்ளும் கொசுகுபோலே இத்தலையில்குற்றமெல்லாம் முகக்கொண்டு நீர்சொல்லிரோபின்னையென்று குற்றம்செய்தாரளவி லுண்டாம்க்ஷமசிரிப்பும்; குற்றம்சொல்லச்சொல்லக்கேட்டு இவை சிலதிருமுன்காணிக்கைபெற்றேமென்று மேல்மேலும் பாசம்செய்கிறவுகப்பும்; நாமிதுக்குமுன்பு அறியாதகுற்றங்களையு மறிவித்துபகரிக்கிற விவர்களுக்கு எத்தைக்கொடுப்பதென்னப்பண்ணுமுபகாரஸ்மருதியும், அவர்கள் குற்றம்செய்தபோதெல்லாம் குறையாமல் கடக்கவேணுமென்கிறார். இவை யொன்றிலொன் றதிகமான

விஷயங்களுக்கும் மறைக்குமென்னு நின்றதிறே.

ஈசூடு. குற்றம்செய்தவர்கள் பக்கல்,

ஜீ.—தளியிருப்பிலே பிராட்டிக்கு மருளிச்செய்யரென்கிற "சூழ்த்திடியார்" என்கிறபாட்டிலே சேதனர்செய்தகுற்றங்களே தன் திருவுள்ளத்துக்குகந்தவர்களுடன் அறிவிக்கைக்கு ப்ராப்தனானஸர்வேச்வரனு முட்பட தன் திருப்பவளம் திறக்தருளிச்செய்யாதே, தானருளிச்செய்யாதொழிந்தாலும் அறியவல்ல ஸர்வஜ்ஞவிஷயங்களுக்கும் மறைக்குமென்று சொல்லா நின்றதிறேயென்கை. இத்தரலவனுட்பட விப்படிமறையாகின்றுலவனுக்குப் பின்னேசொல்லவேணுமோ வென்றபடி.

ஈசூடு. இப்படி உத்தேச்யவிஷயங்களிலறிவியாதிருக்கும் மாத்ரமும்போராது, குற்றம்செய்தவர்கள் விஷயமாக க்ஷமாதயாதிகளும் கடக்கவேணுமென்கிறீர் மேல், (குற்றம்செய்தவர்கள்பக்கல்) என்றுதுடங்கி, (பொறை) யாவது - அவர்கள் செய்தகுற்றத்துக்கு தாமொருப்ரதிக்ரியை பண்ணுதல் தெஞ்சிலேகன்றியிருத்தல் செய்யாமையாகிற வபாதஸஹத்வம்; (க்ருபை) யாவது - நாமபொறுத்திருக்தோமாகிலு மெம்பெருமானுசிததண்டம் பண்ணவன்றே புகுகிறான் ஐயோ வினியிதுக்கென் செய்வோமென்கிற பாதாக்கா ஸஹிஷ்ணுத்வம்; (கிரிப்)பாவது - அத்ருஷ்டவிரோதமாக விவர்களால் செய்யலாவ தொன்றில்லையிறே, பாருஷ்யாதிமுகத்தாலே க்யாநிலாபாதி த்ருஷ்டவிரோதங்களிறே யிவர்

ஆ.—ஜ்ஞாநபரிபாகவிசேஷங்கள். பட்டர் ஒருகாள் பெருமாள்ஸந்நிதியிலே தேஷாநுஸந்தாநம்பண்ணிநிற்க, சிலர் செவிபொறுக்க ஒண்ணாத பருஷோக்தி பண்ணக்கேட்டு சாத்தினதிருவாழி மோதிரத்தையும் திருப்பரியட்டத்தையும் கொடுத்தருளி, முதலிகளைப்பார்த்து பருஷித்ததுக்களுசிக்கொடுத்தேனன்று, காமறியாததேஷங்களையும் பெருமாள் திருச்செவி சாத்தும்படிசொன்ன வுபகாரத்தைப்பற்றக்கொடுத்தே னத்தனை; இவர்கள்செய்த வுபகாரத்துக்கு நாமுகந்ததைக்கொடுக்கப்பெருதே, க்ராம ஸமுகமுகந்ததைக் கொடுப்பாரைப்போலே இவர்களுகப்பைப் பின்சென்று இவற்றைக்கொடுத்தே னத்தனை யென்றருளிச்செய்தாரென்று இவ்விடத்திலே பிள்ளையருளிச்செய்வர். ஆக ஸதாசார்ய விசேஷகடாக்ஷத்தாலே மகோதாஷமற்ற ஸச்சிஷ்யன், ஸ்வகுணபரதோஷக்ராஹணரூபதோஷகர்த்தமற்றிருக்கு மென்றதாயிற்று. பரமாப்தவிகளீதஜ்ஞாநஸ்ப்புரணரூப சேஷத்வலக்ஷணமான சிஷ்யத்வம் ஸத்தா நிபந்தகமாயுமுபதேசநிபந்தகமாயும் ஸர்வாத்ம ஸாதாரணமாயிருக்கும்; இதில் கதேகபரதந்த்ரையான பிராட்டியுடங்கி மிதுபரதந்த்ரரான நித்யஸூரிகளுக்கு நித்யவிகளீதஜ்ஞாநஸ்ப்புரண சேஷத்வமுண்டாகையாலே ஸத்தா நிபந்தக சிஷ்யத்வமுண்டு; தத்ததியபரதந்த்ரரான முக்தர்க்கும் தத்ஸங்கல்பபரதந்த்ரரான பத்தர்க்கும் அநாதிஸங்கல்ப ஸித்த்த ததுபாயபாவ காதாசித்க கடாக்ஷோபதேசங்களாலே விகளீதாவிகளீத ஜ்ஞாநஸ்ப்புரணரூப சேஷத்வமுண்டாகையால் உபதேசத்வ நிபந்தக சிஷ்யத்வமுண்டு; இவை நித்யபத்தர்க்கும் தத்ஸங்கல்போபாதிகிருத்த தத்ஸ்ப்புரணயோக்யதையுண்டு; இவை லக்ஷ்மீப்ரபருதி குரு பரம்பரைக்கு ஸவல்வகுருசிஷ்யத்வமே கிலென்றவேஷமாய் கடாக்ஷோபதேசாதிஸித்த்தமான வாசார்யத்வம் பரமகுருவின் விசேஷாதிஷ்ட்டாகப்ரகர்ஷஸ்ப்புரணநிபந்தகமாய் வருமித்தனை; ''அகல்விசும்பும் நிலனுமிருளார் வினைகெடச்செங்கோல் கடாவுதிர்'' என்றுபயவிபூதியுமுள்ள வநுபவஹர்ஷபாரவச்யாயதாக்ரஹணரூபமான வஜ்ஞாநத்வய நிராஸகனை பரமகுருவின் சிஷ்யரல்லாதாரில்லை. இனி காரயஞ்சார்யனுடைய காரூப சிஷ்யபாவனை ஏககாலீக ப்ராதுர்ப்பவாநர்த்தத்தாதி பேத முடைத்தாகையால் பிந்நகாலீநஜந்மமரணநிகளையுடைய வ்யதிரிக்த சிஷ்யாசார்ய ஸ்வரூபைக்ய நிதர்சகமாகாது; ஸர்வசக்தியும் பாவனை

பொறையும் க்ருபையும் சிரிப்பு முகப்பு

ஜீ.—களால்செய்யலாவது; அப்படிசிலவற்றைச்செய்தால் தங்களோபாதி காமுமிவற்றிலே சபலராய்இவற்றினுடையஹாநியைப்பற்றகெஞ்சாதல்பட்டு தளர்வுதேமென் றிருத்தார்களாகாதே இவர்களறிவிலித்தனமிருந்தபடியென்னென்றுபண்ணும் ஹாஸ்யம்; (உகப்) பாவது - அவர்கள் பண்ணும் பரிபவாதிகளுக்கு விஷயமான சரீரத்தை தனக்குசத்ருவாகவும், அவர்கள் ஹாநிபண்ணும் த்ருஷ்டபதார்த்தங்கள் தனக்குப்ரதிகூலங்களாகவும் நினைத்திருக்கையாலே, தன்னுடைய சத்ருவிஷயமாக ஒருவன் பரிபவநிகளீப்பண்ணுதல் தனக்கு ப்ரதிகூலங்களானவற்றைப் போக்குதல்செய்தாநுகக்குமாபோலே, அவர்களளவில்பிறக்கும் ப்ரீதி; (உபகாரஸ்ம்ருதி) யாவது-நம்முடையதோஷங்களை நாம மறந்திருக்கும் தசைகளிலேயுணர்த்தியும், நமக்கிவ்விருப்பில் நசையறும்படியான செறுப்புக்களைச்செய்தும், இவர்கள் நமக்குப்பண்ணுகிற வுபகாரமென்தா னென்றிருக்கும் க்ருதஜ்ஞதை; (நடக்கவேணும்) என்றது - இவை யித்தனையும் குற்றம் செய்தவர்விஷயத்திலே இவனுக்கவச்யமுண்டாய்ப் போரவேணுமென்று

ஆ.—மாத்ரம்கொண்டு ததைக்யம்கொள்ளில் ஸுகதுக்கஜ்ஞமரணதிபே தம தத்தேதநுவான கர்மகர்த்ருபேதம் தத்ப்ரயாநுபவபேதம் உபயர்க்கு மின்றியே யொழியவேணும்; முக்ததசையில் சிஷ்யத்வபஞ்சகமான "ஸ்ஸ்ஸ ரூஜ்ஞத்வ" "ஸஸ்ஸ்வராட்ப்பவதி" என்கிற ஸ்வாதந்த்ர்யோக்தி கர்மபார தந்த்ர்யகிவ்ருத்திபர மத்தநை, அத்தசையில் சிஷ்யத்வமில்லேயென்னில் "பிராணிருந்தமைகாட்டினீர்" இத்யாதிலிகித்த ததுபகாரஸ்மருதியங்கின் றியே யொழியவேணும்; இப்படி யுபயதசையிலு மழியாதவிர்த்த சிஷ்ய த்வம்தான் கேவல சிஷ்யத்வம் ஆசார்யத்வவிசிஷ்டசிஷ்யத்வமென்றி ரண்டு; விசிஷ்டசிஷ்யத்வம் ஸாக்ஷாச்சிஷ்யத்வம் பரம்பரையா சிஷ்யத் வமென்றிரண்டு; கேவலவிசிஷ்டரூப சிஷ்யத்வம்தான் ஆசார்யஸ்வரூப ப்ரதாகசிஷ்யத்வம் விக்ரஹப்ரதாகசிஷ்யத்வமென்றிரண்டு; ஸ்வரூபப்ர தாகசிஷ்யத்வம் தான் மஹத்வப்ரதாக சிஷ்யத்வம் ஸுலபத்வப்ரதாக சிஷ்யத்வமென்றிரண்டு; விக்ரஹப்ரதாக சிஷ்யத்வம்தான் சரணப்ரதாக சிஷ்யத்வம் தத்ஸம்பந்தப்ரதாகசிஷ்யத்வமென்றிரண்டு; இக்த வுபய ப்ரதாகசிஷ்யத்வம்தான் உபயப்ரதாகசிஷ்யத்வம் உபேயப்ரதாகசிஷ்ய த்வமென்றிரண்டு; உபாயப்ரதாகசிஷ்யத்வம் தான் அங்கோபாய ப்ரதா க சிஷ்யத்வம் ஸ்வதந்த்ரோபாயப்ரதாகசிஷ்யத்வமென்றிரண்டு; உபேயப்ர தாகசிஷ்யத்வம்தான் ப்ரதமோபேய ப்ரதாகசிஷ்யத்வம் சரமோபேய ப்ர தாக சிஷ்யத்வமென்றிரண்டு; ஏவம்விதமானவிதில் பகவத்விஷயத்தில் ஆசார்யத்வப்ரதிபத்தி நடக்கும் சிஷ்யத்வம் ஆழ்வார்களது, ஆசார்ய விஷயத்தில் பகவத்ப்ரதிபத்தி நடக்கும் சிஷ்யத்வம் ஸ்ரீ மதுரகவியாழ் வார் முதலான வாசார்யர்களது. ஆக விப்ரகரணத்தால் சிஷ்யனுக்குண் டாம் ஸத்குணத்யவஸாயவிசேஷமும், சிஷ்யாசார்யர்களுக்குண்டாம் ஸாதரணஸாதாரண வருத்திவிசேஷமும், ஆசார்யப்ரீத்யர்த்தமாக சிஷ்யனுக்குண்டாம் ப்ரவ்ருத்தி கிவ்ருத்திவிசேஷமும், ஆசார்யோபகார ஸ்மருதிஹேது சிஷ்யசித்தோஷகிவ்ருத்தியும் சொல்லப்பட்டது.

ஆறுப்ரகரணங்களில் நான்காவதான ஸதாசார்யாநுவர்த்தந ப்ரகரணம் மூற்றிற்று.

மூபகாரஸ்மருதியும் நடக்கவேணும்.

ஆறுப்ரகரணங்களில் நான்காவதான ஸதாசார்யாநுவர்த்தந ப்ரகரணம் மூற்றிற்று.

ஜீ.—தோற்றுகைக்காக. ஆக விப்ரகரணத்தால் ஹிதோபதேசமயத் தில்விப்ரதிபத்தி விசேஷங்களும், தத்ரஹிதமாக வுபதேசிக்கவேணுமென் னுமிடமும், உபதேசஸாக்ஷாத்ப்பலமும் உபதேஷ்டாவிகாசார்யத்வமும் ஸித்திக்கும் வழிகளும், விப்ரதிபத்தியுட னுபதேசிக்கி லுபயர்க்கும் ஸ்வரூபலயித்தி யில்லாமையையும், உபதேஷ்டாவான வாசார்யனுக்கவச் யாபேக்ஷித குணத்வயமும், ஸாக்ஷாதாசார்யத்வ மின்னமந்த்ரததை யுப தேசித்தவனுக்கென்றும் சொல்லுகையாலே ஸதாசார்ய லக்ஷணத்தை யும்; ததகந்தரம் ஸச்சிஷ்யலக்ஷணத்தையும், ததுபயருடைய பரிமாற் றங்களையும், சிஷ்யனுக்காசார்யவிஷயத்தில் "தீமனங்கெடுத்தாய்" இத் யாதிப்படியே யாவச்சரீரபாத முபகாரஸ்மருதி கடக்கவேணுமென்னு மத்தையும், மகஸ்ஸுக்குத்தீமை யின்னதென்னுமிடத்தையும், அதினுப பாதகீயாம்சத்தி னுபபாதகத்தையும், தத்ப்ரஸங்கத்திலே மற்றுமிவனுக் கபேக்ஷிதமான வர்த்தவிசேஷங்களையும் ப்ரதிபாதிக்கையாலே, கீழ்ச் சொல்லிவந்த த்வயநிஷ்டனுவதிகாரிக்கு ததுபதேஷ்டாவான வாசார்ய விஷயத்தி லுண்டாகவேண்டும் ப்ரதிபத்தியநுவர்த்தந ப்ரகாரங்களும் சொல்லப்பட்டது.

ஆறுப்ரகரணங்களில் நான்காவதான ஸதாசார்யாநுவர்த்தந ப்ரகரணம் மூற்றிற்று.

ஆறுப்ரகரணங்களில் ஐத்தாவதான பகவக்கிர்ஹேதுக க்ருபாப்ரபாவ ப்ரகரணம்.

ஆ.—கூசூசு. ஏவம்விதசிஷ்யகுண ஸம்பக்கனை விவவதிகாரிக்கு அத்வேஷாபிமுக்யம் முதலாக வாசார்யப்ரபந்திகடிவாகப்ராப்யப்ராப்திபர்யந்தமாக நின்றுள்ள ஸகல அவஸ்தைகளிலும் ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் ஸர்வாவஸ்தோசிதமாக

ஆ.--யதுஸந்த்திக்கவே, இனி ப்ராப்யம் கைபுகுந்ததேயன்றோவென்று நிர்ப்பயனு மிருக்கையாகிற வபயஹேது ;

ஈசுள. நிரங்குச ஸ்வதந்த்ரன் இன்னம் ஸம்ஸரிப்பிக்கில் செய்வ தென்னென்றவனை நீனைத்து பீதனுயும், ஜ்ஞாகியான நாம் பண்ணின தோஷம் நம்மைச்செறிக்கப்போகிறதோவென்று தன்னைமதித்து நிர்ப்பய னும், இப்படி பயாபயங்களிரண்டும் ஹேதுவிபர்யயம் பிறந்து மாறுடில், அநாதிகாலமேபிடித்து ஸ்வபரஸ்வரூபங்களை விபரிதபத்திபண்ணிப்போந்த வக்யதாஜ்ஞாரூபையான வஜ்ஞதையே மடங்கிலித்தித்ததாய்விடுமென் கிறார். ஏதத்விபர்யயத்தில் தோஷ நிவர்த்தகாச்சயசக்த்யசக்த்யஜ்ஞதை வெளிப்பட்டதாய்விடுமென்றபடி.

ஈசுஅ. இப்படி பகவதகுணநுஸந்தாக மபயஹேதுவாகில் அகய கதியானவென்னை, ஸ்வாமியானவன் ப்ரபதமுமாய் போக்யமுமான திரு வடிநிட்டாவகைகளாலே உயிர்க்கொலையாக கலிவதாக, சரணகதனை பின்பும் ஸ்வதந்த்ரனுனீ விசாரியாகின்றாய், கர்ப்பாதிகளிலே தள்ளி

ஈசுஎ. பயாபயங்க ளிரண்டும் மாறுடில் அஞ்ஞதையேயித்த் திக்கும்.

ஈசுஅ. ஆனால் "நலிவா னிவ்னமெண்ணுகின்றாய்" "ஆற்றங் கரைவாழ் மரம்போலஞ்சுகின்றேன்"

ஜீ.—பக்தேதாநிரவதிகவாத்ஸல்யஜலதே தவஸ்மாரம்ஸ்மாரம் குணகண மிதீச்சாமிகதபீ:" என்னக்கடவதிறே.

ஈசுள. இப்படி யிவ்விடத்திலே பயாபயஹேதுக்களான ஸகல தோஷஸகலகுணங்களையும் சேரச்சொல்லி மிருக்கச்செய்தே, (இழவுக்கடி கர்மம், பேற்றுக்கடிக்ருபை) என்றும் (கர்மபலம்போலேக்ருபபலமு மதுப வித்தேயறவேணும்) என்றும் கர்மத்தையும் க்ருபையையுமே இழவுபேறு களுக்குஹேதுவாகச் சொல்லிக்கொண்டுபோம், (பயஹேதுகர்மம், அப யஹேதுகாருண்யம்) என்று நிகமித்தது, இவையெல்லாத்நிலு மிவனு க்கு ஸம்ஸாரமோக்ஷங்களுக்கு ப்ரதாநஹேதுக்க ளவையாகையாலே ; இவையிரண்டையும்பின்செல்லும் மற்றுள்ளவையுமிவைபுக்கிடத்தேதானே வக்துவிடுமிறே. இங்ஙனன்றிக்கே அவன்படியை நீனைத்து பயமும் தன்ப டியைநீனைத் தபயமுமாமளவில் அறிவிலித்தனமே பலிக்குமென்கிறார், (பயாபயங்களிரண்டும்) என்றுதுடங்கி, அதாவது கீழச்சொன்னபடி யன் றிக்கே அநாதிகாலம் தனக்கு பரதந்த்ரமான வாத்மவஸ்துவை, கர்மயா ஜத்தாலே ஸம்ஸரிப்பித்துப்போந்தவனன்றோ, நிரங்குச ஸ்வதந்த்ரனுவ ளின்னமும் ஸம்ஸரிப்பிக்கில் செய்வதென்னென்று அவன்படியை நீனைத்து பயப்படுகையும் ; முன்போலன்றிக்கே நமக்கிப்போதாத்ம குணங்களுண் டாகையால் பேற்றில் கண்ணழிவில்லையென்று தன்படியை நீனைத்துபயம் கெடுகையுமாமளவில் ; தாந்தனக்குசாகனென்று பயப்படுகையும் ஈச்வ ரனே ரக்ஷகனென்று பயம்கெடுகையுமாகிற ஜ்ஞாத்ருத்வ வேஷமில்லாமை யாலே, அஜ்ஞதையேயித்த்தித்தவிடுமென்கை.

ஈசுஅ. (அஜ்ஞதையேயித்த்திக்கும்) என்றவித்தைத்தள்ளுகைக் காக ஆழ்வார்கள் பாசுரங்களைக்கொண்டு ப்ரத்யவஸ்தாநம்பண்ணின வர்கள் சங்கையை யநுவதிக்கிறார், (ஆனால்) என்றுதுடங்கி. அதாவது இப்படியாகில் தத்வவித்தேஸ்ராரானவாழ்வார்கள் "உண்ணிலாவியவை வராற் குமைதீற்றியென்னையுன் பாதபங்கயம் நண்ணிலாவகையே கலிவர் னின்னமெண்ணுகின்றாய்" என்றும் "காட்டிப்படிப்பாயோ" என்கிறபடியே

ஆ.—யென்னை ஸம்ஸரிப்பிக்கத் திருவுள்ளம்பற்றினியோவென்று கீஸம்ஸாரத்தை யடியறுத்தபின்பும் வேர்ப்பறியுண்டி விழத்தளம்புகிற பெருக்காற்றிடைகரையில் வர்த்திக்கும்மரம்போலே, அநாதிக்குருதோஷப்ரவாஹதரளிதனுப் ஸ்த்திதியற்றுத்தளும்புகிறதான் பீதிபீதனுகாகின்றேனென்று பகவதஸவாதந்த்ர்யத்தை யநுஸந்தித்து, இன்னமும் ஸம்ஸரிப்பிக்கில் செய்வதென்னென்று கருக்குலைத்துகூப்பிடிகிற பொய்யில்பாடலான வாழ்வார் பாசுரங்களுக்கடியென்னென்னிலென்று ப்ரச்நம்பண்ணி;

ஈசுக. திருபாதிகரக்ஷகனேடி தங்களுக்குண்டான திருபாதிகஸம் பந்தாநுஸந்தாகமென் றுதாதமருளிச்செய்து;

ஈஎ. இத்தை த்ருஷ்டாந்தமுகேந விசைவிக்கிறர்மேல், (ப்ரஜை தெருவில்) இத்யாதியால். பாம்ஸுக்ரீடைபண்ணுகிறப்ரஜை தான் க்ரீடிக்கிற தெருவிலே கதாகதம்பண்ணு கின்றிடறிக்கால்கொத்து ஸ்வக்ருஹத்திலே யழுதுகொண்டிவந்து, அய்யபரையாய்க் குனிந்து காரியம்செய்கிற தாய் முதுகிலே அவளிடறுவித்தாளாகநினைத்துக் குத்துமாபோலே, மூக்குத்தனை பத்தசேதன் ஸம்ஸாரத்தே ஸம்ஸரித்து துக்கித்து கொத்தோவாலே தாயிருக்கும் வண்ணமான பந்தமுடையவனே துக்கிப்பிக்கிறானென்று குற்றமேறிடலாமிறே யென்று கர்மாத்யுபாதியற்று ஓழிக்கவொழியாதபந்துவுமாய் அறிந்து விலக்கவல்லனுமான வத்தஸர்

என்கிறபாசுரங்களுக்கடியென்னென்னில்.

ஈசுக. பந்தாநுலஸந்தாநம்.

ஈஎ. ப்ரஜைதெருவிலேயிடறி தாய்முதுகிலே குத்துமாபோலே, நிருபாதிகபந்துவாய் சக்தனுயிருக்கிறவன் விலக்காதொழிந்தாலப்படிச்சொல்லலாமிறே.

ஜீ.—விஷயங்களைக்காணில் முடியும்படியானவென்னை, உள்ளேகிரக்தரவாஸம்பண்ணுகையாலே ஆக்தரசத்ருக்களாயிருக்கிற விக்தியங்களோக்தாலும் கலியவெண்ணு கின்றுயென்றும்; "மக்கள்தோற்றக்குழிதோற்றிவிப்பாய்கொலென் றின்னமாற்றங்களைவாழ்மரம் போலஞ்சுகின்றேன்" என்று மநுஷ்யர்களுடைய கர்ப்பஸ்தாகத்திலே என்னுடைய கர்மாநுகுணமாக இன்னம் ஸம்ஸரிப்பிக்கிறுயோவென்று, இப்போதிப்போது போயிற்றென்னும்படி பயஸ்தாகமான வாற்றங்கரையிலே வர்த்திக்கிற மரம்போலே, உன்ஸ்வாதக்த்ர்யத்தை கினைத்தஞ்சா கின்றேனென்று மருளிச்செய்த பாசுரங்களுக்கு கிதாகமென்னென்னிலென்கை.

ஈசுக. அதுக்குத்தர மருளிச்செய்கிறுர், (பந்தாநுஸந்தாகம்) என்று. அதாவது பேறிழவுகளிரண்டி மவனுலேயென்னலாம்படி கிருபாதிகரக்ஷகனுனவனேடி தங்களுக்குண்டான ஸம்பந்தத்தினுடைய வநுஸந்தாகமென்கை.

ஈஎ. பந்தாநுஸந்தாகத்தாலே இப்படி தன்னில் வருமவற்றை அவன்குறையாகச் சொல்லலாமோவென்ன, ஆமென்னுமிடத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக வருளிச்செய்கிறுர், (ப்ரஜை) என்றுதுடங்கி. அதாவது க்ரீடார்த்தமாகத் தெருவிலேயோடித்திரிகிறப்ரஜை, அங்கேயிடறிக்கால் கொத்தவாறே அழுதுகொண்டகத்திலேவந்து, தனக்கிவ்வேதனைவந்தது தாயாலேயாக கினைத்து அவள் முதுகிலேகுத்துமாபோலே ஒருபாதி ப்ர

ஆ.—வேச்வரன், அநாதிகாலமேபிடித்து ஸம்ஸரித்து துஃக்கித்துகிற்க, கையைப்பிடித்து விலக்காதே உதாஸீநித்தொழிந்தால், நீயேஸம்ஸரிப்பித்தாயென்றிப்படியவர்களுக்குச் சொல்லலாமிறே.

ஈஅக. தன் தோஷத்தை யவன்மேலேயேறிடலாமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் மேல்; ஸ்தகத்தய ப்ரஜையை ஸாபாயமான கிணற்றின் கரையினின்றும் அக்யபரதையாலே வாங்காதேமறந்தொழிந்தால், ஆராயாமலுதாஸீனித்து தாயேகிணற்றிலே தள்ளினாளென்று லோகத்திலே சொல்லக்கடவதிறே; அப்படியே அஜ்ஞாந ஸம்ஸாரப்படுகுழியிலே விழாதபடிபண்ணவல்ல ஸர்வசக்தி, உதாஸீனித்துப்பார்த்திருந்தால் அவனேயதிலே தள்ளினானென்று அவன்தலையிலே தோஷமேறிடலாமிறே.

ஈஅஉ. விலக்கவல்ல ஸர்வசக்தியின் ஸம்ஸாரநாமதியும் அலாபஹேதுவன்றென்கிறார் மேல், (இவனுடைய) இத்யாதியால். ரக்ஷ்யபூதனானவிச்சேதகன் ரக்ஷயத்வாநாமதி அசித்வ்யாவ்ருத்திவேஷமாய் தல்லாபமாகிறபேற்றுக்கு ஹேதுவல்லாதாப்போலே, ரக்ஷகனானவனுடைய ஸம்ஸாராநாமதியும் தன்னைப்பெறுமல் ஸம்ஸரித்திழக்கைக்குடலன்று.

ஈஅக. ப்ரஜையைக்கிணற்றின் கரையினின்றும் வாங்காதொழிந்தால் தாயேதள்ளினாளென்னக்கடவதிறே.

ஈஅஉ. இவனுடைய வநுமதிபேற்றுக்கு ஹேதுவல்லாதாப்போலே, அவனுடையவநுமதியு மிழவுக்கு ஹேதுவன்று.

ஜீ.—யுக்தமல்லாமையாலே ஒழிக்கவொழியாத பத்தத்தை யுடையவனுமாய், இச்சேதநனுடைய கர்மத்தோடு ப்ரக்ருதி ப்ராக்ருதங்களோடு வாசியறநலிவைத்தவிர்க்கைக்குசக்தனுமாயிருக்கிறவன், கலிவுபடவிட்டுவிலக்காதொழிந்தால், அவனிவற்றையிட்டு கலிவிக்கிறானென்னலாமிறேயென்கை.

ஈஅக. விலக்காதமாத்ரம்கொண்டு அவன் செய்தானென்னலாமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார், (ப்ரஜையை) என்றுதுடங்கி. அதாவது கிணற்றின்கரையிலே ப்ரஜையிருக்கிற படியைக்கண்ட மாதாவானவள் அப்போதே யோடிச்சென்று கிணற்றின்கரைகின்றும் வாங்காதொழிந்தால், கிணற்றிலே ப்ரஜைவிழுந்தவளவில் தாயப்போதே சென்றெடுத்தாளாகில் இப்ரஜைவிழுமோ கிணற்றின்கரையிலிருப்பை யிவளநுமதிபண்ணி யிருக்கையாலேயன்றே விழுந்தது, ஆனபின்பிவனன்றே தள்ளினானென்று லோகம்சொல்லக்கடவதிறேயென்கை.

ஈஅஉ. ஆஞ்ஜ் ''அநுமதிர்தாநுமதிஃ'' ''அப்ரதிஷித்தமநுமதம்'' என்கிறபடியாலே விலக்காமையாவது அநுமதியாயற்றபின்பு, அவனநுமதியோபின்னை யிவனிழவுக்கு ஹேதுவென்ன வருளிச்செய்கிறார் மேல், (அவனுடைய) என்றுதுடங்கி. அதாவது ரக்ஷ்யபூதனான இவனுடைய ரக்ஷ்யத்வாநாமதி அசித்வ்யாவ்ருத்திவேஷமாகையாலே பகவல்லாபத்துக்கு ஹேதுவல்லாதாபோதி, ரக்ஷகனானவனுடைய ஸம்ஸாராநாமதியும், ஸ்வாஜ்ஞாரூபசாஸ்த்ரமர்யாதை ஜீவிக்கைக்காக க்ரமேணங்கிகரிப்போமென்றிவன் ருசிபார்த்திருக்கிற விருப்பாகையாலே தத்லாபத்துக்கு ஹேதுவன்றென்கை.

ஆ.—கஎக. ஆனுலேதாமென்ன, ரக்ஷ்யத்வாநுமதிஸம்ஸாராநுமதி யாகிறவிரண்டும், பரதந்த்ரஸ்வதந்த்ரரான ரக்ஷ்யரக்ஷகரிருவர்க்கும் ஸ்வ ஸ்வாநுரூபஸ்வரூபம். பகவதநுமதியைப் பின்செல்லுமநுமதி தததீக வஸ்துஸ்வரூபம்; ஸ்வேச்சாசாரியின் ததநுகுணநுமதி ஸ்வாதீகவஸ்து ஸ்வரூபம்; இவன்ருசியைப்பின்சென்று பண்ணுமநுமதி, வதஸலத்வஸ்வ ரூபமென்று மருளிச்செய்வர்; ஸ்வாதந்த்ரேகத்தாலே யநுமதி பண்ணி ஸம்ஸரிப்பித்து துழக்கிப்பிக்கை, தக்திவர்த்தகஸ்வாமியின் க்ரு போத்ரேகாரணமிறே; பின்னைபேகணியாமல் மண்தின்னவிடுமவளேயிறே ப்ரதியவஷ்தம்பண்ணுமவளும்.

கஎச. இப்படி யுபயாநுமதியும் ஸ்வரூபமாயற்றால் இழவுபேறுக ளுக்கடியேதென்ன, அநாதிகாலமேபிடித்து பகவத்விஷயத்தை யிழக்து திரிகைக்கடி அநாதபவித்யாஸஞ்சிதமான ஸதஸத்கர்மம்; இப்படி யிழக்துதிரிகிற விவனுடைய பகவல்லாபமாகிறபேற்றுக்கடி, அயகஸம் பந்தரிபந்தக ஸைஹார்தகார்மமான க்ருபையென்று வேதாந்தயோ ஜ்ஞையிலே தாத்பர்யத்தை மறைத்தருளுகிறுரென்றருளிச்செய்வர். சேஷி பக்கல்தோஷமேறிடாமல் இழவைஸ்வகர்மதோஷமாக வநுஸந்திக்கை, ஸ்வசேஷத்வோசித மென்று மருளிச்செய்வர்.

கஎடு. இழவுபேறுகளிரண்டிக்கும் ஸ்வதந்த்ரனவன்தானேயென்று கிழ்சொன்னதுக்கெதிர்த்தட்டாகமற்றைப்படியான தாத்பர்யத்தைவெளி யிட்டுச்சொல்லில், பேற்றுக்குக்ருஷிபண்ணுகிறதம்மைஇழவுக்கடியேன்னில்

கஎக. இரண்டு மிருவர்க்கும் ஸ்வரூபம்.
கஎச. இழவுக்கடிகர்மம், பேற்றுக்கடிக்ருபை.
கஎடு. மற்றைப்படிசொல்லி லிழவுக்குறப்பாம்.

ஜீ.—கஎக. இவ்வநுமதித்வயம் பின்னேயேதாவதென்ன வருளிச் செய்கிறார், (இரண்டும்) என்றுதுடங்கி (இருவர்க்கும்ஸ்வரூபம்)என்றது- பரதந்த்ரனும் ஸ்வதந்த்ரனுமிருக்கிற விருவர்க்கும் ஸ்வாஸாதாரணகா ரமென்றபடி. அதாவது பரதந்த்ரனவிவனுக்கு ஸ்வரக்ஷ்யத்வாநுமதி ஸ்வரூபாதிரேகில்லாமையாலே ஸ்வரூபம்; ஸ்வதந்த்ரனவனுக்கு ஸ்வரக்ஷ்யவஸ்துரக்ஷணத்தில் ஸ்வாதீஞரூபசாஸ்த்ராநுகுண கிர்வாஹ கர்த்தமான ஸம்ஸாராநுமதி ஸ்வாதந்த்ர்யவேஷமாகையாலே ஸ்வ ரூபமென்கை.

கஎச. ஆனுலிழவுபேறுகளுக்கடி யெவையென்ன வருளிச்செய்கிறார், (இழவுக்கடி) என்றுதுடங்கி அதாவது பகவத்விஷயத்தை அநாதிகால மிழக்கைக்குஹேது ''மூன்செய்தமுமூவினை'' என்னும்படி அநாதிகால ஸஞ்சிதமான விவனுடையகர்மம், இப்படி யிழக்துகிடக்தவிவன் அவ் விஷயத்தைப்பெறுகைக்குஹேது ''விதிவாய்க்கின்று காப்பாரார்'' என் னும்படி யிருகரையு மழியப்பெருகும் பகவத்க்ருபையென்கை.

கஎடு. இங்ஙனன்றிக்கே மாறிச்சொல்லுமளவில் வருமகர்த்தத் தை யருளிச்செய்கிறார் மேல், (மற்றைப்படி) என்றுதுடங்கி அதாவ திப் படியன்றிக்கே (பயாபயங்களிரண்டும் மாறுடில்) என்கிறவிடத்தில்போலே இழவுக்கடி ஈச்வர ஸ்வாதந்த்ர்யம் பேற்றுக்கடிசேதநஸத்குண மென் கிற இழவுபேறுகளுக்கு ஹேதுவைமாற்றிச்சொல்லில் ஈச்வரன்கைவாங்கு க்கையாலே, அவன் திருவடிகளைப்பெறும் லிழக்துபோகைக் குடலாமெ ன்கை,—அதவா (மற்றைப்படி) இத்யாதிக்கு, இழவுக்கடிசேதககர்மம்பே ற்றுக்கடி ஈச்வரக்ருபை என்றிழவினனும் பேறவனுமாகச் சொன்னபடி

ஆ.—இழத்தேவிடுகவென்றவன் சிற, அவனை யிழக்கைக்குறுப்பாய்விடு மென்றருளிச்செய்து.

கஎசு. இதுக்கு நிதர்சகம்காட்டுகிறார் மேல், (எடுக்க) இத்யாதி யால். ஸ்வதந்த்ரஸ்வாமி விஷோதார்த்தமாக ஸ்வப்ருத்யனைக் குழியிலே தள்ளி ஸ்வஸ்நேஹத்தாலே யொக்கக்குத்தி வாரியெடாகிற்க, தள்ளி னகீரேயெடுக்கவந்திரோவென்ன, நான்செய்ததுகண்டிராமல் குற்றம்காட் டாகின்றாய்நீ யென்று ஸ்வாதந்த்ர்யத்தாலே சீறியெடாம லெறிந்து போகைக்குறுப்பாய்விடுமிறே; அப்படி யிழவுக்கடியுமவனேயென்னில் ஸ்வ தந்த்ரனுனவவன் கைவிடுகைக் குடலாமென்றதாயிற்று. உபயமுமவனுலே என்னுமது யதார்த்தமாகிலும் அதிலொன்றை ஸ்வக்ருதமென்றல்லது பரக்ருதமென்று சேஷபூதன் கிணைக்கப்பெருனென்றபடி.

கஎள. இழவுக்குமடியவனென்றால் அவன்சீறுமென்றறிந்தபடியென் னென்ன, அதுக்கு ப்ரமாணம் காட்டுகிறார், (சீற்றமூளன்) இத்யாதியால். பரதந்த்ரனுனவென்னை ஸ்வதந்த்ரனுன கீரே இக்காள்வரை ஸம்ஸாரப் படுகுழியிலே தள்ளினீரென்று அடியேனுள்ளபடி விண்ணப்பம்செய்யில், எடுக்கமுயல்கிறகம்மை யிப்படிசொல்லுவதேயென்று தேவரீர்க்குச் சீற்ற முண்டாமென்ன வவ்வாய்மாறுவதற்கு முன்னே ‘‘ஆகிலும்செப்புவன்’’

கஎசு. எடுக்க நினைக்கிறவனைத் தள்ளினுயென்கை யெடாமை க்குறுப்பிறே.

கஎள. சீற்றமூளவென்ன வநந்தரத்திலே யிவ்வர்த்தத்தைத்

ஜீ.—யன்றிக்கே, இழவுபேறுகளிரண்டுக்குமடி ஈச்வரஸ்வாதந்த்ர்யமென் றும் அகாதிகாலமிழந்ததுக்குமடி யவனுகச்சொல்லில் அவன் கைவாங் குகையாலே, ஒருகாலமு மவனைப்பெருமே யிழந்துபோகைக்குடலாய் விடு மென்னவுமாம்.

கஎசு. இப்படிச்சொல்லுமளவில் ஈச்வரன்கைவாங்குமென்னுமத்தை லௌகிகந்யாயத்தை யுபஜீவித்துக்கொண்டு தர்சிப்பிக்கிறார், (எடுக்க கிணைக்கிறவனை) என்றுதுடங்கி. அதாவது ஆழ்ந்தகிணற்றில் தன்கர்மா நுகுணமாக வகவதாகத்தாலே விழுந்தவனை, அருகு கின்றுனெரு க்ருபாவானுனவனெடுப்பதாக யத்தக்கிறவளவிலே, தான் விழுகிறபோது அவனுலகனென்கிற மாத்ரத்தைக்கொண்டு, அவன்தன்னைத்தள்ளினு னுகவினைத்து இக்கிணற்றிலே யென்னைத்தள்ளினுயும் கீயன்றேவென் றால், நான் செய்யாதகாரியத்தை யிவன் சொல்லுவதேயென்று சீற்ற மெழுந்திருந்து யெடாமல் கைவாங்குகைக்குறுப்பாமாபோலே, ஸ்வகர்ம த்தாலே ஸம்ஸாரமாகிற படுகுழியிலே விழுந்துகிடக்கிறதன்னை எடுக்க கிணைக்கிற க்ருபாவானுன விச்வாஸினை இத்தனைகாலமுமென்னை ஸம்ஸாரத் திலேதள்ளி விட்டுவைத்தாயும் கீயேயென்றால், சீறிக்கைவாங்கி பட்டது படுகிறுனென்றிருந்துவிடுகைக் குறுப்பாமிறேயென்கை.

கஎள. அப்படி சொல்லுகை ஈச்வரனுக்கு சீற்றத்துக்குடலென்னு மிது லௌகிகந்யாயம்கொண்டு சொல்லவேணுமோ, தத்த்வதர்சிகளான கிருமங்கையாழ்வார் பூர்வோக்திக்கக்தரத்திலே தாமேயருளிச்செய்தா ரிறேயென்கிறார், (சீற்றமூளன்) என்றுதுடங்கி, அதாவது ‘‘இன்னம் மக்கள்தோற்றக் குழிதோற்றுவிப்பாய்கொல்’’ என்று ஈச்வரன் தன்ஸ்வாத ந்த்ர்யத்தாலே ஸம்ஸரிப்பிக்கிறுனைச் சொன்னவிதுகர்மாநுகுணமாக ஸம் ஸரிக்கிறவாத்மாவை ஸம்ஸாரத்தில்கின்று மெடுக்கைக்கு க்ருஷிபண்ணிப்

ஆ;—என்று தேவரீர் சிறிலும் தேவரேஸ்வாதக்த்ர்யத்தாலே யென்னைக் கர்ப்பஜீக்மாதியிலே யுழலப்பண்ணினீ ரென்னுமிவ்வர்த்தத்தை விண்ணப்பம் செய்தே விடிவனென்று சிறுமென்றறிக்ததாமே கூசாமலருளிச்செய்தாரிறே.

ஈளஅ. ஸ்வதக்த்ரஸ்வாமிக்கு சிற்றமுண்டென்றறிந்தால் அஞ்சாமலித்தைச்சொல்லும்படி யென்னென்னில் என்றுசங்கித்து; ''அடையவருளாயெனக்குன்றனருளே'' என்றச்சிற்றத்தை யடக்கி யாளுமவனுடைய வின்னருளும்; ''ஆற்றங்கரைவாழ்மரம்போலஞ்சுகின்றேன்'' இத்யாதியாலே அவன் சீறுமென்றுறியிருக்கவொட்டாமல் கூப்பிடுவிக்கிற கரையற்ற ஸம்ஸாரார்த்தியும்; ''வேம்பின்புழுவேம்பன்றி யுண்ணதடியேன் நான் பின்னுமுன் சேவடியன்றிநயவேன்'' என்று அவன்சீறித்தள்ளிலும் புறம்போக்கடியற்று மேல்விழும்படியான வகக்யகதித்வமும்; சிற்றமுண்டென்றறியாகிற்கவும் பயம்கெட்டுவாய்விட்டுச் சொல்லப்பண்ணும்.

தாமே யருளிச்செய்தாரிறே.

ஈளஅ. சிற்றமுண்டென்றறிந்தால் சொல்லும்படி யென்னென்னில், அருளு மார்த்திய மநந்யகதித்வமும் சொல்லப்பண்ணும்.

ஜீ.—போரு மவன்திருவுள்ளம் சிறுகைக்குடலென்று கிணத்து கிழ்விண்ணப்பம் செய்தவார்த்தையாலே திருவுள்ளத்துக்கு சிற்றமுண்டென்ன முதல்வார்த்தைக்கதரத்திலே, இழவுக்கடி யவனுகச்சொல்லுகை கிக் ரஹஜகமென்னு மிவ்வர்த்தத்தை முன்பப்படி யருளிச்செய்ததாமே யருளிச்செய்தாரென்கை.

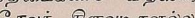
ஈளஅ. ''சிற்றமுளன்'' என்றபின்பும் ''ஆகிலும்செப்புவன்'' என்று முன்புசொன்னது தன்னையேசொல்லுகைக்கு ஹேதுவை ப்ரச்நோத்தரரூபேண ப்ரகாசிப்பிக்கிறார், (சிற்றம்) என்றுதுடங்கி. அதாவது கிழ்சொன்னவித்தாலே ஈச்வரன் திருவுள்ளத்துக்கு சிற்றமுண்டென்றறிக்தால் பின்னையு மிவ்வார்த்தையைக் கூசாமல் திருமுன்பேசொல்லும்படி யெங்ஙனேயென்னில், அவன் சிற்றத்தைத்தன் ஸக்திதியில் ஜீவிக்கவொட்டாத பரதுக்காஸஹிஷ்ணுத்வரூபையான க்ருபையும்; உன் சிற்றம் கண்டஞ்சி வாய்மூடவொட்டாதபடி கரையிழுத்துசெல்லுகிற ஸம்ஸாரார்த்தியும்; சிறியெடுத்தறியிலும் வேறுபுகலில்லாமையாகிற வகக்யகதித்வமும் சொல்லும்படிபண்ணுமென்கை. இத்திருமொழியிலே ''அடையவருளாயே'' ''கினக்குக்தன்னருளே'' ''துணியேனினிகின்னருளல்லதெனக்கு'' ''தொண்டரானவர்கின்னருள் செய்வாய்'' என்று பலவிடங்களிலுமவனருளையும், ''ஆற்றங்கரைவாழ் மரம்போலஞ்சுகின்றேன்'' ''காற்றத்திடைப்பட்ட கலவம்மனம்போலாற்றத்துளங்கா கிற்பன்'' ''பாம்போடொருகூரையிலே பயின்றுப்போல் தாங்காதுள்ளமதன்னும்'' ''இருபாடெரிகொள்ளியினுள்ளெறும்புபோ லுருகாகிற்குமென்னுள்ளம்'' ''வெள்ளத்திடைப்பட்ட நரியினம்போலே யுள்ளம்துளங்கா கிற்பன்'' என்று பல த்ருஷ்டாந்தங்களாலும் தம்முடைய வார்த்யகக்யகதித்வங்களையு மருளிச்செய்தாரிறே.

ஆ.—கஎக. "சீற்றமுள" என்று சிறினலும் "பின்னும்சேவடியன்றி கயவேன்" என்று காலிக்கட்டிக்கொள்ளலாம்படி தொண்டரானவர்க்கின் னருள்செய்யும் பரமக்ருபாளுவைப் பெறப்பெற்ருலஞ்சாம லுள்ளதெல் லாம் சொல்லலாமிறே யென்கிறார்.

கஅ0. சிறினலும் காலிக்கட்டிக்கொள்ளலாயிருக்குமிருப்புக்கு ப்ர மாணம்காட்டுகிறார் மேல், "सकृदेवप्रपन्नाय तवास्मीति च याचते। अभयं सर्वभूतेभ्यो ददाम्येतद्व्रतं मम॥" "ஸகருதேவப்ரபந்நாய தவாஸ்மீதி ச யாசதே। அபயம் ஸர்வபூதேப்யோ ததாம்யேதத்வ்ரதம் மம॥" "सकृत्प्रपत्तिमात्रेण मयि सर्वात्मना निधिम्। वृणीते स्थिरया बुद्ध्या कृपयैव महाशयः॥" "ஸகருத்ப்ரபத்திமாத்ரேண மயி ஸர்வாத்மனா நிதிம்। வ்ருணீதே ஸ்திரயா புத்த்யா க்ருபயைவ மஹாசயः॥" "सकृदेव प्रपन्नाय तवास्मीति च याचते। अभयं सर्वभूतेभ्यो ददाम्येतद्व्रतं मम॥" "ஸகருதேவ ப்ரபந்நாய தவாஸ்மீதி ச யாசதே। அபயம் ஸர்வபூதேப்யோ ததாம்யேதத்வ்ரதம் மம॥" "सकृत्प्रपत्तिमात्रेण मयि सर्वात्मना निधिम्। वृणीते स्थिरया बुद्ध्या कृपयैव महाशयः॥" "ஸகருத்ப்ரபத்திமாத்ரேண மயி ஸர்வாத்மனா நிதிம்। வ்ருணீதே ஸ்திரயா புத்த்யா க்ருபயைவ மஹாசயः॥" "ஸகருதேவப்ரபந்நாய தவாஸ்மீதி ச யாசதே। அபயம் ஸர்வபூதேப்யோ ததாம்யேதத்வ்ரதம் மம

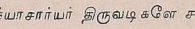
ஆ.—அடியேன் செய்ததிமைகண்டு வத்ஸலரானதேவர் மலங்கத்தன் னிலும் சீறித்தள்ளுகிறதேவர் திருவடிகளல்லது வேறுபோக்கடிகேட்டி ருக்தேனல்லேனென்ருரிறே. இத்தால் அநுகூலப்ரதிகூலவிபாகமற சீற் றம்கண்டு மேல்விழும்படியான க்ருபாளுத்வமவனுக்குண்டானபின் சொல்ல வொண்ணுததேதென்றபடி.

ஜகந்யாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்.

"அரிசினத்தால்."

பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்.

ஜீ.—யாழ்வாரருளிச்செய்த விவ்வர்த்தத்தை, "நிராஸகஸ்யாபிநதாவமத்ஸ்ரே மஹேச்வரம் தேவபாரமப்ய-ஜம் । ருஷாநிரஸ்ரோஉபி சிசுஸ்தனந்தயோ ஜஹாதுமாது ச்சரணைளஜிஹாஸதி" "கிராஸகஸ்யாபிதாவதுத்ஸஹே மஹேசஹாதும் தவபாதபங்கஜம் । ருஷாகிரஸ்தோஉபி சிசுஸ்தனந்தயோ ஜஹாதுமாது ச்சரணைளஜிஹாஸதி" என்ருளவக்தாரருளிச்செய்தாரிறே. ஆக இவ்வளவும் (பயாபயங் களிரண்டும் மாருடிலஜ்ஞதையே லித்த்திக்கும்) என்கிறதின் மேல்வக்த சங்காபரிஹாரங்கள் பண்ணப்பட்டது.

பெரியஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

தத்ருதீயப்ரகரணம் ஸம்பூர்ணம்.

சதுர்த்த ப்ரகரணம்.

ஆ.—கூஅக. அசேதநமான கர்மமிழப்பிக்கமாட்டாது, பகவத்ஸ்வாதக்த்ர்யமே யிழவுக்கடி ஸ்வதக்த்ரஸ்வாமிக்ருபையே பேற்றுக்கடியென்னுமிடத்தை யுபாயேவருளிச்செய்து, அத்தக்ருபை யாத்ருச்சிகாதிஸாபேக்ஷமாயும் தக்நிரபேக்ஷமாயும் பேற்றுக்குடலாமென்று இருகூறுசெய்து, அகில் நிர்ஹேதுக ப்ரதீதிவிஷயமான முற்பட்டஸாபேக்ஷ க்ருபையின் கார்யவிசேஷங்களே யருளிச்செய்கிறார் மேல், (த்ரிபாத்விபூதியில்) இத்யாதியால். "ஶ்ரீபாதஸ்யாம்ருதம் திவி" "த்ரிபாதஸ்யாம்ருதம்திவி" என்று லீலாவிபூதியில் மும்மடங்கான த்ரிபாத்விபூதியான நித்யவிபூதியிலே, அபரிச்சிக்காரகத்தபூர்ண ஸ்வரூபாதிபரிபூர்ணநுபவம் நிரகதரம் கடவாநிற்கச்செய்தே, அக்தபரிபூர்ணநுபவமடையக்கிழாறுபோ யுண்ட துருக்காட்டாதே, ஸக்நிஹிதபுத்ரன் இராநிற்க தேசாக்தரகதரான முக்த்தபுத்ரர்கள் பக்கலிலே, வத்ஸலனனபிதாவினுடைய புத்ரஸ்மரணக்ரஸ்தஹ்ருதயம், ஸக்நிஹிதர்பக்கல் பற்றற்று, நிரந்தர விவிதஸ்ம்ருதிரூபேண குடிகிடக்குமாபோலே, தூரஸ்த்தராயஜ்ஞான ஸம்ஸாரிகள் பக்கலிலே

கூஅக. த்ரிபாத்விபூதியிலே பரிபூர்ணநுபவம் நடவாநிற்க, அதுண்ட துருக்காட்டாதே, தேசாந்த்ரகதனான புத்ரன் பக்கலிலே பித்ருஹ்ருதயம் கிடக்குமாபோலே,

---

ஜீ.—கூஅக. இனி (பகவத்குணனுஸக்த்தாகமபயஹேது) என்னுகிழருளிச்செய்தத்தை விசதீகரிக்கைக்காக, ஈச்வரன் இவ்வாத்மோஜ்ஜீவகத்துக்குப்பண்ணும் க்ருஷிபரம்பரையை யருளிச்செய்கிறார், (த்ரிபாத்விபூதியிலே) என்றுதுடங்கி. "ஶ்ரீபாதஸ்யாம்ருதம்திவி" "த்ரிபாதஸ்யாம்ருதம்திவி" என்கையாலே நித்யவிபூதியை த்ரிபாத்விபூதி யென்னக்கடவதிறே; இதினுடைய த்ரிபாத்த்வம் பலபடியாக நிர்வஹிக்கலாயிருக்கும், எங்ஙனேயென்னில் "பாம்ஸ்யுவிஶ்வாபூதானி ஶ்ரீபாதஸ்யாம்ருதம்திவி" "பாதோஸ்யவிச்வாபூதாகி த்ரிபாதஸ்யாம்ருதம்திவி" என்றித்தவிபூதியில் எல்லாபூதங்களும் மிவனுக்கு காலத்தொன்றென்னும்படி யல்பமாயிருக்கும்; பரமாகாசத்திலிவனுடைய நித்யமானவிபூதி த்ரிபாத்தென்னும்படி மும்மடங்காயிருக்கும்; [இத்தவிபூதித்வயவிஷயமான பாதசப்தமும் த்ரிபாச்சப்தமும், அல்பமஹத்த்வங்களுக் குபலக்ஷண மித்தனையொழிய பரிச்சேதபரமன்று; லீலாவிபூதியிலண்டங்கள்தானே அஸங்க்க்யாதங்களாயிறேயிருப்பது] என்று நீபப்ரகாசத்திலே ஜீயாருளிச்செய்கையாலே இவ்விபூதியில் கார்யரூபப்ரதேசத்தைப்பற்ற பரமாகாசத்தில் நித்யவிபூதிமும்மடங்காயிருக்கு மென்னவுமாம்;—, அன்றிக்கே ["ஶ்ரீபி" இத்யப்யாக்ருதம்ஸ்த்தாகமுச்யதே, த்ரிபாத்த்வஞ்ச அப்யாக்ருதைர்ப்போக்ய போகோபகரண போகஸ்த்தாகவிசேஷைர்வா, பூஷ்ணுஸ்த்ராதிரூபேண ஜகதந்தர்கதவஸ்த்வபிமாகிபிர்நித்யைஃ பகவதநுபவமாத்ரபரைச்ச நித்யஸித்தைர்

ஆ.—வத்ஸலனுதன்னுடைய ஸ்கேஹாக்ருஷ்டமான திருவுள்ளம், ஸக்ருஜ்ஜித நித்யமுக்தர்பக்கல் பற்றற்று ஸ்வாஸமாகக் குடிபோய், "ஸகாகீரர ஸேத்" "ஸஹகாகீரமேத" என்று அகத்தகோடி நித்யஸூரிகளுடனிருக்கும்

ஸம்ஸாரிகள்பக்கலிலே திருவுள்ளம்குடிபோய், இவர்களைப்பிரிந்தா லாற்றமாட்டாதே, இவர்களோடேகலந்து பரிமாறுகைக்கு கரணகளேபரங்களைக் கொடுத்து,

ஜீ.—முக்தைச்சாத்ம பிர்வாஸம்ப்பவதி] என்று ச்ருதப்ரகாசிகையிலே பட்டருளிச்செய்தபடியே அப்ராக்ருதமாயிருக்குள்ள போக்யவிசேஷங்கள் போகோபகரணவிசேஷங்கள் போகஸ்த்தாகவிசேஷங்களாகிறமூன்றம்சங்களோடே யிருக்கையாலேயாதல், அஸ்த்ரபூஷணத்த்யாயத்தில்படியே பூஷணஸ்தராதிரூபத்தாலே ஜகதத்தர்க்கத வஸ்த்வபிமானிகளான நித்யரும், கேவல பகவதநுபவபராயிருக்கும் நித்யரும் முக்தரும் யிப்படி மூன்றம்சமாயிருக்கு மாத்மாக்களையுடைத்தாகையாலேயாதல் த்ரிபாத்தென்னவுமாம். ஆக விப்படி லீலாவிபூதியில் அத்யந்தவ்யாவ்ருத்தையாகையாலே நிரதிசயஸுகாவஹையான நித்யவிபூதியிலே, (பரிபூர்ணநுபவம் நடவாதிறற்க) நித்யமுக்தரோடே கூடியிருந்து வேரொன்றே நிரதிசயாநந்த ஜநகமான ஸ்வரூபரூபகுண விபூதிகளெல்லாவற்றையும், யுகபதேவாநுபவிக்கையாகிற பரிபூர்ணநுபவம் அவிச்சிந்நமாய்ச்செல்லாநிற்கவென்கை; (அதுண்டதுருக்காட்டாதே) அதாவது - அப்போ தப்போது வடிவிலே யிட்டுமறிஞப்போலே புதுக்கணித்து வரப்பண்ணுமந்தவநுபவமொன்றும் வடிவில்தோற்றாதே யென்கை; (தேசகாந்தரகதனனுபுத்ரன்பக்கலிலே பித்ருஹ்ருதயம் கிடக்குமாபோலே, ஸம்ஸாரிகள் பக்கலிலே திருவுள்ளம் குடிபோய்) அதாவது - அநேகபுத்ரர்களில் வைத்துக்கொண்டு ஒருவன் ஸ்வகர்மாநுகுணமாக தேசாந்தரமேபோனால், மற்றுண்டான புத்ரர்களும் தானுமாயிருந்து ஜீவியாநிற்கச்செய்தேயும், இவர்களோபாதி யவனும்கூடியிருந்து வாழுகைக்கிட்டப்பிறந்து வைத்து இத்தை யொழிந்துகிடக்கிறானேயென்று, தேசாந்தரகதனன வந்தபுத்ரன்பக்கலிலே பிதாவினுடைய ஹ்ருதயம்கிடக்குமாபோலே, நித்யமுக்தரும் தானும் கூடியிருந்து வாழச்செய்தே, இப்போகத்தில் ப்ராப்தியுண்டாயிருக்க இச்சேதநனித்தை யிழந்துகிடப்பதேயென்று தேசாந்தரஸ்த்தரான ஸம்ஸாரிகள்பக்கலிலே திருவுள்ளம் கோகப்போயென்கை; (இவர்களைப்பிரிந்தா லாற்றமாட்டாதே) அதாவது - ஸம்ஹ்ருதிலயத்தில் ப்ராப்தியுண்டாயிருக்க, நித்யவிபூதியிலே யிஸ்ஸம்ஸாரி சேதநரைப்பிரிந்து தானிருக்குமளவில், புத்ரபௌத்ராதிகளோடேஜீவித்தவன் அவர்களையிழந்து தனியனுனப்போலே "ஸகாகீரர ஸேத்" "ஸஹகாகீரமேத" என்கிறபடியே அவ்விழவு ஸஹிக்கமாட்டாதேயென்கை; ஸம்ஹ்ருதராய்க்கிடக்குமளவிலும் இவர்களைச்சரீரமாகக்கொண்டு தான் சரீரியாயிருக்கச்செய்தேயும், அத்தையொரு கலவியாகநினையாதே, கரணகளேபரஸஹிதரா யவர்கள் வர்த்திக்கிறகாலத்தில் அத்தராத்மதயா ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளை நிர்வஹித்துக்கொண்டிருக்கை முதலானவற்றை இவர்களோட்டே கலவியாகவும், இவர்கள் கரணகளேபர விதுராராய் அசிதவிசேஷித்தராய்க்கிடக்க தான்நித்யவிபூதியிலே யிருக்குமிருப்பை இவர்களைப்பிரிந்திருக்கிற விருப்பாகவும் நினைத்திருக்கையாலே (இவர்களைப்பிரிந்தால்) என்றருளிச்செய்கிறார்; (இவர்களோடேகலந்து பரிமாறுகைக்குக்கரணகளேபரங்களைக்கொடுத்து) அதாவது - அத்தராத்மதையாலுமவதாரார்ச்சாவ

ஆ.—இந்த ஸம்ஸாரிகளைப்பிரித்து தனிப்பட்டு, ஆற்றல்மிக்க அடக்க மற்று ஆற்றமாட்டாதே காணுங்கயரா யொடுங்கின ஸம்ஸாரிகளோடே புரையறக்கலக்து பரிமாறுகைக் குபகரணங்களான காணகளேபரங்களை தன் க்ருபையாலே கொடுத்து; ஸ்வார்ச்சயணுபகரணமான வக்தகரண களேபரங்களைக்கொண்டு, மோக்ஷோபாயாதிகளிலே தகையற வ்யவ ரிக்கைக்கிடான ரிச்ச்சக்தி ப்ரவ்ருத்திசக்தி நிவ்ருத்திசக்தியென்கிற சக்தி விசேஷங்களையும் ஹிதைஷியாய்க்கொடுத்து, தச்ச்சக்தி விசேஷயுக்த ரான விவர்களடைய கம்மைக்காணவேண்டா கண்காண ரக்ஷிக்கிறே மென்று காம் ஸாபிலாஷராய் கிற்கில், எங்களை ரக்ஷித்தாயகில் உனக்கு ள்ளாராணியென்று ஆணையிட்டு புறங்கையாலேயடித்து, "அஹம்மே" "அஹம்மே" என்று விலக்குவர்களென்று திருவுள்ளம்பற்றி "நஸம் த்ருஶேத்ருஷ்டோபமஸ்ய" "கலம்த்ருசேதிஷ்ட்டதிரூபமஸ்ய" "கட்கிலி" என்கிற படியே இவர்களுடைய புறக்கணிக்கும் கண்ணுக்குத்தான் விஷயமாய்த் தோற்றுதபடி, அணைப்புண்கிறதன்னையு மணைக்கிறதாயையு மறியாதே உறங்குகிற ஸ்தகக்தய ப்ரஜையை, வத்ஸலையான தாய் முன்னேயணைக் கில் முலைகெருக்குப்பட்டு நோகுமென்று முதுகிலே மெள்ளவணைத்துக் கொண்டொருபடிக்கையிலே கிடக்குமாபோலே, ஸ்வபரஸ்வரூபத்தையறி யாதே அநாதிமாயயாஸுப்தனை முக்தபத்தசேதகனைத்தானறிக்த ரக்ஷ்யரக்ஷக ஸம்பக்தமே ரக்ஷணஹேதுவாக தியஜிக்கமாட்டாதே, "ஸுஷ்ப்தோநிஷ்க்" "யஆத்மகிஷ்ட்டன்" என்று ஸ்வரூபத்தை யுள்ளும் புறம்புமணைத்துக்கொண்டு,

---

அவற்றைக்கொண்டு வ்யாபரிக்கைக்கிடான சக்திவிசே ஷங்களையும் கொடுத்து, கண்காண நிற்கி லாணையிட்டு விலக்குவர்களென்று கண்ணுக்குத்தோற்றுதபடி, உற ங்குகிறப்ரஜையை தாய்முதுகிலே யணைத்துக்கொண்டு

ஜீ.—தாரங்களாலும் இவர்களோடேகலக்து பரிமாறுகைக்குப்பர "ஏவி ஶ்தேவஸம்ப்தி:" "விசித்ராதேஹஸம்பத்தி:" இத்யாதிப்படியே ஸ்வசரண கமல ஸமாச்ரயணோபகரணமான காணகளேபரங்களை தயமானமனுவாய் க்கொடுத்தென்கை; (அவற்றைக்கொண்டு வ்யாபரிக்கைக்கிடான சக்தி விசேஷங்களையும் கொடுத்து) அதாவது - அக்தகரணகளேபரங்களைக் கொண்டு மவற்றையறிக்து செய்யவேண்டுமவற்றைச்செய்து தவிரவேண்டு மவற்றைத்தவிர்த்து, இப்படி வ்யாபரிக்கைக்கிடான ரிச்ச்சக்தி ப்ரவ்ருத் திசக்தி நிவ்ருத்திசக்திகளாகிற சக்திவிசேஷங்களையும் கொடுத்தென்கை, (கண்காண நிற்கிலாணையிட்டு விலக்குவர்களென்று கண்ணுக்குத்தோற் ருதபடி) அதாவது - இத்தனையும்செய்து ஸ்வாமித்வப்ராப்தி தோற்ற விவர்கள்கண்ணுக்கு விஷயமாய் நிற்கில், "த்வம்மே" "த்வம்மே" என் ருல் ஸஹியாமல் "அஹம்மே" "அஹம்மே" என்னும் ஸ்வதந்த்ராகை யாலே, எங்கள்கண்முகப்பில் நீ யொருக்காலும் நிற்கக்கடவையல்லை யென்று திருவாணையிட்டு நிஷேதிப்பர்களென்று நினைத்து, "நஸம்ஸுப ஶ்யேதிகஶ்சனைவம்" "தகக்ஷுஷாப்சயதிகச்சதகம்" "கட்கிலி" என்கிற படியே யிவர்கள் கண்ணுக்கொருக்காலமும் விஷயமாகாதபடியென்கை; (உறங்குகிற ப்ரஜையைத்தாய்முதுகிலே யணைத்துக்கொண்டு கிடக்குமா போலே தானறிக்தஸம்பக்தமே ஹேதுவாக வகவாயிலேயணைத்து) அதாவது - தன்னையும் தாயையு மறியாதே கிடக்துறங்குகிற ப்ரஜையை

ஆ.—அநுபவமாகிற வாழ்ச்சியில் ஆக்ரோசமாகிற துடர்ச்சி வ்யவஹார வெற்றிக்கு நன்றென்று திருவுள்ளம்பற்றி, "ஜ்ஞாந-ஶக்தி-ஸ்வாமிந்ய-ருத்" "பர்த்தாஸக் பரியமாணேபிபர்த்தி" என்கிறபடியே இவன் ஸத்தைகுலையாதபடி க்ஷணர்த்தமும்விடாதே தாரகனுய்க்கொண்டு, தார்யமானவிவன் ஸத்தையழியாதபடிநோக்கி, ஸதஸத்கர்மபலமான ஸ்வர்க்கநரகாதி ப்ரவேசாவஸ்த்தைகளிலு மிவர்களினைவிடமாட்டாம லுடன்கேடனுய், தன் வாத்ஸல்யவிஷயமான விவர்கள் ஆத்மப்ரதிகூலதுக்கஹேதுவான வஸத்கர்மங்களிலே ஸ்வதந்தசக்திகொண்டு ப்ரவர்த்திக்கும்போது பேகணிப்பர்களென்று வாத்ஸல்யத்தாலே மீட்கமாட்டாதே ருசியைப்பின்சென்று அஸத்கர்மாநுமதி தானத்தைப்பண்ணி "ஈஶாநோ ஜகதஃ" "உதாஸீநவதாஸீநஃ" என்று ஹிதப்ரவர்த்தகனுய்க்கொண்டு உதாஸீநனன்றிக்கே யிருக்கச்செய்தேயும் நியமநாதியோசயதை யுண்டாயிருக்க உபேக்ஷித்திருக்கு முதாஸீநரைப்போலே தோற்றவிருத்து, ஸ்வரூபாநுரூபமான ருசியிலே மூட்டுகைக்காக ஸ்வரூப விருத்தாலத்கர்ம ருசியினின்று மிவர்களை ஸவாஸகமாக

கிடக்குமாபோலே, தானறிந்தவம்பந்தமே ஹேதுவாகவிடமாட்டாதே, யகவாயிலேயிணைத்துக்கொண்டு, ஆட்சியில் துடர்ச்சி நன்றென்றுவிடாதே, ஸத்தையை நோக்கி யுடன்கேடனுய், இவர்க ளஸத்கர்மங்களிலே

ஜீ.—வத்ஸலையானவள் தானறிந்தரக்ஷ்யரக்ஷக பாவஸம்பந்தமடியாக மூதுகிலேயிணைத்துக்கொண்டுகிடக்குமாபோலே, அநாதிமாயயாஸுப்தராய் ஸ்வபர ஸ்வரூபங்களிலொன்றையு மறியாமல்கிடக்கிற விச்சேதகரை, சேஷியான தானறிந்த ரக்ஷ்யரக்ஷகஸம்பந்தமே ஹேதுவாகவிட க்ஷமனன்றிக்கே, "ஸஷ்ட்ருத்வ-நிபந்தந-ரக்ஷணாதி-வ்யாபாரேஷ்வபி" "மயாத்மநி நிஷ்டட்டக" என்கிறபடியே அந்தராத்மதயேக விவற்றை ஸ்பர்சித்துக்கொண்டென்கை; (ஆட்சியில் துடர்ச்சிநன்றென்று விடாதே ஸத்தையைநோக்கி) அதாவது- ஒருவனுடைமையை வேரொருவனபஹரித்தாளாகிற்க உடையவனுய்வைத்துடைமையையிழந்தவன் தன்னதென்னுமிடம்தோற்றப்பலநாளும் துடர்த்துபோக்தால் பின்பு வ்யவஹாரத்தில் விஜயஹேதுவாகாகிற்குமிறே, அப்படியே "அயுக்தமபி-ஸ்வாமி" "அநுபவவிபவாத்" என்கிற சேதகருடைய ஆட்சியிலும் கம்மதென்னுமிடம் தோற்ற ஒருதலைப்பற்றிக்கொண்டு போருகிற துடர்ச்சி ப்ரபலமென்றுகொண்டு, அத்தராத்மதயாவஸ்த்திதனை தான் இவர்களினையொருக்காலும் கைவிடாதே தாரகனுய்க்கொண்டு தார்யபூதரான விவர்கள் ஸத்தையழியாமல் நோக்கியென்கை; (உடன்கேடனுய்) அதாவது- இப்படி ஸத்தாதாரகதயா ஸ்வர்க்கநரகப்ரவேசாதி ஸர்வாவஸ்த்தையிலுமிவர்களுக்குத்துணையாய்ப்போருகை; (உடன்கேடன்) என்பது- இவன்கேடி தன் கேடாயிருக்குமவனையிறே. (இவர்களஸத்கர்மங்களிலே ப்ரவர்த்திக்கும்போது மீட்கமாட்டாதே யநுமதி தானத்தைப்பண்ணி யுதாஸீநரைப்போலேயிருந்து மீட்கைக்கிடம்பார்த்து) அதாவது- "ஆதாவீச்வரதத்தயைவபுருஷஃ ஸ்வாதந்த்ர்யசக்த்யாஸ்வயம் தத்தத்ஜ்ஞாநருசிகீர்ஷணப்ரயதநா க்யுத்பாதயக்வர்த்ததே" என்கிறபடியே அடியிலே தான்கொடுத்த ஜ்ஞாதருத்வரூப ஸ்வாதந்த்ர்யசக்தியாலே ஸ்வருச்யநுகுணமாக ப்ரவர்த்திகளைப்பண்ணிக்கொண்டு போருகைக்கு யோக்யமான விச்சேதகர், துர்வாஸகாலத்தாலே பாபகர்மங்களிலே

ஆ.— மீட்கைக்கு அபிஸக்த்தி விராமமாகிற விடம்பார்த்து, திரு மூன்னிலவிக்கிற விளக்கைத் திருமிகைக்குத் தூண்டிகைவணங்கி திரு வடிகளில் திருவாபரணங்களே யபஹரிக்கை முதலான கன்மையென்று பேரிடலாவதொருதிமையு மவர்கள்பக்கல் ஸர்வஜ்ஞனும் காணுதே, ஸர்ப்பதஷ்டனுனை புத்ரனைக்கூர்ந்த ஸஸ்த்ரம்கொண்டு கெற்றியைக் கொத்திப்பார்த்து, ரக்தப்பசைகாணுமல், பின்னையு மொதுங்கினப்ராண னுண்டோ வென்னும் நசையாலே சுக்கிட்டுதியும் மருந்துவார்த்தும் மந்த்ரிப்பித்து மொருவகையாலும் ப்ராணப்பசை காணுதொழிந்தால், இனி யஸாத்யமிழக்தோமென்றுபரிதபித்துக்கண்ணும் கண்ணீருமாய்த் தலையிலேகைவைத்து மீளும்பிதாவைப்போலே, சப்தாதிவிஷய ஸர்ப்பத ஷ்டனுய் அஹங்காராதிவிஷம் தலைமண்டையிட்டு மோஹித்து சைதன்ய மூச்சற்று அஸத்கல்பனுய்க்கிடக்கிறஸம்ஸாரிசேதனுடைய முக்க்யகரண மாகிற நெற்றியைக் கூர்ந்த சாஸ்த்ரசஸ்த்ரமுகத்தாலே உபதேசமாகிற கொத்தைக்கொத்தி மீளுமோவென்றுபார்த்தும், தாத்பர்யோபதேசமா கிற சுக்கிட்டுதியும், அவதாரரூபமாகிற பசுமருந்துவார்த்தும், ததியாகர

ப்ரவர்த்திக்கும்போது மீட்கமாட்டாதே, யநுமதிதான த்தைப்பண்ணி யுதாஸீநரைப்போலேயிருந்து, மீட்கை க்கிடம்பார்த்து, நன்மையென்று பேரிடலாவதொரு

ஜீ.— ப்ரவர்த்திக்குமளவிலும், அத்தர்யாமியான தான் கிணைத்தால் மீட்கலாயிருக்கச்செய்தேயும், அப்படிசெய்யுமளவில் ஸ்வாஜ்ஞாரூபசாஸ் த்ரவிகியோகமறுமென்னுமத்தைப்பற்றவும், ஸர்வமுக்திப்ரஸங்கம் வருமே ன்னுமத்தைப்பற்றவும் மீட்கமாட்டாதே யநுமதிதானத்தைப்பண்ணி யும், உதாஸீநனன்றிக்கே யிருக்கச்செய்தே இவர்களென்பட்டால் கல்ல தென்றிருக்கு முதாஸீநரைப்போலே யிருக்கும், அதில் கின்று மவர்க ளேமீட்கைக்குஉப்பாகச் சொல்லிக்கொள்ளத்தக்கதொரு கன்மையாகிற வவகாசம்பார்த்தென்கை ; (கன்மையென்று பேரிடலாவதொரு தீமையும் காணுதே) அதாவது - இப்படி யிடம்பார்த்துப் போருமளவில் சாஸ்த்ர மர்யாதாருணமாகவாதல் தானறிந்ததாக வாரோபித்துக்கொண்டா தல், இவர்களையஸத்கர்மத்தி லின்னும் மீட்கைக்கவகாசமா யிருப்பதொரு கன்மை காணுதவளவன்றிக்கே, அவ்வஸத்கர்மங்கள் தன்னிலே கன் மையென்று பேரிட்டுக் கொள்ளலாவதொரு தீமைதானுட்படக்காணப் பெருதேயென்கை ; (கன்மையென்று பேரிடலாவதொருதீமை) யாவது- பரஹிம்ஸை செய்துகொண்டு கிரியாகிற்கச்செய்தே, பகவத்ப்ராகவத விரோதிகளாயிருப்பாரை யாத்ருச்சிகமாகஹிம்ஸிக்கை ; விஷயப்ரவ ணனுய் பகவத்தாஸிகளைப் பின்பற்றிப் பலகாலம் கோயில்களிலே புக்குப் புறப்படுகை ; வயல்தின்னபசுவைத்துடர்த்தவரே அதொருகோயிலை வலையவருமாகி லத்தைபடிக்கையிலுண்டான வாக்ரஹத்தாலே தானும் வலையவருகை ; கிக்தார்த்தமாக கிருகாமங்களைச் சொல்லுகை முதலா னவை. (கெற்றியைக் கொத்திப்பார்த்தா லொருவழியாலும் பசைகாணு தொழிந்தா லப்பாப்யமென்று கண்ணீரோடேமீளுவது) அதாவது -ஸர்ப் பதஷ்டராய் மருதகல்பரானவர்களை மந்த்ரதிகளாலே பெருப்புகைக்கு ப்ராணஸ்த்திதி பரீக்ஷார்த்தமாக கெற்றியைக் கொத்திப்பார்த்தா லொருப்காரமும் ரக்தஸ்பர்சைகாணுதவளவில், இவ்விஷயம் நமக்கினி கைபுகுகிருனென்றிராதே இழவோடே கைவாங்கும் பத்துக்களைப்போ லே, கன்மைகாணுதவளவில்விடாதே நன்மையென்று பேரிடலாவதொரு

ஆ.—ஸ்பர்சத்தாலே மத்ரிப்பித்தும், ஒருவகையாலும் கெஞ்சில்பசைக்து காட்டும் சேஷத்வஜ்ஞரோநாயமாகிற ப்ராணப்பசைகாணுதொழிக்தால், இனி நமக்குப்பரப்யமல்ல வஸ்துவிழக்தோமென்றநுதபித்து "ஸஜ்ஜதே பாஷ்ய" "ஸஞ்சாதபாஷ்பः" என்றுருவழிக்துருகின திருவுள்ள வெள்ளமான கண்ண நீரோடே, அவதாரம் கிஷ்ப்ரயோஜநமாய், வக்தவழியே தன் வீட்டேறமீளுவது; மடங்கியுமாத்மவஸ்து சபலனை தனக்கேறப்புறப்பூச்கான சிறிதுவிடம்பெற்றவளவிலே, இவ னவ்வூரிவ்வூரென்று பலவூரையு மெண்ணுகிற்க திருக்கோட்டியூர் திருக்கோளூரென்னுமபோலே இவன் சிலசொல்ல, "ஜோ உயம்நர்வ காமஷுக்" "தேசோ உயம்ஸர்வகாமதுக்" என்று ஸர்வபுருஷார்த்தங்களுக்கு மேகஸாதகமான தன்னேற்றமு டைய வென்னுரைவாயாரச்சொன்னுயென்னும்; அவரிவரென்று பலரை யும் சொல்லாதிற்க, "திருப்பேர்நகரான்" "போயிரமுடையான்" என்னுப்போலே யிவன் சிலசொல்ல, "த்ருவாஸ்ஸுகீர்ணோ ஜநாः" "த்ருவா ஸோ அஸ்யகிரயோஜகாஸः" என்று ஓராயிரமாயுலகேழளிக்கும் வீறு டைய நம்பேரை யெல்லாரும் கேழ்க்கச்சொன்னுயென்னும்; ஒரு ஸ்ரீவை ஷ்ணவரை இருவர் வழிபறிக்கவேணுமென்று முன்னும் பின்னும் சென்று ஒருவரையொருவர் கண்டால் சக்தித்ததென்றவரைப் பறியாமல் போக, "பச்யன்ஸ பிஷ்ருண்யந்தி தாந ஸ்தேமமோஸே" "பச்யக்ருபிசருண்வந்தி தாஸஸ்தே

தீமையும் காணுதே, நெற்றியைக் கொத்திப்பார்த்தா லொருவழியாலும் பசைகாணுதொழிந்தால், அப்ரா ப்யமென்று கணண நீரோடேமீளுவது; தனக்கேற விடம்பெற்றவளவிலே, என்னுரைச்சொன்னுயென் பேரைச்சொன்னுயென்னடியாரைநோக்கினுயவர்கள்

ஜீ.—தீமைதானுண்டோ வென்னுமளவாகப் பார்த்தவளவிலும் ஒருப்பகா ரத்தாலு மிவர்கள்பக்கல் பசைகாணுவிட்டால் இவ்விஷயம் நமக்குப்ரா பிக்கப்படுமதல்ல இத்தையிழக்தோமென்றழுது கண்ணீரோடே மீளுவ தென்கை;—, அன்றிக்கே (நன்மையென்று பேரிடலாவதொருதீமை) என்கி றது "ஶ்ரேயோஹ்யவரஸ்ய ஶேஷ" "ச்யேயோஹராபிசராய்ஜேத" என்றுஸ்திக்யஜநக மாக விஹிதமாகையாலே நன்மையென்னு பேரிடலாயிருக்குமதாய், பர ஹிம்ஸையாகையாலே தீமையாயிருக்கிற ச்யேகவித்த்யதுஷ்டோஹத்தை யாய், அங்கிகாரத்துக்குடலானதொரு நன்மைகாணுதவளன்றிக்கே, சாஸ்த்ரமர்யாதையாலே மேல்தானுகிலு மாக்கிக்கொள்ளுகைக்கு யோ க்யமான சாஸ்த்ராஸ்திக்யத்துக் குடலான வதுதானுமுட்பட விவர்கள் பக்கல் காணப்பெறுதே யென்னவுமாம்; அப்போதைக்கு (நெற்றியைக் கொத்திப்பார்த்தால்) இத்யாதியால் ஜ்ஞாதஸம்பக்குதயேக்யதை யில் லாமையாலே அஜ்ஞாதஸம்பக்குதத்தானுண்டோ வென்றராய்த்து அதுவு மில்லாமையாலே ஒருவழியாலு மங்கிகாரயோக்யதையற்று இழவோடே மீளும்படிசொல்லுகிறது; (தனக்கேற விடம்பெற்றவளவில்) அதாவது-இப் படி மீண்டாப்போலே மீண்டுவிடுகையன்றிக்கே இவர்கள் யுஜ்ஜீவிப்பிக் கைக் கவகாசம்பார்த்துத்திரியும் தனக்கேறவவகாசம்பெற்ற வளவிலென் கை;(என்னுரைச்சொன்னுய்) இத்யாதி என்றுப்போலே (சிலவற்றையே றிட்டு) அதாவது - அவ்வூரிவ்வூரென்றிவன் பலவூர்களையும் சொல்லாதிற்க, கோயில் திருமலைமுதலாகத்தானுகத்தவூர்களிலே யேதேனுமொன்றைச் சொன்னலம்மாத்ரமே பற்றாசாக என்னுடையவூரைச் சொன்னுயென்னும்;

ஆ.—ஷாம்மஹாமுகே" என்று தர்சகீயரான கம்மடியாரைக்கண்டு பரியமால் நோக்கினுயென்றும்; தன் தோட்டம் கழனிக்குப் பாய்கிற மடையிலே வழிகடக்கு விடாய்த்தரொரு ஸ்ரீ வைஷ்ணவர் ஸ்ரீபாதத்தை கீனத்தல் கொப்பிளத்தல்செய்ய, "கதீர்யாதாத்ரனப்பர்" "பூஜநீயாவிஷேத:" "தீயாராதகம்பரம்" "பூஜகீயாவிஷேஷத:" என்று கம்மைப்பற்றவும் பூஜ்யரான கம்மடியார் வழியில்விடாயை காமறியத்தீர்த்தர யென்றும்; தனக்காகவிரிவுண்டாகக்கட்டின இறப்புவாரத்தே ஒருநாளொரு ஸ்ரீவைஷ்ணவ ரொதுங்கிப்போக, "ப்ரவேசயித்வாஸ்வக்ருஹம்" என்று ப்ரார்த்தித்துக்கொண்டு புகிரவேண்டுமவர் வரக் கண்ணழியாமலொதுங்க நிழலிப்பண்ணிக்கொடித்தரயென்றும்; இது முதலாகவவனறியாதன சிலவற்றை அவன் தலையிலேயேறிட்டு, அவனகப்பட்டு கிற்கும்படி மடிமாங்காயிட்டு, கம்முடையவனென்று பிடித்து, பொன்னில் அதியுரைத்தனுன பொன்வாணியன் ஆரேனும் பரீக்ஷிக்கைக்குக்காட்டின பொன்னே ஒன்றிரண்டுரையிலே கெடும்பொன்ரலிக்கு முரைகல்லிலே உடையவனறியாதபடி மிஞ்சவுரைத்து, ஸூக்ஷ்மகாகண க்ராஹகத்வமுள்ள த்ரவத்ரவய விசேஷமான மெழுகாலே உரைகல்லிலொன்றும் சேஷியாதபடி துவட்டியெடித்துருக்கி, கால் பொன்னுயிற்று கழஞ்சுபொன்னுயிற்றென்று மல்பமல்பமாகச் சிலதிரட்டிமாபோலே, ஆத்மலுப்பத்தனுன ஸர்வேச்வரனும் அரதியேயிடித்து அத்தாயாய் வருகிறஜக்மபரம்பரைகள்தோறும் என்னடியாரை கோக்கினுயென்கிற யாத்ருச்ச்சிகம்,

விடாயைத்தீர்த்தா யவர்களுக்கொதுங்க நிழலிக்கொடுத்தா யென்றுப்போலே சிலவற்றை யேறிட்டு, மடிமாங்காயிட்டு, பொன்வாணியன் பொன்னே உரைகல்லிலே யுரைத்து மெழுகாலேயெடித்து கால்கழஞ் சென்று திரட்டுமாபோலே, ஐந்மபரம்பரைகள் தோறும்,

ஜீ.—அவரிவரென்றுப்போலே சொல்லாகிற்க, ஒருவன்பேரைச் சொல்லுகிறதாகதிருநாமங்களிலே யொன்றைச்சொன்னுல் அவ்வளவைக்கொண்டு என்பேரைச்சொன்னுயென்றும்; சிலபாகவதாகாட்டிலேவழிபோகாகிற்க அவர் கனேஹிம்ஸித்து கையிலுள்ள தபஹரிப்பதாக வழிபறிக்காரருத்யோகிக்கிறவளவிலே, ஸ்வகார்யத்திலே போகிருனெருசேவகன் அவர்களுபின்னே தோன்ற, அவனே தத்ரக்ஷணார்த்தமாக வருகிருனுக கினைத்து அவர்கள் பயப்பட்டுப்பறியாதொழிய, அதுபற்றுசாக அத்தசேவகனேயென்னடியாரை கோக்கினு யென்றும்; ஒருவன் கர்மகாலத்திலே தன் வயல்தீயப்புக்கவாறே கீருள்ளவிடத்தில் கின்று வயலிலேவர கெடும்தூரத்திலே துலியிட்டிறையாகிற்க, மருபூமியிலே கெடும்தூரமகடத்து இத்தனே ஜலம்பெறில் கம்பராணன் தரிக்குமென்னும்படி யினைத்துவருகிறார்கள் சிலபாகவதர் அவனறியாமலக்தகீரிலே தங்கள் ஸ்ரீபாதம் முதலானவற்றை விளக்கியிளப்பாறிப்போனுல் அதடியாக யென்னடியார் விடாயைத்தீர்த்தரயென்றும்; ஒருவன் தனக்கு சூதுசதாங்கம்போருகைக்கும் காற்றபேக்ஷிதமானபோது வக்திருக்கைக்கும் இவற்றுக்காகப் புறக்திண்ணைகட்டிவைக்க, வர்ஷபீடிதரா யங்கேயொதுங்குவோமென்று வருகிறார் சிலபாகவத ரங்கேயொதுங்கியிருக்துபோக, தாவக்மாத்ரத்தாலே யென்னடியார்க்கொதுங்க நிழலிக்கொடித்தாயென்றும்; இப்புடைகளிலே சிலவற்றையவர்களறியாதிருக்கத்தானே யரோபித்தென்கை; (மடிமாங்காயிடுகை) யாவது -

ஆ.—என்பேரைச்சொன்னியென்கிற ப்ராஸங்கிகம், விடாய்தீர்க்கையோ துங்க நிழல் கொடுக்கையாகிற வாநுஷங்கிகமென்கிற செய்தவனறியாமல் தானறிந்தேயாய்ப்பார்க்கில் பசையற்ற ஸுக்ருதவிசேஷங்களை சாஸ்த்ராதிகளாலன்றிக்கே தானேகல்பித்து, கல்பிக்கிற தானேகல்ப்யங்களான வவற்றை அல்பமேகமாம்படி யொன்றுபத்தாக்கி மேல் மேலன நடத்திக்கொண்டுபோரும்; ஸ்ப்ருஹணீயமான வாத்மவஸ்துவை தர்மஸாதகமாம் சரீரமாகிற வுரைகல்லிலேபற்றி ஸம்ஸர்க்கையாகிற யுரையுரைத்து, க்ருபார்த்ரசித்தமாகிற மெழுகாலே யாத்ருச்சிக ஸுக்ருதமாகிற பொற்கள் பற்றையெடித்து, தன் த்ருஷ்ணிவிசேஷத்தாலே யுருக்கி, ஒவ்வொரு ஸுக்ருதலவமாகத்தானே தானேபெருக்கி, அதுபற்றுசாக விவனைப்பெற்று வாழமுயலுமிதே ஆக ஸ்வாதக்த்ர்ய வெழுச்சியையடக்கி யாளவல்லக்ருபாகுணம் பூர்ணாநுபவத்தைப்போலி வழிக்கும் பாதுக்கத்தை ஸ்மரிப்பித்து அவர்களுக்கு வேண்டுவதெல்லாம் செய்வித்து அவர்களைக் கைக்கொள்ளுகைக்குப் பற்றுசாக சிலவற்றைத் தானேகல்பிக்கும் படி பண்ணி அவனைப்படாதது படித்துமென்றபடி. சேதக னறியாததொன்றையிடுக்கி அங்கீகரிக்குமளவுகொண்டு இத்தையிழுகியெடித்தது கிர்ஹேதுகமென் றருளிச்செய்வர்.

கூஅஉ. இந்த யாத்ருச்சிக ஸுக்ருதம் பலஹேதுவாகக்கண்ட விடமுண்டோவென்ன, லலிதாசரிதாதிகளிலே யாத்ருச்சிகஸுக்ருதம்

யாத்ருச்சிகம் ப்ராஸங்கிக மாநுஷங்கிகமென்கிற ஸுக்ருதவிசேஷங்களைக் கற்பித்துக்கொண்டு, தானே யவற்றை யொன்றுபத்தாக்கி நடத்திக்கொண்டுபோரும்.

கூஅஉ. லலிதாசரிதாதிகளிலே

ஜீ.—மாங்காயைடாமல் வெறுமனே வழிபோகிறவன் மடியிலே மாங்காயை மறைத்துக்கொண்டு சென்றிட்டு மாங்காய் களவுகண்டாயென்கை; இது வலிய வாரோபிக்குமதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம்; பொன்வாணியன், இத்யாதி, ஒன்றுபத்தாக்கி நடத்திக்கொண்டு போரும்) அதாவது - பொன்வாணியம் செய்வானொருவன் ஆரேனும் பரீக்ஷிக்கைக்குக் காட்டினபொன்னை உரைகல்லிலேயுரைத்து ஒன்றும்சேராதபடி மெழுகாலே யொத்தியெடித்து, கரன்வட்டத்துடனே கால்பொன்னுமிற்று கழஞ்சுபொன்னுமிற்று என்றுதிராட்டிமாபோலே, ஒருஜந்துமிரண்டு ஜந்துதளவன்றிக்கே சேதகருடைய ஜந்துபரம்பரைகள் தோறும், விடாயைத்தீர்த்த யொதுங்க நிழலிக்கொடுத்தாய் என்றுப்போலே புண்டரக்கும் யாத்ருச்சிகம், ஊரைச்சொன்னும் பேரைச்சொன்னும் என்றுப்போலேவரும்ப்ராஸங்கிகம், அடியாரைகோக்கினாய் யென்றுப்போலே புண்டரமாநுஷங்கிகமென்கிற ஸுக்ருதவிசேஷங்கள், சாஸ்த்ரவிஹிதமும் சேதகவிதிதமுமன்றியிருக்கத்தானேகல்பித்தும்; கல்பிதமானவைதன்னை யொன்றையகேகமாக்கி நடத்திக்கொண்டு போருமென்கை.

கூஅஉ. இவ்வஜ்ஞாத ஸுக்ருதமடியாக ஈச்வரனங்கிகரிக்கு மென்னுமது காணலாமிடமுண்டோவென்ன, (லலிதாசரிதாதிகளிலே இவ்வர்த்தம் சுருக்கமொழியக்காணலாம்) என்கிறார். அதாவது - விதர்ப்பராஜஸுதையாய் காசிராஜமஹிஷியான லலிதை, ஸபத்நிகளான முன்னூறு ஸ்த்ரீகளில்காட்டில் ஆபிரூப்ய மதிவச்யபர்த்ருமத்தை தேஹதேஜஸ் ஸுஸ் ஸர்வகுணஸம்பத்தி இவையுடையளாய், அஹோராத்ர விபாகமற

ఆ.—పలిక్కుమెన్ను మివ్వర్త్తమంఅ నివిశ మమాంపడి శుక్కమొళియ విస్ తరేణక్ కాణలామెంకిఱుర్ ; కాశిరాజనై చారువర్మావినుడైయ మహి షియాన లవిత్తైయై, కాయకనుక్కత్యన్తాపిమత్తైయుమాయ్ అపిరుప్పయు మాయ్ తీపారోపణకైంకర్య నిరత్తైయుమాయ్ప్ పోరుకిఱవిత్తుక్కుక్ కార ణమెంనెన్ఱు ఎపత్తికళ్కేట్క, దేవి యాట్రంకరైయిలే ఎంపెరు మాన్ కోయిలిలే ఎైవీరారాజపురోహిత్నన మైత్రేయనేట్రిన తిరువిళక్కై అంకెవర్త్తిక్కిఱ పెంణ్ణెలియాన కాన్ కవ్వానిక్క,

ఇవ్వర్త్తం చుక్కమొళియక్కాణలామ్.

జీ.—పకవత్ఎంక్కితియిలే అకెకం తిరువిళక్కేట్రి అదిలే నిరతైయాయ్ ప్పోరుకిఱపడియైక్కండు, ఉనక్కివ్వాపిరుప్పుయ తికళుక్కుం తీపారోపణ కైంకర్యప్రావణ్యత్తుక్కుం కారణమెంనెన్ఱు ఎపత్తికళ్ కేట్క, అవళ్ జాతిఎ్ంర్తియోడే పిఱక్తవలాకైయిలే ''తదేషకథయాఎ్ద్య వృత్తం మమోభానాఃఎ'' ''తతేషాకతయామ్యేతత్తయత్వవృత్తం మమోచారాఃఎ'' ఎన్ఱుతుడంగి. ''పౌరారాజన్యపురా మైత్రేయోఽభూఎ్ంర్తిహోత్రః । తేనచాయతనంవిష్ణోః కారితందేవికాతలే ॥ అనాన్యమానిశ్చుపాం పుష్పధూపాంబులేపనైః । దీపాదానాదిభిశ్చైవ చక్రేతత్రవనద్విజఃఎ''''ఎౌలవీరారాజ్యపురా మైత్రేయోఽభూత్పురోహితః । తేనకారయతంవిష్ణోః కారితందేవికాతటే ॥ అహర్నియమకికిశ్చిత్పుష్పధూపంబులేపనైః । తీపాదానాదిభిశ్చైవ సక్రేతత్రవసక్త్తవిజఃఎ'' ఎన్ఱు ఎౌలవీరారాజ పురోహితనాలమైత్రేయన్, దేవి యాట్రంకరైయిలే ఓరెంపెరుమాన్ కోయిలియుండాక్కి, అంకే కాళ్ తోనుం ఐకల కైంకర్యంకళైయుం పణ్ణి వర్త్తిత్తపడియైయుం ; ''కారికేదీపితోదీప ఉపాత్తస్నేనచైకదా । ఆసీన్నిర్వాణభూయిష్టో దేవ్యపురతోనిశి ॥ దేవతాయతనేచానం తత్కాలమపిమాషికా । పరిదీపవ్రగృహీతాణి కృతబుద్ధిర్వ్రానాన్నాః ॥ గృహీతాచమయావ్రీ పృషదంరోరవవ । నష్టచాహాంతత్తన్నయ మార్జాలస్యభయానుగా ॥ వక్త్రప్రాప్తేనశ్యన్యా సదీపఃకేనోరితోమయా । జజ్వాలపూర్వవద్దీప్యా తస్మిన్నాయతనేపునఃఎ'' ''కార్త్తికెదీపిదోదీప ఉపాత్తస్దేకసైకతా । ఆఎీంకిర్వాణపూయిష్ట్టోదో దేవస్యపురతోనిశి ॥ దేవతాయతకేశాలం తత్రాహంపిమూషికా । ప్రతిపవర్త్తిక్రహణే క్రుతపుత్త్తిర్వరాకరాః ॥ క్రుహీతాసమయావర్త్తీ ప్రుషతంచోరరావచ । కష్టచాహంతస్దస్యమార్జాలస్యభయాతుకా ॥ వక్త్రప్రాక్తేకెకనశ్యత్యా లదీపఃనేరితోమయా । జజ్వాలపూర్వవత్తీప్ త్యా తస్మింకాయతనేపునఃఎ'' ఎన్ఱు కార్త్తికైమాలత్తిలే అవనత్త వెంపెరుమాన్ ఎన్నిధియిలెట్రిన తిరువిళక్కవియత్ తేమికిఱవళవిలే, అక్కోయిలిలే ఒరుపెణ్ణెలియాయ్క్కొణ్ణి వర్త్తిక్కిఱ తాన్ అత్తిరువిళక్కిల్ తిరియైక్కవ్విక్కొండు పోవతాకనిణైత్తుచ్ చెన్ ఱు కవ్వినవళవిలే, ఒరుపూణైకత్తిన క్రూరిక్కేట్టంజి మరణత్తై యడైయావిరిక్క, అప్పోదుపయత్తరలే కడిఙ్కుకిఱ తన్ మూఞ్చియాలెయత్తి రిత్తూణ్డప్పట్టి మూన్ఱుపోలే యత్తిరువిళక్కు పళపళత్తెరిక్తపడి యైయుం, ''మృతాచాహంతతోజాతా వైదర్భీరాజకన్యకా । జాతస్మరాకా న్మితి భవతీనాం పరాగతాఃఎ'' ''ఙ్మృతాసాహంతదేహాజాతా వైదర్ప్పిరాజికన్యకా । జాతిస్మరాకార్తిమతీ పవతీకాంపరాగుణాఃఎ'' ఎన్నకక్తరం తాన్ మరిత్తువిదర్ప్పరాజనుక్కు పుత్రియాయ్ జాతిస్మరుత్పత్తికెలోడే పిరక్తపడియైయుం, ''ఏషపరిభ్రాపోదీపస్య కార్తికేమాసికోభవాఃఎ । దత్తస్యవిష్ణ్వాయతనే యన్యేయంవ్యుష్టిరుత్తమా ॥ అనబ్యల్పితమవ్యస్య పేరణంయల్కృతంమయా । విష్ణ్వాయతనదీపస్య తత్ఫలత్యుజ్యతేఫలమ్ ॥

ఆ.—ఒరుపూనవక్తు ఎన్కమ్మతత్తైక్ కవ్వి ఏఙ్కిచ్చాకిరవెన్కడిఙ్కుకిర మూఞ్చి అత్తిరివైవాఙ్కి అవిక్కిరవిళక్కు పబలబత్తెరియ, అతిన్ పల మాకవిక్తతన్మైకళిలెల్లా మూణ్డాగిఱ్ఱిరన్రు అవర్కళుక్కులవిదైసొ న్ఞులెన్కిర లలితాసరితత్తిలుం, ''దేవతాయతనేవాసం తతా్రహమపిమూ షికా । ప్రతిపన్నస్తురాణే కృష్ణబుద్ధిర్వానానాం'' ''దేవతాయతనేశాలయం తత్రాహమపిమూ షికా । ప్రతిపవర్త్తిఫ్రహరణే క్రుతపుత్తత్తిర్వరాహకరా'' ఎన్ రిత్తియ తిల్ ఇవ్వర్త్తమ్ విస్తరణేక్కరణలామిరే. ఆది సప్తత్తుక్కు ఱువ్రరేతపాక్కియానత్తయు మరువిళిచ్చెయ్వర్, తత్త్వవిత్తాన వొరు ప్రాహ్మణన్ పుత్తియానఱువ్రరత మాతపిత్రువియోకత్తాలే ప్రలా పిక్క, ఒరుప్రాహ్మణ వేషత్తైక్కొణ్డు తర్మరాజన్ నీశోకిక్క వేణ్డా ఇతనుక్కు పూర్వార్జితపఙ్కాణ్, నీ పూర్వజన్మత్తిలే ఱుక్ తరియెన్పదిలారువిళ్చెయ,ఉన్నుడన్ ఱుమ్ఱార్క్కిత్తుక్కెరణ్డిరుక్కిర

జ్ఞో.—తిర్యోజాతిస్తృతిర్జన్న మానుష్యంభోగపుఃపశ్యక్షపత్తిర్నరాన్సాంకింపురుషర్దిపదాయినామ్'' ''ఏషప్రపవోతిపస్య కార్తికేమాసిశోచపరా। తత్తస్యవిష్ణువా యతకేయస్పేయమవ్యుష్టిరుత్తమా ॥ అస్ముక్కల్పితమప్యస్య ప్రేరణమ్యత్క్ రుతమ్మయా । విష్ణువాయతకేపస్య తస్యైతత్ప్పజీయతేపలమ్ ॥ తతేతా జాతిస్మృతిర్జక్మ మానుష్యంశోచపమవప్పుః । వచ్యుపదిర్మేఱువాసామ్ కిముపర్తీపతాయికామ్ '' ఎన్రక్త వఱ్ఞాతఱువ్రుతపలమాక తనక్కివ్వేఱ్రుఙ్కళెల్లర ముణ్డానపడియైయుం శొన్ఞులెన్ఱు శ్రీవిష్ణుతర్ మత్తిలే లలితాసరితమ్ విస్తరేణశొల్లప్పట్టదిరే. ఇన్ని ఆగిచప్ తత్త్వరాలే తత్త్వవిత్తామిరుప్పర ఞెరు ప్రాహ్మణనుడైయ పుతియాన ఱువ్రరాత, అతిపాల్యత్తిలే మాతృఙ్కీఞాయాఁ అతు తోఱ్రుతపడి పరమతయాళువాన పితర వర్త్తిత్తుక్కొణ్డుపోర వళర్న్తు, ఇన్ని యొరువర్కైయిలే ప్రతాఙమ్పణ్ణ ప్రాప్తమెన్నుమళవిలే, అన్త పితావుం మరిక్కైయాలే యతివిశోకార్తతయాయ్, ''యేనయంవర్ధితాబాలా యే నాస్తిసరిక్షీతా । తేనపితాీవియుక్తానాం నజీవేయుంక్తథాహ్యన ॥ నద్యాంవాసపతిష్యామి నమిక్షే మాహుశాశనే । పర్వతాద్వాపతిష్యామి తీర్థహీనానిరాశ్రియా'' ''యేకలుమ్వర్త్తత్తి తాపాలా యేకాస్మిపరిరక్షితా। తేకపిత్రావియుక్తానాహం కథ్వేయుంక్తఞ్చ శ ॥ కథ్యుంవాగపిపతిష్యామి ఱుమిత్తేవాహ్రాతాశకే । పర్వతాత్వా పతిష్యామి పిత్రుఙ్రీకారిరాచ్యా'' ఎన్రు తేహత్యకోత్తియుక్తైయాన వళియిలే ''ఆగత్యికరుణావిష్ట యమస్సర్వహితేరతః । స్థిరోబార్హ్మణోభూతా పోవాచేపంవచస్తథా'' ''ఆకత్యకరుణవిష్టోవ యమస్సర్వహితేరతః । స్థిరోరోప్రాహ్మణోభూత్వా ప్రోవాచేదమువచస్తథా'' ఎన్కిరపడియే సర్వప్రాణిక ళుడైయవుం హితత్తిలే నిరతనుమిరుక్కుం యమన్, శ్రీపర విష్ణుళు యొరు వృద్ధత్తప్రాహ్మణవేషత్తైక్కొణ్డువన్తు, ''అలం బాలేవిశాలాక్షి రోదనేనాతివిహ్వలే । నభూయఃపాపిన్యతేత స్తస్మాన్మూర్ధం శోకమ్ '' ''అలంపాలేవిశాలాక్షి రోదతేనారతివిహ్వలే। నభూయఃప్రాపపత్యతేతా స్తస్మాత్వంశోకమాపదాత్ స్థస్మాత్కార్హతి శోచితుమ్'' ఇత్యాతియాలే యివళుడైయ శోకరప రోదనత్తైప్పణ్ణి ''తస్మాత్త్వంరుఃఖమత్సృజ్య శోతుమర్హసిసువతే। ప్రేత్యభ్యాం విపరీతోయం యేనాభూత్పుర్వణాలేవ'' ''తస్మాత్తవం దుఃక్కమురుత్సృజ్య శ్రోతుమర్హసిసువ్రతే। పిత్రుప్పపాయంవిప్రయోగోయం యేనాభూత్పుర్వణాలవ'' ''తస్మాత్తవం దుఃక్కమురుత్సృజ్య శ్రోతుమర్హసిసువ్రతే। పిత్రువియోగం ఉనుడైయ యాదొరుకర్మత్తాలే యుణ్డాగిఱ్ఱు అత్

ஆ.—ப்ராஹ்மணபுத்ரனை மற்றொருவன் ஹிம்ஸிக்க, அவனுடைய மாதாபி தாக்கள்புத்ரனைக்கொல்லுவித்த நீ இனியொருஜந்மத்தில்தாயையும் தகப் பனையுமிழந்து தபிப்பாயென்றுசபிக்க, அத்தாலே காணுனக்கிந்தசோகம் வந்ததென்ன, அந்தபாபியான நானுத்தமஜந்மத்திலேபிறக்கைக்குக் கா ரணமென்னென்ன, உன் வாசல் திண்ணையிலே யொதுங்கினவொரு ஸ்ரீ வைஷ்ணவனைப் பாடிகாப்பார் கள்ளனென்று கட்டாகிற்க, நீ வந்துஅந்தக் கட்டவிழ்வித்தது அவரை யுன் அகத்திலேகொண்டுபுக்கு ஆச்வாஸிப்பித் தாய், அத்தாலே யிதுனக் குண்டாயிற்றென்றுசொல்லி யவன் போக,

---

ஜீ.—தைச்சொல்லக்கேளென்று தான்சொல்லி, ''புரா த்வம்ஸுஸ்தரீணாம வேச்யாபரமஸுஸ்தரீ। ந்ருத்தகீதாதிநிபுண வீணாவேணுவிசக்ஷண'' ''புராத்வம்ஸுஸ்தரீகாம வேச்யாபரமஸுஸ்தரீ। க்ருத்தகீதாதிநிபுண வீணாவேணுவிசக்ஷண'' என்று துடங்கி நீ பூர்வஜந்மத்தில் ஸுஸ்தரியென்பாரொருவேச்யை, உன்னு லேவசீகரித்தனு யுனனுடனே ஸமஸர்கித்துப் போருவானொரு ப்ராஹ்மண புத்ரனை உன் நிமித்தமாக ஸ்ப்ர்த்தையாலே ஓரு சூதானவதிக்க, அவ னுடைய மாதாபிதாக்கள் எங்கள்புத்ரனைக் கொல்லுவித்த நீ இனியொ ருஜந்மத்தில் மாதாபிதாக்களை யிழந்து மநுகிப்பரிதபிப்பாயென்று சபித்த படியாலேகா ணுனக்கிந்த சோகம்வந்ததென்ன, ஆனு லிந்தபாபியான கா னுத்தமஜந்மத்திலே பிறக்கைக்கு ஹேதுவென்னென்று கேட்க ''ஹ்ருணயேந்யமயீ பாபி ஜ்ஞே நிமித்தங்ததோமம। யேனத்வம்ப்ராஹ்மண ஸுஸ்யாஸ்ய குலேஜாதாமஹாத்மக''

''சுணுதஸ்யமஹாப்ராஜ்ஞே நிமித்தங்கததோமம। யேநத்வம்ப்ராஹ்ம ணஸ்யாஸ்ய குலேஜாதாமஹாத்மக'' என்றுதுடங்கி ஜ்ஞாகாதிகனு யொன்றிலும்பற்றற்று ஸர்வத்ர ஸமதர்சியாய் பகவத்யாகபரனுய் க்ரா மைகராத்ர்யாயத்தாலே யெங்கும் ஸஞ்சரிப்பாரொரு பாகவதன் ஒரு ராத்ரி யுன்வாசல் புறத்திண்ணையிலே வொதுங்கினவளவிலே, தலாரிக்கார ரவனிக்கள்ளனென்று பிடித்துக்கட்ட, அவ்வளவிலே நீயோடிச்சென்று அக்கட்டைவிடுவித்து அத்தபாகவதனை உன் க்ருஹத்திலேகொண்டுபுக்கர ச்வலிப்பித்தாய், அத்தாலே இதுனக்குண்டாயிற்றென்று இதிஹாஸ ஸமுச்சயத்திலே சொல்லப்பட்ட ஸுவ்ரதோபாக்யாகமும்; இன்னமு மொருஸ்த்ரீ யமபடாரலே யத்யந்த பீடிதையாய் ஆகாசத்திலே ரக்ஷகர பேக்ஷதோற்றக் கூப்பிட்டுக்கொண்டு வாராகிற்க, அச்வத்தநரீத் தத்திலே சிரகாலம் தபஸ்ஸுபண்ணியிருந்த மாதலி அத்தைக்கண்டி க்ருபைபண்ணி தானொருகாள் செய்ததபஃபலத்தை யவளுக்குக்கொடுக்க, அப்போதே யமபடரும் பத்துபூதராய் யாம்யமார்க்கமும் ஸுகோத்தர மாய் யாதநாசரீரமும்போய் விலக்ஷணசரீரமாய் இவனையும்கொண்டு அவர் கள் யமஸங்கிதியிலே சென்றவளவில் ''பிதேவ தர்ம்ரஜோ பூத்தஸ்யாஸ்த்தப்ரியதர்சக। ஸாந்த்வயந்ஸுமஹாதேஜா வ்யாஜஹாரச தாம்ப்ரதி'' ''பிதேவதர்மராஜோ பூத்தஸ்யாஸ்தத்ப்ரியதர்சக। ஸாந்த்வயந்ஸுமஹாதேஜா வ்யாஜஹாரச தாம்ப்ரதி'' என்று பித்ருவத்ப்ரலக்ஷகனுய் இவனுக்குஹித்து இன் சொல்லுச்சொல்லி யமன் ''பத்ரே(த்ர்)த்யாஸுஷ்க்யாம் நகிஞ்சித்விஸ்ருதே। இதோத்வாஜ ஜன்மாந்தே த்வாங்கிஞ்சித்ஸித்தி ஷ்யதிசுத்'' ॥ விஷ்ணுதர்ஸ்தோவிஸாரத்தம் ராத்ர்யாம்ஸுதவசேஷ்ணி। தத்ஸந்நிதானமவி ஷ்ய ஸுவஸாதுஸமாகமம்॥ ஸாஹிவைபரிஸுவிஷ்ணு ஸ்ரீமத்ப்ரஜ்ஞுபாத்ரிதா। தத்தீர்த்தோத்தமம் ஸ்ரீம தச்வத்தம்நாமஸம்ஸ்ரிதா॥ தர்ஸ்தாதர்ஸ்ரமோ யஸ்யாஸ்தேஸஜ்ஜனோஉதவத்'' ''பத்ரேத்வயா ஸுவஷ்ட்டக்ருதம் நகிஞ்சிதிஹவித்யதே। இதோத்வாதசஜந்மாந்தே த்வாம்

ஆ.—''வேச்யரபாபஸ்மாசாரா பரத்ரவ்யாபஹாரிணீ। விஷ்ணுபக்தம்ஸமாச்வாஸ்ய விமுக்தாகர்மபக்தைஃ'' என்றத்த வஜ்ஞரதஸுக்குதமே ஹேதுவாக முக்தையானுனென்றதிறே ஸுவ்ரதேரபக்ஷாகத்திலே. உபயக்ஷாகத்திலும் ஸாதகபுத்தியாலத்தபலப்ராப்தியொக்கும்.

ஈஅகூ. இத்தை நிர்ஹேதுகமென்பார் மத்தாதிகாரிக ளென்கிறார், (அஜ்ஞர்) இத்யாதியால். ஸ்வயத்நகத்தாஸஹஸ்வபரதத்தர்யத்தி வஜ்ஞரான மநுஷ்யர்கள், இத்யாதிருச்சிகாதிகளே வாளாதருகையாகிற நிர்ஹேதுக மென்றிருப்பர்கள்.—, அன்றியே (வாளார்) என்று பாடமாய் வாள் வலியாகிற ஸ்வசக்தியாலே இத்தைப்பெற்றேமென் றிருப்பர்கள் என்றும் யோஜிப்பர்கள்.

ஈஅகூ. அஜ்ஞரான மநுஷ்யர்கள் வாளாதந்தா னென்றிருப்பர்கள்.

ஜீ.—கச்சித்ஸ்மித்த்தஆவிசத் ॥ விஷ்ணுபக்தோநிவாஸார்த்தம் ராத்ர்யாம் துதவவேச்மநி। தத்ஸக்திதாகப்பவ ஸ்தவஸாதுஸமாகமஃ ॥ ஸாஹிவைப்ர ஹ்மவிதுஷீ ஸ்ரீமத்ரங்கபுபரச்ரிதா । தத்ரதீர்த்தோத்தமம் ஸ்ரீமதச்வத்தம் நாமஸம்ச்ரிதா ॥ தர்மஜ்ஞதர்மபரமா யஸ்யாஸ்தேலங்கமாஉபவத்'' என்று மாதலியினுடைய வங்கிகாரமுனக்கு வருகைக்குறுப்பாக நீ யறியச்செய்ததொரு நன்மையில்லை; இஜ்ஜம்மத்துக்கு பன்னிரண்டாம்ஜம்மத்திலே யொருராத்ரி புன்னுடைய க்ருஹத்திலே தங்கிப்போகைக்காக ஒருபாகவதன்வக்துனீனைக்கிட்டி யிருந்துபோனுன், தத்ஸக்திதாகத்தாலே புண்டானதுகா ணுனக்கித்தஸாதுஸமாகமமென்று முன்பே புண்டானதோ ராஜ்ஞரதஸுக்குதத்தை இவள்பேற்றுக்கடியாகச் சொன்னுனென்கிற காருடபுராணத்திலே கோயில் மாஹாத்ம்யத்தில் கதையும் முதலானவற்றைச்சொல்லுகிறது. (சுருக்கமொழியக்காணலாம்) என்றது-விஸ்தரேணக்காணவா மென்றபடி. இவ்வஜ்ஞராத ஸுக்குதங்களடியான பகவத்கடாக்ஷமே இவர்களுக்கிவ்வோபலங்கள் வருகைக்கு ஹேதுவாகையாலே அஜ்ஞராத ஸுக்குதங்களீனப்பற்றுசாகக்கொண்டு ஈச்வரனங்கிகரிக்குமென்னுமிதுக் கிவை யுதாஹரணமாகலாமிறே.

ஈஅகூ. ஆக ஸர்வேச்வரன் தக்கிர்ஹேதுக க்ருபையாலே ஸம்ஸாரி சேதநரை யுஜ்ஜீவிப்பிக்கையிலே யுத்புக்தனும், கரணகளேபர ப்ரதாகராகிளீறப்பண்ணி ஸ்வாஜ்ஞரூப சாஸ்த்ராநுகுணமாக விவர்கள்பக்கலிலே சிலஸுக்குதவிசேஷம் கண்டங்கிகரிக்கலாம் வழியுண்டோவென்றுபார்த்து, ததபாவத்தில் ஸர்வமுக்திப்ரலங்களும் வைஷம்யதைர்க்க்ருண்யமும் வாராமைக்காக அஜ்ஞராதஸுக்குதங்களீனத் தானேகல்பித்து, அவைதன்னை ஜக்மபரம்பரைகளிறோறு மொன்றுபத்தாக்கி நடத்திக்கொண்டு போரும்படியை விஸ்தரேண வருளிச்செய்து, அஜ்ஞராதஸுக்குத மங்கீகாரஹேதுவாம்படியையும் தர்சிப்பித்தாராய் கினருர்கீழ்; இக்கிர்ஹேதுக விஷயீகார வாசியறியாதவர்கள் இதுக்கிசைந்துவைத்தே ஏதத நுஸந்தாநே விதத்தராகாமலிருப்பர்க ளென்கிறார் மேல், (அஜ்ஞரான மநுஷ்யர்கள்) என்றுதுடங்கி. (அஜ்ஞ) ராகிறார் நிர்ஹேதுகவிஷயீகார வைபவமறியாதவர்கள், (வாளாதந்தானென் றிருப்பர்கள்) என்றது-இப்படி யுபகரித்தருளுவதேயென்று கீழ்சொன்னது ஈடுபடவேண்டியிருக்க, அது செய்யாமல் வெறுமனேயுபகரித்தா னென்கிற மாத்ரத்தை யநுஸந்தித்திருந்து விடுவர்களென்றபடி.

ஆ.—கூஅச. இனி ஜ்ஞாநாதிக ரீதிபட்டிருக்கும் ஸாக்ஷாத்கிர்ஹேதுகத்வத்தை யருளிச்செய்கிறார்; பரதந்த்ரவிசேஷண ஸ்வரூபம் ஸ்வதந்த்ரவிசேஷ்யைகசரண்ய மென்னும் ஜ்ஞாநவானகள், (''இன்றென்னைப்பொருளாக்கித் தன்னையென்னுள்வைத்தான்'') இத்யாதி. தானங்கிகரிக்கதினை த்தவின்று அவஸ்துவானவென்னை வஸ்துவாக்கி, நித்யஸூரிகளுக்கும் மேலானதன்னை நித்யஸம்ஸாரிகளுக்கும் கீழானவெனக்கும் த்யாஜ்யமான கெஞ்சிலே சமித்துவைத்தான், தலையோடேழுடிதேனை, கண்டேனென்று வந்தேனை, எந்தநன்மைசெய்தேனுகத்தமைசெய்யு மென்னெஞ்சில் பெரும்பேறுபெற்று விளங்குகிறது; உதிரக்கையனுய் பரஹிம்ஸார்த்தமாக த்திரிய நிற்கச்செய்தே மத்தியே நினைவறவக்துஜீவிப்பித்துக் கொள்ளுகிறஸ்வாமீ; கான் கண்ணுக்கண்டறியாத தத்வார்த்தங்களை யறிவித்து அஜ்ஞாதஜ்ஞாபகம் பண்ணுகிற ஸ்வாமியே சேஷியான நீ பண்ணினவுபகாரம் சேஷபூதனனவென்னை லறியலாயிருக்கதோ; அஸத்தான வென்னை ஸத்தாக்கி ஸத்தையை நீயிட்டாயே; க்ரூரமஸ்ஸை நினைவறக்கெடுத்

கூஅச. ஜ்ஞாநவான்கள் ''இன்றென்னைப்பொருளாக்கித் தன்னையென் னுள்வைத்தான் எந்தன் றிசெய்தேனு வென்னெஞ்சில் திகழ்வதுவே'' ''நடுவெந்துய்யக்கொள்கின்றநாதன்'' ''அறியாதன வறிவித்தவத்தா நீ செய்தன வடியேனறியேனே'' ''பொருளல்லாதவென்னைப்

ஜீ.—கூஅச. இதின் வாசியறிந்தவர்க ளீடுபடும்படியை யருளிச்செய்கிறார், (ஜ்ஞாநவான்கள்) என்றுதுடங்கி, (ஜ்ஞாநவான்க) ளாகிறார் - கிர்ஹேதுகவிஷயீகார வைபவத்தை யுள்ளபடியறியுமவர்கள், (''இன்றென்னைப் பொருளாக்கித் தன்னையென்னுள் வைத்தான்'') இத்யாதி. அநாதிகால மவஸ்துவாய்க்கிடந்தவென்னை இன்றுவஸ்துவாக்கி நித்யஸூரிகளுக்கு மவ்வருகானதன்னை நித்யஸம்ஸாரிகளுக் கிவ்வருகான வென்னுடைய ஹேயமான நெஞ்சிலேவைத்தான், பெரியவுடையாரைப்போலே தலையோடேழுடிதேனை, திருவடிபைப்போலே ''ஸ்ருஷ்டிஸ்த'' ''திருஷ்டாஸீதா'' என்றுவந்தேனை; அன்றிக்கே தன்னுடைய வாஜ்ஞாதுவர்த்தமம் பண்ணினேனும்படி விஹிதகர்மங்களை யதிஷ்ட்டித்தேனை; என்ன கன்மைசெய்தேனை வென்னெஞ்சிலேபுகுந்துபெரும்பேறுபெற்றனுய் விளங்குகிறது; விஷயப்ரவணனுப்ப போகாதிற்க நடுவேவந் துஜீவிப்பியாகின்றஸ்வாமீ; எனக்கு அஜ்ஞாதஜ்ஞாபகத்தைப்பண்ணி ஸ்வாமியான நீ சேஷபூதனை வென்பக்கல் பண்ணினவுபகாரம், உபகரித்த நீ யறியிலறியுமித்தனை யென்னல் சொல்லித்தலைக்கட்டப்போமோ; ''அஸ்ந்நேவ'' ''அஸக்கேவ'' என்கிறபடியே யஸத்கல்பனுய்க் கிடந்தவென்னை ''ஸந்நமேந'' ''ஸ்தமேமம்'' என்கிறபடியே ஸத்தாவானுயொரு வஸ்துவாம்படிபண்ணி அந்தஸத்தை கீலிற்கும்படி கைங்கர்யத்தையும் கொண்டருளினுய்; அம்ருதத்தையும் விஷத்தையுமொக்க விரும்புவாரைப்போலே உன்னையு முகக்குஷ்ணத்விஷயங்களையு முகக்கும்பொல்லாதநெஞ்சைப்போக்கினுய்; அநவய்பரமோஜாமய்க்கொண் டுன்னையே யநுபவிக்கும் மஸ்ஸைத்தக் தாய்; என்றவன் நிர்ஹேதுகமாகப்பண்ணின வுபகாரவிஷயங்களை யநுஸந்தித்து தலையீச்தீடுபடா நிற்பர்களென்கை.—, அன்றிக்கே (அஜ்ஞர்) இத்யாதிக்கு (வாளார்தந்தார்) என்று பாடமாகில், இப்படி ஸர்வேச்வரன் தந்நிர்ஹேதுக க்ருபையாலே தங்களையுஜீவிப்பிக்க க்ருஷி

ஆ.—தாய், அகப்பர்யோஜக ஸுமநஸ்ஸை கீனைவறத்தந்தாயென்று தலையிலொரு ஹேதுகத்தமற தானறிந்தலம்பத்தமே ஹேதுவாக வங்கி கரித்தானென்று தலைசீய்த்தீடுபடாநிற்பர்கள். இது ஜ்ஞாகாதிகர் கீனைத் திருக்கும் ஸாக்ஷாக்கிர்ஹேதுகமென்கிறார்.

கூஅடு. அஜ்ஞர் பேற்றுக்கடி யஜ்ஞாதமானவசேதகன், ஜ்ஞாக வான்கள் பேற்றுக்கடி விஜ்ஞாதமான பரமசேதகமென்று திருவுள்ளம் பற்றி, இதுக்கிதிஹாஸமருளிச்செய்கிறார் மேல், (பாஷ்யகாரர்) இத்யாதி யால். வேதார்த்தரத்பர்ய மிரண்டும் ஸாம்ராஜ்யமபண்ணும் கல்லடிக்கால மான ஸ்ரீபாஷ்யகாரர்காலத்திலே, இவ்வர்த்தம் வெளிப்படுகிற கன்ன ளானவொருநாள் அங்காதஞ்சோராமேயாள்கின்ற வுபய விபூதியைச்வர்ய மூடையபெருமாள் பெரும் அளியுடன் திருவாசலிலேபுறப்பட்டருளும் தீனை யும் புறப்பாடழகு ஸேவிக்கவேணுமென்று வழிபார்த்து, பெருமாளுக்கு த்தக்க பெரியதிருமண்டபத்துக்குக்கிழாக, உடையவரை ஸேவித்துக் கொண்டொருமிடருன முதலிகளெல்லாரும், ஒருவர் கீழலிலே யொருவ ரொதுங்கித்திரள பகவத்குணநுஸந்தாகம் பண்ணிக்கொண்டிருந்தவள விலே, ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவ ரெழுந்திருந்து இத்திரீனை ஸேவிக்கப்பெற்றோம் இதொரு ஸுக்ருதமிருந்தபடியென்னென்ன, மற்றொரு ஸ்ரீ வைஷ்ண வர் ப்ரபாகரபூர்வதேவரைக்கல்பித்தாப்போலே இவரொரு ஸுக்ருததே வரைக் கல்பிப்பதேயென்று இங்ஙனே ஸஹேதுக நிர்ஹேதுக விஷயமாக

பொருளாக்கி யடிமைகொண்டாய்'' என்னைத்தீமனங் கெடுத்தாய்'' ''மருவித்தொழும் மனமேதநதாய்'' யென்றீடுபடா நிற்பர்கள்.

கூஅடு. பாஷ்யகாரர்காலத்திலே ஒருநாள் பெருமாள் புறப்பட் டருளுந்தினையம்பார்த்து, பெரியதிருமண்டபத்துக்குக் கிழாக முதலிகளெல்லாரும் திரளவிருந்த வளவிலே

ஜீ.—பண்ணிக்கொண்டிவரும் ப்ரகாரத்தையறியாத மநுஷ்யர், வாள்வலி யாலே ஜீவித்துத்திரிவார் தங்களுக்குவந்ததொரு ஸம்ருத்தியை கம்மு டைய வாளார்தக்தாரென்று கீனைத்திருக்குமாபோலே, நிர்ஹேதுக மாகவந்த பகவதங்கிகாரத்தை தங்கள் ஸுக்ருதபலத்தாலே வந்ததாக கீனைத்திருப்பர்களென்று பொருளாகக்கடவது. அப்போதைக்கு ஸகலமு மவனருளாலேவந்ததென்று தெளியக்கண்டவர்கள், அவன் நிர்ஹேதுக மாகப்பண்ணின வுபகாரவிசேஷங்களை யநுஸந்தித்து ஈடுபடும்படியை யருளிச்செய்கிறாரென்று மேலில் வாக்யத்தாற்குஸங்கதி.

கூஅடு. இக் நிர்ஹேதுக விஷயீகாரஸ்தாபகமானதோ சைதிஹ் யத்தைஸமரிப்பிக்கிறார், (பாஷ்யகாரர்காலத்திலே) என்றுதுடங்கி. அதா வது ஸகலவேதார்த்த தாத்பர்யார்த்தங்களெல்லாம் ஸம்சய விபர்யயமற நடத்துசெல்லுகிற கல்லடிக்காலமான பாஷ்யகாரர் காலத்திலே, ஒருகாள பெருமாள் புறப்பட்டருளும் தீனையும்பார்த்து பெரியதிருமண்டபத்துக்குக் கிழாக ஜ்ஞாகாதிகரான முதலிகளெல்லாரும் திரளவிருந்தவளவிலே, ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர் இது கெடுங்கால மார்வாசலிலே யவர்கள் புறப்பாடெப்பார் த்திருந்தோமோயென்று தெரியாது, இன்று வகுத்தசேஷியானபெருமாள் புறப்பாடெபார்த்து வக்திருக்க வென்னஸுக்ருதம பண்ணினேனென்ன, தத் ப்ரஸங்கத்திலே சித்யஸம்ஸாரியாய்ப் போக்தவனுக்கு பகவத்விஷயத் தில் ருசிபிறக்கைக் கடியென்னென்று விசாரிக்கச்செய்தே, யாத்ருச்சிக

ஆ.—விவ்வர்த்தம் ப்ரஸங்காத் ப்ரஸ்துதமானவளவிலே, ஸாத்ய்மமாய் அசேதகமாய் புறப்பூச்சான ஸுக்ருதத்தையன்றுகாணுமவர் சொல்லுகிறது, ஸித்தமாய் பரமசேதகமாய் வைரம்பற்றின அகத்தன்மேல்கிடந்த வெம்புண்ணியமான வடிவுபட்ட ஸாக்ஷாத்ஸுக்ருதத்தைக்காணுமவர் சொல்லுகிறதென்று உடையவரருளிச்செய்த நிர்ஹேதுகஸ்தாபகமான தாத்பர்யவார்த்தையை, அநதிகாரிகள்செவிபடாதபடி ஸ்மரிப்பதென்கிறார்.

கஅசு. இப்படி ஸ்வஸம்பந்தமே ஹேதுவாக நிர்ஹேதுகக்ருபா க்ஷம் பண்ணவல்ல பரமசேதநனுகையாலே ஸர்வாங்கீகார ப்ரஸங்க பரிஹாரார்த்தமாக, சேதநரால் அஜ்ஞாதமான யாத்ருச்சிகாதி துச்சகந்மைகளையே சேதநாங்கீகாரப் பற்றுசாகக்கொண்டு இடம்பெற்றவிடங்களிலே கடாக்ஷியாநிற்கும், ஸர்வமுக்திப்ரஸங்கம் பரிஹரிக்கவேண்டுகையாலே யென்று. ஆகையாலுமிங்ஙனம் யோஜிப்பர்கள்—, ஸாக்ஷாத்நிர்ஹேதுகத்வோக்தி ஸித்தாந்தார்த்தத்தை ப்ராதிநிக நிர்ஹேதுகத்வ ஸுசிகவேதாந்த யோஜனையாலே மறைத்தருளுகிறோன்று மருளிச்செய்வர்.

கஅள. இந்த யாத்ருச்சிகாதிகள்தானிவனுண்டாகிறதன்று அவனடியாக வண்டாயிற்ற இத்தனையென்கிறார் மேல்; இந்த யாத்ருச்சிகா

இவ்வர்த்தப்ரஸ்துதமாக, பின்புபிறந்தவார்த்தைகளை ஸ்மரிப்பது.

கஅசு. ஆகையால் ஜ்ஞாதமான நன்மைகளையே பற்றுசாகக் கொண்டு கடாக்ஷியா நிற்கும்.

கஅள. இவையும்கூட விவனுக்கு வீளையும்படியிறே

ஜீ.—ஸுக்ருதமென்ன அஜ்ஞாதஸுக்ருதமென்ன பிறக்குதாய் அவ்வள வீலேகிடாமப்பெருமாளிருக்தவர் நமக்குபகவத்விஷயம்போலே ஸுக்ருத தேவரென்னு மொருவருண்டோ வாச்சரணியரென்ன, பிள்ளைதிருநறையூரையர் ஸுக்ருதமென்று சொல்லுகிறது கீணக்கிறவிஷயம்தன்னைக்காணைன்றருளிச்செய்ய, ஆக விப்படிப்பினபு பிறக்தவார்த்தைகளை யிவ்விடத்திலே கீணைப்பதென்றபடி. இக்கதைதான் ‘‘தருதுயரம்தடாயேல்’’ எனகிறபாட்டில் வியாக்யாநத்திலே ஸங்கரஹேண பூர்வகளருளிச்செய்து வைத்தார்களிறே. இத்தாலஜ்ஞாத ஸுக்ருதமுண்டாயிற்றுகிலுமது பலஹேதுவன்று, அத்தை வ்யாஜமாக்கி யங்கீகரிக்குமீச்வரனே பலஹேதுவென்ற தாயிற்று.

கஅசு. கீழுக்தமான வர்த்தத்தை கிகமிக்கிறார், (ஆகையால்) என்றுதொடங்கி அதாவது கீழ்சொன்னப்ரகாரத்தாலே ஸர்வமுக்திப்ரஸங்காதிகள் வாராமைக்காக விச்சேதகனியாமல் விளையுமவையான சில ஸுக்ருதவிசேஷங்களையே, இவனையங்கீகரிக்கைக்குப் பற்றுசாகப் பிடித்துக்கொண்டு விசேஷகடாக்ஷத்தைப் பண்ணாநிற்குமென்கை.

கஅள. இப்படி யஜ்ஞாத ஸுக்ருதங்களையாகிலும் ஹேதுவாகக்கொண்டு கடாக்ஷிக்குமளவில், அங்கீகாரம் ஸஹேதுகமாகாதோவென்ன வருளிச்செய்கிறார், (இவையும்கூட) என்றுதொடங்கி. அதாவதுதயாத்ருச்சிகாதி ஸுக்ருதங்களுமுட்பட இவனுக்குண்டாம்படியிறே இவற்றுக்கும் யோக்யதையில்லாதபடி கரணகளேபர வீதுராஜுக்கிடந்த விவன்தன்னை, ஸ்ருஷ்டிகாலத்திலே கரணாதிகளைக்கொடுத்தவனுண்டாக்கிற்றென்கை. இத்தால் கடாக்ஷஹேதுவாகச்சொன்ன யாத்ருச்சிகாதிகளு

ஆ.—திகள் முற்பட காலக்ரமேண விளையும்படியிறே யிவற்றுக்கும் யோக்ய தையற்ற வெறுவியனை விவன்றன்னை அநாதியேபிடித்து விசித்ரசக்தியுக் தன் விரகிட்டு ஸ்ருஷ்டித்தது.

கூஅஅ. யாத்ருச்சிகாதிகளும் விளையும்படி சேதனனுக்கு ஈச்வர நெறுக்கேகொலி ரக்ஷிக்கிற ரக்ஷகஸ்வபாவமாகிற விதுதன்னை நிரூபித்தால், தச்சரீரபூதனை விவனுக்கு புத்தித்பூர்வகமாகவும் இவனுக்கொன்றும் செய்யவேண்டாதபடியாயிருக்கும்.

கூஅகூ. சேதகேச்வரர்க விருவரையுமொழிய விவை தன்னடையே யுண்டாமோவென்ன உண்டாக்கவற்றவனுடைய சக்திசாதுரியென்கிறார், (பழையதாக) இத்யாதியால். உதிரி மூளைக்கும் யோக்யதையனும்படி தரி சுகிடவாதே பழையதாக வுழுவது, உழவு நிஷ்ப்பலமாகாதபடி நடுவது, நட்டநாற்று சாவிபோகாதே ஸபலமாம்படி மிளைவதுமாய்க்கொண்டு இப்படி யநாதியேபிடித்து அவிச்சிந்நமான கர்ஷணதிகளை யுடைத்தாய ப்போரும் ஸுக்ஷேத்ரத்தின் கர்ஷணதிவ்யாபாரமின்றியே யிருக்கச் செய்தே, ஸர்வாங்குர ஸாதாரணமான ஜலமொன்றையுமே ஸஹகாரி யாகக்கொண்டு, பரிபாகமாயுதிர்ந்து தன்னடையே மூளைத்துவிளைத்து யத்நாந்தரமற பலபர்யந்தமாமாபோலே, அநாதிகாலமேபிடித்து ப்ரவர ஹரூபேண ஸ்ருஷ்ட்யாதிபூதனுப்ப் போருகிற ஸம்ஸாரி சேதனனுக்கு இந்த யாத்ருச்சிகாதிகள் அநாதிபவத்ஸங்கல்ப சக்திவிசித்ரிமாத்ர

இவன்தன்னை முதலிலே யவன் ஸ்ருஷ்டித்தது.

கூஅஅ. அது தன்னை நிரூபித்தா லிவன்தனக்கு ஒன்றும்செய்ய வேண்டாதபடியா யிருக்கும்.

கூஅகூ. பழையதாகவுழுவது நடுவது விளைவதாய்ப்போரும் க்ஷேத்ரத்திலே உதிரி மூளைத்து பலபர்யந்தமாமா போலே, இவைதான் தன்னடையே விளையும்படியா

ஜீ.—மவனுடைய க்ருஷிபலமென்கை. ச-சப்தத்தாலே துல்யக்யாயஜ்ஞாத ஸுக்ருதபலங்களுக்குமடியவன் க்ருஷியென்கிறது.—, அன்றிக்கே வக்ஷ்ய மாண நிரூபணவிசேஷங்களை ஸமுச்சயிக்கிறதாகவுமாம். ஸ்ருஷ்டிதான் சேதந கர்மாநுகுணமாகவன்றே வென்னில் ஸ்ருஷ்டிப்பது கர்மத்தைக் கடாக்ஷித்தேயாகிலும் யௌகபத்ய மநக்ரஹகார்யமிறே.

கூஅஅ. தந்நிரூபணத்தி லிவனுக்கு ஸம்ப்பவிக்குமத்தை யருளிச் செய்கிறார், (அதுதன்னை) என்றுதுடங்கி. அதாவது அசித்விசேஷித மாய்க்கிடக்கிறதசையிலே உஜ்ஜீவகோபயோகியான கரணகளேபரங்களை பரமதயையாலே அவன்தந்த படியை யநுஸந்தித்தால், ததநீஸ்தாதிகனான விவன்தனக்கு ஸ்வேரஜ்ஜீவகாம்சத்தில் அவன்செய்தபடி கண்டிருக்கையொழிய தாஞ்சுப்ரவ்ருத்தி பண்ணவேண்டாதபடியா யிருக்குமென்கை.

கூஅகூ. ஈச்வரஸ்ருஷ்டியா லிவனுக்குவிளைவு மங்கிகாரப்பற்றுசைகள் யாதிருச்சிகாதிகள் மாத்ரமேயன்று, இன்னம் சிலவுண்டென்று தர்சிப்பிக்கைக்காகவாதல்; கீழ்சொன்னவிவைதா னுண்டாம் ப்ரகாரத்தை யுபபாதிக்கைக்காகவாத லருளிச்செய்கிறார் மேல், (பழையதாக) என்று தொடங்கி. அதாவது புதியதாகத தரிசுதிருத்தினதன்றிக்கே பழையதாக வுழுவது நடுவதுவிளைவதாய்க்கொண்டு செய்காலாய்ப்போரும் க்ஷேத்ரத் திலே, கர்ஷகனதுக் கென்றொருக்ருஷியும்பண்ணதிருக்க, உதிரியானது

ஆ —த்தைப்பற்றுசாகக்கொண்டு, மற்றொருஹேத்வந்தரமறத்தன்னடை யே ஸ்வாங்கீகாரபலபர்யந்தமாக விளையும்படியாயிற்று பக்த்யுத்பாதகனு பத்தியுழவன் பழம்புனமான யாதருச்சிகாதிகள் விளையுமதி ஸம்ஸா ரத்தை ஸ்வஸங்கல்பத்தாலே ஸ்ருஷ்டித்தவடைவு தவிராதே நியதமாய் வரும் கட்டளையென்கிறார். ஆக யாத்ருச்சிகாதிகளும் தத்ஸங்கல்ப ஸித்தமாய் வருமென்றதாயிற்று.

ஈஈ0. அநாதி பகவத்ஸங்கல்ப சக்திகார்யமாய் தன்னடையேவிளை யுமவைதா னெவையென்னில், என்று ப்ரச்சைபண்ணி ;

ஈஈக. உத்தரமருளிச்செய்கிறார் ; (பூர்வக்ருத) இத்யாதியால். அநாதியேபிடித்துப்பண்ணுவ தநுபவிப்பதாய்ப் போருகிற கர்மபரம்பரையில், பூர்வகாலக்ருத புண்யபாபபலமான ஸுகதுக்கங்களே கெடுக்காலமநுபவித்து, உத்தராகாலக்ருத புண்யபாபபலமான ஸுகது க்கங்களே அநந்தரகாலத்தில் தநுபயவாஸனைகொண்டு அநுபவிக்க ப்ரவர்த்திக்குமத்தனை பூர்வக்ருதகர்மபல மநுபவித்த தென்னும்படி மற் றொன்றுபற்றுகையொழிந்த மத்யமதசையிலே, குடமிட்டு நீக்க நீங்கும் குழப்பாகிபோலே, கர்மபலாநுபவம் க்ஷணம்மேலெழ நீங்கப்பெற்றபோது, புண்யபாபங்களே யநுபவிக்கிறகாம் ஸ்வதந்த்ரரோ பரதந்த்ரரோ ஆர்தா னென்னும், கெடும்படி கின்றேமோ ஈடேறும்படி கின்றேமோ கின்றகிலே யேதுதானென்னும், நினைத்ததுசெய்யும் ஸ்வதந்த்ரரல்லாத கமக்கு நம் மால் கண்மையொன்றற்றபின்பு மேலுள்ளகால மீடேறுகைக்குப் போக்கடி

யிற்று ; பத்தியுழவன் பழம்புனத்தை ஸ்ருஷ்டித்தகட் டளை.

ஈஈ0. அவைதா னெவையென்றால்.

ஈஈக. பூர்வக்ருத புண்யாபுண்யபலங்களே சிரகாலம்புஜித்து, உத்தரகாலத்தில் வாஸனைகொண்டு ப்ரவர்த்திக்குமத் தனையென் னுப்படி கையொழிந்ததசையிலே, நாமார் நாம்நின்ற நிலையேது நமக்கினிமேல் போக்கடியே

ஜீ.—மூன்றித்து விளக்குதலுக்கட்டுமாபோலே, மேல் சொல்லப்படுகிற கிரு பண விசேஷங்களாதல் கீழ்ச்சொன்னயாதருச்சிகாதிகளாதல், இதுக் கென்ன வொருக்ருஷிசெய்யவேண்டாதே இச்சேதநர்பக்கலிலே தன்ன டையே விளையும்படியாயிற்று, பக்திக்கு கர்ஷகனான வீச்வரன் ப்ரவாஹ ரூபேண நடக்கிறஸம்ஸாரமாகிற பழம்புனத்தை ஸ்ருஷ்டித்துத் திருத்து மென்றபடி.

ஈஈ0. (இவை) என்று கிழருளிச்செய்தவற்றை விசதீகரிக்கைக்காக தத்விஷய ப்ரச்சத்தை யநுவதிக்கிறார், (அவைதானெவையென்றால்) என்று.

ஈஈக. அதுக்குத்தரமருளிச்செய்கிறார், (பூர்வக்ருத) இத்யாதியாலே. அதாவது முன்புசெய்யப்பட்ட புண்யபாபரூபகர்மத்வயத் தினுடையவும் பலங்களே ஸ்வர்க்கநரகாதிகளிலே கெடுக்காலமநுபவித்து, மேலுள்ளகாலத்தில் பூர்வகர்மவாஸனைகொண்டு புண்யபாபரூபகர்மங்க ளில் ப்ரவ்ருத்திக்குமத்தனையென்று சொல்லத்தக்கதாம்படி அச்ச்சகர்மா வாய் கர்மபலாநுபவத்தில் கையொழிந்து கின்றதசையிலே, காண்கிற தேஹமோதேஹாதிரிக்தரோ ஸ்வதந்த்ரரோ காமாரென்றும், நசிக்கும் படி கின்றேமோ பிழைக்கும்படி கின்றேமோ காம் கின்ற கிலையேதென்

ஆ.—யின்னதென்றறியலா மதுதானேதென்னும், அச்ச்சபாபர்க்கு தாதா தவிகமாகப் பிறப்பன சில ஸ்வரூபஸ்த்திதிபாவி பலஸாதகங்களைப் பற்றி வரும் ஜ்ஞாகஸம்சய கார்ய நிரூபணவிசேஷங்கள் அகாதி ஸ்ருஷ்டிபல மாகவுண்டு; இந்த நிரூபணவிசேஷங்களாதல் முன்புசொன்ன யாதருச்சி காதிகளாதல் பகவத்ஸங்கல்பசக்தியடியாகத் தன்னடையே விளையுமவை யென்கிறார்.

நகூ. இந்த முக்ய்யாமுக்ய நிர்ஹேதுகாங்கீகார விசேஷங்கள் சாஸ்த்ராதாத்பர்ய வசகலித்த்தமென்கிறார் மேல்; "யதாஹி மோக்ஷகாபாந்தே பரிபூர்ணுபேயுஷி। ஸ்வதந்த்ரோபாயபோதோ்யோகா ஸ்தாதாந்தரஸங்கமாநஸே" "யதாஹிமோக்ஷ

தென்று பிறப்பனசில நிரூபண விசேஷங்களுண்டு; அவையாதல் முன்புசொன்னவையாதல்.

நகூ. "யதாஹி மோக்ஷகாபாந்தே" "யதாஹி மோக்ஷகாபாந்தே"

ஜீ.—றும், இப்படி கின்றகமக்கினிமே லீடேறுகைக்கிடான போக்கடியே தென்று தன்னடையே யுண்டாவன சில நிரூபண விசேஷங்களுண்டு, அக் நிரூபண விசேஷங்களாதல் பூர்வோக்தங்களான யாதருச்சிகாதி ஸாக் ருதங்களாதலென்கை.

நகூ. இந் நிர்ஹேதுக விஷயிகாரக்ரமம் சாஸ்த்ரத்திலெங்கே சொல்லிற்றென்ன வருளிச்செய்கிறார். ("யதாஹி") ("யதாஹி") என்று தொடங்கி, பகவச்ச்சாஸ்த்ரம் நூற்றெட்டு ஸம்ஹிதையாயிறே யிருப்பது, அதிலேயொன்றிறே யஹிர்புத்த்ன்யஸம்ஹிதை "பஞ்சராத்ரஸ்யக்ருத்ஸ்ன்யஸ்ய வக்தாநாராயணஸ்வயம்" "பஞ்சராத்ரஸ்யக்ருத்ஸ்கஸ்ய வக்தாகாராயணஸ்வயம்" என்கிறபடியே ஸகலத்துக்கு மாதிவக்தாபகவானுயிருக்கச்செய்தே தத்த த்ஸம்ஹிதைகளிதோறு மவாந்தரவக்தாக்களு மூண்டிறே, அதிலிக்த ஸம்ஹிதைக்கு அஹிர்புத்த்ன்ய ஸம்ஜ்ஞிகனுருத்தான் வக்தாவாயிருக்கை யாலே இத்தை யஹிர்புத்த்ன்ய ஸம்ஹிதையென்கிறது; இத்த ஸம்ஹிதை யிலே "தூண்ணுணர்வில் கீலார்கண்டத்திமமானும்" என்கிறபடியே ஸத் வம் தலையெடித்தபோது ஸர்வேஷ்மதர்கியா யிருக்கும் ருத்ரனை, தேவர்ஷி யாய் ப்ரஹ்மவித்திமனன ஸ்ரீ நாரதபகவான்சென் றநுவர்த்தித்து ஸ்வஸம் சயங்களெல்லாம்கேட்க, அவன் கிர்ணயித்துக்கொண்டு வாராகிற்க, பதி னாலாமத்யாயத்திலிவன்பண்ணின ப்ரச்நத்துக்குத்தாமாக ஸம்ஸாரமோ க்ஷ ஹேதுக்களாக நிக்ரஹசக்தி யநுக்ரஹசக்தியென்று ஸர்வேச்வரனுக் கிரண்டுசக்தியுண்டென்றுப்ரதிஜ்ஞைபண்ணி, அதில் "ஸர்ஜ்ஞாநகரீக்ஷ க்தி ஸ்ஸாகிக்ரஹஸமாஹ்வயா। புமாம்ஸம்ஜீவஸம்ஜ்ஞஸ்ஸ நிக்ரஹாத்மிகையாநசக்தியிலே திரோஹித ஸ்வஸ்வரூபாதிகனுய் ஜீவாத்மாஸம்ஸரிக்கும்படியை விஸ்தரிணை ப்ரதி பாதித்து, அநந்தர மநுக்ரஹாத்மிகையான சக்தியாலே ஸம்ஸாரக் முக்தனும்படியை ப்ரதிபாதிப்பதாக, "ஏவம்ஸஸ்ருதிசக்ரஸ்த்தே ப்ராம்யமாணே ஸ்வகர்மபிः। ஜீவேதுக்காகுலேவிஷ்ணோः க்ருபாகாப்புபஜாயதே ॥ ஸமீ க்ஷிதஸ்துதாஸோ உயம் கருணுவர்ஷரூபயா। கர்மஸாம்யம்பஜத்யேவ

ஆ,—காபாந்தே பரிபர்ஹமுபேயுஷி । நிவ்ருத்தமோஷணேத்யோகா
ஸ்ததாஸந்தஉபாஸதே" என்று தொடங்கி, யாத்ருச்சிக ஸுக்ருதஸா
பல்யத்தை இதர வக்தருகமல்லாத பகவச்சாஸ்த்ரத்திலே மூக்தகண்ட்ட
மாகச் சொல்லிற்று.

என்றுதுடங்கி இதிஹுடைய க்ரமத்தை பகவச்சாஸ்
த்ரத்திலே சொல்லிற்று.

ஜீ,—ஜீவோவிஷ்ணுஸமீக்ஷயா ॥ சக்திபாவஸ்ஸவைஜீவ முத்தாரயதிஸம்
ஸ்ருதேः । கர்மாணிசஸமேதத்ர தூஷ்ணீம்ப்பாவமுபாகதே" என்று ஸம்
ஸாரசக்ரஸ்த்தனுய் துக்காகுலனை ஜீவன்விஷயமாகஸர்வேச்வரனுக்கொ
ருக்ருபை ஜநிக்கும்படியையும், அத்தக்ருபைபடியாக வுண்டான வவன்
கடாக்ஷத்துக்கு விஷயபூதனுய்க்கொண்டு இவன் கர்மஸாம்யத்தை பஜி
க்கு மென்னுமத்தையும், அந்த வநுக்ரஹாத்மிகையான சக்தியினுடைய
ஸத்பாவமிவனை ஸம்ஸாரத்தினின்றுமுத்தரிப்பிக்குமென்னுமிடத்தை
யும், கீழ்கர்மஸாம்யமென்றதின்கருத்தையும்ஸங்க்ரஹணச்சொல்லி, "யத
ஹிமோக்ஷகாபாக்தே பரிபர்ஹமுபேயுஷி । நிவ்ருத்தமோக்ஷணோத்யோகா ஸ்ததாஸந்தஉபாஸதே ॥ அநு
க்ரஹஸ்தி காயாஸ்ய சக்தேபாதக்ஷணேததா । ஈதாசாதேஸமீபூய கர்மணீதேசுபாசுபே ॥ தத்பா
தாகதந்தரம் ஜந்துர்யுக்தோமோக்ஷஸமீக்ஷயா । ப்ரவர்த்தமாகவைராக்யோ விசேஷே உபிசிவேசவான் ॥ ஆக
மாகநுஸஞ்சிக்த்ய குருபப்புபஸர்வ்யச । லப்த்தஸத்தப்ரகாரைஸ்தைः ப்ரபுத்தோபோதபாலகः" இத்யாத்யத்யாயசேஷத்
தாலே வழிபோகிறவன் ஸம்ப்பாரத்தைவைத்து மறையரின்றவளவிலே
அவனுடையஸம்ப்பாரத்தை யபஹரிப்பதாக வுத்யோகிக்கிற தஸ்கரர்,
அந்த ஸம்ப்பாரத்தை யவன் வக்து கைப்பற்றினவளவில் யாதொருபடி
நிவ்ருத்தமோஷணேத்யோகராக நின்றுகொண்டெப்போது முதாஸீந
ராயிருக்து விடுவர்கள், அப்படியே பகவதநுக்ரஹசக்தி யிவன்பக்கலிலே
வந்தக்ஷணத்திலே, இவ்வாதமாவை தன் வழியேயிழுப்பதாகாகின்ற
புண்யபரபகர்மங்களிரண்டும், இவனைவந்து மேலிடாம லுதாஸீநித்திருக்
துவிடும்; அந்த வநுக்ரஹாத்மிகையானசக்தி தன்பக்கல்வக்த வகத்த
மீச்சேதன் மோக்ஷஸமீக்ஷாயுக்தனுய் ப்ரவ்ருத்தமான வைராக்யனுய்
விவேகாபிநிவேசியாய் சாஸ்த்ரப்ரவணனுய் ஸதாசார்ய ஸம்ச்ரயணம்
பண்ணி லப்த்தஸத்தாகனுய் லப்த்தஜ்ஞானனுய் அந்தஜ்ஞாகத்தை ரக்ஷித்
துக்கொண்டு ஸாரக்ராஹியாய் ஸழுசிதோபாயபரிக்ரஹத்தாலே ஸம்
ஸாராதுத்தீர்ணனுய் பரமபதத்தை ப்ராபிக்குமென்று சொன்னனிறே.
ஆகையாலே, "யதாஹிமோக்ஷகாபாக்தே" "யதாஹிமோக்ஷகாபாக்தே"
என்றுதுடங்கி இந் நிர்ஹேதுகவிஷ்ணுகாரத்தினுடையக்ரமத்தை ஆப்த
ப்ரமாணமான பகவச்சாஸ்த்ரத்திலே சொல்லிற்றென்கிறார்.

ஆ.—கூகூக. ''வெறிதேயருள்செய்வர்'' நிர்ஹேதுகமாகக் கடாக்ஷிப்பரென்று ஸாக்ஷாந்நிர்ஹேதுகமாகிற விக்ததாத்பர்யார்த்தத்தை யருளக்கண்டு அநுபவித்ததாமே வெளியிட்டருளிச்செய்தார். யாதருச்சிக நிர்ஹேதுகம் சாஸ்த்ரோபதேசிவசகலித்தம், ஸாக்ஷாந்நிர்ஹேதுகம் தாத்பர்யதர்சி வசகலித்தம்.

கூகச. ''செய்வார்கட்கு'' க்ருபைபண்ணும்படி யதிக்குமவர்களுக்கு, என்றவனருளுகிற வருளுக்குஹேது புத்தித்பூர்வக ஸுக்ருத மென்னு நின்றதே, இத்தை நிர்ஹேதுகமென்னும்படி யென்னென்னிலென்று சங்கித்து;

பரிஹரிக்கிறார் மேல், (அப்போது) இத்யாதியால். ஸுக்ருத மடியாக வருள்செய்வ ரென்னும்போது நிர்ஹேதுகத்வ வாசகமான ''வெறிதே'' என்னும் ப்ரதிஜ்ஞை குறையுமாகையாலே சேராது, ஸ்வவசகவிரோதமும்வரும்; ஆகையால் ''செய்வார்கட்கு'' என்றவிடத்துக்கு தான்செய்ய நிஜைத்தவர்களுக்கு என்று பொருளாகவேணும்.

கூகடு. இப்படி நிர்ஹேதுகமாகவே யிவனை யங்கீகரிக்குமிடத்து ஆபிமுக்யத்துக்கு ஹேதுபோலத்தோற்றுகிற ஸுக்ருதம் தத்தேது வாகாதென்கிறார்மேல், (భగవదభిముఖ్యమ్)(பகவதாபிமுக்யம்)இத்யாதியால்.

கூகூக. ''வெறிதேயருள்செய்வர்'' என்றிவ்வர்த்தத்தை ஸ்பஷ்டமாக வருளிச்செய்தாரிறே.

கூகச. ''செய்வார்கட்கு'' என்றருளுக்கு ஹேது ஸுக்ருத மென்னுநின்றதே யென்னில். அப்போது ''வெறிதே'' என்கிறவிடமும்சேராது.

கூகடு. பகவதாபிமுக்யம்

ஜீ.—கூகூக. இப்படிசாஸ்த்ரம்சொன்னவளவன்றிக்கே நிர்ஹேதுக விஷயீகாரத்துக்கு கேரோபத்ரபூதராய், ஆப்ததமாக்ரேஸரரான வாழ்வாரிவ்வர்த்தத்தைத்தெளியவருளிச்செய்தாரென்கிறார் மேல், (''வெறிதே'') என்றுதுடங்கி. (''வெறிதேயருள்செய்வர்'') என்றது - நிர்ஹேதுகமாகக்ருபைபண்ணுவரென்றபடி; (இவ்வர்த்தத்தை ஸ்பஷ்டமாக வருளிச்செய்தார்) என்றது - இந் நிர்ஹேதுக விஷயீகாரமாகிற ரஹஸ்யார்த்தத்தை ஸம்சயவிபர்யயமற ஸகலருமறியும்படி ப்ரகாசமாகவருளிச்செய்தாரென்கை.

கூகச. அத்தகிவ்யஸூக்திக் கதகதோக்தியிலபிப்ராயமறியாதார் சங்கையை யநுவதித்துப் பரிஹரிக்கிறார், (''செய்வார்கட்கு'') என்றுதுடங்கி. அதாவது அருள்செய்வரென்ற வகந்தர மார்க்குத்தானென்னுமபேக்ஷையிலே ''செய்வார்கட்கு'' என்று அருளுகைக்குறுப்பாகத்திருவுள்ளமுகக்கும்படி சிலவற்றைச்செய்யுமவர்களுக் கென்கையாலே, அவனக்ருபைபண்ணுகைக்கு ஹேது சேதந ஸுக்ருதமென்னு நின்றதே யென்னில்,

இப்படி சொல்லும்போது நிர்ஹேதுகவாசகமான ''வெறிதே'' என்கிறவிடம் ஸங்கதமாகாதேயென்கை; ஆகையாலே ''செய்வார்கட்கு'' என்றது - தான்செய்ய நிஜைத்தவர்களுக்கென்றபடி.

கூகடு. ஆபிமுக்யத்துக்கு பகவத்க்ருபைகாரணம், அத்வேஷத்துக்கு ஸுக்ருதம் காரணமென்றுநிஜைத்துச் சொல்லுவார்வசநத்தை யநுவதித்துக்கொண்டுபரிஹரிக்கிறார், (భగవదభిముఖ్యమ్)(பகவதாபிமுக்யம்)

ஆ.—பகவத்வைமுக்ய நிவ்ருத்திபலமானக்ருபாபூர்ண தத்விஷயாபிமுக்யம் ''யமைச்சாநுக்ருண்தே'' ''யத்ருச்ச்சாஸ்ரயத்தம்ததா'' என்கிறயாத்ருச்ச்சிக ஸ்ரக்ருதத்தாலன்றிக்கே, ''விஷ்ணுப்ரஸாதாத்'' ''விஷ்ணோப்ரஸாதாத்'' என்கிற பகவத்க்ருபையாலே பிறக்கிறதித்தனை. இத்த ச்லோகத்தில் ''விஷ்ணுப்ரஸாதாதஸ்ய மாபிமுக்யம்'' ''விஷ்ணோப்ரஸாதாதத்தவேஷ மாபிமுக்யம்'' என்று தத்ப்ரஸாதபலமானவத்வேஷகார்யமாகவிறே வாபிமுக்யத்தைச்சொல்லுகிறது; ஆகில் ஆபிமுக்ய பூர்வபாவியான வத்வேஷம் ''யமைச்சாநுக்ருண்தே'' ''யத்ருச்ச்சாஸ்ரயத்தம்ததா'' என்கிற ஸ்ரக்ருதத்தாலே பிறக்குதானுலோவென்னில் ஸ்வோஜ்ஜீவகமூலமான பகவத்வேஷமாகிற விம்மஹாபலஹேஷத்துக்கு அச்ச்சமாமிக்த யத்ருச்ச்சிகஸ்ரக்ருதத்தை அதிரூபஸாதகமாக்கப் போராமையாலே யொண்ணாது. மஹாரத்நலாபத்துக்கு பகறையைஸாதகமாக்க வொண்ணுதிறே. இத்த யாத்ருச்ச்சிகஸ்ரக்ருதத்தை, ''யமைச்சாநுக்ருண்தே | விஷ்ணுப்ரஸாதாத்'' ''யத்ருச்ச்சாஸ்ரயத்தம்ததா | விஷ்ணோப்ரஸாதாத்'' என்று பகவத்ப்ரஸாதஹேதுவாகச் சொல்லுகையாலே தத்கார்யமான வத்வேஷாதிகளுக்கு மிதுபரம்பரையா காரணமாகாதோவென்னில், ஸ்ரீர்யோதய ப்ரகரகாரணமான வஷ்காலத்துக்கு தத்கிரணகார்யகமலவிகாஸகாணத்வமில்லாதாப்போலே, விஷ்ணுப்ரஸாதோதய காரணமான யத்ருச்ச்சாஸ்ரக்ருதத்துக்கு, தத்ப்ரஸாதகார்யத்வேஷாதி காரணத்வமில்லியிறே; பரம்பராகாரணத்வ கல்பனையில் கல்பகாளைரவதோஷமும், முக்ய்காரணத்தின் ஸ்வகார்யோத்பாதக சக்த்யபர்யாப்தி ப்ரஸங்கமும் வரும்; பரம்பராகாரணத்வம் கொள்ளுமிடத்திலும் ''ஈச்வரஸ்யஸ்ரஸ்ரஷ்டுர்'' ''ஈச்வரஸ்யஸ்ரஸ்ரஷ்டுர்தம்'' என்று ப்ரஸாதகரணமான ஸ்ரக்ருத காரணமாய் பரம்பராகாரணசரமமான பகவத்ஸௌஹார்தத்துக்கே ப்ரஸாதகார்யத்வேஷாதிகாரணத்வ லீமாபூமித்வம் வந்தன்றிநில்லாது, தத்ஸௌஹார்தத்தின் பரம்பராகார்யமானவத்வேஷாதிகள் தத்ப்ரஸாதோதய வ்யஞ்சகத்வமாத்ரமுள்ள தத்கல்பித ஸ்ரக்ருதத்தின் ஸாக்ஷாத்கார்யமென்னப்பெறுது.

ஸ்ரக்ருதத்தாலன்றிக்கே பகவத்க்ருபையாலே பிறக்கிறது அத்வேஷம் ஸ்ரக்ருதத்தாலே யென்னிலிந்த பல விசேஷத்துக்கத்தை வாதநமாக்கவொண்ணுது.

ஜீ.—என்றுதுடங்கி. அதாவது அநாதிகாலம் விமுகனுய்ப்போக்த விச்சேதநனுக்கு, பகவத்விஷயத்தில் பிறக்கிற வாபிமுக்யம் இவனுடைய ஸ்ரக்ருதநிபந்தநமாகவன்றிக்கே கேவலபகவத்க்ருபையாலே பிறக்கிறது; தத்பூர்வபாவியான வத்வேஷம் ஸ்ரக்ருதமடியாகப் பிறக்கிறதென்று சொல்லப்பார்க்கில், அகிலாத்மகுணதியா யாத்மோஜ்ஜீவகாங்குராமாயிருக்துள்ள பகவ தத்வேஷமாகிற விப்ப்லவிசேஷத்துக்கு, அகிக்ஷுத்ரமான யாத்ருச்ச்சிகாதி ஸ்ரக்ருதத்தைக் காரணமென்று சொல்லவெண்ணுதென்கை. ஆகையா லத்வேஷத்துக்கும் பகவத்க்ருபையே காரணமென்று சொல்லவேணுமென்று கருத்து.

ஆ.—ங்கூசு. சாஸ்த்ரவிஹிதமுமாய் காமுமறியுமதானவொன்றை யன்றோஸுகர்த்ருதமென்றுபேரிட்டுச்சொல்லலாவது, ''மோக்ஷகாமோயத்ருச்ச ஸுகர்த்ருதம்குர்யாத்'' ''மோக்ஷகாமோயத்ருச்ச ஸுகர்த்ருதம்குர்யாத்'' என்று மோக்ஷார்தமாக சாஸ்த்ரம்விதியாதே, இன்னஸுகர்த்ருதம்பண்ணினே மென்று காமுமறியாதே, அநாதியுமாய் அதிதுச்சங்களுமானவிவற்றை ஸுஷ்டிவாகர்த்ருதமாம் ஸுகர்த்ருதமென்று வ்யுத்பத்திபண்ணுதகாம் வ்யுத்பத்திபண்ணுதகாம் வ்யுத்பத்திபண்ணுதகாம்

ஆ.—மின் றியே" "எண்ணிலும்வரும்" "வெறிதேயருள்செய்வர் செய்வார் கட்குகக்து" "கோற்றகோன்பிலேன்" "கோற்றேன்பல்பிறவி" "கின்ன ருளேபுரிக்திருந்தேன்" "இன்றுவக்திங்குன்னைக் கண்டிகொண்டேன்" "உனதருளேபார்ப்பன்" "கின்னருளென்பாலதே" "வணங்கிஞ்செறிக் தெழுக்தளாரமோமி செல்வமும் செறிக்திடும்" "போகரேயென்று சொல்லிப்புக் தியில்புகுந்து தன்பாலாதரம்பெருகவைத்த" "உன்னையன்றே யழைக்கின்றேன்" "திருக்கமலபாதம்வக்து" "சென்றதாமென் சிக் தனையே!" "யானைத்தவத்தால் காண்பன்கொலென்று" "யானைத் தவஞ்செய்தேன்" என்றேவமாதிகளாலே ஸஹேதுக கிர்ஹேதுகாங்கிகா ரோபயப்ரகரச்காகாரேண மேலெழப்பார்த்தால் பரஸ்பரவிருத்தம் போலே மக்தமதிகளுக்குத்தோற்றும்; எண்ணிலும் வருகைக்கு பரிகண காப்பபவம்; செய்வார்கட்கு கியமிதசப்தார்த்தத்வம்; கோற்றேனுக் கு தத்தர்சகரர்த்தஸ்க்காலித்யம்; இன்றுவக்துக்கு தத்தர்சகஜகித விசேஷாலஹிஷ்ணுத்வம்; கான் வேண்டிகிற்பனுக்கு தத்வைலக்ஷண்ய ப்ரேரிதத்வம்; அடியிணைவணங்கினுலுக்கு தத்ப்ரணதி ப்ரசம்ஸை; அன்றே யழைக்கின்றேனுக்கு க்ருரவிஷய ஸ்மரணக்ரோசம்; சென்றதா முக்கு தத்லிக்ரஹாநுபவாபிகிவேசம்; தவஞ்செய்தேனுக்கு ப்ரஸக்த பாஷாஸ்துதி லாபஹர்ஷப்ரகர்ஷம் என்ற விருத்தமானவற்றில் வரும் விருத்தப்ரதீதிக்கு அநுரூபமாகச்சொல்லும் விரோதிபரிஹாரமும், இப் படி யாழ்வார்கள் பாசுரங்களுக்குச்சொல்லும் பரிஹாரமொழிய கிர்ஹே துக விஷயமாக மற்றுமுண்டான விரோதிபரிஹாரரூபங்களான ப்ரமாண

வ்ஸ்பர விருத்தம்போலே தோற்றுமவற்றில் சொல்லு கிறபரிஹாரமும், மற்றுமுண்டான வக்தவ்யங்களும்

ஜீ.—மாகிற வீவ்வர்த்தவிஷயமாக இவ்விஷயிகாரத்துக்கிலக்காய் "மயர் வற மதிகலம்பெற்ற" வாழ்வார்களுடைய பகவதங்கிகாரப்ரகரசகங்களான பாசுரங்களில் "வெறிதேயருள்செய்வர்" "எக்கன்றி செய்தேனு வென் னைஞகில் திகழ்வதுவே" என்றும் "திருமாலிருஞ் சோலிமலையென் றேனென்ன" "மாதவனென்றதேகொண்டு" என்றும் "கல்லதோரநம் செய்துமிலேன்" என்றும் "கோற்றேன் பல்பிறவி" என்றும் "யானை த்தவத்தால் காண்மின்கொலின்று" என்றும் "யானைதவம்செய்தேன்" என்று மித்யாதிகளாலே பகவதங்கிகார ஹேதுக்களொன்றும் தங்கள் பக்கலில்லையென்பதும் உண்டானுப்போலச் சொல்லுவதாகையாலே கருத் தறியாதவர்களுக்கு பரஸ்பர விருத்தம்போலே ப்ரதிபாலிக்குமென்கை. அவற்றில் சொல்லும் பரிஹாரங்களான, "மாதவன்" "மலி" என்கிற வைய்வர்ருத்தப்ரதிமாத்ர மாகையா லவற்றையாரோபித்துவக்து மேல் விழுகிற பகவத்க்ருபையே யங்கிகாரஹேது, அவைஹேதுவன்றென்னு மிடம் ஸித்தம்; "கோற்றேன்பல்பிறவி" என்றது-இவனுக்குப்பல ஜக் மங்களுண்டாம்படியாக வாயிற்று கான் ஸாதகாநுஷ்ட்டாகம் பண்ணிற் றென்று ஸ்வகிகர்ஷம் சொன்னவித்தனை, அகேகஜக்மமுன்னைப் பெறு கைக்கு ஸாதகாநுஷ்ட்டாகம் பண்ணினேனென்றபடியன்று; "யானைத வம் செய்தேன்" என்றது- இருக்தமிழ் கன்மாலி யிணையடிக்கேசெல்லப் பெற்ற பரீத்யதிசயத்தாலே வான்னப்போலே பாக்யம் பண்ணினாரில்லை யென் றிப்பேறுபெற்ற தம்மைச்லாகித்தமாத்ரமென்று இப்புடைகளிலே கிர்ஹேதுகவசகவிரோதம் வாராதபடி ஸஹேதுகம்போலத் தோற்றுமவ ற்றுக்குச் சொல்லும் பரிஹாரங்கள் (மற்றுமுண்டான வக்தவ்யங்களாவன-

ஆ.—க்யாயங்களாகிற வக்தவ்யங்களும், துரவகாஹத்வஹேதுவான ப்ரபத்த விஸ்தரபயத்தாலே விவரித்துச்சொல்லுகிறிலோமென்கிறார். இத்த கிர்ஹேதுகாங்கிகாரமென்கிற விதில் ஹேதுவினபாவம் தத்க்ருபையொழிக்த ஹேத்வந்தராபாவத்தைக் காட்டிமித்தணையல்லது அத்யந்தாபாவத்தைக் காட்டுகிற தன்று, கடாபரவம் கபாலாபாவத்தை யொழிந்தவத்யந்தாபாவத்தைக்காட்டாதிறே; இந்த வங்கிகாரஹேதுவாயற்ற பகவத்க்ருபை தன்னைநொக்கவகாதியான ஸம்ஸாரபத்தவிநாசகையாகக் கூடாதென்னவேண்டா, அகாதியான விஷ்ளஷ்தங்களுக்குப்போலவு முபய ஸம்யோகத்தில்வரும் நாச்யநாசகஸம்பத்த மிவற்றுக்கும் கடிக்கையால்; ஸ்வகிரோதகமான வினஷ்தசக்திபோகவே அக்கியின் தாஹகத்வசக்தி தோன்றுமாபோலவும், ஜலாதி ஸஹகாரியைப்பெறவே பிஜித்தின் ஸ்வத ஸ்ஸித்தாங்குர சக்திதோன்றுமாபோலவும் பகவல்லீலாரஸேச்சையாகிற ப்ரதிபத்தகமற்று போகரஸேச்சையாகிற ஸஹகாரியைப்பெறவே க்ருபையின் ஸம்ஸார நிவர்த்தகத்வசக்தி காலாந்தரத்தி லுதிக்கத்தட்டில்லே; தேஜஸ்தி நிமிரம்போல ஸஹாவஸ்த்தாகம் கடியாதபரத்யபாதக ஸம்பத்தம் க்ருபாஸம்ஸாரங்களுக் கில்லாமையால், ப்ரதிபத்தகமற்று ஸஹகாரியைப்பெற்றபோது ஸம்ஸாரத்தின் கதியசேதக பக்தத்வத்தைக் குலைக்கிறதித்தணையல்லது ஸம்ஸார ஸ்வரூபநாசகையாகிறதன்று. ஸம்ஸாரநிவர்த்தகையான வித்த பகவத்க்ருபாங்கிகாரமொழிந்த யாதருச்சிகாதி நிமித்தாங்கிகாரம் நிர்ஹேதுகமபோலத தோற்று மத்தணை, சேதநஸாக்ருத துஷ்க்ருதங்கள் பாராமல் ஸ்வகதக்ருபையே ஹேதுவாக லங்கல்பித்தகாலங்களிலே யங்கிகரிக்கை ஸாக்ஷாக்கிர்ஹேதுகம்; என்றேவமாதியான கிர்ஹேதுகவிஷயமாக வருமவை (மற்று முண்டான வ்யக்தவ்யம்) என்றருளிச்செய்வர்.

ஈகஅ—சஎ. இப்படி கிர்ஹேதுகமாக வங்கிகரிக்கவேண்டும் ஸம்பத்த முடைய ஸர்வப்ரகார ரக்ஷகணையநுஸந்தித்தால் பிறக்குமதிகாரி க்ருத

விஸ்தரபயத்தாலே சொல்லுகிறிலோம்.

ஈகஅ. ஆகையால் இவன் விமுகனுனதசையிலும்கூட வஜ்ஜீவி

ஜீ.—மற்று மிக்கிர்ஹேதுக ஸ்த்தாபகார்த்தமாகச் சொல்லவேண்டுமவை யான "ஏவஂஸஂஸ்ருதிசக்ரஸ்தே ப்ராம்யமாணேஸ்வகர்ம்பிஃ।ஜீவேதூக்கா குலேவிஷ்ணோஃ க்ருபாகாப்யுபஜாயதே॥ நிர்ஹேதுகடாக்ஷேண மதீயேனமஹாமதே । ஆசார்யவபுஷாகாராத்ப்ராப்துவக்திபராங்கதிம் ॥ நாஸௌபுருஷகாரேண நசாப்யந்யேநஹேதுநா । கேவலஂஸ்வேச்சயைவாஸௌ ப்ரீணீகஷ்சித்ரதாசன" "ஏவஂஸஂஸ்ருதிசக்ரஸ்தே ப்ராம்யமாணேஸ்வகர்மபிஃ । ஜீவேதூக்கா குலேவிஷ்ணோஃ க்ருபாகாப்யுபஜாயதே॥ நிர்ஹேதுககடாக்ஷேண மதீயேக மஹாமதே । ஆசார்யவபுஷீகாராத்ப்ராப்துவக்திபராங்கதிம் ॥ காஸௌ புருஷகாரேண நசாப்யந்யேகஹேதுநா । கேவலஂஸ்வேச்சயைவாஹம் ப்ரீக்ஷேகஞ்சித்கதாசந" இத்யாதி ப்ரமாணங்களும், ஏதத்நகாராஹக தர்க்கங்களும்; (விஸ்தரபயத்தாலே சொல்லுகிறிலோம்) என்றது - இவை யெல்லாம் சொல்லப்பார்க்குமளவில் க்ரந்தப்பரப்புவருமென்றஞ்சி சொல் லுகிறோமில்லை யென்றபடி.

ஈகஅ. ஆக்கீழ் (பகவத்குணநுஸந்தாக மபயஹேது) என்னப்ர திஜ்ஞைக் குபபாதமாக (த்ரிபாத்விபூதியிலே) என்றுதுடங்கி. இவ்வள வும் ஈச்வரனிவ்வாத்மோஜ்ஜீவகார்த்தமாக விமுகதசையேயிடித்து க்ரு ஷிபண்ணிப் போரும்படியை விஸ்தரேணவருளிச்செய்தார்; அதுதன்னை

ஆ.—யத்தை யருளிச்செய்கிறார்மேல், (ஆகையால்) இத்யாதியால். அங்கே காரஹேதுவா யிருப்பதித்தலையி லொன்றுமில்லையாகையாலே, ஸ்வசரீர பூதனான விச்சேதகன் விஷயாத்தர ப்ரவணனுய்க்கொண்டு விமுகனான குணலேசமற்ற ஸம்ஸாரதசையிலுமுகூட தன் திருவடிகளிற்சேர்க்க துஜீஜீவிக்கும்படி அத்வேஷாதிகள் யாத்ருச்சிகாதிகளான்னிய முன்னமே ஸங்கல்பித்து க்ருஷிபண்ணின சரீரியானவீச்வரனை கிருபாதிக ரக்ஷகனென்றிவ்வதிகாரி யதுஸ்த்தித்தால், ஜ்ஞாதசதைதுடங்கி யெப்போதும் தன்

க்கைக்கு க்ருஷிபண்ணின வீச்வரனை யநுஸந்த்தித்தால், எப்போதும் நிர்ப்பரனுயே யிருக்குமித்தனை.

ஈகஈக. "எதிர்சூழல்புக்கு"

ச்ஈ. ஒருவனைப்பிடிக்க நினைத்து ஊரைவளைவாரைப்போலே வ்யாப்தியும்.

ச்ஈக. ஸ்ருஷ்ட்யவதாராதிகளைப்போலே ஸ்வார்த்தமாகவென்றிறே ஜ்ஞாநாதிகரநுஸந்த்திப்பது.

ஜீ.—திகமிக்கிறார், (ஆகையால்) என்றுதுடங்கி, அதாவது ஈச்வரனிவ்வரத்மோஜ்ஜீவகத்துக்கு க்ருஷிபண்ணும் கட்டளையிதுவாகையால் இப்படியிச்சேதகன் தன்பக்கல் விமுகனான வவஸ்த்தையிலுமுட்பட விவனுஜீஜீவிக்கைக்கு க்ருஷிபண்ணிப்போக்த குணதிகனனவனை யதுஸக்த்தித்தால், ஏவம்பூதனனவ னிவ்வவஸ்த்தாபக்காரக்கின கம்மை கர்மாநுகுணமாக ஸம்ஸரிக்கவிடானென்று தத்குணவிச்வாஸத்தாலே ஸர்வகால மும் நிர்ப்பரனுயே யிருக்குமித்தனை, பயப்ரஸங்கமில்லை யென்றபடி.

ஈகஈக. (விமுகனான தசையிலும்கூட வுஜ்ஜீவிக்க க்ருஷிபண்ணின வீச்வரனை யதுஸக்த்தித்தால்) என்றுதாம் கீழருளிச்செய்த வர்த்தத்திலாப்திக்குடலாக ஜ்ஞாநாதிகருடைய வதுஸக்த்தாகவிசேஷத்தை யருளிச்செய்கிறார், ("எதிர்சூழல்புக்கு") என்று, "எதிர்சூழல்புக்கு" என்றது - எனக்குச்சிதப்ப வொண்ணாதபடி பார்த்தவிடமெங்கும் தானே யாம்படியான வ்யாப்திபிலே புள்புக்கென்றபடி; "எதிர்சூழல்" என்கிறது - அவதாரபரமாக மற்றுள்ளாராலே வ்யாக்யாதமாயிற்றுகிலும், இப்போதிவரிவ்விடத்தில் வ்யாப்திபரமாக வருளிச்செய்கிறார்; அதேகயோஜனைக ஞண்டாயிறே யிருப்பது.

ச்ஈ. அதுக்கு த்ருஷ்டாந்தமருளிச்செய்கிறார், (ஒருவனைப்பிடிக்க நினைத்து ஊரைவளைவாரைப்போலே)என்று. அதாவது-ஒருவனைப்பிடிக்க நினைத்தவன் அவனைத்தப்பாமல் பிடிக்கவேணுமென் றபிவேசத்தாலே அவ்வூரைச்சேர வளையுமாபோலே யாயிற்று ஓராத்மாவை யகப்படுத்திக் கொள்ளுகைக்காக ஸகலசேதநாசேதநங்களிலும் வ்யாபித்துநிற்கும்படி; ஆகையாலே வ்யாப்தியும்ஸ்வார்த்தமாக வென்றிறே ஜ்ஞாநாதிகரநுஸந்த்திப்பதென்கிறார் (வ்யாப்தியும்) என்றது - ஸர்வஸத்தாஹேதுவான வதுவுமுட்பட வென்றபடி.

ச்ஈக. ஸ்ருஷ்ட்யவதாராதிகளை ஸ்வார்த்தமாக வதுஸக்த்திக்கையை யித்தவதரிக்கித்து, இதுக்கு த்ருஷ்டாந்தமாக வருளிச்செய்கிறார், (ஸ்ருஷ்ட்யவதாராதிகளைப்போலே) என்று. முக்கீர் ஞாலத்தில் முதல் பாட்டிலே ஸ்ருஷ்டியை ஸ்வார்த்தமாகவும், இரண்டாம் பாட்டிலும் மூன்றும் பாட்டிலு மவதாரங்களை ஸ்வார்த்தமாகவும் இவர் தாமே யது

ஆ.—னுடமை தானே கைக்கொள்ளுகிறானென்று நிர்ப்பரனுய் மார்விலே கைவைத்திருக்குமத்தனை யென்கிறார்.

சூ௨. நிர்ப்பரனுயிராதே ஸ்வரக்ஷணத்திலே முயன்று விலக்கடி தேடிலும் அவன் க்ருபையை மிவனுல்தவிரப்போகா தென்கிறார் மேல், (ந்ருஸிம்ஹம்) (கர்மபலம்) இத்யாதியால். அநாத்யவித்யா ஸஞ்சிதமான புண்யபாபகர்மபலமான ஸுகதுக்கங்களை யநுபவித்தேயறவேண்டினுப் போலே, அநாத்யகர்த்ருபாஸஞ்சிதமான ஜ்ஞாநாதிமோக்ஷாந்த மான ஸகஸ்தித ஸகலமும் தன்னுல் தவிர்த்துக்கொள்ளப்போ காது, அநுபவித்தேயறவேணும்.

சூ௩. அசக்தனுனவனேயன்றியே ஸர்வசக்தனுன வவனுலும் தலை யெடுத்தக்ருபையைத் தகையவொண்ணுதென்கிறார், (க்ருபைபெருகப்புக் கால்) இத்யாதியால். அநாதிகாலமேபிடித்து பகவத்ஸ்வாதந்த்ர்ய நிரு த்தையான க்ருபை, ஸ்வாதந்த்ர்யவிஷயை யுடைத்து கடலுடைத் தாப்போலே தகையறப்பெறப் பெருகப்புக்கால், ஸ்வாதந்த்ர்யமான ஸ்வ தஸ்ஸ்வதந்த்ரனுடைய நிரங்குச ஸ்வாதந்த்ர்யத்தாலும், ஸ்வவிஷயமான ஸ்வதஸ்பரதந்த்ரனுடைய வாகந்துக ஸ்வாதந்த்ர்யத்தாலும் அடக்கியும் விலக்கியும் தகையவொண்ணுதபடி உபயஸ்வாதந்த்ர்யமாகிற விருகரையும்,

---

சூ௨. கர்மபலம்போலே க்ருபாபலமுமநுபவித்தே யறவே ணும்.

சூ௩. க்ருபைபெருகப்புக்கா லிருவர் ஸ்வாதந்த்ர்யத்தாலும்

ஜீ.—ஸக்தித்தருளினரிறே. (அவதாராதிகள்) என்கிறவிடத்தி லாதிசப் தத்தாலே குணசேஷ்டாதிகளைச் சொல்லுகிறது.

சூ௨. இப்படி மிவன் விமுகனுனதசையிலும் ஸ்ருஷ்ட்யவதாராதிக ளாலே இவனுடைய வுஜ்ஜீவகத்துக்கவன் க்ருஷிபண்ணிப்போருகிறது, தன்னுடைய நிர்ஹேதுக க்ருபையாலேயிறே ; தாத்ருச க்ருபாபல மிவ னுக்கு அவச்யாநுபாவ்ய மென்னுமிடத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக வரு விச்செய்யாகின்றுகொண்டு, கிழ்(நிர்ப்பரனுயிருக்குமித்தனை) என்றவற்றை ஸ்த்திரீகரிக்கிறார் மேல், (கர்மபலம்போலே) என்றுதுடங்கி அதாவது - தான்செய்த புண்யபாபகர்மபலம், "அவச்யமநுபோ க்தவ்யம்" "அவச்யமநுபோ க்தவ்யம்" என்கிறபடியே யநுபவித்தே யறவேண்டிமோபாதி, நித்யஸம் ஸாரஹேதுவான கர்மத்தைத்தள்ளி நித்யஸூரிகளோடு ஸமாகபோக பாகியாக்குகைக்கு ஹேதுவான வவனுடைய க்ருபாபலம் இவனுக்கிச்சை யில்லையே யாகிலு மவச்யமநுபவித்தே விடவேணுமென்கை.

சூ௩. எவம்பூத க்ருபையாதியாக்கச் செய்தே, கர்மகர்த்தா வான சேதனுடையவும் தத்பலபோக்தாவான வீச்வரனுடையவும் ஸ்வாதந்த்ர்யங்களாலே தகையப்பட்டன்றே கிடந்துபோந்தது, இன் னமு மப்படியானுலோவென்ன வருளிச்செய்கிறார், (க்ருபைபெருகப்புக் கால்) என்றுதுடங்கி அதாவது கருபாகுணம் நிரங்குச ஸ்வதந்த்ரனு வீச்வரன் தானிட்டகட்டளையிலே வர்தவாறே யங்கேகிக்கக்கடவோ மென்று இச்சேதநனை கர்மாநுகுணமாக நிர்வஹிக்குமளவில் இருவர் ஸ்வா தந்த்ர்யத்தாலும் தகையப்பட்டு நிற்குமதொழிய, அக்கட்டளையில் வரர மையாலே தூர்க்கதியேபற்றுசாக விவனை யவன்தானே மேல்விழுத்தங்கிக நிக்கைக் குடலாம்படி பெருகுமளவில், ஸ்வாச்ரயமான வீச்வரனுடைய "க்ருஸ்ந்ந்ர்ம்மேவாஜ்ஞா யஸ்தாமுல்லங்ய்ய வர்த்தே" "ச்ருதிஸ்ம்ருதிர் மமைவாஜ்ஞா

ஆ.—கட்டிக்குலிக்கு கரைக்கதழிய விஷயத்தி லளவன்றியே, தன் பெரு மையேபார்த்தளவறப்பெருகும், "விதிவாய்க்கின்று காப்பாரார்" என்று அக்கரைப்படுத்தி யல்லது கில்லாதபடி கரையடைத்த க்ருபாங்கிகாரமே ப்ரபலமென்று தலிக்கட்டுகிறார்.

சoச. இத்த க்ருபாவிஷயமான வதிகாரியினுடைய பயாபய ஹேது வின்னதென்று ப்ரஸ்துதார்த்தத்தை நிகமிக்கிறார் (பயஹேது இத்யாதி யால். அவன் க்ருபையே தஞ்சமென்று கிர்ப்பயனியிருக்கு மிவ்வதிகா ரிக்கு, இன்னமும் ஸம்ஸரிக்கில் செய்வதென்னென்கிற பயத்துக்கு ஹேது, அகாதிகாலமே பிடித்து ஸம்ஸரிக்கைக் கடியான ஸ்வக்ருத ஸதஸத்கர்ம ஸ்மரணம் இனி ஸம்ஸாரமடியற்றது சரீராவஸாகத்தில் பேறு தப்பா தென்று கிர்ப்பயனுகையாகிற வபயஹேது, கிர்ஹேதுகமாக ஸம்ஸாரத் தையறுத்துக் கடிக கல்பேற்றைப் பண்ணிக்கொடுக்கு மபங்குர பகவத் காருண்யஸ்மரணம்.

சoடு. இத்த கர்ம காருண்யங்களால் வரும் பயாபயங்களிரண்டும் தத்தத்ஸ்மரணவலம்பங்களாய்க்கொண்டு மாறிமாறி யர்ச்சிராதிகதி ப்ரா

தகையவொண்ணதபடி யிருகரையு மழியப்பெருகும்.

சoச. பயஹேதுகர்மம்; அபயஹேதுகாருண்யம்.

சoடு. பயாபயங்களிரண்டும் மாறிமாறி

ஜீ.—யஸ்தாமுல்லங்ய்வர்த்ததே" என்கிறபடியே யீச்வராஜ்ஞையை யதி லங்கித்து நடக்கைக்கடியானஸ்வாதந்த்ர்யத்தாலும் கிரோதிக்கவொண் ணுதபடி "விதிவாய்க்கின்று காப்பாரார்" என்கிறபடியே யுபயஸ்வாதந்த் ர்யரூபமான விரண்டுதலையு மூடைத்தழியும்படி யொருமட்டில் கில்லாமை மேல் மேலும் பெருகா கிற்குமென்கை.

சoச. ப்ரகாணதியில் பயாபயஹேதுக்களாகச்சொன்ன ஸ்வதோஷ பகவத்குணங்களில் வைத்துக்கொண்டு, கர்மகாருண்யங்கள் ப்ரதாகங் களாகையாலே அவற்றையுபபாதித்துக்கொண்டு வந்தார்கிழ்; அது தன்னே நிகமித்தருளுகிறார் மேல், (பயஹேது என்றுதுடங்கி. அதாவது ஈச்வரனே வுபாயமென்றிருக்கிற விவ்வதிகாரிக்கு இன்னமும் ஸம்ஸார மநுவர்த்திக்கில் செய்வதென்னென்கிற பயத்துக்குஹேது அகாதிகாலம் ஸம்ஸரிக்கைக்குக் காரணமாய்ப்போந்த ஸ்வகர்மஸ்மரணம்; "சூழ் பிறப்பும் மருங்கேவரப்பெறுமே" என்கிறபடியே ஸம்ஸாரம் கம்மருகும் வரமாட்டாது, சரீராவஸாகத்தில் பகவத்ப்ராப்திக்குக் கண்ணழிவில்லே யென்று கிர்ப்பயனியிருக்கைக்கு ஹேது, கர்மதைப்பராம லங்கிகரித்து ஸம்ஸாரத்தை யடியறுத்து தன் திருவடிகளிலே சேர்த்துக்கொள்ளுகை க்குறுப்பான வவனுடைய கிர்ஹேதுக காருண்ய ஸ்மரணமென்கை. (ஸ்வகோ சாநுஸந்தாநம்) (பகவத்குணாநுஸந்தாநம்) (ஸ்வதோஷாநுஸந்தாநம்) (பகவத்கு ணாநுஸந்தாநம்) என்று தொடங்கினதை நிகமிக்கிறவிடமாகையாலே (கர்ம) (காருண்யம்) (கர்மம்)(காருண்யம்) என்கிறவிடத்தில் ஸ்மரணபர்யந் தம் விவக்ஷிதம்.

சoடு. இப்பயாபயங்களிரண்டு மிவனுக்கெவ்வளவாக நடக்குமென் ன வருளீச்செய்கிறார், (பயாபயங்களிரண்டும்) என்றுதுடங்கி. அதா வது பகவத்க்ருபாவிஷயமாயும், 'ப்ரக்ருதியோடே யிருக்கையாலே யகாதி காலம் ஸம்ஸாரஹேதுவாய்ப் போந்த ஸ்வகர்மத்தை யநுஸந்திப்பது, அத்தைப்பாராதே அங்கீகரித்த பகவத்காருண்யத்தை யநுஸந்திப்ப

ஆ.—ப்தியளவும், முமுக்ஷுத்வ லக்ஷணனுன விரக்தி விச்வாஸங்கள் முற்றும்படி விடாமல் கடக்கும.

சOசூ. பகவத்க்ருபைக நிவர்த்யமான ஸம்ஸாரப்ராபல்ய ஜ்ஞாநம், இத்தால் மயக்குண்டின்னும் ஸம்ஸாரிக்கில் செய்வதென்னென்னும் பய ஹேது; நிர்ஹேதுகாங்கிகாரத்தாலே ப்ரபலஸம்ஸாரத்தை ஸவாஸகமாக நிவர்த்திப்பிக்கவல்ல ஸம்ஸார நிவர்த்தக பகவத்க்ருபாப்ராபல்யஜ்ஞாநம், இனி நாம் மேல்விழிலும் ஸம்ஸாரம் நமைக்கிட்டமாட்டா தென்னும் நிச்சலமான வபயஹேதுவென்று ப்ரகாணதியில் ப்ரஸ்துதார்த்தத்தோடே சேர்த்து நிகமிக்கிறார். இப்ரகாணத்தில் அஜ்ஞாதஸுக்ருத நிமித்தாங்கிகாரத்தையும், ததபேக்ஷமான நிர்ஹேதுகாங்கிகாரத்தையுமருளிச்செய்து, இரண்டுமபிமதமாயல்ல, ஸ்வபுத்தித்திக்ருதஸுக்ருதத்தைப்பற்றவே யவனங்கிகரிக்குமென்னும் ப்ரதிபத்தியை நிரஸ்கரிக்கைக்காக அபுத்தித்க்ருத ஸுக்ருதாங்கிகாரத்தையும், இதுதன்னை நிரஸ்கரிக்கைக்காகமுக்ய நிர்ஹேதுகாங்கிகாரத்தையும் க்ரமேண வெளியிடுகைக்காக வித்தனை. இதில் "வெறிதேயருள்செய்வர்" "நிர்ஹேதுகக்ருபாலேஷ மதீயேந மஹாத்மநே" "நிர்ஹேதுகக்ருபாலேஷ மதீயேந மஹாத்மநே" என் றுழ்வார்களுக்கு மாசார்யர்களுக்கு மபிமதமாய் தக்நிருபாதிக ரக்ஷகத்வதாஷகமாகாதநிர்ஹேதுகாங்கிகாரமேயிறே யிவர்களுக்கபிமதம். பகவத்ஸ்வாதந்த்ர்யகரம் ஸம்ஸாரம், பகவத்க்ருபாகார்யம் மோக்ஷமென்று பூர்வாசார்யர்கள்

ப்ராப்தியளவும்நடக்கும்.

சOசூ. நிவர்த்ய ஜ்ஞாநம் பயஹேது,

ஜீ.—தாய்க்கொண்டிறே இவ்வதிகாரியிருப்பது; அதில்கர்மத்தை யநுஸந்தித்தபோது பயமும், காருண்யத்தை யநுஸந்தித்தபோது அபயமுமா யிரண்டும் மாறிமாறி ப்ரக்ருதி லம்பக்தமற்று பகவத்ப்ராப்தி பண்ணுமளவும் கடக்குமென்கை.

சOசூ. இப்படி யுபயமும் மாறிமாறி ப்ராப்தியளவும் கடக்கிறதென், தத்குணவிச்வாஸத்தாலே யெப்போதுமொக்க நிர்ப்பயமுமிருக்கவொண்ணுதோவென்னவருளிச்செய்கிறார், (நிவர்த்யஜ்ஞாநம்) (நிவர்த்யஜ்ஞாநம்) என்று தொடங்கி, அதாவது அவனுடையகாருண்யத்தாலே நிவர்த்திக்கப்படுமிதான வவித்யாகர்மவாஸநாருசி ப்ரக்ருதிஸம்பந்த விஷயஜ்ஞாநம், இவை கிடக்கையாலேயின்னமும் ஸம்ஸாரமேலிட்டால்செய்வதென்னென்கிறபயஹேது; "ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி" "ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி" என்று ஸர்வேச்வர னிவற்றைத்தள்ளிப் பொகடும்படி பண்ணுகையாலே யிவற்றுக்கு நிவர்த்தகமான வவனுடைய காருண்யவிஷயஜ்ஞாநம் தத்ப்பய ராஹித்யஹேதுவென்கை. நிவர்த்தகபலமிறாதாலும் நிவர்த்யம் கிடக்குமளவும் பயமும் கதிகடவே கலசிச்செல்லுமென்றுகருத்து. ஆக விப்ரகாரணத்தால் இவனுக்கு பயாபயஹேதுக்களும், ததுபயவிபர்யயத்தில் ஸித்தித்திக்குமதும், தக்நிபக்தக சங்கபரிஹாரங்களும், ஸர்வேச்வரன் ஸம்ஸாரிகளுக்குஜ்ஜீவகத்தில் க்ருஷிபண்ணும்படியும், அஜ்ஞாதஸுக்ருதக வதங்கிகாரஹேதுத்வமும், அங்கிர்ஹேதுகவிஷயிகார வைபவாகபிஜ்ஞர்படியும், ஏதத்வைபவாபிஜ்ஞர்படியும், இவர்த்த மபியுக்தவசக ஸித்த மென்னுமதும், அஜ்ஞாதஸுக்ருதவ்யாஜேந வவனங்கிகரிக்கும்படியும், அங்கிகாரஹேதுவாக்குமஜ்ஞாதஸுக்ருதங்களின் தத்க்ருஷிபலத்வமும், தக்நிரூபணபலிதமும், அங்கிகாரப்பற்றுசாமவைகாதாசித்கமாகஸ்வயமேவ

ஆ.—ரஹஸ்யமாகவநுஸந்தித்திக்கு முபய கிர்ஹேதுகத்வத்தை ஸஹே துகத்வோக்தியாலே மறைப்பது வெளியிடுவதா யருளிச்செய்கிறரென்று பிள்ளையருளிச்செய்வர். ஆக விப்ரகரணத்தால் ஸ்வபராநுஸந்தாந கார்யங்களில் பராநுஸந்தாந கார்யவிபர்யய ஸ்மராகாநுஸந்தாநம், பலாபாலாப முக்யகாரண கிர்ப்பயோக்திப்ரோக்ததத்க்ருபாளுத்வம், க்ருபாவச பரிகல்பித யாத்ருச்சிகா நிரூபகமித்த ஸஹேதுககிர்ஹேதுகா ங்கிகாரங்களின் துர்பலப்ரபலத்வஸூசக நிரூபணவிசேஷமும். அதிலஹே துகாங்கிகாரஹேதுவான துர்விவார ப்ரபல க்ருபாநுஸந்தாநபலமும் சொல்லப்பட்டது.

ஆறு ப்ரகரணங்களில் ஐந்தாவதான

பகவக்கிர்ஹேதுக க்ருபாப்ரபாவம் முற்றிற்று.

நிவர்த்தகஜ்ஞாநமபயஹேது.

ஆறு ப்ரகரணங்களில் ஐந்தாவதான

பகவக்கிர்ஹேதுக க்ருபாப்ரபாவம் முற்றிற்று.

ஜீ.—லீலைக்கைக்கடியும், அவற்றின்த்வைவித்த்யமும், ஏவம்ப்பூதவிஷயீ கார சாஸ்த்ரவித்த்தத்வமும், இவ்விஷயிகாரம்பெற்றவர் இத்தை வெளி யாகப்பேசினபடியும், ஏததகபிஜ்ஞ வசகபரிஹாரமும், ஆபிமுக்க்யவதத் வேஷ்தத்க்ருபாஜநிதத்வமும், யாத்ருச்சிகாதிகளின் ஸுக்ருதகரம மீச்வரக்ருதமென்னுமதும், ஏததர்த்த விஷயாபியுக்தவசக பரம்பரவி ரோத பரிஹாரார்த்தயநுக்தி ஹேதுவும், கீழ்பக்க வுபபாதித்துவக்த விதின்பலிதமும், ததாப்திஹேதுதயா ஜ்ஞாகாதிக ரநுஸந்தாநமும், கிர்ஹேதுக க்ருபாபலாவச்யாநுபவ்யத்வமும், ஈத்ருசக்ருபா ப்ரவாஹ துர்விவாரகத்வமும், ப்ரகரணதி ப்ரதிஜ்ஞாதார்த்த நிகமநமும், பயாப யாநுவர்த்தந காலாவதியும், ஏததுபயஹேதுபூதஜ்ஞாநவிசேஷங்களும் சொல்லுகையாலே இவ்வதிகாரிக் கதவேஷாதிமோக்ஷ பர்யந்தாதில லாபஹேதுவான பகவதாகஸ்மிக க்ருபாப்ரபாவம் விஸ்தரேண ப்ரதிபாதிக் கப்பட்டது. இத்தால் த்வயோபதேஷ்டரு பூதாசார்யோபஸத்யாதிக ளுக்கும், ததுபதிஷ்டத்வயார்த்த ஜ்ஞாகாதிகளுக்கும் ஹேதுவான பக வக்கிர்ஹேதுக க்ருபாவைபவம் சொல்லப்பட்டது.

ஆறு ப்ரகரணங்களில் ஐந்தாவதான

பகவக்கிர்ஹேதுக க்ருபாப்ரபாவம் முற்றிற்று.

ஆ.—ச்ரீ. இப்படி கிர்ஹேதுகாங்கிகார விஷயபூதனை சரமாதிகாரிக்கு சரமப்ராப்ய ப்ராபகமினனதென்று தலிலக்கட்டுகிறூர் மேல்; அதில் மூக்துறயாவக்மோக்ஷ மதுவர்த்திக்கும் பயபயம் பரதக்த்ரசேஷியைப்பற்றியிருப்பர்க்குண்டாகாதென்கிறூர், (ஸ்வதக்த்ரனை) இத்யாதியால். பக்த்தமோக்ஷங்களிரண்டுக்கும் பொதுவான நிரங்குசஸ்வதக்த்ரனை, அகிஷ்ட நிவ்ருத்திபூர்வகமான விஷ்டப்ராப்தியைப் பண்ணிக்கொடுக்கும் சரமோபாயமாகப் பற்றினுலிறே, ஸம்ஸார தக்நிவர்த்தநாதுலக்த்தாககார்ய பயபயாகமரூபமான விந்த சித்தவிகரப்ரஸங்கம்தானுள்ளது; மோக்ஷைகஹேதுவாய் ஸ்வாசார்யபரதக்த்ரனை சரமசேஷியை சரமோபாயமாகப்பற்றினுல், பயபயம் கலசாத நிர்ப்பயதவமே யுள்ளதென்றபடி.

ச்ரீ. ஸ்வதந்த்ரனை யுபாயமாகத்தான் பற்றினபோதிறே யிப்ரஸங்கம்தானுள்ளது.

ஜீ.—ச்ரீ. இப்சபக்த்தத்தில் உபக்ரமமேபிடித்தில்வளவாக லித்தேதாபாயபூதனை ஸர்வேச்வரனே சேதநர்க்கு பரமபுருஷார்த்த லக்ஷணமோக்ஷ லித்தத்திக்கு நிரபேக்ஷோதநமென் றருளிச்செய்து, உபாயபூதனை ஸர்வேச்வரன் கர்மநிபக்த்தநமாக ஸம்ஸரிப்பிக்கவும், காருண்ய நிபந்தநமாகமுக்தனுக்கவும் வல்லநிரங்குச ஸ்வதக்த்ரனுகையாலே, அவனை யுபாயமாகப்பற்றி யிருக்குமவர்களுக்கு ஸ்வகர்மாநுஸந்தாநத்தாலும் தத்காருண்யாநுஸந்தானத்தாலும் வரும் பயபயங்கள் யாவத்ப்ராப்திமாறிமாறி கடக்கும்படியையும் தர்சிப்பித்தார்கிழ்; இனிமேல் ''ஸாக்ஷாந்நாராயணோ தேவஃ க்ருத்வாமர்த்யமயிம்தநும்'' என்றும் ''திருமகள் கொழுகன் தானே குருவாகி'' என்றும் சொல்லுகையாலே அக்தலித்தோபாய பஹிர்ப்பூதமன்றியே தச்சரமாவதியாய், பக்த்தமோக்ஷங்க ளிரண்டுக்கும் பொதுவாயிருக்கை யன்றிக்கே மோக்ஷைகஹேதுவ யிருக்கையாலே தக்நிஷ்ட்டர்களுக்கு பயப்ரஸங்கமின்றியே எப்போதுமொக்க நிர்ப்பயராய்க்கொண்டிருக்கலாம்படியாய், சரமாவதியான ஸ்வரூபப்ராப்யங்களுக்கு கநுரூபமான சரமோபாயம் ஸதாசார்யாபிமாகமேயென்று ஸகல வேதாந்தஸார வித்தமான பூர்வாசார்யர்கள் தங்களுக்குத்தஞ்சமாக வநுஸக்தித்து முபதேசித்தும் போந்த ரஹஸ்யார்த்தத்தை ஸகலரும் மறிந்துஜீவிக்குமபடி ப்ரபக்த்தசேஷத்தாலும் ஸுஸ்பஷ்டமாக வருளிச்செய்கிறூர். அதிலிப்படி பயபயங்களிரண்டும் மாறிமாறி யநுவர்த்தியாமலெப்போதுமொக்க நிர்ப்பயனு யிருக்கலாவதொரு வழியில்லையோவென்னுமாகாங்க்ஷையிலே யருளிச்செய்கிறூர், (ஸ்வதக்த்ரனை) என்றுதுடங்கி. அதாவது கர்மாநுகுணமாக ஸம்ஸரிப்பிக்கவும் காருண்யாநுகுணமாக ஸம்ஸார நிவ்ருத்தியைப்பண்ணி திருவடிகளிலே சேர்த்துக்கொள்ளவும் வல்ல நிரங்குச ஸ்வதக்த்ரனனவீச்வரனை இஷ்டாநிஷ்ட ப்ரப்திபரிஹாரங்களுக்குபாயமாகப்பற்றினபோதிறே, யாவத்ப்ராப்திபயபயங்களிரண்டும் மாறிமாறி கடக்குமென்னுமிப்ரஸங்கம்தானுள்ளதென்கை. பரதக்த்ர ஸ்வரூபனுப் மோக்ஷைகஹேதுவான வாசார்யனை யுபாயமாகப்பற்றினுலிப்ரஸங்கமில்லை; ஸதத நிர்ப்பயனுயிருக்கலாமென்றுகருத்து. (உபாயமாகத்தான்) என்றெருமுழுச்சொல்லித்தனை.

ஆ.—ச௦அ. பரதந்த்ரசேஷியை யுபாயமாகப் பற்றவேணுமென்னுமிவ்வர்த்தத்தை, தந்நிஷ்ட்டவசகம்கொண்டே நிர்ணயிக்கக்கடவோ மென்கிறார் மேல், (உண்டபோது) இத்யாதியால். ஓவாதஹ்ருஷ்க பகவத்வீக்ரஹாநுபவம் பண்ணுகையாகிற வுண்டபோது ''உண்கிகளித்தேர்க் கும்பரென்குறை'' ''இனியாவர் நிகரல்வானத்தே'' ''மாயனதோ விம்மண்ணின் மீசையே'' என்றித்பாதி பகவதநுபவஜநித ஹர்ஷப்ரகர்ஷகர்னிதமான தொருவார்த்தையும்; ''உண்ணுநாளில்லை'' என்னும்படி பாஹ்யஸம்ச்லேஷாலாபத்தால், தத்விக்ரஹாநுபவம் பண்ணப்பெருமையாகிற வுண்ணுதபோது ''மதியெல்லாமுள்கலங்கிமயங்குமால்'' ''சாயலொடுமணிமாமைதளர்க்தேன் கான்'' என்றித்யாதி சோகப்ரகர்ஷ கத்கதமாய்த்துவண்டபோ தொருவார்த்தையும் பரமபரையாக மாறிச்சொல்லுவார்

ச௦அ. உண்டபோ தொருவார்த்தையு முண்ணுதபோ தொருவார்த்தையும் சொல்லுவார்பத்துப்பேருண்டிறே.

ஜீ.—ச௦அ. ப்ரமாணப்ரமேய நிச்சயம்பண்ணவேணுமிறே, இவ்வர்த்தமென்கொண்டு நிச்சயிக்கக்கடவோமென்னு மாகாங்ஷையிலே யருளிச்செய்கிறார், (உண்டபோது) என்றுதுடங்கி, மயர்வுமதிகலம்பெற்ற பகவதநுபவைக தாரகாயிருக்கு மாழ்வார்களுக்கு, உண்டபோதுமுண்ணுதபோதுமாவன - பகவதநுபவ ததலாபகாலங்கள்; அதில் பகவதநுபவம் பண்ணி ஹ்ருஷ்டராநபோது, தத்தாலயவிவ்ருத்திகாமதயா ததீயதாஸ்யத்திலேயூன்றி ''பலிலும் பிறப்பிடைதோறெம்மையாளுடைதர்'' ''காளுய்பிறப்பிடைதோ றெம்மையாளுடைதர்'' ''வருமையுமிம்மையும் நம்மை யளிக்கும் பிராக்கள்'' ''சலிப்பின்றி யாண்டெம்மைச் சக்ரச்சாக்கிரம் காப்பர்'' ''கன்மைபெறுத்தெம்மை காளுய்யக்கொள்கின்ற கம்பர்'' ''எம்பல் பிறப்பிடைதோ றெக்தொழுகுலம் தாங்கள்'' ''அவனடியார்சிறுமாமனிசரா யென்னையாண்டாரிங்கேதிரியவே-செக்தாமரைக்கட்டிருக்குமளன் கறுமாவிரை கரண்மலரடிக்கிழ்ப்புகுதல் - உறுமோபாவியேனுக்கு'' என்றும் ''ஆரெண்ணும் நெஞ்சுடையா ரவரெம்மை யாள்வாரே'' ''ஞாகத்திஞைளியுருவை கீண்வாரென்காயகரே'' ''கச்சித்தொழுவாரை கச்சென்றன் கன்நெஞ்சே'' ''போளன் பேரோதும் பெரியோரையொருகாலும் பிரிகிலேனே'' ''கண்ணுக்கண்டிருகிக் கையாரத்தொழுவாரைக் கருதுங்கால் உண்ணுதவெம்கூற்ற மோவாதபாவங்கள் சேராவே'' என்றும் ''ஈட்டம்கண்டிடக்கூடுமே லதுகாணும் கண்பயனுவதே'' ''தொண்டரடிப்பொடி யாடநாம்பெறில் கங்கைகீர் குடைந்தாடும் வேட்கையென்னுவதே'' ''இன்புறுக்தொண்டர் சேவடியேத்திவாழ்த்துமென்நெஞ்சமே'' என்று மித்யாதிகளாலே தத்விஷயத்திலும் காட்டில் ததீயரேநமக்குசேஷிகளு முபாயோபேயபூதருமென்றத்யாதரத்தைப் பண்ணிப்பேசுவது; பகவதநுபவாலாபகலிஷ்டராநபோது அப்படி பரமசேஷிகளும் பரமப்ராப்ய ப்ராபகபூதருமான ததீயர் ஸங்கிஹிதருமாயிருக்தாலும் அவர்கள்பக்கல் நெஞ்சுசெல்லாமல் பகவத்விஷயமே ப்ராப்யமும் ப்ராபகமுமாக கிஜைத்து ''காணவாராய்'' ''காணுமாறருளாய்'' ''வரிகொள்வெள்சிலை வலீவித்தமைத்தனும் வக்திலனென்செய்கேன்'' ''வெஞ்சமத்தசிசரத்துரக்த வெம்மடிகளும் வாராளுல்'' ''வாஸுதேவரவுன்வரவு பார்த்து - வார்மணல்குன்றில் புலரின்றேன்'' என்றித்யாதிகளாலே ஆர்த்திபரவசராய் அலற்றுவதாதிவது ''வெஞ்சிறைப்புள்'' ''உங்களோடெங்களிடையில்லை'' இத்யாதிகளாலே வெறுப்பது உதறுவதாகையாலே,

ஆ.—ஒருவரிருவரன்றிக்கேபத்துப்பேருண்டிறே;''காகணி மிசைகம்பிரான் சரணேசரண்'' ''உன்னடிக்கீழமர்த்துபுகுத்தினே'' ''தனக்கேயாக வெணைக்கொள்ளும்'' ''நின்தீர்த்தவடிமைக் குற்றேவல்செய்து'' என்றித்யாதியாலே ஸ்வதந்த்ர பகவத்விஷயமே புபாயோபேயமென்றநுகூலப்பனை பாசுரம்கொண்டன்று அந்தபகவத்விஷயமே புபாயோபேயமென்றிருக்கும் ஸதாசார்யன் திருவடிகளே ததுபயமுமென்னுமிச்சரமார்த்தம், ஸம்சயவிபர்யயமற வநுதியிடுவது.

சஂகூ. ப்ரதமபர்வத்திலே கின்று சிரிப்பதமுவதாய்க்கொண்டு இள கெஞ்சானவவர்கீளை, ஹர்ஷைகஹேதுவான வாசார்யவிஷயத்தையே முற்படப்பற்றி ஸ-ஙித்திருக்கமாட்டாதே, சோகஹர்ஷ மிரண்டிக்கும் ஹேதுவான ஸ்வதந்த்ரவிஷயத்தையே முற்படப்பற்றி சோகிப்பது ஹர்ஷிப்ப தாய், இவர்கள் படிகிறபாடென்னென்றுசிரித்து ''மேவினேனவன்பொன்னடி'' என்று விச்லேஷகந்தமற ஆழ்வார்திருவடிகளுடன் நிரந்தரஸம்ச்லேஷம்பண்ணி ''காவிஞல்கவிற்றினமெய்தி வீறடித்திருக்குமப்ரஸித்தரான ஸ்ரீமதுரகவியாழ்வா ரொருவருண்டிறே; சரமகிஷ்ட்டராய்ப்போருமவ்வாழ்வாருடைய'' ''மேவினேனவன்பொன்னடி - தேவுமற்றறியேன்''

அவர்கள்பாசுரம்கொண்டன் றிவ்வர்த்தமறுதியிடுவது.

சஂகூ. அவர்களைச் சிரித்திருப்பாரொருவ ருண்டிறே ;

ஜீ.—(உண்டபோதொருவர்த்தையும்உண்ணுதபோதொருவர்த்தையுஞ் சொல்லுவார்) என்கிறூர். ஆழ்வார்கலெல்லாரு மேகப்ரக்ருதிகளாய் ஏககண்ட்டரா யிருக்கையாலே (பத்துப்பேருண்டிறே) என்கிறூர். (அவர்கள் பாசுரம்கொண்டன் றிவ்வர்த்தமறுதியிடுவது) என்றது - மயர்வறமதி நலம்பெற்றவர்களாகையாலே ப்ரதமபர்வத்தில் காட்டில் சரமபர்வத்துக்குள்ள தன்னேற்றமடையத்தெளியக்கண்டு பேசினுர்களேயாகிலும், சரம பர்வைக கிஷ்ட்டரன்றியே ப்ரதமபர்வத்திலேமண்டி ததநுபவஞ்ருஷ்டரானபோ தொன்றைச்சொல்லுவது, ததலாபஸ்லிஷ்டரானபோ தொன்றைச்சொல்லுவதா யொருபடிப்பாட ரல்லாதவர்கள் பாசுரம்கொண்டன்று ஆசார்யனேயுபயமென் றிவ்வர்த்த நிச்சயப்பண்ணுவதென்கை.

சஂகூ. பின்னை யார்பாசுரம்கொண் டறுதியிடுவதென்ன வருளிச் செய்கிறூர்,(அவர்களை) என்றுதுடங்கி. அதாவது- ''மேவினேனவன்பொன்னடி - தேவுமற்றறியேன்'' என்று ஸ்வாசார்யரான வாழ்வார்திருவடிகளே ப்ராப்யமும் ப்ராபகமுமாகப் புரையறப்பற்றி அவிதாக்யதேவதராய் ''காவிஞல் கவிற்றின்பமெய்தினேன்'' என்று ததஸங்கீர்த்தநாகந்த நிர்ப்பராய் ''அடியேன் சதிர்த்தேன்'' என்றுமுவதறிக்து பற்றினசதுரராயிருக்கையாலே, சரமபர்வத்தி லேற்றமறிந்து பேசா நிற்கச்செய்தே ததேககிஷ்ட்டரன்றியே ப்ரதமபர்வத்திலேமண்டி தத்வைலக்ஷண்யபரவசராய் உண்டபோ தொருவர்த்தையு முண்ணுதபோதொரு வார்த்தையுஞ் சொல்லுகிறவாழ்வார்கள்பதின்மரையும், அடியிலேயோராசார்யன் திருவடிகளைப்பற்றி யகவரதலை-ஙிகளா யிருக்கப்பெறுதே ஸ்வவைலக்ஷண்யத்தாலே பிச்சேற்றும் பகவத்விஷயத்திலே முக்துறமுன்னமிழிந்து ததநுபவதசையி லொன்றைச்சொல்லுவது ததலாபதசையி லொன்றைச்சொல்லுவதா யிவர்கள் படிகிறபாடென்னென்று பரிஹஸித்திருக்கும் ஸ்ரீமதுரகவியாழ்வாரொருவருண்டிறே ; சரமபர்வ கிஷ்ட்டராய் ஸ்தைகரூபஸகரான விவருடையபாசுரமான கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்பைக்கொண்டு இவ்வர்த்த

ஆ.—என்று ஆழ்வார் திருவடிகளே யுபாயோபேயமென்று ப்ரதிபாதிக்கிற திருமுகப்பாசுரமான கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்புகொண்டே, சரமசேஷியே யுபாயோபேயமென்னும் சரமார்த்தம், ததபிலாஷிகளான காம நிஸ்ஸம்சய மாகவநுதியிட்டு நிஸ்சலசித்தராகக்கடவோமென்கிறார். ஸ்வாமியினுடைய பாதுகையைச்சிரஸாவஹித்து, நான்தரித்தவித்தோடொக்குமோ நீதரித் தரத்காபிஷேகமென்று ஸ்வாமியைப்பார்த்துச் சிரித்தானென்றால் ஸ்வாமித் ரோஹம்வாராதாப்போலே, ஆசார்யப்ரேமப்ரகர்ஷத்தாலே ஆசார்ய ணப்பற்று மித்தோடொக்குமோ தத்விஷயத்தைப்பற்று மிதுவென்னும் சிரிப்பு ஆசார்ய ப்ரீதிவர்த்தகமாய்க்கொண்டு அடிக்கழஞ்சுபெறுமத்தனை யலது, ஆசார்யாபசாரமாய்த்தலைக்கட்டாதிறே; ஆகையாலாசார்யைக கிஷ்ட்டரான அவர்சிரிப்பு தத்ப்ரேமாதிசயத்துக்குப் போக்குவிடாய், திரு வுள்ளத்தில் கொழுந்துபட்டுப் படரும் தத்பக்திவல்லி பூத்தபூவாயே யிவர்க்கு முக்கியபரணமுமா யிருக்குமிறே.

சக. இப்படி யாசார்யதத்வத்தைத்துருசுகக்கும்படி சிரித்திருக்குமிவர் சொன்ன ''நம்பிக்காளூரியேனுப்'' என்கிற வாசார்யைகசேஷமான ஸ்வ ரூபத்துக்கும், ''நம்பிக்காள்புக்க காதலடிமைப்பயனன்றே'' என்றுசார் ய கைங்கர்யரூபமான ஸ்வரூபாநுரூப ப்ராப்யத்துக்கும், ''மேவினேனவன் பொன்னடி'' என்னும்படி விபரீதமாகாதே சேர்த்திருக்கவேணுமிறே

அவர்பாசுரம்கொண் டிவ்வர்த்த மறுதியிடக்கடவோம். சக. ஸ்வரூபத்துக்கும் ப்ராப்யத்துக்கும்

ஜீ.—த்தை ஸம்சயவிபர்யயகந்தமற கிச்சயிக்கக்கடவோமென்கை.—, அ தவர (உண்டபோது) இத்யாதிக்கு பகவதநுபவம் பண்ணினபோது ''உண் டிகளித்தேற்கும்ப ரென்குறை'' ''யாவர் நிகரல்வான தே'' ''மாதுள தோ விம்மண்ணின்மிசை'' என்றிப்படி பகவதநுபவ ஜநித ஹர்ஷப்ரகர்ஷ கர்வித்மான தொருவார்த்தையும், ததநுபவமபெறுதபோது ''மதியெல் லாமுள்கலங்கி மயங்குமரல்'' ''சாயலொடுமணிமாமை தளர்ந்தேன் கான்'' ''காணவாராயென்றென்று கண்ணும் வாயும்துவர்த்து'' ''தியோ டுடன் சேர்மெழுகாயுகிற்றிரிவேனே'' என்றிப்படி சோகவேகஜநிதமான தொருவார்த்தையும் சொல்லுவா ரொருவ ரிருவன்றிக்கே பத்துப்பேருண் டிறே; ததீயரேசேஷிகளு முபாயோபேயபூதரு மென்றறிக்திருக்கச் செய்தே, ததநுகுணமாக நிற்கமாட்டாமல் பகவத்விஷய வைலக்ஷண்ய பாவசராய் இப்படி யுண்டபோதொருவார்த்தை சொல்லுகிறவர்களுக்கி கொண்டன்று; ஸ்வசாசார்ய சரணயுகளமே யுபாயமென்கிற விப்பரமார்த்த கிர்ணயம்பண்ணுமது அவர் திருவடிகளேயே தமக்குத் தஞ்சமாகப்பற்றி ''தேவுமற்றறியேன்'' என்றிருக்கையாலே ப்ரதமபர்வத்திலே மண்டி ஹர்ஷசோகபரவசராய்ப்பேசுகிறவர்களேபோ பரிஹஸித்திருப்பாரொருவருண் டிறே; அப்படி யிருக்துள்ள ஸ்ரீமதுரகவிகள் திவ்யஸூக்தியைக் கொண் டிவ்வர்த்த நிச்சயமபண்ணக்கடவோ மென்றிங்ஙனே யோஜிக்கவுமாம்.

சக. இப்படி ப்ரமாணஸித்தமான வர்த்தத்தை உபபத்தியாலே ஸ்த்திரீகரிக்கிறார் மேல் (ஸ்வரூபத்துக்கும்) என்றுதுடங்கி. ஸ்வரூபோ பாய புருஷார்த்தங்களே நிஷ்கர்ஷிக்குமளவில், ப்ரதமம் ஸ்வரூபத்தையு ள்ளபடிநிஷ்கர்ஷித்து அநந்தரம்ப்ராப்யத்தை ததநுரூபமாக நிஷ்கர்ஷித் துப்ராபகத்தை ததுபயாநுரூபமாக நிஷ்கர்ஷிக்கவேணுமிறே; வ்யதபத தி தசையிலுபேயம்முற்பட்டு உபாயம்பிற்பட்டிருக்கும், அதுஷ்டாநதசையில் மாறுடியிருக்கும்; ஸ்வரூபத்துக்கும்ப்ராப்யத்துக்கும் சோமையாலேயிறே

ஆ.—ததுபயமத்தியஸ்த்தமான ப்ராபகம். ஸ்வரூபம்சரமசேஷிக்குசேஷம் தத்கைங்கர்யமே சரமப்ராப்யமென்று சரமஜ்ஞாநவ்யவஸாயம்பிறக்தால், சரம விஷயமே சரமோபாயமாகாவிடில் சோரச்சேர்த்தியாய் விடுமென்கிறார். ப்ரதமசேஷத்வாதிகள் சரமபர்யந்தமாய் நிலைத்தபின்பு, ப்ரதமசரமங்களிரண்டையும் ப்ராதாந்யேகப்பற்றி நிற்கைசேரா திறே. ப்ரதமசரமஸ்லோகப்ரதமத்ருதீயாக்ஷரசதுர்த்திகமஸ்ஸுக்களாலே சரமஸ்வரூப ப்ராப்ய ப்ராபகங்கள் சரமாதிகரணரிக் கநுஸந்தேயங்களென் றருளிச்செய்வர்.

சக. ததுபயவிபரீத ப்ராபகாந்தர பரிக்ரஹம் சரமகிஷ்டர்க்கபிமதமென்கிறார் மேல்; எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணமென்றிருக்கும் வடுகநம்பி, உடையவர்க்கு பவித்ரமான கூரத்தாழ்வானையும் தண்டமான முதலியாண்டானையும், எம்பெருமானார் திருவடிகளேசரணம் பெரியபெருமாள் திருவடிகளேசரணம் என்றிரண்டையு மநுஸந்திக்கை

சேர்ந்திருக்கவேணுமிறே ப்ராபகம்.

சக. வடுகநம்பி யாழ்வானையு மாண்டானையு மிருகரைய ரென்பர்.

ஜீ.—உபாயாந்தரத்தைப்பரித்யஜித்தது; ஆகையாலே (ஸ்வரூபத்துக்கும் ப்ராப்யத்துக்கும் சேர்க்திருக்கவேணுமிறே) என்கிறார். இனிஸ்வரூபம்தன்னை நிரூபித்தால் ஜ்ஞாநாகாங்களும் புறவிதமென்னும்படி பகவதநந்யார்ஹசேஷத்வமேவடிவாய், அதினுடைய யாதாத்மியம் தச்சேஷத்வமும் புறவிதமென்னும்படி ததீயசேஷத்வமேவடிவாயிறே யிருப்பது; எவம்பூதஸ்வரூபாநுரூபமான ப்ராப்யத்தை நிரூபித்தால், தத்கைங்கர்யம் ப்ரதமாவதியாய் ததீயகைங்கர்யம் சரமாவதியாயிருக்கும்; ஸ்வரூபப்ராப்யவேஷமிதுவாகையாலே ததுபயாநுகுணமான ப்ராபகம் ததீயரேயாகவேண்டியிறேயிருப்பது; இனி யந்தத்ததீயரில் வைத்துக்கொண்டு முதலடியிலே தன்னை யங்கீகரித்து தத்வஜ்ஞாநப்ரதாகத்தைப்பண்ணின மஹோபகாரகனுடை ஸ்வாசார்யனுக்கே சேஷமாயிருக்கை ஸமஸ்தபாகவதருடைய வகுப்புமாய் தன் ஸ்வரூபத்தினுடைய வெல்லைநிலமுமாயிருக்கும்; இத்த ஸ்வரூபத்துக்குநுரூபமான ப்ராப்யமும் ஸ்வாசார்யன் திருவடிகளில்பண்ணும் கைங்கர்யமுமாயிருக்கும்; இப்படி ஸ்வரூபப்ராப்யங்களாயற்ருல் இவையிரண்டுக்கும் ஸத்ருசமான ப்ராபகம் ஸ்வாசார்ய சரணயுகளமாகவேணுமென்கை. இதுவே ஸ்வரூபப்ராப்யங்களுக்குச்சேர்த்த வுபாயமென்கையால் ஈச்வரஸ்வாதந்த்ர்ய பித்யா கிர்ப்பயத்வத்தைப்பற்ற விதில் போக்தவளவல்ல,முக்யோபாய மிதுவேயென்னுமிடம்ஸம்ப்ரதிபந்நமிறே.

சக. இவ்வர்த்தவிஷயமாக வோரைதிஹ்யத்தை யருளிச்செய்கிறார் மேல், (வடுகநம்பி) என்றுதுடங்கி. அதாவது ஆழ்வார்திருவடிகளில் ஸ்ரீமதுரகவிக ளிருக்காப்போலே, ப்ராப்யப்ராபகங்களிரண்டு மெம்பெருமானார் திருவடிகளிலேயென்று ப்ரகிபத்திபண்ணி ''தேவுமற்றறியேன்'' என்றிருக்கும் வடுகநம்பி, எம்பெருமானார்க்கு நிழலுமடிதாருமாபோலே யவிகாபூதராய் ''ராமாநுஜஸ்யசரணௌ சரணம்ப்ரபத்யே'' ''ராமாநுஜார்யமநிசம் பரிவர்த்தயாமி'' ''ராமாநுஜஸ்யசரணௌ சரணம்ப்ரபத்யே'' ''ராமாநுஜார்யவசகம் பரிவர்த்தயிஷ்யே'' என் றுபாயோபேயங்க ளவர்திருவடிகளு மத்திருவடிகளில் பண்ணும் கைங்கர்யமென்றிருக்கும் கூரத்தாழ்வானையும் தாதிருசரான முதலியாண்டானையும், ஸம்ஸாரத்திலிருப்பி லடிக்கொதிப்பால்வந்த வார்த்தியின் மிகுதியாலேகலங்கி காதரசித்தமாகப் பெருமாள்

ஆ.—யாலே ஒருகரையில் நிலையற்ற விருகரையரென்பர். ஆகையால் ப்ரபத வைபரீத்யம் சரமநிஷ்ட்டர்க் கநிஷ்டமென்றபடி

சகஉ. ஆகில் பகவத்ப்பாகவதாசார்ய விஷயகைங்கர்ய த்ரயமும் ப்ராப்யமாயிருக்க, ஆசார்யகைங்கர்யமே ப்ராப்யமானபடியெனினென்ன, ஸ்வரூபஜ்ஞாநபரிபாக நிபந்தநமாக பர்வக்ரமமாய் வருகையாலே யென்கிறார் மேல், (ப்ராப்யத்துக்கு) இத்யாதியால். ப்ராதமிக பகவச்சேஷத்வாநுகுணமான ப்ராப்யத்துக்கு ப்ரதமாம்சம் ப்ரதமசேஷியான பகவத்கைங்கர்யம்; மாத்யமிகசேஷத்வாநுகுணமான ப்ராப்யத்துக்கு மத்ய மாம்சம் மத்யஸ்த்தசேஷிகளான பாகவதகைங்கர்யம்; சரமசேஷத்வாநுகுணமான ப்ராப்யத்துக்கு சரமாம்சம் சரமசேஷியான வாசார்யகைங்கர்ய மென்று மேல் (சரமபர்வம் வரக்கடவது) என்கிறதுக்கும் சேரும்படி. இங்கு மாருடி யக்வயித்தருளிச்செய்வர். பகவத்கைங்கர்யம் பாகவதகைங்கர்யத்திலேமூட்டும், அந்த பாகவதகைங்கர்யம் ஆசார்யகைங்கர்யத்திலே நிலைப்பிக்கும், ஆகையா லாசார்யகைங்கர்யமே சரமபர்வம். பகவத்கைங்கர்யத்திலே பாகவதகைங்கர்யமில்லை, ஸாமாந்யமான பாகவதகைங்கர்யத்தில் விசேஷமானவாசார்யகைங்கர்யமில்லை, ததுபயபரவமூலீள வாசார்ய கைங்கர்யத்தில் ததுபயகைங்கர்யமுண்டி. பகவத்கைங்கர்யத்தை விடில் ஆசார்யபாகவதர்கள் கைவிடுவார்கள், பாகவதகைங்கர்யத்தை விடில் பகவதாசார்யர்கள் கைவிடுவார்கள், ஆசார்ய கைங்கர்யத்தை விடில் பகவத்ப்பாகவதர்கள் கைவிடுவார்கள். ஆசார்யபாகவத ப்ரீதிவர்த்தகம் பகவத்கைங்கர்யம், பகவதாசார்ய ப்ரீதிவர்த்தகம் பாகவதகைங்கர்யம், பகவத்ப்பாகவத ப்ரீதிவர்த்தகமாசார்யகைங்கர்யம். பகவத்கைங்கர்யமொருபுரி, பாகவதகைங்கர்யமிருபுரி, ஆசார்யகைங்கர்யம் மும்புரியுண்டது. இனி பகவச்சேஷத்வப்ரதாகர் பகவத்கைங்கர்யம் நிருபாதிகம்

சகஉ. ப்ராப்யத்துக்கு ப்ரதமபர்வ மாசார்யகைங்கர்யம்; மத்யமபர்வம் பகவத்கைங்கர்யம்;

ஜீ.—பக்கலிலும்சென்று பல்காட்டிவது தத்வைலக்ஷணியம்கண்டவரறே ப்ரணராய்ப் பேருவதர மிவ்வளவைக்கொண்டி, எம்பெருமானார் திருவடிகளே ப்ராப்யமும் ப்ராபகமுமானால் ''தேவுமற்றறியேன்'' என்றிருக்க வேண்டாவோ, அங்ஙனன்றிக்கே சரமாவதியிலும் ப்ரதமாவதியிலும் கைவைத்து நிற்கிறவர்க ளிருகரையரென்றருளிச்செய்வ ரென்றபடி.

சகஉ. (ஸ்வரூபத்துக்கும் ப்ராப்யத்துக்கும் சேர்த்திருக்க வேணுமிறே) என்றவிடத்தில் ஸ்வரூபத்தை யொருவழியா லிசைத்து, பகவத்கைங்கர்யமன்றே ப்ராப்யம், ப்ராப்யத்துக்கு ஸத்ருசமாகவேணுமென்றபடி யெங்ஙனே யென்பாருடைய சங்கையைப்பரிஹரிக்கைக்காக, ப்ரதிமம் ப்ராப்யவேஷத்தை யோடவைத்துக்காட்டுகிறார், (ப்ராப்யத்துக்கு) என்றுதுடங்கி. (ப்ராப்ய) மாவது-சேஷத்வைக நிரூபணீயமான வாத்மவஸ்துவுக்கு புருஷார்த்தமானகைங்கர்யம்; பர்வசப்தமம்சவாசி; இங்கு ப்ரதமபர்வமாகச்சொல்லுகிற வாசார்யகைங்கர்யமாவது - ''திருத்தித்திருமகள் கேள்வனுக்காக்கி'' என்கிறபடியே முதலடியிலேதன்னே யங்கீகரித்து பகவத்விஷயத்துக் காளாம்படி திருத்தினவாசார்யனுக் குகப்பாகப் பண்ணும் பகவத்கைங்கர்யம்; மத்யமபர்வமாகச் சொல்லுகிற பகவத்கைங்கர்யமாவது - ''அடியார்க்கென்னை யாட்படுத்தவிமலன்'' என்கிறபடியே தானுகந்தாரைத் தன்னடியார்க்கடிமைப்படுத்தும் பகவானுக்குகப்பாகப்பண்ணும்பாகவதகைங்கர்யம்; சரமபர்வமாகச்சொல்லுகிறபாகவத

ஆ.—பாகவதாசார்யகைங்கர்ய மௌபாதிகமென் றிருப்பர்கள், ஆசார்ய சேஷத்வ ப்ரதாகர் ஆசார்யகைங்கர்யம் நிருபாதிகம் பகவத்ப்பாகவத கைங்கர்ய மௌபாதிகமென்றிருப்பர்கள். ப்ரதமசேஷத்வப்ரதாகர்க்கு பகவத் கைங்கர்யத்தில் ஸ்தாகிபக்தகத்வ புத்தியும் ததீயாசார்ய கைங்கர்யங்களில் ததீயத்வோபதேசிகத்வ நிபக்தகபுத்தியும் கடக்கும்; சரம சேஷத்வ ப்ரதாகர்க்கு ஆசார்யகைங்கர்யத்தில் ஸ்தாகிபக்தக புத்தியும் பகவத்ப்பாகவத கைங்கர்யங்களில் ஸ்வசேஷிப்ரீ நிபக்தகபுத்தியும் கடக்கும். பகவச்சேஷத்வ ப்ரதாகர்க்கெல்லை பாகவதகைங்கர்யம், ஆசார்யசேஷத்வ ப்ரதாகர்க்கெல்லை பகவத் ப்பாகவத கைங்கர்யம்; ஆக கைங்கர்யத்ரயமு மவர்ஜநீயம். ப்ரதமசேஷத்வ ப்ரதாகர்க்கு சரமார்வயம் பாகல்காயிட்டிண்டு பால்வார்த்துண்பாரைப்போலே; சரம சேஷத்வ ப்ரதாகர்க்கு ப்ரதமார்வயம் பாலும் பழமுமாகவுண்டு ஹரீதகி ஸேவிப்பாரைப்போலே யென்றருளிச்செய்வர். ஆக ப்ரதமமத்தியம சரமரூப பர்வக்ரமமாக வருளிச்செய்கிறவிது ஜ்ஞாநபரிபாகாநுகுணமாக தத் கைங்கர்யம் ரஸித்துவருமென்றும், ஒன்றிலொன்றுஸாரமாய் ருசிக்குமென்றும், ஸ்வப்ராதார்யமான வம்சபேதமொழிய ஸ்வப்ராப்யாகாரபேதமான வம்சபேதமில்லையென்றும் திருவுள்ளம்பற்றியிறே பர்வத்தைமாருமே யருளிச்செய்கைக்கடி சீர்தலாபேக்ஷதையைப்பற்ற வென்றருளிச்செய்வர்.—, அன்றியே சாமசேஷத்வ ப்ரதாகர்க்கு ஸ்தாகிபக்தக ப்ரதமபர்வம் ஸதாசார்யகைங்கர்யம், மத்யமபர்வம் ததப்ரதபகவத்கைங்கர்யம், சரமபர்வம் ததுபயப்ராபக பாகவதகைங்கர்ய மென்றிங்ஙனே யதாக்வயமாக வும் யோஜிப்பர்கள்; இது (சரமபர்வம் வரக்கடவது) என்கிற மேலுக்குச் சேராது.

சகக. இந்த வாசார்யகைங்கர்யம் பரமபுருஷார்த்த சரமமாய் வருமென்கிறார்; "பரஜ்யோதிருபஸம்பத்ய ஸ்வேநரூபேணாபிநிஷ்பத்யதே" "பரஞ்ஜ்யோதி ருபஸம்பத்ய ஸ்வேகரூபேணுபிகிஷ்பத்யதே" என்று பகவத்ஸாம்யாபத்தியை வேதாந்தசாஸ்த்ரம் பரமபுருஷார்த்தமாகச் சொல்லாகிற்க, பகவத்

சரமபர்வம் பாகவதகைங்கர்யம்.

சகக. ஸ்வரூபப்ராப்தியை சாஸ்த்ரம் புருஷார்த்தமாகச் சொல்லாகிற்க,

---

ஜீ.—கைங்கர்யமாவது- ஆசார்யபரனென்றுகக்குமவர்களாய்ஆசார்யவை பவஜ்ஞாபகரா யாசார்யகைங்கர்யத்தி னேற்றமறிய மவர்களானபாகவதர் களெல்லார்க்கு முகப்பாகப்பண்ணு மாசார்யகைங்கர்யம். ஆக வாசார்ய ப்ரீதிவிஷயமான பகவத்கைங்கர்யத்தை யாசார்யகைங்கர்யமென்றும், பகவத்ப்ரீதிவிஷயமான பாகவதகைங்கர்யத்தை பகவத்கைங்கர்யமென் றும், பாகவதப்ரீதிவிஷயமான வாசார்யகைங்கர்யத்தை பாகவதகைங் கர்யமென்றும் சொல்லிற்றாயிற்று. ஆகையாலாசார்யகைங்கர்யம் ப்ராப்ய மென்றுசொன்னவிதில் குறையில்லையென்று கருத்து.

சகக. இப்படி யாசார்யகைங்கர்யமே சரமபர்வம் என்று சாஸ்த்ரம் சொல்லாதிருக்கச்செய்தே இதுவருகிறவழிதா னென்னென்கிற சங்கையிலே யருளிச்செய்கிறார், (ஸ்வரூபப்ராப்தியை) என்றுதுடங்கி. அதாவது- "பரஂஜ்யோதிருபஸம்பத்ய ஸ்வேநரூபேணாபிநிஷ்பத்யதே" "பரம்ஜ்யோதிருபஸம்பத்ய ஸ்வேகரூபேணுபிகிஷ்பத்யதே" என்று பரப்ராப்தி பூர்விகையா யநாதி கர்ம நிபக்தத்தாசித்ஸம்பக்தத்தாலே மலாவகுண்டித மணிப்ரபை

ஆ.—ப்ராப்தி பலமாய்க்கொண்டு ''ஸ்ரீமந் நாராயண சரணௌ'' ''ஸ்ருதிஸ்ம்ருதி'' ''ஸோஹ்நுதேஸர்வான்காமான்'' ''ஏகதாபவதி'' இத்யாதிவிதித்த பகவதநுபவஜநித ப்ரீதிகாரிதகைங்கர்யம் புருஷார்த்தமாய் வருகிறப்போலே, ப்ராப்திபலகைங்கர்யமாகிற ஸாத்யத்திலுடைய தத்ப்ரதிஸம்பந்தி ப்ரீதிவிரத்தக வருத்தத்திலேதுவாய்க்கொண்டு மத்ய்மபர்வமான பாகவத கைங்கர்யமும், தத்ப்ரீத்யதிசயநிபந்தந விசேஷவருத்தத்திலேதுவாய்க் கொண்டு சரமபர்வமான வாசார்யகைங்கர்யமும், ராகப்ராப்தமாகத்தன் னடையே வரக்கடவதென்கிறார்.

சகச. சரம கைங்கர்யாதிகாரத்தினருமையை யருளிச்செய்கிறார் மேல்; இந்த சரமபர்வமான வாசார்யகைங்கர்யம் தான், ஏதத்ருசிப்ரதி பக்தக ப்ராபல்யத்தாலே மிகவும்துர்லபம்.

சகடு. இதின் துர்லபத்வத்தை விவரிக்கிறார் மேல்; உபதேசாதிக ளால் மீட்கவொண்ணுதபடி க்ஷுத்ரவிஷய ப்ரவணனவனுக்கு விடில் முடிவனென்னும்படியான வவ்விஷயத்தை, தோஷதுஷ்டமப்ராப்தமென றுவிட்டு விலக்ஷணமாய் ப்ராப்தமானபூர்ண பகவத்விஷயத்திலேவருத்தி வருகைக்குள்ள வருமைபோலன்று, தன்னிலேதேசத்திலே சுழியாறுபடி த்து மரிமிதபோக்யதம ஸ்வரூபாதியையுடைய ப்ரதமபர்வமான பகவத் விஷயதத்கைங்கர்யங்களி லாழங்கால் பதிகையைவிட்டு, ததிஷ்டதமான

ப்ராப்திபலமாய்க்கொண்டு கைங்கர்யம் வருகிறப்போலே, வாத்ய்மவிவ்ருத்தியாய்க்கொண்டு சரமபர்வம் வரக்கடவது.

சகச. இதுதான் துர்லபம்.

சகடு. விஷயப்ரவணனுக் கத்தைவிட்டு பகவத்விஷயத்திலே வருகைக்குள்ள வருமைபோலன்று, ப்ரதமபர்வத்தை

ஜீ.—போலே திரோஹிதமான ஸ்வாஸாதாரணகாரத்தினுடைய வாவிர்ப் பாவரூபமான ப்ராப்தியே வேதாக்தசாஸ்த்ரம் புருஷார்த்தமாகச் சொல் லாநிற்க, இப்படி யாவிர்ப்பூதமான ஸ்வரூபத்தையுடையவாதமா, சேஷத் வைக நிரூபணீயதயா சேஷிவிஷய கிஞ்சித்காரத்தாலல்லது செல்லாதபடி யாயிருக்கையாலே, அந்த ஸ்வரூபப்ராப்தி பலமாய்க்கொண்டு பகவதநு பவஜநித ப்ரீதிகாரித கைங்கர்யம் வருகிறப்போலே, சேஷியான பகவா னுக்கு ஸ்வவிஷயகிஞ்சித்காரத்திலும் ஸ்வகியவிஷய கிஞ்சித்கார முகப் பாகையாலே, அந்தபகவத்கைங்கர்யமாகிற ஸாத்யத்தின் வருத்திரூப மாய்க்கொண்டு மத்ய்மபர்வமான பாகவதகைங்கர்யம் வரக்கடவதாய், அந்த பாகவதரெல்லார்க்கும் ஸ்வவிஷய கிஞ்சித்காரத்திலும் தனக்குப காரகனான வாசார்யவிஷயத்தில் கிஞ்சித்காரமே யுகப்பாகையாலே அத்த ஸாத்யத்தினுடைய விசேஷவருத்தியாய்க்கொண்டு சரமபர்வமான வாசார்ய கைங்கர்யம் வரக்கடவதென்கை.

சகச. இந்த சரமபர்வலாபத்தினருமையைத்தர்சிப்பிக்கிறார் மேல், (இதுதான் துர்லபம்) என்று.

சகடு. இது தன்னை விவரிக்கிறார் மேல், (விஷயப்ரவணனுக்கு) என்று தொடங்கி. அதாவது க்ஷுத்ரவிஷயங்களின் புறப்பூச்சான வைலக்ஷ ண்யத்திலே மீடுபட்டு மீட்கவொண்ணுதபடி யவற்றிலே ப்ரவணனாய் கின்ற வனுக்கு அவற்றைக் கைவிட்டு வருத்த விஷயமான பகவத் விஷயத்திலே வருகைக்குள்ள வருமைபோலன்று ''பும்ஸாம் தருஷ்டிசித்தாபஹாரி யான'' பகவத்விஷய ப்ரவணனாய் தத்கைங்கர்ய நிரதனானவனுக்கு ப்ரதம

ஆ.—சரமபர்வமாகிற வாசார்யவிஷயதத்கைங்கர்யங்களிலே, தத்ப்ரீத்யதிசயத்தைப்பின்சென்று பிற்காலியாமல் வருகைக்குள்ளவருமை.

சகசூ. வாழ்க்கைப்பட்டசிறுபெண் தாய்தமப்பனையும் பிறந்தகத்தையும்விட்டு புரிந்து கடைக்கணிசிப்பது கண்ணீர் மல்குவதாய்க்கொண்டு பர்த்தாவின்பின் புக்ககத்துக்குப் போகிறவருமையுண்டிறே யிதிலும்; அவ்வருமையை விவரிக்கிறார் மேல்; அந்த க்ஷுத்ரவிஷயங்களில் மாம்ஸாஸ்ருகாதிமயத்வ துர்க்கந்தபூயிஷ்ட்டத்வாதி தோஷதர்சநத்தாலேயருவறுத்து அவற்றினின்றும் மெள்ள மீளலாம்; நிரவதிகதேஜோமயத்வ நிரவதிக ஸுகந்தத்வாதி திவ்யகுணபூர்ணமாய் த்ருஷ்டிசித்தாபஹாரியான பகவத்விஷயத்தில் சிலதோஷம்கண்டதாய் விடவொண்ணாது. "ஸக்ருத்ஸுஸ்ருஷிதைர்யஸ்ய குணைரஸ்ருஷ்டஜன்மபி: | ஆனந்த்யாத்ப்ரதிபத்யந்தே ரபாவாதேவபச்சிமம்" "ஸங்க்யாதும்தைவசக்யந்தே குணாதோஷாச்சசார்ங்கிண: | ஆகந்த்யாத்ப்ரதமோராகி ரபாவாதேவபச்சிமம்" என்று தோஷஸத்ப்பாவபாவவிசித்த நிர்தோஷத்தாலே தோஷதர்சநம்பண்ண யோக்யதையு மற்றவிஷயமிறேயிது.

சகள. "கடியன்கொடியன்" இத்யாதியால் சொல்லுகிறவார்ரூமையில் தோற்றும் சிலதோஷமுண்டானாலும் "என நெஞ்சமவனென்றே கிடக்கும்" என்னும்படி மேல்விழுப்பண்ணும் குணம்போலே மேல் விழப்பண்ணும் குண முபாதேயமாயிருக்கும்.

விட்டு சரமபர்வத்திலே வருகைக்குள்ளவருமை.

சகசூ. அங்கு தோஷதர்சநத்தாலே மீளலாம்; இங்கதுசெய்யவொண்ணாது.

சகள. தோஷமுண்டானாலும் குணம்போலே யுபாதேயமாயிருக்கும்.

ஜீ.—பர்வமானவற்றை விட்டு சரமபர்வமான வாசார்ய கைங்கர்யத்திலே வருகைக்குள்ள வருமையென்றபடி.

சகசூ. அதெங்ஙனேயென்னுமாகாங்க்ஷையிலே யருளிச்செய்கிறார், (அங்கு) என்று தொடங்கி. அதாவது க்ஷுத்ர விஷயங்களில் தோஹதோஷாதிகளுமல்பாஸ்தாதிரத்வாதிதோஷங்களுமுண்டாயிருக்கையாலே அவற்றை தர்சிக்கவே யருவறுத்து மீளலாயிருக்கும்; விலக்ஷணவிக்ரஹயுக்தமாய் ஸமஸ்தகல்யாணகுணத்மகமாய் நித்யமாயபரிச்சேத்யமானவிவ்விஷயத்தில் தோஷகந்தமில்லாமையாலே, தோஷதர்சனம்பண்ணி மீளப்போகாமென்கை. "ஸக்ருத்ஸுஸ்ருஷிதைர்யஸ்ய குணாஸ்ருஷ்டஜன்மபி: | ஆனந்த்யாத்ப்ரதிபத்யந்தே ரபாவாதேவபச்சிமம்" "ஸங்க்யாதும்தைவசக்யந்தே குணாதோஷாச்சசார்ங்கிண: | ஆகந்த்யாத்ப்ரதமோராகி ரபாவாதேவபச்சிமம்" என்னக்கடவதிறே.

சகள. க்ஷுத்ர விஷயங்களுக்குச் சொல்லுகிற தோஷமொன்று மிருக்குச் சொல்லலாவதில்லையே யாகிலும், ஸ்வவிஷயபக்தி பரவசர்க்கு ஸம்ச்லேஷ ஸுகத்தை யுருவடத்தாதேவிச்லேஷித்து துக்கத்தைவிளைக்கையாலே "கடியன் கொடியன்" இத்யாதிப்படியே சொல்லலாம்படிதோற்றுவன சிலதோஷமுண்டே, அது தான் மீளுகைக்குடலாமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார், (தோஷமுண்டானால்) என்று தொடங்கி, அதாவது அப்படியாற்றுமையாலே தோற்றுவன சில தோஷமுண்டானாலும், "கொடியவென்னெஞ்ச மவனென்றே கிடக்கும்" என்று அவை தன்னை விரும்பி மேல் விழும்படி யிருக்கையாலே ஹேயமாயிராது; விஷயத்தை விரும்பி மேல் விழுகைக்குடலான குணம்போலே உபாதேயமாயிருக்குமென்கை.

ஆ.—சகஅ. குணமுபாதேயமாமத்தீன யல்லது, தோஷமுபாதேயமா மோவென்ன ; குணமுபாதேயமாய் தோஷமநுபாதேயமாய் லோகஸ்வ பாவம்போலன்றியே, இந்த பகவத்விஷயத்திலே குணதோஷவிபாகமற விரண்டி முபாதேயமாம்படி லோகஸ்வபாவ விபரீதமாய்க்கொண்டு வ்யாவ ருத்தமாயிறே யிருப்பதென்கிறீர்.

சகக. ஆச்ரயணவைலக்ஷண்யம் தோஷகுணவிபாகமறுக்கு மென் கிறீர் மேல் ; விலக்ஷணபகவத்குணம் தத்ப்ரவணர்க்கு முபாதேயமாகைக் கீடான ப்ராப்தாமிதசேஷியைப்பற்றி நிற்கையாகிறஹேது, தத்தோஷம் போலத்தோற்றுகிற வற்றுக்குமுண்டிறே ; அமிமதவிலக்ஷண விஷயதோ ஷ மமிமதமாமித்தனையிறே.

சஉ0. பிறர் தோஷம்சொல்லக்கேட்கவும் பொருத விஷயஸ்வபா வத்தை யறியும் விசேஷஜ்ஞசார்த்தத்தைக் காட்டுகிறீர் மேல், (நிர்க்குரு ணன்) இத்யாதியால். ''எனதவளவண்ணர்தகவுகளே'' என்றிங்ஙனே யிருந்தின சுத்தஸ்வபாவருடைய க்ருபைகள், இங்ஙனெத்த க்ருபா ஞக்க ளுண்டாகவே பெண்பிறந்தார்க்கினி வாழலாமிறே என்று பெண் பிள்ளை யாற்றுமைகண்டு திருத்தாயார் நிர்க்குருணனென்றுசொல்லி வாய்

சகஅ. லோகவிபரீதமாயிறே யிருப்பது.

சகக. குண முபாதேயமாகைக்கீடானஹேது தோஷத்துக்கு முண்டிறே.

சஉ0. நிர்க்குருணனென்ன வாய் மூடுவதற்குமுன்னே க்க்ரு ணாவானென்று சொல்லும்படியாயிருந்ததிறே.

ஜீ.—சகஅ. லோகத்தில் தோஷம் ஹேயமாய் குணமுபாதேயமாயன் றே யிருப்பது, தோஷம் குணம்போலே யுபாதேயமாமோவென்ன வருளி ச்செய்கிறீர், (லோகவிபரீதம்) என்று தொடங்கி. அதாவது தோஷம் விடு கைக்குடலாய் குணம் பற்றுகைக்குடலாயிருக்கும் லோக ப்ரக்ரியை யன்றி யே, தோஷமும் குணம்போலே யுபாதேயமாயிறே யிவ்விஷயத்திலிருப்ப தென்கை.

சகக. எல்லாஞ் செய்தாலும் தோஷம் குணம்போலே யுபாதேய மாகக்கூடுமோ வென்னுமாகாங்க்ஷையிலே யருளிச்செய்கிறீர், (குணமு பாதேயமாகைக்கு என்றுதொடங்கி. அதாவது பகவத்குணம் தத்ப்ரவண ர்க்குபாதேயமாகைக்கீடான ப்ராப்தசேஷிகதத்வமாகிற ஹேது, அவ்விஷ யத்தில் தோற்றுகிற தோஷத்துக்கு முண்டிறே யென்கை, இத்தால வன் பக்கலுள்ளதென்னுமத்தாலே குணமுபாதேயமாகிறவோபாதி அவ ன் பக்கலுள்ளதென்னுமத்தைப்பற்ற தோஷமு முபாதேயமாகக் குறை யில்லை யென்றதாயிற்று. இப்படி யாகையால் தோஷமுண்டானாலுமது மீளுகைக்குடலாகாதென்று கருத்து.

சஉ0. விச்லேஷதசையில் தோற்றும் நிர்க்க்ருண்யாதி தோஷத் தை யங்கிகரித்து, அது தான் குணவதுபாதேயமா மிருக்கும்படியை யரு ளிச் செய்தார் கீழ் ; அந்த நிர்க்க்ருண்யாதி தோஷம் தான் முதலிலே யிவ்விஷயத்திலில்லை யென்னுமிடத்தை அபியுக்த வசநங்களாலே தர்சிப் பிக்கிறீர் மேல், அதில் முதலிலே ஆழ்வாருடைய வசநத்தைத் தர்சிப் பிக்கிறார், (நிர்க்குணன்) (நிர்க்குருணன்) என்று தொடங்கி. அதாவது ''என த வளவண்ணர் தகவுகளே'' என்று எங்ஙனேயிருந்தின சுத்தஸ்வபாவரான வும்முடைய க்ருபைகள், நாட்டிலே யிப்படி குஜ்ஞக்களுமாய் பாதுகாஸ

ஆ.—மூவிவதற்குமுன்னே, ''தகவுடையவனேயென்னும்'' என்றவள் வாயைப்புதைத்தாப்போலேநித்யக்ருபையை நிரூபகமாகவுடையவனென்று க்கிருணவானென்று சொல்லும்படியே நிர்தோஷஸகலகுண ஸம்பூர்ண மாயிறே விஷயமிருப்பது.

சூஉ. குணஹாநி சொல்லப்புக அத்தைத்தள்ளியிப்படிகுணம்சொல் லப்பண்ணிற்று ''தகவுடையவன் க்ருபையாலேசென்று'' ''பின்னும்மிக விரும்பும்'' என்று ஸ்நேஹமும் ''பிரானென்னும்'' என்றுபகாரஸ்ம்ருதியு முடனே நடந்ததிறே. தோஷச்ரவணவேளையிலே குணக்ரஹணம் பண்ணுவித்தமைக்கு நெஞ்சாறல் படவேண்டினவிஷயமிறே.

சூஉ. ''ஹ்யுத்ப்ரேக்ஷிதஜ்ஞாத்ருத்வஜ்ஞேச்ச ஸாநுக்ரோசஸ்ச ராகவ: । ஸத்வ்ருத்தோ நிரநுக்ரோச: சங்கேமத்ப்பாக்ய ஸம்க்ஷயாத்'' என்று கார்சியார் ''நிரநுக்ரோசத்வஜ்ஞே'' ''நிரநுக்ரோசச்சங்கே'' என்று பெருமாளே நிர்க்க்ருணராகச்சங்கித்து நெஞ்சுகிறைத்தது வாய்கொள்ளா மல்சொல்லுமாற்றுமை கரைபுரண்ட வவஸ்தையிலும், ''மத்வ்யஸம்க்ஷ யாத்'' ''மத்ப்பாக்யலம்க்ஷயாத்'' இப்படி சங்கிக்கைக்கடி யெனபாக்ய ஹாநியென்று சங்காகாரணத்தை குணைகஸ்மரணம்பண்ணுத ஸ்வகதமாக விறே சொல்லித்தலைக்கட்டிவது.—''நமஸ்தஸ்மை நயாநயவிமார்கைகரஸிகாயாஸ்மராஜ்ஞோ சராகுவஸ்ய । மத்வாபமேவாத்ரி நிமித்தமாஸீ த்வநப்ரவேசே ரகுநந்தநஸ்ய'' ''நமஸ்தேராயாகச மாதுரஸ்யா தோஷோநராஜ்ஞோ நசராகவஸ்ய । மத்பாபமேவாத்ரிகமி த்தமாஸீத்வநப்ரவேசேரகுநந்தநஸ்ய'' என்று நம்மைக்கைவிட்டுப்போன

சூஉ. இப்படி சொல்லும்படிபண்ணிற்று க்ருபையாலே யென்று ஸ்நேஹமு முபகாரஸ்ம்ருதியும் நடந்ததிறே.

சூஉ. நிர்க்க்ருணனுக சங்கித்துச் சொல்லுமவஸ்தையிலும் காரணத்தை ஸ்வகதமாகவிறே சொல்லிற்று.

ஜீ.—ஹிஷ்ணுக்களுமா யிருப்பார் சில தார்மிகர் கடையாட அபலைகளுக்கு அழகியதாகக் குடிக்கிடக்கலாயிருந்ததென்று பெண்பிள்ளை யாற்றுமைக் குதவாததுகொண்டு நிருத்தாயார் நிர்க்க்ருணனென்னவாய்முறிவதற்கு முன்னே அவள் வாயைப்பொதைத்தாப்போலே''தகவுடையவனே''என்று கெடுவாய் ஆகரத்தில் தகவு மறுக்குமோ, அது நம் குற்றம்காணென்று க்கிருணவதையைச் சொல்லும்படியா யிருந்ததிறே யென்றபடி.

சூஉ. இவ்வுக்திதான் தாயார் சொன்ன குணஹாநிக்கு ஒரு பரி ஹாரம் பண்ணினமாத்ரமோ ஸஹ்ருதயமாகச் சொன்னதோ வெனகெ சங் கையிலே அதின் ஸஹ்ருதயத்வத்தை மூதலிக்கிறார், (இப்படி) என்று து டங்கி. அதாவது குணஹாநி சொன்னத்தைத் தள்ளி குணம் சொல்லு ம்படி பண்ணிற்று க்ருபையாலே யென்று ''மிக விரும்பும்'' என்று ஸ்நே ஹமும், ''பிரான்'' என்றுபகார ஸ்ம்ருதியும் நடந்ததிறே; ஆகையால் ''தகவுடையவனே'' என்றவிது ஸஹ்ருதயோக்தி யென்கை.

சூஉ. அநந்தரம் பிராட்டியுடைய வசநத்தைத் தர்சிப்பிக்கிறார், (நிர் க்க்ருணனுக) என்று தொடங்கி. அதாவது பிரிவாற்றுமையிலே பெருக்க கல ங்கின ஸ்ரீ ஜகாரஜன் திருமகள் பெருமாள் தன்னாற்றுமைக்குதவ வத்து முகம் காட்டப்பெறுத வின்னுப்போலே, ''ஹ்யுத்ப்ரேக்ஷிதஜ்ஞாத்ருத்வஜ்ஞேச்ச ஸாநுக்ரோசஸ்ச ராகவ: । ஸத்வ்ருத்தோநிரநுக்ரோச: சங்கே—'' ''க்க்யாதப்ராஜ்ஞக்ருதஜ்ஞச்ச ஸாநுக் ரோசச்ச ராகவ: । ஸத்வ்ருத்தோநிரநுக்ரோசச்சங்கே'' என்று பெருமாளே

ஆ.—கைர்க்ருண்யதோஷம் பெருமாளுக்குண்டென்று சங்கித்துச்சொல்லும் தத்விச்லேஷ கலுஷசித்தராகிற வவஸ்த்தையிலும், வகமகாகரண தோஷத்தை "மத்ப்ரஸூத" "மத்பபமேவ" என்று ஸ்வகதமாகவிறே ஸ்ரீபராசரன் சொல்லுவதென்று மருளிச்செய்வர்.

சூசக. ஆக தோஷமுண்டென்று வாய்கூப்புவதற்கு முன்னே தத்பரிஹாரமாக குணமுண்டென்றே சொல்லித்தரிக்க வேண்டுமிடியாய், தோஷமுண்டென்று சங்கிக்கைதான் ஸ்வதோஷமாம்படியாய், தோஷமுண்டேயாகிலு மதுதானுபாதேயமாம்படி யிருக்கும் விஷயமாகையாலே, தோஷம்கண்டு மீளலாம் விஷயமல்லவென்று பின்னேசேர்த்தி, ப்ரதம பர்வ விரோதியை யறுக்கும் தத்குணம்போலன்று சரம பர்வ விரோதியான தத்தோஷமென்கிறார் மேல், (ஸுகரத்வம்) (குணதோஷம்) இத்யாதியால். அந்த பகவத்விஷயத்தின் ஸ்வரூப குணமும் ரூப ஸௌகர்யமும்

சூசக. குணதோஷங்களிரண்டும் க்ஷேத்ர புருஷார்த்தத்தையும்

ஜீ.—கிர்க்ருணனுகச்சங்கித்துச் சொல்லுகிற வவஸ்த்தையிலும், "மத்ப்ரஸூதஸ்ய" "மத்பபாக்யஸம்க்ஷயாத்" என்றிப்படி சங்கிக்கைக்கடியான இதுடைய பாக்யஹரணியென்கையாலே சங்காகாரணத்தை ஸ்வகதமாகவிறே சொல்லிற்றென்கை.

சூசக. (ப்ரதம பர்வத்தை விட்டு) என்கிற விடத்தில் அர்த்தாதுக்தமான பகவத் ஸம்சலேஷமும், (தோஷமுண்டானாலும்) என்கிற விடத்தில் அர்த்தாதுக்தமான பகவத்விச்லேஷமுமாகிற விவை யிரண்டும் செய்யுமத்தை யருளிச்செய்கிறார், (குணதோஷங்களிரண்டும்) என்று தொடங்கி. குணமாவது ஸ்வஸௌகர்யாதிகளை யாச்ரித்தற்கு முற்றூட்டாக வநபவிக்கக் கொடுத்துக்கொண்டிருக்கும் கலவி; தோஷமாவது அவ்வநுபவாலாபத்தாலே யவர்கள் கண்ணுஞ்சுழலே யிட்டித்துடிக்க தான் முகம் காட்டாதிருக்கை யாகிறபிரிவு; (இவை யிரண்டும் க்ஷேத்ர புருஷார்த்தத்தையும் புருஷார்த்தகாஷ்டையையும் குலைக்கையாவது) ஒரொன்றே யிரண்டையும் குலைக்கை; இதில் குணமிரண்டையும் குலைக்கையாவது—"மால் பால் மனஞ்சுழிப்ப மங்கையர் தோள் கைவிட்டு" என்றும் "மணிப்பால் பிறந்தார் பிறகெய்தும் பேரின்பமெல்லாம் துறந்தார் தொழுதாரத்தேர்" என்றும் தத்விஷய வைலக்ஷண்யத்தாலே க்ஷேத்ரவிஷய வைராக்யத்தைப் பிறப்பிக்கையாலே, க்ஷேத்ர புருஷார்த்தாக்வயத்தைக் குலைக்கையும், பரிஜனசுடரொளியிலே ததீயசேஷத்வத்திலே யூன்றின வாழ்வாரை அத்தத்ததீயருடைய ஸ்வரூப நிரூபகத்வேக ப்ரஸ்துதமான தத் ஸௌகர்ய சீலாதிகளாலே ததீயதாஸ்ய ரஸத்தை மறக்கு அவிண யநபவிக்கையி லாசை கரைபுரண்ட வந்தரம் திருவாய்மொழியிலே தாமும் தம்முடைய காண க்ராமங்களும் பெருவிடாய்ப் பட்டுக்கூப்பிடும்படி பண்ணினபோலே, வேறொன்றுக்காகப் புகுந்தாலும் தன்னை யொழிய புறம்பொன்றுக்காளாகாதபடி பண்ணும் "* திருஷ்டிசித்தாபஹாரியானவன் பக்கலிலே சுழியாறுபடுத்தி புருஷார்த்த காஷ்டையானதீயசேஷத்வத்தில் கிலேயைக் குலைக்கையும். தோஷ மிரண்டையும் குலைக்கையாவது—அநபவாலாபக்லேசத்தாலே ஸர்வகாலமும் தன் பக்கலிலே மனஸ்ஸாய் "உண்டறியாஞ்சுக்கம் பேணுள்" "பக்தொடுகழல் மருவாள் பைங்கிளியும் பாலூட்டாள் பாவை பேணுள்" என்கிறபடியே முன்பநபவித்துப் போக்த ப்ராக்ருத போகங்களாகிற க்ஷேத்ர புருஷார்த்தங்களில் பொருக்

ஆ,—தோஷமுமாகிறவிரண்டி லும் வைத்துக்கொண்டு, குணம் அல்பாஸ்த் திரமானகூஷ்த்ர புருஷார்த்தங்களிக்கவிகிற்கிற கீலையைக்குலித்து தன் பக்கலிலே வர வசிகரிக்கும்; அமதாகிற தோஷம் பகவத்கைங்கர்ய புரு ஷார்த்த காஷ்ட்டையான வாசார்ய கைங்கர்யத்தைப் பற்றிகிற்கிற கீலை யைக் குலித்து தன் பக்கலிலே சுழித்தழுத்தும்.

சூசை. ஸௌக்தர்யத்தின் சரம புருஷார்த்த பஞ்சகத்வத்தை மூத லிக்கிறார் மேல்; "ஶத்ரூஷ்ணித்யஶத்ரூண்ணு:" "சத்ருக்கோ நித்யசத்ருக்க:" என்று பரதாநுருத்தி வீரோதியான ராமஸௌக்தர்யமாகிற நித்யசத்ரு வை ஜயித்திருக்கும் ஸ்ரீசத்ருக்காழ்வானென் னும்படிசரமகைங்கர்யநித்ய சத்ருவாயிறே பகவத் ஸௌக்தர்ய மிருப்பதெனகிறார். "ஏவம் ரூபஶ்ரகத்வ்ஷ்" "ஏவம் ரூபபகவத்தோஷம்" சரமத்தில் வரவொட்டாமல் சுழியாறு

புருஷார்த்தகாஷ்ட்டையையும் குலைக்கும்.

சூசை. நித்யசத்ருவாயிறே யிருப்பது.

ஜீ —தாமையை விளக்கையும்; "அவனடியார் சிறுமாமனிசரா யென்னை யாண்டாரிங்கே திரிய—செந்தாமரைக்கட்டிருக்குமளன்னமாவிரை காண் மலரடிக்கீழ்ப்புகுதல்—உறுமோபாவி யேனுக்கு" என்றும் "தனிமாத்தெய் வத்தனிரடிக்கீழ்ப்புகுதலன்றி யவனடியார் நனிமாக்கலவி யின்பமே காணும் வாய்க்க நங்கட்கே" என்று மிப்படி தத்விஷய ஸம்ச்லேஷ ரஸம்வேண்டா தபடி ததீயவிஷய ஸம்ச்லேஷ ரஸமே யமையுமென்றிருக்குமவர்களையும், அத்தத்தீயருடனே கூடி யிருத்தலும் அவர்கள் பக்கல்கெஞ்சற்று, அவ னை யதபயிக்கையிலாசையாலே "காணவாராய்" "காணுமாறருளாய்" என்று கூப்பிடுவது, "வெஞ்சிறைப்புள்" இத்யாதிகளாலே அவர்கள் தங் களோடே வெறுத்து வார்த்தை சொல்லுவதமபடி பண்ணுகையாலே, புருஷார்த்த காஷ்ட்டையில் கெஞ்சு பற்றுதபடி பண்ணுகையும்.

சூசை. இதில் கூஷ்த்ர புருஷார்த்தத்தைக் குலிக்குமென்ற விது தன் பக்கலிலே யகப்பட்டாரைப் புறம்பொரு விஷயமறியாதபடிபண்ணு மி வ்விஷயத்தின் ஸ்வபாவம் சொல்லுகைக்காகக் கூப்பிட்டுக்கொண்ட வித்த னை, புருஷார்த்த காஷ்ட்டையைக் குலைக்குமென் னுமதுவேயிவ்விடத்தில பேக்ஷிதம்; ஆனபின்பு கூஷ்த்ரபுருஷார்த்த பஞ்சகத்வம் ப்ராஸங்கிகமா கையாலே, அத்தைவிட்டு ப்ராகரணிகமான சரம புருஷார்த்தபஞ்சகத்வத் தை மூதலிக்கிறார். (நித்ய சத்ருவாயிறே யிருப்பது) என்று. அதாவது, "ஶத்ரூஷ்ணித்யஶத்ரூண்ணு:" "சத்ருக்கோ நித்யசத்ருக்க:" என்று பெரு மாளுக்கு அபிமதவிஷயமான ஸ்ரீபரதாழ்வானையே தமக்குத்தேச்யமா கப் பற்றி அவனையல்லதறியாதே யருக்கும் ஸ்ரீசத்ருக்காழ்வான் பரதாநு வ்ருத்திக்கு விரோதியான ராமஸௌக்தர்யமாகிற நித்ய சத்ருவை ஜயித் திருக்குமென்கையாலே, ததீயகைங்கர்ய நிஷ்ட்டனுக்கு நித்யசத்ருவாயிறே பகவத்ஸௌக்தர்ய மிருப்பதென்கை. ஆகையாலிப்படி விலக்ஷணமான விஷ யத்தில் ஸம்ச்லேஷ விச்லேஷங்களிரண்டும் புருஷார்த்த காஷ்ட்டையைக் குலைக்குமென்னக்குறையில்லை யென்று கருத்து.—அன்றிக்கே கீழ்சொன் ன குணதோஷங்களிரண்டும் செய்யுமத்தை யருளிச்செய்கிறார், (குணதோ ஷங்களிரண்டும்) என்று தொடங்கி. குணமாவது—(இங்கது செயயவொண் ணாது) என்கிற விடத்தில் சொன்ன "பும்ஸாம் த்ருஷ்டிசித்தாபஹாரி யான ஸௌந்தர்யசீலாதிகள்; தோஷமாவது—குணம்போலே யுபாதேய மாயிருக்கும்) என்கிற விடத்தில் சொன்ன "கடியன் கொடியன்" இத்

ஆ.—பதித்தி தன் பக்கலிலே சுழலப்பண்ணுமதாகையாலே சரமபர்வமான வாசார்ய கைங்கர்யம் துர்லபம்; அதமுக்குண்ணும லவ்வளவும் வரப்பெறில் அலப்ப்ய லாபம், இது ப்ரதம பர்வார்வ்யபல சரம ப்ராப்யமென்று கீழே ஸம்பந்தம்.

சூடு. மேலிக்த ப்ராப்யாநுரூபமான ப்ராபக நிர்ணயம் பண்ணுகிறார், (இப்படி ப்ராப்யம்) இத்யாதியால். சரம பர்வ மாசார்ய கைங்கர்யமென்றிப்படி ஸ்வரூபாநுரூபப்ராப்யத்தை தாத்பர்ய சாஸ்த்ர ச்ரவணத்தாலே ஸம்சயமற வறுதி யிட்டால் இந்த சரமப்ராப்யத்துக்கு சரமமாய்க்கொண்டு ஸத்ருசமாக வேணுமிறே தத்ப்ராபகம்.

சூசு. ப்ராப்ய ப்ராபக நிரண்டு மேகவிஷ்யத்தில் கொள்ளாதபோது, சரம ப்ராப்ய ப்ராபகங்களிரண்டுக்கும் ப்ராப்யமே ப்ராபகமான வைக்ய

சூடு. இப்படி ப்ராப்யத்தை யறுதி யிட்டால், அதுக்கு ஸத்ருசமாக வேணுமிறே ப்ராபகம்.

சூசு. அல்லாதபோது ப்ராப்யப்ராபகங்களுக்கைக்யமில்லை.

ஜீ.—யாதிகள். (இரண்டும் க்ஷேத்ரபுருஷார்த்தத்தையும் புருஷார்த்த காஷ்ட்டையையும் குலிக்கும்) என்றது—ஒரொன்றே யிரண்டையும் செய்யுமென்றபடி. குணமிரண்டையும் செய்கையாவது "மீனப்பால் பிறக்தார்பிறக்தெய்தும் பேரின்பமெல்லாம் அறக்தார் தொழுதரத்தாள்" இத்யாதிகளில் சொல்லுகிறபடியே க்ஷேத்ர புருஷார்த்தத்தைக் குலிக்கையும், ஸ்வவைலக்ஷண்யத்தாலே ஆத்மநுகால் பதித்தி புருஷார்த்த காஷ்ட்டையான ததீயசேஷத்வ கிலியைக் குலிக்கையும்; தோஷமிரண்டையும் குலிக்கையாவது—குணம்போலே யுபாதேயமாய் "*அவனென்றே கிடக்கும்படி பண்ணுகையாலே யூணுறக்கம் பக்தகழல் முதலானவற்றில் பொருந்தாமையை விளைத்து க்ஷேத்ர புருஷார்த்தத்தைக் குலிக்கையும், "சிறுமாமனிசரா யெனீனயாண்டாரிங்கே திரிய—நறுமாவிரை நாண்மலரடிக்கீழ்ப் புகுதல்—உறுமோ" என்னும்படியான புருஷார்த்த காஷ்ட்டையைக் குலிக்கையுமென்றிங்கனே யோஜிக்கவுமாம். இத்த யோஜனைக்கு (கித்யசத்ரு) என்கிறது லௌகிதர்யாதிகுணவிஷ்டவஸ்து விஷயமாகக் கடவது. அங்ஙனுமன்றிக்கே குணம் புருஷார்த்த காஷ்ட்டையைக் குலிக்குமென்னுமதுக்கும் தோஷம் க்ஷேத்ர புருஷார்த்தத்தைக் குலிக்குமென்னுமதுக்கும், பூர்வயோஜனைகளில் சொன்னபடியே பொருளாகக் கடவது. இவ்விஷயஸ்வபாவமிதுவாகையாலே சரம பர்வமான வாசார்ய கைங்கர்யமாகிறவிதுதான் துர்லபமென்று லிம்ஹாவலோககர்யாயத்தாலே கீழோடேயக்வயம்.

சூடு. (ஸ்வரூபத்துக்கும் ப்ராப்யத்துக்கும் சேர்த்திருக்க வேணுமிறேப்ராபகம்) என்றவிதில் ஸ்வரூபாநுரூபமான ப்ராப்யம் சரமபர்வமான வாசார்யகைங்கர்யமென்று நிர்ணயித்தாராய் கின்றார்கிழ்; இத்த ப்ராப்யாநுரூபமான ப்ராபகநிர்ணயம் பண்ணுகிறார் மேல், (இப்படி ப்ராப்யத்தை யறுதியிட்டால்) என்னுதுடங்கி, அதாவது இப்படி யாசார்ய கைங்கர்யமே ப்ராப்யமென்றறுதி யிட்டால் இந்த ப்ராப்யத்துக்குத் தகுதியாக வேணுமிறே யேதத்ப்ராபகமென்கை. இத்தாலாசார்யகைங்கர்யமாகிற சரமப்ராப்யத்துக்கு ஆசார்யனே ப்ராபகனுக வேணுமென்றபடி.

சூசு. இப்படி யல்லாதபோதுவரும் ஹாநியேதென்ன வருளிச்செய்கிறார், (அல்லாதபோது) என்றுதுடங்கி, அதாவது இப்படியிப்ராப்யத்துக்கு

ஆ.—மில்லை; ப்ராப்ய மொன்றும் ப்ராபக மொன்றுமாய் விடும்; புல்லைக் காட்டி யழைத்துப் புல்லையிலேவரைப் போலே பல ஸாதகங்களிரண்டுக்கும் பேதமில்லாமை சரம பர்வத்துக்கு மொக்குமிறே. இவ்வர்த்தத்தைப் ''பேரொன்று மற்றில்லை'' என்கிற பாட்டிலே அமுதனரு மருளிச்செய்தார், ''ஊபாயோபேயபாவேந'' ''உபாயோபேயபாவேந'' என்றித்யாதி சாஸ்த்ர வசகமுமுண்டி.

சூஉள. கீழே (உபாயம் தன்னைப் பொறுக்கும்) என்றீச்வரனை யுபாய மென்று சொல்லிவைத்து, ஆசார்யனே யுபாயமென்று கொள்ளுகைக்கடி தத்லாலப்தவ ஸுத்ருடத்வங்களைப் பற்ற வென்கிறார் மேல், (ஈச்வரனைப் பற்றுகை) இத்யாதியால். கிருங்குச ஸ்வதந்த்ரனை வீச்வரனை ஸுலபோ பாயமாகப் பற்றுகை, ஸ்வதந்த்ரனு மிருபாளெருவன் கையைப்பிடித்து வேண்டிக்கொண்டு கார்யம் கொள்ளுமோபாதி, அவன் திமிறி யுதறுகை க்குடலாய்விடும்; ஸ்வாசார்ய பாதந்த்ரனுமாய் க்ருபாபாதந்த்ரனுமான ஸ்வாசார்யனை யுபாயமாகப் பற்றுகை, க்ருபாளுவான ஸுலபனுடைய கா லிப்பிடித்து வேண்டிக்கொண்டி தன் கார்யம் கொள்ளுமோபாதி, இளகெ ஞ்சனுகின்றபோதே யபேக்ஷிதம் செய்து தலைக்கட்டுகைக்குடலாய்விடும். —,அன்றியே ஈச்வரனென்று ப்ரபத்திவிஷயமாகச் சொன்னவர்ச்சரவதார

சூஉள. ஈச்வரனைப் பற்றுகை கையைப் பிடித்துக்காரியம் கொ ள்ளுமோபாதி;

ஜீ.—ஸத்ருசமாம்படி யசார்யனை ப்ராபகமாகக் கொள்ளாதே ஈச்வரனை ப்ராபகமாகக்கொள்ளும்போது ப்ராப்யத்துக்கும் ப்ராபகத்துக்கும் தன்னி லக்யமில்லையென்கை. ப்ரதம பர்வத்துக்குண்டான ப்ராப்யப்ராபகைக்யம் சரமபர்வத்துக்கு மொக்குமிறே; ஆகையிறே பிள்ளையுறனுர் ''பேரெ ன்றுமற்றில்லை நின் சரணன்றி யப்பேறளித்தற்கா ரொன்றுமில்லை மற்றச் சரணன்றி'' என்று ப்ராப்ய ப்ராபகங்களிரண்டு மேகவிஷயமேயாக வருளி ச்செய்தது.

சூஎள. இப்ரபத்தத்தி லுபக்ரமமேபிடித்து (ஸ்வதந்த்ரனை) இத் யாதி வாக்யத்தளவும், ஸித்தோபாயதயா ஸகலசாஸ்த்ரஸித்தனை வீச்வரனே பரமோபாயமாகவும், ஆசார்ய னஜீஞ்ரத ஜ்ஞரபமுகேநோப காரகனுகவுமிறே சொல்லிப்போந்தது; இப்போ தீச்வரனைவிட் டாசார்ய னே யுபாயமென்னுமளவில் சாஸ்த்ரவிரோதமும் ஸ்வோக்திவிரோதமும் ஸம்ப்பவியாதோ, ஈச்வரனையுபாயமாகப் பற்றுமதில்காட்டில் ஆசார்யனை யுபாயமாகப்பற்றினுல் வருமேற்றத்தா னேதோவென்கி றசங்கையின்மே லே யருளிச்செய்கிறார், (ஈச்வரனைப்பற்றுகை) என்றுதுடங்கி. அதாவது ஈச்வரனைப்பற்றுகை அவன் கையைப்பிடித்துக் காரியம்கொள்ளுமோ பாதி; ஆசார்யனைப்பற்றுகை அவன்காலைப்பிடித்துக் காரியம்கொள்ளு மோபாதியென்கை. இங்ஙனருளிச்செய்தது ஈச்வரவிஷயத்தோடி ஆசா ர்ய விஷயத்துக்குண்டான வகத்வமும், அவ்விஷயத்தைப்பற்றுமதில் இவ்விஷயத்தைப் பற்றுமதுக்குண்டான கார்யஸித்தியி லமோகத்வமும் தோற்றுகைக்காக; அதெங்ஙனேயென்னில் சரணத்வோக்தியாலே தத நகயத்வம் ஸம்ப்ரதிபக்தம். (ஈச்வரனைப்பற்றுகை யவன்கையைப்பிடித் துக்காரியம்கொள்ளுமோபாதி) என்கையாலே மஹாப்ரபுவாயிருப்பா ளெருவனை வசீகரித்துக்காரியம்கொள்ளுவாளெருவன் அவன் கையைப்பிடி த்து வேண்டிக்கொண்டு காரியம்கொள்ளப்பார்க்குமளவில் நீர்மையாலே

ஆ.—விக்ரஹமாய் அது கையினுடைய ஸ்த்தாகத்திலேயாய், இந்த வாசார்யவிஷயம் திருவடிகளுடைய ஸ்த்தாகத்திலேயாய் இரண்டிக்கு மவ யவிபகவத்ஸ்வரூபமாய், அதில் காஸ்த்தாநீயமான ஸுலப்பவிஷயத்தைப் பற்றுமதில் காட்டில் சரணஸ்த்தாநீயமான ஸுலபபகவத்விஷயத்தைப் பற்றுமதே ஸுசகமாய் ஸுத்ருடமுமாயிருக்கு மென்னுமருளிச்செய்வர்.

சூஉ அ. இப்படி யாச்சார்யனை ஸுபனுமளவேயல்ல ஆசார்யனுபயர்க் கு முபகாரகனு யிருக்குமென்கிறார் மேல், (ஆசார்யன்) இத்யாதியால், இ ப்படி யாச்சார்யணஸுலபனை வாசார்யந்தான் சேஷசேஷி ளாபேக்ஷார ன சேஷி சேஷபூதரிருவர்க்கும் மஹோபகாரகன்.

சூஉகூ. அதெங்ஙனே யென்ன ஸ்ருஷ்ட்யவதாரங்களி லொருவஸ்து வு மெட்டுப்படாமல் இழவாளனு யிடம்பார்த்துத் திரிகிற வீச்வரனுக்கு,

---

ஆசார்யனைப் பற்றுகை காலைப்பிடித்துக் காரியம் கொ ள்ளுமோபாதி.

சூஉ அ. ஆசார்ய னிருவர்க்கு முபகாரகன்.

சூஉகூ. ஈச்வரனுக்கு சேஷவஸ்துவை யுபகரித்தான் ;

ஜீ,—கெஞ்சிளகிக்காரியம் செய்யவுமாய், ஸ்வாதக்த்ர்யத்தாலே யுதறி விடவுமா யிருக்கையாலே இன்னபடி யென்றறுதியிட வொண்ணுதா போலே, ஆச்ரிதனனவிவனுடைய வபேக்ஷிதம் தன்னுடையக்ருபையா லே கெஞ்சிளகிக்காரியம்செய்யில் பலிக்கும்படியாய், ஸ்வாதக்த்ர்யத் தாலே முறுகிச்செய்யாதொழியில் விபலிக்கும்படியா யிருக்கையாலும் ; (ஆசார்யனைப்பற்றுகை யவன்காலைப்பிடித்துக்காரியம்கொள்ளுமோபாதி) என்கையாலே அப்படி ப்ரபுவானவன் தன்னையே காலைப்பிடித்து வேண்டி க்கொண்டு காரியம்கொள்ளுமளவில் தயாபரவசனுய் காரியம்செய்தல்லது கில்லாமையாலே தப்பாமல்காரியம் ஸித்த்திக்குமாபோலே, ஆச்ரிதனன விவனுடையவபேக்ஷித மறுதியாகப்பலிக்கும்படி யிருக்கையாலும் அமோ கத்வம் ஸம்ப்ரதிபந்தம்.

சூஉ அ. ஆக ப்ராப்யநிர்ணயத்தைப்பண்ணி (இதுக்குஸத்ருசமாக வேணுமிறை ப்ராபகம்) என்றவித்தாலே ஆசார்யகைங்கர்யமாகிற சரம ப்ராப்யத்துக்கு ஆசார்யனே ஸத்ருசோபாயமென்னுமதை ப்ரதிபாதி த்து, அப்படி யன்றிக்கே ஈச்வரனை யுபாயமாகக்கொள்ளுமளவில் வரும் விரோதம்காட்டி, ஆசார்யனுக்கு ப்ராப்யத்வமிச்வரனுக்கவயத்தாலே யாமோபாதி ப்ராபகத்வமும் ததகத்வ கிபத்தகமென்னுமத்தையும், ஈச்வரனைப்பற்றுமதி லிவனைப்பற்றுமதுக்குள்ள வேற்றத்தையு மருளிச் செய்தார்கீழ் ; இனிமேல் பலஹேதுக்களாலு மாசார்யவைபவத்தை ப்ர காசிப்பிக்கிறார் இவ்விஷயத்தை யுபாயமாகப்பற்றுமவர்களுக்கு ருசிவிச் வாலங்கள் விளக்கைக்குறுப்பாக ; அதில் ப்ரதமத்திலே மீச்வரசேதகர் களிருவர்க்கு மிவனுபகாரகனுமையை யருளிச்செய்கிறார், (ஆசார்யன்) என்றுதுடங்கி. அதாவது இப்படியுபாயமாகக் கீழ்ச்சொல்லப்பட்டவாசார் யன், சேஷிசேஷபூதரான வீச்வரசேதகரிருவர்க்கு மமிதவஸ்துக்களை க்கொடுத்த வுபகாரகனென்கை.

சூஉகூ. இரண்டுதலைக்கு மிவனுபகரித்தவை யிவையென்றருளிச்செய் கிறார், (ஈச்வரனுக்கு) என்றுதுடங்கி. அதாவது மேன்மேலும் ஸ்ருஷ்ட் யவதாராதிகளைப்பண்ணி வசீகரிக்கப் பார்த்தவிடத்திலும் ஓரார்தமவஸ் துவு மெட்டுப்படாமையாலே இழவாளனுயிருக்கிற வீச்வரனுக்கு, சேஷ

ஆ.—ஸ்ரீகௌஸ்துபம்பேரல ஸ்ப்ருஹணீயமாய்சரீரதயாசேஷமான வாத்ம வஸ்துவை ''*வன்சேற்றள்ளல் பொய்கிலத்தே கண்டெடுத்துக் கழுவி அவன் திருக்கையிலே யுபகரித்தான்; அநாத்யவித்யையினாலே திரோ ஹிதஸ்வப்ரகாசனுய் ஸ்வாபாவிக சேஷத்வ மூருவழித்து அஸத்கல்பனு ன சேதநனுக்கு, ப்ராப்த நிதிசய போக்ய சேஷியை *கையிற்கனி யென்ன யுபகரித்தான். வஸ்து கெடுத்துத் தேடி யுழலுகிற வஸ்து மானுக்கு, அவ்வஸ்துவைக் கொடுத்துபகரித்தான், கண் கெட்டமிடி யனுக்கு கண்ணைக்கொடுத்து மஹாகிதியைக்காட்டி யுபகரித்தான், சேஷிக்கு சரீரத்தை யுபகரித்தான். சேஷ பூதனுக்கு ப்ராணனை யுபகரித் தான். ஸாபேக்ஷனுக்கு நிரபேக்ஷவஸ்துவை யுபகரித்தான். நிரபேக்ஷனு க்கு ஸாபேக்ஷவஸ்துவை யுபகரித்தான். ஆக சேஷ சேஷிகளிருவர்க் கும் ஆசார்யோபகார ஸ்மருதி பண்ணிக்கொண்டு அவன் சொல்லுற்றுச் செய்யும் பரதக்த்ரர்.

சகூ. இவ்வேற்றத்தைக் கண்ட ஸ்வதந்த்ரனை வீச்வான் தானும் பரதந்த்ரசேஷித்வமாகிற வாசார்யசேஷித்வத்தை நாக்கு நீரூற வாசைப் பட்டுப் பேகணித்திருக்கும்; காமுமிப்படி யுபகரிக்கும்படியான குருத்வம் பெற்று வாழப் பெறுவதுகாணென்றுமாக்கிருக்குமாபோலே.

சஈக. இப்படி யாசார்யத்வத்தை யாசைப்பட்டிருக்கையாலேயிறே, மறுவற்ற பரதந்த்ரசேஷி கிறையான குருபரம்பரையிலே ஸ்வதந்த்ரசே ஷித்வ மிறுமாப்பை மறைத்துக்கொண்டு மெள்ள வொரு தலையிலே யந் வயித்ததும்; ஆசார்யக்ருத்யத்தை நாச்சியார் விழித்து விழித்து பாவித்

சேதநனுக்கு சேஷியையுபகரித்தான்.

சகூ. ஈச்வரன் தானு மாசார்யத்வத்தை யாசைப்பட்டிருக் கும்,

சஈக. ஆகையிறே குருபரம்பரையிலே யந்வயித்ததும்

ஜீ.—மான வாத்மவஸ்துவை அஜ்ஞாத ஜ்ஞாபநமுகேந திருத்தி இஷ்ட விநியோகார்ஹமாம்படிக் கைப்பபடித்தினன்; பகவத் ஜ்ஞாநாபாவத்தாலே அநாதிகால மஸத்கல்பனையக் கிடந்தசேதநனுக்கு, பகவத்ஸம்பந்தத் தை யறிவித்து விசேஷியானவவனைக் காட்டிக்கொடுத்தா னென்கை. இத்தா லாசார்யனுடைய சேதநேச்வரர்களிருவர்க்கு முபகாரகனுகையா கிற வைபவம்சொல்லப்பட்டது.

சகூ. இன்னமு மொருப்ரகாரத்தாலே யாசார்யவைபவத்தை ப்ர காசிப்பிக்கிறார் (ஈச்வரன்தானும்) என்றுதுடங்கி, அதாவது இதுக்கிட் டுப்பிறவாதவீச்வரன் தானு மிவ்வாசார்யத்வத்தி னேற்றத்தைப்பற்ற விதிலேமிகவும் ச்ரத்தைபண்ணி யிருக்குமென்கை.

சஈக. அதெங்கேகண்டதென்னு மபேக்ஷையிலே யத்தைமூதலிக் கிறார், (ஆகையிறே) என்றுதுடங்கி. அதாவது ஆசார்யத்வத்தை யாசை ப்பட்டிருக்கையாலே யிறே, ''ஸசாசார்யவம்ஸோ ஜ்ஞேயः । ஆசார்யாணமஸாவஸாவித்யா ப⁴க³வத்ஸ்தூ²ः'' ''ஸதாசார்யவம்சோஜ்ஞேயः । ஆசார்யாணமஸாவஸாவித்யா பகவத்தः'' என்னும்படி குருபரம்பரையிலே த்வயோபதேஷ்டருத்வேகா ர்வயித்ததும், ஆசார்யக்ருத்யத்தை யேறிட்டுக்கொண்டு அர்ஜுநனுக்கு றித்து தத்வவிவேகாதி சரமோபாய பர்யந்தார்த்த ப்ரதிபாதிகையான

ஆ.—தேறிட்டுக்கொண்டு ஸ்ரீகீதோபநிஷதாசார்யனுய் சரம ச்லோகைக ஸாரவதியான ஸ்ரீகீதையையும், வஸிஷ்ட்டசிஷ்யனுய் சரமச்லோகோக்த சரணகதிப்பாபாவபரமான வபயப்ரதாகத்தையும், அகதிகாரிகளும் கேட் கும்படி ப்ரகாசமாக வருளிச்செய்தது மென்கிறார்.

சஙூ. இப்படி ஈச்வரனு மாசைப்படும்படியான தன்னேற்றமுடைய மஹோபகாரகனை வாசார்யனுக்கு, அவனுபகரித்த வுபயவிபூதிக்கும் வி பூதிமானுக்கும் ஸத்ருசமாக ப்ரத்யுபகாரம் மிடியனை விவனுல் பண்ண லாவது ,- நித்யவிபூதித்வயமும் லீலாவிபூதித்வயமுமாகிற விபூதிசத துஷ்டயமும், உபய விபூதிமானை வீச்வரத்வித்வமுமாகிற வகடிதமுண் டாகிலென்கிறார் மேல், "யோ(அ)த்³யத்³வ்ய(அ)ஸ்மதா³சார்யம் ஸுராணா(அ)ர்த்³ரோ(அ)பஸேவனம் । க்ருத்வா(அ)ந்வாப் ய(அ)பி(அ)ந்த³ ந்ய தத்துல்யங்க²ஞ்ச" "யோதத்யாத்ப் பகவத்ஜ்ஞாகம் குர்யாத்தத்தர் மோபஸேவகம் । க்ருத்ஸ்காம்வா ப்ருதிவீம் தத்யாக் நதத்துல்யம் கதஞ்ச ந" வீறே.

சஙூ. இப்படி ப்ரத்யுபகாரமற்ற மஹோபகாரகனை வாசார்யனுபக ரிக்கும் ஸ்வதக்த்ரனை வீச்வரனேடி சேதநனுக்குண்டான சேஷ சேஷி ஸம்பந்த்தம், அகதிஸம்ஸாரஸம்பந்த்தத்துக்கும் மத்தியேவரும் ஸம்ஸார

ஸ்ரீகீதையு மபயப்ர தாநமு மருளிச்செய்கதும்.

சஙூ. ஆசார்யனுக்கு ஸத்ருசப்ரத்யுபகாரம் பண்ணலாவது விபூதிசதுஷ்டயமு மீச்வரத்வயமு முண்டாகில்.

சஙூ. ஈச்வரஸம்பந்த்தம் பந்த்தமோக்ஷங்க ளிரண்டுக்கும்

ஜீ.—ஸ்ரீகீதையருளிச்செய்ததும், ஸ்ரீவிபீஷணழ்வான்நிமித்தமாக "ஸக்ருதே³வ ப்ரபன்னாய தவாஸ்மீதி சயாசதே। அபயம்ஸர்வபூதேப்பயோ ததாம் யேதத்வ்ரதம்மம" என் றபயப்ரதாக மருளிச்செய்ததுமென்கை. இத்தா லீச்வரனு மாசைப்படும்படியன்றே வாசார்யத்வத்தின்பெருமையென் ரு சார்யவைபவம் சொல்லிற்றுயிற்று.

சஙூ. இன்னமு மொருவழியாலே யாசார்யவைபவத்தைத்தர்சிப் பிக்கிறார், (ஆசார்யனுக்கு) என்றுதுடங்கி. அதாவது உபயவிபூதியை யும் விபூதிமானை வீச்வரனையும் தாளிட்டதுவழக்காம்படி பண்ணிக் கொடித்த வாசார்யன் பண்ணின வுபகாரத்துக்கு ஸத்ருசமாக ப்ரத்யுப காரம் பண்ணலாவது, இப்படியே மின்னமு மிரண்டுவிபூதியும் விபூதி மானு மிருப்பானேநீச்வரனும் வேறேயுண்டாகிலென்கை. "யோ(அ)த்³யத்³வ்ய(அ)ஸ்ம தா³சார்யம் ஸுராணா(அ)ர்த்³ரோ(அ)பஸேவனம் । க்ருத்வா(அ)ந்வாப்ய(அ)பி(அ)ந்த³ ந்ய தத்துல்யங்க²ஞ்ச" "யோதத் யாத்ப்பகவத்ஜ்ஞாகம் குர்யாத்தத்தர்மோபஸேவகம் । க்ருத்ஸ்காம்வாப்ருதி வீம்தத்யாக் நதத்துல்யம்கதஞ்சக" என்றுரிறே. இத்தாலாசார்யனுடை ய ப்ரத்யுபகாராவகாசரஹித மஹோபகாரகத்வமாகிற வைபவம் சொல் லிற்றுயிற்று.

சஙூ. இன்னமு மொருமுகத்தாலே யாசார்யவைபவத்தை யரு ளிச்செய்கிறார், (ஈச்வரஸம்பந்த்தம்) என்றுதுடங்கி. இவ்விடத்தில் (ஈச் வரஸம்பந்த்தம்) என்கிறது - (ஈச்வரனைப்பற்றுகை) என்றுகீழ்ச்சொன்ன ததாச்ரய ரூபஸம்பந்த்தத்தை ; அது (பந்த்தமோக்ஷங்க ளிரண்டுக்கும் பொதுவாகை) யாவது - கர்மாநுகுணமாக ஸம்ஸரிப்பிக்கவும் காருண் யாநுகுணமாக முக்தனுக்கவும் வல்லநிறங்குச ஸ்வதக்த்ரனேயிண்டான

ஆ.—மோக்ஷத்துக்கும் மத்யஸ்தமாய்க் கொண்டு பொதுவா யகியத மாயிருக்கும்; ஈச்வரனுபகரித்த மஹோபகாரகனை ஸதாசார்யனெடு ஸச்சிஷ்யனுக்குண்டா மிக்த ஸம்பந்தம் விளமபமற்ற ஸம்ஸார மோ க்ஷத்துக்கே ஹேதுவா யபங்குரமா யஹிதம் கலசாதிருக்கும்.

சகஉ. இப்படி யுபயஸாதாரண ஸ்வதந்த்ரபக்தவான பகவதீய அயத்கேகலபிக்கை ததபிமதனை வாசார்யனலே யுண்டாம்;

சகடு. அஸாதாரணபக்தவான வாசார்யனிலபிக்கை மஹோப காரகனை பகவானலேயுண்டாம்.

சகசு. ஆகி யுபயரு முபகாரகாமிடத்தில் ஸமரோவென்ன, ஈச்வ ரனே மஹோபகாரகனென்கிறார் மேல், (உபகார்யவஸ்து) இத்யாதியால். ஆசார்யனு மீச்வரனு முபகரித்தவஸ்துக்கனேச்சேரத்துக்கிப்பார்த்தால், ஆசார்யோபகார்யவஸ்துவான பகவத்விஷயத்தைப்பற்ற பகவதுபகார்ய

பொதுவாயிருக்கும். ஆசார்யஸம்பந்தம் மோக்ஷத் துக்கே ஹேதுவாயிருக்கும்.

சகஉ. பகவல்லாபமாசார்யனலே.

சகடு. ஆசார்யலாபம் பகவானலே.

சகசு. உபகார்யவஸ்து கௌரவத்தாலே

ஜீ.—ஸம்பந்தமாகையாலே, உபயஸாதாரணமாயிருக்கை;(ஆசார்யஸம் பந்த) மாகிறது - (ஆசார்யனைப்பற்றுகை) என்று மேற்சொன்ன ததா ச்ரயண ரூபஸம்பந்தம், அது (மோக்ஷத்துக்குஹேது வாகை) யாவது கர்மானுகுணமாக ஸம்ஸரிக்கவும் விடும் ஸ்வதந்த்ரனன்றிக்கே ஸர்வப்ரகா ரத்தானும் இவனை யுஜ்ஜீவிப்பித்தேவிடும் நிரபேசயக்ருபாவானுட்டை ஸம்பந்தமாகையாலே, ஸம்ஸாரமோக்ஷங்களுக்குப் பொதுவன்றிக்கே ஸம்ஸாரவிமோசகைகஹேதுவா யிருக்கை. இத்தால் மோக்ஷைகஹேது த்வநிபந்தத்தகமானவைபவம் சொல்லப்பட்டது.

சகஉ. உத்தாரகத்வத்தி லாசார்யனுடையவாதிக்யத்தை யருளிச் செய்தார்கிழ், உபகாரகத்வத்தி லீச்வரனுடைய வாதிக்யத்தை யருளிச் செய்கைக்காக வடிகொண்டெழுத்திருக்கிறார்மேல், (பகவல்லாபம்) என்று தொடங்கி. அதாவது நிருபாதிகசேஷியாய் நிரங்குச ஸ்வதந்த்ரனுமிருக் கும் பகவானிலபிக்கை தத்ஸம்ருத்தியே ப்ரயோஜனமுக்கொண்டு மங்களாசாஸநத்துக் காளாகவேணுமென்று தன்னை யங்கீகரித்து, தத் ஸ்வாமோஹவிஷயமாக்கின ஸ்வாசார்யனிலேயென்கை.

சகடு. ஏவம்பூதனான வாசார்யன் தன்னிலபிக்கைக்கு ஹேதுவே தென்னு மபேக்ஷையிலே யருளிச்செய்கிறார், (ஆசார்யலாபம்) என்றுதொ டங்கி. அதாவது பகவல்லாபஹேதுவாய் பரமப்ராப்யபூதனான வாசார்யனி லிபிக்கை, "ஈச்வரஸ்ய ஸௌஹார்தம்" "ஈச்வரஸ்ய ஸைஹார்தம்" இத் யாதிப்படியே நிருபாதிக ஸுஹருத்தாய் விசேஷகடாக்ஷப்பற்றுசைகளை யும் தானேகற்பித்துக்கொண்டி விசேஷகடாக்ஷத்தைப்பண்ணி, அத்வே ஷத்தைப்பிறப்பித் தாபிமுக்யத்தையுண்டாக்கி ஸாத்விகஸம்ப்ரதா யத்திலேமூட்டி ஸதாசார்ய ப்ரபத்தியைப்பண்ணிவிக்கும் கிர்ஹேதுகக்ரு பாவானன பகவானலேயென்கை.

சகசு. ஆனிலிருவரு முபகாரத்தில் ஸமரோவென்ன வருளிச்செய் கிறார், (உபகார்யவஸ்து) என்றுதொடங்கி. அதாவது உபயரு முபகரித்த வஸ்துக்கனேச் சீர்தூக்கிப்பார்த்தால், ஆசார்யோபகார்யவஸ்துவான

ஆ.—வஸ்துவான வாசார்யகௌரவத்தாலே, ஈச்வரனையுபகரித்த வாசார்யனைப்பற்ற மிகவும் மஹோபகாரகன் ஆசார்யனை யுபகரித்த வீச்வரனே யென்கிறார். "ஈச்வரஸ்யாபிஸம்பந்தம்" "ஈச்வரஸ்யச ஸௌஹார்த்தம்" இத்யாதிகளில் ஆசார்யப்ராப்திஹேதுவாகவிறே யவனுபகரிப்பது.

சகள. இப்படி மஹோபகாரகனை வீச்வரனையுபகரிக்குமாசார்யன் திருவடிகளில் தனக்குண்டான சேஷபூதசிஷ்யத்வஸம்பந்தம், தேவதாக்தரமந்த்ரார்தராதி தோஷகந்தஸம்பர்சத்தாலே கலங்கிக்குலையாதே ஸத்தையுடன் கிடக்கப்பெற்றால், ஸ்வரூபாலங்காரமான தத்வஜ்ஞாநம் அகர்யபக்தி அகர்யவைராக்யங்களில்லாவிடிலும், தத்ஸம்பந்தத்தாலேமெள்ள வுண்டாக்கிக் கொள்ளலாம், ம்ருதஸஞ்ஜீவநமான வாசார்யஸம்பந்தம் கிஞ்சித்தாநுஷ்டாநாக்வயலேசத்தாலே யவள்கைவிடும்படி குலைத்தர்த்தமே வீணர்தால், ஆத்மாலங்காரமான வந்த ஜ்ஞாநாதிகள் அகடிதகடகமாக வுண்டானுப்போலே தோற்றித்தாகிலும், அவயவகரங்களாமத்தனையல்லது அவற்றால் வரும் ஸ்வபரப்ரயோஜநமில்லை.

ஆசார்யனில்காட்டில் மிகவுமுபகாரக ணீச்வரன்.

சகள. ஆசார்யஸம்பந்தம் குலையாதேகிடந்தால் ஜ்ஞாநபக்தி வைராக்யங்க ளுண்டாக்கிக்கொள்ளலாம். ஆசார்யஸம்பந்தம் குலைந்தால் அவையுண்டானாலும் ப்ரயோஜநமில்லை.

ஜீ.—பந்தமோக்ஷோபயஹேதுவாய் ப்ரதமபர்வமுமா யிருக்கிறபகவத்விஷயத்தில் காட்டில் பகவதுபகார்யவஸ்துவான மோக்ஷைகஹேதுவாய் சரமபர்வமுமா யிருக்கிற வாசார்யவிஷயத்திலுடைய கௌரவத்தாலே, ஈச்வரனை யுபகரித்தவாசார்யனில் காட்டில் ஆசார்யனையுபகரித்த வீச்வரன் மஹோபகாரகனென்கை.

சகள. "நமோசிந்த்யாத்புதக்லிஷ்ட ஜ்ஞாநவைராக்யராசயே। நாதாயமுநயேஉகாத பகவத்பக்திலிங்கிதவே" "நமோகிந்த்யாத்புதக்லிஷ்ட ஜ்ஞாநவைராக்யராசயே। நாதாயமுநயேஉகாத பகவத்பக்திலிங்கிதவே" என்கிறபடியே ஆசார்யன் தனக்கேற்றம் ஜ்ஞாநவைராக்யபக்திகளாலேயிறே; அந்தஜ்ஞாநவைராக்யபக்திகளுண்டானவ னித்த வாசார்யஸம்பந்தத்தை கெடுமின்றுணிலும் அவை பகவல்லாபத்துக் குடலாமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார்மேல், (ஆசார்யஸம்பந்தம் குலையாதே கிடந்தால்) என்றுதுடங்கி. அதாவது-கீழ்சொன்னபடியே யுத்தாரகனுமா யுபகாரகனுமா யிருந்துள்ள ஸ்வாசார்யன் இவனென்னுடையவனென் றபிமாநித்திருக்கும்படி அவன்திருவடிகளில் தனக்குண்டானஸம்பந்தம், ஸ்வவிப்ரதிபத்தியாலே குலையாதபடி அதைநோக்கிக்கொண்டி கிடந்தால், ஆத்மாலங்காரங்களான தத்வஜ்ஞாநமப்ராப்திவிஷய வைராக்யம் ப்ராப்தவிஷயபக்தியாகிற வாத்மகுணங்களில்லை யாகிலும், அவ்வாசார்ய ப்ரஸாதாதிகளாலே க்ரமேணவுண்டாக்கிக்கொள்ளலாம்; ஸ்வமங்கள ஹேதுவான வந்த வாசார்யஸம்பந்தம் ஸ்வவிப்ரதிபத்தியாலே குலைந்தால், ஜ்ஞாநாதிகளானவவை பூர்வஸுக்ருதங்களாலே சிறிதுண்டாயிற்றாகிலும் பகவதகிங்கார ஹேதுவாகாமையாலே கிஞ்சித்ரயோஜநமென்கை.

ஆ.—சகஅ. என்போல வென்னில் ''பதிவ்ரதாநிமித்தம்ஹி வலயாதிவிபூஷணம்'' ''பதிவ்ரதாநிமித்தம்ஹி வலயாதிவிபூஷணம்'' என்று பதிவ்ரதைக்கு பதி ஸம்பந்தஸூசகமாய் ப்ரதமாலங்காரமான தாலியொன்றும் போகாமல் கிடக்தால் வலயாதிவிபூஷணங்களெல்லா முண்டானபோது பண்ணிக்கூ ச்சமறப் பூணலாம், அவை பூணிருக்தால் வரும் குறையில்லை, அபி ரூபைக்குத் தாலியளவே பேரும்; அத்தாலி யொன்றும் போனால் அலங் காரமான வலயாதிவிபூஷணம் தானே விதவாலங்காரமாய் பாதிவ்ரத்ய த்துக்கவத்யத்தை விளக்கும். அப்படி யாசார்ய ஸம்பந்தமற்ற ஜீவ ராதிகளும் சிஷ்யனுக்கவத்யமாய்த் தலைக்கட்டி மத்தனை.

சகக. இத்த ஸம்பந்தம்குலையில் பரமபக்துதானே விடப்பார்க்கு மென்கிறார்மேல்(தாமரை) இதியாதியால். ''ஸ்ரீராயணோ஽பி விக்ருதிம்யாதிகுரோ: ப்ரச்யுதஸ்ய துர்புத்தேர் । கமலம் ஜலாதபேதம் சோஷயதிரவிர்கதோஷதி'' என்றும் ஜலத்தில்பிறக்து ஜலமேதாரகமாய் ஜலத்தைவிடாதே செவ்வி பெற்றுப்போரும் தாமரையைத்தானேயலர்த்த க்கடவபாக்தவமுள்ள வாதித்யன், தாரகமானவன் நீரை அக்யர்பிரிக்கப்

சகஅ. தாலிகிடந்தால் பூஷணங்கள் பண்ணிப்பூணலாம்; தா லிபோனால் பூஷணங்களெல்லா மவத்யத்தைவிளக்கும்.

சகக. தாமரையை யலர்த்தக்கடவ வாதித்யந்தானே, நீரைப் பிரிந்தா லத்தை யுலர்த்துமாபோலே, ஸ்வரூப விகா

ஜீ.—சகஅ. ப்ரயோஜகமில்லாமையே யன்று அவத்யகரமுமென்கிறார், (தாலிகிடந்தால்) என்றுதுடங்கி. அதாவது பதிவ்ரதையான ஸ்த்ரீக்கு பதிஸம்பந்தஸூசகமான தாலியொன்றும் போகாமல்கிடந்தால், பூஷ ணங்களில்லையே யாகிலும் முதலுண்டானபோது பண்ணிப்பூண்டு கொள் ளலாயிருக்கும்; இத்தனைபூஷணமுண்டேயென்று நினைத்து தாலியை வாங்கிப்போகட்டால், விதவாலங்கார கல்பமாகையாலே பூண்டபூஷணங் களெல்லா மவத்யாவஹங்களா யிருக்குமென்கை, இத்தா லாத்மபூஷண ங்களான ஜ்ஞாகவைராக்யபக்திகளில்லையேயாகிலும் ஆசார்யஸம்பந்த மாத்ரம் குலையாமல்கிடந்தால் அவன் ப்ரஸாதத்தாலே யவைகளைக்ரமேண வண்டாக்கிக்கொள்ளலாம்; ஆசார்யஸம்பந்த மித்தனையும் குலைந்தால் ஆத்மகுணங்களான ஜ்ஞாகவைராக்ய பக்திகளெல்லா முண்டானாலும், அவை ச்லாக்க்யதாஹேதுவன்றிக்கே அவத்யாவஹமாய் விடுமென்றபடி.

சகக. ஆசார்யஸம்பந்தம் கிடந்தாலும் ஸ்வரூப விகாஸகனீச்வர னன்றோ, அது குலைந்ததாகிலும் இத்தனை யாத்மகுணமுடையவனுக்கு அவன் ஸ்வரூபவிகாஸத்தைப் பண்ணுவனென்கிற சங்கையிலே யருளிச் செய்கிறார், (தாமரையை) என்றுதுடங்கி. அதாவது ஜலஜமென்னும்படி ஜலத்திலேபிறந்து ஜலகதாரகமாயிருக்கும் தாமரைக்கு ''செங்கமலமற் தாம்சேர் வெங்கதிரோற்கல்லாலரவால்'' என்னும்படி நியமேக விகா ஸகனுப்ப் போருமாதித்யந்தானே, ஸ்வதாரகமான ஜலத்தைவிச்லேஷித் தால் அத்தத்தாமரையை விகலிப்பியாத மாத்ரமன்றிக்கே சோஷிப்பிக்கு மாபோலே, ஆசார்யாக்வயத்தாலே ஸத்தைபெற்று ஸ்வஸத்தாதாரக மான தத்ஸம்பந்தத்தம்குலையாதே நிற்குமளவில், இவனுடைய ஸ்வரூபத் தை ஜ்ஞாகவிகாஸமூகேக ''உள்ளவுலகளவும் யானுமுளனவன்'' என் னும்படி விகலிப்பிக்கு மீச்வரக்தானே, ஸ்வஸத்தாதாரகமான வாசார்ய

ஆ.—பிரிக்தால் அப்பசையற வுலர்த்துமாபோலே ''ஸஹிவித்யாதல்தஞ்ஜகயதி'' என்றுசார்யன் கிருவடிகளிலே பிறக்து அதுவேதாரகமாய் அவனபிமாகத்திலே விடாமலொதுங்கிச் செக்தலிக்கும் ஸ்வரூபத்தை மேல்விழுக்து தானே கோக்கி ''உள்ள வுலகளவும் யானுமு னைவுன'' என்னும்படி தத்ஜ்ஞாகவிகாஸத்தைப் பண்ணும் பரமபக்த்து வான வீச்வர்தானே தேவதாரத்தாதயஸ்பர்சத்தாலே ஸத்தாதாரக மான வாசார்ய ஸம்பக்த்தம் குலைக்து பஹிஷ்க்ருதனுனல், தானுஸர்த் தத்தக்க வக்த ஸ்வரூபத்தை சேஷத்வ சூபஜ்ஞாகப்பசையற கண்ணற் று சீறி கோக்கி யுபயோக யோக்யமல்லாதபடி வாடப்பண்ணும். இக் த வாசார்ய ஸம்பக்த்தம் குலைத்ததாகில் பழையபகவத்ஸம்பக்த்தத்தை யுண்டாக்கிக் கொள்ளுகிறேமென்னவொண்ணாது.

சசஂ. ஸ்வரூபோபஜ்ஜீவகமாய்க் கொண்டு ப்ரதாகமான விக்த வா சார்யஸம்பக்த்தத்தை யொழியில், இதடியாக வுண்டாய் கிலை கிற்கும் ஸ்வ ரூபோஜ்ஜீவக பகவத்ஸம்பக்த்தம் யாவதாத்மபாவி துர்லபம்; தத்ஸம் பக்த்தம் குலைக்துகிடந்தவளவிலும் ஏதத்ஸம்பக்த்தம் ஸுலபமாம்; இது குலைக்தால் பின்னையொருக்காலும் ஸுலபமாகமாட்டா தென்றபடி.

சசக. ஆனலிக்த பகவத்ஸம்பக்த்த ஸ்த்தாபகமான வாசார்யஸம் பக்தமும், இத்தாலே ஸ்த்தாபிதமான பகவத்ஸம்பக்த்தமும், இவன் ஸ்வரூப முஜ்ஜீவிக்கைக்கமையாதோ, ப்ரதம ரஹஸ்யமத்த்யமப ப்ரதி

வத்தைப்பண்ணு மீச்வரந்தானே, ஆசார்யஸம்பந்தம் குலைந்தா லத்தைவாடப்பண்ணும்.

சசஂ. இத்தையொழிய பகவத்ஸம்பந்தம் துர்லபம்.

சசக. இரண்டுமமையாதோ, நடுவில்

ஜீ.—ஸம்பக்த்தத்தை ஸ்வவிப்ரகிபத்தியாலே இவன்குலைத்துக் கொண்ட காலத்தில் தான் விகலிப்பிக்கக் கடவவக்த ஸ்வரூபத்தை விகலிப்பியாதமா த்ர மன்றிக்கே காளுக்கு காளும் கஷ்டப்ரஜ்ஞமாய் ஸங்கோசித்துப் போம் படி பண்ணுமென்கை. ''நாராயணோபிவிக்ருதம் யாதகரோத்ப்ரத்யுஜ்ஜீவ்ய ஜலஜாஸனஸேவம் ரோத்யணதிவிர்ணலோத்யதி'' ''நாராயணஜ்ஞேபிவிக்ருதிம் யாதிகுரோ: ப்ரச்யுதஸ்யதுர்புத்த்தேஃ | கமலம்ஜலாதபேதம் சோஷ்யதிரவிர்கதோஷ் யதி'' என்னக்கடவதிறே.

சசஂ. இங்ஙன் சொல்லுகிறதென் இவ்வாசார்யஸம்பக்த்தம் குலைத் ததாகிலும் ''ஒழிக்கவொழியாது'' என்கிறபகவத்ஸம்பக்த்த முஜ்ஜீவ கத்துக் குடலாகாதோவென்ன வருளிச்செய்கிறார், (இத்தையொழிய) என்றுதுடங்கி. அதாவது அகாதிலிக்த்தமாயிருக்கச் செய்தேயும், ஆசார் யனுணர்த்துவதற்கு முன்பு அலக்கல்பமாய் அவனுணர்த்தின பின்பு இவனுக்கு காரயகரமாகக்கடவதா யிருக்குமது, இவ்வாசார்யஸம்பக்த் தம் குலைத்தபோது இதடியாகவத்தானும் குலைத்துபோமாகையாலே, இவ்வாசார்ய ஸம்பக்த்தத்தை யொழிய பகவத்ஸம்பக்த்த மிவனுக்குக் கிடையாதென்கை. ஆகையா லிதுபோயிற்றாகிலும் அதுகமக் முஜ்ஜீவ கத்துக்குடலென்றிருக்க விராகில்லையென்றுகருத்து.

சசக. இப்படி யாசார்யஸம்பக்த்தத்தை யொழிய பகவத்ஸம்பக்த் தம் லயாமையாலே ஆத்மோஜ்ஜீவகத்துக் கிரண்டும் வேணுமென்னுமத் தை தர்சிப்பித்தவகந்தரம், பாகவதவிஷயஸம்பக்த்தமு மவ்வோபாதி யிவ னுக் கவச்யாபேக்ஷிதமென்னுமத்தை தர்சிப்பிக்கைக்காக தத்விஷய ப்ரச்

ஆ.—பக்தபாகவத ஸமுதாயஸம்பத்தமாகிற கடலில் பெருங்குடி பகவத் ப்ராப்திக்காகவோ ஆசார்யப்ராப்திக்காகவோ யிதேதுக்காகவென்று ப்ரச்நம்பண்ணி.

சசஉ. மேலுத்தர மருளிச்செய்கிறார், (கொடி) இத்யாதியால். வளரிளம்கொடியை ஆச்ரயமான கொள் கொம்பிலே படரும்படி சேர்க்கும்போது, தரைப்படாமல் அதிலேசேர்க்கும் சிலசுள்ளிக்கால் அவச்யம் வேண்டியிருப்போலே, கோல்தேடியோடும் கொழுந்தே போன்ற வபிமுக னான விச்சேதகனுடைய வாசார்ய சரணாச்ரயத்துக்குமிக்க ததீயஸம்பத்தமவச்யம்வேணும்.பகவத்ஸமாச்ரயணத்துக்கு ஆசார்யஸம் பத்தமும் ததீயஸம்பத்தமு மிரண்டுவேணும்; ஆசார்யஸ்மாச்ரயணத்

பெருங்குடியென்னென்னில்.

சசஉ. கொடியைக்கொள்கொம்பிலே துவக்கும்போது சுள்ளிக் கால்வேண்டுமா போலே, ஆசார்யாந்வயத்துக்கு மிது வேணும்.

ஜீ.—கத்தையதுவதிக்கிறார், (இரண்டுமையாதோ கடலில் பெருங்குடி யென்னென்னில்) என்று. அதாவது ஆத்மோஜ்ஜீவநத்துக்கு பகவத்ஸம்ப ந்தஸ்தாபகமான வாசார்யஸம்பந்தமும் ததஸ்தாபிதமான பகவத் ஸம்பந்தமுமாகிற வுபயமும் போராதோ, ப்ராப்யமத்யமபர்வோக்தத யாகடலில் பெருங்குடிபோலேயிருக்கிற பாகவதர்களோடு "ॐ ஸ்வஸ்தி ப்ரஜாப்ய ணம்" "ஸாத்விகஸ்ஸம்ப்பாஷணம்" என்கிறஸம்பந்தமெத்தைப்பற்ற வேண்டிவ தென்கிறதாகிலென்கை.

சசஉ. இப்ப்ரகாரத்துக் குத்தர மருளிச்செய்கிறார், (கொடியை) என்றுதுடங்கி. அதாவது உபக்காரபேக்ஷமாய் வளருவதொருகொடியை அதின் பரிணமத்துக்கெல்லா மிடம்கொடுக்கத்தக்க பெரியதொருபக்க த்திலே சேர்க்கும்போது முதலிலே யது தன்னோடே சேர்க்கப்போக மையாலே, தரைப்படாமல்முத்துறத்தா னிதுக்காச்ரயமாய்க்கொண்டணு கின்று தன்னுட்டை யவயமுகேக கொள்கொம்பிலே கொழுந்துவிக் கும் சுள்ளிக்காலபேக்ஷித மாமாபோலே, கோல்தேடியோடும் கொழு க்துபோலே அபிமுகனான விச்சேதகன் ஆச்ரிதாதீனபாமனுத்தரிப்பிக் கும் மஹதாச்ரயமான வாசார்யன் திருவடிகளி லவயிக்கும்போது, முத லிலே ததவயம்ஸித்தித்திக்கை யரிதாகையாலே முத்துறத்தாங்களாஸ்க ராய் கின்று தங்களோடே யிணக்கிவித்து அவ்வழியாலே யாசார்யவிஷ யத்திலே சேர்க்கும் பாகவதர்களோட்டே ஸம்பந்தித மவச்யபேக்ஷித மென்கை. இப்படி யாசார்யாந்வயத்துக்கடி பாகவதர்களாகில் (ஆசார்ய லாபம் பகவானாலே) என்பானென்னென்னில் அதற்குக்குறையில்லை, பாக வதாந்வயம்தனக் கடியவனுகையாலே ஆபிமுக்கயபர்யந்தமாகத்தானே க்ருஷிபண்ணிக்கொண்டுவந்து பின்னைபாகவதர்களோடே யிணக்கி அவ் வழியாலேயிறே யவந்தா னாசார்யவிஷயத்திலேசேர்ப்பது, இதித்த னைய மிவரருளிச்செய்த த்ருஷ்டாந்தத்திலேஸித்தம்; எங்ஙனேயென் னில் சேதகனைக்கொடியினுடைய ஸ்தானேயாகவும் ஆசார்யனைக் கொள் கொம்பினுடைய ஸ்தானேயாகவும் பாகவதர்களைச்சுள்ளிக்காலி னுடைய ஸ்தானேயாகவு மருளிச்செய்கையாலே, கர்ஷகனுமிருப்பா னொருவன் ஸ்வப்ரயோஜகார்த்தமாக முதலிலே வித்தையிட்டு முளைவித் துக்கொழுந்துவிரிக்குமளவும்வளர்த்துக்கொண்டுபோந்ததொருகொடியை

ஆ.—துக்கு ததீயஸம்பந்த்தமொன்றுமே விசேஷிக்கவேணும். தத் ஸம்பந்த்தம் ததீயஸம்பாஷணதி ஸம்பந்த்தத்திலே மூட்டிமித்தணை, ஆசார்யஸம்பந்த்தத்துக்கு முக்யஹேதுவாயற்றது ததீயஸம்பந்த்தமே யிறே; கையைப்பிடித்துக்கொண்டுபோய் ஆசார்யன்திருவடிகளிலே சேர்க்குமவர்கள் ததீயரிறே; இத்தத்ததீயஸம்பந்த்தமெப்போதுமுண்டி.

சசங. நம்பதத்தாத்பர்யமான விந்த்தத்ததீயர் முன்னுகப்பற்றும் ஸதா சார்யாபிமானமே ஸத்தோஜ்ஜீவனஹேதுவென்கிற ஸத்ஸம்ப்ரதாயஸித்த் தமாய் ஸதாசார்யசிரகால ஸேவாலப்ப்யமாய் இப்ரபந்த்தத்தாத்பர்யமா னப்ரமேயஸாரத்தை வெளியிட்டருளுகிறார் மேலில் சூர்ணையால்; இந்த வசகபூஷணத்தில் காயகரத்னமிக்கசூர்ணை; கிழும்மேலுமிக்தரத்னத் தின் செப்பும்மூடியுமென்று உருத்தோரும் பிள்ளையருளிச்செய்வர். "ஈச்வ ரோஹம்" "ஈச்வரோஹம்" என்றீச்வரனேடே யெதிர்மலியும்படியான ஸ் வாதந்த்ர்யாபிமானமாகிற ஸ்வாபிமானத்தாலே, ஸர்வஸ்மாத்பரனை ஸர்வேச்வரனுடைய "த்வமே" "த்வம்மே" என்கிற மதீயத்வாபிமான லி த்தமான ஸ்வதஸ்ஸித்த்தசேஷத்வத்தை "மாமே" "அஹம்மே" என் றெதிர்மலிக்கு மன்றடிக்குலித்துக்கொண்டு அஸத்ஸமனுனகதிகே

சசங. ஸ்வாபிமானத்தாலே யீச்வராபிமானத்தைக் குலத்து க்கொண்ட விவனுக்கு, ஆசார்யாபிமானமொழிய கதி

ஜீ.—இதுக் கிணியோருபக்கம் வேணுமென்று தானே யுபக்கமும் தேடி அதிலேசென்றேறுகைக்குச் சுள்ளிக்காலுங்காட்டி அவ்வழியாலே யுபக்கத்திலே சேர்க்குமாபோலே, ஸர்வசேஷியான ஸர்வேச்வரன் ஸ்வப்ரயோஜநார்த்தமாக விச்சேதகனை முதலிலேஸருஷ்டித்து, "ஈச்வ ரஸ்யசஸோஹார்த்ம்" "ஈச்வரஸ்யச ஸௌஹார்தம்" இத்யாதிப்படியே க்ரமே ணபிமுக்யபர்யந்தமாக விளைத்து இவனுக்கோ ராசார்யனையு மின்னு னென்று தானேதிருவுள்ளம்பற்றி அவனேடேசேரும் பாகவதர்களோ டே முதலில்வயிப்பித்து அவ்வழியாலேயரசார்யவிஷயத்திலே யக்வயிப்பிக்கு மென்னுமிடம் தோற்றுகையாலே; கொள்கொம்பிலே யேறமிட்டகர்ஷக னுக்கே அத்தக்கொடியாளுள்ள ப்ரயோஜநமாமாபோலே, ஆசார்ய விஷயத்தி லீச்வரன்சேர்த்த சேதநனுள்ள ப்ரயோஜகமு மீச்வரனதே யென்னுமிடமும் பலிதம்; இனி யசேதநமான கொள்கொம்புபோ லன் றியே சேதநோத்தமனை விவ்வாசார்யன் தானும் பரமம்ருத்யேகப ரனுகையாலே, ஸ்வசேஷியான மீச்வரனுடைய ப்ரயோஜகமே ஸ்வப்ர யோஜநமாக நினைத்திருக்குமிறே.

சசங. இனி (ஸ்வாபிமானத்தாலே) என்றுதுடங்கி (ஆசார்யாபி மானமே யுத்தாரகம்) என்னுமளவாக, இப்படி. ததீயர்முன்னுக பற்றப்படும் ஸதாசார்யனுடைய வபிமானமே யுஜ்ஜீவனத்துக்குசிதோபாயமென்று இப் ரபந்த்தாத்பர்யத்தை ப்ரகாசிப்பித்தருளுகிறார்; பெருவிலையனைவாபர ணத்துக்கு காயகக்கல்போலேயாயிற்று வசகபூஷணத்துக் கிப்ரதேசம் காயகரத்நமா யிருக்கும்படி; இத்தனைய மருளிச்செய்கையைப்பற்ற வதிஷ் ட்டிக்கை யிட்டுக்கொண்டுவந்தது கிழுடங்கலும், மேலடங்கலு மிதில் நிஷ் ட்டையை ஸ்த்தாபிக்கிறது; இதில் ப்ரதமத்தில் இவர்த்தம் ஸத்ஸம்ப்ர தாய ஸித்த்தமென்று ஸர்வரும் விச்வஸிக்கைக்குடலாக இது தமக் காப் தோபதேச லப்த்தமென்னுமிடத்தை யருளிச்செய்கிறார், (ஸ்வாபிமானத் தாலே) என்றுதுடங்கி. அதாவது அநாதிகாலம் தானேயெனக்கு கிர்

ஆ.—டனுக்கு, உக்தலக்ஷணேபேதஞானஸதாசார்யன் தன்க்ருபையாலே வீசேஷ்கடாக்ஷம்பண்ணி கமமுடையவனென்றெருக்கா லபிமானிக்கு மபிமானமொழிய உஜ்ஜீவிக்கைக்கு வேறுகதியில்லையென்று, கம்மாழ்வா ரவதாரமான கம்பிள்ளை திருவடிகளே கெடிகாள்பூக்க லேவித்து அவ ருடைய விசேஷ்கடாக்ஷபாத்ரபூதராய் அவர் ஸகலதாத்பர்யங்களையு மருளிச்செய்யக்கேட்டு தக் நிஷ்டட்டராய் ததேகபரதக்த்ரான பிள்ளை, அடி யேனுக்கு தஞ்சகமேதென்று எகாந்தமாகக் கேட்டபோதெல்லாம் பலகார ல மிப்பரமரஹஸ்யமான பாசுரத்தைத் தேன்பொழியவருளிச்செய்ய செவி யும் கெஞ்சும் கீளையக்கேட்டு, இதுவேதஞ்சமென்றறுதியிட்டு கிர்ப்பரனுய் கிஸ்லமசயனுயிருக்கையாயிருக்குமென்று, ஸதாசார்யாபிமானமே தஞ்ச மென்றிக்தச் சரமப்பபந்த்த தாத்பர்யத்தை வெளியிட்டருளினுர். ஆக ஸதாசார்யனே சரமப்ராபயனென்றும் ததபிமானமே சரமோபாயமென் றும் கிச்சயிக்கப்பட்டது.

சசச. முமுக்ஷுக்களுக்கு தத்ப்ராப்த்யுபாயமாக சாஸ்த்ரம்சொல்லு கிறபக்தி ப்பபத்திகளை விடவேண்டிவதென்னென்ன, ஸ்வபாரது லக்த்தாக கிமித்த பயத்வயமடியாகத் தன்னடையே கழுவி கிற்கையாலே யென் கிறார் மேல், (ஸ்வஸ்மாத் ந்யாஸ:) (ஸ்வஸ்வாதக்தர்யம்) இத்யாதியால். ஸ்வ யத்ந ஸாத்ய்மாய்க்கொண்டு ஸ்வபாரதக்த்ர்ய விரோதியான ஸ்வஸ்வா தக்த்ர்யத்தை யுண்டாக்குமென்னும் ஸ்வரூபஹாநி கிமித்தபயத்தாலே ஸ்வயத்நஸாத்ய பக்த்யுபாயம், உறங்குகிறவன் கையிலெலிமிச்சம்பழம் போலே தன்னடையேகழுவுற்று;

யில்லையென்று பிள்ளைபலகால மருளிச்செய்யக் கேட்டி ருக்கையா யிருக்கும்.

சசச. ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்யபயத்தாலே பக்தி நழுவிற்று

ஜீ.—வாஹகனென்றிருக்கும் தன்னுடையதுரபிமானத்தாலே, இவன்கமக் குசேஷம் இவன்காரியம் கமக்கேபரமென்று தன்னை யுஜ்ஜீவிப்பிக்கைக்குட லான வீச்வராபிமானத்தை யழித்துக்கொண்ட விவனுக்கு, துர்க்கதியே பற்ருசாக வங்கீகரித்து தன்னுடைய வுஜ்ஜீவனத்துக்கு கருஷிபண்ணிப் போரும் பரமதயாளுவான வாசார்யன், இவன் கம்முடையவனென் றபி மானத்திருக்குமந்த வபிமானமொழிய, வேறுஜ்ஜீவகோபாயமில்லையென்று ஸகலசாஸ்த்ர ஸாரவிதக்ரேஸராான கம்பிள்ளை திருவடிகளிலே பழுக்க லேவித்து ததேகபரதக்த்ராய் ஸகலசாஸ்த்ர தாத்பர்யங்களையு மவ ருளிச்செய்யக்கேட்டு தக் நிஷ்டட்டராயிருக்கும கம்முடைய வாசார்யரான பிள்ளை, தஞ்சமாகப்பலகாலு மருளிச்செய்யக் கேட்டிருக்கை யாயிருக்கு மென்றபடி. ஆகையாலாசார்யாபிமானமே இவ்வாத்மாவுக்குஜ்ஜீவகோ பாயமென்று கருத்து.

சசச. இப்படி (ஆசார்யாபிமானமொழியகதியில்லை) என்பானென், சாஸ்த்ரவித்தங்களான பக்த்யாத்யுபாய வீசேஷங்களுண்டே யென்கிற சங்கையிலே இதொழிக்தவையெல்லா மிவனுக்குபாயமன்றிக்கே கின்ற மையை யடைவே யருளிச்செய்கிறார் மேல்; அதில் ப்ரதமத்திலே பக்தி யுபாயமன்றியே கின்றபடியை யருளிச்செய்கிறார், (ஸ்வஸ்மாத் ந்யாஸ:) (ஸ்வ ஸ்வாதக்த்ர்ய) இத்யாதியாலே. அதாவது பகவத்ப்ராப்தி ஸாதகதயா விஹிதையாய் ஸ்வயதஸாத்யையானபக்தி, பகவதேகபாரதக்த்ர்யவி ரோதியான ஸ்வஸ்வாதக்த்ர்யத்தை யுண்டாக்குமென்னும் பயத்தாலே இவனுக்குபாயமன்றியிலே கழுவிகின்றதென்கை.

ஆ —சசடு. பக்த்தமோக்ஷங்களிரண்டிக்கும் பொதுவாய்ஸ்வேச்சாசகரியான பகவத்ஸ்வாதந்த்ர்யம் மீளவும் ஸம்ஸரிப்பிக்கில் செய்வதென்னென்ன மஹாபயத்தாலே, தத்விஷய மஹாவிச்வாஸமாகிற ப்ரபத்யுபாயம், கடுங்கினவன் நெஞ்சில் தைர்யம்போலே நிஷேதாநுஷ்டாநம். ஆக ஸ்வரூபஹாநி நிமித்தபயத்தாலே ஸ்வஸ்வரூப விரோத்யுபாயமும், பரஸ்வரூபாநு ஸந்த்தானபயத்தாலே ஸ்வரூபப்ராப்தோபாயமும், சரமஸ்வரூபஜீவமுக்ஷுவின்நெஞ்சில் தொங்குற்றில்லியென்றபடி.

சசஷு. இப்படி யுபயோபாயத்துக்கு மனவன்றியே ஆசார்யோபாயவரணம் பண்ணுமவனுக்கு, நித்யஸ்வாமியான வாசார்யனே அவன் ஸ்வம் மானதானேதென்னக் குபாயமாகவேணுமென்று ஸ்வரூபவிருத்த்தமாகப்பற்றும் பற்று, ஸ்வபலித்வாபிமானரூபமான வஹங்காரகர்ப்பமாகையாலே, ஸ்வவிரோதத்தைப்பாராமல் தன்னையழியமாறி துஷ்ப்ரதிக்ரஹமானகாலன் கொண்டு, சாவாமல் பிழைத்தால் ப்ரதிக்ரஹித்தவர்க்குப் பொன்கொண்டு அருளாழிமோதிரமிட்டு வாழுமோபாதி, பகவத்விஷயத்தில்போல் தத வதர விசேஷமான வாசார்யவிஷயத்திலும், ஸ்வகத ஸ்வீகாரம் ஸ்வரூபவிருத்த்தமுமாய் நிஷ்ப்ரயோஜநமுமாய்த் தலைக்கட்டும்.

சசள. ஆகையாலே கிழ்ச்சொன்ன (ஆசார்யாபிமானமே யுத்தாரகம்) என்று சரமோபாய ஸ்வரூபசோதகம்பண்ணி நிச்சயித்தருளினர்.

சசடு. பகவத்ஸ்வாதந்த்ர்ய பயத்தாலே ப்ரபத்திநழுவிற்று.
சசசு. ஆசார்யனேயும் தான் பற்றுப்பற்று அஹங்காரகர்ப்பமாகையாலே, காலன்கொண்டு மோதிரமிடு மோபாதி.
சசள. ஆசார்யாபிமானமே யுத்தாரகம்.

ஜீ.—சசடு. அகந்தரம் ப்ரபத்தி யுபாயமன்றியே கின்றபடியை யருளிச்செய்கிறார், (ஶ்ரீவசநபூஷணே ஸூத்ரே) (பகவத்ஸ்வாதந்த்ர்ய) இத்யாதியாலே; அதாவது ஸ்வபாரதந்த்ர்யாநுரூபையாய் மஹாவிச்வாஸரூபையான ப்ரபத்தி, பத்தமோக்ஷோபய நிர்வாஹகனான பகவான தன் ஸ்வாதந்த்ர்யத்தாலே மீளவும் கர்மாநுகுணமாக வைத்தசிக்தைவாங்குவித்து ஸம்ஸரிப்பிக்கில் செய்வதென்னென்கிற மஹாபயத்தாலே இவனுக்குபாயமன்றியிலே நழுவி நின்றதென்கை.

சசசு. அகந்தர மாசார்யவிஷயத்தில் ஸ்வகீயஸ்வீகார மூபாயமன்றிக்கே யொழிக்தமையை யருளிச்செய்கிறார், (ஆசார்யனேயும்) என்று தொடங்கி. அதாவது ஆசார்யனேயும் உபாயமாகததான் ஸ்வீகரிக்கிற ஸ்வீகாரம் ஸ்வபலித்வகர்த்ருத்வ ரூபமாய் ஸ்வரூபநாசகமாயிருக்கிற வஹங்காரத்தை யுள்ளேயுடைத்தா யிருக்கையாலே, ஸ்வவிநாசகரமான காலனை பரிக்ரஹித்து அந்தப்பொன்னாலே அங்குளியகதாரணம்பண்ணினாலவத்யகரமோபாதி தன்னுடையஸ்வரூபத்துக் கவத்யகரமா யிருக்குமென்கை. ஆகையாலிதுவு முபாயமன்றியே கின்றதென்றுகருத்து.

சசள. பரிசேஷ்யாத் கிழ்த்தாமருளிச்செய்ததே யுபாயமென்று தலைக்கட்டுகிறார், (ஆசார்யாபிமானமே யுத்தாரகம்) என்று. அதாவது-மோக்ஷஸாதகதயா சாஸ்த்ரஸித்த்தங்களான பக்த்யாதிக ளொன்று முபாயமன்றியிலே கின்றபின்பு, கிரதிசய க்ருபாவான்யை நிர்ஹேதுகமாகத் தன்னை யங்கீகரித்தருளி நிரபாயமாக கோக்கிக்கொண்டு போருமாசார்யன் இவன் முடையவனென் நிருக்குமத்தவபிமானமே இவனைஸம்ஸாரத்தினின்று கம்முத்தரிப்பிக்குமென்கை. ஆக(ஸ்வதந்த்ரனை யுபாயமாகத்தான்

ஆ.—சசஅ. இப்படி ஸதாசார்யாபிமானத்திலேயொதுங்கி தீர்க்கவடிய னுன விவ்வதிகாரிக்கு ஆசார்யவிஷயத்திலுண்டாகவேண்டி மத்யவஸாய விசேஷத்தை யருளிச்செய்கிறார் மேல், (கைப்பட்டபொருள்) இத்யாதி யால், "ஸுலபஂஸ்வகுரும்த்யக்த்வா துர்லபஂய உபாஸதே । லப்த்வத்யக்த்வாத்வநயமூர்தோ கு ப்தமன்வேஷ்டிகிஂதன" என்று கைப்ப ட்ட பொருளாய்க்கொண்டு அத்யந்தஸுலபமாய் சீரியனுன ஸ்வாசார்யனை அத்யவஸாயமாகத்யத்தாலே பாக்யமற்றுவிட்டு, புதைத்தபொருளாய் எட்டுப்படாமல் துர்லபமான பகவத்விஷயத்தை ஸ்வோத்தேச்யமாகத் தேடி வருந்திக்கணிசிக்கக்கடவ னல்லன்.

சசக. "ஸுகோர்த்யஂஸுலபஂத்யக்த்வா ஶாஸ்த்ரக்ய ஸ்துயஂ ஸேத் । கரஸ்தமுதகஂத்யக்த்வா க்கநஂதம்லோஉபிவாஞ்சதி" "ரக்ஷுகர்கமயஂகுரும்த்யக்த்வா சாஸ்த்ரகமயக்துயஂ ஸ்மரேத் । கரஸ்த்தமுதகஂத்யக்த்வா க்கநஂத்தம்லோஉபிவாஞ்சதி" என்கிறபடியே ஸம்ஸாரகாட்டித்தியிலே யகப்பட்டு பெருவிடாய் பிறக்த போது, தெளிக்து குளிர்ந்து மணத்துவற்றுக்கரத்தின் கிறைந்த கரஸ்தித ஸரஸ திவ்யோதகமாகிற ஸுலபஸகலதாபஹர ஸதாசார்யனை அத்யக்த

சசஅ. கைப்பட்டபொருளைக் கைவிட்டுப் புதைத்தபொருளைக் கணிசிக்கக்கடவனல்லன்.

சசக. விடாய்பிறந்தபோது கரஸ்தமானவுதகத்தை யுபேக்ஷித்து, ஜீமூத ஜலத்தையும் ஸாகர ஸலிலத்தையும்

ஜீ.—பற்றினபோதிறே) என்றுதுடங்கி யுபபாதித்துக்கொண்டுவக்த சர மோபாய ஸ்வரூபத்தை யுள்ளபடிசோதித்து நிர்ணயித்தருளினராயிற்று.

சசஅ. அகக்கரமிவ்வுபாய நிஷ்டனுன வதிகாரிக்கு கர்த்தவ்யர கர்த்தவ்ய விசேஷங்களை விஸ்தரேண வருளிச்செய்கிறார்; அதில் ப்ரத மத்திலே ஸுலபமான வாசார்யவிஷயத்தைவிட்டு துர்லபமான பகவத்விஷ யத்தை யிச்சிப்பானல்லனென்னுமிடத்தை த்ருஷ்டாந்தமுகேன வரு ளிச்செய்கிறார், (கைப்பட்ட) இத்யாதியால். அதாவது - கையிலே யிருக் கிறதகம்போலே அதிஸுலபனுயிருக்கிற வாசார்யனைக் குறையகினைத்து அநாதாரத்தாலேகைவிட்டு, பூமியிலே பிறர் புதைத்துவைத்ததகம்போ லே யெட்டிப்பர்தாமையாலே "அரும்பொருள்" என்னும்படி துர்லபமான பகவத்விஷயத்தை ரக்ஷுகமாகப்பற்ற விச்சிக்கக்கடவ னல்லனென்கை. "ஸுலபஂஸ்வகுரும்த்யக்த்வா துர்லபஂய உபாஸதே । லப்த்வத்யக்த்வாத்வநயமூர்தோ கு ப்தமன்வேஷ்டிகிஂதன" "ஸுலபஂஸ்வகுரும்த்யக்த்வா துர்லபஂய உபாஸதே । லப்த்வத்யக்த்வாத்வநயமூர்தோ கு ப்தமன்வேஷ்டிகிஂதன" என்றும் "பற்றிகுருவை" என்றுதுடங்கி "தன்கைப்பொருள் விட்டாரேனும் காசினியில் தாம் புதைத்த வப்பொருள்தேடித் திரிவாரைத்து" என்றும் சொல்லக்கட வதிறே.

சசக. இன்னமும் த்ருஷ்டாந்தமுகத்தாலேஸுலபமான வாசார்ய விஷயத்தைவிட்டு துர்லபமான பகவத்விஷயத்தை யாசைப்படிவானல்ல னென்கிறார்மேல், (விடாய்பிறந்தபோது) என்றுதுடங்கி. அதாவது பிபாஸைவிஞ்சிகபோது சடக்கெனப் பாகம்பண்ணலாம்படி பாத்ரகதமாய்க் கொண்டு தன் கையிலிருக்கிறஜலத்தை ஸுலபதையே ஹேதுவாக வகா தரித்து, தரையிலே யுருத்து ஆகாஸஸ்தமாய்க்கொண் டெட்டாதபடி யாயும், பூமிஸ்தமாயிருக்க தூரஸ்தமாயும், ஆஸக்கமாயிருக்கச்செய்தே

ஆ.—ஸைலப்ப்யமே பற்ரூசக வுபேக்ஷித்து, அதிதூரமாய்க்கொண்டு எட்டாத ஜீமூதஜலமான பரத்வத்தையும் ஓரிடத்தேயாயும் தூரமான ஸாகரஸலிலமான வ்யூஹத்தையும், ஸக்ரிஹிதமாயும் காலாக்தரத்திலற்ற ஸரித்ஸலிலமான விபவத்தையும், ஸமீபஸ்தமாயும் துஸ்ஸாத்யமான கூப பயஸ்ஸான வக்தர்யாமித்வத்தையும், சென்றள்ளி ஸேவிக்கவேண்டி விடா யர்க்குக் கைமேலுதவாத வாபீபயஸ்ஸான வர்ச்சாவதாரத்தையும், தாஹதாபம்கெடுக்குமென்று வாஞ்சித்து நாக்குவற்றக்கடவ னல்லன்.

சரு○. "ஏதத்ஸாமகாயன்னாஸ்தே" "ஏதத்ஸாமகாயக்காஸ்தே" என் றநுபவத்துக்குப்போக்குவிட்டு நித்யமுக்தர்பாடுகிறஸாமகாகாமாகிறவைகுக் தச்செல்வனுர் சேவடிமேல்பாட்டுக் கேட்குமிடமான பரமபதமும் "அர வணைமேற்பள்ளிகொண்டமுகில்வண்ணனே-முறையோ" என்றுர்த்தர்கூப் பிடுகிற கூப்பீடுகேட்குமிடமான க்ஷீராப்தியும், "ஸுபர்ணபுஜ்ஜ்ஜ்ஜ்ஜ் ஸ்ரோமதுராம்புரீம்" "நாகபர்யங்கமுதஸ்ருஜ்ய ஹ்யாகதோமதுராம்புரீம்" என்றுர்த்தகாதம்கேட்டு துடித்துக்கொண்டெழுந்திருந்து அரைகுலையத்

ஹரித் ஹலிலத்தையும் வாபீகூப பயஸ்ஸுகளையும் வாஞ்சிக்கக்கடவ னல்லன்.

சரு○. பாட்டுக்கேட்குமிடமும் கூப்பீடுகேட்குமிடமும் குதித்த விடமும் வேளத்தவிடமு மூட்டுமிடமும் எல்லாம் வகுத்

ஜீ.—பெருகும்காலமொழிய வற்றினகாலமின்றிக்கேயும், எப்போதுமுண் டாஞலு மவ்வளவும் சென் றுபஜீவிக்கவேண்டியும், இருந்தவிடந்தன்னிலே யுண்டாயும் கரித்ராதிகள்கொண்டு கல்லிப்பெற வேண்டியிருக்கும் ஜீமூ தாதிகளின் ஜலத்தை யாசைப்படுமவஸ்தைபோலே, க்ஷுதாகாலேக்ஷுபி றக்த தசையிலப்போதே தனக்குதவும்படி கைபுகுந்திருக்கிற வாசார்யவிஷ யத்தை ஸைலப்ப்யமேபற்ரூசக வுபேக்ஷித்து பரமாகாசவர்த்தியாய் துஷ்ப்ராபமாயிருக்கிற பரத்வத்தையும், பூமியிலேயாயும் க்ஷீராப்தியள வும் செல்லவல்லவர்களுக்கன்றி யுதவாதவ்யூஹத்தையும், ஆஸந்நமாகவக் தும் தாதகாலிகர்க்கொழிய பரச்சாதயர்க்குதவாத விபவத்தையும், நித்ய ஸந்நிதியுண்டாயும் ஸம்ப்ரார்ஷ்ணதிகளா லீவுஞ்சை கைகலந்திராத வர்ச் சாவதாரத்தையும், இருந்தவிடம் தன்னிலே யுண்டாயிருந்ததாகிலும் யமநியமாதிக்ரமேண யத்நித்துதர்சிக்கவேண்டி மந்தர்யாமித்வத்தையு மாசைப்படக்கடவ னல்லனென்கை. "சக்ரூர்யஂயஂத்ய்க்ஸ்ரா ஸ்ரீஸ்ய்ஸ்ய்ஸ்ரஸ்ரஸ்ர

ஆ—தலிலேகுலியக்குதிக்குமிடமான வவதாரஸ்த்தலங்களும், ''கண்டகண் கள்மற்றொன்றினைக்காணவே'' என்று பரத்வாதிகளில் கண்ணோட்டமில் தன் படியாலேவஸிக்குமிடமான வர்ச்சாஸ்த்தலங்களும், தேனும் பாலும் கனலுமமுதுமாகித்தித்தென்னாவி லுயிரினுணர்வினில் கின்றவொன்றை'' என்று நிரதிசயபோக்யமான நித்யமங்கள விக்ரஹத் துடன் பரமபோக்த்தியேயமாய்க்கொண்டு தன் நிரதிசயபோக்யதையை ஓவாதஹுணக ஊட்டுமிடமான ஹ்ருதயகமலமாகிற வந்தர்யாமி ஸ்த்தலமு மென்கிற பகவதபிமதஸ்த்தலமெல்லாம், அநந்யகதியான தனக்கு வகுத்த விடமானவசார்யனுடைய விமலசாமவிக்ரஹமேயென்று நிஸ்சலனயத்ய வஸித்து கிர்ப்பயனுயிருக்கக்கடவன்.—, அன்றியேபாட்டுக்கேட்குமிடமான பரத்வாதி ப்ரகாரமெல்லா மவனுக்கும் தனக்கும் வகுத்தவிடமாய் ப்ராப்ய மான வாசார்யனேயென்றிருக்கக் கடவனெனனுமருளிச்செய்வர். ஆக வாசார்யனே யுபாயோபேயமென்றத்த்யவஸித்து அவனபிமானத்திலேயொ துங்கின சமாதிகாரியினுடைய அத்த்யவஸாயவிசேஷம் முக்தகண்ட்டமா கச்சொல்லப்பட்டது. ''யேஷாம் ஏகயணாயஸ்ய ஜ்ஞானவிஜ்ஞாப்ரதீயதே । தேஷாமேகுணுஸ்ய ஹ்ருத்ய ஸ்ய ஹ்ருதி ஜ்வாரகாஸ்ஸர்வ ஏவஸஃ'' ''யேஷைவகுருணுயஸ்ய ஜ்ஞானவிஜ்ஞாப்ரதீயதே। தேஷாமேவகுருணுயஸ்ய ஹ்ருதி ஜ்வாரகாஸ்ஸர்வ ஏவஸஃ'' என்னக்கடவ தி றே. ''அந்தமதன்புசெய்து'' ''மனக்கடலில் வாழவல்ல'' ''வில் லாளன் நெஞ்சத்துளன்'' ''ஓருவனடியேனுள்ளானே'' ''திருவேங்கட மே யெனதுடலே'' என்று பரமபதாதிகளெல்லாமாக வவன் விரும்பினமை யுண்டிறே.

தவிடமே யென்றிருக்கக்கடவன்.

ஜீ.—கேட்கச் செவிகொடுத்துக்கொண்டு கண்வளரும் வ்யூஹஸ்த்தலமும், அவ்க ளார்த்த த்வனிகேட்டு துடித்துக்கொண்டெழுந்திருக்து ''நாக பர்யங்கமுல்ஜ்ய ஹ்யாகதோமதுராம்புரீம்'' ''நாகபர்யங்கமுத்ஸ்ருஜ்ய ஹ்யாக தோமதுராம்புரீம்'' என்கிறபடியே திருப்பாற்கடலிலே திருவரவணையி னின்று மிவ்வருகேவரக்குதிப்பாரைப்போலே வந்தவதரித்த வவதாரஸ்த்த லமும், நினைத்ததுதலிக்கட்டமளவும் மலியாளர்வனைக்குமாபோலே இட் டவடிபோவிடாதே வனைத்துக்கொண்டிருக்கிற வர்ச்சாவதாரஸ்த்தலங்க ளும், ''ஏஷாமஸ்திவரச்யாமோ வ்யூஹேஸ்மிந்ப்ரதிஷ்டிதஃ'' ''ஏஷாமிக்தீவரச்யாமோ ஹ்ருதயேஸ்மிந்ப்ரதிஷ்டிதஃ'' என்னும் ''ஓண்சங்கதை வாளாழியாஞெரு வனடியே னுள்ளானே'' என்னும் சொல்லுகிறபடியே ஹ்ருதயகமலத்தி லே யிருந்து தானுகந்தார்க்குத்தன்னழகைப்புழிப்பிக்கும் அந்தர்யாமித்வ ஸ்த்தலமாகிற விந்தப்ராப்யஸ்த்தலங்களெல்லாம், தனக்குவகுத்தஸ்த்தல மாய் ப்ராப்யமாயிருக்கு மாசார்யவிஷயமே யென்றத்யவஸித்திருக்கக்கடவ னென்கை.—, (வனைத்தவிட) மாவது - பிறரறியாதபடி திரைவனைத்துக் கொண்டிருக்கிற வந்தர்யாமிஸ்த்தலம்; (ஊட்டுமிட) மாவது - சக்ஷுர் விஷயமாயிருந்து தன் வடிவழகையும் குணங்களையும் ஆச்ரிதரைப்புஜிப் பிக்கு மர்ச்சாவதாரஸ்த்தலமென்று சொல்லவுமாம். ''ஏஷாமேவகுருணுயஸ்ய ஜ்ஞானவிஜ்ஞாப்ரதீயதே । தஸ்யவைகுண்டுஸ்ஹ்ருதி ஜ்வாரகாஸ்ஸர்வ ஏவஸஃ'' ''யேஷைவகுருணுயஸ்ய ஜ்ஞானவிஜ்ஞாப்ரதீயதே । தஸ்யவைகுண்டுஸ்ஹ்ருதி ஜ்வாரகாஸ் ஸர்வ ஏவஸஃ'' என்றும் ''வில்லார்மணிகொழிக்கும்'' என்றுதுடங்கி, ''அருளாலேவைத்தவவர்'' என்றும்சொல்லக்கடவதிறே.—, அன்றிக்கே (பாட்டுக்கேட்குமிடம்)இத்யாதிக்கு ரக்ஷகமாகவவற்றையாசைப்படக்கடவ

ஆ.—சூடுக. இப்படி சரமாதிகாரியானவிவனுக்குஸ்வரூபயாசகரான ப்ரதிகூலர், விபரீதஜ்ஞாநிகளாய் ஸ்வரூபத்தையழியமாறின ஸ்வதந்த்ரரும், அந்யதாஜ்ஞாநிகளாய் ஸ்வபாவத்தையழியமாறின ப்ரஹ்மருத்ராதி தேவதாந்தரபரதந்த்ரரும்.

இவனுக்கு ஸ்வரூபவர்த்தகரான வநுகூலர்ஸ்வரூபத்தை யதாவாசவுணர்த்தும் சரமாதிகாரிகளான ஸதாசார்யபரதந்த்ரர்; அநுபயரான வுபேக்ஷணீயர் ஆசார்ய பாரதந்த்ர்யஜ்ஞாநமற்ற கேவலேச்வரபரதந்த்ரர், இவ்வதிகாரிக்கு ப்ரதிகூலஸ்பர்ச மக்நிஸ்பர்சம், உபேக்ஷணீய ஸ்பர்சம் ப்ரதிகூல வாயுஸ்பர்சம், அநுகூல ஸ்பர்சம் அநுகூலவாயு ஸ்பர்சவேதிஸ்பர்சம்; ப்ரதிகூலர் ஸம்ப்ரக்ஷணீயயோக்யர், அநுபயர் ஸஹவாஸயோக்யர், அநுகூலர் ஸதாநுபவயோக்யர்.

சூடுக. இவனுக்குப்ரதிகூலர் ஸ்வதந்த்ரரும் தேவதாந்தரபரரும், அநுகூல ராசார்யபரதந்த்ரர், உபேக்ஷணீய ரீச்வர பரதந்த்ரர்.

ஜீ.—னல்லனென்கிற வளவன்றிக்கே அவையெல்லாம் தனக்கிவ்விஷயமேயென்றிருக்கக்கடவனென்கிற தென்று கீழோடேசேர யோஜிக்கவுமாம்.

சூடுக. ஏவம்ப்பூதனான விவ்வதிகாரிக்கு ஸ்வரூபயாசகத்வ ஸ்வரூபவர்த்தகத்வ ததுபய ரஹிதத்வங்களாலே ப்ரதிகூலராயு மநுகூலராயு மநுபயராயு மிருக்குமவர்களைத் தர்சிப்பிக்கிறார் மேல், (இவனுக்குப்ரதிகூலர்) என்றுதுடங்கி. அதாவது - இப்படியாசார்யாபிமான நிஷ்ட்டனுய் பரத்வாதி பஞ்சகத்திலு முள்ளப்ரவண்யமடைய விவ்விஷயத்திலே யொருமடைப்பெடுத்தி ''தேவுமற்றறியேன்'' என்றிருக்கு மிவ்வதிகாரிக்கு, அணுகிலாத்மயாசகத்தைப் பிறப்பிக்கும் ப்ரதிகூலர், ஆத்மாபஹாரிகளான ஸ்வதந்த்ரரும் பாரதந்த்ர்யத்துக்கிசைந்துவைதீக பகவத் வ்யதிரிக்த தேவதைகளுக்கு பரதந்த்ராயிருக்கு மவர்களும்.

ஸ்வஸம்பர்க்கத்தாலே ஸ்வரூபத்தை வளர்க்குமநுகூலர், ஸ்வரூபத்தை யுள்ளபடியுணர்க்து தச்சமவாதி நிஷ்ட்டரான ஸதாசார்யபரதந்த்ரர்; இப்படி ஸ்வரூபயாசகரும் ஸ்வரூபவர்த்தகருமல்லாமையாலே வெருவுதலுக்கும் விருப்பத்துக்கும் விஷயமல்லாத வுபேக்ஷணீயர், சரமபர்வமான வாசார்ய பாரதந்த்ர்யத்தி லூற்றமன்றியிலே ப்ரதமபர்வமான வாசார்யபாரதந்த்ர்யத்திலே யூன்றிற்குமவர்களென்றபடி. ப்ரதிகூலரைச்சொல்லுகிறவிடத்தில் ஸ்வதந்த்ர தேவதாந்தரபரதந்த்ர ரிருவரையும் சொன்னவிது ப்ரபத்திப்ரகரணத்தில்சொன்ன மற்றுள்ள ப்ரதிகூலர்க்கு முபலக்ஷணம். ப்ரதமபர்வநிஷ்ட்டனுக்கு ப்ரதிகூலரானவர்க ளிவனுக்கு ப்ரதிகூலரல்லாமை யில்லையிறே. இத்தால் கீழ் பகவத் ப்ரபக்காதிகரிக்கு ஸஹவாஸ தக்நிவ்ருத்திகளுக்குறுப்பாக வநுகூலப்ரதிகூலதர்சம் பண்ணிவித்தாப்போலே, யாசார்யாபிமான நிஷ்ட்டனுன விவனுக்கும் ஸஹவாஸ நிவ்ருத்தி விஷயமான ப்ரதிகூலரையும் ஸஹவாஸ விஷயமான வநுகூலரையும் தர்சிப்பித்து, தததிகமான வுபேக்ஷணீயவிஷயமும் இவனுக்கொன்றுண்டென்னுமிடம் தர்சிப்பித்தாராயிற்று.

ஆ.—சருஉ.(ஜ்ஞானப்ரதன்) (ஜ்ஞாநாநுஷ்ட்டாகம்) இத்யாதி. சேஷத்வ ஜ்ஞாகமும் ததநுரூபமான வநுஷ்ட்டாகமும், இவனல்லாதார்க்குபேய ப்ராப்யனவும் உபாயாதிகாரம் கழுவாமைக்கு ததங்கமாயிருக்கும்; இக்த சரமாதிகாரிக்கு முதலிலே யுபேயாதிகாரமாகையாலே அவையிரண்டு மாசார்யாபி மதமாய்க்கொண்டுபேயமாயிருக்கும். ஜ்ஞாகாநுஷ்ட்டான ப்ரக்யுதி ஒழிக்தார்க்கு அதிகார ப்ரக்யுதிஹேதுவாய் இவனுக்கு போக ப்ரக்யுதிஹேதுவாம்; ஒழிக்தார்க்கு ஜ்ஞாகாநுஷ்ட்டாக முஜ்ஜீவகம் இவனுக்குஜீவகம்.

சருக. (இவனுக்கு கிஷித்தாநுஷ்ட்டாகம்) இத்யாதி. ஜ்ஞாகாநுஷ்ட்டாந ஜீவகியான விவ்வதிகாரிக்கு அக்குத்யகரணாதி கிஷித்தாநுஷ்ட்டாகம், சரமாதிகாரியான தன்னையும் தன்னைக்கண்டபிறரையும் மறுமுட்டுப்பொருதபடி நசிப்பிக்கையாலே ஸ்வாஸகமாக பரித்யஜ்யம்.

சருச. உபயரும் நசிக்கிறதெத்தாலேயென்ன, இதரதோஷம்தட்டாத தான் நசிக்கிறது, பகவத்ப்ராபகவதாசார்யாபசாரமாகிற க்ரூரகிஷித்தமான

சருஉ. ஜ்ஞாநாநுஷ்ட்டாநங்க ளிரண்டும் அல்லாதார்க் குபாயாங்கமாயிருக்கும், இவனுக்குபேயாங்கமா யிருக்கும்.

சருக. இவனுக்கு நிஷித்தாநுஷ்ட்டாநம் தன்னையும் பிறரையும் நசிப்பிக்கையாலே த்யாஜ்யம்.

சருச. தான் நசிக்கிறது மூன்றபசாரத்திலும்

ஜீ.—சருஉ. இவ்வதிகாரிக் குண்டாகவேண்டும் ப்ரதிபத்யநுஷ்ட்டாகங்களைப் பலபடியாலு மருளிச்செய்தார்கீழ்; இத்தப் ப்ரஸங்கத்திலே அத்யோபாயகிஷ்ட்டருடைய ஜ்ஞாகாநுஷ்ட்டாகங்களுக்கும் இவனுடைய ஜ்ஞாகாநுஷ்ட்டானங்களுக்கு முண்டானவிரியோக விசேஷத்தையருளிச்செய்கிறார் மேல், (ஜ்ஞாகாநுஷ்ட்டானங்களிரண்டும்) என்றுதுடங்கி. அதாவது தத்வஜ்ஞாகமும் ததநுரூபமான வநுஷ்ட்டானமும், ஆசார்யபிமான கிஷ்டனான விவ்வையொழிக்த வதிகாரிகளுக்கு உபாயமதிகாரி ஸாபேக்ஷமாகையாலே உபேயப்ராப்தியளவு முபாயாதிகாரம் கழுவாமல் கடக்கைக்குறுப்பாய்க்கொண்டு அவ்வழியாலே யுபாயசேஷமாயிருக்கும்; ஆசார்யாபிமானமே யுத்தரகமாகையாலும் உபாயாதிகாரசேஷமாக வேண்டிவதொன் றில்லாமையாலே, இவ்வதிகாரிக்குண்டான ஜ்ஞாகாநுஷ்ட்டானங்க ளிரண்டும் ஆசார்யன் முகமலர்த்தியாகிற யுபேயத்துக்குச் சேஷமாயிருக்குமென்கை. (இவனுக்குபேயமாயிருக்கும்) என்று பட மானபோது ஆசார்யனுக்கபிமதமாய்க்கொண்டு இவைதானிவனுக்குபேயமா யிருக்குமென்றபடி.

சருக. இப்படி ஜ்ஞாகாநுஷ்ட்டானங்க ளிரண்டு மாசார்யப்ரீதிஹேதுவாக கிஷ்டத்துக் குறிக்கொண்டுவர்த்திக்கு மிவ்வதிகாரிக்கவச்யம் கிவர்த்தநீயங்களை யருளிச்செய்வதாகத்திருவுள்ளம்பற்றி, ப்ரதமம் கிஷித்தாநுஷ்ட்டானம் த்யாஜ்யமென்னுமிடத்தை யருளிச்செய்கிறார் (இவனுக்கு கிஷித்தாநுஷ்ட்டாகம்) என்றுதுடங்கி. அதாவது ஏவம்பூதஞான விவ்வதிகாரிக்கு பரதாரபரிக்ரஹாதி கிஷித்தாநுஷ்ட்டாகம், ஸ்வவிகாரத்தையும் ஸ்வாநுஷ்ட்டாகம் கண்டவருடைய விகாரத்தையும் பண்ணுகையாலே பரித்யஜிக்கப்படுமதொன்றென்கை.

சருச. உபயவிகாரமுமித்தாலே வருகிறபடி யெங்ஙனேயென்ன வருளிச்செய்கிறார், (தான்நசிக்கிறது) என்றுதுடங்கி. அதாவது ஆசார்யாபி

ஆ.—மூன்றபசாரங்களிலும் பயம்கெட்டக்வயிக்கையாலே. அபசாரத்திலே அக்வயித்து நசிக்கிறதானே யனறியே பிறர்நசிக்கிறது, தனக்குப்ராமாதிகமாய்வந்த வக்ருத்யகரணாதி நிஷித்தத்தாநுஷ்டட்டான ப்ரதீதியைக் கண்டு ஜ்ஞாநாதிகளை தன்னே யகாதரித்தும் ஜ்ஞாநியானவிவ னிதி லேஷைவைத்தா னினிமகம்கென்னென்று தன னுடையப்ராமாதிக ப்ரதீதி நிஷித்தத்தாநுஷ்டட்டானத்தை மற்தாக்கியான தான்மதியாமலங்கிகரித்தும் அபசாரத்ய நிஷித்தத்தாநுஷ்டட்டானம் நிக்ருஷ்டஸ்வவிநாசகம்; அக்ருத்ய கரணாதி நிஷித்தத்தாநுஷ்டட்டானம், விசிஷ்டஸ்வபவிநாசகம் ''தேஷாம்தேஜோ விஶேஷேண ப்ரத்யவாயோவிதீயதே'' ''தேஷாம்தேஜோவிசேஷேண ப்ரத்யவாயோ கவீத்யதே'' என்று ப்ராமாதிக நிஷித்தத்தாக்வயத்தில் இவ்வதிகாரிக்கு ப்ரத்யவாய மில்லையென்று சொல்லிற்றே யாகிலும், பராசர்த்தபரிஹாரார்த்தமாகப்ராமாதிக நிஷித்தத்ஸ்பர்சமும் பரிஹரித்தேவர்த்திக்கவேணும். (அவனுக்கதுகிடையாது) என்னும்படியிறே யிவனுடைய நிலை.

சருடு. (ப்ரமாத்ருக்) (விஹிதபோகம்) இத்யாதி. சாஸ்த்ரநிஷித்தமுமன்றியே தத்விஹிதமான ஸ்வதாரபோகம், சாஸ்த்ரநிஷித்தத்தமான

மந்வயிக்கையாலே; பிறர்நசிக்கிறது தன்னேயநாதரித்தும் தன்னநுஷ்டட்டானத்தையங்கிகரித்தும்.

சருடு. விஹிதபோகம் நிஷித்தபோகம் போலே லோக விரு

ஜீ.—மானத்திலேயொதுங்கி பகவத்ப்பாகவதாசார்ய விஷயங்கள்மூன்றுக்குமபிமதவிஷயமாயிருக்கிற தானநசிக்கிறது அம்மூவர்க்கும் அது அநிஷ்டமாகையா லும் (அபசார) மாவது-அநிஷ்டகரண மாகையா லும் அதிக்ரூரமான வபசாரத்ரயத்தினு மக்வயிக்கையாலே; பிறர் நசிக்கிறது சரமபர்வ பர்யந்தமாகவந்து நிற்கிற பாகவதோத்தமனை தன்னேநிஷித்தாநுஷ்டட்டாகம் பண்ணினவனென்று அநாதரித்து, தத்வவித்தான விவனிப்படிச் செய்கிறான் இதில் தோஷமில்லையாகப்பட்டன்றே, நமக்குப்பின்னேயென்னென்று தன்னுடையவநுஷ்டட்டாநத்தைத் தங்களங்கிகரித்துமென்கை. அநாதரிப்பார் பாகவதவைபவ மறியாதவர்கள், அநுஷ்டட்டாகத்தை யங்கிகரிப்பார் ப்ரபாதப்ராப்த விவேகசூந்யரானவர்கள். அநுஷ்டட்டானத்தை யங்கிகரிக்கிறவர்கள் நசிக்கிறார்கள் அநாதரித்தவர்கள் நசிப்பானேன், தோஷம்கண்டா லநாதரிக்கலாகாதேவென்னில், ராஜபுத்ரனுக்குதோஷமுண்டானும் ராஜா தான் சிக்ஷித்துக்கொள்ளுமதொழிய அவனேயநாதரித்தவர்கள் மேலே நிக்ரஹம்பண்ணி தண்டிக்குமாபோலே, ஸ்வாபிமதஞான விவனுக்கு தோஷமுண்டானும் ஸர்வேச்வரக்தரனே திருத்திக்கொள்ளுமதொழிய பிறரநாதரிக்கப்பொறுமையாலே, அநாதரித்தவர்களுக்கு விநாசமே பலிக்கையால் அநாதரிக்கலாகாது. ''அபிசேத்ஸுதுராசாரோ பஜதேமாமனந்யபாக்। ஸாதுரேவஸமந்தவ்ய ஸ்ஸம்யக்வ்யவஸிதோஹிஸஃ'' ''அபிசேத்ஸுதுராசாரோ பஜதேமாமனந்யபாக்। ஸாதுரேவஸமந்தவ்ய ஸ்ஸம்யக்வ்யவஸிதோஹிஸஃ'' என்றுபாலகவிஷயமாக வருளிச்செய்தபடி கண்டால் எல்லாகிலத்தில் வந்துகின்ற விவ்வதிகாரி விஷயத்தி லவனிருக்கும்படி சொல்லவேண்டாவிறே; ஆகையா லிப்படி தானும் பிறரும்நசிக்கும்படியிருக்கையாலே இவனுக்கு நிஷித்தத்தாநுஷ்டட்டாகம் பரித்யாஜ்யமென்றதாயிற்று.

சருடு. இப்படி பாதாராதிபோகம் ஸ்வபாவவிநாசஹேதுவாகைக்கடி சாஸ்தரநிஷித்தமாகையிறே; இங்ஙனன்றிக்கேசாஸ்த்ராவிஹிதவிஷயமான ஸ்வதாரபோகத்துக்குக் குறையில்லையேயென்ன வருளிச்செய்கிறார் மேல்,

ஆ.—பரஸ்த்ரீபோகம்போலே விசிஷ்டவிஷயமான சாஸ்த்ரவிருத்தமுமன்று, ஸ்த்ரீதாலதர்சியான லோகவிருத்தமுமன்று, க்கோரதுக்கரநுபவம்பண்ணும் நரகஹேதுவுமன்று; இப்படி மேலெழப்பார்த்தவளவில் லவிருத்தம்போலே யிருக்கச்செய்தே, அகர்யபோகத்வரூப ஸ்வரூபவிருத்தமுமாய், "நஶ்யேத்ஸித்³தி⁴ர்த்⁴ருவான்னாஶ:" "ஶ்ரோத்ரியான்னமஶ்நீயாத்" "ஸத்வஸுத்தெளத்ருவாஸ்ம்ருதி:" "பக்த்யாத்வகர்யயாசக்ய:" என்றித்யாதியாலே நிரக்தரஸ்கேஹ பூர்வாநுபாகரூபையான வர்யஸ்பர்சாஸஹாகர்யபக்தியை விதிக்கிறவேதாந்தத்துக்கு, தத்விரோதகாத்வ தத்தகர்யபங்களாலே அதிவிருத்தமுமாய், தனியிடம்காணுத வெம்பார்போலிகளான விஹிதபோகவிரக்தரான விசிஷ்டசரேஷ்டர்களாலே நிஜீனக்கி லருவருத்துத் தலிகடிக்கி புடவையொடிக்கும்படி யதிகர்ஹிதமுமாய், ஸம்ஸார நிவருத்திபூர்வக கைங்கர்யப்ராப்தி பர்யந்தமான ப்ரபந்தத்துக்கு அர்த்ய பேக்ஷா நிரோதகமாய்க்கொண்டி ப்பல ப்ரதிபந்தகமுமாய், இப்படி யநேகாகர்த்தகரமா யிருக்கையாலே நிஷித்தபோகா விசேஷமாக பரித்யாஜ்ய மிவ்வதிகாரிக்கு.

சூசு. (ஶ்ரோத்ரியான்னாதி) (போக்யதாபுத்தி) இத்யாதி, விஹிதபோகத்தில் ப்ராந்திபரிகல்பித போக்யதாபுத்தி ஹேயதாதர்சகத்தாலே

த்தமுமன்று, நரக ஹேதுவுமன்று; ஆயிருக்கச் செய்தே ஸ்வரூப விருத்தமுமாய் வேதாந்த விருத்தமுமாய் சிஷ்ட கர்ஹிதமுமாய் ப்ராப்ய ப்ரதிபந்தகமுமாயிருக்கையாலே த்யாஜ்யம்.

சூசு. போக்யதா புத்தி குலைந்து தர்ம புத்தியா ப்ரவர்த்தித்

ஜீ.—(விஹிதஶ்ரோத்ரியான்னாதி) (விஹிதபோகம்) என்றுதுடங்கி. அதாவது விசிஷ்டவேஷ விஷயியான சாஸ்த்ரத்தாலே விதிக்கப்பட்ட ஸ்வதாரத்தில்போகம், தாத்ருசசாஸ்த்ர நிஷித்தமான பரதாரபோகம்போலே லோகவிருத்தமுமன்று, செம்பினு லியன்றபாவையைத் தழுவுகைமுதலான கோரதுக்கரநுபவம் பண்ணும் நரகஹேதுவுமன்று; இப்படி ப்ரத்யக்ஷபரோக்ஷஸித்தங்களான லோகவிருத்தத்வ நரகஹேதுத்வங்களிரண்டு மற்றிருக்கச் செய்தே, அகர்யபோகத்வரூபமான ஸ்வரூபத்துக்கு விருத்தமாய் "ஶ்ரோத்ரா ந்ன ஶுபரல் ஸ்ரிதிஶுஸ்ஸுமாஹிதோ ஶுத்வாத்ம்யேவாத்மாகம் பச்யேத்" "சாகதோதரக்த உபரதஸ்திதிக்ஷு:ஸமாஹிதோ பூத்வாத்மன்யேவாத்மாகம் பச்யேத்" இத்யாதிகளாலும் திருமந்த்ரார்தங்களாலும் உபாஸகனுமி ப்ரபக்தனுமி வாசியற இருவர்க்கும் விஷயபோகமாகாதென்னுமிடத்தை ப்ரதிபாதிக்கிற வேதார்தத்துக்கு விருத்தமாய், தோஷதர்சனத்தாலு மப்ராப்தார்சனத்தாலும் விஷயபோகத்தை யருவருத்திருக்கு மாசாரப்ரதானரான சிஷ்டர்களாலே ஹேயமென்று நிக்கிக்கப்பட்டிருப்பதுமாய், அப்ராப்தவிஷய விரக்திபரியனான வாசார்யனுக்கு அநபிமதமாகையால் ஆசார்யமுககமலவிகாஸாநுபவரூப ப்ராப்யத்துக்கு ப்ரதிபந்தகமாய், இப்படி யநேகாகர்த்தாவஹமாயிருக்கையாலே இவ்வதிகாரிக்குப்பரித்யாஜ்யமென்றபடி.

சூசு. போக்யதாபுத்தியைவிட்டு தர்மபுத்தியா ப்ரவர்த்திக்கு மளவில் இவை யொன்றுமில்லையேயென்ன வருளிச்செய்கிறார் மேல், (போக்யதாபுத்திகுலைந்து) என்றுதுடங்கி. அதாவது விஹித விஷய ப்ரவருத்தியில் கரமுகதயாவரும் போக்யதாபுத்தியைவிட்டு, உபாஸகரான

ஆ.—குலிக்து"(ப்ரஜாஃபிர்யுஷ்ய:" "ப்ரஜாயாபித்ருப்ய:" என்று பைத்ருகருண விமோசக புத்ரோத்பாதகரூப தர்மபுத்ர்யா விஹிதபோகத்தை ஔஷத வத் ப்ரவர்த்திக்கிதாலும், பகவதேகபோகசேஷமான ஸ்வரூப முருமாயும் படிகுலிக்கதேவிடும்.

சரும. இவ்வதிகாரிக்கு தத்வயதிரிக்தக்ஷேத்ராதி க்ஷுத்ரவிஷ யங்களடங்க த்ருஷ்டிவிஷமாகவே தோற்றவேணுமென்கிறார் மேல்; "க்ஷேத்ராணிமித்ராணிதகாரிகாத புத்ராச்சதாரா:பசவோக்ருஹாணி । த்வத்பாதபத்மப்ரவணத்வ தேஃ பவந்திஸர்வேவிபரிதாகூலரூபா:" என்கிறலோகத்தில் கல்புதல்வர் மனையாள் முதலானவை எரிதியில் சுடும்படியான விரக்திபரிபாகரவஸ்த்தை பிறக்க வேணு மிவ்வதிகாரிக்கு.

தாலும் ஸ்வரூபம் குலையும்.

சரும. "க்ஷேத்ராணிமித்ராணி" "க்ஷேத்ராணி மித்ராணி" என்கிற ச்லோகத்தி லவஸ்த்தை பிறக்கவேணும் ஸ்வரூபம் குலையாமைக்கு.

ஜீ.—மஹர்ஷிகள் துடக்கமானநிஷ்ட்டர் பைத்ருகருணமோசகபிரஜோத் பாதகார்த்தமாகவும் ஸ்நான திவஸத்தி லங்கிகரியாவிடில் ப்ப்ரூணஹத் யாதி தோஷமுண்டென்னுமத்தைப்பற்றவும் தர்மபுத்தியாபிரவர்த்திக் குமாபோலே இவனுமப்படி தர்மபுத்தியா ப்ரவர்த்திதாலும், ஸித்ததர் மநிஷ்ட்டனனிவனுக் கத்யதர்மாவ்யயம் விரோதியாகையாலே அகர் யோபாயத்வரூபமான ஸ்வரூபம் குலியுமென்கை. இத்தால்போக்கிய தாபுத்தியாப்ரவர்த்திக்கி லகாயபோகத்வரூபமான ஸ்வரூபம் குலியுமோ பாதி தர்மபுத்தியாப்ரவர்த்திக்கி லகக்யோபாயத்வரூபமான ஸ்வரூபம் குலியும்; ஆனபின்பு ஒருபடியாலு மிவ்வதிகாரிக்கு விஹிதவிஷயப்ரவ் ருத்தி யாகாதென்றதாயிற்று. ஆகையா லேதேனுமொருபடி யக்வயித் தாலும் ஸ்வரூபஹாநிதப்பாது, ஆனபின்பு பரித்யஜிக்கவேணுமென்னு மிடம் நிச்சிதமிறே.

சரும. இப்படி ஸ்வரூபஹாநிவருமென்னும் பயத்தாலே விடுகிற வளவுபோராது, ப்ரபத்தவிஷய ப்ரவணசித்ததையாலே ப்ராக்ருத லகல போக்ய வஸ்துக்களும் ப்ரதிகூலமாய்த் தோற்றுமவஸ்த்தை பிறக்கவும் வேணும் ஸ்வரூபம் குலையாமைக்கென்கிறார் மேல், ("க்ஷேத்ரணி")("க்ஷேத்ர் ராணி") என்றுதுடங்கி, அதாவது "க்ஷேத்ராணிமித்ராணிதகாரிகாத புத்ராச்ச தாரா:பசவோக்ருஹாணி । த்வத்பாதபத்மப்ரவணத்வ தேஃ பவ நிஸர்வேவிபரிதாகூலரூபா:" "க்ஷேத் ராணிமித்ராணிதகாரிகாத புத்ராச்சதாரா:பசவோக்ருஹாணி । த்வத்பா தபத்மப்ரவணத்வருத்தேஃ பவந்திஸர்வேவிபரிதாகூலரூபா:" என்று பேரு ளாளரான பெருமாளைக்குறித்து ப்ரஹ்மா விஜ்ஞாபித்தச்லோகத்தில்சொ ல்லுகிற க்ஷேத்ரமித்ரதகாரிகளான ஸமஸ்தவஸ்துக்களு மக்கிகல்பமாய்த் தோற்றும்படியான வவஸ்த்தை பிறக்கவேணும் ஸ்வரூப ப்ரச்யுதிபிற வாமைக்கென்கை. இந்தச்லோகார்த்தத்தை "கல்புதல்வர்" இத்யா தியாலே அருளாளப்பெருமா ளெம்பெருமானரு மருளிச்செய்தாரிறே.

ஆ.—சூடுஅ. மேல் ஸர்வோபாயாதிகார ஸாதாரணங்களான வவச்யாபேக்ஷிதங்களை யருளிச்செய்கிறார், (ப்ராப்யபூமி) (ப்ராப்யபூமி) இத்யாதியால். ''ஓளிக்கொண்டசோதியுமாயுடன் கூடிவந்தென்றுகொலோ'' என்றித்யாதிப்படியே முக்தப்ராப்யபூமியான பரமபதத்தைப்பெற்றல்லது தரிப்பதிதான கீரதிசய ப்ராவண்யமும், ''கொடுவுலகம்காட்டேலே'' என்று முமுக்ஷுக்களுக்கு த்யாஜ்யபூமியான ஸம்ஸாரதர்சகத்தில் வெருவி இத்தை விடுவதெப்போதோவென்று ஜிஹாலையும்; இத்த ஹாதுமிச்சை இச்சாகரார்த்தர்யத்தைக் காட்டுகிறது; ''உன்னைவிட்டொன்று மாற்றகிற்கின்றிலேன்'' என்று சுபாச்ரய பகவத்விக்ரஹாநுபவாலாபத்தில் ஸத்தை மாளும்படி மலீச்சுமையான வாத்மதாரணத்தில் யோக்யதையநுகையும், பகவத்விஷயத்தி லாசார்யவிஷயத்தில் ஸ்வகதபரகத ஸ்வீகாரங்களென்கிற ப்ரதமசரமவிபக்தமான வுபாயசதுஷ்டயத்துக்கும், தத்தத்தி காரலித்யர்த்தமாகவேணும்.—, அன்றியே பக்திப்பரத்தி தசீயாபிமா

சூடுஅ. ப்ராப்யபூமியில் ப்ராவண்யமும், த்யாஜ்யபூமியில் ஜிஹாலையும், அநுபவாலாபத்தி லாத்மதாரணயோக்யதை

ஜீ.—சூடுஅ. இனிமேல் ப்ராப்யபூமியில் ப்ராவண்யாதித்ரயமு மிவனுக்கவச்யாபேக்ஷிதமென்னுமத்தை யறிவிக்கைக்காக, அவற்றினுடைய வுபாயசதுஷ்டய ஸாதாரண்யத்தை யருளிச்செய்கிறார், (ப்ராப்யபூமியில்) என்றுதுடங்கி. (ப்ராப்யபூமி) யாவது - தனக்குவகுத்தசேஷியான விஷயமெழுக்தருளியிருக்கிறதேசம்; (தத்ப்ராவண்ய)மாவது - அத்தேசத்தைக் கிட்டியல்லது தரியாத வதிமாத்ரமானவாசை; (த்யாஜ்யபூமி) யாவது- அவ்விஷயத்தை யகன்றிருக்கைக் குடலானதேசம்; (தஜ்ஜிஹாலை) யாவது - இத்தைவிட்டே நிற்கவேணுமென்னுமிச்சை; (அநுபவாலாபத்தி லாத்ம தாரணயோக்யதை) யாவது - வகுத்தசேஷியான விஷயத்தினுடைய விக்ரஹாதியநுபவம் பெறுதபோது, தேஹதாரணமான போஜகமில்லாவிடில் தேஹம்தரியாதாப்போலே தான் தரித்திருக்கைக்கு யோக்யனன்றிக்கே யிருக்கை; (உபாயசதுஷ்டயத்துக்கும் வேணும்) என்றது- இவை மித்தனைய முபாயசதுஷ்டயாதிகாரிகளுக்கும் அதிகாராநுகுணமாகவேணுமென்றபடி; (உபாயசதுஷ்டய) மாவது - (ஸ்வஸ்வாதக்த்ர்யபயத்தாலே) என்றுதுடங்கி கீழருளிச்செய்த பக்திப்ரபத்திகளும், ஆசார்யவிஷயத்தில் ஸ்வகதபரகத ஸ்வீகாரங்களும்;—, பகவத் விஷயத்தில் ஸ்வகதபரகதஸ்வீகாரங்களும் ஆசார்யவிஷயத்தில் ஸ்வகதபரகத ஸ்வீகாரங்களுமாகவுமாம்; இதிலும் முற்பட்டயோசனைக்கெளசித்யமுண்டு; கீழே நான்குபாயத்தையும்சேரவிவர்தாமேயருளிச்செய்ததுக்குச்சேருகையாலே. இதில் பக்திப்ரபத்தி கிஷ்டர்களுக்கும் ''மாகவைருக்தமகாண்பதற்கென் மனமேகமெண்ணும்'' என்கிற ப்ராப்யபூமியானபரமபதத்தில் ப்ராவண்யமும்; ''परंहसोत्तमपुरुषलोकंविरजसंप्रयान्तिनशोचन्त्यमुक्त जनसंवासवैशसम्'' ''வரம்ஹரிஸவாஸகதவஹஜ்வாலா பஞ்சராக்தர்வயவஸ்த்திதிः । நசௌரிசிக்தாவிமுக ஜகஸம்வாஸவைசஸம்'' ''கொடுவுலகம் காட்டேல்'' என்னும்படி ப்ராப்யவஸ்துவையிழக்துப்ராக்ருதமத்யேயிருக்கைக்குடலான ஸம்ஸாரமாகிற த்யாஜ்யபூமியில் ஜிஹாலையும்; ''உன்னைவிட்டொன்று மாற்றகிற்கின்றிலேன்'' எனக்றபடியே பகவதநுபவாலாபத்தி லாத்மதாரணயோக்யதையு மவச்யமுண்டாகவேணும்.—, ஆசார்யவிஷயத்தில் ஸ்வகதபரகத ஸ்வீகாரகிஷ்ட்டரான விருவர்க்கும் (எல்லாம் வகுத்தவிடமே) என்றிருக்கையாலே

ஆ.—நரசார்யாபிமானமாகிற வுபாயசதுஷ்டயத்துக்கும் வேணுமென்றரு செய்வர். சரமகிரீக்ஷண சுபாச்ரய ததப்ரதான தத்லம்பத்தி நிஷ்டர ரூபமான சரமோபாயசதுஷ்டயத்துக்கும் வேணுமென்று சரமபாகத்தி லுபதேசிப்பர்கள். இச்சரமாதிகாரிக்கு ப்ராப்யபூமி தேசிகனிருக்கதேசம், அநுபவவிஷயம் தேசிகதர்சநீயவிக்ரஹம ; இவனுக்கு ஏததநுகூணப்ர வண்யாதிகள் வேணும்.

சடுக. சரமவிஷ்ய ஸ்வகத பரகதோபாயத்வய ப்ரகாசகப்ரமாணங் கனிக்காட்டி யருளிச்செய்கிறார் மேல், (''பழுதாகாது'') இத்யாதியால். அமோகமாயத்வீதியமா யிருப்பதோருபாயத்தை யறிவிக்கவறிக்தேன், ஆச்ரிதரக்ஷண ஸ்மரணயோக்யஸ்தலத்தை நிரூபகமாக வுடையவனு டைய ப்ராப்தமான திருவடிகளை ப்ரயோஜகாக்தரத்தால் கழுவாதபடி

யும், உபாயசதுஷ்டயத்துக்கும் வேணும்.

சடுக. ''பழுதாகா தொன்றறிந்தேன்'' என்கிற பாட்டை பூர்

ஜீ.—ஆசார்யனெழுந்தருளி யிருக்கதேசம் ராப்யபூமியாய், அவனப்பிரிக் திருக்கிறவிடம் த்யாஜ்யபூமியாய், அவனுடையவிக்ரஹாதிகளே அநுபவ விஷயமுமாகையாலே, ப்ராப்யபூமியில் ப்ராவண்யாதிகளைமூன்று மிவ னுக் கநுகுணமாக வவச்யமுண்டாகவேணுமென்று அதிகாராநுகுணம் விபஜித்துச் சொல்லக்கடவது.—, அன்றிக்கே ''மதுரகவிசொன்னசொல் கம்புவார் பதிவைகுந்தம்'' என்று தாமருளிச்செய்த ப்ரபக்தத்தையப் யஸித்தவர்களுக்கு வாஸஸ்தானம் ததீயவைபவமேடக்கும் ஸ்ரீவைகு ண்டமென்று ஸ்ரீமதுரகவியாழ்வா ருளிச்செய்கையாலும், சரமபர்வ நிஷ்டரானவர்களுக்கும் ஸ்வாசார்யனுகந்த பகவத்விஷயத்தில் பரிபூர் ணாநுபவாதிகள் ஸித்திப்பதவ்விபூதியிலே யாகையாலும் ப்ராப்யபூமி பரமபதம் ; இருள்தருமாஞாலமாகையாலே அதுக்கு விரோதியான ஸம் ஸாரம் த்யாஜ்யபூமி; (அநுபவாலாபத்தி லாத்மதாரணயோக்யதை)யாவ து-ஸ்வாசார்யவிஷயத்திலும் அவனுகந்த பகவத்விஷயத்திலுமுண்டான வநுபவம் பெருதவளவில் தான் தரித்திருக்கமாட்டாமையென்று இங் ஙனே யோஜிக்கவுமாம்.

சடுக. உக்தோபாயசதுஷ்டயத்திலும் பகவத்விஷயத்தை யவலம் பித்திருக்கிற பக்திப்ரபத்திகளாகிற வுபாயத்வயமு மிவ்வதிகாரிக்கு கழுவி னின்றப்ரகாரத்தைக் கீழருளிச்செய்த வகுக்தரம், (ஆசார்யனையும் தான் பற்றும்பற்று) என்றும் (ஆசார்யாபிமாநமே யுத்தரகம்) என்று மரு ளிச்செய்த வாசார்யவிஷயத்தில் ஸ்வகதபரகத ஸ்வீகார ரூபோபாய த்வயத்துக்கும் ப்ரமாணதர்சகம் பண்ணிவிக்கவேணுமென்று திருவுள் ளம்பற்றி, ப்ரதமம் ஸ்வகதஸ்வீகாரோபாயத்துக்கு ப்ரமாணம் காட்டுகி றார், (''பழுதாகாது'') என்றுதுடங்கி. ''பழுதாகா தொன்றறிந்தேன் பாற்கடலானபாதம் வழுவாவகைநினைந்தவைகல்—தொழுவாரைக்—கண் டிறைஞ்சிவாழ்வார் கலக்துவினைகெடித்து விண்டிறக்துவீற்றிருப்பார் மிக்கு'' அதாவது அமோகமாயிருப்பதோ ருபாயமறிக்தேன், ஆச்ர யிப்பார்க்கு ஸமாச்ரயணீயனுய்க்கொண்டு திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர் க்தருளுகிற வவனுடையதிருவடிகளைத் தப்பாதப்ரகாரத்தை நினைத்து நாடோறு மநுகூலவருத்தியைப் பண்ணிக்கொண்டு போரும் ஜ்ஞாநாதிக ரைக்கண்டு தங்களுக்குத்தாரகராக வாச்ரயித்துஜீ ஜீவிக்குமவர்கள் ஆத் மாவோடவிநாபூதமான பரபத்தைப்போக்கி ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் திரு வாசல்திறக்து அங்கே ஸம்ருத்தமான ஜ்ஞாநாதிகளையுடையராய் ததீய

ஆ·—யுபாயமென்று ஸ்மரித்து நிரந்தர மதுகூலவ்ருத்திபண்ணும் ஜ்ஞாநாநுகரை உத்தாரகராகக்கொண்டு அவர்களைச்சரணம்புகுந் துஜ்ஜீவிக்குமவர்கள் ஸ்வரூபத்தில் பிரிக்கப்போகாதபடி பற்றின வவித்யாநிதோஷங்களைப் போக்கிக்கொண்டு பரமபதத்திருவாசலடைத்திறந்து விகஸிதஜ்ஞாநாநுரூப கைங்கர்ய ஸாம்ராஜ்யம்பெற்று வ்யாவ்ருத்தாயிருப்பரென்கிற ‘‘பழுதாகாதொன்றறிதேன்’’ என்கிறபாட்டை முற்படவருளிச்செய்த ஆசார்யவிஷயத்தில் ஸ்வகதஸ்வீகாரமாகிற பூர்வோபாயத்துக்கு முக்ய ப்ரமாணமாக அர்த்தஸஹிதமாக வநுஸந்தித்திப்பது.

சசூ0. (‘‘கல்லவென்தோழி’’) இத்யாதி· உற்றதுசொல்லும் கட்டுரையாய் இனக் குறிநுவானதோழி அகக்தசரயியான வழகைக்காட்டி நம்மைப்படவடித்து எட்டாதிருக்குமவர் நம்மைமறப்பிக்கு முபயவிபூத்தியை ச்வர்யச்செருக்கர் எல்லாரையும் கும்பிடுகொள்ளும் முதலியார் ஆகவெல்ல ப்ரகாரத்தாலும் நமக்கெட்டிப்படாதபெரியவர், அதிக்ஷுத்ரராயெண்ணவும் பற்றுமல் முடியும் தண்ணியோம் நாம், அவரைச்சிறுக்கப்பண்ணவோ, ஸ்வதந்த்ரரானவர் செய்தபடி கண்டிருக்கையாலிய பரதந்த்ரரான நாம் செய்வதொன்றுண்டோ, ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரிலே வந்தவதரித்த வாசியாலே ஸர்வ்வயாபகவஸ்துவை அத்தகாணத்திலே யடக்கியாளும்

வோபாயத்துக்கு ப்ரமாணமாக வநுஸந்தித்திப்பது.

சசூ0. “நல்ல வென்தோழி” “மாமுயதானவினை” என்கிற பாட்டுக்களையும் ஸ்தோத்ரத்தில் முடிந்த ச்லோகத்

ஜீ.—கைங்கர்ய நிரதராய்க்கொண்டு வ்யாவ்ருத்தராயிருப்பரென்று பரமாப்தரான திருமழிசைப்பிரானருளிச்செய்த ‘‘பழுதாகாதொன்றறிதேன்’’ என்கிறபரட்டை ஆசார்யவிஷயத்தில் முற்படச்சொன்ன ஸ்வகதஸ்வீகாரமாகிற வுபாயத்துக்கு ப்ரமாணமாக வநுஸந்தித்திப்பதென்கை. இத்தால் ஸ்வகதஸ்வீகார மஹங்காரகர்ப்பதயா அவத்யகரமாயிருக்குதேயாகிலும், பலவித்தியில் வந்தால் பழுதுபோகாதென்னுமிடம் சொல்லிற்றாயிற்று. ‘‘ந்ருணாமேகமி ந்யேஷி ஸுஸம்வாயோபிமன்யதே । தாவுபௌபரமாம்ஸ்தித்திம் நியமாதுபகச்சதஃ’’ ‘‘குருணையோபிமக்யேத குரும்வாயோபிமன்யதே । தாவுபௌபரமாம்ஸ்தித்திம் நியமாதுபகச்சதஃ’’ என்னு பரகதஸ்வீகாரத்தோபாதி ஸ்வகதஸ்வீகாரத்துக்கும் பலம் தப்பாதென்னுமிடம் பாரத்வாஜஸம்ஹிதையிலும் சொல்லப்பட்டதிறே.

சசூ0. இனிமேல் பரகதஸ்வீகாரமாகிற பரமோபாயத்துக்கு ப்ரமாணங்கள் பலவற்றையும் தர்சிப்பித்தருளுகிறார், (‘‘கல்லவென்தோழி’’) என்றுதொடங்கி. அதாவது தோழியானவள் தனக்குபேற்றுக்குடலாக கிணைத்திருப்பது அவன் ‘‘நஷ்யதேயம்’’ ‘‘கதயஜேயம்’’ என்னவார்த்தையையும் பெரியமுதலியார்வயிற்றில் பிறப்பையுமாயிற்று; இப்போதவன் வார்த்தை தனக்குப்பலியாதமாத்ரத்தைக்கொண்டு இதுதன்னிலு மதிசங்கைபண்ணுகின்றாள், இனி யிவளெங்ஙனேஜீவித்துத் தலைக்கட்டப்போகிறாளென்னு மிழவுதோற்றவிருக்க; அவனைப்பார்த்து என்னிலுமென்னிழவுக்கு கோவுபடும்படி ஸ்கித்தையான வென்னுடையதோழி அகக்தசாயியாய் அத ஏவ ஸர்வஸ்மாத்பராயிருக்கிறவர் அதுக்குமேலே ஸ்ரீயஃபதிகளா யொருவர்க்கு மெட்டவொண்ணாத பெருமையை யுடையாயிருப்பாரொருவர்; தேவயோகியில்பிறக்து சிறிதணைய நிற்கையுமன்றிக்கே, அவகும்மைக்கும் பர்வதபரமாணுக்களோட்டை வாசிபோரும்படி க்ஷுத்ரரான

ஆ.—பெரியாழ்வார் "ஆசார்யதேவோபவ" "ஆசார்யதேவோபவ" என்று நங்கள் தேவராய், பேசிற்றேபேசுமேகண்ட்டரான தங்களெல்லார்க்கும் தேவரான வெம்பெருமாணைச் சாண்கருமுகமாலையிமிதல் ஒருபண்ணைகனைக் குதல் ஓரஞ்சலிபண்ணுதல் செய்கையரகிற வல்லதோர்வண்ணத்தாலே, நமகூல்கடையிலே கழுத்தும் கப்படமுமாய்வந்து விழும்படி வரப்பண்ணினராகி லவர்செய்தபடி கண்டிருக்ககடவோம் நாம் மேல்விழக்கடவோமல்லோமென்று "கல்லவென்தோழி" என்கிற பிஞ்சில் பழுத்த பாட்டையும், ("மாருய") இத்யாதி. எதிரிட்ட துஷ்ப்ரக்ருதியை கூர்த்துவனைத்த திருவுகிராலே வரபலத்தாலே பூண்கட்டினமார்வை, பர்வதம் விரிக்தாப் போலே மிரண்டுகூருவகையாஸேக கிழித்தமிடுக்கையுடைய வழகியசிங்கரை, அகக்யப்பயோஜராய்க்கொண்டு த்யவத்தையுச்சரித்து கிர்ப்பராய் உபேயார்த்தப்பூதரா யிருப்பாருடைய வத்யந்தபரதந்தர்யமாகிற தபஸ்ஸைன்றுசொல்லுகிற "மாருயதானவனை" என்கிற வுரைகழுத்தினபாட்டையும், ப்ரணவஸஹிதமான வேதம்போலே ஆத்யந்தங்களிலே ஆசார்ய ஸ்துதி ஸஹிதமாம் வேதார்ததாத்பர்யமான ஸ்தோத்ரத்தில், ஸ்வரூபவிகமான தேவருடைய ப்ராப்தமுமாய் போக்யமுமான திருவடிகளிலுண்டான ப்ரேமாதிசய ஸீமாபூமியாய் ஸுசிலராய் பஹுமதவயரான நாதமுனிகளைப்பார்த்து அடியேனுடைய துர்வ்ருத்தத்தைப்பாராமல் ப்ரஸக்கராயருளவேணுமென்று ஆசார்யாபிமாகமே தஞ்சமாக முடிந்த

தையும், "பஶூர்ஸுயஃ" பசுர்மநுஷ்யஃ" என்கிற ச்லோகத்தையும் இதுக்கு ப்ரமாணமாக வநுஸந்திப்பது.

ஜீ.—மநுஷ்யர் நாமானபின்பு நம்மால்செய்யலாவதுண்டோ, அவரொரு வார்த்தை முன்பேசொல்லிவைத்தா ரென்றத்தைக்கொண்டு கம்மாலவரை வளைக்கப்போமோ, அதுகிடக்கிடும், நமக்குப்பேற்றுக்குவழியுண்டுகாண், ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரிலே யவதரித்த வேற்றத்தையுடையராய் ஸர்வப்யாபக வஸ்துவை தன் திருவுள்ளத்திலே யடக்கிக்கொண்டிருக்கிற பெரியாழ்வாரை "ஆசார்யதேவோபவ" "ஆசார்யதேவோபவ" என்கிறபடியே நமக்குத் தேவரான தமக்குத்தேவராயிருக்கிறவவரை ஓரிசையைச்சொல்லி யிசைக்கவுமாம் கிழியையறுத்து வரப்பண்ணவுமாம், திருமஞ்சனத்தைச்சேர்த்து வைத்தழைக்கவுமாம், திருக்குழல்பணியைச்சமைத்து வைத்தழைக்கவுமாம், திருவந்திக்காப்பிட வழைக்கவுமாம், அன்றிக்கேநாம் தம்மைமுன்னிட்டாப்போலே தமக்குபுருஷகாரமாவாரை முன்னிட்டிவரப்பண்ணவுமாம், கல்லதொருப்ரகாரம் வருவித்தாராகில் அத்தைக்கண்டிருக்ககடவோம், நாம்மேல் விழக்கடவோமல்லோம், என்றுண்டாளருளிச்செய்த "கல்லவென்தோழி" என்கிறபாட்டையும். ஈச்வரனென்றுபாராதே தனக்கெதிரியான ஹிரண்யாஸுரனைக் கூரியதிருவுகிராலே வரபலங்களாலே பூண்கட்டியிருக்கிறமார்வை பொன்மலையிளகதப்போலே இரண்டுகூறுபடி யகாயாஸேக கிழித்துப்போகட்ட மிடுக்கையுடைய நரஸிம்ஹத்தை, "அத்தியம்போதி லரியுருவாகி யரியையழித்தவனை - பல்லாண்டுபாடுதும்" என்று அகக்யப்பயோஜராய்க்கொண்டு மங்கலாசாஸகம்பண்ணி யிருப்பரை ஜயிக்குமேவ்யாவருத்தாயிருக்கிற வவர்கள் பக்கலிலே க்யஸ்தபராய் அவர்களபிமானத்திலே யொதுங்கியிருப்பாருடைய ஸுக்ருதமென்று திருமழிசைப்பிரானருளிச்செய்த "மாருயதானவனை" என்கிற

ஆ.—"அகृத்ரிம""அக்ருத்ரிம"என்கிற சரமச்லோகத்தையும். ஜ்ஞாநம்பிற க்கைக்கு யோக்யதையற்ற பசுமற்ற பக்ஷியாதிகளும் ஓருவைஷ்ணவாபி மாநத்தாலே பெறுதற்கரிய பரமபதத்தை ப்ராபிக்குமென்கிற "பஶுர்மநுஷ்ய: பக்ஷீவா யேசவைஷ்ணவநம்க்ரியா: । தேஷாமபேக்ரயாஸ்யந்தி தேவிஷ்ணோ: பரமம்பதம்" "பசுர்மநுஷ்ய:பக்ஷீவா யேசவைஷ்ணவமம்ச்ரயா: । தேஷாவதேப்ரயாஸ்யந்தி தத்வி ஷ்ணோ:பரமம்பதம்" என்கிற பௌராணிகச்லோகத்தையும், ஸதாசார்ய விஷய பரதஸ்வீகாரமாகிற பரமோபாயத்துக்கு முக்ய்தம ப்ரமாண மாக வர்த்தத்துட னநுஸந்தித்ப்பது.

சசுக. இந்த ஸதாசார்ய ஸ்வீகார ரூபோபாயம் தான் மஹாவிச் வாஸரூபையான ப்ரபத்தி கர்மஜ்ஞாநபக்திகளாகிற வுபாயாந்தரங்களுக்கு விச்சேதபரிஹாரகத்வேக தத்வர்த்தகமான வங்கமுமாய், "ஸாத்ய்ஸ்ய ஸ்ய நோ ஹ்ய ந்ரிஸ்ப்ரஸ்யாபிஶாஸ்யதி" "ஸாத்ய்பக்திஸ்துஸாஹஸ்த்ரீ ப்ரார்ப்தஸ்யாபி

சசுக. ஆசார்யாபிமாநந்தான் ப்ரபத்திபோலே உபாயாந்த

ஜீ.—பாட்டையும். "அகृத்ரிம" "அக்ருத்ரிம" என்றுதுடங்கி ஸ்வாபாவிக மாய் தேவருடைய ப்ராப்தமுமாய் போக்யமுமான திருவடிகளிலுண்டான ப்ரேமத்தினுடைய வதிசயத்துக்கெல்லிலிமாயிருப்பாராய் அந்தப்ரேம ப்ரகர்ஷத்துக்கடியான வாத்மயாதாத்ம்ய ஜ்ஞாநத்தையுடையராய் வித் தையாலும் ஜ்ஞாநத்தாலும் அடியேனுக்குபிதாமஹராயிருக்கிற நாதமுநி கணிப்பார்த்து, அடியேனுடைய வருத்தத்தைப்பாராதே ப்ரஸக்காரயரு ளவேணுமென்று பரமசார்யரானவாளவந்தா ரருளிச்செய்த வேதார்த்த தாத்பர்யமான ஸ்தோத்ரத்தில் சரமமானச்லோகத்தையும் ஜ்ஞாநம் பிறக்கைக்கு யோக்யதையில்லாத பசுபக்ஷிகளாகவுமாம் ஜ்ஞாநயோக் யதையுள்ள மனுஷ்யராகவுமாம் யாவர்சிலர் பகவத்ஸம்பந்தத்தமே கிரு பகமாம்படி யிருப்பாரொருததியனுமே ஸம்பந்தித்திருக்கிறார்கள், அவ ர்களந்த வைஷ்ணவனுலே ப்ராப்யபூமியான பரமபதத்தை ப்ராபிப்பர்க ளென்கையாலே, ஜ்ஞாநமுண்டாகவுமாமில்லியாகவுமாம் ததீயாபிமா நமே யுத்தாரகமென்னுமிடத்தை ஸுஸ்பஷ்டமாகச்சொல்லுகிற "பஶு ர்மநுஷ்யஃபக்ஷீவா யேசவைஷ்ணவமம்ச்ரயா: । தேஷாவதேப்ரயாஸ்யந்தி நிஶ்சிதம்பரமம்பதம்" "பசுர் மநுஷ்ய:பக்ஷீவா யேசவைஷ்ணவமம்ச்ரயா: । தேஷாவதேப்ரயாஸ்யந்தி தத்வி ஷ்ணோ:பரமம்பதம்" என்கிற பௌராணிகச்லோகத்தையும், ஆசா ர்யாபிமாநமாகிற விக்தப் பரதஸ்வீகாரோபாயத்துக்கு ப்ரமாணமாக வநுஸந்தித்ப்பதென்றபடி.

சசுக. கிழ்ச்சொன்னப்ரபத்தி கிஷ்டஜனவதிகாரிக்கு உபாயாதி காரத்தில் குறையுண்டாகிலும், அதுபாரமா லீச்வரன் காரியம்செய்கை க்குடலாகக்கொண்ட வுபாயசேஷமாயிருக்கிற வாசார்யாபிமாநத்தை, இப் போது ஸ்வதந்த்ரோபாயமாகச்சொல்லுவானென், அன்றிக்கே யுபய காரமும் கூடுமோவென்கிற சங்கையிலே யருளிச்செய்கிறார் மேல், (ஆசா ர்யாபிமாநம்தான்) என்றுதுடங்கி. அதாவது ஆசார்யாபிமாநமாகிறவிது "தமேவசாத்யம்புருஷம்ப்ரபத்யே" "தமேவசரணம்கச்ச" "தமேவசாத்யம் புருஷம்ப்ர பத்யே" "தமேவசரணம்கச்ச்ச" இத்யாதிகளில் சொல்லுகிறபடியே விரோ திபரபக்ஷயத்துக்கும் பக்திவ்ருத்த்திக்கு முடலாய்க்கொண்டு உபாயத் தரமான பக்திக்கங்கமுமாய், தத்யாகபூர்வகமாக "மாமேகம்சரணம்வ்ரஜ" "மாமேகம்சரணம்வ்ரஜ"என்றுவிதிக்கும்படி இஷ்டாநிஷ்டப்ராப்திபரிஹா ரங்க ளிரண்டிக்கும் ஸ்வயமேவோபாயமாய்க்கொண்டு ஸ்வதந்த்ரோபாயமா

ஆ.—பூயஸீ” என்று அநிஷ்டநிவருத்திபூர்வகமான விஷ்டப்ராப்திக ரணத்தில் ஸ்வதந்த்ரோபாயமா யிருக்குமாபோலே, ஸ்வேதரோபாயாக் தாங்களுக்கும் உபதேஷ்ட்ருத்வப்ரவர்த்தகத்வாதிகளாலே யங்கமூமாய் “தேவமிவாசார்யமுபாஸீத” “தேவமிவாசார்யமுபாஸித” என்றித்யாதி ஸித் த்தஸ்வதந்த்ரோபாயஸித்த்தமுமாயிருக்குமென்கிறார். பக்தி ஸ்வதந்த் ரோபாயமாயிருக்க அதுக்குமேலே ப்ரபத்தி ஸ்வதந்த்ரோபாயமாய் வந் தாப்போலே, ப்ரபத்திக்குமேலே சரமப்ரபத்தி ஸ்வதந்த்ரோபாயமாய் வந்தது. பக்திக்கதர்யாமி விஷயம், ப்ரபத்திக்கர்ச்சாவதாரம் விஷயம், சரமப்ரபத்திக்கு பகவதவதாரவிசேஷமான ஸதாசார்யன் விஷயம், “ஸாக்ஷாத்தேவோஜகத்குரு:” “ஸாக்ஷாத்தேவோஜகத்கர தாக்ருத்வாமர்த்யபுமித்யதநூம்” “பிதகவாடைப்பிரானுர் பிரமகுருவாகி வந்து” என்றும் சொல்லுகிறபடியே பகவதவதாரவிசேஷமான ஸதாசர ர்யனை விஷயீகரித்த விதுவும் ஸ்வதந்த்ரோபாயமேயிறே. நம்பிமூத்தபி ராநுடைய ஸ்வரூபம் சேஷாம்சமாயிருக்க, தசாவதாராத்தர்ப்பூதமாய்க் கொண்டு பகவதவதாரமானுப்போலே, ஆசார்யனும் ஸ்வாசார்யசேஷ

ரங்களுக் கங்கமாய் ஸ்வதந்த்ரமுமா யிருக்கும்.

ஜீ.— யிருக்கும் ப்ரபத்திபோலே, உபாயாதிகாரமாக்ஷ்யத்தைப்பார் த்து ஈச்வரதுபேக்ஷியாமல் கார்யம்செய்கைக்குறுப்பாகையாலே ஸ்வேத ரோபாயமானப்ரபத்திக்கு ஸாபல்யத்தையுண்டாக்கிகின்றுகொண்டு அவ் வழியாலே யதங்கமுமாய், அத்தையொழிய தன்னேயேயுபாயமாகக் கொள்ளுமளவில் அநிஷ்ட நிவருத்யாதிகளுக்குத்தானே யுபாயமாய்க் கொண்டு ஸ்வதந்த்ரமுமா யிருக்குமென்கை.—, அன்றிக்கே “அனாவ ர்யோபலப்தாஹி வித்யேயம்ந்ருத்யுவிஷ்” “அதசார்யோபலப்தாஹி வித்யேயம் நச்யதித்ருவம்” என்றும் “சாஸ்த்ராதிஷ்டாஸாத்ருஷ்டாபி ஸாங்காஸஹப லோதயா। கர்பஸித்த்யநிவைவித்யா விகாஸதுபதேசதஃ” என்றும் சொல் லுகையாலே ஏதேனு மொருவித்யையை யவலம்பிக்குமதசார்யோப தேசம் வேண்டுகையாலே ஆசார்யாபிமாகம் ஸகலோபாயாங்கமாயிருக்க, “தேனைவ தேப்ரயாஸ்யந்தி” “தேகைவதேபரயாஸ்யந்தி” என்று ஸ்வதந்த்ரோ பாயமாகச் சொல்லுவானென்னென்ன, (ஆசார்யாபிமாகந்தான்) என்று தொடங்கி யருளிச்செய்கிறாராகவுமாம்; அதாவது - ப்ரபத்திதான் கர்ம ஜ்ஞாநபக்திகளாகிற வுபாயாத்தாங்களுக்கு உபத்தாவிவருத்தத்திவிரோதி பரிஹாரார்த்தமாக விஹிதமாய்க்கொண்டு ததங்கமுமாய், “அந்யஸ்ய த்யை ஸ்யாஜீவே மஹாவிஸ்வாஸபூர்வகம்। தேதேகோபாயதாயாஸ்ஞா ப்ரபத்திச்சரணாகதிஃ” என்கிறபடியே அந்யோபாயங்களேயொழிந்து தன் னையே வுபாயமாகக்கொள்ளுமளவில் அநிஷ்டநிவருத்தி பூர்வகேஷ்டப்ரா ப்திக்கு ஸ்வயமேவ நிர்வாஹகமாய்க்கொண்டு ஸ்வதந்த்ரமாயிருக்குமா போலே, ஆசார்யாபிமாகமாகிற விதுதான் ஏதேனுமோருபாயத்திக்கு மாசார்யோபதேச மவச்யாபேக்ஷிதமாகையால் அவ்வழியாலே யுபாயாக் தாங்களுக் கங்கமாயிருக்குதேயாகிலும், “பாலமூகஜடாந்தாஸ்து பஜ்ஜோ:ஷதிர ஸ்ய தா। ஸதாசார்யோபதேசஸ்து ப்ராப்துவ நிபராஜிதிம்” “ஹர்ஷ்ணவ்யஃபக்ஷீவா”“பாலமூகஜடா க்தாச்ச பங்கவோபதிராஸ்ததா। ஸதாசார்யேணஸம்த்ருஷ்டாப்ராப்து

ஆ.—பூதனயிருக்கச்செய்தே விசேஷாதிஷ்ட்டாகத்வேக பரத்வாதிசரம பகவதவதாரமென் றருளிச்செய்வர்.

சசூ உ. இப்படி ஸ்வதக்த்ரமான விக்த சரமோபாயத்துக்கதிகாரி ஏதத்வ்ய திரிக்தனனவனென்கிறார் மேல், (பக்தியிலசக்தனுக்கு) இத்யாதி யால். "ஊத்ய்யபரிகரிர்ஷ்ஸ்வா ந்ஸ்ய" "உபயபரிகர்மிதஸ்வாந்தஸ்ய" என்று கர்மஜ்ஞாகஸம்ஸ்க்ருதாந்தஃகரணனுக்குப் பிறக்குமதாய் ஸ்வயத்நஸாத்த்ய த்வேக ஸ்வாதக்த்ர்யகர்ப்பமான பக்த்யுபாயத்தில், விசிஷ்டவேஷாது ஸக்த்தாகலித்த்ததுஷ்கரத்வ ப்ரதிபத்தியானும், நிஷ்க்ருஷ்டவேஷாது ஸக்த்தாக லித்த்தபவத்ஸ்வாதக்த்ர்ய விரோதித்வ ப்ரதிபத்தியானும் அசக்தனனவனுக்கு ஸுகரமுமாய், பரதக்த்ரஸ்வரூபாநுரூபமான ப்ர பத்யுபாயத்திலே யதிகாரம்; அத்த்யவஸாயஜ்ஞாகரூபப்ரபத்யுபாயத் தில் விசிஷ்டவேஷதோஷமஹாவிச்வாஸமாக்த்யத்தானும், நிஷ்க்ருஷ்ட வேஷ ப்ரதிலம்பத்த்யநுஸக்த்தாகலித்த்தகிரங்குசஸ்வாதக்த்ர்ய பயத் தானும் அசக்தனனவனுக்கு, ஸ்வாசார்யபரதக்த்ரஸ்தாசார்யாபிமாக விசேஷரூபமான விக்த சரமோபாயத்திலே கிலகின்றவதிகாரம். ஆயாஸ

சசூ உ. பக்தியிலசக்தனுக்கு ப்ரபத்தி, ப்ரபத்தியி லசக்தனுக்கிது.

ஜீ.—வக்தி பாரங்கதம்" "பசுர்மநுஷ்யஃபக்ஷீவா" இத்யாதிப்படியே ஸ்வய மேவோத்தாரகமாகையாலே ஸ்வதக்த்ரோபாயமுமாயிருக்கு மென்கை.

சசூ உ. இப்படி ஸ்வதக்த்ரமான விவ்வுபாயத்துக்கு அதிகாரி யின் னுரைத்தருளிச்செய்கிறார், (பக்தியிலசக்தனுக்கு) என்றுதுடங்கி. அதா வது "ஊத்ய்யபரிகரிர்ஷ்ஸ்வா ந்ஸ்ய" "உபயபரிகர்மிதஸ்வாந்தஸ்ய" என்கிற படியே ஜ்ஞாந்தரஸஹஸ்ரஸித்த்த கர்மஜ்ஞாக ஸம்ஸ்க்ருதாந்தஃகரண னுக்கு ஜகிக்குமதாய் ஸ்வபாரதக்த்ர்யவிரோதியான ஸ்வயத்நரூபமா யிருக்கும் பக்த்யுபாயத்தில், துஷ்கரத்வபுத்த்தியானும் ஸ்வரூப விரோதி த்வபுத்த்தியானும் காமிதுக்கு சக்தரல்லவென்று கைவாங்கினவனுக்கு, கிவ்ருத்திஸாத்த்யதயா ஸுகரமுமாய் பகவத்பாரதக்த்ர்யரூபஸ்வரூபாநு ரூபமுமான ப்ரபத்த்யுபாயம்; அத்த்யவஸாயஜ்ஞாகரூபமான ப்ரபத்யுபாயத் தில் மஹாவிச்வாஸமுண்டாகை யரிதாகையானும், பக்த்தமோக்ஷங்க ளிரண்டிலுக்கும் பொதுவான விச்வாஸ்வாதக்த்ர்ய பயத்தானும் காமிதுக்கு சக்தரல்லவென்று தேங்கினவனுக்கும், பச்வாதிகளுக்கும் கார்யகரமாகை யாலே விச்வாஸாபேக்ஷமுமன்றிக்கே மோக்ஷைகஹேதுவுமாயிருக்கும் பரதக்த்ரஸ்வரூபனான ஸதாசார்யனுடைய வபிமாகரூபமான விக்தசர மோபாயமென்கை, பக்தியிலசக்தனுக்கு துஷ்கரத்வஸ்வரூப விரோதித் வங்களிரண்டும் ஹேதுவாகிலும் இவ்விடத்தில் ஸ்வரூபவிரோதித்வமே ப்ரதாகஹேது; ப்ரபத்தியி லசக்தனுக்கும் விச்வாஸமாக்த்ய பகவத்ஸ்வா தக்த்ர்யபயரூபஹேதுத்வய மூண்டேயாகிலும் பகவத்ஸ்வாதக்த்ர்யமே ப்ரதாகஹேது, (ஸ்வஸ்வாதக்த்ர்யபயத்தாலே பக்தி கழுவிற்று, பகவத் ஸ்வாதக்த்ர்ய பயத்தாலே ப்ரபத்திகழுவிற்று) என்றிறே யிவர் தாம் கீழரு

ஆ.—பஹுலத்வரூபதுஷ்கரத்வ நிமித்தையான வசக்தியேயன்று பக்ய திகாரத்தினின்றும் ப்ரபத்யதிகாரத்திலே மூட்டுமது, ஸ்வரூபவிரூத்தத்தாக் வயத்தில் அஸத்தாரூபையான வசக்தியத்தனை ; இனி ஸ்வரூபாவிரு த்தத்தாக்வயாசக்தி யன்று. ப்ரதமத்தி னின்றும் சரமத்திலேமூட்டுமது ஸ்வாதக்த்ர்ய பயஜநிதையான வசக்நியத்தனை ; பக்திக்குப்போலே ப்ர பத்நியிலசக்தி ஸ்வரூபவிரோதி நிமித்தையென்ன வொண்ணுதிறே.

சஈஈ. இவ்வாசார்யாபிமாகம்தான் ஸ்வதக்த்ரோபாயமாமளவே யன்றியே ஸ்வரூபஜ்ஞாகமும் முதலாகவுண்டாக்கி யுஜ்ஜீவிப்பிக்குமதொன் றென்று நிகமித்தருளுகிறார் மேல், (இது) இத்யாதியால். ஸதாசார் யாபிமாரூபசரமோபாயமானவிது ததபிமாகார்வயகாலத்தில், அநாதிகா லமேபிடித்து ஸ்வாபிமாகத்தாலே சரகெழுக்த சேஷத்வரூபஜ்ஞாகஸ்வரூ பத்தை உபயசேஷத்வஜ்ஞாகத்தின் விமலப்ரகாசரூபேண பல்லவிதமாக் கும் ; தேசிகப்ரதமகிரீக்ஷணம்ருதவர்ஷத்தாலே சரமமளவாகத்தழைத்த பின்பு பாரதக்த்ர்யாநுரூபோபாயாத்ர்யவஸாய ஜ்ஞாகாகாரேண புஷ்பி தமாக்கும் ; ஸதாசார்ய கிரக்தரோபதேசமாகிறவம்ருதம் மடைவிட முகுளித்த பாரதக்த்ர்யஜ்ஞாகபுஷ்பம், பலோக்முகமாய்க்கொண்டி அல ர்க்தவகக்தரம் அக்தப்பாரதக்த்ர்யஜ்ஞாக பரிபாகமான ததேகபோக்யதா

சஈஈ. இது ப்ரதமம் ஸ்வரூபத்தை பல்லவிதமாக்கும், பின்பு

ஜீ.—ளிச்செய்தது. இத்தாலக்யோபாயாசக்ததயாகக்யகதியானவனே ப்ரப த்யதிகாரியாமோபாதி இவ்வுபாயாதிகாரியும் அக்யோபாயாசக்ததயாகக்ய கதியானவ னென்றதாமிற்று.—, அன்றிக்கே இதின் ஸ்வதக்த்ரத்வத்தை (பக்திமி லசக்தனுக்கு) இத்யாதியாலே ஸ்த்திரீகரிக்கிறாராகவுமாம். வாக் யார்த்தயோஜனையில் பேதமில்லை. பக்திமிலசக்தனைக்குறித்து விஹித மான ப்ரபத்யுபாயம் ஸ்வதக்த்ரமானுப்போலே, ப்ரபத்நியிலசக்தனைக்கு றித்து விஹிதமானவிதுவும் ஸ்வதக்த்ரமாகக் குறையில்லையென்றுகருத்து.

சஈஈ. இவ்வாசார்யாபிமாக மிவனுக்குண்டாக்கும் பலபரம்பரை யை யருளிச்செய்து இவ்வர்த்தத்தை நிகமித்தருளுகிறார், (இது) என் றுதுடங்கி. அதாவது இப்படி கிழ்ச்சொன்ன வாசார்யாபிமாகமாகிறவிது, ப்ரதமத்திலே யிச்சேதகனுக்கு ப்ராணவோக்த பகவதக்யார்ஹசேஷ த்வத்தை சரமபர்வபர்யகதமாகவுணர்த்தி, அகாதிகாலம் ஸ்வாதக்த்ர்ய மாகிறவழலிலேமண்டி சரகெழுந்துகிடக்த ஸ்வரூபத்தைத் துளிர்த்தெழும் படியாக்கும் ; இப்படி பல்லவிதமானபின்பு மத்யமபதேசக்தாகக்யசரண த்வத்தை சரமபர்யகதமாக வுணர்த்தி பலஸாதகமானவுபாயாத்யவ ஸாயயோகத்தாலே ஸ்வரூபத்தைப் புஷ்பிதமாம்படி யாக்கும் ; இப்படி புஷ்பிதமானவகக்தரம் சரமபதேசக்தாகக்யபோகத்வத்தையும சரமபர்வபர் யகதமாகவுணர்த்தி, நித்யகைங்கர்யயோகத்தாலே ஸ்வரூபத்தைப்பலபர்ய க்தமாம்படி யாக்குமென்றபடி. ப்ரதமஹஸ்யமான திருமக்த்ரத்தில் பதத் ரயப்ரதிபாத்யமான வகக்யார்ஹசேஷத்வாத்யாகரத்ரயமு மாத்மாவுக்கு

ஆ.—ஜ்ஞாந லித்த்தசரமாநுபவகைங்கர்யமாகிற ஸாரஸபலபர்யந்தமாக்கி யுஜ்ஜீவிப்பிக்கும். ஆக விவ்வாசார்யாபிமாநம் ப்ரணவார்த்தமான சேஷத்வ ஜ்ஞாநத்தை முந்துறபல்லவிப்பித்து, மத்ய்மபதார்த்தமான வுபாயத்த்யவஸாயஜ்ஞாநத்தைப் புஷ்பிப்பித்து, சரமபதார்த்தமான சரமகைங்கர்ய பர்யந்தமாகப்பலிப்பிக்குமென்றதாயிற்று. ஆகப்ரதமத்திலே ப்ரஸ்துதமான புருஷகாரபூர்வக ப்ரதமோபாயம் சரமோபாயமாய் பழுக்குமென்று ஸ்வதக்த்ரோபாயத்வித்வவிரோதமறத்தலிக்கட்டி யருளுகிறுரென்று பிள்ளை யருளிச்செய்வர். ஆக விப்ரகரணத்தாலே லாபவசகசித்த பரதக்த்ரசேஷியைப்பற்றுமதே ஸ்வாநுரூபோபாயமென்றும், துர்லபதத்கைங்கர்யமே சரமப்ராப்யமென்றும், உபயோபகாரகத்வ பரஸ்ப்ருஹணீயத்வஸ்வரூபோத்தாரக ஸம்பத்தாபிமாகித்வமுள்ள சரமசேஷியே பகவத்ப்ரகாரவிசேஷ மெல்லாமென்றத்த்யவஸித்திருக்கு மிவ்வதிகாரியின் விரக்திரக்திவிஷயவிசேஷமின்னதென்றும், ப்ரமாணப்ரஸித்த்த ப்ரகாரத்வயவிபக்தமான ஸ்வதக்த்ரசரமோபாயம் ஸ்வேதராசக்த்தாதிகாரமாய் ஸ்வரூபஜ்ஞாநாதி பரிபாகபூர்வகமாய்க்கொண்டு பலபர்யந்தமாக்கி யுஜ்ஜீவிப்பிக்குமென்றும் சொல்லப்பட்டது.

சரமாஹஸ்யமான விப்ரபக்த்தத்தில் ப்ரதம ப்ரக்ரணத்தாலே புருஷகாரஸ்வரூப ஸ்வபாவக்ருத்யபலங்களையும், இரண்டாம் ப்ரகரணத்

புஷ்பிதமாக்கும், அநந்தரம் பலபர்யந்தமாக்கும்.

பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்.

முற்றிற்று.

ஜீ.—ஸ்வரூபமாய் அதுதான் சரமபர்வபர்யந்தமாயிறேயிருப்பது; இவைதானசார்யோபதேசாதிகளாலேலப்ப்யங்களாகையாலும், அவ்வுபதேசாதிகளுக்கடியிவன் நம்முடையவனென்கிற வாசார்யாபிமாந மாகையாலும், ஆசார்யாபிமாநமிவற்றையுண்டாக்குமென்கிறது; ஆக விப்படியிருக்துள்ள பதத்ரயார்த்தநிஷ்ட்டையை யிவ்வாசார்யாபிமாநமிவனுக்குண்டாக்கிவுஜ்ஜீவிப்பித்தேவிடுமப்படிசொல்லிற்றுயிற்று—, அதவா, இப்படி ஸ்வதந்த்ரோபாயமான விது இவன்ஸ்வரூபத்தைப் பர்வக்ரமேண வுஜ்ஜீவிப்பிக்கும்படியைப்ரகாசிப்பியா கின்றுகொண்டு இவ்வர்த்தத்தைநிகமித்தருளுகிறார், (இது) இத்யாதியால். அதவாது-ஆசார்யாபிமாநமாகிறவிது ப்ரதமம் பகவத்விஷயத்திலேயவ்யிப்பித்து, அநாதிகாலம் ததக்வயராஹித்யத்தாலே ''வாடினேன்'' என்னும்படி யுருவிக்கிடக்த ஸ்வரூபத்தைப்பல்லவிதமாக்கும்; பின்பு பாகவதவிஷயத்திலே பூன்றிவித்து பலார்வயயோக்யமாக்குகையாலே பல்லவிதமாயிருந்தவித்தைப் புஷ்பிதமாக்கும்; அநக்தரம் ''கின்றுதன்புகழேத்த'' என்கிறபடியே சரமபர்வத்திலே கிலேபெறுத்தி புஷ்பிதமாயிருந்தவற்றைப் பலபர்யக்தமாக்கு மென்னவுமாம்.

ஆக விப்ரகரணத்தாலாசார்யனே யுபாயமாகப்பற்றினோர்க்கு பயாபயங்களிரண்டும் மாறிமாறிகடக்குமென்னும் ப்ரஸங்கமில்லாமையும், இவ்

ஆ.—தாலே புருஷகாரபூர்வக ப்ரபத்யுபாயத்தின் அங்கியதாதிகாரி ஸ்வபாவங்களையும், மூன்றும் ப்ரகரணத்தாலே ப்ரபத்யங்க த்யாக விஷயோபாயாக்தர தோஷங்களையும், காலாம்ப்ரகரணத்தாலே உபாயாக்தர ஸம்ஸர்க்காஸஹலித்த்தோபாய ததபேக்ஷிதவைபவ விரோதிகுணவருத்திவிசேஷ்டதத்காரணகார்ய க்ரௌர்யதத்ப்ரயுக்த ததீயவைபவ விசேஷங்களையும் அஞ்சாம்ப்ரகரணத்தாலே ப்ரபக்தநிசர்யாதாஸக்த்தாகாநுஷ்ட்டாக சோதகதச்சரமாநுஷ்ட்டாகபூர்வதசரகுணசதுஷ்டய சோதகதச்சரம குணவிஷய கிஞ்சித்தப்ரகாரவிவரணங்களையும், ஆறும்ப்ரகரணத்தாலே உக்த்குணவர்த்தக ஸதாசார்யஸ்வரூபலக்ஷணங்களையும், ஏழாம்ப்ரகரணத்தாலே ஸச்ச்சிஷ்யஸ்வரூப ஸ்வபாவவ்ருத்தி லக்ஷணங்களையும், எட்டாம ப்ரகரணத்தாலே தத்குணஸம்பத்திஹேதுவான ஸ்வரக்ஷக நிர்ஹேதுக கடாக்ஷ நிரூபணத்தையும், சரமப்ரகரணத்தாலே தத்கடாக்ஷாநுகுண ஸ்வரூபாநுரூப சரமோபாயோபேய நிர்ணயவிசேஷங்களையு மருளிச்செய்தார். ஆகபுருஷகாரம், தத்பூர்வோபாயம், ததங்கவிஷயோபாயாக்தர தோஷம, தத்ஸங்காஸஹலித்த்தோபாயநிஷ்ட்டாவைபவம், தத்திக சர்யாக்ரமம், தத்வர்த்தகஸதாசார்யலக்ஷணம், ததநுரூபசிஷ்யலக்ஷணம், தத்குணஸம்பத்யஹேதுகத்வநிரூபணமும், தத்ஸ்வரூபாநுகுண

ஜீ.—வர்த்த நிர்ணயகப்ரமாண மின்னதென்னுமதும், இவ்வர்த்த ஸ்த்தாபத்துக்கிடான வுபபத்தியும், ஐதிஹ்யமும், இவ்வர்த்தோபபாதகார்த்தமாக ப்ராப்யநிர்ணயமும், இப்படி ப்ராப்யநிர்ணயம் பண்ணினலிதுக்கு ஸத்ருசமாகவே கொள்ளவேணும் ப்ராபகமென்னுமதும் அல்லாதபோது வருதூஷணமும், ஈச்வரவிஷயத்தி லிவனுக்குள்ள சரணவத்பரதந்த்ர்யாநகயத்வங்களை ஸமர்ப்பித்துக்கொண்டு ஈச்வரனைப்பற்றுமதில் இவனைப்பற்றுமதுக்குள்ள விசேஷமும், ஈச்வரசேதகர்களிருவர்க்கு மிவனுபகாரகனென்னும், ஈச்வரனுமாசைப்படும் பதத்தையுடையவனென்னும், இவன் பண்ணுமுபகாரத்துக்கு ஸத்ருசப்ரத்யுபகார மில்லையென்னும், இவனுட்டைஸம்பத்தம் மோக்ஷத்துக்கேஹேதுவா மிருக்குமென்னும், ஈச்வரனையுபகரித்தவிவனிலும் இவனையுபகரித்த வீச்வரனே மஹோபகாரகனென்னும், இவ்வாசார்யவைபவமும், ஆத்மகுணமுண்டானலு மாசார்யஸம்பத்தத்தைகெடிழில் அந்தப்ரயோஜகமு மவத்யகரமும், மீச்வரனிக்ரஹேஹேதுவுமாம்படியும், ஆசார்யஸம்பத்தவிச்சேதத்தில் பகவத்லம்பத்த தெளர்லப்யமும், ஆசார்யாக்வயத்துக்கும் பாகவதஸம்பத்த மபேக்ஷிதமென்னுமதும், ஆசார்யாபிமாகமொழிய வுஜ்ஜீவகோபாயமில்லையென்னுமிடத்தில் ஆப்தோபதேசமும், இவ்வர்த்தத்தி னுடைய ஸ்த்திரீகரணமும், இவ்வாசார்யாபிமாக கிஷ்ட்டனுவன் சுலபமானவிவ்விஷயத்தை விட்டு துர்லபமான பகவத்விஷயத்தை ரக்ஷகமாக விச்ச்சிக்கக்கடவனல்லனென்றும், பரத்வாதிப்ராப்யஸ்தலங்களெல்லா மிவ்விஷயமே யென்றிருக்கக்கடவனென்றும், இவனுக்கு ப்ரதிகூலாநுகூலாநுபயரின்னரென்றும், இவனுடைய ஜ்ஞாநாதநுஷ்ட்டாநங்களுக்கு விதியோகமும், இவனுக்கு கிஞ்சித்தாநுஷ்ட்டாநமும் விஹிதபோகாதிகளும் த்யாஜ்யமென்னுமிடமும், ஸ்வரூபப்ரச்யுதிவாராமைக்கு வேண்டுமவஸ்தையும், ப்ராப்யபூமி ப்ராவண்யாதிக்யமு மிவனுக்கவச்யாபேக்ஷித மென்னுமதுவும், ஆசார்ய விஷயத்தில் ஸ்வகதபரகதஸ்வீகாரோபாயத்வய ப்ரமாணங்களும், ஆசார்யாபிமாகத்தின் ஸ்வதந்த்ரோபாயத்வமும், தததிகாரி நிர்ணயமும்,

ஆ.—ப்ராப்யப்ராபக நிர்ணயமென்கிறவசகார்த்த ரத்நகசிதமாய் ஸாரஜ்ஞ ச்ரவணஹ்ருதயரஸ ஜ்ஞபூஷணமாம் வசநபூஷணத்தை, பிள்ளை லோகர சார்யர் அகக்யகதிகளுக்கு உஜ்ஜீவிக்கும்படி வெளியிட்டருளினர்.

సారజ్ఞశ్రుతిహృత్తాలుధార్యంవచనభూషణమ్ ।
యదీయరసనాకార్యం లోకాచార్యంతమాశ్రయే ॥

ஸாரஜ்ஞச்ருதிஹ்ருத்தாலுதார்யம்வசநபூஷணம்।
யதீயரஸநாகார்யம் லோகாசார்யம்தமாச்ரயே ॥

ஜகக்யாசார்யர் திருவடிகளேசரணம்.

முற்றிற்று.

ஜீ.—இவ்வாசார்யாபிமாந மிச்சேதநனுக்குண்டாக்கும் பலபரம்பரையும் சொல்லுகையாலே, ஸதாசார்யாபிமாநமே ஸர்வர்க்கு முத்தாரகமென் னுமிடம்சொல்லப்பட்டது.

ஆகவித்தால் வாக்யத்வயோக்தாபாயோபேயசரமாவதியை யருளிச்செய்தாராயிற்று.

பெரியஜீயர் திருவடிகளேசரணம்.

முற்றிற்று.